

நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார்

இயற்றிய

உலகியல் வினக்கம்.

POEMS

BY

Nabaneetha Krishnan : Bharathi

with a commentary by

S. POOPALAPILLAI,

Member of the Board of Examiners of the Madura Tamil Sangam,

EDITED BY

Pandit S. Mylvaganam B. Sc., (Lond.)

அறமுதனாற் பொருளையும் தொகைவிரியாக விளக்குஞ்

சிறப்புவாய்ந்த இந்நூலுக்கு

நல்லுரைகண்டார்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவான்

ச. பூபாலபிள்ளை

ஆயார்.

இதனைப் பதிப்பித்தார்

பௌதிக சாஸ்திர விற்பன்னர்

யண்டித மயில்வாகனாந்

ஆயார்.

Printed at the Clough Printing Works, Jaffna.

1922.

“படைப்பிப்பல படைத்துப் பலரோ ணெண்ணு
 முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
 குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
 யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
 நெய்யுடை யடிசின் மெய்யாட விதிர்த்து
 மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
 பயக்குறை யில்லத்தம் வாழு நானே”

—பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாட்டு.

சங்கப்புலவர் திருவாழ்வாழ்க.

இந்நூல் ஆக்கியோன் யாதோவெனின் தண்டமிழ் சோழவளநாட் டிற் கிருஷ்ணபூம் என்னும் பேருந் பாவபரைத் தமிழ்நூல் மகாசில்வநத வேதியன் சுப்பிரமணியபாரதியளித்த அருத்தவய முகல்வன் வயித்கிருஷ்ண பாரதி யென்பது.

இந்நூல் எதன் வழித்தோவெனின் தந்திரநூலு தமிழாராய்க்க அந்நின் மிக்கோர் அருளிச்சொந்த எட்டுகல்தகைகழம் பதவாபா நம் பதினென்கிழ்க் கணக்கும் என்னுமஇத்தொட்க்கதளவற்றை நன்காராய்த புலமையினான் அவற்றட் பொன்போற் பொதிநது கிடந்த பொருள் சிலவற்றை இரகண்மாத ரியற் கையொடொட்டி யெடுத்தோதுதனின் இந்நூல் சங்கத் தமிழ்நூலின் வழித்தா மென்பது.

இந்நூல் எவ் எல்லையுள் நடக்குமோவெனின் தமிழ் மொழியா னியன் றமைபாற் றமிழ்வழங்கு திலகதியும் யிணை பாததாகரும் வேண்டுவவாகிய உண்மைப்பொருள் யெடுத்தவாத்தகலின் வீணப் திலககளினும் ஏற்றபெற்றி நடக்கு மென்பது.

இந்நூல் எப் பெயரித்தோவெனின் “உலகுவாழ வியல்தி னுழவாப் புரக்கு, மழைவளம் புணரது வான்சிறப்பரைத்தல்” முகலாக “உயல் இவகையு முழுதொழி லாளர் வாழு மருத்தது வனமு மியம்புகல்” ஈழக உயாநதோரா தோதப்பட்ட லுழதகலிலக்கணங்கள் பலவற்றையும னினங்கக்க மறுதலின் “உலகியல் விளக்கம்” என்னும் பெயராகும் என்பது. (உலகு-உயாநதோர், இயல்-இலக்கணம்)

இந்நூல் எவ்விதாப்பினால் பாக்கப்பட்ட தோவெனின் லுருசிலப்பொருள் களைத் தொகுத்தும் வேறுசிலவற்றை விரித்துவக மறுதலின் தொகையிரியாப்பினால் பாக்கப்பட்டதென்பது.

இந்நூல் நுதலியபொருள் ஈவைமோவெனின் அறம்பொருள் இன்பமும் அவற்றினவழித்தாகிய விடுமென்பது.

இந்நூல் கேட்போர் யாதோவெனின் தமிழ்மொழிமேல் நிறைந்த ஆர்வ முடையாரனைவோருமென்பது.

இந்நூற் பயன் யாதோவெனின் மேலுதலியபொருளின்கட் கூறிய காவல்கைப் பொருளையும் பெறுவதென்பது.

“யாவு மீரப்பவை
போருளும் பொன்னும் போகமு மல்ல நீன்பர்
லருளு மன்பு மறனு மூன்று
முருளிணர்க் கடம்பி னொலிதா ரோயே”

—கடுவனிளவெயினஞர் பாட்டி

உலகியல் விளக்கம்.

பதிகம்

- [illegible]

19. துகள்வழி புறத்தி புளம்பக் கிழக்கும்
வெதுவிவாய்ப் படுதற்குதியின் நென்றல்.
20. செவ்வண மறந்து சிவதொழில் புரிவோர்க்
குய்வழி யிதுவென வுற்ற துரைத்தல்.
21. பணனிழி புலரததுத துண்டிமேம படுததல்.
22. ஐந்தன் புலததுத யகற்றித தூய
சிகதைய ராதல செவ்வியோர் தொழிலெனல்.
23. பொறிவழிப் புதுத லறிவிற் கடாதெனல்.
24. அருட்டி நங் கூறி யகத்தறி வுறுத்தல்.
25. அல்லன புரிந்து நல்லன மறுப்போர்
சில்யாண்டு கழியாச் சிறுரே பொன்றல்.
26. வேட்கை டகன்ற மெய்யுணர் வெய்தி
ஊறுபா டின்றென வுளத்திற் குரைத்தல்.
27. அறிவனில னென்போர்க் குவகையில் நென்றல்.
28. இன்பமுந் துன்பமு மெமக்கின் நென்றல்.
29. அன்பொடெம் மாயன் யாரையும் புரத்தலின்
வன்புசா திததன் மயபோ வென்றல்.
30. உலகிய லறிதற் குறுமதி யிலம்பா
மறவீன யறிதல யாங்ஙன மென்றல்.
31. ஆண்மகன் சிறந்தவ னவனிக் கென்றல்.
32. கலைநலங் காட்டி நல்லியது வென்றல்
33. எழுதா மாபின வாதலின் மறைகள்
வழுவா தெனற மன்னின வென்றல்.
34. தமிழ்தழு வாத தாழ்மதி யினர்பாற்
பொருள்வரு மென்னப் போதறவ நென்றல்.
35. ஆலயா தொழுநற்கு மறிவுவேண் வெதாற்
சால்பமை பொறிந் நுமிழ்க்கலைக் கழகா
வாலிதி னமைத்தன் மாண்பா மென்றல்
36. தூணுவன் மரபு நுவலினிது வென்றல்.
37. பொருளோர் தூற்றலி னின்றபி ழாள்
ரவர்பாற் செல்லா தமைதனன் நென்றல்.
38. மேனிலை புணர்து விழுமிய நடை பயின்
நுனமின மாபின துண்மைக் கவியெனல்.
39. தன்மொழி கல்லாத் தகவிலி வருந்தி
யெய்மொழி சிறபினு மிகழ்வே யென்றல்.
40. வண்டமிழ் வாணர்ப் பிழைத்தோ ரிடருநி
னண்டரைத் தூற்ற லமையா தென்றல்.
41. தமிழுணைத் தராதெனப் பிறமொழி பயிலுந்
தமிழ்தன சோற்றை யயிலறவ நென்றல்.
42. கல்லா மாந்த ரல்லற் கிரங்கல்.
43. பல்வே ரெலிமொழிப் பான்மைய தாமெனல்.
44. அருந்தமிழ்ப் புலவ ராற்ற லுரைத்தல்.

45. திருத்துகலை பாலீவோர் சித்தமயல் கொண்டு
வருந்திக் கல்லா மாபுக் கிரங்கல்.
46. பேதைத்துபர் கூைநல் பிழையா மென்றல்.
47. ஒதிய முறைநி வறுத்துணை புரிந்து
நீநனை யதற்றல் செய்கிதா மென்றல்.
48. பொருனெனும பொய்யா விளக்கினை யுடையோ
ரிருள்கழிக தெண்ணிபாங் கெய்துவ ரென்றல்.
49. விழைபொருள் பெற்றனைத வெறுப்பது மியல்பெனல்.
50. முந்தைநலை பரியா வந்தனை மகன்போற்
செந்நெய் வாணர்தக நிறகநெரி கிலரெனல்.
51. உயர்வு மிழிவு முண்டாவரி வின்றெனல்.
52. அருமைக் கேள்விய ராத லேனைபார்க்
குரிமைய தெனினு மரிப்பதொன் றுகவிள்
முத்தோர்ப் பிழையா மாபி னவர்பாற்
பற்றிக் காட்டல் சிறப்பில தென்றல்.
53. இழிவுடல் கழிபொரு ளிவைகொண் டேமாப்
புறபவ ரழியா வுடலமும பொருளும்
பெறுகுவ ரென்னிலெப் பெற்றிய ரோவெனல்.
54. மக்க டாமே பல்லாகக் குணத்தர்
மிக்கோ மென்ன வியத்தலு மியல்பெனல்.
55. பேதைப் புரோகிதர் பெருமைபுற் றருப்ப
வோதுதமிழ் வல்லோர் கோதற் கிரங்கல்.
56. தண்டமிழ்ப் புலவையத் தாங்கறக வென்றல்.
57. தொல்லோ ருணர்த்திய நன்னெறி தவாஅ
தபலவர் கலையாபு மாராய்ந் தறிந்து
பெருமைகொந் வாழுதல் பெட்பாமென்றல்.
58. காண்டரு மில்லக் கிழந்தியுயர்க் கிரங்கி
விண்டு வந்தன னின்னநீர்ப் பாயெனப்
புண்புயர் துரைபாற பரிசில் கடாவுதல்.
59. உயிரினு மானந் சிறத்ததென் றுன்னிச்
செருகிற் கேருந் திறமிது வென்றல்.
60. உழுதொழில் புரிவோர் விழுமிய ரென்றல்.
61. கயவர்தம் மியல்பு காண்மி னென்றல்.
62. இதஞ்செயுந் தன்மைய ரெனினு மவர்க்குத்
தொழினை ரெய்த நியோர்க் கியல்பெனல்.
63. ஆரணங் கேகொ லணியிழை யேகொலென்
றேர்கண் டையுற் றன்புறத் தெளிதல்.
64. பலர்செந் குழுவினு ளொருமகன் பலவுடற்
கொருதனி யுயிர்போ லுலவிய துரைத்தல்.
65. இன்புறச் செய்தவ வியலிடங் கூறல்.
66. பூத்தரு புணர்ச்சியா லறத்தொடு நிற்கு
மாற்றம துரைப்புழி மலைவளங் கூறல்.
67. ஆய்தொடி கணவனொ டருஞ்சரம் புகுந்த
வாயிலிற் பாலை வனத்தியல் புரைத்தல்.

68. ஆய மகளி ராடிய குரவையு
மாயோன் மெய முல்லையு மதித்தல்.
69. மாலேவர் திறுக்க மகிழ்நனை நினைந்த
சீலமு நெய்தற் திறமமாய்ந் துரைத்தல்.
70. ஊட லுவகையு முழுதொழி லாளர்
வாழு மருதத்து வளமு மியம்புதல்.
எனவாங்கு,
பல்பொரு டருஉந் தொல்லிசைப் பனுவல்
வேறுவே றியல்பின் மேயின வெனினு
மாறைந் தெண்ணுந் கெட்டென நிலை
யறமும் பொருளு மின்பமுந் தருவ
இவற்றன்,
இருபான் முப்பதொ டிடைக்கை சேர்ந்த
பகடுநொடு பனுவலுந் துறவற முணர்ந்தி
விட்டிற் கேட்கு காட்டுவ வாக்கும்
இவ்வழி,
நாற்பாற் பொருடருஉ நாற்பாற் தருந்
ருளங்கவர் வுறுத்தின னுரவோர் வாழுங்
கண்ண புரத்துக் கவுணியர் மரபி
னன்மறை முற்றிய நாவி னான்முறை
வழுவின் துணர்ந்த மாண்டி னிசைக்கெழுமும்
வெண்ணெய்க் கண்ணென் னொருபெயர் நிறுவி
புண்ணிய னிவனூற் பொருள்புலம் பிணிந்த
தாதலி னுரிமையொ டணிபெறத் தொகுத்து
மாயிரு ஞாலத்து வாழ்கவந் தாலென
வாய்ப்பொன் னரிச்சிலம் பரற்றரு சேவடி
யாமலை சாமகண் மாலவற் கிளைய
நங்கலகையத் துதித்துச் செங்கதிர் வலம்வருஉ
முலகுக் களிப்பணிந் துலைப்
புலவர்த முளத்து நிலவுக வெனவே.

உ

உட்கூர் வாரூப மடலா த்துத் துப் பரிசுநரும்
 “விநாயக மான்மியம்”, “மருதனி ராணம்”, “தமிழ் வரலாறு”,
 முதலாகிய பலப்பல நூலாசிரியரும் இந்நூல் உரைபாசிரியருமாயிய
 பூநீமத். வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளை

கூறிய

உரைப் பாயிரம்.

- திருவள னிறையே விருநில மடந்தை
 யுருவள ருதாத ஆற்பனிக் தீண்டி
 வீறெழப் பொதுளிய வாறே ழிரட்டி
 தூறு யிரததுப் பேதமார் யோனிச
 5 சீவரா சிகளுந் சிறந்துதலை நிற்பது
 மேவரு மக்கட் பிறப்பென விள்ளுவ
 ரப்பிறப் பரிய வந்தலை மாடைதல்
 செப்பரு ம¹ வின் சொக்கையா லென்ப
 கல்விநல லுவுங் கடவுட் பத்தியும
 10 பலலுயி ரிரக்கமும் படிநலா வாழுக்கமும்
 பூணர் நிலைமை புல்லிய விலங்கினங்
 கீழா மென்னக் கிளந்துவா மேலோர்
 கூறுமல் வந்வே குறைகளைந் தினிய
 பேறுக ணல்கப் பெருந்துணை யாவ
 15 தவ்விய லந்நவ பாயுங் காலைப்
 பவ்விய மின்றப் பாழ்படக கிடந்து
 செய்கையிற் சிறந்து திருநகிய பின்னர்
 மெய்யியன் மருவி வினோலம் போல்வது
 பல்வகை மாசிற் படிந்தவா² புலங்கைக
 20 கல்வியென் றாமகக் கலப்பைக்கொன டுழு
 சொல்லருங் கேள்விப் பயினையுந் தூவி
 நல்வகைப் பொருளா நாற்றுக் கண்டி
 விழைமனக் குரங்குழுத றனுவன விலங்கு
 ணுழைபா வடக்க வேலியுங் கட்டிப்
 25 பிறழா வாய்மைப் பெருவரம் பிபற்றிக்
 கதையாய் வளருங் கண்பெலா மகற்றி
 யைம்பொற் யா³ மங் கணவழி பனுபவப்
 பைம்புனல் பாய்ச்சப் பயன்பல தருடா
 வினனவை யாயு மியற்றுதற் கெளிதாப்
 30 பின்னமி லொருவழி பெரிதும் நாடிப்
 பற்பல விடங்கனிற் பலவமை யங்களி
 னற்றவச் சான்றோர் நவின்நன் னூல்களிற்
 கண்டுக்கேட் டுணர்ந்த கவின்பொருள் பலவுங்
 கொண்டெழு பான்கவி கொழுஞ்சுவை ப்முநிய

- கண்ணொர் கணையால் கணிகறை கடுக்குந்
தண்டமிழகவனீற் தருதுபுகழ் நிறுவின
என்னவன பிரமஞ்ஞலத்தவ தரித்துப்
பன்னநூல் சீர்த்தி படிமிசைப் பரப்பிய
புண்ணியன் சுபகிர பணியினென் றோது
40 மண்ணலிங் குதனிய வருதவா புதல்வன
வட மொழி தென்மொழி யெனுமிரண் டாழிய
கடல் துடித் தெழுந்தமிழ் காள மேகம்
மொருநிலினுண் மதிதவம் பொறைதலைய வாய்மை
தருமகன் னெந்மொலாத தழுவிப் புகழ்ச்சால்
45 காரணி சிவந்த நவநீத கிருஷ்ண
பாதுதி மென்னு மியற்பொலாப பாவல
வளைபவன பாவி லன்றெழ் பருதி
தணிநிலைச் செப்பு கொலவெனும் தலைக்கீழ்த்
தாங்கமா மதுபாயிற் றேன்றிவளர் தான்காஞ்
50 சங்கச் செந்தமிழ் தன்வயிற் தரைகரால்
வயிரமுத் துதவ வந்துதய மாகிய
பெயர்நீருத துலவிய பெற்றுகண் டெய்பா
யுதவா னொருசிய பாகுந் திரட்டி
வெந்ததுபுன் னோதால் வரிவாயின் வகுத்து
55 மொவ்வொரு கவியி னுள்ளுறைப பொருளைச்
செவ்விய முத்திற நெளியுபெறத் தருது
முலகியல் விளக்கமென் றொருபயர் நிறுத்தித்
தலைமுகப் பதிசுழற் தரம்பெறா ராததி
நிலைபெற வாழுகனை னீடிய காததி
60 பலபெறு மயில்வா கனனெனும் பண்டித
னப்பரி செழுந்த வித்திற னூறப்பாரு
டப்பற விளைவோர் தாமுமெளி துணரத்
தக்ககீதா முலாய் தருதுவொன் றன்பின்
மிகக்கா சிலசேனை வருமரிக கேட்டலிற்
65 பொன்புரை யாரான புண்டபெரு நட்பா
னென்பெருங் கடனென யானுமுளம் பொருத்திப்
பண்டை யோர் செய்த பலவகை யுரைகலை
கொண்டது செய்வின் கூரிய மதியின்க
கன்றிறற் றுதவா தெனறுளங் கருதி
70 யின்றைப மீணவர்க் கேற்ற தன்மைமயிற்
சொற்பெரு காழற் சுருங்க யுரைததன்
முற்கனி யுரைப்பான் மொழிகத் மேற்கோள்
பிற்கனிச் சிவையினும் பெயர்த்துரை யாமை
யுறவந்த துணர்வன காட்டா தொழிதல
75 செனறுபி எடுத்தஞ் சேர்கதுவரு தொடர்பா
னன்றுகொளற் பாலதை நவிலா தொழித
லாகிய பலவா மருங்கல வரம்புகள்
பேதுறச் சிலவயிற மிரிகதுந் தழுவி
மொருவகை யுரைதற் குற்றவில் வுரைபால்
80 விரவிவரு குறையெலாம் மேலவர் பொறுப்பென்.

கடவுள் வாழ்த்து.

என்றது, இந்நூல் என்றும் கின்ற நிலவவேண்டி வாழ்த்துவான் எடுத்துக்கொண்ட ஆசிரியர், இறைவியே இம்மை, மறுமை, வடு என்னும் இவற்றின் வேண்டியவற்றை வேண்டிய வாரே கின்ற அருன்பவன் என ஆன்றோர் கூறுவராதலின் யாமும் அவ்விறைவியை வணங்குவோமென்று வாழ்த்துக் கூறுகிற்பது.

- ஆயிரங் கதிரவ ரொருங்குதித் தனரெனப்
பாயிநுள் சீக்கும் படிவமப் படிவத்,
திலங்காளி நிறைமதி யேய்ப்பப் துலங்கு
துதற்கட் டிட்டிய துண்சுடர்ச் சுட்டியொடு
5 கருமுகிற் கூந்த லிடைமிளிர் திருமுகம்
திருமுகத் தொளிர்வது சிறுபுன் முறுவல்
அதுவே,
அரியே றிவ்நது வாட்படை யேநதி
பொருமைப் பேரோ னுரனழித் துடுநாட்
சுரகுல முதல்வர்க் குவகையும் பாவா
10 வவுண மாக்கட் கச்சமுங் காட்டிப்
நிலைய தாகலி னீள்கட ல் வலாப்பினி
லருள்பெறு வாரூக் கருளுங் காட்டு
மருள்பெறு பவர்க் கு மரு சியுங் காட்டும்
15 அவவழி,
திருவிழை மாந்தர் நெருமகட் கண்டனர்
கலைவிழை மாந்தர் கலைமகட் கண்டனர்
ரறநெறிச் செல்வோ ரறத்துமுதல் கண்டனர்
நவநெறிச் செல்வோர் தவத்துமுதல் கண்டனர்
20 சுற்றமுந் தொடர்பு நீக்கிய கொள்கைப்
பற்றறு மாண்பினர் பாவெளி கண்டனர்
யாபெனக் கண்டனம் யாமு மாதலின்
வேத முதல்வியை மாதவப் பயனை
மீலக்கிறை பயந்த மழலைங் குழுவியை
25 கீல மேனி நெடியோன் றங்கையை
பால முண்டவந் கரும்பெருந் துணைவியை
யோமெனு முருவனை யுவந்தரு ளுணையைச்
சேயைப் பயந்த செல்வியை யாய்தமிழ்
வளம்பொளி தருகென வழத்தி
30 யுளங்கொண் டேத்துக முண்மையேந் பொருட்டே.

இ-ள்.—ஆயிரம் கதிரவர் ஒருங்கு உதித்தனர் எனப்பட ரூயர்கள் ஒன்றாக உதயம் செய்தார் என்று கூறும்வண்ணம்;

ஆயிரம் என்பது மக்களச் சொல்; என்னை. பரிபாட்டுவாழ்த்தினும் அது முதற்கண் எடுத்தோத்ப்பெற்றமையி னென்க. ஆயிரம் என்பது பல என்பதைக்குறிக்கும்; என்னை? வேதத்துள்ளும் ஆயிரந்தலை, ஆயிரங்கால், ஆயிரங்கை என்று கூறியிருத்தலின். இனிக்கதிர் என்பது அடையடுத்துவந்த மக்களமொழியுமாம். “சேர்மணி பரிதி”, “இதிற்பரிபாயப்பேரும்” என்பன நிகண்டு. இவ்வாதே “மூவாமூதலாவலகம்” எனச் சிந்தாமணியுள்ளும் உலகு என்னும் மக்கள மொழி அடையடுத்து வந்தமையறிக. ஒளியின் பெருமையைக் கதிரவன் லவமாகையே அனந்த காட்டவேண்டும் என்பதனையும், ஒருகதிரவனே யன்றிப் பலகதிரவரும் ஒருங்கு கூடினும் இறைவியின் திருமேனிக் கொப்பாகார் என்பதனையும் உணர்த்த வேண்டி “ஆயிரங் கதிரவர்” என்றும், ஆயிரங் கதிரவர் தனித்தனியாக உதயமாகவாமே யன்றி ஒருங்குநிகழ முடியாதாகலின் “ஒருங்குதித்தனரென” என்றும் கூறினார். ஒருங்கு—ஒருசமயத்தினாம்.

பாய் இருள் சீக்கும் படிவம் = பார்த்து செல்லும் இருளைப்போக்கின்ற தெய்வத் திருமேனி;

“மையறு படிவத்து வானவர்” என்பது மணிமேகலை. வணக்கல் வேண்டும் என்னும் உணர்வை முதற்கண் அளிகரும் ஆற்றலுடையது படிவமாதலின் அந்தையொடு முதற்கட்கூறப்பட்டது. இனிமுதற்கட்டிருவடிபை வையக்கவெனில் அதன் பெருமை அறியாமையாற்றியானஞ் செய்வாருக்கு விருப்பஞ் செல்லாது என்க. தாலுக்குப் பாயிரம்போன்ற எம் திறைவியன் ஞானமயமாகிய படிவத்தைக் கண்டார்க்கு அன்னவன் திருவருளிளுனே ஞான முண்டாகி உள்ளிருளைச் சீக்கும் வல்லமை உண்டாகும்.

அப்படிவத்து இலங்கு ஒளி நிறை மதி வயப்ப = ஒளிமயமாகிய அத் தெய்வபடிவத்திலே விளங்குகின்ற ஒளிகிறைந்த சக்திரனை ஒப்ப;

ஒளிநிறைமதி—பூரணசக்திரன்; “ஆயிரங்கதிரவ ரொருங்குதித்தனரென” விளங்கும் படிவத்திலே ஒரு மதியை அதனினும் ஒர்பெறும் விளங்குகின்றதுவே என்பதனை வலியுறுத்த “கிறைமதி” என்னுமிதற்கு “இலங்கொளி” என்னுமடை புணர்த்தப்பட்டது. ரூயின் சக்திரனிடத்துக் கலையாகி ஒளியது போலாது மூம் மதிக்கு இயல்பாகவே தோளியுண்டென்பர் “இலங்கொளிகிறைமதி” என்றருமாம்.

[தலங்கு துதர்கட்டிய துண்கடர் சுட்டியொடு] தீட்டிய துதற்கண் துலங்கும் துண்கடர் சுட்டியொடு = திலகத் தீட்டிய ரெற்றியிலே விளங்கும் துண்ணிய சுடரையுடைய சுட்டியுடனே;

தீட்டிய என்றமையாற்றி வரும் கொள்ளப்பட்டது. ரெற்றியிலே அச்சுட்டி கிடத்தமையால் விளக்க மெய்திற்று என்பது மேலாக “துலங்கும்” என்றார். “துண்” என்பது சுட்டியின் வேலை யருமை தோன்ற நின்றது. துண் சுட்டி, சுடர்ச்சுட்டி என்க.

கரும் முகிலு கூந்தல் இடை மீளிர் திருமுகம் = கரிய மேகம்போன்ற கூத்தலுக்கு இடையிலே விளங்குகின்ற அழகிய முகம்;

சுட்டியொடுகடிய ததலையுடையமுகம், கரியமுகிலுக்கிடையிலே மீளிரும் முகம் என்க.

திருமுகத்து ஒளியது மித புன்முறுவல் = அப்படிவத்திலே மேற்கூறியாங்கு நிலவப் பெற்ற அழகிய முகத்தின்கண்ணே விளங்குவது மிதிய புன்மிரிப்பு;

“புன்முறுவல்” என்றொழியாது “மிதபுன்முறுவல்” என்றார், பெண்டன்மையி னுயர்ச்சி தோன்றப் பெரிஞ் டுடென்க.

இனி அப்படிவத்தின் ஆற்றல் கூறப்படும்.

அரி ஏத இவர்து=அப்படிவந்தான் ஆன்மிகத்தின் மீதேறி;

வாள் படை ஏத்தி=வானையிடைபடையைக் கைக்கொண்டு;

ஊத்தியில் ஏதவதற்குமுன் வாட்படையை ஏத்துதல் இயற்கையையினும் மகிடாகான் உரையழித்தற்கு உபயோகப்படுவது அதுவாகவின் அது பிற்கூறப்பட்டது.

எருமை பேரோன் உள் அழித்திடு காள்=மகிடாகானது (உலகத்திற்குத் திமை வினை விற்கும்) அலிமையைக் கெடுத்த அந்த காளிலே;

எருமை என்பது மெட்டத்தை. கொன்றான் என்னுது “உரையித்திடுகான்” என்றார்; வாழ்த்துப்பா வாகலினென்க.

அதுவே=அப்புன்ற நவன் தானே;

கரகும் முதல்வர்க்கு உலகையும்=தேவகுலாதிபர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும்;

பரவா அவுண் மாக்கட்கு அச்சமும்=தண்ணப்பணிந்து ஏத்தாத அகரகுவந்தாரகூக்கு அச்சத்தினையும்;

பரவது வாவது சுருவி, மிருதிகளிலே விதித்தவற்றைச் செய்து விளக்கியவற்றை ஒழித்தல். அவுணர்தம் மிழிபுதோன்ற “மாக்கன்” என்றார்.

காட்டிய நிலையது ஆவின்=காட்டிய நிலைமையுடையதுவாகவின்;

நீன் கடல் வரைப்பினில்=நீண்ட கடலுக்குத் துலகத்தின்கண்ணே;

அருள் பெறவாருக அருளும் காட்டும்=அருளைப்பெறுகின்ற நெருணை நற்செய்கை யுடைய ஆன்மேர்க்குத் திருவருளினையும் காட்டி ஆட்கொள்ளும்;

இதற்குச் “சுருகு முதல்வர்க்கு வகைய” மென்றது காரணமாயிற்று. இதை அநுக் கிரகச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மருள் பெறபவர்க்கு மருட்சியும் காட்டும்=பருத்தரிவல்லாது பாவுகணையே தமக்கு இதைச் செய்வனவாகப் பேணச்செய்துபருட்கின்றவர்களுககு மயக்கத்தையும் காட்டும்;

இதற்குப் “பரவாவவுண் மாக்கட்குச் சமும்” என்றது காரணமாயிற்று. இதனு னிக் கிரகச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. நக்கிரகா நுகங்கததாலே ஸ்வாசிகளோ கவழிப்படுதது ஆன்வது இறைவியினற்றல் என்பது கண்டுக் குறிக்கப்பட்ட தென்க. பெறபவர் வினைத்தொகையுமாம்.

அவ்வழி=அப்படிவந்தை அமருநையாகவே;

இதுமுதலாக இறைவியின் அநுகிரக வழி கூறப்படும்.

திரு விழை மாத்தர் திருமகன் கண்டனர்=செல்வத்தை விரும்புகின்ற மக்களெல்லாரும் (அச்செல்வத்தை அருள்புரிதற்கு ஆதார சத்தியாகிய) திருமகளின் தோற்றமாகக் கண்டனர்;

இதனை செல்வப் பேற்றி னளிப்புக் கூறப்பட்டது.

கலை விழை மாத்தர் கலைமகன் கண்டனர்=துல்கலை விரும்புகின்ற மக்களெல்லாரும் (அத்தலை அருள்புரிதற்கு ஆதார சத்தியாகிய) நாமகளின் தோற்றமாகக் கண்டனர்;

செல்வமானது கல்வி யில்லாவிடற் றோபெரு தாதவன் அதனெடு சார்த்திக் கூறப்பட்டது. “அன்றியுங்கலவியோடழகாக் கலம்” என்பது சிந்தாமணி.

அறம் செறி செல்வோர் அறத்து முதல் கண்டனர்=தருமவழியிலே செல்லுகின்ற மக்க ளெல்லாரும் (அத்தருமத்தை அருள் புரிதற்கு ஆதார சத்தியாகிய) அம்பாவியையின் தோற்றமா கக் கண்டனர்;

தவம் செறி செல்வோர் தவத்துமுதல் கண்டனர்=தவவழியை அதுஸரித்து அவ்வழி யிலே சேரப் பெற்ற மக்க ளெல்லாரும் (அத்தவத்தை அருள்புரிதற்கு ஆதார சத்தியாகிய) நுண சத்தியின் தோற்றமாகக் கண்டனர்;

பற்று அறு மாண்பினர் பரம் வெளி கண்டனர்=இருவரைப் பற்றினையும் அறுத்த நற் குண நற்செய்கைகளிலே மாட்சிமைப்பட்ட பெரியோர் சிதாகாசமாகக் கண்டனர்;

இவற்றான் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் இவற்றைப்பெறுதற்கு இறைவியின் கருணையே ஆதார மாதல் கூறப்பட்டது.

[யரெனக் கண்டனம் யாழும்] யாழும் யாய் என கண்டனம்=யாழும் தாயென்ற (அப் படிவத்தைக்) கண்டேம்;

குற்றம் பொறுத்தலும் ஊனும் மருந்தும் ஊட்டுதலும் அன்புசெய்தலும் அன்ன பிற வற்றைப் புரிதலும் அன்னையின் குணமாம். இவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க.

ஆதலின்=அதுகாரணத்தானே;

வேதம் முதல்வியை=வேதத்திற்கு மூலமாய் இருப்பவளை;

இதமுதலாக அப் படிவத்திற் குள்ள பெயர்களைக் கூறுகின்றார்.

மாதவம் பயனை=பெரிய தவத்தினைச் செய்கின்றவாறு பயனாக இருப்பானை;

இறைவியின் இணையடித் துணையை அடைவதுவே தவத்தின் பயனாதலின் “மாதவப் பயனை” என்றார்.

மலைக்கு இறை பயந்த (அம்) மழலை அம் குழவியை=மலைக் கெல்லாவற்றிற்குத் தலைவனாகிய பருவதராஜன் பெற்றொடுத்த அடிகிய மழலைச் சொல்லையுடைய அழகிய குழந்தையாகிய பார்வதியை;

கீலம் மேனி நெடியோன் தங்கையை=கீல நிறம் பொருந்திய வடிவினையுடைய நெடியோனாகிய திருமாலுக்குத் தங்கையாக அவதரித்த நாராயணியை;

ஆலம் உண்டவற்கு அரும் பெரும் துணைவியை=விஷத்தையுண்டருளிய சிவபிரானுக்கு அரியபெரிய துணைவியாகிய சங்கரியை;

ஓம் எனும் உருவனை உவந்து அருள் அணையை=பிரணவ வடிவத்தை உடைய விநாயகப் பெருமானை விரும்பிப் பெற்றருளிய தாயை;

பிள்ளைப்பேற்றின் அருமையும் பெருமையுந்தோன்ற “உவந்தருளினையை” என்றார்.

சேயை பயந்த செல்வியை=முருகவேளைப் பெற்றருளிய செல்வத்தினையுடையானை;

சூர்முதலை வேறுத்துத் தேவர்க் கெல்லாம் பெருஞ்செல்வ மளித்தலின் “சேயைப் பயந்த செல்வியை” என்றார்.

உண்மைதேர் பொருட்டு ஆய் தமிழ் வளம் பொலிதருக என வழத்தி=உண்மைப் பொருளைத்தெனத் தெரிந்து கோடற் பொருட்டு (அத் தெளிதலுக்குக் காரணமாகிய அறிவைச் செம்மைப் படுத்த இறைவன் முதலியோர் சங்கத்திலே வீற்றிருந்து) ஆராய்ந்த தமிழின் வளப் பம் தழைப்பதாக என்று அவளைத் தியானஞ் செய்து;

உளம் கொண்டு ஏத்துகம்=அத்தியானப் பழக்கத்தாலே அவளது திருவடிகளை உன்னத் திலே கொண்டு அக்கொண்டபடியே நில்லாது புறத்தும் வணங்குவேம்.

* பதிகமும் வாழ்த்துப்பாட்டும் இந்நூற் பதிப்பாசிரியராகிய மயில்வாகன ராரர் பாடப்பெற்றன.

அறநெறியியல்.

- (1) உலகுவழங் கியல்பி னுழவப் புக்கு
மழைவளம் புனைந்து வான்சிறப் புரைத்தல்.

- தீப் பநினைஇ வெப்பழித தகற்றக்
கதிரமெய் குளிரகது கவினாந் திலகுற
நெப்பபுமீன நீட நீணில மருங்கடி
வைக்கமன முட்க வலகாபுற வெங்கதிரக
- 5 காப் புவனங் கொள்பபாருள் கடுவன விரைய
வுழவா முதலோ ருளங்கனி கூர
வுமனா முதலோ ருளநனி வாட
வெளிபோ ரொழுகுற நினைந்நமெய் நடுங்கிச
சிறுகூழ் பெருவுறு சிந்தைநொந் தரற்றப
- 10 பொழுதந் யாது போக்கிப மடவொர்
கொழநாக் கண்டிதங் கொள்ளகாப சுறுகத
யீமலி விற்றகிடை பெரிபறந் பாகப
வார ஆதிக் கடபுக யடைஇ
கீரபொழிந் தந்வுசொந் தாங்குதின் றஞர்
- 15 வொன்பொரு விழுநதேப மண்ணிடைந் துயீடு
குளிரகது போகதுங் கொள்ளையிற கூன் கொண்
டெறுகொடு தளமெய் முதியிர தளத்துக்
லகபுங் கரலுங் காடபவெப பாஅரச
சிறுஅர மறைநது சேற்றூட் டயர்
- 20 வெங்கும பைங்ஙப வினிந் னுலாவப
பைமபுற் கம்பலம பாஅர் புதைபப
துணை நவிலந் சுரிமுக மூரக்
கொம்பரிடை மருதி குளிந்திருந் தடங்க
முழையிடைப பல்பா ருழக்கந் ரெடுங்க
- 25 வஞ்சிறைப பறவை குடமடையுக் காஅர
வானின முதல மானடி *யணையத்
துருக்கங் கரைத்தென்னத் துலங்கு மஞ் செமமைக்
கொள்ளை வெள்ளம குன்றவுங் காட்டவு
மெள்ளில் வயலவு மெலுதிக் கடலிடைப
- 30 பல்லாற் றுனும் பாஅயந் தொளிக்க
நீர்நிலைக் காவ னிலைகொடு நிறுவக்
கொடுங்கோற் பட்டழி குடிமனங் களிப்பச்
செங்கோல் வேந்தன் சோந்தளி தேளமெனச்

- 35 சிறுபுன் முதலவுஞ் செறிஇ மகிழ்ந்து
மலர்ந்து கணிவாய் வளர்ந்து தழைப்ப
மாவும் பறவையு மன்னும் பிறவும்
வேட்டன பெற்று விழைஇ மகிழ்தரக்
காட்டுச் சிறந்து களிந்துருகு நெஞ்சிற்
பாட்டுச் சுரந்து பல்செவி பயன்பெற
- 40 வெண்டுய்ப் பொதிதன் பிணிவிட் டுதிர்தவி
ஹைமுகில் கரும்புகை யுழீஇவின் பறந்து
செவிபுடைத் தென்னத் தெறுசூர லெழீஇ
விழிபறித் தென்ன விரைந்தொளி மின்னி
பொண்ணீழ் வெள்ளி பற்பல லுன்றித்
- 45 திடலுங் கடலுந் தேர்வரி தாகக்
கொழும்புன லுலகங் குளிரப்
பொழிந்து வண்மையொடு புரந்தலாமு தன்றே

(இ-ள்.) தட்பம் நிறைஇ = குளிர்மையாகிய தன்மை நிறைந்து;

வெப்பு அழித்து அகற்ற = சூட்டினை (இல்லாதவண்ணம்) கெடுத்துத் தூக்கம்;

வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்றது வருத்திய வருத்தங் காரணமாக அதனை வெறுத்தல் இயற்கை என்பது தோன்ற வெப்பகற்ற வென்றெழுதியது “வெப்பழித்தகற்ற” என்றார். தன்மை நனிமலிந்து பரவதல் வேண்டுமென்பது தோன்ற “நிறைஇ” என்றனபெடுத்தது.

கதிர் மெய் குளிர்து கவின ஆர்ந்து இலகு = குறுகிற்றின் உடலம் (இயற்கையாக அமைந்துள்ள வெப்பமானது நீங்கப் பெற்றமையானே) குளிர்ச்சியடைந்து (கோக்குபார் கண் களுக்கு) அழகு நிறைந்து விளங்கவும்;

பூமியைச் சூழ்ந்த மழை மண்டலம் சிற்றுணைத் தூரத்தினுள்ளும் சூரியமண்டலம் அதனிற்பல்லாயிர மடங்கு தூரத்திற்கப்பாலும் இருத்தலின் முன்னையதற் பிறக்குங் குளர் பின்பையதற் செல்வ தெங்கன மெனில், கட்பொறி நிலநிறிந்து குளிர்பெறங்கால் காண்பன பாலங் குளிர்த் தனவாகத் தோன்றாமாதலின் அவ்வியல்புபற்றியும் குளிரின் முகிர்ச்சியை நன்கு விளங்குமறும் இன்மையை உண்மையாகக் காட்டல் ஒருவகை அணிபாகலானும் இவையா கூறினார் என்க.

நெய்ப்பு மனைநீட = (கொழுப்புப்போன்ற) நீர்க்கசியு மனை முழுவதும் ட்பருகவும்;

நீர் நிலம் மருங்கு அடி வைக்க மனம் உட்க = நீண்ட நிலப்பாங்கில் வெற்றடி வைத்தற்கு மனஞ் சவியாது அஞ்சவும்;

[வகையற வெங்கதிர் காய்த்து வளங்கொள் பொருள் கடுகவுள் விரைய] வெம் கதிர் வகை உற காய்த்து வளம் கொள் பொருள் உள் கடுக விரைய = வெம்மையாகிய சூரியனது வெப்பிலிலே (விதைத்தற்கும் உண்ணுதற்கும் இடைபோன்ற பிறவற்றிற்கும் இடையல்லாத ஏனையவற்றிற்கும் இன்றியமையாத) விதம் பொருத்தமுறக்காய்த்து வளப்பத்தைக்கொண்ட (நென் முதலாய்) பொருள்களெல்லாம் (அவற்றைச்சேமஞ் செய்யும்) இடங்களை நோக்கி மிகவிரைந்து செல்லவும்;

இவைபோன்ற பிறவான, என்னெய் முதலியன. ஏனென, சுண்ணம் பசும் பண்டம் முதலியன.

உழவர் முதலோர் உளம் களி கூர உழுதொழில் செய்வோரை முதலாகவுடைய எல்லார்தம் மனத்தினும் களிப்பு மிகுதிப்படவும்;

முதலோ ரென்றமையானே ஆற்றிடை நாவாய் விடுவோரும், வெம்மையுற்றேறும், பிறரும் உட்படுவர்.

உமணர் முதலோர் உளம் நளி வாட உப்புவிற்போரை முதலாகவுடைய எல்லார்தம் மனதும் மிகுதியாகச் சோரவும்;

முதலோர் என்றமையானே கூத்தர், மணமயர்வோர் என்பவரும் உட்படுவர்.

எளியோர் ஒழுக்குற வழிமையான்கள் (தங்கண் மனைக்கண் ஒழுக்கும்) ஒழுக்கிலே அகப்பட்டு;

நனைசுவர்க் கூரை மையுடை வறியார் என்பது தோன்ற “எளியோ ரொழுக்குற்று” என்றார்.

இனெந்து ஆற்றாமல் வருந்தி;

மெய் நடுங்கி (நளிர் மிகுதலானே) உடலம் பதறி;

சிறு கூழ் பெருது சிந்தை சொந்து அரற்ற (கால அமைதியும், தேகவமைதியும், பிறவும் பொருத்தாமையானே) சிற்றளவினவாகிய உணவும் பெறற்கிய வாதவராய் மனஞெடுத்து புலம்பா நிற்கவும்;

சிறுமை என்பதாண்டு அளவினமேலும் தன்மையின்மேலும் நின்றற்குரிபது.

பொழுது அறியாது சென்ற பொழுதின் கண்கை அறிபாது;

போக்கிய மடலோர் (நித்திரையினும், உசாவசு கதைபேசு முதலிய பிறயற்றினும்) மிகுதியாகப் போகவிடுத்த மடப்பம் பொருந்திய பெண்ணா,

பொழுதினை அவமே போக்கினமை தோன்ற “மடலோர்” என்றார். நித்திரை முதலிய வற்றிலே மிகுதியாகப் போக்கினமையார் பொழுது கழிந்ததை அறியாராயினார் என்க.

கொழுநர் கண்டு (பசிகடுகதலின் நீரிடை விரைந்து தொழ்த்து ஆடையுடுத்துத் தெய்வம் பராய் உணவருந்தும் பொருட்டித் தங்களை நோக்கி வந்த) காபனெரெண்ணி;

தம் கொன்றை அச்சுறுத்த (நாழிகை இன்னும் ஆகவில்லை யென்று அட்டிற் றெழிற் குச் செல்லாதிருந்த) தங்கண் கோடபாடே கங்கட்டு அச்சத்தைச் செய்ய;

முழுதி வருக, உடுத்து வருக, தெய்வம் பராய் வருக என்று போக்குச் சொல்லி உணவமைத்தற்கும் இடமின்மையின் அஞ்சினமையானே ஆண்டுகைச்சங்கண் பலவும் விரிக்கப் பட்டன.

சுரம் மலி விறகு இடை எரி பற்றி அகைய (இயற்கையானும் செயற்கையானும் பொருதிய) தண்மை நிறைந்த விறகினிடமாய் நெருப்புப்பற்றி எரியும்படி;

இயற்கையார் நண்மையுற்றது புலாத பசிய விறகு, செயற்கையார் நண்மையுற்றது புலர்த்தபின் நனைந்த விறகு.

ஆர ஊதி கண் புகை அடைது (நிரம்ப ஊதுவதினானே கண்ணைப் புகை செறித்து;

நிரம்பாத செவ்வ முடையா ராதலிற் றுமே அட்டிற் றெழிற்குச் சென்ற ராதலின் அவர்க்கு இன்னொன்னவை நிகழ்தல் இயற்கை என்க. பலகா ஊதப் பெற்றும் நெருட்டப் பற்றி யெரியாமை தோன்ற “ஆர ஊதி” என்றார்.

நீர் பொழிந்து அறிவு சேர்ந்து ஆங்கு நின்ற அருள் = கண்ணீரைச் சொரித்து புத்
மயங்கி அவ்விடத்தே நின்று துன்பப்பட்டவும்;

“ஆங்குநின்ற” என்றது தொழி லிடையறவுபட்டமை தோன்ற நின்றது.

ஒண் பொருள் இழந்தோர் = ஒண்மையாகிய பொருளை இழந்தவர்கள்;

தமக்கு வேண்டியுற்ற இனிது கோடற்குக் காரணமாகி மனக்கலங்கமும் மதிமயக்கமும்
மாகிய இருளை விலக்கி விளங்குதலின் “ஒண் பொருள்” என்றார். கிடைத்தற் கருமை குறித்து
நின்றது உமாம். வேறுங் கூறும்.

[மண்ணிடைத் துரீஇக் குளிந்து நோக்குங் கொள்கையில்] குளிந்து மண் இடை துரீஇ
நோக்கும் கொள்கையில் = குளிந்து மண்ணிடத்திலே தேடிப்பார்க்கும் கொள்கையைப் போல;

[இல்-உவமவருபு. பொருள் மறைந்த இடத்தை அறியாமல் நீடு தேடுவார் என்பது
தோன்றத் “துரீஇ” என்றனபெடுத்தது. உட்கார்ந்து தேடுதலும் மரபாகலின் அதனை நீக்கி
உவமையொடு பொருத்தக் “குளிந்து நோக்குங் கொள்கையில்” என்றார்.

கூன் கொள் முதுகு ஒடு தளர் மெய் முதியர் = கூனுதலைக்கொண்ட முதுகிலொடு தளர்ந்த
வுடம்பினையுடைய (வயதுமுதிர்ந்த) கிழவர்;

[இந்தனத்துக்கையுங் காலங் காட்டி வெப்பாஅர] கையும் காலும் இந்தனத்து காட்டி
வெப்ப ஆர = கையையும் காலையும் கணற் சட்டியிலே நீட்டி வெப்பத்தை நுகரவும்;

சிறார் மறைந்து சேறு ஓட்டு அபா = சிறுவர்கள் (பெற்றார்க்குப் புலப்படின் ஒழிப்பா
ரென்றஞ்சி அவர்க்குப் புலனாகாவண்ணம்) மறைந்து (வெளியிலே சென்று) சேற்றினிடை நின்ற
விளையாடவும்;

[எங்கும் பைங்கய வினதி னுயர்வு] பைம் கயல் எங்கும் இனிதின் உலாவ = (நீர்நிலை
னன்றிப் பிறவியின் நங்கப்பெறாத) அழகிய கயன்மீன்கள் யாண்டும் (நீர் நிறைதலின்) மகிழ்ச்சியோ
டுலாவதலைச் செய்யவும்;

“உலாவ” என்றார், நீர் நிலையே இருப்பு என்பது தோன்றற்கு.

[பைம்புற் கம்பலம் பாஅர் புதைப்ப] பார் பைம் புல் கம்பலம் புதைப்ப = பூமி தேவி
யானவள் (குளிர்க்காற்றமல்) பசிய புல்லாகிப் கம்பளிபைப் போர்த்திக் கொள்ளவும்;

கற்பனை என்பது தோன்றப் “பாஅர்” என்றனபெடுத்தது.

துணல் நா நிலை = தவளைகள் நாவானே ஒலித்தலைச் செய்யவும்;

[இம்சரிமுகமூர்] சரிமுகம் இல் ஊர் = சரிந்த முகத்தினை யுடைய நத்தைகள் (நீர்ம்குந்தி
யாண்டும் தட்டம் பரவுதலினால் ஊர்மரம் முதலிய விடத்தில் ஓட்டி யிருத்தலை விடுத்து) மனை
யகத்தெல்லாம் ஊர்ந்து வரவும்;

[கொம்பரிடைமந்தி குளிர்ந்திருத்தடங்க] மந்தி கொம்பர் இடை குளிந்து இருந்து அடங்க
= மந்திகள் கொம்புகளுக் கிடையே குளிர்ந்திருந்து அடக்கமுற் றிருக்கவும்;

[முழையிடைப்பன்மா முடிக்கற் றெடுங்க] பல் மா முடிக்கு அற்று முழை இடை ஒடுங்க
= பல விலங்குகளும் (அச்சமிதூதியானே) ஒலி எழுப்பாமல் குகையகத்தே ஒடுங்கி யிருக்கவும்;

அம் சிறை பறவை குடம்பை புக்கு ஆர = அழகிய சிறகுகளை யுடைய பறவைகள் கூடு
களுட் புகுத்து ஆண்டும் பொருந்தியிருக்கவும்;

குடம்பை குளிர் தாக்காத வண்ணம் சமைக்கப்பட்டமைதோன்றக் “குடம்பை புக்காஅர்”
என்றனபெடுத்தது.

ஆன் இனம் முதல மான் அடி அணைய = பசுக்கூட்டங்களை முதலாகவுடையவைக னெல்
லாம் மகத்தடியைப் பொருந்தவும்;

குகை முதலாயவற்றிலே வலிய விலங்குகள் இருத்தல்பற்றியும், பறவை முதலியனபோலச் சூடம்பை முதலியவற்றைச்செய்துகோடற் காற்ற விலவாமைபற்றியும் “ஆனினமுதல மானடி யணைய” என்றார். “முதல” என்றமையால் எருமை முதலியவும் அடங்கும்.

[துருக்கக் கரைத் தென்னத் துலங்குமது செம்மைக் கொள்ளை வெள்ளம்] துருக்கம் கரைத்து என்ன செம்மை துலங்குமது கொள்ளை வெள்ளம்=(பலநிலங்களினின்றும் விரைந்து வருங்காரணத்தினால்) குங்குமத்தைக் கரைத்துவிட்டாற்போல (க்கலக்கமுற்று) ச்சிவப்பு நிறம் விளங்கப் பெற்ற மிக்க வெள்ளமானது;

குன்றவும் காட்டவும் என் இல் வயலவும் எடஇ=மலையிடத்தனவும் காட்டிடத்தனவும் இகமுதலில்லாத வயலிடத்தனவும் ஆகிய பல பொருள்களையும் கவர்ந்து எடுத்துக் கொண்டு;

மருசத்தின் சிறப்புத் தோன்ற “எள்ளில்வயலவும்” என்றார். “பொருவருமருதமாகக்” என்பர் கம்பரும். எடுக்கும் விரைவுதோன்ற “எடஇ” என்றனபெடுத்தது. “தலையுமாகமும்” என்னும் கம்பகுத்திரமும் இதற்கு ஆதாரமாகும்.

[கடவிடைப் பல்லாற்றனும் பாஅய்க்கொளிக்க] பல் ஆற்றனும் பாய்ந்து தடல் இடை ஒளிக்கப் பல ஆறுகளின் வழியானும் பாய்ந்து சென்று (எடுத்து வரக் அப்பொருள்களைக்) கடலில்கிடமாக (க்கடல்படு பொருளோடு) ஒளித்துவைக்கவும்;

வெள்ளமானது மலை பகத்தும், காட்டகத்தும், வயலகத் தும்மலிந்த பொருள்களைக் கவர்ந்து செல்லும் என்பதை “மணியும் பொன்னு மயிற்றழைப்பீவியு-மணியுமானவெண் கோடு மகிலுந் தன்-மணியை லாசமு மின்னகொண்டேகலான்- வணிகமாகக் கொ யொத்ததல் வாரியே” என்று வரு மன்னபல செய்யுட்களானும் அறிக. கவர்ந்தனவற்றையும் எடுத்துச் செல்லற் கியலாமை தோன்ற “எடஇ” என்றனபெடுத்ததுமாம்.

மலைபடு திரவியம் மினகு, கோட்டம், அகில, தக்கோலம், குங்குமம்; காடுபடுதிரவியம் ஸ்ரஸ், சேன், அரக்கு, மயிற்பீலி, நாவி; நாடுபடுதிரவியம் செந்நெல, சிறப்பது, கரும்பு, வாழை, உசாவலினர்.

பல்லாறு என்பது யாற்றினையும் வழியினையும் குறிக்கும். கவர்ந்து பலபொருள்களையும் ஹிகொண்டு செர்க்கும் அருமைபை நோக்கிப் “பாஅய்க்கு” என்றனபெடுத்தது. தடைத்தும், எழித்தும், நூரைத்தும் மேற்சென்று பாய்தலின் அடையெடுத்த தென்படாடும் ஒன்று.

கடல்படுபொருள் உப்பு, முத்து, பயளிம், சங்கு, ஒக்கோலை. (ஒக்கோலை=அம்பர்; சங்கு=கை வாசணை.)

“முல்லையும் குறிஞ்சியு முறைமையிற்றிரிந்து --கல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருயத்தம்- மலை யென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்” என்றமை நோக்கிப் பாலையைக் கூறுது விடுத்தார்.

நீர் நிலை காவல் நிலை கொடு நிதவம்=(யாறு, குளம், ஏரி, கேணி, முதலாய) நீர் நிலைகள் ன் கரைகள் உடைந்துபோகாமற் காக்கும்) காவலானது நிலை கொள்ளும்படி நிறுத்தவும்;

நீர் நிலை காவலைப் பிறரும் “ஒ டு கு திம்புனற் சிறைசெயு மோதையும்” எனவும், “காத்த னன் மன்னர்வெள்ளக் கலிப்பறை கறங்கக் கைபோய்” எனவும் கூறியவாற்றா னறியப்படும.

கொடும் கோல் பட்டு அழி குடி மனம் களிப்பம்=(நன்னெறி விட்டு விரைந்த) கொடிய கல்வினுட் பட்டு வருத்திக் கெடுகின்ற குடிகளது மனஞ் சந்தோஷத்தை அடையுமாம்;

கோணிலை துரிதலே மாரி வறங்கூர்தற் கேதுவாகலின் மழையின்மையானே ித்த துயரக் கொழுங்கோன்மே லேற்றினார்.

செம் கோல் வேந்தன் சேர்க்கு அளி தேஎம், என=செங்கோல் நிறுத்தற்கு வந்த அரசன் ருந்து அரசு புரியும் தேசம் போல;

“இயல்புளித் தோலோச்ச மன்னவ னாட்ட—பெயலும் விளையுநர் தொக்கு” என்பவா ிர் செங்கோல் வேந்தனெடு மழைப்பெயலை ஒப்புக்கூறினார். மழைவளத்தானே விளையுளும், அதனோ அல்லது, இன்பமும், வானமும் பெறப்படுதலும் முற்றமையாயிற்று.

சிறுபுல முசலவும் செந்நீர்தமிழ்த் து=அற்பமாகிய (ஓரறிவுப்) புல்லு முதலாகவுடைய எல் லாச்சுவராசிக ளும் நிறைவுற்று மகிழ்ச்சியை அடைந்து;

மறைத புளி வீழ்த்தாங்கு முதற்கட் காணப்படுவது பசும்புற்றலை யாதலின் “சிறு புன் முதலும்” என்றார்.

மறவர் பிறையா னன்றது கன பபயிர்ந்து இனிமை வாய்ந்து ஒங்கித் தழைக்கவும்;

“மறவர் பிறையாப்” என்பனவற்றை மறைபுற்றியாக நானாந்த பதமாக்கிப் பொரு ளுரைத்துக்கொள்க.

மாவும் பறவையும் மன்னும் பிறவும்=விலங்குகளும் பறவைகளும் நிலைமைபெற்ற இவை போன்ற பிறச்வராசிகளும்;

வேட்டன பெற்ற விழைவு மகிழ்வு=விரும்பியவற்றைப் பெற்று (பெற்றவற்றை வெறுக் காமல்) விழைந்து மகிழ்ச்சி அடைபடியும்;

மனமானது பெற்றவற்றி ஈகட்டங்ஙனது பெறப்படுவனவற்றில் அவாவதல் போலாது அஃறிணைச் சுவராசிகளும் பெற்றவற்றையே விழையு மென்பது தோன்ற வேட்டன பெற்று மகிழ்கா என்றொழியாது “வேட்டன பெற்ற விழைவு மகிழ்தர” என்றார் விழைதலின் அருமை நோக்கி “விழைது” என்றனபெடுத்தது.

காட்டு சிறந்து கனிந்து வருகுஞ்சின்=(சம்மை எவர்க்கும்)உதாரணமாக (க் காட்டற் குரிய அறிவாற்றல்கள்) கிறைக்கியே (தலையை பெற்று விடங்குவதற்குக் காரணமாகிய இயற்கைப் பொருள்களாகக் கண்டுகொண்டு வற்றேர்டு ஒன்றுபட்டுக்) கனிந்துருகுின்ற (செத்தமிழ் இயற்கை சிவனிய புலவோர்தம்) செஞ்செயின் கண்ணே;

பாட்டு சரங்கு பல் செவி பான பெற=பாடல்கள் கார்த்தமப் பெற்றுப் (பாடுதலினானே) பல செவிகளும் (சுல்பினப்ப) பயனை ஏகத்து இன்புறவும்;

இயற்கை விதஞ்ஞடாகும் வால்களைய மவற்றை இயற்றுகின்ற கவிஞர்தம் அன் பின் பெருமை முதலியவற்றையும் கண்டு மிகத்தலிப் துட்பமாகக் கூறினார்.

வெண்துப் பொதி தன் பிணர் விடு உதிர்தலின் ஓணமுதல்=வெள்ளிய பஞ்சமூடை யானது நனது கட்டலிழ்கது உகிர்குபலிவிட போன்று மரலிய ஒள்ளிய மேகமானது;

கருமபுகை புகை=(அபயம்) புகை புகை புகை புகை கரு நற்புகை யுற்றற்போன்று) மருத்ததை அடைபடு;

(புணர்மை மரபுபட்ட லியப்புற வகாடை நயப்புமதோன்ற “உற்து”) என்றனபெடுத்தது. புணர்பயன் றிடதாக்கிற் புணர்ச்சிக்கு உடற்பட்டது. புணர்து வெண்ணிறம் இயற்கை எய்தலுக்குக் காரணமாகிய நாவது” என்றதனானே பெறப்படும். கரியமேகத்தைப் புகை போலப் புகைக்கலா னாமல் கேடுப மின் ஈல அதனிடையே தோன்றித் தோன்றி மறை யாமல் ருப்புப் பொறிக்காகக் கோடலும் ஒன்று.

வினப்பாது=விசுப்பன்கண்ணே (சிறிதிடலுமின்றி) பரவி;

புணர்மை மரபுபட்ட லியப்புற வகாடை நயப்புமதோன்ற “உற்து” என்றதுகொண்டறிபவரும். செவிபுகை போல என்ன பெருகுதல் எழீது=செவியிடத்து அழிந்தாற்போல வருத்துகின்ற வலியைஎழுப்ப;

மருதம் கிண்குமை தோன்றதலின் “உதற்குதல்” என்றார்.

வீழி பறித்து என்ன விரைந்து ஒளியின்னி = கண்களைப் பறித்தாலொப்ப வேகமுற்று ஒளிவிட்டு;

மேகங்கள் ஒன்றினோடு மற்றொன்று மோதி இடித்தபின்னரே மின்னல் தோன்றப் பெறினும் அஃதிடி யொலிக்கு முற்படுதலின் “விரைந்தொளி மின்னி” என்றார். இடியும் மின்னலும் ஏக்காலத்தில் நிகழினும் மின்னலே முன்னர்ப் புலப்படுதலின் அங்ஙனம் கூறினார் எனினும் அமையும்.

[ஒண் வீழ் வெள்ளி பற்பல ஆன்றி] பல் பல ஒண் வெள்ளி வீழ் ஊன்றி = பலப்பல வாகிய ஒள்ளிய வெள்ளி வீழ் போன்ற தாரைகளைச் சொரிந்து;

“வீழ்” என்றமைக் கேற்ப “ஊன்றி” என்றார். இவ்வாறே “வெள்ளி வெண்—கோனி ரைத்தன போற்கொழந் தாரைகள்—“வானிரைத்து மணந்து சொரியவே” எனவும், “வான்—வெள்ளி வீழிடை வீழ்த்தெனத்தாரைகள்” எனவும் ஆன்றோருங் கூறியுள்ளார்கள்.

—ஊம் கடலும் தேர்வு ஈரிதாக—(யாண்டும் நீர்மிசுக்கு நிறைதலினானே) மேட்டு நிலத்திடும் கடலுக்கும் வேற்றுமை தெரிதல் ஆரிதாக,

[கொழும் புன லுலகம் குளிரட்பொழிந்து வண்மையொடு பரந்தமைத்தன்றே]

கொழும் புனல் வண்மையொடு உலகம் குளிர பொழிந்து பரந்து அமைந்தன்று = பெருமையான நீரைக் கொண்டியற்கையோடு உலகமெல்லாம் குளிருமபடி பொழிந்து காத்தது.

“கொழும் புன லுலகம்” என்றதை கோட்டுவகாலகது “வெடிகடலுந் தன்னீர்மை குண்டம்” என்ற குறளும் அசுவரையும் ஞாபகத்திற் கொடுப்பினறன்

“தூப்பாக்குந் துப்பாய் தூப்பாக்குத தூப்பாய் தூப மழை” என்பது கோனறையும், புரத்தகற்றெழி னிகழ்ச்சியிலேயே பெரு தாம வண்பர தோனறவும் புரத்தன் கொனறது “புரத்தமரத்தனது” என்றார்.

(2) ஒழுக்கந் தாபது வெண்பலம் மாய
விழும்பொரு ளுணர்த்தும் விழுமியோ ராய
புரிநான் மார்பர் மரபாய்த் துரைத்தல்.

பினைவரு தமவழிபு பெருநகங் கண்ணா
தமமுறு பொருளெலாம் நிறர்க்குத் தந்தவர்
நீரவ்வு நீரவு நெருப்பவும் விண்ணவு
முயிரவு முடலவு மியலவுஞ் செயலவு
மழிபவும் வளர்பவு முறுபவும் பெறுபவு
நன்னாசெப் பன்னா மைக்குதவு நல்லோர்
செயற்கரி துதவிச சிறற்கடு நீண்பபவா
தாமபெற வழிவுறு தகைசிறி தற்கிலர்
தேன நலுறு செயலொன் றறிகுநர்

- 10 சிறுசூரில் வாழ்க்கையர் சீரை தைதிய
வடுக்கையர் கல்விச் செந்நீ ரூற்றின
ரழிவன தேரூ வாண்மைய ரென்றுந்
தொழுதுல கேத்துந் துரிசில் வினையின
ரவாஅ முதல வறுத்துலையாற்றலர்
- 15 தாழ்ப்பிலைக் குழலினுங் கேழ்நிலா விசு
மதியத் தன்ன மாசறு மாண்பினர்
தலைசென் நெனினுந் தக்கவொன் றுற்றுந்
ருலகுமுறை நடாததற் குரியவை சூழப்
பறைய நற்றறன படாநதுநடு வெஃகூவ்
- 20 குற்றமறு காட சிக் கூர்ந்தறி குழுஉவின்
மற்றையர் நுபரசி மற்றதுந் சூழ்கில
ரிழிசனர் பகைந் மென்னு ரேற்றக்
சூண்மையொடு பழிசச முரைசால் சிறப்பின.
மகிழ்தலுல தீநதுத துபாந்தம தாக்குந்
- 25 செனைய ராயின நல்வழிக் ஸெற்றுல
ருடந்துன் படியா ருளத்துன் பில்லீலார்
மாண்பொழு தன் ஸீண்பொழுது கழியார
நனாதலை யுலந் நல்வழிப் படுஉங்
கனவுசூறு கில்லா யுறந்நங் காண்கிலர்
- 30 தரக்குவனர் வினாவனந் தழைஇவனா மானின்
முருக்குநர் வடுகெட முருந்நதுவழி செழிக்குந்
இவரே,
பெல்லா யுயிரு டேமம் பணர்
செந்தண்மை மண்ட செல்வந்
- 35 தந்தண செ உ ல வறந்நிறந் தன்னே.

(இ-வி.) பின் வருதல் பற்றி பெருக்கம் காண்பதன்மையினால் வளர்ந்து வருவன்ற தம்
கருணை மாயினோர் (இன்பதகர்ந்து கூழற் நிருக்குமாறு மண் பொன மணியாறிய செவ
வங்களைப்) பெருக்கஞ் செய்து வைத்தற்குக் கருதாராதி.

தம் உறு பொருள் எல்லாம் பிறர்க்குத் தந்தவர் = தங்களுடைய பொருள் முழுவதையும்
பிறர்க்குக் கொடுத்தவரும்;

உலகத்திலே ஆமை தன எல்லாம் எவரு வருணத்தார்த்தும் உரியனவன்றே! ஆயவா
றாகவும் தமக்குரியனவாய்வு போலலாம் ஏனை மூன்று வருணத்தார்த்துக் கொடுத்துவிட்டனர்
என்ற எண்டு விளக்கியபடி. பட்டினத்த சடிகள் முதலியோர் தமக்குரியனவற்றைப் பிறர்க்குக்
கொடுத்தமை எண்டறிதற்பாலது.

திலனவும் நீரவும் செருப்பவும் விண்ணவும் உயிரவும் உடலவும் இயலவும் செயலவும் ஆழி
பவும் வளர்பலம் உறுபவும் பெறுபவும் நன்னர் செய்தல் நூல் நமக்கு உதவு நல்லோர் = திலத்
தைப்பற்றியனம் நீரைப்பற்றியனவும் உருபைப்பற்றியனவும் விண்ணைப்பற்றியனவும் உயரைப்

பற்றியனவும் உடலைப்பற்றியனவும் இயற்கையைப்பற்றியனவும் செயற்கையைப்பற்றியனவும் அழிவனவற்றைப்பற்றியனவும் வளர்வனவற்றைப்பற்றியனவும் உறுவனவற்றைப்பற்றியனவும் பெறுவனவற்றைப்பற்றியனவும் (ஆகிய பல்விஷயங்களையும் போதித்து) நன்மை செய்யும் பல வாகிய தூற் றொருதிறைய கம்மஞார்க்குத் தந்துதவும் நன்மையுடையாரும்;

காற்றின்க் கூறுது விடுத்தார் உயிரெனப் 'பின்னர்க்' கூறுவதை நோக்கிப் போலும் 'நெல்லு முயி ரன்றே நீரு முயி ரன்றே' என்ற பகுதியை ஆராய்ந்தாக. உயிராற் பெறப்படும் உடல முதலாயின எல்லாம் நிலன் முதலாய பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையே ஆதலானும், அவற் றின் சேர்க்கை இல்லாவிடின் உயிரினது பிரததாபமே வரப்பெறுது ஆதலானும், உயிர்கு முதல் நிலன் முதலாயவற்றைக் கூறினார். உயிரானே தேடப்படுவது உடலாதலபற்றி அவவுடலைப் பிற் கூறினார். "இயல்" முதலாகப் "பெறுதல்" இறுதியாகவுள்ளன அவற்றின்முன் கூறப்பட்டனையற்றிற்கேயாதலின் அவற்றைப் பிற கூறினார். செயற்கை முதலாயினவற்றிற்கு இயற் கையே காரணமாக நின்றவினானும், செயற்கை இயற்கையினின்றே தோன்றுதலினாலும் இயற் கைபை முற் கூறினார். அழிவனவற்றின் உண்மை தோன்றவதற்கு வளர்வனவற்றைப் பிற் கூறினார். ஒன்று தினககப்பட்டவாறே வராமற் பிறிதொன்று தானே வந்து பொருட்ததவின் உறுதல் முற்கூறினார். உறுவன என்பது தாமே வந்து அடையனவற்றை. பெறுவன என் பது விருமபித தேடிப் பெறுவனவையாக.

தங்கள் பரம்பரையைப் பெருக்குவது உலகீகாபகாரமே என்று நுகுதினவர் என்க. கூத்திரியரை உள்ளிட்ட மூவரும் தத்தமக் திரிப பொருள்களைத் தத்தம் பரம்பரைக்கு அளித்து வந்தமையேபோல இவரும் தங்கள் பொருளாகிய தத்து முதலாயவற்றைத் தங்கள் பரம் பரைக்கே அளித்து வந்தனர். தங்கள் பொருள்களை எல்லாம் ஏனை மூன்று வருணத்தார்க்கும் அளித்தவர் ஒத்து முதலாய பனுவுல்களையும் ஏனை அம் மூன்று வருணத்தார்க்கும் அளித்து விடு வராயின் அன்னவர் பரம்பரை நீடுவாழ்தற் கேற்ற வழிதான் யாதுவது?

செயற்கு அறிது உதவி சிறு அகடு நனைப்பவா = (பிராற்) செயது கோடற்கரிய காரி யவர்களா (ஏனை அம் மூன்று வருணத்தார்க்குஞ் செயது முடித்து அவற்றின் பலனை அவர்பெறு மாறு) உதவிய பின்னா (அவரார நரத்தக்க சிறிய அளவினதாகிய பொருள கொண்டு தங்கள்) சிறிய வயிறுப பசி வெப்பத்தை நனைத்துக் குளிரவைப்பாரும்,

சிறு அகடு என்றமைக் கேட்புச் சிறிய அளவினதாகிய பொருள என்று விரித்தாம். ஆற் றன முதலாயவற்றின் பெருமைக்கானற்ச "செற்றகடு" என்றார். பசிவெம்மையை நனைப்பவரே அன்றி வயிற்றை நிரப்பாரா என்பது போதரச "செட்டகடு கனப்பவர்" என்றார். நனைப்பவர் என்றமையாற் பசி வெம்மையின் மிகுதியுங் காட்டியவாறுயிற்று. ஏனை மூன்று வருணத்தார்க்கு முரிய சபாசுப கருமங்களைத் தாங்களே சின்று இருமைக்குங் காரணமாகிய செய்கைகளைத் திரி காரண சுத்ததேதோடு ஒரு குறையும் கிகழாவண்ணம் செய்வதின நிறையேற்றிக் கெடுதது அவ ரானே மனமுவநுதவிய சிறுபொருள் கொண்டு சீவித்து வருவர் என்பது எண்டுக் கூறிப் போந்த கருத்தென்க. "நனைப்பவா" என்ற விவேசினானே கொடுத்தது கொண்டு திருத்தி யுறுவோரென்னும் அரிய நீதியும் பெறப்பட்டது. இனிச் செயற்கரிதென்பது ஐம்புலனடக்க முதலாயினவற்றைக் குறிக்குமென்று கூறுவாருமுளா. "செய்க்குணவிலவாத் போத்து சிறிது- வயிற்றுக்கு லீயப் படும்" என்ற திருப்பாசரம் ஈண்டாராயத் தக்கது.

தாம் பெறல் அழிவு உறு தகை சிறிது அறிவிலர் = (உலகம் உயயும்வண்ணம் செய்கின்ற காரியங்களிலே) தமக்குண்டாகும் நயகட்டவகளை அடைவின்ற தகுதியை ஒரு சிறிதும் அறி யாதவரும்;

உலகம் பெறவேண்டிய ஊதியத்திலே கண்ணுங் கருததுமாக இருப்பாரன்றித் தம் சுய நயங்கருதி இன்னது செய்யின் நல்லாதிய முண்டாகுமென்று அதனைச் செய்தும் இன்னது செய யின் ஈட்டமுண்டாகுமென்று அதனைச் செய்யாது நீக்கவும் மாட்டார் என்க.

தேஎம் நலன் உறு செயல் ஒன்று அறிஞர் = தேசத்தார் நன்மை பெறுகின்ற செயலைன்றினையே அறித்தாரும் ஆற்றலினை உடையவரும்;

தந்நலம் கருநாராகிப் பிறர்க்குரியாராகும் அருமைப்பற்றித் “தேஎம்” என்றனபெடுத்தது. தசத்திற்கு இடையூறு வராமற்றடுத்து நலத்தை வளர்க்குங் காரியங்களையே ஒவாது செய்து ருவர் என்க.

சிறு குழல் வாழ்க்கையர் = (பொருளானும் அளவானும் சிறுமையுடைய) சிறுவீடுகளிலே ராமும் வாழ்க்கையையுடையவரும்;

பலவற்றிற்கும் உபயோகமாகும் இடமும், பலர்க்குப் பயன்படும் பொருளும், பலவேலைக் கரியவர்களாகிய பணியாளரின் நெழிலும் தம்பொருட்டு வானா அழியாதிருத்தற்குச் சிறுகுழல் வாழ்க்கையை விரும்பினார் என்க. இவற்றினே அவரது துண்ணறிவும், சிரத்தையும், கருணை ம், பிறவும் விளக்கிக் கிடத்தல் காண்க.

வகிட்டர் முதலாயினோர்க்குத் தசரதன் முதலாயினோர் இல்லம் முதலாய்வற்றை வேண் யவாரே மிகப் பெரிதாகச் செய்து கொடுத்தற்கு அமைந்திருந்தும் அன்னார் அவற்றையெல் லாம் விரும்பாமற் சிறு குழல் வாழ்க்கையையே பேணிவந்தமை சுண்டுச் சிந்திக்கற்பாற்றும்.

சீரை தைஇய உடுக்கையர் = சேலையாகும் வண்ணம் தைத்த உடுக்கையை உடையவரும்;

தைத்தசேலை என்பது பொருள். தைத்தாலன்றிச் சேலையாகும் பாண்மைத்தன்று என் னது போதரச் “சீரை தைஇய” என்றார். அவரதுடை வேற்றிழை துழைந்த துன்னற் சிதரே யனரினும் தூய்மையுடைத்தென்பது குறிக்கப்பட்டது. அராவசியகமாகப் பொருளை வீண்படுத் தாதவர் என்க. திருமுருகாற்றுப்படையில் “சீரைதைஇய உடுக்கையர்” என்பதற்கு மரலரியை உடையாகச்செய்த உடையினையுடையவர் என்றுரைக்கப்பட்டவாறு எண்டுரைக்கினும் அமையும்.

கல்வி செந்நீர் ஊற்றினர் = கல்வியாகிய இரத்தமே ஊற்றெடுத்துப்பெருகும் மேனியை உடையவரும்;

உடலுக்கு இரத்தம் ஆதாரமாகுங் போல இவர்க்குக் கல்வியே ஆதாரமாகும் என்க. இவ்வவனமையே பேண்டியவாரே விரித்துரைத்துக்கொள்க. இன்னார் உடலத்தை அறுத்தால் வருவது இரத்தமன்று கல்வியே என ஓர் அலங்காரம் தொனிப்பது காண்க. “நற்றவாவுனை நான்மறப்பினுஞ் சொல்லுநா நம்ச்சி வாயவே” எனவும் “பொய்மைமொழி புகன்றறியேம் புகல மன மென்னுகினு மெய்மையன்றி நாவுரையா வேதநவில் பயிற்சியால்” எனவும் வருவனவற் றிலே மனப்பழக்கம் நாவின்மேலேற்றப்பட்டது போலவும், “உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல” என்பதில் மனத்தின் ரொழில் கைமேலேற்றப்பட்டது போலவும் கல்வியும் இரத்தத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது என்றலும் ஒருவாறு பொருந்தும்.

அழிவன தேரு ஆண்மையர் = கெடுவனவாகிய செயல்களை ஆராயாத ஆண்டன்மையை யுடையவரும்;

தந்நலம் கருதியாவது தமர்நலம் கருதியாவது பிறர்க்கஞ்சத்தகும் அச்சங்கருதியாவது கெடுவனவற்றைச் சூழார் என்க. நடுவுநிலை இடையூறுற்றுக் கெடத்தக்க செயல்களைச் சூழார் என்றலும் அமையும்.

[என்றுந் தொழுதுலகேத்துந் துரிசிவ் வினையினர்] உலகு என்றும் தொழுது ஏத்தும் துரிசு இவ் வினையினர் = உலகத்தார் (தங்கள் காலத்தினும் தங்கட்குப் பிந்திய காலத்தினும் தங் களை) வணங்கித் துதிக்கும்படியான குற்றற்ற செய்கைகளைச் செய்துவருபவரும்;

ஒரு காரியத்தை ஒருவன் செய்தகாலத்திலே அது சிலர்க்கு நலமாகவும் சிலர்க்குத் தீமை யாகவும் இருத்தலும் அவன் இருக்குங் காலத்திலே தீமையாகத் தோற்றப்பட்டுப் பின்னர் நல மாக இருத்தலும் போலாது. எப்பொழுதும் எல்லார்க்கும் நலனவற்றையே சூழ்வர் என்பது

போதா “என்றும் தொழுதுலகேத்தும்” என்றார். சிலர் தங்கள் வஞ்சத்தால் எவரையும் மயக்க வல்ல போலிச் செயல்களை இயற்றல் போலாது நன்மையுமறந்த வினையையே செய்துவருவர் என்பது போதாத் “துரிசில் வினையினர்” என்றார்.

மனசின்றொழிலைக் கூறாமல் தொழுதேத்தும் என்று சென்றார்; மனசின்றொழில் பெரும்பான்மையும் வாய்வழிப்பட்டுச் செய்கைக்கு வந்து தீருதலின் என்க.

அவாஅமுதல அறுத்து நிலை ஆற்றலர்—ஆசைமுதலாயினவற்றை வேர்அறுத்து நிலை வலிமையையுடையவரும்;

அவா என்பது தம்மிடத்துள்ளன பிரியாதிருத்தற்கும், தம்மிடத்தில்தனவற்றைத் தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெறுதற்கும், மனம் விரும்பி விரும்பிக் களித்திருக்கும் பற்று. இப்பற்றை இழிந்தனவற்றை விரும்பல், மேம்பாடுற்றனவற்றை விரும்பல், கழிந்தனவற்றை விரும்பல், அடையப்பெறாதனவற்றை விரும்பல் என நான்கு பிரிவுகளாகவும் பிறவாறும் பிரிவுபடுத்துவர் இழிந்தனவற்றை விரும்புதலாவது உயர்ந்தோன் கன் கவறு முதலாயினவற்றை விரும்புதல் போல்வன. மேம்பாடுற்றனவற்றை விரும்புதலாவது வறிஞன் செல்வனைப்போல் நடக்க எண்ணுதல்போல் வன. கழிந்தனவற்றை விரும்புதலாவது முதியோன் காளைப்பருவத்தே தன்னை மாதர்கள் விரும்பியவண்ணம் இதுபொழுதும் விரும்புதல் வேண்டும் என்றெண்ணுதல் போல்வன. அடையப்பெறாதனவற்றை விரும்புதலாவது முதுக்குறைவில்லாதான் பெண்டன்மை கொள்ளக் கருதுதல் போல்வன. இவ்வெல்லாப் பகுப்புக்களையும் முன்னர்க்கூறிய இரண்டனுள்ளே அறிவையோரடக்குவர்.

எல்லா இழிகுணங்கட்கும் காரணமாகி நிற்பது அவா என்பது தோன்ற அஃதனைப்பெறு தது. அழக்காய் பெருகரி இன்னஞ்சொல் என்றற்றொடக்கத்தனவும் அடங்குதற்பொருட்டு “முதல” என்றார்.

தாழ்புல குடிவிலும் கேழ் நிலா வீசும் மதியத்து அன்னம்—(ஆவுரித்துண்ணலாதிய) இழிந்த குணங்களையுடைய சண்டாளருடைய குடிசையின் கண்ணும் (மாடமாளிகையாகிய வியன் பெரும் இடங்களிலே வீசுகின்ற தனது ஒப்பற்ற) ஒளிமிகுந்த கிரணங்களைப் பாப்புகின்ற திங்களைப்போல;

மரசு அறு மாண்பினர்—குற்றமற்ற (நற்குணநற்செய்கைகளானே) மேம்பட்டவரும்;

இதனானே அவரது சமத்துவ புத்தியை விளக்கிறாயிற்று. சந்திரனது கிரணங்கள் ஒரேபடித்தாக அரண்மனையினும், சிறகுடிசைகளினினும் எறித்தாலும் அக்கிரணங்களெல்லாம் தாம்படிக்கின்ற இடத்துக்கும் நிலைமைக்கு மேற்ப விளங்கும். இறைவனது கருணையாகிய பாலேத் தத்தம் வினைப்பாத்திரத்திற் பெற்று ஏற்றபடி பயன்பெறுவர் என்க.

தலைசென்று எனினும் தக்க ஒன்று ஆற்றுகர்—(நற்செய்கை ஒன்றைச் செய்யுங்கால் தமது) தலையானது வெட்டுண்டழிய வேண்டி நேரிடினும் தகுதியுடைய அச்செய்கை ஒன்றை (விட்டொழியாமல்) இயற்றி முடிக்கும் மனோவலிமையுடையவரும்;

“மலர்மிகையேகினுள்” என்றற்குத் “தலைசென்றெனினும்” என்பது நின்றது. தலை சென்றெனினும் என்பது உயர்க்கிதுதி நேர்ந்த வழியும் என்றபடி.

உலகுமுறை நடாத்தற்கு உரியவை சூழ—உலகினை நன்னெறியிலே செலுத்தற்பொருட்டுச் செய்யப்படும் உரிமையாகிய காரியங்களைச் சூழ்ந்து ஆராய்ந்தற்கு;

பற்று அறு நல் திறன் படர்ந்து நடுவெல்கும்—(தமர் முதலாய) பற்றுக்களையெல்லாம் அறுத்து நன்மை அமையும் வகையிலே சென்று நடுவுநிலையை விரும்புகின்ற;

பற்றுதல் நற்றிறன் படர்ந்துக்கும் நற்றிறன்படர்நல் நடுவுநிலைவெல்குதற்கும் காரணங் களாகி நின்றன.

குற்றம் அறுகாட்சி=(தீமன நீக்கி நல்லன கொள்ளுமியலானே) குற்றமற்ற அறிவிலையும்;

கூர்த்து அறி குழுஉ இல் மற்றையர் சூழ்ச்சி மறந்தும் சூழ்கிலர்=(ஒவ்வொரு செயலின் தன்மையையும்) துணித்தறிகின்ற (துட்பத்தினையுடைய) கூட்டத்தார் அல்லாத வினையோரின் சூழ்ச்சிகளை மறந்தேனும் ஆராயாதவர்களும்;

துட்பமில்லாவிடின் பற்றறுதன் முதலாயினவற்றார் பயன் சிறிதும் இன்மைபற்றிக் “கூர்த்தறி குழுஉ” என்னப் பின்னரும் புணர்த்தினார். அவா முதலியன உடையராய் இடம் பம்பூண்டு வீற்றிருப்பவர் நல்லறிவுபடைத்தவராய் இருந்திடனும் அவர் சூழ்ச்சியெல்லாம் நடுவு நிலைவிட்டு உலகத்தைக் கெடுக்குமாதலிற் “கூர்த்தறி குழுஉவின் மற்றையர் சூழ்ச்சி மறந்தும் சூழ்கிலர்” என்றார். இதுகருதியன்றே முற்காலத்துத் தசரதன் முதலாய் வேந்தர்கள் உலகு முறை நடாத்தற்குரியனவற்றை வசிட்டரையுள்ளிட்ட மகான்களிடம் வினாவிவந்தனர் என்க. மற்றையர் சூழ்ச்சியாவது தம்மக்கும் தமர்க்கும் நன்மையப்பனவற்றை எவர்க்கும் ஒத்த நலன் பயப்பனவாக நடத்துக் காட்டுதல் போல்வன. பற்றறுதன் முதலியனவும் கூர்த்தறியும் உடையாரின் அருமையும் ஆற்றலும் பிறவும் தோன்றக் “குழுஉ” என்றனபெடுத்தது.

இழிசனர் பகைஞர் என்றார்=(ஒரு மேம்பட்ட காரியத்தை நிறைவேற்றுவோர்) இழிவுடையாரென்றும் சத்திருக்கனென்றும் நினைத்து அவரை நீக்காராகி;

ஏற்றக்கு உண்மை ஒரு பழிச்சும் உரை சால் சிறப்பினர்=அவர்செய்த மேம்பாடுபொருந்திய காரிபத்தை உண்மையாகத் துதிகடும் புகழ்மிக்க சிறப்பின உடையவரும்;

மகிழ்தல் உலகு எத்து துபர் தமது ஆகஞர்=மகிழ்தலுக்குக் காரணமாகிய செய்கைகளையெல்லாம் உலகத்தாருக்குக் கொடுத்துத் துண்பத்கிறகுக் காரணமாகிய செய்கைகளை எல்லாம் தம்முடைய பனவாகக்கொண்டும் வருகின்ற வலிமையுடையவரும்

உலகஞ் செய்துவருந் குற்றங்களையெல்லாம் தம்முடையனவாகக்கொண்டு அவற்றானிகழ்ந் துன்பங்களைத் தாமனுபவித்தும் தம்முடைய முயற்சியால் அடைப்பெற்ற இன்பங்களை எல்லாம் உலகுகளிடத்தலும் இவைபோன்ற பிறவும் உடையார் என்க. இதனை “நிலமசை வாழ்நரலமர நீரத்-விதழநதிக்க கனவி வெம்மம் தாங்கிக-காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கு-மலிர்சுடை முனிடரும” என்ற புராணத்திற் செய்துக்கண ஆராய்ந்தறிக்க. இன்னும் இதற்கு “விண்செவன் மரபி னளடர்க் கேர்திய தொருகை” என்ற திருமுருகாற்றுப்படை யடிக்கேழுதப்பட்ட, உரையும் வலியுறுத்தும்.

அவரினது இத்தகைச் செய்கை உலகுக்குப் பயன்படுமா நெருங்கமெனில் “தொழுதெழுமார்-வினையா ள் பிறமுநீரணி” என்றதற்குப் “புதல்வனது பிணிகுத தாய் மருத்துண்டார் போலத் தொழுதெழுவார் வினைக்குத் தானீறணிந்தான்” என்று கூறப்பட்ட விசேடவுரையை ண்டைக்கேற்பப் பொருத்தியுணர்க.

எனையர் ஆயினும் நவ்வுறிகு ஏற்றுவர்=எத்தகைய இழிதகவுடையராயினும் அவரையெல்லாம் (நற்குண நற்ப் செய்கைகளுக்கு எடுபட்டவராய்ப்புரியவல்ல) நல்லொறியின்கண்ணே ஈட்கும்வண்ணம் செய்யாரும்;

சருக்கரைக்குள்ளே மருந்தை மறைத்துவைத்துண்ணச்செய்து தம்மக்களைப் பாதுகாத்து வருந் தாயர்போல இழிசனர்க்கு மாறாகிய அறச் செயல்களை இன்சொற்களின் வழியானும் பிறவழியானும் அளித்து அவரை வெறுக்காமற் பாதுகாத்து வருவர் என்பது ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது. அவர்களது நிலைமை இழிந்திருத்தலின் “ஏற்றுவர்” என்றார்.

உடல் தன்பு அறிபார்=(எப்பொழுதும் உலகத்துக்கே உழைத்துவருதலினால், உடல்தன்முற்றலும் அத்துன்பத்தை அறியாதவரும்);

உனம் துன்பு இல்லோர்=(அவரது அறிவு எப்பொழுதும் ஒரோபடித்தாகத் திருத்தியுற்று மலர்ந்திருக்கலின்) உள்ளத்தின்கண்ணே துன்பம் இல்லாதவரும்;

“இடும்பை யாவது மறியா வியல்பினர்” என்ற திருமுருகாற்றுப்படை அடிக்கு “தவத் தான் மெய்வருத்தம் உளவேனும் மனத்தான் வருத்தம் கிறிது மறியப்படாத இயல்பினையுடையர்” என்றொழுதப்பட்ட ஷரையை எண்ணடக் கேற்குமாறு பெருத்தி விரித்துக்கொள்க.

“உலகத் தழீஇய தொட்ப மார்தலுங் கூம்பலு மில்ல தறிவு” ஆதலின் அவர் அங்ஙனம் அமைத்து எல்லாராயம் ஈட்டு நன்மை யுறுத்திவந்தனர் என்க.

மாண் பொழுது அன்றி வீண்பொழுது கழியார்=தமது வாணனை நற்செய்கைகளினே மாட்சிமைப்படக் கழிப்பாரே பன்றி மாறாத வீண்பொழுதாகப் போக்குதலைச் செய்யாதவரும்;

நாம் தலை உலகு நல் வழி படுஉம் கண்பு குறுகு இல்லா உறக்கம் காண்வொர்=பார்த்த இடத்தை யுடைய உலகத்துச் சீவராசிகள் நல்வழியை அடைந்து உய்தற்கேதுவாகிய கரு அடையப்பெறாத வெற்றி உறக்கத்தைக் காணாதவரும்;

தம் வாணனை உறக்கம் முதலியவற்றில் செலவிடுதல் கண்டாமாதலின் வீண்பொழுது கழியார் என்றல் பொருந்தாதெனில், “தென்புலத்தார்” என்ற குறளில் தன்னை நம்புதலும் அறமெனக் கூறப்படலின் அவர் செய்யும் நித்திரையும் மாண்பொழுதினதேயன்றி வானா கழிவ தன்றென்க. அவர் புரியும் நித்திரை அறிதயிலாகும். நல்வழிப்படுதலின் ஆராய்ச்சி நீண்டு கணவிலையினும் வந்து முற்படுதலின் “நல்வழிப்படுஉம்” என்றனபெடுத்தது.

தாக்கு வளர்வு இலா உனம்=(எல்லாவற்றையும் கொல்லவல்ல ஆற்றல் சான்ற) புலியினது மரபு அருகிவளர்கின்ற காட்டின்கண்ணே;

தழைஇ வளர் மாண் இன்=மரபு முழுவுதும் தழைத்துவளர்கின்ற மான்கூட்டங் களைப் போல;

முருக்குநர் வழி கெட முகிர்ந்து வழி செழிக்குநர்=தங்கள் செய்கைக்கு மாறாகி விரோ திப்பவரும் அவர்தம் பரம்பரையும் வேற்றுப்போகத்தாமும்*தம்மரபும் நீடுதலுற்றுச் செழித்து வருபவரும்;

சாந்தகுணத்திற்கும் புலாவுண்ணாமைக்கும் பிறவற்றிற்கும் மாண் அந்தணர்க் குவமையாயிற்று. *புலியில்லாத காட்டில் மாண் வளரும் என்று உரைகூறுவாருமுளர். அவர் தாக்கு இல்லாவனம் என்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதனையும், முருக்குநர் வழிகெட என்றசொற் போக்கின் உண்மைப்பொருளினையும் உணராதாராவர். மான்கூட்டம் புலியினால் ஒறுக்கப்பட்டும் அழியாமல் விருத்தியடைந்தும் புலிக்கூட்டம் விருத்திபுறமல் அருகியும் வருதல்போல அந்தணர்தம் மரபு ஒன்று பல்வாகியும் அன்னவரை ஒறுப்பவரும் அவர்தம்மரபும் அறவே அருகியும் வரும் என்க. களங்கமற்ற மான்கூட்டங்கள் வளர்த்துவரும் வியப்புத்தோன்றத் “தழைஇ” என்றன பெடுத்தது.

இவரே=(கூறப்பட்ட இந்நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய) இத்தன்மையரே;

எல்லா உயிரும் ஏமப்பூண்=எல்லாவகையான சீவராசிகளும் இன்பத்தைத் தமக்கு ஆபரணமாகப் பூண்டுக்கொள்வதற்கு ஏதுவாய்;

செம் தன்மை பூண்ட செல்வத்து=செம்மையாகிய சத்துவகுணம்பூண்ட செல்வத்தினையுடைய;

அந்தணர் எனும் நல் அறம் திறத்தினர்=வேதத்தின் முடிவுநிலையை அடைபவர் இவரே யென்று எவரானும் போற்றப்படுகின்ற நல்ல துறவற வழியை உடையோராவர்;

அந்தணர்=அந்தத்தையன்னவ்வார், எனவே, வேதார்த்தத்தை கோக்குபவர் என்க. “அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வயிர்க்குஞ்-செத்தன்மை பூண்டொழுகலான்” என்ற திரு வர்க்கை இவ்வடிக்கள் செவ்வையாக ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

செந்தண்மை என்று முன்னர்க்கூறப்பட்டமையானே சுண்டந்தணர் என்பதற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறினும்.

“அந்தண்மை பூண்ட வந்தத்துச் சிந்தைசெப் அந்தணர்” என வருதல் கொண்டு இவ்விரண்டு பொருள்களும் புலப்படும்.

அறம் என்பதின் ஆற்றலுப பலரும் விரித்துணர். இங்ஙனங்கூறிப் பெருகும். பொய்யாமொழியாரும் அறமானது உடுபேற்றினையும் சுவர்க்கம் முதலாய செல்வங்களையும் நல்லின்பங்களையும் புகழையும் தரும் எனவும் அதனைச் செல்லும்வாயெல்லாம் ஒல்லும் வகையா னோவாது செய்தல்வேண்டும் எனவும் பிறவாறும் கூறிப் போந்தமை காண்க.

(3) ஆசா னுணையி னரும்பொரு ளினைத்து
மீசன் ருசர்க் கீவோ ரப்பொருள்
குறையாது வாழு முறையின ரென்றல்.

- அருண்முறை நாடிய வாற்றல்சா லடி கா
ளிருண்முறை தடித்தின் டெய்ம னோரைக்
தெருண்முறை சேர்க்கிய சீர்சால் புலவ
தாய்மருந் தருநதிக் தனாது குழனி
- 5 கோய்தீர்த் தாங்கு துவறரு மெம்மனோர்
மறந்தப வறஞ்செய் மாண்பினை காண்டரு
சிறந்த வொழுக்கஞ் செறிந்தனை சிறியேன்
வறுமை யானே யறிவெலா மாழ்கித்
- 10 துறையறி விலனாப்த் துன்புற் றொழிகுந்
னொருநாள் போக்குமு னுயிரலைக் கின்றேன்
மனைகுறை மாசுடை நீனைநதே யன்னோ
னெய்யற் றீரும பேறு நெருங்கி
யெய்வற் றழுக்குட னிபைகுழ னினைநதே
தனிசுகொளக் கடுகினர் தஞ்சொ னினைநதே
- 15 பசுதின வாடிய பைதற் குழலிகள்
வாயரற் றென்றுனைச் செவிவர னினைந்தே
பன்னா லாயாப் பான்மையை நீனைநதே
யென்னுறு துயரி னேற்றநனி நீனைநதே
யுருகுவென் கண்டா யொன்றல பலவே
- 20 யொருமற மறியே னோவா துறைவன்
றிருவடி யறிவேன் செப்புதேர் கில்லென்
காத்தருள் கென்றவெற் பார்த்தருள் பெரியோன்
பிறைஞான்று வருதி பெருமான் றுனைவினாஅ
யிற்றென நிற்குநன் கியம்புவ லென்றன
- 25 ன்ற்றுறை பெற்றோ னென்னவடி யேனுஞ்

- சென்றனெ னிராவினை பரிதிற் செலுத்தியந்
நன்றிதரும் பெரியோன் றன்னடி நணுகுபு
லொன்றிய வுரையோ டுள்குபு வணங்கி
வாய்கை பொத்சி வாளா விருக்குமெற்
30 றாய்நிக ரன்பொடு தன்னிக ரில்லோ
னையதிற் கலைபொரு ளுறையிற் சிறிதே
வாண ளேயோ நீட்சித் தாதலி
னன்னன மளித்தன னென்றைந் திசினோன்
மன்பலாத யுயிர்க்குயி ராய மாட்சிய
35 னெனல்செவி பேற்றனெ னெந்தா யெற்கமை
யனைத்துப் பொருளையு மருள்செய் தக்கா
லொருநான் மகிழ்கொடு கழிப்பிச் செல்குவல்
பெருமநன் றதுவே பேணியருள் கென்றே
னிதனையு மிறையடிக் கியம்புவல் செல்கெனச்
40 சென்று நெருநலிற் சேர்படி. தொழுதனென்
றொழுதவெளி பேனைத் துணைநோக் கருளி
யெழுகென வெழுப்பி யின்னமுது தெளிஇ
தூற்றுப்பத் தடுக்கிய வேற்றமிகு பொன்னளித்
தெகென விடுத்தா னேகிய யானும்
45 பெரியோர் வம்மின் பீடுதமி ழாய்தற்
குரியோர் வம்மி னூழ்பசி யுறுத்த
வறையோர் வம்மின் வம்மி னெனக்கூஉ
யெல்லார் தம்மையு மினிதி னருத்தி
நல்லா டன்னொடு நற்றுனைச் சேயர்
50 தமபொடு நன்மகிழ் தலைத்தலை சிறப்ப
வெம்மி லிருந்தாங் ககட்டுக்குறை வகற்றிய
பின்னரென் மனையைப் பேணுபு நோக்கி
யின்னொடென் வாழ்வு நிறைவே றிற்றென்
னாய்தொடி நல்லா யென்னுமுன் னிருவேங்
55 கண்ணீர் மறைத்தலி னொருவர்க் கொருவரைக்
காணே மாகினங் காட்சிச் சிறுர்தமை
யுச்சிமோப் புணர்ந்தாங் குள்ளங் குளிர்ப்ப
முத்தமிட் டொருவியூழ் முறையெனத் தெளிந்து
நானைக் கிறைவ னன்றிரு வடிநிழ
60 லென்னுது துணையென் மெண்ணியாங் கெவற்றையும்
பொருள்செய் கிலனுய்ப் பொருவி லோனடி
தெருள்கொள வுளத்திற் சேர்த்திருந் தேனே
காலையும் வந்தன் றுயிர்செலக் காண்கிலென்
றுயிலெழுந்து நோக்குழி முன்னு டொலைச்சிய
65 பொன்னுங் காண்குடி புதுமை பெறீஇ
யென்னுயி ரன்ன வினியேற் கியம்பினென்

- என்னோ னென்று மறைகில னாகி
 பெண்ணைப் பின்னாட் காலைவரற் கேவினன்
 யானுஞ் சென்றாங் கவனடி மீடர
 70 பெண்ணைமன் பெரியோ னினிதுமுக நோக்கி
 நெருந் னீயே நின்னுறு பொருளை
 பொருங்குண் கலையே யுவன்றொழி லாற்றி
 வருங்கடன் பூண்டனை நீயழித் ததூஉ
 நிற்பொறுப பாகா தென்றனன் யானு
 75 நென்னற் போல நிகழ்த்திப் பலையு
 நன்கருத்தி வருதலை நண்ணினே
 னென்றிய வறஞ்செ யுணர்வுடை போரே.

(இ-ள்.) அருள் முறை நாயுடி ஆற்றல் சால் அடிகான் = (அன்புகாரணமாகப் பிறந்த அருளினானே (இருமைக்கும் வதுவாகிய) முறைமையை ஆராய்ந்தடைந்த வல்லமை நிறைந்த பெரியோனே;

“அருளென்னு மன்பின் குழவி” என்பவாகலின் அன்புகாரணமாகப் பிறந்த அருள் என்னப்பட்டது. அருளாவது ஒரு தொடர்பும் பற்றாது இயல்பாகவே எல்லாவயிர்கள்மாட்டும் செல்வதாகிய கருணை என்ப. அதன் முறையை நாடுதலாவது அகப்புறப் பற்றுக்களைக் களைந்து எல்லாவயிர்களையுந் தன்னுயிர்போற் பேணிவருதல். “நல்லாற்றா னொடி யருளான்க பல்லாற்றாந்—மேரினும்கேதுணை” என்பவாகலின் “அருண்முறைநாயுடி” என்றும், ஊழ்வலிபால் வறியராயினார் அது நீங்கிப் பின் ஒரு காலத்துச் செல்வத்தாற் பொலிதலுமுண்டு. அவர் போலாது அருளாற்றார் செவ்வியறல் மிகவரிதாகலின் அவ்வருள்க் கைவிடாது பற்றிப்பற்றி ஒழுகியருவர் என்பது போதர “ஆற்றல் சால்” என்றும், அத்தகையோரே பெரியராதலின் “அடிகான்” என்றும் கூறினார். ஆற்றல் என்பது நிக்கிரகாதுக்கிரகங்களை. “ஐத்தவித்தான்” என்புழியும் அப் பொருடருதலை நுணுகியறிந்துகொள்க.

[இருண்முறை தபுத்தீண்டெம்மனோரை] ஈண்டு எம்மனோரை இருன்முறை தபுத்து = இவ்வுலகத்திலேயுள்ள எம்போன்ற அறிவிலிகளை (நல்லனவற்றை அனுசரிப்பதற்கும் அல்லனவற்றை விலக்குவதற்கும் தக்க சாதனங்கள் எத்துணையோ ஈண்டிருந்தும் அவற்றைக் கைக் கொண்டு ஒருபயனையும் அடையாது) மயக்குற்றிருக்கும் எங்கள் முறைமையை நீக்கி;

குருடர்க்குக் கதிர் முதலிய ஒளிகளாற் பயனில்லாதவாறுபோல இருண்டவர்க்கு நூல் முதலியவற்றால் பயனில்லை என்க. “இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும் வாரிரவி யெழுந்தாலன்றிக்—கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரிதாம்” என்னும் திரிகூட ராஜப்ப கவிராயர் கொள்கைக் கேற்குமாயும் விரித்துப் பெரியார்தம் இன்றியமையாமையை நன்குரைத்துக் கொள்க.

தெருள் முறை சேர்த்திய சீர் சால் புலவன்—தெருட்டி பொருந்திய நல்ல முறையிலே கூட்டிய புகழ் நிறைந்த புலமையை யுடையவனே;

“இருண் முறை” என்றது கலக்கஞ் சான்றது வாதலின் அதற்கேற்ப ஈண்டுத் “தெருண் முறை” என்றார், பிறரால் நீக்கற்கரியது என்பது போதரச் “சீர்சால் புலவ” என்றார். புலம் என்பது அறிவு. இவ்விழிசுணை நீக்கற்குப் பேரறிவு வேண்டுமாதலின் “சீர் சால் புலவ” என்றருமாம். “சுற்றவர் கட்டிட டாணு சேர்ந்தவர் கண்கண்கில்லா—மற்றவர்த்தணை ரன்றியு

மனைய கீரார்ந்தோர் நோக்கி வந்தா லுதவுதற் குரித்தன் றயிற்—பெற்றவிய் வுடம்பு தன் னொற் பெறுமப்பய னில்ல மன்னோ” என்பது ஞானமணி. “தங்குறைதீர் வுள்ளார் தனர்த்து பிறர்க்குறுஉம்—வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர்” என்பது கண்ணறி. “அறமு மருளுடை யான் கண்ணை யாகும்” என்பது சிவபஞ்சமூலம். இன்னபலங்கருதிப் பெரியாரா இங்ஙனங் கூறினர்.

[தாய்மருத் தரு்தித் தனஅது குழி நோய்தீர்க் தாங்கு] தனஅது குழவிகோய் தாய் மருத்து அருந் தீர்த்தாங்கு=தன் னுடைய குழந்தையின் பிணியைத் தாயானவன் மருத்துண்டு தீர்த்தவாதேபோல;

தாய்மருத்தருத்தம் குழவியின் பொருட்டெனப் பிறர்க்குப் புலனாகாதாவின் “குழவி கோய் தீர்க் தாய் மருத்தருத் திபாவ்து” என்னது “தாய் மருத் தருத்தி” என்றார். தனக்குற்ற கோய்க்குத் தானே மருத்துண்பது முறைபாகவும் குழந்தையின் பொருட்டுத் தரீய் மருநதருத்து கின்றனனே என்னும் வியப்புத் தோன்றக் “தனஅது” என்றனபெடுத்தது. தனக்குச் சுக மிருந்தும் குழவியின்பொருட்டுத் தாய் மருத்தருத்துவதுபோலப் பெரியோரும் தம்முயிரஞ் சாமை, அல்லலில்லாமை முதலிய பனவும் தமக்கிப்பன்பாயிருத்தும் உலகத்தார்பொருட்டுத் தம் மெய் வருந்துவர் என்க. இதனைச் “சுடரொடு திரிதரு முனிவரு மமாரும்” என்னும் இங்ங் கோவடிகள் கூற்றும், “விண்ணசெவன் மரபி னையர்க் கேந்திய தெருகை” என்னும் நக்கிரர் கூற் றும், “நிலமிசை வாழ் ராமர நீரத்—தெருகதீர்க் கனவி வெம்மை தாங்கிக்—காலுண வாகச் சுட ரொடு கொட்டு—மவிர்கடை முனிவரு மருள்” என்னும் தாமப்பல் கண்ணனார் கூற்றும், “தொழு தெழுமார்—வினைவன லீறெழ லீறணியம்பலவன்” என்னும் மணி வாசகப்பெருமான் கூற்றும், “புதல்வனது பிணிக்குத் தாய் மருத்துண்டாற்போல்” என்னும் பேராசிரியர் மேற்கோளும், அன்னபிறவும் வலியுறுத்தாவிற்றும்.

நுவல் தரும் எம்மனோர் மறம் தப அறம் செய் மாண்பினை=(அக்குழந்தைக் கொப்பா கச்) சொல்லுகின்ற எம் போன்றார் செய்துவரும் பாவங்கொல்லாம் (எங்கள் முயற்சியின்றித் தாமாகியே) நீங்கும்வண்ணம் அறத்தினைச் செய்துவருகின்ற நற்குண நற்செய்கைகளே யுடையவனே;

அறிவு முதிராச் சிறுகுழந்தைக்கு நோயுற்றவிடத்துத் தாயானவன் அந்நோயைக் கனைய வல்ல மருத்தை (அதின் சாரம் தன் முல்பாப்பாவழிச் செல்லுமாறு) தானாகவே உண்டுவருதல் இயல்பு. மக்கட்பிறப்பினர்க்குப் பகுத்தறிவுண்மையின் அவர்தமக்கெல்லாம் இதுதீது இது நன்மை என்று பொதுவாகத் தோன்றப் பெறும். அவரெல்லாம் மலவசப்பட்டுத் தீவினைகளையே லிழைத்து பலபடி செய்து வருகின்றனர். அத்தகைபராகவும் அவர்தம்மையெல்லாம் வெறுத் தொதுக்காமல் கருணைகாட்டி ஆண்டுவருவர் என்க. அறிந்திருத்தும் குற்றஞ்செய்வார் இவ்வல கத்தார் என்பது போதா “நுவறரும்” என ஒருசொன் மிகுத்துக் கூறினர். பலரும் நுவறரும் மற மென்றுங் கூறுப. உலகத்தார் மற்தப அறஞ்செய்வர் பெரியார் என்பது முன்னர் வினக் கூப்பட்டது. உலகத்தவரெல்லாம் எவற்றையுந் தத்தம் பயன்கருதியே முயன்றுவருவர். பெரி யரோ பிற்பொருட்டுத் தம்முடலைப் பெரிதும் வருத்திவருவாராவின் “எம்மனோர் மற்தப வறஞ்செய்” என்றனர். இதனை நிஷ்காமிய தருமமென்ப. அத்தருமமே காமிய தருமத்தினும் சிறப்புடைத்தாகவின் “அறஞ்செய்யோய்” என்றெழியாது “அறஞ்செய் மாண்பினை” என்ற னர். “மற்தபவறஞ்செய்” என்னும் பைப்புமுறை காரணசாரியப் பொருட்டு. “எம்மனோர் லீன்பது தம்பொருட்டல்லவென்பதனை வினக்கவந்தது. “மாண்பினை” என்றது நிஷ்காமியமோ கச் செய்யப்படும் செயலையும் அச்செயலுடைப் பெரியோனையும் சிறப்பிக்கவந்தது;

காண் தரு சிற்த ஒழுக்கஞ் செறித்தனை=(நுல்களிலே கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் எல்லா வற்றையும் எல்லாரும்) காண்டலானவையானும் அறிந்து திருத்துமாறு சிறப்புற்ற ஒழுக்கம் நிறைந் திருக்கப்பெற்றவனே;

எத்தனைப் பெரியவர்க்கும் மேம்பாடு தருவது இஃதென்றே என்பதும் பிறவும் வினக் குதற்பொருட்டுக் “காண்டரு” என்றருமாம். காண்டரு ஒழுக்கம், சிறந்த ஒழுக்கம் என்க. செறிதலாவது உயிர், மனமுதலிப்பவை, உடல் என்னு மிவற்றினுள் எல்லாம் பூரணம் பெற்றிருத் தல். “உடுக்கையிழைவன்கை” என்பதுகொண்டு இவ்வண்மையை அறிந்துகொள்க. அன்றி யும் இவ்வாறு கூறுவது உம் ஓர் அணியாம். இனி ஒவ்வொருவரிடத்தினும் ஒவ்வொரு ஒழுக்கமே தலைசிறந்துவருதல் பெரும் பாண்மை வழக்கமாகவும், இவரிடத்தில் எல்லா ஒழுக்கங்களும் செறி யப் பெற்றன என்பாருமுளர்;

சிறிபேன் வறுமையானே = (அறிவாற்றல்களில் சிறுமையுடையேனாகிய) எளியேன் வறுமையுற்ற காரணத்தானே;

வறுமையை ஒரு பொருளாக மதியாமற் செம்மைகொடு வீற்றிருத்தலே ஒருவற்குப் பெரு மையாதலின் அவ்வாற்றலில்லாமபற்றி “எளியேன்” என்றார்.

வறுமையானது சீராகச்செய்து அழகினையொடுக்கி மேனியைவாட்டிச் சோம்பலை யெழுப்பி உலோபத்தை மிகச்செய்து இல்லுள்ளும் கலாம்பல விளைத்து அவமானம் அவா முத லிபவற்றைக் கொடுத்து மகிழ்ச்சியை எரித்துக் கெட்ட எண்ணங்களை உண்டாக்கித் துன்பத் துட்படுத்தி ஒழுக்கத்தை வேறுத்து வவரையும் பணக்கப்படுத்தி அன்பினைச் சுருக்கி ஆருயிரின் பெரும்பயனைக் கெடுக்குமென்ப. “குடிப்பிறப்பிற்கும் விழுப்பங்கொல்லும்—பிடித்த சல்விப் பெரும்புனை வீடு—நாணணிகளையு மாண்பில் சிதைக்கும்—பூண்முலை மாதொடு புறங்கடை நிறுத்தும்”, “துணிச்சித ருடுத்தி—வயிறுகாய பெரும்பசி யலைத்தற் கிரங்கி—வெயிலென முனி யாது புயலென மடியாது—புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்து” என்பன மணிமேகலை; “நல் கூர்ந்தார்க்கில்லைச்சுற்றம்” என்பது சித்தாமணி; “இலம்பாடு நாணுத்தருமென” என்பது ஆன் றேர் கூற்றம்.

அறிவு எலாம் மாழ்கி = அறிவுமுற்றும் மயங்கப்பெற்ற;

“பொறிப்புணை ருடம்பிற் றேனறியென் னறிவுகெட - நின்ற நல்கூர் மையே” என்பது பெருங்குன்றார்க்கிழார் பாட்டு, “நீர்மையே யன்றி நிரம்ப வெழுந்ததல் - கூர்மையு மெல்லா மொருங்கிழப்பர்—கூர்மையின்—முல்லை யலைக்கு மெயிற்றாய் நிரப்பென்னு - மல்ல லடையுப் பட்டார்” என்பது நாலடி;

துறை அறிவு இலவும் துன்பு உற்று ஒழிதான் = (அவ்வறுமையை நீக்குதற்கேற்ற ஒரு) வழியை அறிதல் இல்லாதவனாய்த் துயரம் பொருத்தக் கெடுகின்றேன்;

வறுமையும் ஒரு பெருங்கடலைப் பொருவுமென்பது போதாத் “துறை” என்றார். தான் செய்யவேண்டிய தொழில் பலவற்றுள் ஒன்றேனுஞ் செய்யப் பெறுமையுந் தோன்ற “ஒழித னன்” என்றார்;

ஒருநாள் போக்குமுன் உயிர் அலைக்கின்றேன் = (எனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றற் தொழிலிலே) ஒரு நாளைச் செலுத்துவதற்கு முன்னே எனது உயிரை மிகவும் வருத்துகின்றேன்;

இதனா லீட்டுந் துன்பம் கூறப்பட்டது.

மனை குறை மாசு உடை நினைந்தே = எனது இல்லாளின் குறையும் அழுக்கும் படைத்த உடையின் நன்மையை நினைந்தோ;

கால நீடிப்பு, துய்ப்பு மிகுதி, உடுக்கப் போதாமை, அடிமான வுண்மை முதலிய பலவுந் தோன்றக் “குறை” என்றும், மாற்றுத்துணியும் பிறவு மில்லாமை தோன்ற “மாசு” என்றும் கூறினார். “மாசொடு குறைத்த வடுக்கையன்” என்றார் மோசகோருமாம்.

அன்னேன் நெய்யற்று ஈரும் பேனும் நெருங்கி எய்வுற்று அழுக்குடன் இயைகுழல் நினைந்தே = அன்னவளின் நெய் பூசுவல்லாமை யானே ஈரும் பேனும் அடர்ந்து அழுக்கொடு பொருத்தியிருக்கும் கூர்தலின் நிலைமையை நினைந்தோ;

ரும் பேணுமிருந்திறை கோடற்கும் அழுக்கு மலிதற்கும் காரணம் நெய்ப்பூச்சில்லாமை யென்க;

தனிசு கொள கடுகினர் தம் சொல் நினைந்தே = கடனைப் பெறும்பொருட்டு விரைந்து வந்தவர் (இடித்துரைத்துக் கேட்கும்) கொடுஞ் சொற்களை நினைந்தோ;

பலதரமும் வந்து வீட்டிற் காணுமையால் அவன் இருக்குஞ் சமையம் பார்த்துத் தம் வருகையை அவன் உணராத அத்துனை மந்தணமாக விரைந்துவந்தமை தோன்றக் “கடுகினர்” என்றார். இனித் தமது பொருள் வருங்கொல்லோ என்னு மையமேலீட்டால் அங்ஙனங்கடுகினர் என்றலுமாம். அவர் வெகுண்டு கூறிய இழிவுரைகளை வாயாற் சொல்லுதலுங் கூடாதென்பார் “நினைந்தே” என்று கூறினார். கைமாற்றுக்கடனாவின் அங்ஙனமெல்லாம் இடித்துரைத்துக் கூறினர் என்க.

பசி தின வாடிய பைதல் குழலிகள் = (உணவுகிடைக்கப் பெறாமையினாலே ஒழுகும்) பசி வருத்த வாட்டமடைந்த துன்பத்தையுடைய குழந்தைகள்;

உண்ணாவிடில் இரத்தத்தைப் பசியுண்டொழிக்கு மென்பவாகவின் “பசிதின” என்றார். இக்குழந்தைகளின் அழுகையை குசேலோபாக்கியானம் முதலியவற்றுட் காண்க;

வாய் அரற்று என்னுளை செவி வரல் நினைந்தே = வாயினாலே (தங்கள் குறைகளைக் கூறிக் கொண்டு) அழுகின்ற ஒவியானது எனது துன்பொருத்திய செவியினிடத்து வந்து வருத்துதலே நினைந்தோ;

மகிழ்த்து கூறதலே கிடையாது என்பதுதோன்ற அற்றென்றொழியாது “வாயாற்று” என்றும், இனியமழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்த்தற்கில்லையே என்பார், “என்றுளைச்செவி” என்றும், அவர்தம் துன்பத்தை மாற்றற் கியலில்லையே என்றருகுகின் னன் என்பார் “வர னினைந்தே” என்றும் கூறினார். வாயாற்று வினைத்தொகையுமாம்;

பல் தூல் ஆயா பான்மையை நினைந்தே = பல தூல்களையும் (அவகாசமின்மையால்) ஆராய்ந்துபார்க்காத தன்மையை நினைந்தோ;

“பன்னூலாயா” என்றமையாற் சின்னூலாய்ந்தமைபெற்றாம். கல்விச் சுவையறிந்தவர் வறுமையுற்றிருந்த போழ்தினும் அவர்தம் உள்ளத்து நிலைமை இதுவாகுமென்று ஈண்டுக்கூறப் பட்டது.

என் உறு துயரின் ஏற்றம் நனி நினைந்தே = எனக்கு உண்டாகும் துக்கத்தின் அதிகரிப்பை மிகவும் நினைந்தோ;

உருகுவென் கண்டாய் = நெஞ்சமுருகுவேன்;

கண்டாய்—முன்னிலையசை.

ஒன்று அல பலவே = (யான்படும்பாடு) ஒன்றன்று பலவேயாகும்;

முன்னர்ப் பலபடியான துன்பங்களை எடுத்துக்கூறினவன் “இவ்வளவோ இன்னும் பலவு” என்று கூறாமல் “ஒன்றல்” என்றது சிறப்பிலதெனின் அற்றன்று, என்ன? மேற்கூறிய ஒவ்வொன்றினுள்ளும் பலப்பல துன்பங்களும் உண்டென்பது பயத்தலின் என்க. மேலே ஒவ்வொன்றாகக் கூறியவற்றிற்கு உள்ளவகைகளை ஏற்ப விரித்துக்கொள்க.

ஒரு மறம் அறியேன் = ஒரு பாவத்தையுஞ் செய்தறியேன்;

மனத்தானும் ஒருபாவத்தையும் கருதாதவன் என்பது தோன்ற “ஒரு மறமறியேன்” என்றார்;

“இம்மைச் செய்தன யானறிநல்லினை—யும்மைப்பயன் கொலொருதனி யுழந்தித்—திருத் தருமாணிக் கொழுந்துடன் போந்தது” என்பது கோவலன் கூற்றம், “அவ்விய நெஞ்சத்தா ளுக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடு நீனைக்கப்படும்” என்பது குறன். இவற்றை ஏற்ப விரித்துக் கொள்க.

ஒவாது இறைவன் திருவுடி அறிவேன் = நீக்கமில்லாது (ஒய்நிலாது) இறைவன் மோலான செல்வத்தைத் தருகின்ற அடித்துணையையே அறிவேன்;

என்றது சதாகாலமும் திபானித்தலை. ஒவாது என்றமையால் ஒவத்தலும் பெற்றும். அவ் ஒவத்தலை அடிக்கொருமுறை நீக்கிவருகின்றான் என்றற்கன்றே ஒவாது என்று கூறப்பட்டது. இனி நோவாது எனக்கண்ணழித்து மேற்கூறியவற்றால் மன நோவப் பெறுது இறைவனடியை யுள்ளிவருகின்றேன் எனப்பொருள் சீகரடின அவ்வுரை முற்கூறிய கூற்றுக்களோடு முரணாமென விடுக்க. “தாதிமன நீர்க்குடத்தேதான்” என்பது போலக் கடவுட் பத்தியினமுயாகிடுத்து வந்தனன் என்க. இதனால் மனத்தாய்மை கூறப்பட்டது.

இறைவனடித்தாட் கென்றும் பத்திமை குறைவின்றிக் கொடுவரு மாதணன் வறுமை நிறைவொடு நலிதரு தேர்மைகண்டம்மை பிறைமுடிப்பிராணைப் பெரியோயியற்குச் சிறுபொரு ளோனும் திருவனங்கொடு கொடுத்துது துபர்களைதலும்முறையன்றேவெனும் கூற்றிற் கிணங்கிய கோனும் மருள் கொடு மாற்றியர் பொன் பல மதிவகத்து வலம் ஈருடம் அந்தணன் முன்பு ராப்பிவைத்தனனே வலம் வருடம் அந்தணனாண்டு வருமுழிதி மூடுகண்ணோடு முன்னி நடத்தவ்வுழி போடியகன்றன னென்பாகலின் இப்பிறவியிலே நாம் நன்மை புரிந்து வரினும் ‘முற்பிறப்பிற்செய்த பாவத்திற் கேற்ற பயனே துகர்த்தநமைத்து வருமென்க.

செய்யு தேர் கில்லேன் = (இம் மிடியைப் போக்குதற்குரிய) செயல் யாதொன்று மறிகிலேன்;

நீயே அதனைச் சொல்லி என்னை ஆட்கோடல் வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

காத்து அருள்க என்ற என் பார்த்து அருள் பெரியோன் = (எனது மிடியைக் களைத்து) காப்பாற்றி அருள்க என்று குறையிர்த்த என்னைத் திருநோக்கருளிய பெருமையுடையோன்;

[பிறைஞான்று வருதி பெருமான்னை வினாஅயிற்றென நிற்கு நன்கியம்புவ லென்றனன்] பெருமான் தன்னை வினாஅய் இற்று என நிற்கு நன்கு பிறை ஞான்று இயம்புவல் வருதி என்றனன் = நமது பெருமை வாய்த்த இறைவனை (எற்குந் நற்செய்கைகளையுடைய நினக்கு இவ்வகைத்தாகிய துன்பங்கள் வருதற்குக் காரண மென்னமவன்று) வினாவி (அவ்வினாவுக்கு அவன் கூறும் விடையை) இதுவென்று நினக்கு ஏற்குமாறு நன்றாக அடுத்தநாளைக்குரைப்பேன்) நீ நின் இல்லத்திற்குச் சென்று வருவாயாக என்றனன்;

[எற்றுறை பெற்றே நென்ன வடியேனுஞ் சென்றனன்] அடியேனும் நல்துறை பெற்றேன் என்ன சென்றனன் = அப்பெரியோனுக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்ட யானும் (காற்று மழை இருள் முதலியவற்றால் கலம் கலக்கப்பட்டவன் இறங்குதற்கேற்ற ஒரு) நல்ல துறையைக் கண்டாற்போல (மகிழ்ந்து எனது இல்லத்திற்குச் சென்றேனாகி;

இராவின் அரிதில் செலுத்தி = இராப்பொழுதினை மிக்க அரிதாகக் கழித்து;

“மன்றலத்தோளான் வாய்ப்பிறப்பைக் கேட்டுவப்ப—என்று விடியுங் கொலிவ் விரவு” என்றும் போலப் பெரியோனருளிக் செய்யும் விடை கேட்பானுற்ற வேட்கையானது மீதுர் தலின் “இராவின் அரிதில்” என்றும், அவ்விரவு நீடித்திருத்தேயன்றித் தாளுகப் போகவில்லை என்பது தோன்றச் “செலுத்தி” என்றும் கூறினார். இவ்வுண்மையை மெய்ப்பாட்டியவரானும், அனுபவத்தாலும் கண்டு கொள்க.

அ நன்றி தரும் பெரியோன் தன் அடி நணுருபு = இதுகாதும் இதுதான்முறை பென்று வருவல் கூறாத அதனை நாளைக்குத் தாம் உறுவதாகச் சொல்லியனுப்பிய) அந்த நன்மையைத் தருகின்ற பெரியோனுடைய திருவுடிகளை அடைந்து;

பெரியோனது பெருமையும் தனது சிறுமையும் தோன்றப் பெரியோனை நணுகுபு என்னுது “பெரியோன் நன்னடி நணுகுபு” என்றார். பெரியோனுடைய தகைமைக்குரித்தாகிய அடியென்றும் பொருள்பண்ணலாம்.

ஒன்றிய உரையோடு உள்குபு வணங்கி=பொருத்திய துதியோடு மனத்தானினைந்து வணங்கி;

உள்ளியது வேறன்று உரைக்கப்பட்ட அதுவே என்று தோன்ற “ஒன்றிய உரையோடுள்குபு” என்றார். உன்னொன்றுவைத்துப் புறம்பொன்று கூறிலன் என்றபடி; உரையே முதற்கண் பிறர்க்குப் புலப்பட அவ்வழியானே உள்ளத்தையும் பிறவற்றையும் அறிதல் கூடுமா தலின் அங்ஙனங் கூறினாரென்பாருமார்.

வாய் நக பொத்தி=(அவ்வாறு வணங்கிய யான் எனது) வாயைக் கையினால் மூடி;

வானா இருக்கும் என்=சுமமா இருக்கின்ற என்னை;

அப்பெரியோன் கூறப்போகின்ற விடைபை எதிர்போக்கிக்கொண்டே இந்த மனமானது சிறிது அடங்கியிருத்தது என்க.

[சாய்நிக ரன்பொடு தன்னிக ரில்லோன்] தன் நிகர் இல்லோன் தாய் நிகர் அன்பொடு=தனக்கு வப்பாரில்லாத அப்பெரியோன் தாயை ஒத்த அன்புடனே;

“பெற்றதாயினுமாயின் செய்யும்” என்பவாகலின் “தாய்நிக ரன்பொடு” என்றார். இவ்வன்பு அந்நகராணமாகப் பிறந்தமை காண்க. அன்பே அருளைப் பிறப்பிக்கும் பின்னர் அவ்வருளும் அன்பினத் தோற்றுவிக்கும். பேரன் என்னும் உலகவழக்கம் இக்கருத்துப்பற்றியதே என்பது.

ஈய= (என்னை) அப்பனை என்று விளித்து;

நிற்கு அமை பொருள் அறையில சிறிதே=கினக்கு (முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப் பயனிலே) அமைந்து சேரற்பாலதாகிய பொருள் (இவ்வளவிற்கென்று கூறவேண்டில் மிகச்) சிறியனையவடைத்தாகும்;

அறிவுடையோன் கைப்பட்ட சிற்பொருளும் மிகப்பெரும்பொருளாகும் என்பது குறிப்பு. “அறையின்” என்றது அதனை வலியுறித்திற்று. சிறுபொருள் என்று கூறக்கேட்கின் அவன் வுருந்துவன்கொல்லோ என்று கருதி “அறையின்” என்றார் என்றும் கூறுப. இக்குறிப்பை வெளிப்படையாகக்காட்டி முதற்கூறிய எண்ணத்தைப் புலப்படுத்தினான் எனின் முற்கூறிய உரைக்குப் பொருத்துதலின் அவ்வரை சிறப்புடைத்தென்க.

[வாணுளையோ] வாய் நான் எ ஓ நீட்சித்து=உனது ஆயினோ நீண்டிருக்கின்றது;

ஆதலின்=அது காரணத்தானே;

மன்பதை உயிர்க்குயிர் ஆய மாட்சியன்=மக்கட்பார்பினர்தம் உயிர்க்குயிராய மாட்சிமைபுடைய இறைவன்;

மன்பதை என்ற ரேனும் எல்லாச் சீவராசிகளையும் கொள்க. மற்றையவையின்களினும் இருக்கின்றன எனினும் அவற்றிற்கெல்லாம் மனமென்னும் அறிவு இல்லையாதலின் அவ்வறிவுடைய மன்பதையுயிர்மாட்டு மாட்சிமைகொண்டு வீற்றிருக்கின்றான் என்க. ஒவ்வொரு யுகைப் பொருள்களினும் உயர்ச்சிவாய்ந்தவற்றுள்ளே இறைவனது சைதன்யம் உண்டென்பதை உருத்திரம் சிதை முதலியன நன்கு புலப்படுத்தாநிற்கும்.

அண்ணம் அளித்தனன் என்றறாந்திரினோன்=(நீ கூறிய) அவ்வகையாகக் காப்பாற்றி வருகின்றான் என்று கூறினான்;

சிறு பொருளை உயிர்வாய்த்தற்குரிமையாக்கி நீண்டகாலத்திற்கேற்பப் பகுத்துதலி வருகின்றான்; இறைவன் என்க. அளித்தல் கொடுத்தற்கும் போற்றுவதற்கும் பொருத்தப்படுதலும்

கூடும். முற்பவத்திற்செய்த நல்வினைக்குரிய பயனை எல்லாம் ஆயுட்காலத்திலே ஒரு சிறிது காலத்துடையப்பவர் பித்திவருகாலமெல்லாம் எதர்கனாகிய யுழல்வர் என்பது மறைபொதியுண்மை.

எனல் செவி ஏற்றனைன்=என்று அப்பெரியோன் கூறியதைச் செவியினிடமாக ஏற்றுக் கொண்டேன்; (கொண்ட யான்);

“என்றனைன்றலும்” என்பர் கம்ப நாடரும்.

எந்தாய்=எந்தையே;

[எந்நகமையினத்துப் பொருளையுமுருள்செய்தக்கால்] அமை அனைத்து பொருளும் ஏற்கு அருள் செய்கக்கால்=(எனது முற்பிறப்பின் நல்வினைப்படியே) அமைத்துள்ள சிவ பொருள் முழுவதையும் (ஒருங்கே) எனக்குத் தந்துவிட்டாய்;

ஒரு நாள் மெழுகொடு கழிப்பி செய்துவல்=ஒருநாளையாவது சந்தோஷத்துடன் செலுத்தி உயிரை விடுவேன்;

வருத்தமுற்றுப் பவளன் வாழ்தலுமும் மெய்ச்சிபோ டொருநாளைக்குத்து இறத்தல் நன்றென்றான் என்க.

[பெரும் நன்றதயே] பெரும் அது நன்று=பெருமானே அவ்வாறு அருளிச் செய்வதவே நல்லதொருகாரியமாகும்;

பேணி அருள்க என்றேன்=விரும்பப்பெண்டு (பான் கூறியபடி) அருளிச்செய் பாயாக என்று கூறினேன்;

இதனையும் இறை அடிக்கு இயம்புவல் செல்சென்= நீ கூறிய இம்மாற்றத்தையும் இறைவன் திருவடித்துணைக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வேன் (நீ நினை இல்லத்திற்குச்) சென்று (நான்) ஒருங்கே வருவாயாக) என்று அப்பெரியோன் கூற;

[சென்று நெருவிற் சேர்படி தொழுதேன்] நெருவில் சென்று அடி சேர்பு தொழுதேன்=நேற்றைத் தினத்தைப்போலச் சென்றவனாகி அப்பெரியோனது திருவடிமையப் பொருத்தி வணங்கினேன்.

இராவியை அரிதிற் கழித்து என்றநெருடகத்தனவற்றை அடக்குவதற்கு நெருவில் என்றார். இல் ஒப்புக்குறித்து நீன்றது. செல்லுதலே புகழியமாயிருத்தலின் இராவியைக் கழித்தற்கும் பிறவற்றிற்கும் பெரிதும் வருத்தினன் என்பது தோன்ற நெருகலிற் சென்று என்னது “சென்ம நெருகலில்” என்றும், பழக்கங்குதியானும் பயன் மிகுதியானும் நெருகலினும் பத்தியிருதி கொண்டான் என்பார் “சேர்படி” என்றும் கூறினார். அடிசேர்தல் இன்றைக்கும் ஒக்குமாயினும் ஒன்றியதன்மை நேற்றையினும் அதிகப்பட்டமை தோன்ற அடிசேர் என்னது சேர்படி என்றார். இதனை வலியுறுத்த “தொழுத வெளியனை” என்று பின்னரும் வழிமொழிவர்.

தொழுத எளியனை துணைநோக்கு அருளி=அவ்வாறு வணங்கிய எளிமைத்தன்மையுடைய என்னை இரண்டு விழிகளானும் (கருணைகூர்ந்து) பார்த்தருளி;

எழுக என எழுப்பி=எழுக என்று எழுப்பி;

எளிமைத்தன்மை தொழுதலினுணை பெறப்பட்டமையின் “தொழுத வெளியனை” என்றும், எழுக என்றது அவன் செவிக்கு உணர்ச்சியுண்டாகவில்லை என்பதுபற்றி “எழுசென வெழுப்பி” என்றும் கூறினார். துணை நோக்கு என்பது அவன் எளிமை நீங்குவதற்குத் துணையாகி நின்ற நோக்கமுமாம். வெளியன் எனப் பிரித்து அகத்துட் செல்லற்கு முரிமையில்லாத என்னை என்றும் கூறும். இவ்வாறே இரு பொருள் படுமாறு “வணங்கவெளிவந்த விது” எனக் கம்பநாடரும் கூறுவர்.

இன் அமுது தெளிஇ=இனிய அமுது போன்றவார்த்தைகளைக் கூறி;

அவனுக்கு உணர்ச்சியையும் காரிய பலத்தையும் அன்ன பிறவற்றையும் தருதலின் “இன்னமுது” என்று கூறினார்.

நூறு பத்து அடுக்கிய ஏற்றம் மிகும் பொன் அளித்து = நூற்றைப் பத்தாக அடுக்கிப் தலைகிறத் பொன் நாணயங்களை எனக்குக் தந்தருளி;

“நூற்றுப்பத்து” என்றது ஆயிரத்தை. “நூற்றுப்பத் தடுக்கிய காட்டத்து” என்பது பாட்டு. பொன் நாணயங்களிலே பலவகை இருத்தலின் “ஏற்றமிகும் பொன்” என்று பிரித்துக் காட்டினர். ஏற்றமிகும் பொன் நூற்றுப்பத்து எனினும் நூற்றுப்பத்து ஏற்றமிகும் பொன் என்பதற்கு ஆயிரமாற்றுப் பொன்னெனப் பொருள்கொள்ளினும் இவ்வாறு வளிக்கப்பெற்றன என்று தெளிந்த கிடமின்மையின் அவையெல்லாம் போலியுரை யாகு மென்க.

எ.து என் விடுத்தான் = செல்வாயாக என்று என்னை அனுப்பினன்;

அப் பெரியோன் தனது வறுமையை நீக்கியதையும் அவன்னை கருணைப் பெருக்கினையும் நினைத்து நினைந்து செய்து இருத்தமை தோன்ற “அவன் விடுத்தான்” என்றார்.

எகிய யானும் = (செல்வனை அப்பெரியோன் பணித்தவாறே எனது இல்லத்திற்குச்) சென்ற யானும்;

அப்பெரியோனப் பிரிதற்கு மனமில்லாதிருத்தமை தோன்றப் பின்னரும் “எகிய யானும்” என்றார். இனி வேற்றுத் தொழிலைக் காட்டுதற்குச் செல்லுதலுமாம்.

பெரியோர் வம்மின் = (செயற்கரிய இயம லிபமவகாதிப என்னவதை யோக யுறுப்புக் களைச் செய்து கைவரப்பெற்றமையான பெருமை எய்திப்) துறவிகளை வருவீர்களாக;

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியோர்” என்பது குறள். கண்டும் பெருமை என்பது பகுதியாக நின்றமை கண்டுகொள்க “உறக்குத் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி-யிறப்ப நிழற்பயர்க் தாஅங்-கற்பயனும்-தான்கிறி தாயினுச் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்-வாண்கிறிதாய்ப் போர்த்து விடும்” என்பது சாலை; பார்த்தெதிர்-வியத்தவர் வெருகல்கள விசம்பி னோங்கி-னுயர்ந்தவர் குகலிய யுதவி யொப்பவே” என்பதிராமாவதாரம்; தென்னிய வாலின் சிறுபழத் தொரு விதை-தெண்ணீர்க்கபத்துச் ..... சிழலா கும்மே” என்பது நறுந்தொகை. “இனைத் துணைத் தென்ப தொன்றில்ல விருந்தின்-முனைத்துணை வேன்விப் பயன்” என்பது குறள். இவற்றையெல்லாம் கருதிப் “பெரியோர் வம்மின்” என முதற்கண் கூறப்பட்டது.

பீதெய்தி ஆயத்தற்கு உரியோர் வம்மின் = பெருமை பொருந்திய தமிழ்ப்பணுவல்களை ஆராய்ச்சி செய்தற்குரியமையுடையோராகிய புலவர்களே வருவீர்களாக;

ஞானத்தைப் பெறுதற்குக் காரணமாகி நிற்கும் அறிவு கல்வியினர் சிறக்க எய்தப் பெறுதலின், அக் கல்வியுடைப் புலவரைப் பெரியோர்க்குடுப்பக் கூறினார். பிற மொழிகளைப் பிறர் எல்லாம் கண்ணை இமைகாத்தல போலக் காத்து வரவும் தமிழ் மொழியோ ஒருவரானும் ஒருவாற்றானும் உதவிபுரியப்படாதிருத்தும் பிற மொழிகளுக் கெல்லாம் தலைகிறத்து அழியாக் சிறப்புற்றுக் கண்ணித் தமிழ் எனப் பலரும் புகழ்தற் கேதுவாகி நின்றலின் “பீதெய்தி” எனப்பட்டது. இச் செயல் நிகழ்த்து தமிழ்காடென்பதனும், இது பிற நாட்டிற்கு வாய்த்தல் தென்பதனும் அறிவித்தற்குப் “பீதெய்தி” என்று கூறினார் என்பாரு முளர். ஆயின் பீதெய்திப் பெரியோர் என வேண்டாவோ வெளில் வேண்டா. என்னை? அவர் பாஷாபாசத்தினையும் விலக்கியவராதலின் என்க. இதனைக் “கல்வியென்னு மல்லலிற் பிழைத்தும்” என்னும் சான்றோர் வாக்கு ழுலியுறுத்தல் காண்க.

ஊழ் பசி உறுத்த வறியோர் வம்மின் = முரணுற்ற பசியானது வருத்துதலினுணை வறுமை யுற்றவர்களே வருவீர்களாக;

செல்வர் தமக்குப் போதிய பசி உண்டாக்வில்லையே என்று அதனை வளர்க்க விரும்புவர் என்பதும், வறிஞரோ அதனை எளி வெறுப்பார் என்பதும் போதர “ஊழ்பசி” என்றும், அப்பசி

யான் உறுதிக்கப்பட்ட வசுமை என்பார் “உறுத்தவறியோர்” என்று கூறினார். உள்ள பொருளெல்லாம் ஈட்டத்திற்கு விற்றது தொலைத்தல் பரி காரணமாதலின் “உறுப்பி யுறுத்த வறியோர்” எனப்பட்டது. உறுத்தலுக்குள்ள பொருள்களாகிய உண்டாக்கல், உறுவித்தல், எற்படுத்தல், ஒற்றத்தல், சேர்த்தல், தாக்கல், நாட்டல், ஸ்ரீணப்பித்தல், பயத்தல், வருத்தல் என்றற் றெருடக்கத் தனவற்றை ஈண்டெற்குமாறு புணர்த்தினமை ஆராயற்பாற்றே. இனி ஊழ் தீயுழமாம்.

வம்மின் என கூஉய்=வருவீர்கள் என்று கூப்பிட்டு;

தனித்தனியே ஒருதரம் அழைக்கப்பட்ட மேற்கூறிய வகையினரைப் பொதுப்படப் பின்னுமொருமுறை ஈண்டு விளித்தமையால் இவ்விரு முறை அழைத்தனனாயிற்று. அடுக்குக் குறிப்பித்த வழியாக அவனது வேட்கையையும் மணத்தின் சமீபத்தையும் உணர்த்தினாராயிற்று. இவனை நம்பி ஒருவரும் வாராமகருதி டெயர்காமல் அழைத்தனன் என்பதை யுணர்த்தற்குக் “கூஉய்” என்றனபெரித்தது.

எல்லார்தம்மையும் இனிதின் அருத்தி=வந்த எல்லார் தங்கனையும் இனிதாக உண்ணும் படி உபசரித்து உண்பித்து;

இனிதின் அருத்தல் என்றது இனிய முகனாய் இனியன கூறி இன்கவை உணவினை ஏற்குமாறு அவர்களுையெல்லாம் உண்பித்ததை. “வித்து மிடல்வேண்டில் கொல்லோ விரும் தோம்பி-மிச்சின் மிசைவான் புலம்” என்பவாகலின் அவரை உண்பித்தான் என்க.

நல்லார் தன்னொடு செயரொடு=நன்மையமைந்தவனாகிய என் மனைவியோடும் குழந்தைகளோடும்,

இவ்வரிசை காரண காரியப்பொருட்டு. “நல்லாடன்னொடு” என்றமைக் கேற்ப நற்சேயர் தம்மொடும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. “தக்கார் தகவில் ரென்ப தவரவ-ரெச் சத்தார் காணப்படும்” ஆதலின் என்க.

[என் மகிழ் தலைத்தலை சிறப்பு] தலைத்தலை நல் மகிழ் சிறப்பு=ஒவ்வொருவரிடத்தும் நல்ல மகிழ்ச்சி சிறந்த விளங்கு;

தன் மணத்தையும் மறந்து விட்டான், பிறர்க்கும் இம்மறையைக் கூறிலன் என்பது குறிப்பு. இப்பொருள் எவ்வாறு கிடைத்ததென்று மனைவி வினாவியதாகக் கூறப்படாமையின் அவனது கற்பு மேம்பாட்டையும் கூறினாராயிற்று.

எம் இல் இருந்து ஆங்கு அகடு குறைவு அகற்றிய பின்னர்=எம்முடைய இல்லத்தின் கண்ணே யிருந்து வயிற்றுக்குறைவுபட்டை நீக்கிய பின்னர்;

எல்லாரும் ஒருவகை வீட்டிலிருந்து உண்டற்கு இதுகாறும் சமயம் வாய்க்கவில்லை என்பதும் குறிப்பு. “எம் இல்” என்றதனால் மனைவி மக்களையும் ஒருப்படுத்தி அவர்களுக்கும் அது பங்குடைத்தெனக் காட்டினான்.

என் மனையை பேணுபு நோக்கி=எனது மனைவியை விருப்பத்தோடு பார்த்து;

[இன்றொடென் வாழ்வு நிறைவே நிற்பென் னாய்தொடி நல்லா யென்னுமுன்] என் ஆய் தொடி நல்லாய் என் வாழ்வு இன்றோடு நிறைவேறிற்று என்னுமுன்=எனது ஆராய்ந்த வன்மையல் களை அணிந்த நன்மையமைந்தவனே என்னுடைய உயிர் வாழ்க்கை இன்றையோடு முற்றுப்பெற்று என்று கூறிய அவ்வளவிலே;

தனக்குரிமை யுண்டென்பது தோன்ற “என்” என்றும், பாணிக்கிரகணஞ்செய்தபடி தோன்ற “ஆய் தொடி” என்றும், அழகும் குணமும் நிறைந்து நிலைபெற்றமை தோன்ற “நல்லாய்” என்றும் கூறினார்.

இருவேம் கண்ணீர் மறைத்தலின்=இருவருமாகிய எங்கள் கண்களினின்றும் துன்பத் தால்வந்த நீரானது கண்ணொளியை மறைத்த காரணத்தாலே;

ஒருவர்க்கொருவரை காணும் ஆனெனம்=ஒருவர் தமக்கு மற்றொருவரைக் காண்கிய லாது போயினேம்;

என்று கண்ணீர் மறைத்தபொழுது இருவரும் துன்ப மிகுதியால் மூகம் திருப்பினர் அன்றேல் வெவ்வேறிடஞ் சென்றனர் என்றவாறு.

காட்சி சிறார் தமை=அழகும் அறிவும் சான்ற செவ்வர் சங்கீன;

உச்சி மோப்பு உணர்ந்து=உச்சியை மோந்து (அதனால் நகழ்ப்பெறும் இன்பத்தை) அறிந்து;

குழந்தைகளைக் கண்டவுடனே எல்லாத் துன்பங்களும் பெற்றார்க்கு நீங்குதல் இயல்பாயிருந்தும் இவன் படும் துன்பமோ இதனாலும் நீங்கப்பெறாத அத்துனைக் கொடுமை வாய்த்தது என்று குறிப்பித்தார் என்க.

உள்ளம் குளிர்ப்ப முத்தம் இட்டு=மனங்குளிரும்படி (அக்குழந்தைகளை) முததமிட்டு;

[ஒருவி யூழ் முறை யெனத் தெளிந்து] ஊழ் முறை என தெளிந்து ஒருவி=பழைய ஊழின் முறைமை இது என அறிந்த காரணத்தானே (அச் சிறார்களை) நீக்கி;

ஊழ் முறை எனத் தெளிதல் அகத்திலாகலின் “ஒருவி” என முறக்கூறப்பட்டது. முத்தத்தாலுண்டாகும் மெய்ச்சிசையப் பிறத்தகாண்முதலாகக் கண்டறியாச் சிறார்க்கு இன்பத் தலை ஏறத்தலின் அவர்கள் இவனிடம் மேன்மேலும் இனிமையுற வரவம் அவ்வருகையை ஊழ் முறை என ஒதுக்கினான் என்பது தோன்ற “ஒருவி” என்றும், ஒருவதலுக்கும் தெளிதலுக்கும் காரணமாக இருப்பது ஊழ் முறை என்று தெளிதலே யாதலின் அவற்றினிடையிலே கூறப்பட்டது.

[நாளாக் கிறைவ வன்றிரு வடிநிழ லென்னுறு துணையென் றெண்ணி] இறைவன் திரு அடி நிழல் நாளாக்கு என் உறுதுணை என்ற எண்ணி உற்றைவனது ஈன்மை அமைத்த திருவடி நிழலே நாளாக்கு எனக்கு உற்று துணையாகுமென்று கருதி;

தனக்கு உறுதி பயக்குந்தினம் நாளாக்கென்பது அவன் மனசிறு கிடத்தலின் “நாளாக்கு” என்றும், அவ் விறுதிக்குத் துணையாயிருப்பவன் இறைவனாகலின் “துறைவன்” என்றும், அவ் விறைவன் திருவடியே தனக்கு ஒப்பற்ற ஈன்மை பெச்சலின் “ஈன்” என்றும், அஈன்மைதரும் செல்வம், பிற செல்வங்களாற் பெறப்படும் ஈன்மை பொலாது அழிபாலின்பத்தைத் தருவதொன்றாகலின் “இரு” என்றும், அது திருவடியிடத்ததாகலின் “அடி” என்றும், அவ்வடியே உலக வெப்பத்திலுழன்று வெதும்பினாற் தமக்கல்லாம் தண்ணிய நிழலாத் தந்தாளாதலின் “நிழல்” என்றும், அது தனக்கு உற்றுதுணையாதலின் “என்னுறு துணை” என்றும், இவ்வாறு கருதுதலே பெரிய ஞானமாகு மாதலின் “என்று” என்றும் சொற்றனலாகக் கூறினார்.

ஆங்கு எவற்றையும் பொருள் செய்கியொய்=அவ்விடத்திலேயுள்ள எவற்றையும் ஒரு பொருளுடன் மதித்தல் செய்தியெனுகி;

எவற்றையும் என்பது கல்வி, செல்வம், முதலிய பலவற்றையும் அடக்கும்.

[பொருவி லோனடி தெருள் கொள வுளத்திற். சேர்த்திருந்தேனே] உளத்தில் தெருள் கொள பொருவு இ(ல்)லோன் அடி சேர்த்து இருந்தேன்=எனது உளத்தின்கண்ணே தெளிவு உண்டாக ஒப்பில்லாத இறைவனது திருவடிபைப் பொருத்தியவர்களுக்கேனே;

உலக மாயை அடிக்கடியைத் துறுத்துதலின் அவற்றைப்பொலாம் அவ்வப் பொழுதே நீக்கிக் கொண்டு இறைவனடித்துணை ஒன்றையே சேர்த்து வைத்திருந்தேன் என்றான். பொருள் கோளுக்குள்ள முறைமை வெளிப்படையாக இருத்தலின் விரித்திலம்.

காலையும் வந்தன்று=மறநாட் காலையும் வந்தது;

குரியாலே அக்கால வரப்பெறுதலின் “வந்தன்று” என்றும், தன்னால் இனி அறிய முடியாதென்றிருந்த காலையாதலின் “காலையும்” என்றும் கூறினார்;

உயிர் செல காண்கிலென் = என உயிரானது உடலிலிட்டு நீங்குதலைக் காணேனாகி;

உயிர்த்திருத்தமையின் அங்குணங் கூறினான் என்க்,

துயில் எழுத்து கோக்குழி = படுக்கையினின்றும் எழுந்து பாததப்பொழுது;

இவன் துயின்றனனாகப் பிறர் நினைப்பார் என்னும் இயல்பு கருதித் “துயிலெழுந்து” என்றார். இவன் துயிலவில்லை என்பதற்கும் “பொருவிலோனடி தெருள்கொள வுனத்திற் சேர்த்திருத்தேனே” என்பது போதிய சான்றும். “துயில்” ஆகுபெயராய்ப் படுக்கையை உணர்த்தி நின்றது.

முன்னாள் தொலைச்சிப் பொன்னும் காண்குபு புதுமை பெரிது = முதல் நாளிலே செல விடப்பட்ட பொன்னையும் கண்டு வியப்புறம்;

உயிரும் போகவில்லை பொருளும் அழியவில்லை எனவரும் வியப்பி னீட்டி தோன்றப் “பெரிது” என்றனபெடுத்தது.

என் உயிர் அன்ன இனியோர்க்கு ஆயம்பினென் = எனது உயிரை ஒத்த இனிமையை யுடைய அப்பெரியோற்கு (ச்சென்று ஆயவரலாற்றை) ச்சொன்னேனாகி;

அருமைமயம் இனிமைமயம் ஆகரிப்பம் என்ற பதமும் அன்னபிறவும் தோன்றப் பெரியோன இங்கனம் கூறினான் என்க.

அன்றோள ஒன்றம் அறையலானாகி = சித்தந்த செய்தியைக்கேட்ட அப்பெரியோன் விடை ஒன்றாக உருதவனாகி,

ஆழ்ச்சு பெரியு மராய்ச்சியு முடைபோளுதலின் விரைது விடையிறத்திலனென்க.

[என்னைப் பிள்ளைக் காலவரற் கேளினன்] பின்னாள் கால வரற்கு என்னை ஏவினன் = அடுத்தாட் காலவிலே கண்ணைவந்த காணுமாய் பணித்தனன்;

[யானுள் சென்றால் கவனம் மீட்ட] யானும் ஆங்கு சென்ற அவன் அடி மீள் தர = எளியேனும் இவ்வயத்திற்குச் சென்ற பிள்ளை அப்பெரியோன் திருவடியிலே மீண்டும் வந்து பொருந்த;

வீட்டிலே இராவினைக் கழிக்க வருத்திப் செயலை “ஆங்கு” என்பது உணர்த்திற்று.

சென்றிருங்கு = முன்னர்ச் சென்றிருப்போல என்பாருமுளர்.

[என்னை மன் பெரியோ னினிதின் முக கோக்கி] பெரியோன் மன் இனிதின் என்னை முகம் கோக்கி = அப்பெரியோன் மிகச் சூனிமையுடன் எளியேனைப் பார்த்து;

என்னர் செய்து நலன் பெற்றருளுதலின் “என்னைமன் பெரியோ னினிதின் முக கோக்கி” என்றார்.

பிறவுற்றையம் ஏற்ற பெற்றி விரித்துரைத்துக்கொள்க். மேலவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

[நெருங்கியே நன்னுறு பொருளை பொருங்குண் கலையே] நெருங்கி நன்னுறு பொருளை ஒருக்கு நீயே உண்கலை = நெற்றைத்தினம் கிணக்குற்றதென்று கொடுக்கப்பட்ட பொருளை முற்றிலும் நீயே உண்டாயல்

பலரும் உண்டாடென்க.

உவன் கொழில் ஆர்வியரும் கடன் பூண்டின = இறைவனது தொழிலாகிய உலகக் காப்பைப் செய்வதற்கும் கடமையை விசதமாகப் பூண்டுகொண்டாய்;

ஆற்றிவிடுபென்றது ஆற்றியருங்கடமை என்றார், மேன்மேலும் அவ்வாறே செய்யும்படி வலியுறுத்தல் கொள்க.

நீ அழித்ததென்கன் பொறுப்பு ஆகாது என்றான் = (நேற்றைத் தினத்திலே) செலவழித்த பொருளும் கின்னுடைய பொன்றையாகமாட்டாது என்று கூறி என்னை அனுப்பினான்

இறைவன்ஔுழிலாற்றினமையின் அங்ஙனங் கூறினனென்க.

யானும் ஁ன்னல் போல நிகழ்த்தி யானும் ஁ற்றமுச் செய்ததுபோலவே செய்து;

பலரையும் ஁ன்கு அருத்திவருதலை ஁ண்ணினேன் பல்லோரையும் ஁ன்றாக உண்பித்து வருத்தொழிலிலே பொருத்தினேன்;

ஒன்றிய அறம் செய் உணர்வு உடையோரே பௌரு஁திய தருமத்தைச் செய்தலிலே உணர்ச்சியுடைய பெரியோரே;

உணர்வுடையோரே ஁ண்ணினேன் என்க.

- (4) ஆலிற் ஁ளித்த சிறுநெல் பெரு஁கிய வாறது காட்டி மாடனைக் ஁ழத்தியொ ஁ரையாடு மரபி ஁றன்வலி யுறுத்தல்.

இற்றைப் ப஁ற்கே யிபலா நெல்லை
சூற்றியுண வாக்கற்குக் கூடுவெயி ஁ணங்குவான்
புற்பாய்ப் பரப்பிப போந்தது வேபென்
஁ற்புக்கடன் ஁ண்ட பொற்புடைத் தெய்வம்
யானே,

- 5 அதன்பாங்கு தூப்தா வமைமட் ஁ெற்றியிசை
யிருநதுபன் ஁லாய்த் தினித்தனெ ஁வ்வழி
வருநதுபசிக ஁ரன் வ஁து஁யிரைந ததனைத்
தன்வயி ஁ராக் தழைத்துண் ஁னரே
10 யது஁ண் ஁யானு மாங்கடைந தமைதியி
னெல்லெலாரு சேர நேர்மை஁காண் ஁ேருவித்
துண்ண஁ட் ஁மமா வுவு஁கையோ ஁ருப்புழி
பெய்ப்பென஁ கூடெயன் ஁யிர்வந் தரற்றிச்
சிறுநெல் ஁ெடுத்திக் கூழ்செய் தளித்தன
15 ஁ற்றைரான் மாலையி ஁னம்முன்று மூடை
஁ற்றால் வேந்து ப஁ரித்தன ஁வற்றைந்
஁ொடு஁ரு நெறியிற் கு஁஁ய யாற்று
வெள்ளத திடையொன்று ஁ெள்ளச்சென் ஁துமன்
னெளியெனை யொறுக்கா தின்னருள் பொழி஁ன
20 யானே,
என்மனை தன்னை யெழுந்துவிளித் தழைத்தாங்
஁ாவுண் ஁ம ஁஁ற஁ரு஁ கொத்து
஁ெற்கொரு மூடை நேர்ந்ததிழ வறிதியெனாக்
கூறுயறம் புரியக் குறித்தனென்
25 பேறுபெற முயல்குவிச் பெரிதறம் புரிமினே.

(இ-ள்.) இற்றைப் பகற்கே யிப்பா செல்லைக் குற்றியுண வாத்தற்குக் கூடுவெயி லுணங் குவான் புற்பாய்ப் பரப்பிப் போர்த்துவே யென் கற்புக்கடன் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வம்]

என் கற்பு கடன் பூண்ட பொற்புடை தெய்வம்=(முன்னர்ப் பெற்றோரும் ஆசிரியரும் கற்பித்தவற்றைக் கற்று ஈட்டு என்னை வேட்டடைந்தபின்னர் எனது) கற்பனைப்படியே ஈட்டு வருதலைக் கடமையாகப்பூண்ட பொலிவுடைய தெய்வம் போன்றவனாகிய எனது மனைவி;

இவ்வடிபை முற்கூறது “இற்றைப் * * * * போர்த்துவே” என்பதனை முற்கூறினார், இச்செய்யுள் செல்லைக்குறித்து விளக்கவந்தமையாலென்க.

“என் கற்புக்கடன்” என்றமையால் சொல் வெச்சுங்கள் விரிக்கப் பெற்றன.

“பெற்றார் பெற்றிற் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்பு-புத்தேளிர் வாழு முலகு”. தெய்வத் தொழாஅன் கொழுந் றொழுதெழுவான்-பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்பன குறள். “வேண்டலுழி” கற்பினர்த் தெய்வரையி னிற்ரு-டின்னையுள் தெய்வதமு மாமுதினு மென்றால்” என்பது கச்சுபராணம்; “கணவற்கை தொழுது வாழ்வார் தேமலர்த் திருவோ டொப்பார்” என்பது சித்தாமணி; “கற்புக்கடன் பூண்டலித் தெய்வ மல்லது-பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டில மால்” என்பது சிலப்பதிகாரம். இவற்றுளும் பிறவற்றுளும் “கற்புக்கடன் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வம்” என்றார். பொறபு, அசுகுமாம்.

இற்றை பகற்கே இப்பா செல்லை= இன்றைப் பகற்பொழுதைத்தானும் கழிப்பதற்குப் போதாத செல்லை;

ஒரு நாளாகும் போதாத செல்லுடைய வாழ்க்கையர் என்றதனும், நாற் பொருள் பயக்கும் தெய்வப் பெருநூல்களை ஆராய்ந்துவருபவர் எனப் பிற்கூறுதலினாலும், “அபலா காது என்னை நினைத்து வருபவர்கள் எவர்தாமோ அவர்தமக்குரிய பேறகளை யான் காப்பேன் [அத. ௬, சுலோகம் 22.] என்னும் கீதாவாக்கிபத்தைக் கவனித்தற் கிடனாதின்றது.

குற்றி உணவு ஆக்கற்கு=(உலவியிட் டிலகையாலே) ஆடித்து (உமிழுதலிபவற்றார் போக்கி) உணவுக்குபயோகமாகும் வண்ணம் செய்து கோடற் பொருட்டி;

பின்னர் வெய்யிலிற் காயவைத்தல் கூறப்பட்டமையின், அக்காயவைத்தலும் உமி தவிடு முதலியவற்றை நீக்கற் பொருட்டாதலின் அங்ஙனஞ் சொல்வெச்சுங்கள் விரிக்கப்பட்டன.

குற்றுதல், குத்துதல் ஒருபொருட் கிளவி.

கூடு வெயில் உணங்குவான்=பொருத்திய வெய்யிலிலே காயும்படி;

குடு குறையினும் மிகினும் பதனழியப்பெற்றுக் கெடுமாதலின் “கூடு வெயில்” என்றார். கூடுதல்-பொருத்துதல்.

புல் பாய் பரப்பி போர்த்து=புற்பாயின்மீது பரப்பிவைத்துச் சென்றும்;

கோணப்புன் முதலிய உலர்ந்த புற்களால் இழைக்கப்படுவது புற்பாய். அவற்றினும் விஸ்தாழ்த்த பனை ஓலை முதலியவற்றால் இழைக்கப்படும் பாய்களை பெரும்பான்மையும் செல் லுணக்கற்கு உபயோகிக்கப்படுவனவாதலின் இங்கே புற்பாய் என்றது அற்பவிஸைப் பனையோலைப் பாயை என்க. புல் என்ற சொல் பனைக்கும் உண்டு. தெய்வம் என்றதற் கியையப் போர்த்து என்றார்.

யானே=யானும்;

அதன் பாங்கு=செல்லுணங்குமிடத்திற்குப் பக்கமாக;

தூய்தா அமை மண் தெற்றி மிசை இருந்து=பரிசுத்தமாக அமைந்த மண்ணாலாகிய திண்ணையின்மே லிருந்துகொண்டு;

தூய்தா வமைமண், தூய்தாவமை தெற்றி என்க.

பல் நூல் ஆய்ந்து இனித்தனென்=பலவாகிய நூல்களையும் ஆராய்ந்து இனிமை புற்றேன்

ஒரே விஷயத்தைப் பலரும் பலபடி கூறுவராதலின் பலவிஷயங்களையும், பலநூல் களோடு ஆராய்ந்து வருதலே பெரும்பயனைச் கொண்டு “பன்னூலாய்ந்தினித்தனென்” என்றார்.

அ வழி=இனித்திருந்த அப்பொழுதிலே;

வழி காலத்தின்கண் வந்தது.

வருந்து பசி தாரான்=வருந்துகின்ற பசியினை யுடைய காராவானது;

வருந்து, முன்னடி எதுகை நோக்கி வருந்து எனமாறிற்று. காரா, காரான்=எருமை. கார்+ஆ எனப்பிரித்து அழகிய பசுவெனக் கொள்ளினும் அமையும்.

[வந்து விரைந்தனைத் தன் வயிரூர்த் தழைத் துண்டன்றே] விரைந்து வந்து அதனை தன் வயிறு ஆர தழைத்து உண்டன்று=விரைவாக (நெல்லுப் பரப்பி வைத்திருந்த இடத்திற்கு) வந்து அந்நெல்லைத் தன்வயிறு நிரம்பும்படி விரும்பி விரைந்துண்டது;

பசியின் கொடுமையையும் ஒர்ப்பரோ என்னும் அச்சத்தையும் புலப்படுத்த வேண்டுமென விரைதல் வருகைக்கும் உண்டற்கும் வற்றப்பட்டது. விரைந்துண்டமையான் அதன் வயிறு நிரம்பிற்றென்க. அக்காரா நெல்லை யுண்ணவும் அதனை ஒருபொருட்டாக மதிக்காமல் நூலாய்ந்தினிக்கின்றானே என்னும் வியப்புப் பிறக்க ஏகாரம் வந்தது. அவன் பராமுகமாயிருந்தவாறெனையென் றிகழும்பொருட்டெனவும், மனையாட்டுச் சினமும் அன்னபிறவும் பயத்தற் பொருட்டெனவும் பலவகையாகக் கூறுவாருமுளர்.

[அதுகண்டியானு மாங்கடைய் தமைதியி னெல்லெலாஞ் சேர சேர்மைகொண்டே குவித் துண்ணவிட்டம்மா வவகையோ டிருப்புழி]

யானும் அது கண்டையானும் அக்காரா உண்ணுதலைப் பார்த்து;

அமைதியின் ஆங்கு அடைந்து=(காரான் அச்சங்கொண்டோடிவிடாமல் கேற்றதொரு) அமைதி கொண்டு அவ்விடத்தைச் சேர்ந்து;

சேர்மை கொண்டு எல்லா நெல்லும் சேர குவித்து=(அக்காராவின் அச்சத்தையும் நெல்வானது பார்த்து கிடத்தலால் உண்ணற்குசித்தபொதிருத்தலையும் நீக்குதற் கேற்றதொரு) சேர்மையாகிய வழியைய மனதிலே உட்கொண்டு எல்லா நெல்லும் ஒருசேரக் குவித்து;

உண்ணவிட்டு அம்மா உடையோடே இருப்புழி=அதனை உண்ணும்படி விட்டு (அது பசிதீர உண்ணுதலானே கண்ட எனக்குண்டாகிய) மகிழ்ச்சியோ டருந்த அமைப்பதிலே;

வழி காலத்தின்கண் வந்தது.

[எய் பெனக் கூட பென்னுயிர் வந்தாரறி] என் உயிர் எய் என கூடய் வந்து அரற்றி—(யான் நெல்லை ஒருசேரக் குவித்துட்டி வருதலையும் காரா உண்ணுதலையும் செய்மையிலிருந்து கண்ட) எனது ஆவிபோல்பவளாகிய மனையான் எய் என்றார்ப்பிக்கொண்டே ஓடிவந்து (தன் குறைகளைக்கூறி) அழுது;

தென்புலத்தார் முதலாய பதினொருவருக்கும் உணவளித்தற் கமைத்த வழியாகிய நெல்லானது காராவின் வாய்ப்பட்டற்றதே என்று கலுழுவதே அவளின் குறை என்க. காராவை உடனே விலக்கு என்பான் “எய்” என்றும், விலக்காதிருந்தமையானும் செய்மையினாலும் “ஓடிவந்து” என்றும், கணவன் செயல் முதலியனவற்றைக் குறித்து வருத்தினாளாதலின் “அரற்றி” என்றும் கூறினார்.

சிறு நெல் எடுத்து கூழ் செய்து அளித்தனன்=காராவன் டெஞ்சிய சிறுநீரை நெல்லை எடுத்துக் (குத்தி அரிசியாக்கி அடிசிலா யட்டிடுவதற்குப் போதாமையின்) கூழாகச் செய்து கொடுத்தனன்;

காரா ஓடிவிட்டமை தோன்ற “எடுத்து” என்றும், அவளுதலியால் அன்றைக்குக் கூழ் கொடுக்கப்பட்டமையின் “அளித்தனன்” என்றும் கூறினார். சொல்லளவிலே “உயிர்” அஃறிணை

யாயிருப்பினும் உயர்கிளைப் பொருளைக்குறித்து நிற்கலின் “வந்தனை” என்று முடித்தார். பால், கிளை முதலியன திரிதல் இயல்பாகும்.

அவற்றை நான் மாலையில் = அன்னையத்தினத்தின் பிற்பகலிலே;

“பிறர்க்கினனா முற்பகல் செய்யிற் பிறர்க்கினனா-பிற்பகற் றுமே வரும்” என்பதற்கெதிர்த் தினங்கப் “பிறர்க்கினிமை முற்பகல் செய்யிற் பிறர்க்கினிமை-பிற்பகற் றுமே வரும்” என மாற்றிக் கோடலும் உரைவழக்காதலின் இங்ஙனம் கூறினார் என்க. செய்த புண்ணியம் விரைநிற்பலித்த மதன்றதைக் காட்டலுக்குமாம்.

ஐம் மூன்று மூட்டை நன் தரல் யேண்டி அளித்தனை = (எனது தலைவன்) பதினாந்து மூட்டை செல்லை நனக்குக் கொடுக்கும்படியாக (என்னிடம்) தந்தனுப்பினான்;

மூட்டையி லடங்கியது செல்வனைச் சம்பவத்தொடரால் தானே போதரலின் விரித் துரைத்தவர்.

அவற்றை கொடுவரு நெறியில் = அந்நெல் மூட்டைகளைக் கொண்டுவருகின்ற வழி யிடையிலே;

குறுகிய யாற்று வெள்ளத்து இடை = எதிர்ப்பட்ட யாற்றுப் பெருக்கத்தின் இடையே;

கடக்க விறங்கிய பொழுதிருந்த புனல் சிலகூரஞ் சென்றபின் இடையிலே பெருகிற்று என்பது தோன்றக் “குறுகிய யாற்று வெள்ளத்திடை” என்றார்.

ஒன்று மெள்ள சென்றது மன் = ஒரு மூட்டை மெதுவாக அமிழ்த்திச் சென்றது;

தன்னையறியாமலும் புனலில் வீழ்ந்த அரவம் மிக்கெழும்பாமலும் மந்தணமாய்ச் சென்றது என்பது தோன்ற “மெள்ள” என்றும். அங்கு கட எண்ணி வருகாரணத்தானே குறைவுற்றமை அறிந்தது தோன்றக் “சென்றது” என்றும், மீதமயும் காணவில்லை என்பது தோன்ற “மன்” என்றும் கூறினார்.

எளிபெயரை ஒரக்காது இன் அருள் பொழிக என = எளிமைத்தன்மையுடைய என்னை நீ வருத்தாமல் (என் தலைவனுக்குஞ் சொல்லி வருத்தவைக்காமலும் செய்தற்குரிய) இனிய அருளைச் செய்வாடாக என்று அவன் வேண்டிக்கொண்ட அவயவாலிலே;

தலைவனுக்குக் தெரிவிக்காஸ் வேலைபை இழப்பான் பிழைத்தற்கு வேறு வழியுமில்லான் என்பது போதர “எளிபெயர்” என்று கூறினார். நீயும் ஒரக்காது விடல்வேண்டு மென்றெழுழியாது இன்னருள் பொழிக என்றமையின் அங்ஙனம் இசை எச்சங்கள் விரிக்கப்பட்டன. இனித் தலைவன் என்னுண்கதை அறியான் புலவனோ அறியான். பெற்போயிற்றே என்று புலவன் கவறசியுறுவதா வெப்பும் பாவம் அவ்வெளியினைச்சாரும், சாரிற் கொடுவன் ஆதலின் அங்ஙனங் கூறப்பட்ட தென்பாரு முனார்.

யானே = (அவன் கூறியவற்றைக் கேட்டிருந்த) யான்;

என்மனை தன்னை எழுந்து விளித்து அழைத்து = என்னுடைய மனையானே எழுந்து கூலி (யான் இருக்குமிடத்திற்கு) வரவழைத்து;

தான் கேள்வியுற்ற சம்பவத்தை மனையானுக்கு விரைந்துரைக்க வேண்டினனாதலின் “எழுந்துவிளித் தழைத்து” என்றார்.

ஆங்கு ஆ உண்ணாமல் அகற்று ஒரு கொத்து நெற்கு = அப்பொழுது (முற்பகலில்) காராவை உண்ணி விடாமல் அகற்றி (நீ எடுத்த) ஒருபடி செல்லுக்காக;

ஆங்கு, அவ்விடமுமாம்.

[ஒரு மூட்டை கோர்த்திழுவறிதியென] ஒரு மூட்டை இழவு கோர்த்தது அறிதி என் = ஒரு மூட்டை செல்லை இழக்கவேண்டிது (இச்சம்பவத்தினுண்மையை நீ) அறிவாயாக என்று

கூறி அாம் புரிய குறித்தனென் = எடுத்துக் கூறித் தரும்த்தைச் செய்துவரும்படி குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன்;

பேறு பெற முயல்குவீர் = பலவகைச் செல்வங்களைப் பெறுவான்வேண்டிப் பலதுறைகளினும் முயன்மவருபவர்களே;

[பெரிது மறம் புரிமன்] அறம் பெரிதும் புரிமன் = தருமத்தை மிகுதியாகச் செய்து வருவீர்களாக.

(5) அறத்தா நிற்பினை யளிப்பது மறத்தாறு
துன்பினைத் தருவதென் நிற்புற வுரைத்தல்.

அறமுறை கோடிய வன்பு லோனை
மறைமுறை போந்த மன்னிடைக் காட்டிச்
சிறைக்கால் முதற்பன் சோவுநச் செங்கு
மிலையுடைக் காட்டி யுந்நிடை யுத்தம

5 வருதவி வவற்கது மறவி போததுத் தென்று
மறமுறை கோடா வன்பு லு பவ்நி
சிறையு நல்கலா மிருமையுந் சோகது
வருதவி வவற்கது வவப்பாத்ததுத் தென்று
மனசுத்தத் தியமப்சி லே

10 மனசுப்பத் துற மறமுடை பவா.

(இ-ஈ.) மனம் கயக்கு அற மதி உடையவர் = மனத்தின்கண்ணே ஆன்றோர் வெறுத்திப குணங்களிலாத உடைய பெரியோர்;

மனக்கயக் கறப்பெற்றவரே சன்மதியுடைய ராதின் “மனக்கயத்தற மதி” என்றார்.

கயக்கு = கசப்பு, சோர்வு.

அறம் முறை கோடிய அன்பு இ(1) லோனை = அறநூல்களிலே கூறப்பட்ட முறைகளினின்றும் புறம்பே சென்ற அன்பில்லாதவனை.

கோடல் = வளைச்சல், ஒறித்தபுதல். அறமுறை கோடுதலாவது மனுமுதலிய தருமநூல்களிலே விதிக்கப்பட்டவற்றைக் கைக்கொண்டு அனுசரிக்காமல் விலகப்பட்டவற்றைச் செய்து வருதலுமாம். முறை என்றது வருண சமய பேதங்கட்கேற்ப அமைந்துள்ள விதிவிலக்குகளை.

யாவரும் இனிது யாத்தற்பொருட்டு இறைவனால் படைக்கப்பட்டிருக்கலின் இவ்விறைவன் மேலும் அவன் கிருட்டிசனாகிய உலகத்துச் சீவராசிகளின் மேலும் அன்புடையவத்திருந்தால் அங்ஙனம் கோடற்கு ஒருபடாண். ஆதலின் “அன்பிலோனை” என்றார். இது தொடரிலுள்ள அன்பு + லோனை என்னும் இரு சீர்களால் முன்னையதாக விசேடப்பொருள் பயப்ப ஓசையுமுத்திப்படிக்கப்பட வேண்டியதாதலின் நடுயரவேண்டிய வகா ஒன்றை வீழ்த்தினார். வீழ்த்தாலியின் அன்பு + லோனை என்பிரிப்பட்டு “பில்” என்னு மசைக்கண் ஒளசமக்கிறிப் பொருட்கவை பிறத்தல் காண்க. தற்காலப் புலவர்பவரும் இத்தகைய துணுக்கங்களை நோக்காது கவிழிகைத்துப் பாலினருமையைப் பகப்படுத்துவர்.

“அறமும் பொருளு மின்பமு மூன்று--மாற்றும் பெருமகின் செல்வ-மாற்று மையிற் போற்று மையே” என்பது உறைபூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்பாட்டு. “அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை-மறத்தலி னுங்கிலைக் கேடு” “செயற்பாவ தோரு மறனே யொருவற்-குயற்பாவ தோரும் பழி” என்பன குறள். விரித்துக்கொள்க.

அறமுறை கோடாமையுக்கு அன்பானது கோடுத்து நிற்குமோர் துணைக்காரணமேயன்றி முதற்காரணமாகாது. அன்பும் தோன்றி யனர்த்து நிலைத்தற்கு அறிவே முதற்காரணமாக வேண்டப்படும். அங்ஙனமாயின், அன்பை மறைத்து அறமுறைகோடிய வறிவிலோனே என்றல் பொருந்துமெனில், அதுவும் பின்வருமடிகளின் பொருளோடு முரணுமாதலிற் பொருந்தா தென்க. எவ்வனமெனில் அறிவினமை காரணமாக அறமுறை கோடுவானே அரசன் தண்டி, தல் முறையாகுமோ என்னுமே வாசங்கை நிகழ்தற கிடனாதலினென்க. வேடன்செய்யும் உயிர்க்கொலை போல்வது அறிவிலான் செயல்.

மறை முறை போந்த மன் இடை காட்டி உய்வதெறியிலே சென்ற வேந்தனிடத்திற் காண்பித்து;

“மறை முறை வழாத மனன்குந் காட்டி” என்றம் பாடலாம்.

தண்டம் சோர்வில்லாத அரசுறற் செயற்பாவு தாகலானும்; “அந்தணா னாற்கு மறத்திற்கு மாதியா நற்ப” ஐதலானும், “மறைமுறை போந்த மன்” என்றார். மறை என்பது என்஁ ம஁று முதலிய தரும ஁ற்குளே.

சிறை கொலை முதல் பல் சேர்வுஉற செய்தும் = அவ்வககுற்றங்கட்கேற்பச் சிறை, கொலை முதலிய பலதண்டங்களைச் சேரும்படி சொல்லித்தும்;

“பல” என்றது அபராதம், ஆள்கிபறித்தல் முதலியவற்றை. சிறைப்படுத்திய பின்னரே கொலை செய்யப்படுதலன் சிறை என முற்கூறப்பட்டது. சிறையி விடப்படுவோர் பலராதலின் அங்ஙனம் கூறி஁ருமாம்.

இறை இடை காட்டி ஁ருன் இடை உய்த்தும் வருதலன் = இறைவனிடத்தில் அவனைக் காட்டி அவன் வருந்துமாறு காத்திலே புகுத்தியும் வருதலினுனே;

அரசன் தண்டனே செய்ய ஒருவேளை தவறினானேனும் அவ்வறம் இவனே இறையிடைக் காட்டி நாகிடை யுப்கும் என்க. காட்டுதலால் இவனே சேர்வன் என்க.

[அவற்கது மறலியொத்துத் தோன்றம்] அது அவர்கு, மறலி ஁த்து தோன்றம் = தண்டனேபுரிதலாகிய அவ்வறமானது தன் முறைகோடிய அவனுக்குக் கூற்றத்தை நிகர்த்துத் தோன்றம்;

“அல்லவை செய்தார் க் கறங்கூற்றம்” என்பது நான்மணிக்கடிகை. “அல்லவை செப்தார் க் கறங்கூற்ற மாமென்னும்-பல்லவையோர் சொல்லும் படிதன்றே” என்பது சிலப்பதிகாரம். இவை இக்கொள்கையை நளிவிளக்கினவென்க. அறமுறை கோடுவானுக்கே கூற்றொத்துத் தோன்றமன்றி ஁ல்லவனுக்கு அங்ஙனத் தோன்றாததலின் அவற்கது தண்டித்தலிற் சிறிதுத் தலிராதென்பது போதர “மறலியொத்துத் தோன்றம்” என்றது கூறி஁ர்.

அறம் முறை கோடா அன்பு உடை அவனே = தருமத்தின் முறையினின்றும் விலகிச் செல்வாத அன்புடையவனே;

அறமுறையை அனுட்டித்தல் இயற்கையிலே சிரமமுடைத் தொன்றியினும் அதன் மேலுள்ள அன்பின் பெருக்கத்தால் அவ்வருத்தம் தோன்றப்பெருமல் பயின்றவரலின் அதுட்டித்துவருஞ் சிரமத்தோன்றக் “கோடா” என்றார். ஒரு வருணத்தாருக்கு விதிக்கப்பட்ட அறம் மற்றொருவருணத்தாருக்கு மறமாகித் தீமை பயக்கும் என்பது போதர “அறமுறை” என்றார். கூத்திரியர்க்குரிய நாகுக்கும் அறம் அந்தணர் முதலியோர்க்கு மறமாகிப் பொருந்தாமை காண்க.

[கிறஹு நலனெலா மிருமையுஞ் சேர்த்து வருகலின்] இருமையும் திறன் உறு நலன் எ(ன்) பாம் சேர்த்து வருகலின் இம்மை மறுமை என்னும் கூடப்பாடமைத்த நன்மை எல்லா வற்றையும் அவனை அடையும்படி சேர்ப்பித்து வருதலினுணை;

“திறன்” காரணமுமாம்; நலன் எய்துதற்குக் காரணமாகிய செயலே என்று பொருள் கொள்க; என்றது நல்வினையே. அஃது சுண்டு ஆகுபெயர். இம்மை மறுமைக்கு வேண்டிய கூறுபாடுகள் என ஆண்டுப் பொருள் விரித்துக் கொள்க.

[அவற்கது வைப்பொத்துத் தோன்றும்] அது அவற்கு வைப்பு ஒத்து தோன்றும் = அவ் வறமானது அறமுறை கோடாத அவனுக்கு (த்தனக்கு வேண்டிய காலத்தி லுபயோகமாகும் வண்ணம்) ச்சேமித்துவைத்த பொருள் நிகர்த்துத் தோன்றும்;

கந்தபுராண முதலிய இருபத்துமூன்று தூல்களிலே அறத்தின் பெருமையை* வியத் தோதிப்போந்த ஷச்யுக்களைப் பன்னூற்றிரட்டு 13—20 பக்கங்களிற் காண்க.

என குறித்து இயம்பிசினோர் = என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்;

மதியுடையவர் --சொன்னார் என்றமுடிக்க.

(6) மனையாறம் படுத்த மாண்டி னினையன சேயிழை செல்வர்க் கேயுமென் றுரைத்தல்.

- புலனெறி போசிப புலவோர் மாக்கடம்
முலக வாழ்க்கைக் கிருவகை யுளவே
அவைதாம்,
பொருள்பல பொற்றலும் பொற்றிய வாக்கலும்
5 பொருள்போற் றொருவர் காநகல் பொருந்தா
தாக்கு மொருவறு நபபொருள் செய்தலும்
பொருந்தா தாற்றல் பொருத்திசினோரே
பொருள்செயல் வல்லோர் எல்லா தோரே
யாக்கல் வல்லோர் ராற்றல் ராடவ
10 ினையார் மடவோ ரென்பது கொண்டு
பொருள்செய லாடவர் புறத்தினுட மாக்கன்
மடவோர் புறத்தினுடம் வைத்தனர் மாதோ
விவ்வகை யானே முன்னோர் தம்மு
ளாடவ ரெல்லா மரும்பொருட் பயிற்சியை
15 நாடினர் தூல்வழி நங்கைய ரெல்லாம்
வீட்டோர் டுடலம் விளக்குந் தூயமையும்
பணிமொழி துளித்தலும் பன்னுங் கிழுவோ,
எணிமொழி யுளத்தமைத் தத்தக நின்றலும்
பிணிநின் றடாது மருந்துபல பேணலும்
20 விருந்துபுறந் தருதலும் வேட்டக வாழ்க்கை
வளத்தக் நின்றலு மனைமாண் பூணலு

- மென்றிவை யெல்லா மினைத்தியைத் தனரே
யிவ்வழிப் போந்த வேந்திழை யாருட்
பாமன் நேற்றினர் பலரே மன்ற
- 25 இனியே,
அவ்வெலாங் கல்லியென் றறியா தோரே
யின்னோர் தம்மை யிழித்துரைத் தமமா
தம்முறு மகளிர்க் கந்தலை தபுத்து
நம்முறு செயலி னனனலிக ஞநரே
- 30 இவரே,
கருவி துரீஇக் காரிய மிழகஞா
துன்முறை யறீஇ வழக்குமுறை துங்குநர்
மடையர் கைக்குட் டம்முயிர் வழங்குநர்
- 35 ஆடவா மடவோ ரவறிநு வோநு
ததநந நெய்யிற் றவாஅ ராகி
ந்நததொடு நிலைதழீஇ க்ம்ற
லறதகிறத துயருமா றதுவா குமமே

(இ-ள்.) புலன் தெறி போகிய புலவோர் = துவின் வழியே சென்ற அறிவினையுடைய

மனத்தைப் பொறிகளின் வழியாகப் போகவிடாமல் அறிவின வழியே போகவிடுத்தவா என்பது ஈண்டுக் கருத்து. அறிவிற்கு ஆதாரம் தூலாதலின் அதன்மே லேற்றிக் கூறினார், கற் பக கழிமட னன்குதலின்.

மாககன் தம் உலகம் வாழ்க்கைக்கு இருவகை உள் = மனிதர் சம்முடைய உலக உலக உலகத் துக்கு உரிமையாகிய இரண்டு வழிகள் உள்ளன.

அவைதாம் = அவ் விரண்டு வழிகள் தாம்;

[பொருள்பல போற்றலும்] பல பொருள் போற்றலும் = (உடலுக்கு உயிர் உகம சாதன மாகிய) பலவகைப் பொருள்களை ஈட்டிக்கொள்ளுதலும்;

போற்றிய ஆக்கலும் = அவ்வாறு ஈட்டப்பட்ட பொருள்கள் யெல்லாம் உபயோக மாகும்படி செய்துகோடலுமாகும்;

பொருள் போற்ற ஒருவற்கு ஆக்கல பொருந்தாது = பொருள் ஈட்டும் ஒருவனுக்கு அப் பொருளை உபயோகமாகும்படி செய்துகோடல அமைபாது;

ஆக்கும் ஒருவற்கு அ பொருள் செய்தலும் பொருந்தாது = (பிறர் தேடிய பொருள்களை உபயோகமாகும்படி) செய்ததருகின்ற ஒருவனுக்கு அப்பொருளைச் சம்பாதித்தலும் இயையாது;

ஆற்றல் பொருத்தினாலேயே பொருள் செயல் வல்லோர் = வல்லபம் பொருத்தியவர்களே பொருளைத் தேடும் சத்தியுடையவராவர்;

அல்லாதோரே ஆக்கல் வல்லோர் = (அப்பொருள் செய்தற்குரிய ஆற்றலுடையவர்) அல்லாதவரே அப்பொருளை ஆக்குதலில் வல்லவராவர்;

ஆற்றலர் ஆடவர் = பொருள் செய்தற்குரிய ஹமை சான்றவர் ஆடவராவார்;

வணையர் மடவோர் = பொருள் செய்யும் ஆற்ற வில்லாமல் அச்செய்த பொருளை ஆக்கு தலில் வல்வோர் மங்கைய ராவார்;

வணையதாய ஆக்குதற் குரியராய மங்கையர் வணையர் எனப்பட்டார். கரு முதலியவற் றையும் ஆடவர் கொடுக்க இவர் வளர்த்து அளிப்பதனையும் சுண்ட ஒப்பு கோக்கிக் கொள்க.

என்பது கொண்டு = என்ற காரணத்தை உட்கொண்டு;

பொருள் செயல் ஆடவர் புறத்தினுடம் = பொருள் ஈட்டி வருந் தொழிலை ஆடவர் மாட்டும்;

ஆக்கல் மடவோர் புறத்தினுடம் = (ஈட்டிய அப்பொருளை உபயோகமாகும்படி) செய்து வருந் தொழிலை மங்கையர் மாட்டும்;

வைத்தனர் = (செய்துவரும்படி நியமித்து) வைத்தனர்;

ஆடவரும் மடவோரு மாகிய இருவேளும் முறையே பொருள் போற்றதலையும் ஆக்கு தலையுஞ் செய்தல் வேண்டும் என்பது போதரர் “புறத்தினுடம்” என்பது சுரிடத்தும் அளபெடுத்தது.

மாதோ-அசைவிலை. புலவர்-வைத்தனர் என வினாமுடிக்க.

இவ் வகையானே = மேற்கூறிய முறைமைகளானே;

முறைமைகளாவன ஆற்றலுடைய ஆடவர் பொருளீட்டி வருதலும் அவ்வாற்ற வில்லாத மடவோர் அப்பொருளை யேற்குமாறு ஆக்கிக் கோடலு மாம்.

முன்னோர் தம்முள் = நமது பூர்வீகருள்ளே;

[ஆடவ ரெல்லா மரும்பொருட் பயிற்சியை நாடினர் தூல்வழி] ஆடவர் எல்லாம் அரும் பொருள் பயிற்சியை தூல்வழி நாடினர் = ஆடவர்கள் எல்லாரும் (வனையோராற் பெறுதற்கு) அரிய பொருள்செய்தற் றொழிந்பயிற்சியை (ப்பொருள் தூலுட் கூறப்பட்ட முறையாக) ச்சம்பா தித்து வந்தார்கள்;

நங்கையர் எல்லாம் = மாதர் எல்லாரும்;

வீட்டோடு உடலம் விளக்கும் தூய்மையும் = (தாங்கள் வதியும்) வீட்டுடனே சரீரத்தினையு ம் (தூலுக்கும்படி மாசுகற்றி) விளங்கிவருகின்ற பரிசுத்தமும்;

உடற்றுய்மை இருந்தும் வீட்டுத் தூய்மை இவ்வழிப் போத்தபயன் ஒன்றுமில்லை யாதலின் வீட்டுத் தூய்மையை முற்கூறினார். இனி வீட்டினுத் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்வோர் தம் முடலையும் தூயதாக்கிக்கொள்வ ரென்பது தானே பெறப்படுதலின் வீட்டினே முற்கூறினார் என்றலும் ஒன்று. இனி நமது ஈட்டார் வீட்டைத் தூய்சாகவும் உடையை மாசாகவும் வைத்துக் கொண்டியரும் வழக்காறுணமையின் வீட்டிற்கு ஒடுகொடுத்து அப்பிரதான மாக்கிக் கூறினர் என்றும் கூறப்.

பணி மொழி துளித்தலும் = பணிந்த சொற்களைப் பேசுதலும்;

துளித்தல் என்றமையாற் செலித் கினிமை பயக்கு மென்பது பெற்றும்.

பன்னும் கிழவோன் அணி மொழி உளத்து அமைத்து அத்தக ிற்றலும் = துதிக்கப்படு கின்ற தன்னுடைய நாயகன் தூலவழக்கும் உலகவழக்கும் பொருள்துமாறு வரிசைப்படுத்தி அழகாகச் சொல்லிவின்ற வார்த்தைகளில் அடங்கிய விஷயத்தை மனத்தின்கண் நிலைபெற அமைத் துக்கொண்டு அதற் கேற்குமாறு நின்றொழுதுதலும்;

“அணி” என்பதற்கு அவ்விருபொருளுங் கொள்வனவெண்டியிருத்தலின் அங்கனம் கூறினும். பொருள்விளக்கல் கருதி “வரிசைப்படுத்தி” என வினையெச்சமாக்கினும். இவ்வனம் கூறுதல் உரைமரபு. தூள்முறைக்கும் மடவோர்க்கும் ஏற்ப அணிந்து அழகாகக் கூறவேண்டும் என்பார் “அணிமொழி” என்றும், “தெய்வத் தொழாஅள் கொழுந் நொழுதெழுபான்”

ஆதலின் “டன் லும்” என்றும், உரிமைதோன்றக் “கிழவோன்” என்றும், பல நூலாராய்ச்சியை இவருக்குக் கேற்குமாறு அணிந்துகூறுவான் என்பது தோன்ற “அண்மொழி” என்றும், அவன் கூறும் சொற்களை மறப்பிற் கருத்தும் வேறுபடும் என்பது தோன்ற “உளத்தமைத்து” என்றும், உளத்தமைத்ததை மறவி முதலியவற்றினே நுழுவலிழற் பெரிதும் ஏதம் பயக்கும் என்பது தோன்ற “அச்சக நிற்கலும்” என்றும் கூறினார்.

[பிணியின் நடாது மருந்துபல பேணலும்] பிணி நின்று அடாது பல மருந்து பேணலும் = உடலின்கண்ணே டோய் நிலைபெற்று வருத்தமாத் பல மருந்துகளை விரும்பிச் சேகரித்து வைத்தலும்;

தமக்கு மூத்தார்மாட்டு நோய்வனக்களையும், அவை வருதற் குளவங் காரணங்களையும், அவற்றைத் தீர்த்தற் குரிய மருந்துகளையும், மருந்து செய்யும் முறைகளையும், உபயோகிக்கும் முறைகளையும், இவையோன்ற பிறவற்றையும் விரும்பிக்கோடல். பேணுதல் என்பது நண்டுச் சிரத்தை என்னும் பொருட்டு. டோயின் பன்மை தோன்ற “மருந்துபல” என்றார். ஒரு நோய்க்குப் பல மருந்து வேண்டு மென்றுங் கூறுப.

விருந்து புறத்தருதலும் = விருந்தினரை உபசரித்துப் போற்றிவருதலும்;

வேட்டகம் வாழ்க்கை வளம் தக் நிற்கலும் = கிழவோன் இவ் வாழ்வின் செல்வத்திற்குத் தகுமாறு நிலைபெற தலும்;

“மனைதகக மாண்புடைய னாகித்தற் கொண்டான்—வளத்தகநான் வாழ்க்கைத்தனை” என்றார் கிருக்குறளிலும். பிறத்தகத்தின் வளத்தக நிறல் கூடாது என்பது கூறப்பட்டது.

மனை மாண் பூணலும் = இவ்வுலகிற்கு வேண்டிய இன்றியமையாத நற்குண ராசெய்கைகளை விரதமாகப் பூண்டு கோடலும்;

மனை—ஆகுபெயர்.

என்று இவை எல்லாம் = என்று கூறிய இப்பகுதிகளை எல்லாம்;

இணைத்து இயைத்தனரே = (தம்மனத்தின்கண்ணே) பொருத்தி (ச்செய்துவருந் தொழிற் கண்) அமைத்துவந்தார்கள்;

இ வழி போந்த வந்திழையாரான் = மேற்கூறிய ஆக்கல் வகைகளிலே நடந்துவந்த மடவோர் தம்முள்ளே;

“வந்திழையார்” என்றது நண்டுப் பெயர்மாத்திரையாய் நின்றுது.

பா மன்று ஏற்றினர் பலர் மன்ற = (தாங்கள் இயற்றிய) பாக்களைச் சங்கத்தின்கண்ணே அரங்கேற்றினவர் பலராவர்;

மன்ற—அசைச்சொல்.

இவ்வேந்திழையார் உலகவியற்கையிலே பெரிதும் ஒன்றுபட்டு மனநெகிழ்த்து வருதலின் இவர்க்குக் கவித்துவ சக்தி ஊற்றெடுத்துப் பெருகிற் றென்க.

இனியே = இனிமேற்படுவது;

அவ் எலாம் கல்வி என்று அறியாதோரே = மடவோர்க் குரிய தொழில்களாகக் கூறப் பட்டனவற்றை யெல்லாம் பயின்றுணர்தல் கல்வி என்று அறியாதவராகிய பிற்காலத்தாரே;

இவர், முன்னோரை மடவோர்க்குக் கல்வியை ஊட்டாது கெடுத்துவிட்டனர் என்று பறைசாற்றித் திரிந்துழலாகிப்பர்.

இன்னோர் தம்மை இழித்து உரைத்து = (விடே, உடலமே என்றற்றோடக்கத்தன வற்றைக் கல்வி என்று நயத்து மேற்கொண்டு கற்றுச் செய்துவருகின்ற) இத்தகுதியை உடையவரை இழிவுபடுத்திக் கூறி;

தம் கருத்திற்கு அணத்தாக நிப்பவரே வீட்டோடுடலம் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டவராதலின் அன்னோர் என்னுது “இன்னோர்” என்று கூறினார். இத்தகைய துட்பங் குறிக்கொள்ளப் புலவர் அன்னார் என்று கூறிச் சுவையுழித்துப் போவர். “வீட்டோடுடலம் விளக்குத் துய்மை” முதலாயவற்றை யெல்லாம் கல்வி யென்றறியாதார்க்கு அக்கூறிய வெல்லாம் செய்வவராக் காணப்படுதலின் “அவ்வெலாம்” என்றார். இத்துட்பங் கவனிக்கற்பாலது.

தம் உறு மகளிர்க்கு அநிலை தபுத்து = தமக்குப் பொருந்திய பெண்களுக்கு அத்தொழில் களைக் கைப்பாதலாகிய தன்மையைக் கெடுத்து;

அத்தொழில்கள் நீங்கப்பெறிற் கேடுபயக்கும் என்பதுபோதாத் “தபுத்து” என்றார்.

நம் உறு செயலின் நலன் நலிக்குநர் = நமக்குப் பொருந்திய செயலினாலே அடையப் பெறும் நன்மையைக் கெடுகின்றனர்;

இதன் கருத்து, மேற்கூறிய வாய்பின்றிச் செய்தலாகிய பிறாட்டுச் செயல்களைக் கைக்கொண்டாடாது தன்மையுடையவராக என்பதாம்.

இவரே = (பொருளிட்டலை ஆடவர்) கும் ஆக்கலை மடவோர்க்கும் பகுத் துவவாத) இவரே;

கருவி து³து காரியம் இழுக்குநர் = ஆக்கலுக்குக் காரணமாகிய பொருளிட்டலை (ஆடவர் மடவோர்) ரென்னு மிருபாலாரு) தேடி அதனைத் தமக் கேற்ப ஆக்கிக் கோடலை இழப்பவரும்;

குடும்ப காரியங்களை ஆக்கிக் கோடற்கு ஞானாராய்ச்சி முதலியன காரணங்களாக நின்றலின் “கருவி” என்றனர். துருவதலாற் பயனின்றமை தாந்த “அரி” என்றாபெடுத்தது. பின்வரும் “அரி” என்பதற்கும் இஃதொகை.

நால் முறை அறிவு வழக்கு முறை தங்குநர் = நாலிற் கூறிய முறைகளை மட்டும் அறிந்து அவற்றை வழங்கிவரும் வழக்கு முறைகளை அழிப்பவரும்;

துங்குதல் என்பது உபசாரமாய் அழித்தற் பொருளில் வந்தது. இவ்வாறே தாயை விழுங்கினான் எனவரும் வழக்கு நோக்கியறிவு.

மடையர் கைக்குள் தம் உயிர் வழங்குநர் = மடைத்தொழில் செய்வா ரிடத்திலே தம் உயிரைக் கொடுப்பாரு மாவார்;

மடை = சோறு. ஆடவர் மடவோர் என்ற இருபாலாரும் ஞானாராய்தல், பொருள் செய்தல் என்ற நெடக்கதனவற்றை மேற்கொண்டு சோறுக்கற்கு மடையரை வைத்தலின் அம்மடையர் தாமுட்கொண்டன போக எஞ்சியவற்றைக் கொடுத்தலானும், வெகுளி எழுந்துழி நஞ்சுமுதலியவற்றை இட்டிக் கொலவ ராதலினாலும் “மடையர் கைக்குள் தம்மயிர் வழங்குநர்” என்றார். நம்பிக்கையின் மிகுதி தோன்ற “வழங்குநர்” என்றருமாம். இது கருதியன்றே நம் மவர் மடைத்தொழிலைத் தம் இன்னுயிர்த்துணைவராய் மனைவியரிடத்து அமைத்து வந்தனர் என்க.

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

ஆடவர் மடவோர் அ இருவோரும் = ஆடவரும் மகளிர் மாகிய அவ்விரண்டு பாலாரும்;

தம் தம் ஁றியில் தவாஅர் ஆகி = (ஆடவர் ஞானாராய்த்து பொருள்செய்து வருதல் மடவோர் அவற்றை துகருமாய் ஆக்கிக்கோடல் என்ற இவற்றுள்) தங்கள் தங்களுக்கு வருத்த வழியிலே பிறழாதவராகி;

அகன்றற் பெரிதும் ஏதம் பயக்கும் என்பது தோன்றத் “தவாஅர்” என்றாபெடுத்தது.

நிறத்தொடு நிலை தழீஇ நிறம் = வருண தருமத்தோடு ஆச்சிரமதருமத்தையும் தழுவி அவற்றினின்றும் வருவாராகி நிற்பதுவே;

வருணச்சிரம தருமத்தினின்றும் வருவாதவரே நலம் பெறுவர் என்பது தோன்றத் “தழீஇ” என்றாபெடுத்தது. மெய்யறிவான் மேம்பட்டு விளங்கினாலும் தம்ம்குணர்ச்சி

இருக்குங்காறும் அவற்றை யெல்லாம் நடுவாமற் நழுவிக்கோடல் வேண்டு மென்பது போதற் பொருட்டு அளபெடுத்தது என்றலும் ஒன்று.

அறம் திறத்து உயரும் ஆறு அது ஆகும்—இருவகையாய் அறத்து வழியிலே நின்றும் உயர்ந்து செல்லுகின்ற பயனாகும்;

ஆறு பயன் எனப் பொருள் தருதலை “அறத்தா நிதுவென வேண்டா” என்னும் திருக் குறளானும் பிறவாற்றாலும் கண்டு தெளிக.

இச் செய்யுளின்கண் ஆடவர் மடவோர் என்றமையார் கருதப்பட்டவர் யாவரென்ற பருவ மெய்தி இல்லறக் கிழமை பூண் டொழுகும் குடும்பத்தினரோயாம். ஆயின் மடவோர் எஞ்ஞான்றும் பேதைமையையே அணிகலனாகப் பூண்டவராதலின் கணவர் சம்பாதிக்கும் பொருள்களை நுகருமாறு ஆக்குச் சிறமை அவர்க்குச் சாலுங்கொல்லோ வெனின் நன்றே சாலும், என்னை? அத்தொழிலைத் தங் கடமையாகக் கருதுக் காட்சி, அநுமான்மம், உரை ஆகிய பல்லாற்றாலும் கற்றுக்கோடலின் என்க.

கணவனுடைய வருவாய்க் கேற்ப உண்டி உடை முதலியவற்றை அமைத் துச் செலவைச் சுருக்குதல், தக்க பாத்திரங்களில் அளவறித்து தரு மஞ் செய்தல், மூப்பு, பிணர் முதலியன நேருங் கால் உபயோகப்படுமபடி பொருட்சேமஞ்செய்தல், ஆகிய நல்வாழ்க்கைக்குரிய பல்வும் ஆக்குதல் என்பதன்கண் அடங்கும். இல்லாத திருந்து இத்தகைய உதவிகளைக் கணவற்குச் செய்துயருதல் பற்றியே மனைவியர் துணைவியர் எனப்படுவர்.

“தருமமெனும் பண்டமிடுகு சகலமா மனைவாழ்க்கை—கருமநுகம் பிணித்துமனைக் காத வியுந் தானுமென—விருவராய் முறைசெலுத்தி மனைதனைத்தா ருமுஞ்செல்லு—மொருவராய்ப் பூண்டிழுப்பி னோரிறையுஞ் செல்லாதால்” என்று திருக்குறறுலப் புராணத்தினும், “மருவிய காதன் மனையாளுந் தானு—விருவரும் பூண்டிப்பி னவலா—மொருவரா—வில்லாழ்க்கை யென்னு ம்யல்புடைய வாஞ்சகடஞ்—செல்லாது தெற்றிற்ற நன்று” என்று அறநெறிச் சாரத்தினும், இவ வாறு பிறுண்டுங் கூறப்பட்டனையற்றைக் கொண்டு இல்லறப்பாரம் மனைக்கிழவன் கிழத்தியாகிய இருவர் தலைநிலை பொறுததுங் தென்ற தெளிக.

(7) கணவனை யிழந்த மணமலி கூந்த லணியொரி புகூஉ மன்பினைத் தென்றல்.

மணமகன் வாழ வாழவே வாழ்தன

மணமகன் முழந் தாழுவே தாழ்த

லுரிபவினை விளக்கினை யொளியினன் பிண்டிகே

பொருளெழின் முதலாப் பொலிவுழிஇ யன்பு

5 பொலிதர வளர்த்தவை போகுழிஇக் குறுக்கலு

மூரிய பிறவேட் டன்புசெய் குருட்கே

யென்றற நூல்க ளியம்பா நிற்கும்

இவட்கே,

பிணியிடைப் பட்டுப் பேணெழில் கெட்ட

10 கணவனைக் காதல் செய்தன் முதல

- வியைத்தல் கருதி யியைத்தன ரான்றோர்
கணவனை யிழந்த கற்புடைப் பெண்டு
மவனோ டெரியிடைப் போதன்மற் றம்மா
கைம்மை காத்தலென் றவ்விரு பாடிலே
15 யாதலிற் கைம்மையு மகற்றி மற்றொரு
காதலற் பேணல் கடன்மட வோர்க்கென
றீதுறுஉ மென்று செப்பினர் மேலோ
ரெனினு மறம்பிற ழிற்றைநாட் கவ்வெலாம்
பொருந்தா வாயின் போற்றத்
20 தெரிந்துநெறி வகுத்தல் சீரியர் கடனே.

(இ-ள்.) இணை விளக்கு இணை ஒளியின் அன்பினட்டுரு இரட்டை விளக்குகளின் (திரி
சுளிற் பிறக்கும்) இரட்டை ஒளியைப் போல ஒன்றுபட்ட அன்பினையுடைய ஒருமகளுக்கு;

விளக்குகள் இரண்டு வெவ்வேறாகவே காட்சியில் தோற்றப்படினும் அவற்றுத் திரியி
டைப் பிறக்கும் ஒளியானது வேறுபட்ட பிரிவு காட்டாமல் ஒன்றுபட்டு விளங்குவது போலத்
தலைமகளும் தலைமகளும் பார்ப்பவர்தமக்கு இருவராகத் தோற்றப்படினும் அவரகத் தன்புடமை
பிரித்தற் பாலதன்ற. ஒன்றுபட்ட டொளி விரிக்கும் இணை விளக்குகளைப் பிரித்து வேற்று
விளக்குகளோடு பொருத்தி ஒளி விரிசுக் செய்துவிடலாம். ஆயின், தலைமகன் தலைமகளை அவ்
வனம் பிரித்து வேற்றுரோடு பொருத்துதல் சாலாது. அச்சாலாமை தெரித்தற் கன்றே “மண
மகன் வாழ வாழுவே வாழ்தன் மணமகன் றுமுத் தாமுவே தாழ்தல் உரிய” எனக் குறிப்பித்தா
ராயிற்று. இவ்வாறே ஏகதேச உவமையாகக் கொள்ளப்படுவனவற்றிற்கு ஏற்றபெற்றி அடை
மொழி முதலியன புணர்த்திக் கூறுதல் கல்வி வல்லார்க் கியற்கையாகும்.

தலைமகன் தலைமகளைத் தானும் இயற்கையாக எய்துபவனே தலைக்கற்புடையார் தம்
முன்னம் சிந்தவ னாவார் என்க. இதனை இன்னும் அடுத்த அடிகளில் ன்கு விளக்கிக் காட்டு
தும்

இரண்டு விளக்குகளின் ஒளியும் ஒன்றி மிகுதிப்பட்டு உலகத்தை யிருளாகற்றி விளக்குதல்
போல அவ்விருவர்தம் ஒற்றுமைப்பட்ட அன்பினாலும் இயல்புடைய மூவரும், இயல்பல்லாத
மூவரும் தென்புலத்தார் முதலாய ஐவரும் அகிய பதினொருவரும் துயரற்று விளங்குவார்.
“அன்பு மறனு முடைத்தாயி னிலவாழ்க்கைபண்பும் பயனுமது” என்றார் பெருகாவாரும்.
அவ்விருவரும் குலம், குடி, செல்வம், வண்பு, ஒப்பு, ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் ஒத்தவர் என்பது
போதா “இணைவிளக்கு” எனவும், அவ்விருவரும் ஒரேபடித்தாக அறமுதலியவற்றினை விளக்கி
வருகின்றனர் என்பது போதா “இணை யொளியி னன்பினட்டு” எனவும் கூறினார். அன்றியும்
வெவ்வேறு குடிப் பிறந்தார் என்பதனும், அக்குடிப்பிறப்பு முதலாயவற்றுள் ஒப்புமையுடையார்
என்பதனும் குறிப்பித்தற்கு “இணைவிளக்கு” என்றார் எனினும் அமைபும். வேறு வேறு
குடிப்பிறந்தனரேனும் இவ்வாழ்க்கைக் குரிய அறமுதலியவற்றை ஏற்றபெற்றி வழுவாமல் இயற்றி
உலகத்தை விளக்கித் தாமும் உய்தற்பொருட்டு ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவர்மேல் ஒருவர் அன்பு பூண்
டார் என்பது போதா “இணை யொளியி னன்பினட்டு” எனக்கூறினார் என்றனும் ஒன்று.

விளக்கானது பெய் முதலாயவற்றை உண்ணுதல் இருளையகற்றி உலகினை விளக்குதற்
பொருட்டாயது போல இவரும் தங்களைப் போற்றிவருதல் உலகின் பொருட்டே என்க. இவ்
வுண்மையைத் “தென் புலத்தார் தெய்வம்” என்னும் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய விசேட
வுரையும் நன்கு விளக்கும். அன்பற்ற வாழ்க்கையானது ஒளியற்ற ‘விளக்கே’ போலும்.
இணைந்து ஒளிபார்ப்பும் இருவிளக்கே போலத் தலைமகளும் தலைமகளும் தம்மில் இணைத்து இவ்

வரம் நடாத்துவா என்ற விலேசாளே ஒளிபரப்பும் ஒருவினாகே போல ஒரு ஊம் அருள் - ரப் பித துறவற நடாத்துவான் என்றும் குறிப்பிததா ராயிறம்.

மணம்கன = தன்னை மணமுடித்த தலைம்கன்;

வாழ வாழ வாழ்தல் = வாழ்வறந்தோறும் வாழ்வறந்தோறும் தானும் வாழ்ந்து வருதலும்,

தலைம்கனது வாழ்விறகுத தக்கபடியே தாலும் வாழ்ந்து வருவான் எனபது போதா "வாழ வாழுடே வாழ்தல்" எனப கூறினா. அடுத்த அடியில் வரும் அவனது தாழ்விற்கும் இவ்வனமே ஏற்றவா 1) விரித்தரைத்துக் கொள்க. இதனை "மனைத்தக்க மாண்புடைய னாகி" எனனும் திருக்குறளுமடனகு விளக்கும்

மணம்கன தாழ் தாழ் தாழ்தல் = தலைம்கன (உழுவயத்தானும் பிவயத்தானும் ஆக்கக் கேடிய பிற கேடும் அடைந்து) தாழ்ந்தோறும் தாழ்ந்தோறும் தாழ்ந்து வருதலும்,

உரிய = உரியமடையுடையாகும்,

தலைம்கன வாழ்ந்தோறும் வாழ்ந்து வாழும் அவன் தாழ்ந்தோறும் காழ்ந்து வரதும் விளங்குகின்ற தலைம்களுடைய உரிமையின் பெருகும் கேளாற மணம்கன என்றதனை ஈரிடங் கா லும் எடுத்துக் கூறினா வாழ்வும் தாழ்வும் அவ்விரகாக்கும் ஒன்றே எனபதனைக் "காத்த திருக்கண்ணி கொன்றே மணக்கல் தாங்கிருய-நாகத்த னோருயிர் கண்டனம் பாயினறி யாவை யுமா-மேகக் கொருவ னிருமபேழி லம்பல வனமலையிர்-நேருகைக்கு நோன்றற்கு மொன்ற ய லுருமணப் துன்பக்களை" என வருந் திருக்கோவைச் செய்யுண் முதலியவற்ற னுணாக. இனித்த கலம் மாயாத் கட்டிடப்பவா கணம் னிராகும் போழ்த்த தாமும் இயல்பாகவே இறுத்துபொ ன்பதனை "ஞெயிராக் கணாட்டைக் கதாக்க ிஞெயி றெனப் விடைதெரியார்-பொரி-விடேனேதும் வெட்டிவருகா வெனவோயி றுடகு-முடனே யுலகத் துயிர்" எனனும் புறப்பொருள் மயன்பாமாலைச் செய்யுளானும் உணாக் இதனை முதலானதம் எனப். (தொல் காப்பியம், பொருள், 79-ம் சூத்திரத்தின்ப பாகக்) கணவனுக்கு உயர்போகும் அததருணத் திலேயே இயற்கையாகத் தம்முயிர் கீங்கப்பெறும்ல கேட்டவுடன் உயர்போதலும் ஈதத் தீயிற புஞ்சுது உயர் நீத்தலும் மேற் கூறிப்பதற்குச் சற்றே காழ்த்தனவாகும் உவற்றிற்கும் பிறவற்றிற்கு ம் பூதப்பரணம்ப ன இளந்தமை கேட்டு உடனே தீப்புருத் அவன்றேறி பெருங்கோப்பெண் டெயிரும ஸ்பபாவா எனக் 'மணம்கன ருழத் தாழ்வே தாழ்தல்' என்ற துட்பமாகச் செய யுளிற் குறிக்கப்பட்டனம்பானே லுத்துணயும் விரிக்குக்கூறிய ஆவசியகம் இன்றியமையாத தாயிறம்

பிள வேட்டு அனபு செய்குடகு = (எழும்பும் பணாந்து வருந் தனது காய்கனது உயிரை விரும்பாமல் அவனது வனப்பு, செல்வம், வண்மை முதலிய) பிறவற்றை விரும்புதல் காரணமாக அவனையும் அன்புசெய்து வருபவருக்கு,

பொருள் எழிவ முதலா பொலிவுழி அனபு பொலிதா வளாகது = (அவனிடத்திலே) பொருளும் அங்கும் ஆகிய இவை முதலானவைகளை விளக்கியும் போழ்து அன்பினையும் விளங் கும வண்ணம் வளாதது,

பொருள் எழில் முதலாயவற்றை தன்னுற காத்தல்க்கப்பட்டவை எவையோ அவை வளாசரி மடையுந்தோறும் முறையே அவரும் அன்பும் பலிக்கொண்டே வரும் எனபது போதாப் "பொலிவுழி" என்றனபெடுத்தது உழி கண்டிக் காலத்தின்கண் வந்தது.

அவை போகுழி குறுக்கலும் உரிய = அப்பொருள் முதலாயின (தீவினை வயத்தானே குறுகி) அழிபு மீட்டது (முன்னா வளாத்து வந்த அன்பினை அவவழிவுக் கேற்றபெற்றி முறையே) குறைத்து வருதலும் உரியனவாகும்,

ஒருதகி ஒருவனது அழகு முதலாயினவற்றைக் கருதி மையன் முதலாயினவற்றைக் கொண்டு மணந்தனாயின் அன்னுன் செய்த தீவினை வயத்தால் பிணி முதலாயின வு

தொறுத்து அவனது அழகு முதலாயின அழியப் பெறுமாயின் அவன்மேல் வைக்கும் அன்பும் அவனாக்குக் குறைவுற்றொழியும். இதனை வேண்டியவாறு விரித்துரைத்துக் கொள்க. அன்பினுடனே ஒழித்தல் முடியாது என்பது போதரப் “போருழி” என்றனபெடுத்தது.

என்று அறம் துல்கன் இயம்பாநிற்கும்=என்றின்னவாறு. தருமசாத்திரங்கள் எடுத்துக் கூறநிற்கும்;

இவட்டு=நாயகனை விரும்பாது அவனது வணப்பு முதலாயவற்றை விரும்பி அவை பொருட்டு அவனிடத்திலே அன்புசெய்துவரும்) இவனாக்காக;

தலைக்கற்புக் குரியவனாக்குக் சொல்ல வேண்டிய நீதி ஒன்று மின்மையின் “இவனாக்கே” என்று கூறினார். அவனே நூலாசிரியர் கூறும் கூற்றுக் கணித்தாக நின்றலின் என்க.

கணவனை இழந்த கற்பு உடை பெண்டு=தனது நாயகனை இழந்த கற்பென்னும் கலங்கா நிலையையுடைய பெண்ணாவாள்;

கற்புடைமை இவ்வழி எரியினடப் புருதன் முதலியன நிகழப்பெறா என்பார் “கற்புடைப் பெண்டு” என்றார். உம்-அசை.

அவனோடு எரி இடை புருதல்=அக்கணவனோடு நெருப்பிடைப் புருத்திறத்தலும்;

அவனது உயிர் இவனாற் காணப்படுதற் குரிய தொன்றன் ருகலின் காணப்பட்ட அவனது உடலோடு இவனாடலினையும் அழித்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து. அங்ஙன மாயின் அவன் முன்னர் இறக்கச் சம்பவித்தால் அவனோடு இவனும் உடன்கட்டை ஏறவேண்டியது முறைமை யாகுமெ யெனின், அற்றன்று. என்னை? அவ்வாறு செய்யும் வண்ணம் மறை விதித் திலாமை யானும், ஆடவர் ஆடவரையும் மடவோர் மடவோரையும் ஈனாது அவ்விரு பாலோணையம் அடிச்சிய ரேய்ப்ப மடவோரே கருவுயிர்த்த வருதலானும், விழைவுக் காலத்தினும் ஆடவரே மேம்பாடுறு வருதலானும், மடவோர் முதலாய பொருள்களை துக் பொருள் எனவும் மறை முதலியன விளக்கிச் செல்வதானும், போக்கியப் பொருளோடு போகியும் அழிதல் வேண்டும் என்னும் நிபதி யாண்டும் இன்மையானும், பிறவாற்றானும் ஆடவர் உடன்கட்டை ஏறவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை என்க.

இனித் தீயிடைப் புருத்து உடன்கட்டை ஏறுதலை முன்னோர் பத்தினிப் பெண்டிற்கே உரிய ஒழுக்கமாக வருத்தனா. நீரிடை அமிழ்த்தியும் நஞ்சருத்தியும் நாளும் உயிர் துறக்கப் பல்லா நிற்கும் எரியினடப் புருதலை மாத்திரம் விதித்தனம என்னோவெனில், மணமுடிக்கும் பொழுது அக்கினி சான்ற யிருத்தல் பற்றியும், உடலை வருத்தாது தகிக்குத் தன்மை அக்கினிக் குளவாதல் பற்றியும் என்க. அக்கினியுட் பட்டவை எல்லாம் துயனவாகவும் பிறவற்றுட் பட்டன வெல்லாம் அவ்வுனவாகவும் இருத்தலும் கண்டுகூ. எரியினடப் புருதல் நீரிடைப் புருதல் போலத் தண்ணென்று கற்புடையாருக் கிருக்கு மென்பதனை “பெருந்தோட் கணவன் மாய்க்தென வரும்பற-வள்ளித் தழித்தத் தாமரை-நள்ளிரும் பொய்கையுத் தீயுமோ ரற்றே” என்னும் புறநா ணூற்றுச் செய்யுளானும், “காதல ரிறப்பிற் கையெரி பொத்தி-பூதலைக் குருதி னுயிர்த்தகத் தடங்கா-தின்னுயி ரீய ரீயா ராயி-ன்னனீர்ப பொய்கையி னளியெரி புருவர்” என்னும் மணிமேகலைச் செய்யுளானும், பிறவாற்றானுத் தெனிக. திரௌபதி அம்மன் முதலாய தெய்வங்கள் விளங்கும் ஆலயங்களிலே வருட மொருமுறை பெருங் குழிகளில் நெருப்பு வளர்த்து அவற்றிடைப் புனலாடுவார்போற் பல்லோர் குமுயிப் பாய்த்து முழுகி ஆடுதலை இன்றும் காணலாம். தீயின் விஞ்ஞதங்களையும் சமத்தி புருதன் முதலியனவற்றையும் பற்றிச் “செந்தமிழ்” பத்தாந் தொகுதி 245-ம் பக்கத்தி லுள்ள எமது வியாசத்தை றோகி அறிக.

உடன்கட்டை ஏறுதலை விதித்தற் கிருத்த காரணத்தான் என்னை யெனில், ஆடவர் அரிதின் முயன்று தேடிய பொருள்களுள் சிறிதளவு மாத்திரம் தம்பொருட் டுப்போகித்துக் கொண்டு எஞ்சியவற்றை எயல்லாம தத்தம் பெண்டிற்கே அளித்து வருதலினாலும், அவ்வா றளித்து

வராதார் கிரகத்தார் எனப்படார் ஆதலினாலும், அப் பெண்டிர்க்குப் பிறந்த மக்களைத் தமக்குப் பிறந்தோராக நம்பி அவர்தங்கனையும் போற்றி வருதலினாலும், தத்துவ சாத்திர ஆராய்ச்சியிற் புழுந்து உண்மைப் பொருள்களைக் கண்டு உலகத்தை நன்றாகக் காத்துவருதல் ஆடவரே யன்றி மடவோ ரல்ல ராதலினாலும், அவ்வாறே புகாரதம் கப்பல் முதலியன இயற்றல், பூகோள ககோள ஆராய்ச்சி செய்தல், உடலமைப் பறிதல், பிணி நிலை தெரிதல், மருத்துவகையமைத்தல், ஆகிய பலவும் பிறவும் முதன் முதன் முயன்று கண்டுபிடித்தவர் ஆடவரே யன்றி மடவோ ரல்லர் என்பது எவர்க்கும் உடம்பா டாதலினாலும், நாட்டிற்கு வரும் ஏதங்களைக் களைதற்பொருட்டுப் போர்முகத்திற்குக் குருதி பாய்ச் தொழுகக் காயம் வாங்கியும் வருத்தியும் உயிர்கொடுத்தும் நன்மை புரிபவர் ஆடவ ராதலினாலும், அவர் ஏனைய விலங்கு முதலியவற்றைப்போலக் காமம் துய்த்துவிட்டு நீங்காமல் பெண்டிரைத் தம்முயிர்போலப் பேணிக் காத்து வருதலினாலும் அவ்வாறு செய்யாதானே ஆண்மகன் என்று மதித்துவரும் வழக்கா றின்மையினாலும், பாரியொடு உயிரித்த கபிலர்போல ஆடவர் பொருட்டு ஆடவர் உயிர்துறக்கும் வழக்கம் நனி கேட்கப்பட்டு வருதலினாலும் நாயகனொடு நாயகி உயிர் நீக்கா திருத்தல் பெரும் வன்மையுடைத் தென்று பலரும் இகழ்த்தற்கு முறையாகு மாதலினாலும், ஆடவர் பெண்டி ரென்று இருபாற்படுத்தி இருத்தலின் அவ்வப் பாலார்ச் குள்ளனவற்றை அவ்வப் பாலாருள் எல்லார்க்குங் கூட்டி உரைத்தல ஓளபசாரீகம் என்று கொள்ளும் வழக்கு தான்முறை யாதலினாலும், பல்வகை மிருகங்களையும் வாய்விட்டலற வதைத் துண்போர் மாதர் உடன்கட்டை ஏறுதலை மறுத்தற்குத் துணித்துவிட்டனரே என்று இறம்பூ தெய்துதலினாலும், உடன்கட்டை ஏறுவார்க்குச் சுவர்க்கம் முதலிய பதவிகள் கிடைக்குமென மறைகள் விதித்தலினாலும் (இறந்துபடு முண்மையைக் கண்டவர் அல்லன செய்யார் என்பது மிகுதி. இவ்வாறே “இறப்பெனும் மெய்ம்மையை யிம்மையாவர்க்கு-மறப்பெனும் மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ” எனக் கம்பகாடருங் கூறினர். உடன்கட்டை ஏறுதல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றப்பெறின் பெரும்பாலும் பாவஞ் செய்யார் என்க.) அப் பதவினை வேட்கும் மடவோர்க்கு ஆடவர்மேல் அச்சம் வெறுப்பு முதலாயின தோன்றப்பெற ஆதலினாலும், விதையை வளர்த்துக்கோடற் பொருட்டு நிலம் சிறப்பாவது போலச் சேயிழையா ரும் சிறப்படைகின்றன ராதலினாலும், உலகங் காக்கும் ஆற்றல சான்ற அரும்பெறன் டியரசிகளில் ஈடுபட்டுப் பெருகலன் புரித்துவரும் ஆடவர்தம் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக நிற்கும் எவற்றையும் கிதைப்பது முறை ஆதலினாலும், ஆடவருட் சில இழிசனர் தீய ஒழுக்கம் படைத்த மடவோரை ஒருவேளை கோற்ற கொருப்படுவரேயன்றி அவரிடத்தில் அடிகின்மை முதலாயின வற்றைக் கருதித் கொல்லும் வழக்காறு பெரும்பாலும் பயின்று வராமையினாலும், கன்னக் காதலரை வேட்டல் கருதி எத்துணையோ மடவோர் தங்கள் குற்றமற்ற நாயகரை அறம்பாரா வன் னெஞ்சினாராய் நஞ்சுட்டியும் பிறவாறு செய்தும் கொன்று வருகின்ற செய்தி பலதிசைகளினும் கேட்கப்பெற்று வருதலினாலும், ஆடவன் ஒருவனுக்குப் பல மனைவியர் இருப்பினும் ஒரு மாதக் குப் பலநாயகர் இருத்தல் வேதவழக்கிற்கும் உலகவழக்கிற்கும் முரணு மாதலினாலும், ஒருவன் பல மனைவியரை மணந்து கோடலினாலே நோய் முதலியன எய்தப்பெறுமையாலும், ஒருமகன் அங்ஙனம் புரியிற் பிணிக் திருக்கையனாகித் தனக்கும் உலகத்திற்கும் கேடுபடைத்து வருதலினாலும், பரத்தைய ரியல்பை ஈண்டுச் சித்தித்தலும் ஆவசியக மாதலினாலும், பல்வீ முதலாய் இடக் கர்ப்பொருள் போக்கிடங்களின் இயல்பையும் ஈண்டுச் சீர்தூக்கி ஒப்பிடலும் முறைமையாகும் ஆதலினாலும், தாம் இறந்துபடிற் றம் மனைவியர் பிறர்தம்மை வேட்டு விளங்குவரோ என்றும் ஆசங்கக கிடனும் ஆடவரெல்லாம் அவரை அறவே நம்பாதவராய் வெறுத்து வருவ ராதலினாலும், கணவனை யிழந்தவர் புனர்விவாகம் செய்துகொள்ளலாம் என்னும் வீதிக்குடையார்தம் மண ளானது விவாபர நியத்தம் செய்துகொள்ளப்படும் ஒப்பந்தகாரர்தம் கூற்றெத் திகழப்படு மாதலினாலும், உயிரை நம்பினால் உயிரொடு சேறலே பெருமையாகு மன்றிப் பொருள் முதலாயவற்றை நசிப்பி னன்னரும் இருத்தல் பெரும் வஞ்சக மீததலினாலும், இன்னுயிர்க் காதலர் என்னும் பெயரை நீக்கி உடற் காதலர் வணப்புக் காதலர் என்றன்ன பல பெயர்களைப் பூண்டு கோடலே

முறைமையுடைத்தா மாதலினனும், உலக நன்மை கருதுப் பஹுனையுள்ளஞ் சென்று தின்னென்ற நெஞ்சினராய் உயிரையும் விட்டுப் பெரும்புகழ் பெறுவது ஆன்மக்களுக்குச் சிறப்பாவது போல உடன்கட்டை யேறதலும் பெண்மக்களுக்குச் சிறப்பாதலினனும், இத்தகைய இடத்தன்றிப் புகழ் நிறுவுதற்கு வேறு சிரந்த ழுடம் மடவோர்க் கிஸ்லை யாதலினனும், சுயர்க்க் முதலிய வற்றையும் அவற்றை விதிக்கும் மறை முதலியவற்றையும் நம்பாதார் சாதிப் புரட்டீ ராதலினனும், பிற மதத்தினர் ஒழுக்கமும் உபதேசமும் நமக்கு நலந்தருவனவாகா ஆதலினனும், ஒரு காலத்திலேயே இறத்தல் அவ்விருவருக்கும் நேரிடும் என்பதை அவ்விருவரும் கருதி வருதலினனே சுகாதாரம், ஒழுக்கம் அதுட்டானம், தெய்வ வழிபாடு, புத்தி, தருமம் என்றற் றொடக்கத்தனவற்றை யெல்லாம் வருவாமல் நன்கு கடைப்பிடித்துச் சிறந்து வருவ ராதலினனும் எரியிடைப் புகுதல் கணவனை இழந்த கற்புடைப் பெண்டிர்க்குச் சிறப்பாயிற்று என்ப. தூலாசிரியர் கருத்தும் இவ்வாறே போலும். ஆயினும், தற்காலத் தரசினரும் பிறரும் உடன்கட்டை ஏறுதலைத் தடுத்தும், புனர் விவாகத்தைத் துண்டியும் வருதல் கோக்கித் தாமாகத் தக்கமுறை இதுவெனக் கூறி ஆட்சேபங்களை வருவித்துக்கொள்ளாமல் செய்யுளின் சுற்றடி மூன்றால் தம்மைக் காத்துக்கொண்டனர்.

கைமை காத்தல் இத்துணைச் சிறந்ததொன் றன்றாதலின் அது உடன்கட்டை யேறலின் பின் வைக்கப்பட்டது. இக்காலத்தார் காத்துவரும் கைம்மை விரதம் பெரும்பாலும் இழிவுடைத் தென்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

மற்று கைம்மை காத்தல் = அல்லது (மறுபிறப்பிலே அக்கணவனைக் கூடி வாழவேண்டிக்) கைமை விரதம் காத்தல்;

“அடையிடைக் கிடந்த கையிழி பிண்டம்-வெள்ளைட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட-வேளை வெந்தை வல்செ யாகப்-பாற்பெய் பள்ளிப் பாயின்னு வதெயு-முயவற் பெண்டிர்” எனப் பெருங்கோப்பெண்டும், “பெண்டிரும், பாசடகு மிசையார் பனிகீர் மூழ்கார்” எனக் கழாத்தலை யாரும் கூறியவற்றினும் பிறவாற்றினும் கைமை கோன்பு சுதனைப் புலப்படும். இதன் பகுப்புக்களை எல்லாம் மணிமேகலை ஊரல ருரைத்த காதையிற் காண்க. கைமை இழிவுடைத் தென்பதைத் துன்பமாலேயிற் பரககக் காணலாம். தம்மொடு இன்புற்ற கணவர் எரியிடை மூழ்குதலைக் கண்டறிந்துவைத்தும் தாமும் அவ்வாறு செய்கிலராய் யாக்கை நிலைபாடையையுச் தேறாராய்ப் ப்லதுறை முழுகித் தவகோற் றுடலை ஒம்பி வருதலின் அவரை இகழ்த்து கூறினார் போலும்.

என்ற அவ் இரு பாலே = என்கின்ற அவ்விரண்டு பிரிவுகளையும்;

பிணி இடை பட்டு பேண் எழில் கெட்ட கணவனை = கோய்வாய்ப்பட்டு (அது காணமாகத் தாம்) விரும்பிப் போற்றி வந்த அழகு அழித்த நாயகனை;

“பிணி” என்றாரேனும் வழமை, போர் என்றற் றொடக்கத்தனவற்றையுக்கொள்க. “எழில்” என்பதற்கும் அவ்வாறே இன்றியமையாதனவற்றையெல்லாம் பெய்துரைத்துக்கொள்க. தலைமைபற்றி அவ்விரண்டனையும் எடுத்துக்கூறினார். பொருளைவேட்டுப் புணரும் பரத்தையர்க்கும் இவர்க்கும் உள்ள வேற்றுமைதான் யாதென்க.

காதல் செய்தல் முதல இயைத்தல் கருதி = (நாயகியானவன்) விருப்பஞ் செய்து வருதலை முதலாகவுடைய (நல்லொழுக்கங்களை அவுட்குப்) பொருத்த நினைந்து;

“முதல்” என்றதனான் கொலை முதலானவற்றைச் செய்யா கிருத்தலையுச் தழீஇனார்.

[இயைத்தன ரான்றோர்] ஆன்றோர் இயைத்தனர் = சான்றோர்கள் (கம்மனோர்க்கு விதியாகக்) கற்பித்துக் கொடுத்தனர்;

விதித்தமட்டில் நிலலாது வழக்கத்திலும் அவ்விரு முறைகளையும் வழங்குவாச் செய்தனர் என்பது போதா “இயைத்தனர்” என்றார்.

ஆதலின் = அது காணத்தானே;

கைம்மை அகற்றி = (கணவனை யிழந்தார்) கைம்மை நோன்பினையுஞ் செய்துவராமல் நீக்கி;
மீற்று ஒரு காதலன் பேணல் = வேறொருவரையனை விரும்புதல்;

[கடன்மட வோர்க்கெனல்] மடவோர்க்கு கடன் எனல் = பெண்களுக்குக் கடமையாகும் என்று கூறுதல்;

ஆடவர் கற்பித்த ஆணைப்படி நின்று வருவாரே யன்றித், தமக்காக ஓராற்றலும் இலர் என்பது போதர “மடவோர்” என்றார்.

[திதுறுஉ மென்று செப்பினர் மேலோர்] திது உறுஉம் என்று மேலோர் செப்பினர் = கெடுதி பொருளும் என்று பெரியோர் கூறினர்;

கேடுறுவது நிச்சய மென்று குறிப்பித்தற்கு “உறுஉம்” என்று அளபெடுத்தது. கேடுறு வதை முன் காட்டியவற்றால் நன் காய்ந் துணர்ந்து கொள்க.

வனினும் = என்றாலும்;

அறம் பிறழ் இற்றை நாட்டு அவ் எலாம் பொருந்தாது ஆயின் = தருமம் தலைதடுமாறிப் பிறழ்ச்சி யுறுகின்ற இந்தக் கலியுகத்திலே கூறப்பட்ட அம்முறைக ளெல்லாம் இசையாவெனில்;

போற்ற = (மாதர் கைக்கொண்டு) அதுசரித்தற்கு;

[தெரிந்துநெறி வகுத்தல்] நெறி தெரிந்து வகுத்தல் = தகுதியான வழி யாதென் றராய்ந்து கற்பித்தல்;

சீரியர் கடனே = சிறப்புடைப் பெரியோரின் கடமையே யாகும்.

(8) பதுமைதேர் மடவார் பலரொடு பழகுமுன் வதுவையிற் கொடுத்தன் மரபா மென்றல்.

மலர்ந்து வளனுற வளர்வன வளர்ந்தல்
வாய்மட வோர்தம் மண்பூத் தோரை
மாய்ந்து வதுவை யயர்ந்தன ராயி
னட்டிடை யறுகிலர் நரனிடைக் கொழுநர்த்

5 தட்டுநலி வினையிடைச் சாஅர்ந் தஞ்சில
ரறிவுடைக் குழகி யாற்றலொடு பெறுகுவ
ரென்குநர் வதுவை யிலுழி மலர்ந்த
மாதார் தங்கண் மணன்பிறர் தம்மைக்

10 காதல் கூர்ந்து கருதா தேயோ
காதல் கூர்ந்த கணவரை பேயோ
மணப்பர் பிறர்தமை வதுவைபுரி யாரோ
முன்னுள்ளி னோரைப் பின்னே யெள்ளலு
முன்னெனினி னோரைப் பின்னே யுள்ளலு
நன்னெறி கொல்லோர் நாள்கில பழகிக்
கூர்ந்த வன்பொடு பங்காட் கழிப்பிற்

- கினியது கொல்லோ வின்றுணை யிழவழிந்,
தினைவுறு நங்கைய ரிற்றைஞான் நிலர்கொ
லினைய வதுவையொடு கைமைநோற் கில்லாப்
பெண்டிர் வதுவையும் பேணுநர் மாண்ட
- 20 பெரும்பொருள் பெறீஇயர் பேரிபர்ண்டு படைத்த
வருததுணை யிழந்த வாயிழை யவரை
வரைநத வறனில் வன்னெஞ் சோரே
புயனேர் கூந்தற் பிறைநோ நறுதூதற்
கயனேர் பிறழ்கட் கனிகோ செவ்வாய்க்
- 25 குறுமக ளோரைக் கொதிக்கவைக் குநரே
யினிமற் றம்மா வெழிலிள மகாரை
யனைபர்தந் நலனே தநநல னுக்குஞ்
சானரே ரறிவநீஇத் தக்கராக கினிதளிக்
தான்றவன் பிருவரு மளாய்நல நெய்த
- 30 நன்னு டோறு நயந்தழைத தளபபில்
வண்மைபொ டொருவர்மற் றொருவர்க் குபிருட
னண்ணின ராக நட்பமர் காதலைத்
தொட்டிற் பழக்கத் துறைபபாற் படுத்தி
வாய்வெறுப்பு முதல் மாய்த்துவந தனரே
- 35 யாதலிற் சீரிள வாய்தொடி யவரை
யேதமில் காளைபர்க் கிகென்
ரேதினார் மூதுரை பொண்டவத் தோரே,

(இ-ள்). மலர்த்து=(மகளிர்) பூத்த பின்னர்;

வளன் உற=(தாயும் குழந்தையும் இனிதாக வாழவேண்டிய) வளப்பத்தைப் பொருத்த;
வளர்வன வளர்தல்=வன்மை பெறுவான் வளரவேண்டிய உறுப்புக்கள் வளர்த்துவருதலை;
வாய் மடவோர்=பொருத்திய மங்கையர்கள்;

கருத் தரித்தற்கும் நோயின்றி வருதற்கும் காரணமாகச் சில உறுப்புக்கள் வன்மை பெற வேண்டுமாதலின் மங்கையர்கள் பூத்த பின்னர்ச் சிலகாலம் மணவா திருத்தல் வேண்டும் என்றபடி.

தம் மனன் பூத்தோரை=தங்களுடைய மனம் எவரை மணஞ் செய்யின் மலர்வறுமோ அவர்தம்மை;

ஆய்த்து வதுவை அயர்த்தனர் ஆயின்=தாமே ஆராய்த்து மணந்துகொண்டா ராயின்;
பலருடனும் பழகி வருதல் தோன்ற “ஆய்த்து வதுவை” என்றார்.

நட்பு இடைஅறுகிலர்=அம் மணந்த இருவரும் நேசப் பாங்கில் இடையில் அறுபட்டுப் பிரியார்;

அங்ஙனம் ஆராய்த்து நட்பவர்தம் நட்பு,கலைவனர் இளமதியம்போல நாடோறும் இன்பம் வளர்த்து நிறைவுறு அன்பான் அகமலர்த்து மகிழ்ச்சிபுற்று அவையிடை ஆடை குலைந்தாற்குக் கைசென்றுதவுமறு ஒருவர்க்கு நேரிடுந் துன்பத்தை ஒருவர்களைந்து அறமுதலியவற்றை ஒல்லும் வகையான் ஓவாது புரிந்து வருதற்குக் காரணமாகுமென்க. இத்துணை அருமை வாய்த்த

நலனெலாம் குணம், சூழ, ஒழுக்கம், செல்வம், கல்வி முதலியவற்றின் தமக்கு ஏற்பன உடையாரைத் தெரிந்துகட்டு மணஞ் செய்வதாற் கைகூடும். அங்குணம் பொருத்துவகை கண்டு மணவாதார் நட்புக் கேட்டிணையே விளக்கும் என்க. இவற்றினே மடவோரும் ஆராய்ந்து மணமயர்தல் வேண்டுமென்பார் “மணன்பூத்தோரை” எனவும், அம்மணன்பூத்தோரும் பொருத்தாச் சில குணங்களை மறைவாக வைத்துளராயின் ஒருபயனும் எய்தப்பெறாததின் ஆராய்தல்வேண்டுமென்பார் “ஆய்ந்து” எனவும், தாமே ஆராய்ந்து தேடிய ஆடவர்க்குத் தம்மேல் விருப்பஞ் செல்லா தொழிபிற் பயனில்லை மென்பார் “வதுவை யயர்ந்தன ராயின்” எனவும், இவ்வாறு மணன் ஆராய்தற்குக் காரணங்களாகிய பூத்தலும் வளர்வன வளர்தலும் இன்றியமைபாதன என்பார் “மலர்ந்து வளர்வன வளர்தல்” எனவும், அவரே அங்ஙனம் எல்லாம் ஆப்து மணத்தற் குரியார் என்பார் “வாய்மடவோர்” எனவும், அவ்வாறு அவற்றை யெல்லாம் வாய்த்தனரேனும் சிறின்பத்தில் மணஞ் செல்லும் இயல்பிலரேற் பயன் இல்லை என்பார் “மணன் பூத்தோர்” எனவும் கூறினார். இப்பிறன்கோளை விதன்னை என்னும் அளவை முறையாகத் தாமே கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டார். (விதன்னை-தன்மத நிறுத்திப் பேசல்.)

நான் இடை கொழுகர் தட்டு நலி வினை சார்ந்து அஞ்சிலர் = (மணஞ்செய்து வாழ்ந்து வருகின்ற) எளிதையே நாயகரை இழந்து அவ்விழவுகொண்டு வருந்துகின்ற செயலிற் பொருத்தத் துன்பப்படார்;

பூத்து காட்கழித்து வருதலான் உடல்வன்மையும், விரும்பிப் கொழுகரை மணத்தலான் மனமகிழ்ச்சியும் உடையராதலின் அவர்பிணியிடைப் பட்டு வருந்தார் என்க.

அறிவு உடை சூழவி ஆற்றலொடு பெறுகுவர் = (இருமையையும் விளக்குதற்குக் காரணமாகிய நல்ல) அறிவினையுடைய சூழ்ந்தைகளோத் தேகவன்மையோடு பெறுவார்கள்;

தாயும் கருவினுத்துயருந் குழந்தையும் வன்மையுற்று விளங்கு மென்பார் “ஆற்றலொடு பெறுகுவர்” என்றார். முற்கூறிப்பவாறு நிகழப்பெறுவிடற் றாயும் சூழவியும் பிணியுற்று நலிவர் என்றும் குறிப்பித்தாராயிற்று.

என்குநர் = என்று (மது பண்டை வழக்கத்தை இகழ்த்து ஒதுக்கிக்) கூறுபவர்கள்;

பண்டைய வழக்கங்களாவன பூக்குமுன் எட்டு வயதளவில் மணமுடித்தல், பூத்துச் சில நாளுக்குள் ருது சாந்தி செய்தல் முதலியனவாம்.

எட்டு வயதுடையவன் கெளரி என்றும், ஒன்பது வயதுடையவன் உரோகினி என்றும், பத்து வயதுடையவன் கன்னி என்றும், பன்னிரண்டு வயதுடையவன் விடளி என்றும், பெயர் பெறுவர். கெளரியைத் தானஞ் செய்தோன் சுவர்க்கத்தையும், உரோகினியைத் தானஞ்செய்தோன் வைகுண்டத்தையும், கன்னியைத் தானஞ்செய்தோன் பிரமபத்தையும், விடளியைத் தானஞ் செய்தோன் ரௌரவ நகத்தினையும் எய்துவர் என்றும், பன்னிரண்டு வயதிற்கு மேற்பட்டவரோத் தானஞ் செய்தோன்பெறுங்கதி சொல்லமுடியாத் துயரத்தினதாருமென்றும் கூறுப.

பூக்குமுன் விவாகஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் இவ்விதி முதல் வருணத்தார்க்குள்ளன்றி கூத்திரியர்க்குள்ளும் வழங்கியதாகத் தோற்றவில்லை. அக்கினியில் மூழ்கி எழுந்த சோ பிராட்டியும், இறந்த கணவனை எமனிடமிருந்து மீட்டுக்கொடுவந்த சாவித்திரியும், வேடனை விழித்து நீறுக்கிய தமயந்தியும், ஏழுநாள் அளவும் பொழுது விடியாதிருக்கச்செய்த நாளாயினியும், தன் வஸ்திரத்தைப் பெருகச் செய்து மானத்தைக்காத்த திரௌபதியும், ராஜ சுகத்தைத் தள்ளிவிட்டுத் துறவியாகிய அசுத்தியரை வேட்டுத் தொண்டு செய்துவந்த லோபாமுத்திரையும், அன்னபலபிறரும் பூத்த பின்னரே கல்யாணஞ் செய்யப்பட்டவர்களாகத் தெரியவருகின்றது.*

ஆகியில் எல்லோரும் பிராமணர்களா யிருந்ததாகவும், பிறகுதான் அவர்களுடைய குணத்துக்குத் தக்கவாறு வருணச்சிறம தர்மம் ஏற்பட்டதாகவும் மகாபாரதம் சாந்தியர்வம்

* பிராமண வருணத்துப் பெண்மக்கள் இங்குக் கூறப்படாமை சித்திக்கற்பாலது.

188வது அத்தியாயத்தில் .பிருகுமகாரிஷி பாரத்துவாசு முனிவர்க்குச் சொன்னதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பண்டைய வழக்கமெனக் கூறப்பட்டாலும் அது மிகவும் பூர்வீகமுடைத்தாய்த் தொன்முதொட்டுப் பயின்றவந்த வழக்கமெனக் கோடற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. இத்தியாலின் பல பாகங்களையும் கைக்கொண்டு குடியேறிய மகமதியருள் துஷ்டராயிருந்தோர் விவாகமான பெண்களைப் பலாத்காரஞ்செய்யின் பழிபும் பாவமும் ஏற்படுமென்றஞ்சி விடுத்துத் தந்தையார் வீட்டின் இளம்பெண்களை அபகரித்தும் சிறைப்பிடித்தும் வந்தார்கள் என்றும், அவர் கொடுமையினின்று பெண்களைக் காக்கும்பொருட்டே பாலிகா விவாகம் செய்யும்விதி ஏற்பட்டதென்றும், சாத்திர சம்மத யில்லாவிடில் இவ்விதி அதுட்டிக்கப்படாதென்றெண்ணி அதற்கு ஆதாரமாகிய சில சுலோகங்களைச் சில மிருதிகளில் துறைத்தனரென்றும் கூறப. இவ்விதயத்தைப்பற்றி மிருதிவாக்கியங்களும் பலகிறப் பட்டு முரணும். பிரௌடையாகி, மூன்று வருடத்தின்பிறகு ருது சாத்தி செய்யப்படவேண்டுமென்னும் இதுபோன்ற பிற பல விதிகளும் சில மிருதிகளுக்கு உடம்பாடாக மற்றவைக்கு மாறுபாடாகும்.

மகாபாரதம் ஆதிபர்வம் 122வது அத்தியாயத்தில் பாண்டு மகாராஜன் குத்தியை கோக்கி “ஆதிகாலத்தில் ஸ்திரீகள் வீட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டுப் புருஷர்கள் முதலிய பந்துக்களின் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் மணம்போன பிரகாரம் அனுபவித்துக் கொண்டு சுகமாய் இருப்பது வழக்கம். அதனால் அவர்கள் பாபிகளாக மதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அதுவே அக்காலங்களில் ரிஷிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வழக்கமா யிருந்தது. ஒரு ஸ்திரீயானவன் ஒரே புருஷனுக்குச் சேவ தைசவரையிற் கட்டுப்பட்டிருத்தல் என்பது சமீப காலத்திற்குள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது” என்று கூறினதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இம்மாதல்தல் உத்தாலரிஷியின் குமாரர் சுவேதகேது என்ற மகாரிஷியால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக மேற்படி சம்பவத்தின்பின் அதே அத்தியாயத்தில் விரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இத்தியாலின் வடபாகத்தில் வழங்கும் பாரதம் இராமாயணம் முதலாய நூல்களைத் தென்பாகத்தில் வழங்கும் அவ்வந் நூல்களோடு ஒப்பிட்டு கோக்கின் பலப்பல வேற்றுமைகளும் திரிபுகளும் காணப்படுமென்று அறிஞர் கூறப.*

வதுவை இல் உழி மலர்ந்த மாதரார் தங்கன்=மணம் இல்லாத பொழுது பூப்படைந்த .மகளிர்தங்களுடைய;

மணன் பிறர் தம்மை காதல் கூர்ந்து கருதாதேயோ=மணமானது பின்னர் மணக்கப் பெறாத ஆடவரை அன்புகூர்ந்து நினைக்கப்பெறாதேயோ; (நினைக்கு மென்றபடி.)

காதல் கூர்ந்த கணவரையேயோ மணப்பர்=அன்புகூர்ந்த கணவரையேயோ மணந்து கொள்வர்;

பிறர் தம்மை வதுவை புரியாரோ=முன்னர்க் காதலிக்கப்பெறாத ஆடவர் தம்மைப் பின்னர் மணம்புரிந்துகொள்ளாரோ;

முதற்கண் ஒருவரைக் காதலித்த மடவரல் அதுபொழுதுள்ள ஏனைய ஆடவரை யெல்லாம் அவர்க்குப் பொருத்தாதார் என்றே எண்ணியவராவர். ஆதலின் பின்னர்க் காதலிக்கப்பட்டார் எள்ளினோரின் பார்ப்புவர் என்க.

மூன் உள்ளினோரை பின்னே என்னலும்=முன்னே காதலிக்கப்பட்டாரைப் பின்னே இசுழ்த்து ஒதுக்கிவருதலும்;

* இக்காட்டியவற்றின் உண்மையை இதுவென ஆராய்ந்தறிய வேண்டித் “செந்தமிழ்த்” தொகுதி பதினமூன்றிலே 357ம் பக்க முதலாகியவற்றையும், மேற்படி தொகுதி பதினான்கிலே 18,22,89,97,209 என்னும் இவற்றை முதலாகக் கொண்ட பக்கங்களையும் காக்குக.

முன் எள்ளினோரை பின்னே உள்ளதும் = முன்னே இகழ்த்து வந்தவரைப் பின்னர் நினைந்து காதலித்துவருதலும்;

இக்காட்டியவற்றைக் கைக்கொள்வோர் மணந்த பின்னரூர் தமக்கியையல்லாதாரை அங்ஙனமே ஒதுக்கியும் பிறரை வேட்டும் வருவர் என்றபடி.

நல் நெறி கொல்லோ = சர்மார்க்க மாருங் கொல்லோ;

முன்னுள்ளினோரைப் பின் எள்ளுதலும்; முன் எள்ளினோரைப் பின் உள்ளுதலும் என இருபாற்படுத்தினோரேனும் அவ்விருபாலுள் அடங்காதாரை அறிஞர் அவ்விரண்டத்தொருபாலுள் ஏற்றபடி படுத்துவர் என்க. எத்துணைப் பகுப்புப்படுத்தினும் உள்ளுதற்கண்ணும் எள்ளுதற் கண்ணும் அவையெல்லாம் அடங்குதலின் அங்ஙனம் கூறினார் என்க.

[நாள்சில பழகிக் கலத்த வன்பொடு பலநாட் கழிப்பிற் கினியது கொல்லோ] பல நாள் கழிப்பிற்கு சில நாள் பழகிக் கலத்தல் இனியது கொல்லோ = (அவ்விருவரும்) பலநினை (இவ்வற நடத்துவான் வேண்டி அன்பு பூண்டவராகிப்) போக்குங் காரியத்திற்குச் சிலநாள் தாமிருவரும் பழகி வருதல் காரணமாக மணஞ்செய்து கோடல் இனிமை தருவ தொன்றாகுங் கொல்லோ;

மணமகன் மணமகளாகிய இருவரையும் “ஆயிரங் காலத்துப் பயிர்” என்று கூறுதல் உலக வழக்கம்.

பூத்து வளர்ப்பம் பெற்றான் மணம் ஆடவர்தம் அழகு முதலியவற்றிற் சேறமே யன்றிக் குலமுதலியவற்றிற் சேறாது. மணந்தபின்னரே அவ்விருவர்தம் ஒற்றமையும் பேதமும் நன்கு விளங்கு மன்றிச் சிறுகால வெறும் பழக்கத்தால் அறியப்பெறு. எங்ஙன மெனில், இருவரும் சம்பந்தப்பட்டு வயமாகியபின்னரே தத்தமக் கியற்கையாயுள்ள தீய சபாவங்களையெல்லாம் படிப்படி வெளிவிடுவான்றி முன்னர்க் காட்டாது மறைத்து வருதலினாலென்க. இதுபற்றியே அன்னார் தம்முள் மணந்த பின்னரும் பிரிவு நிகழ்தல் இயல்பாயிற்று. ஆதலின் மகளிரும் மைற் தரும் பெற்றார்தம் உடம்பாடின்றி மணந்து கோடல் தீங்குபயத்தற் கேதுவாகும் என்க.

இன் துணை இழவு அழிந்து இளைவு உறும் நங்கையர் இற்றை ஞான்று இலர் கொல் = இனிய உயிர்த் துணைவராய் நாயகரை இழத்தலினோனே மனமழிவுற்று வருந்துகின்ற மங்கையர்கள் இக்காலத்தில் இல்லா திருக்கின்றனரோ;

பூத்து மணந்தார் தக்கனாகரை இழந்து வருந்தும் வழக்காரில்லையோ என்றபடி.

இனைய வதுவையொடு = பூத்து மலர்ந்து வளர்ப்பம் பெற்ற பின்னரே மடவோர் மன்ன பூத்தோரை மணந்து கொள்ளலாமென்ற இத்தகைய மணத்தினோடு;

கைம்மை நோற்கில்லா பெண்டிர் வதுவையும் பேணுநர் = (கணவனை இழந்து எரியிடைப் பகாது) கைமை நோன்பாற்றாமல் (காமமே கனிந்துருக) இருக்கின்ற பெண்களை மணந்து கொள்ளவும் விரும்புகின்றார்கள்;

உலகத்து முறைகள் பலவும் நடைபெறுதல் பெரும்பாலும் ஆடவர்தம்மா லாகலின் கைமைப் பெண்டரை மணத்தலும் அவ்வாடவர்தமே லேற்றப்பட்டது. பெண்ணாலேயே வாழ்வுந் தாழ்வும் பெறப்படுதல் கண்கூடாதலின், கணவனை இழந்தவன் ஆக்கங் கெட்டவ னெனப் படுவன். “மேவு காதலன் வீயப் புண்பொழி-கரவி யங்கட் கலங்கழி மாதரை-ஆவி நீக்கிச் சுட்டிடும் யாககைபோல்-யாவ ருந்தொட நீதென் நியம்புவார்” என்று காகிசுண்டம் கூறும்.

மாண்ட பெரும் பொருள் பெறீஇயர் = மாட்சிமைப்பட்ட பெரிய பொருளைப் பெறும் பொருட்டு;

ஒருவன் மாண்டகாரணத்தால் வந்த பொருள் எனவும், தனது முயற்சியான் வரப்பெறு மையின் அழியும் பொருள் எனவும், நன்மைக்குப் பயன்படாமையால் உயிர்ற்ற பொருள் எனவும், முன்னோனக் கொன்றது போலத் தன்னையும் கொல்லுமீப்பொருள் எனவும் பொருள்படுமாறு

“மாண்ட பொருள்” எனக் கூறினார். அவரின் மிகுதி தோன்றப் “பெய்திபு” என்றன்பெடுத்தது. இதனைத் தொழிற் பெயராகியு முரைப்ப. பலபேரையும் மணந்து கொன்ற மாட்சி சான்ற பொருள் எனினும் ஒன்றும். தன் பொருளையும் அவன் பொருளோடு சேர்த்துவிட்டுத் தாலும் மாண்டு போவான் என்று குறிப்பித்தா ராயிற்று.

பேர் பாண்டு படைத்த அரும் துணை இழந்த அயிதை அவரைத் தம்மினும் மூப்பற்ற அரிப உயிர்த் துணைவாரியிருந்த கணவரை இழந்த ஆராய்த்த ஆபரணங்களை உடைய மடவோரை;

ஆடவர் தம்மினும் மூப்புடையார் என்று குறிப்பித சர்குப் “பேரிபாண்டு படைத்த” எனவும், மிக்க அன்பா யிருந்த கணவர் இறக்கவும் வன்வனஞ்சொராப் பின்னரும் மணமுடிக்க லீயைத்தனரே என்பார் “அருத்துணை யிழந்த” எனவும், அவர் இறந்த துபரும் இல்லை என்பதூஉம் தமது மூப்பின மறைத்து அமருபுதிதற்குப் பலபண்களையும் புனைந்து கொள்ளுகின்றனரே என்பதூஉம் போதா “ஆயிழையவர்” என்றங் கூறினார். “அருத்துணை யிழந்தவ ரென்று இரக்கங் கொள்ளாதும் தம்மையும் இழந்த பின்னர் அங்ஙனமே பிறரையும் மணப்பர் என்று எண்ணுதும் மணக்கின்றனரே என்பார் “அருத்துணை யிழந்த” என்று கூறினார் எனினும் பொருத்தும்.

வரைந்த அறன் இல் வல் டெஞ்சோரே மணமயர்ந்த அரும் பயிலாத வலிய கொஞ்சினே யுடைய ஆடவரே;

அறத்தால் அடையப்பெறும் பயன் இன்மைபால் “அறணி” என்றும், மேற்கூறிய இடாகளுக் கெல்லாம் அஞ்சாது மணத்தலின் “வன்னெஞ்சோரே” என்றும் கூறினார். ஒருவற்கு உயிர் துணைபா யிருந்தனளே பென்று உருகாத கொஞ்சனையா ரென்பது போதா அங்ஙனங் கூறினார் எனினும் ஒக்கும்.

புயல் கேர் கூத்தல் மேகத்தை ஒத்த கரிய கூத்தலையு;

பிறை கேர் நறு தூதல் மூன்றும் பிறையை ஒத்த கல்பு நெற்றியினையும்;

கபல் கேர் பிறழ் கண் கெண்டை மீனை ஒத்த பிறழ்கின்ற கண்களையும்;

கனி கேர் செல்வா கெய்வைக் கனி டோன்ற சுவரத இத்தலையு முடைய;

சூறு மகளோரை கொதிக்க வைக்குவர் சிறிய மகளிர்தம்மையெல்லாம் மனங்கொடுத்து வருத்துமாறுவைத்து வைத்தகின்றார்கள்;

கணவரை இழந்து கைமை சோற்காது பேரிபாண்டு படைத்தவர்களை அவர்களின் செல்வத்தை வேட்டு மணம் அயர்வதால் கன்னியர் மனங்கொடிப்பர் என்றவாறு. இங் கிங்கிச்சி மேறாட்டிற் பெருவழக்கம் பெறுகின்றது.

இனி (மற்று, அம்மா) அப்பால்;

எழில் இளம் மகளிரை அழகும் இளமையும் வாய்த்த பெண்களை;

பூக்கப்பெறாத சிறு பெண்களா என்றபடி.

எழில் யாவர்க்கும் பொதுவாய் தோன்றற் றேனும் கவிச்சுவை பூற்றெடுக்கும் வண்ணம் அங்ஙனம் அடை புணர்த்தித் கூறினார் என்க. இளமைக்கும் ஒழுப்பில் உண்டென்பது தோன்ற அங்ஙனங் கூறினார் என்றனும் ஒன்று.

அனையர் தம் நலனை தம் பண ஆக்கும் அம்மகளிர் பெறுகின்ற னன்மையையே தமக் குக் கிடைக்கின்ற னன்மையாகவாக்கிக்கொள்ளும்,

அவர்தமக்குப் பிறிதோர் னன்மை இல்லை என்றபடி.

சான்றோர் அறிவு அறிவு பெற்றார் முதலிய பெரியோர்கள் (அவரது நிலைமையை) அறிபானே உணர்ந்து;

தாய் தந்தை சுற்றத்தார் என்றற்றொடக்கத்தினாலல்லாம் அம்மகனிற்கு வேண்டிய நலனை அறிதலின், “அறிவரீது” என்றாபெடுத்தது. இத்துணையோரும் ஆராய்தல் வீண் எனவும், அவர் தாமே ஆராய்ந்து மணதகல் நலன் எனவும் கூறுவோர் துட்பமதிதான் இருந்தவாறென்றை பென்றிகழ்த்து விடுக. இனி அவர்விரும்புவது அழகு முதலியவற்றை என்பது பலர்க்கும் உடம்பாடாதலின் அவற்றால் நிகழிப்பெறும் துன்பங்களுக்கு நூர் அளவில்லை என்க.

தக்கார்க்கு இனிது அளித்து = (இம்மக்கையர்தம் குலம், குடி, செல்வம், ஒழுக்கம், வளப்பு முதலியவற்றிற்கு கிடைத்த) தகுதியுடையார்க்கு (அவ்விரு பாலாரும்) இனிமைபெறும் படி மணஞ்செய்துகொடுத்து;

ஆன்ற அன்பு இருவரும் அளாஅய் நலன் எய்துநிறைந்த அன்பினால் (மணமகனும் மணமகளு மாகிப அய்) இருவரும் (ஒருவரோடொருவர்) அளவளாவி வருதலினுணை நன்மையைப் பொருந்தும் வண்ணம்;

அன்புப்பெருக்கார் பொருளின் அமைதிபைக் கருகாமல் நட்புமேலிடம் என்பது தோன்ற “ஆன்றவன்பின்” என்றார். அவ்வன்பும் அளவளாவிவரும் பழக்கத்தானே எய்தப்பெறும் என்பது தோன்ற “இருவரு மளாஅய்” என்றார். எக்ரலத்தும் அவ்வாறளவளாவிவரின் மனம் உவந்தும் என்பதும் அறவே அளவளாதுவிடின் மனத்திடை யன்புதோன்றப்பெறு தென்பாடும் கண்கூடாதலின், வெய்யிலைக் காட்டி நிழ லருமைபை நாட்டிதல் போல நல்லன சில நாட்டி அவரை ஒன்று கூட்டி நன்குமதித்து வருவர் என்க. இவ்வாறு அளவளாவி வருதலே நற்பியன தருஉம் என்பதும், அதுவே பின்ன ரெய்தப்பெறு நன்மைகட்டெல்லாம் தோற்றுவா யென்பதும் தோற்றுவித்தற்கன்றே “அளாஅய்” என்றாபெடுத்தது. அவ்விருவர்தம் அன்பும் அழகுடைமை போகத்துய்த்தல் என்றகாரணங்களைக் கருதாமல் இப்பற்கையிற் பிறந்து வளர்வதொன்றாதலின் அது வைகேரிடினும் இடையறாது நலந்தரத்தக்கதாகும். வேறுவகையாகத்தோன்றும் அன்பெல்லாம் தீமையுடைத்தெனக் கண்டு கொள்க.

நல் நாள் தோறும் நயந்து அழைத்து = விசேட தினங்கள்தோறும் விரும்பி அழைத்து வந்து;

சிலநாளில் மணமகன் வீட்டுக்காரரும் சிலநாளில் மணமகன் வீட்டுக்காரரும் தம்பதிகளைத் தத்தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துவந்து நன்குமதித்து வருவர் என்க. அக்காட்கள் ஆழ ஆறும் மாதம், ஆவணியிட்டம், தைப்பொங்கல், சித்திரைவருடப்பிறப்பு, தீபாவளி முதலியனவாம்.

அளப்பு இல் வண்மையொடு அளவில்லாத சீரோடு;

அணி ஆடை முதலியவற்றை அழைத்தவர் கொடுப்பார் என்றபடி. கொடுக்கும் அளவு அவ்வவர்தம் பொருண்லைக்கேற்ப அமைதலின் “அளப்பில்” எனக் கூறினார். இனிச் கொடுக்கப்படுவது அளவிற் சிறிதேனும் அவர்தம் அன்புடைமை அளவிடுதற் கரியதாம் என்பது கருதி அவ்வாறு கூறினார் என்றனும் ஒன்று.

ஒருவர் மற்று ஒருவர்க்கு = (மணமகன் மணமகன் ஆகிய அவ்விருவருள்) ஒருவர் மற்றொருவர்க்கு;

உயிர் உடல் நண்ணினர் ஆக = தம்முயிரே அவர்க்கு உடலாகப் பொருந்தியவராக;

என்றது மணமகன் தன்னை உடலாகவும் மணமகன் தனக்கு உயிராகவும் அங்ஙனமே மணமகனும் மாறி கிளைத்து வருதல். உயிர் பெறு துக்கச்சி யெல்லாம் உடல்வழியே எய்தலானும், உயிரில்வழி உடலாற் போர்த்தபயன் ஒன்றுமில்லை யாதலானும் அவ்விரண்டும் ஒன்றற்கொன்று இன்றியமையாதனவாகும். இவற்றை யெல்லாம் வேண்டியவாறே ஏற்றபெற்றி விரித்துரைத்துக்கொள்க. இவ்விருவரையும் அச்சிறந்த நான்களிலே அவர்தம்பெரியார் பிற் எவரினும்

நன்குமதித்து உபசரித்துவருதலின் அவ் விருவரும் தாங்களே சிறந்தவர் என்ற எண்ணம் தோன்றப்பெற்று முற்கூறிய வண்ணம் நினைத்துவந்து மேம்படுவர் என்க. உயிராக கண்ணினர் என்பதுவே சாலும் ஆகவும் உடலென மிகுததுக் கூறிய தென்னோபெனில், உடலை விடுத்துத் தம் முயிரை உடலாக நினைக்குந் தன்மைபற்றியென்க.

நட்பு அமர் காதுலை = அவ்விருவர்க்கும் நட்பானது அஞ்சும் நிலைத்து வருதலினால் உண்டாகும் விருப்பத்தை;

காமத்தை அறியாத அவர்க்கு வேறு சிறப்பு முதலியவற்றால் நட்புப் பங்கிக்கொண்டே வருதலின் அவர்க் குண்டாகும் விருப்பத்தை “உட்பமாகாதல்” எனறு சிறப்பித்தது. கூறிலார். அழகின்மை பிணி வறமை முதலியவற்றினால் கணவன் காட்டினும் அவர்க்கு அனமந்த காதல் சங்கப்பெறாது என வற்புறுத்தற் பொருட்டே “உட்பமர் காதல்” என்றார் என்றாலும் அக்கருத்தையே வலியுறுத்தும். பூச்சிலுற்று வளப்பம்பெற்ற மடனகயர் தங்கள் மனம் பூத்தோராவதுவையாரின் பிணி முதலியவற்றின் அழகு முதலியன கெடப்பெறின, அவரை வெறுத்தொதுக்குவரென்க.

தொட்டில் பழக்கம் ஆழைபால் படுக்கி = குணமையிலே பழகி பழக்கம் (எவ்வாறு மாறுபடாதோ அவ்வாறே இவாதம் காதலும் வேருன்றிப் பிரிப்பெருதல்) யுழியிலே பொருத்தி;

தொட்டில் என்பது ஆகுபெயராய் அணி உணமைபை உணர்த்துகிறது.

வாய் வெறுப்பு முகம் மாய்த்து வசகன் = (கூறின வயத்தாலும் பிரவயத்தாலும்) எப்பதும் வறுமை, பிணி, அழகின்மை, வன்மைமீன்மை, குணமின்மை முதலியவற்றால் உண்டாகும் வெறுத்ததன் முதலியவற்றை (அறிவாலும் அனுபவத்தாலும்) மேம்பட்ட சான்றோர்கள்) நீக்கி வந்தனர்;

ஒரு புதியோன், புக்குண்ணும் இல்லத்திற் புகுதலைய குழலி பொன்றிருப்பின் அதனை முதற்கண் வெறுத்தும் பழக்கவயக்கால் வரவர விருமலிபெய்துக் கொஞ்சிவருகல்போல இவ்விருவரும் பழக்கவயத்தால் எத்துணையுய்தோன்றப்பெரினும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு பொருட்படுத்தாது விருப்பஞ் செய்துவருவரென்க. இழிசனர் தம் வாழ்க்கையின் பொருட்டுக் கூலி கோக்கி மலமுதலிய அழுக்குகள்சுமந்து செல்லுதலும் இதனை கருவிவாக்கும். மாய்த்து உவந்தனர் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

ஆதலின் = அதுகாரணத்தானே;

சீர் ழுளம் ஆய் தொடியரை = சிறந்த ழுளமைவாய்ப்பு ஆராய்ந்த வரையால் அளித்த கண்ணியரை;

மணத்திற்குச் சிறந்தது கண்ணிப்பருவம் என்பது போதாச் “சீரினம்” என்றும், பாணக கிரகணம் (கைப்பிடித்தல்) என்ற பெயர்காரணத்தால் கையே சிறந்ததென்பது போதா “ஆய தொடியவரை” என்றும் கூறிலார்.

எதம் இவ் காளையர்க்கு என்க என்ற = குற்றமில்லாத காளைய்பருவத்தினர் தமக்குக் (கண்ணிகாதானம் செய்து) கொடுக்க என்றும்;

குலம் குடி செல்வம் ஒழுக்கம் அழகு நற்குணம் தற்செய்கை ஒப்புமை ஆண்டண்மை அன்பு முதலியவற்றிற் குறைவிருத்தல் கூடாது. அவற்றைத் துரிதரண சுதகியாக இயன்றவரையில் ஆராய்தல் அவர்தம் பெரியார்க்குக் கடனென்பது தோன்ற “எதமில் காளையர்க்கு” என்றும், அவ்விருவர் சார்பிலே மணத்தற்கு விடுதல்கூடாது தாமே அவற்றை யெல்லாம் செவ்வியின் ஆய்ந்து கொடுத்தல்வேண்டும் என்பார் “எக” என்றும் கூறிலார்.

மூது உரை = பழமையான (நன்மை செய்துவரும்) அதுபவமுதிர்ந்த) சொல்லினையும்;

மூதுரையை மறையெனக் கோடலும் ஒன்று.

ஒன் தவத்தோர் = ஒண்மையைத் தருகின்ற தவத்தினையுடைய பெரியார்;

நித்தியாகித்தியப் பொருள்களை நன்கு விளக்கி மணவிருளை அறவே யகற்றி நன்மை செய்து தம்மை அழியவிடாது காத்துவருதலின் “ஒண்டவத்தோர்” என்றார். தம்முடைய வருத்தி உலகுக்கு நன்மைசெய்து வருவாராதலின் ஒன் டவம் என்றலும் ஒன்று. இவற்றின் விரிவைப் புறநானூறு, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், நாலடியார் முதலியவற்றிடம் கண்டு தெளிக. விரிப்பிற் பெருகும்.

ஓதினர் உரைத் தருளினோர்;

ருதுமதி விவாகத்தை மரத்துக் கண்டனஞ்செய்வோர் மணமுடித்தல் விசேடமாகச் சிற்றின்ப தாத்த பொருட்டெனறு மாறபடக் கருதி வன்மைபுறவேண்டிய உடம்புகள் வளர்த்து முறறுமுன் மணத்து போகக் துய்த்துவரின் உடலம் பழுதடைபுமொன்று கூறுவர். மணத்தின் பரிசுத்தமாகிய பன்மேலுக்கத்தையும், இப்பலையும், செய்யும் முறைமையையும், போகக் துய்த்தற் குரிய விதவிலக்குகளையும் உள்ளவாறு பததுணர்வா ராயின் அங்குங் கூறமாட்டார். அறிவிற குறைந்த விவாகினங்களும் எத்துணைக் காமஞ் சான்றபோதினும் எதிர்ப்பட்ட சோடுகளின் பருவமும் காலமும் நிலையும் பார்த்தே கூடுமனறி, மனம்போன வழியெல்லாம் புணர்வதில்லை. அவனமாக்கவும், அவிலிற்றித்த மணிதன் விதி வழுவிமொழுகிப் பழிசுமக்கப் புகார் சாத்திரங்க ளென்செய்யும். மகளிர் பூப்படைய முன்னும், பூக்கது மூவாண்டின் பின் ருதுசாரதி செய்யப்படு முன்னும் புணர்ச்சிக் குரிய ரல்லரென்றும், அவரின் ஓக நிலைடைபுஞ் சாதி, குணம், தெய்வப் பயிற்சி, சேட்டை, சுபாவம், இன்பம் முகலாயவற்றையுந் தேர்த்தறிபாது அவர்களைக் கூடுவோன் புயக்கு, குரங்கானது உறிப மாதுங் கனிபை யுண்டு சாரங் குறிப்பதை பொக்கு மென்றும், கல்விக்கேற்ற காலமும் விதிவிலக்குஞ்ஞம் இன்னினனவை யென்றும் முன்னோர் கூறிவைத்த விதங்களைக் கைக்கொண்ட டொழுகின டொய்க்கிடம் வருவதெய்யில்லை. “கற்றநூற் றரைபோய்க் கூடமனைக் கிழை-னற்குண நிறைத் தற்புடை மனைவியோ-டன்பு மருளுந் தாங்கி யினசொலி-ந்- வீருநது புறந்த் தருதவர்ப் பேணி-டையவகை வேள்வியு மாற்றி யிவவகை-கலந் நிரப்பப் பலபுகழ் நந்நிப்பினமனை நயவான் நனமனை வாழ்க்கைக்கு - வரைபா நாளினை மகப்பேறு குறித்துப்-பெருநல துய்க்கும் பெற்றித் தன்தே” எனது இல்லறவியலவைச சிதம்பர மும் மணிக் கோவை விரிப்பது கோக்குக.

(9) அநுமணி யணைய வுரியவ டன்னைப்

புறத்துக் காட்டுதல் புல்லியர் தொழிலெனல்.

பெறலா மணியைப் கொற்றோன் பேழையு

ணிறைகாப பிட்டு நெர்வைபுரி கிலனுப்ச்

ரெல்லுழி பெல்லாரு செலலுவன் கொல்லோ

அஃதேய்ப்பப்,

ஓ பெண்டிரை நமமனோர் பேணியரு குகரே

பொன்டொடி யவகை பொருதியொன அருற்றல்

கண்டவ ருளரோ நம்வகி விமமையொடு

மயுமைபெறு வினைக்கொ டாரீர் வார்த்தே

யிறமுத லாற்ற லறியா சேயோ

10 வுமுழியிர் வாழ்வுக் குரியவுட லோம்பற்

கன்னலர் துணையே யுணுமுது லவற்றிற்
கின்றியமை கலரா யிருததலன் பன்றே
வேட்கை கருதிப் பிறர்வேட் பதுபோல
வேட்கில் ருயிரமேம பாடொன்று நகுநி
15 வேட்குநர் சான்றி னினைவன் பலவெ
யிவ்வா ருநவு பீடல்காட் டவந்த
மொவ்வா நெருந லொழுகுந் நகுநி
பொழுதவாக் ததேதா லொழிந்ந
ரநுகலறி வார்தந வந்தவாட் போரே.

(இ-ஈ.) பெரும் அறம் மணியை பெற்றேன் = பெறக் கருமைபாகிய அரதன் மணியை (தெய்வத்தன்மை பொருத்திய ரத்தினத்தை) பெற்றேன் ஒருவன்;

கூறுதற்கெடுத்துக்கொண்ட பெண்பாலாரிற் அறமும் பெருமைகளை விளக்குதற்காகப் “பொலருமணி” என்றார். உலகத்துள்ள மானிகள் பலவர் பெற்றப்பாலவரதலின் “பொலரு மணி” என்பதற்குச் சொல்லெச்சம் அங்ஙனம் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. சித்தாமணி ருளாமணி போல்வது அம்மணி என்க.

பேமை உள்நிறை காப்பு இட்டி = (பிராஸ எளிதில் பெயர்க்கற்கும் உடைத்தற்கும் அரிதாகிய) பெட்டகத்துள் அகன்னை வைத்து நிறைந்த பூட்டினாலே பூட்டி;

சேர்மை புகிலையை = (இங்ஙனம் அசக்காப்புச் செய்தபின்னர் புறக்காப்புக்கேற்ற) முறைகளைச் செய்பாதவனும்;

செய் உழி எல்லாம் செல்லுந் கொல்லா = காண் போகின்ற இடங்களுக் கெல்லாம் (அம்மணியைத் தன்னுடன்கொண்டு) செல்லாறே? (செல்லா என்றபடி.)

“சிகைகாப்பு” என்றமையார் பேசுபுகு அங்ஙனம் சொல்வெச்சங்கள் வருவிக்கப் பட்டன. பேசையின் காப்புத் தன்மை நிலபெறுதல் பூட்டினால் அமைதலின் “சிறை” என்னும் அடைபுணர்த்திக் “காப்பு” என்றார். சேர்மை புகிலாவது அயுக்கையான அறையுள் அப் பேசுபையை வைக்கலும், நம்பிக்கையுடைய கமையேனும் காவலரையேனும் கொண்டும் காப்பாற் றதலும், அன்ன பிரிவும் செய்கலாம். இவை நடுகிப் பேசையுள் வைத்தல் அசக்காப் பென்றும், சேர்மை புகிலைப் புறக்காப் பென்றும் உரைக்காம். “செல்லுழி எல்லாம்” என்றமையால் கொண்டு செல்லக்கூடிய இடங்களும் உண்டென்பது தானே பெறப்படும்.

அஃது எய்ப்ப = அவ்வாறே மான;

[பெண் உரை நம்மேனார் பேணிய நகுரோ நம்மேனார் பெண்டிரை பேணி வருகுநர் = நம்மவரும் ததகம் பெண்மணிகளை விரும்பிப் போற்றி வருகின்றனர்;

மணிக்கு முன்னுரைத்தாங்கு பெண்ணுக்கு எற்பவிரித்துணைத்துக் கொங்க.

ஒன் தொடி அவரை ஒஃஇ ஒன்று ஒன்றில் ஒன்றிய வளையல்களை அணிந்த அம்மங்கை யரைப் புறம்புபித்தி ஒருகாரியத்தைச் செய்தலை;

பாணிக் கிரகணம் புரிந்த பெருமை தோன்ற “என்மொடி” என்றும், எழும்பையும் பழகி வரும் உழுவலன்பு தோன்ற “அவரை” என்றும் கூறினார். ஒருவதலின் வழக்கினமை காட்டு மாயு “ஒஃஇ” என்றன்பெடுத்தது.

[கண்டவருநரோ நம்மயின்] நம்மயின் கண்டவர் உளரோ = நம்மவரிடத்திற் கண்ட வரும் உண்டோ? (இல்ல பென்றபடி.)

இம்மை ஓடு மறமை பெற கிளைக்கு ஸ்ராமம் இம்மைப்பயனோடு மறமைப்பயனையும் பெறதற்குரிய கருவிகள் எல்லாவற்றிற்கு முரிய,

இம்மைப்பயனையும் மறமைப்பயனையும் பெறதற்கு வேண்டிய செயல்கள் வேண்டி வளவாயினும் மறமை செய் செயலிடு பொருட்செய் செயப்படுமாயின் அதுவே மறமைக்கும் பெறதற்கு முன்பு போக “மறமைப்பயன் மறமை” என்றா.

[மாதிரி வாக்கியம் பழக வார லுரிபா ரேயோ] அறம் முதல் மாதிரி வாக்கியம் அறம் அறியாரேயோ—அதனை முதலாக வாய்வறதைப் பெறும்புணல் பெறது செய்துவருதலை உணர்த்தா நிலைப்போ’

அறம் என்பது பொதுவானது அதன் பாதுகாப்பினாகிய கானம் முதலியவற்றையும் அடக்குவதற்காக “பூசல்” என்றா கருவிகளாக தக்கதம் புரியம் போழ்து கானற்கு உபயோகிக்கும் கிளை பெருமையும் துபுமையும் பயனும் கொன்ற “மா” என்னும் அமை புணர்த்தினா.

[உறுமுயிர வாழ்க குரியபுல வேம்பற கன்னவா துண்பே யுறுமுக லவற்றிற் கின்றியமை சிலரா யிருக்கலன் பன்றே] உறம் உபிர வாழ்வரு உரிய உடல் உடம்பற்கு துணை ஏய உறு முகல் அவற்றிற்கு துணியிப்பைவிடவாய் அன்னவா துருக்கல் அன்ப அன்றே—(புருடாக தங்களைச் செய்துகோடாக வந்து) பொருதுநின்ற உபிரிந்து வாழ்க்கைக் குறித்தாகிய யாக கையைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சகாயமாக துறப்பத உணவு முதலாகிய அபற்றம்பெல்லாம் அமைத்துக் கருதற் கின்றியமைபாச் சிறப்பினாய் அமைவந்தவரை துருதுவருமபு செய்தல் நாம் அவாமேய வைத்துள்ள அன்பன்றே’

அறமுக்கியபுறமை துக்காது விடப்படுதற்காக வந்து பொருட்கள் உபிராகலின் “உறுமுயிர” என்றும், முன்னியற்றிய வினக்கினைப் வாழவேண்டி மாகவிருதும், அவாழ்க்கைக்குப் பொருதம் மற உடல்மைப் வேண்டு மாதிரி என்றும், திவாரி என்றும் “வாழ்க்கைக்குரிய புல” என்றும், அவுவுலகைக் கருதி லமைக்காரண மகலாக மறி வருபவா பெண்பால் ராதலின் அன்னவா” என்ப சுட்டியும், உயர்ப்புவிடிகல் முதலாகிய பிற முதற் காரணிக ளிருப்பினும் உணவு முதலியனவே துண்பாற் கிளவியா “துண்பேயுறுமுகல்” என்றும், அவுவுணவை து மெய்கைப்பேர்பாகப்படுத்தல் மிகமாகலிற் “அவற்றிற்கு” என்ப சுட்டியும், அவற்றையெல்லாம் துணியுறப் புரிதாத் மெய்கைப் பொருதக் முதல்பயாக துறவலுய் அமைக்கப்பட்டனா என்பதுபோதா “துணியுறப்பவா யிருக்கல்” என்றும், துயவாய் போரறி வருதொழிலை மருக்காகக் விசித்தல் பிறப்பின் தோக்குழி அன்பு காரணமெனக் காணடலின் “அன்பு” என்றும், பிறந்தகனா துயவண்ணமைப் தோக்காது வெறுத்துக் கூடல்த் திட்டமாய் மருத்தல் கருதி “அன்றே” என்ற மகலி ரா துருக்கல் என்பது காமாக துருத்தலும் நமமால் துருத்தல் படுதலும் என்னும் துரண்டலுக்கும் பொருத்தும், துயவிரண்டலுக்கும் அன்பே காரணமாகித் தலைநிற்கும்.

[வேட்டைக் கருதிப் பிராணியைப் பதுபோல] பிராணேயைக் கருதி வேட்டது போலும் மரலாத பிறரெல்லாரும் (அஃது செல்வம், புலம், குலம் முக்கியவற்றின் அமைதிக்குத் தக்கவரு) விருப்பங் கொண்டு (மனப்பயனாகுமாறு) எண்ணி மனம்பாதல் போல,

வேட்டையானது மேற்சொல்லிய அமைதி காரணமின்றி ஊழ்வயத்தானும் பிறவயத்தானும் பிறத்தலு முண்டெனக். எவ்வகைப் பிளக்கினும் மனதலுக்கு வேட்டையே சிறந்த காரண மாதலின் முதற்கண் “வேட்டை” என்றும், அவுவேட்டைக்குப் பிரப்பிடம் கருத்தாதலின் “கருதி” என்றும், மறமைப்பயன் முதலிய மேலேனக் கிளவி வதுவை செய்வா நமமவல்லவாதலின் இன்னா என்ற அவரைச் சுட்டிக் காட்டுதற்கும் வாய் கூசும் என்பதனாலும் பிறவாற்றாலும் “பிறா” என்றும் கூறினா.

வேட்டிலா மனம் அயர்ச்சிநூலில்,

உயிர் மேம்பாடு ஒன்று கருதி வேட்டுசுர் = உயிரினது மேம்பாட்டுத் தன்மை ஒன்றினையே நினைத்து (நம்மவர்) மனமயங்கின்றனர்;

“பிறா” என்ற இலேசானே நமர் என்றது வருவிக்கப் பட்டது. வேட்கிலர் என்றொழியாது “வேட்டுசுர்” என்றும் கூறினர், பிறாது இழிவும் நமரது உயர்வுத் தோன்றற்பொருட் டென்க.

சான்றோர் வினா நலன் பலவே = பெரியவர்களின் செய்கையாலும் நன்மைகள் பலப் பலவாகும்;

இவ்வாறாகவும் = (காரண காரிபக்கம்) இத்தன்மைத்தாகவும்;

மேலை நாட்டவர் ஒவ்வா நெருங் ஒழுக்குக்கு உருகி = மேலாட்டவர்தங்கள் பொருத்த மில்லாத சேற்றைய ஒழுக்கத்திற்கு மனக்கொடுத்து வசப்பட்டு;

ஒவ்வா ஒழுக்கம், நெருங் ஒழுக்கம் என்க. புத்தகொழுக்கம் என்பது போதா “ஒருந லொழுக்கம்” என்றார். “சிறுநறைப்பயல்” என்பது உலகவழக்கு, ஒவ்வாலொழுக்கங்க ளாவன அரங்கிழிப் பலவொரும அமர்ந்து பகறி போசனஞ் செய்தல், வேற்றாடவரோடு தனித்திருத்தல், வர்ப்போதல், கைகொடுத்தல், கைகோத்தாடல், அரங்கி லாடல் முதலியனவாம்.

[ஒழுக்கவைத தத்தோ வொழிகுநர்] அத்தோ ஒழுக்கவைத்து ஒழிகுநர் = ஐயகோ (நமது நாட்டு நலனையரை அவர்தமக்குடைய பழக்க வழக்க நடையினின்று பிறழ்த்து) ஒழுகும்படி செய்து தாமும் கெடுகின்றனர்;

பென்மீர்தம் பிறழ்ச்சியானே நேரும் இடைபுறங்களுக்கு இரக்கமுற்ற “அங்கோ” என் றும், அவரது நடைப் பிறழ்ச்சியே ஆடவரது கேட்டிற்குக் காரணமாதலின் “ஒழிகுநர்” என்றும், மடவோர் சயாதினமின்றி ஆடவர் சொற்படி ஒழுக்குவ ராதலின் “ஒழுக்கவைத்து” என்றும் கூறினார்.

அவர்தாம் யாடரோ வெனில்?

அழகல் அறிவு ஆர்ந்த அறங்கடையோரே = அகத்தமக்கிய திய மதிசிறைந்த பாவிகளே யாவர்;

அறங்கடையோர் = ஒழிகுநர் என்றுமுடிக்க.

அநங்கடை = பாவம். அழகல் அறிவுகனக்கும் பிறர்க்கும் கேடுறும் வண்ணம் பதன் கெட்ட அறியுமாம்.

(10) போற்றித் துன்பம் போக்குவ தன்றிச்
செற்றங் கொள்ளுதல் சிறப்பின் நென்றல்.

பொல்லா மண்ணரைபிப் பொருநர் தம்முட
பல்லோர் செத்தும பல்லோர் பெரும்புண்
கொண்டு நலிந்து துன்புநர் குற்றங்
கண்டபுரி திறலிவர் கருவு கிறைகொலை
5 யாண்டினர் தமக்காங் கஞ்சில ரளிக்ருந
ரியம்புவ நெற்போ டின்றியமை கில்லா
வயின் வெனினு மன்முறைக் கயவென்ற
றையுங் களாகுவர் சாற்றுமித் தலையெலா
கிலையுந் லன்பு நீகழ்த்தற் கயர்ந்தனர்

- 10 ஓனியோ,
சூழ்வினியோ நென்று
மதிவிழவு முகல் வளித்தல் விறைவன்
முழுதுகல் விக்கெழு முழுகுந் தமமா
விவறுறு னுகொ ரொறுபுந் கருசித்
- 15 நவந்நிலை பொருட்டெத புழுபு குவியோ
ஓனியோ,
நற்போள் நற்பினிற் காண் கு செபலிற்
சூற்றங் காண்புடிக் குந்நொண் டெய்குகொ
நற்புந் காட்டி னொந் நிறிவுறுஉ-
- 20 பாதுகலி னுலலவோ என்பார் தன்மைபுந்
நிதைய நென்மைபுந் நிற்பாட்டெத நென்நறு
பொருந் த எல்லை புந்நிறை
நாநிறைவ முழிவுடை யானெழு பவலே.

(3-5). பொல்லா மண் நகைது பொருளுந் தம்முன் = தீப (எனவே உன்மை வாய்ந் தில்லா) மண்ணை விருமப்பிப் போர் புரிகின்ற அரசாகமமுண்டோ,

பாடலாகத் திரய மென்பவற்றின் (1-3-5-7-9-11-13-15-17-19-21-23-25-27-29-31-33-35-37-39-41-43-45-47-49-51-53-55-57-59-61-63-65-67-69-71-73-75-77-79-81-83-85-87-89-91-93-95-97-99-101-103-105-107-109-111-113-115-117-119-121-123-125-127-129-131-133-135-137-139-141-143-145-147-149-151-153-155-157-159-161-163-165-167-169-171-173-175-177-179-181-183-185-187-189-191-193-195-197-199-201-203-205-207-209-211-213-215-217-219-221-223-225-227-229-231-233-235-237-239-241-243-245-247-249-251-253-255-257-259-261-263-265-267-269-271-273-275-277-279-281-283-285-287-289-291-293-295-297-299-301-303-305-307-309-311-313-315-317-319-321-323-325-327-329-331-333-335-337-339-341-343-345-347-349-351-353-355-357-359-361-363-365-367-369-371-373-375-377-379-381-383-385-387-389-391-393-395-397-399-401-403-405-407-409-411-413-415-417-419-421-423-425-427-429-431-433-435-437-439-441-443-445-447-449-451-453-455-457-459-461-463-465-467-469-471-473-475-477-479-481-483-485-487-489-491-493-495-497-499-501-503-505-507-509-511-513-515-517-519-521-523-525-527-529-531-533-535-537-539-541-543-545-547-549-551-553-555-557-559-561-563-565-567-569-571-573-575-577-579-581-583-585-587-589-591-593-595-597-599-601-603-605-607-609-611-613-615-617-619-621-623-625-627-629-631-633-635-637-639-641-643-645-647-649-651-653-655-657-659-661-663-665-667-669-671-673-675-677-679-681-683-685-687-689-691-693-695-697-699-701-703-705-707-709-711-713-715-717-719-721-723-725-727-729-731-733-735-737-739-741-743-745-747-749-751-753-755-757-759-761-763-765-767-769-771-773-775-777-779-781-783-785-787-789-791-793-795-797-799-801-803-805-807-809-811-813-815-817-819-821-823-825-827-829-831-833-835-837-839-841-843-845-847-849-851-853-855-857-859-861-863-865-867-869-871-873-875-877-879-881-883-885-887-889-891-893-895-897-899-901-903-905-907-909-911-913-915-917-919-921-923-925-927-929-931-933-935-937-939-941-943-945-947-949-951-953-955-957-959-961-963-965-967-969-971-973-975-977-979-981-983-985-987-989-991-993-995-997-999-1001-1003-1005-1007-1009-1011-1013-1015-1017-1019-1021-1023-1025-1027-1029-1031-1033-1035-1037-1039-1041-1043-1045-1047-1049-1051-1053-1055-1057-1059-1061-1063-1065-1067-1069-1071-1073-1075-1077-1079-1081-1083-1085-1087-1089-1091-1093-1095-1097-1099-1101-1103-1105-1107-1109-1111-1113-1115-1117-1119-1121-1123-1125-1127-1129-1131-1133-1135-1137-1139-1141-1143-1145-1147-1149-1151-1153-1155-1157-1159-1161-1163-1165-1167-1169-1171-1173-1175-1177-1179-1181-1183-1185-1187-1189-1191-1193-1195-1197-1199-1201-1203-1205-1207-1209-1211-1213-1215-1217-1219-1221-1223-1225-1227-1229-1231-1233-1235-1237-1239-1241-1243-1245-1247-1249-1251-1253-1255-1257-1259-1261-1263-1265-1267-1269-1271-1273-1275-1277-1279-1281-1283-1285-1287-1289-1291-1293-1295-1297-1299-1301-1303-1305-1307-1309-1311-1313-1315-1317-1319-1321-1323-1325-1327-1329-1331-1333-1335-1337-1339-1341-1343-1345-1347-1349-1351-1353-1355-1357-1359-1361-1363-1365-1367-1369-1371-1373-1375-1377-1379-1381-1383-1385-1387-1389-1391-1393-1395-1397-1399-1401-1403-1405-1407-1409-1411-1413-1415-1417-1419-1421-1423-1425-1427-1429-1431-1433-1435-1437-1439-1441-1443-1445-1447-1449-1451-1453-1455-1457-1459-1461-1463-1465-1467-1469-1471-1473-1475-1477-1479-1481-1483-1485-1487-1489-1491-1493-1495-1497-1499-1501-1503-1505-1507-1509-1511-1513-1515-1517-1519-1521-1523-1525-1527-1529-1531-1533-1535-1537-1539-1541-1543-1545-1547-1549-1551-1553-1555-1557-1559-1561-1563-1565-1567-1569-1571-1573-1575-1577-1579-1581-1583-1585-1587-1589-1591-1593-1595-1597-1599-1601-1603-1605-1607-1609-1611-1613-1615-1617-1619-1621-1623-1625-1627-1629-1631-1633-1635-1637-1639-1641-1643-1645-1647-1649-1651-1653-1655-1657-1659-1661-1663-1665-1667-1669-1671-1673-1675-1677-1679-1681-1683-1685-1687-1689-1691-1693-1695-1697-1699-1701-1703-1705-1707-1709-1711-1713-1715-1717-1719-1721-1723-1725-1727-1729-1731-1733-1735-1737-1739-1741-1743-1745-1747-1749-1751-1753-1755-1757-1759-1761-1763-1765-1767-1769-1771-1773-1775-1777-1779-1781-1783-1785-1787-1789-1791-1793-1795-1797-1799-1801-1803-1805-1807-1809-1811-1813-1815-1817-1819-1821-1823-1825-1827-1829-1831-1833-1835-1837-1839-1841-1843-1845-1847-1849-1851-1853-1855-1857-1859-1861-1863-1865-1867-1869-1871-1873-1875-1877-1879-1881-1883-1885-1887-1889-1891-1893-1895-1897-1899-1901-1903-1905-1907-1909-1911-1913-1915-1917-1919-1921-1923-1925-1927-1929-1931-1933-1935-1937-1939-1941-1943-1945-1947-1949-1951-1953-1955-1957-1959-1961-1963-1965-1967-1969-1971-1973-1975-1977-1979-1981-1983-1985-1987-1989-1991-1993-1995-1997-1999-2001-2003-2005-2007-2009-2011-2013-2015-2017-2019-2021-2023-2025-2027-2029-2031-2033-2035-2037-2039-2041-2043-2045-2047-2049-2051-2053-2055-2057-2059-2061-2063-2065-2067-2069-2071-2073-2075-2077-2079-2081-2083-2085-2087-2089-2091-2093-2095-2097-2099-2101-2103-2105-2107-2109-2111-2113-2115-2117-2119-2121-2123-2125-2127-2129-2131-2133-2135-2137-2139-2141-2143-2145-2147-2149-2151-2153-2155-2157-2159-2161-2163-2165-2167-2169-2171-2173-2175-2177-2179-2181-2183-2185-2187-2189-2191-2193-2195-2197-2199-2201-2203-2205-2207-2209-2211-2213-2215-2217-2219-2221-2223-2225-2227-2229-2231-2233-2235-2237-2239-2241-2243-2245-2247-2249-2251-2253-2255-2257-2259-2261-2263-2265-2267-2269-2271-2273-2275-2277-2279-2281-2283-2285-2287-2289-2291-2293-2295-2297-2299-2301-2303-2305-2307-2309-2311-2313-2315-2317-2319-2321-2323-2325-2327-2329-2331-2333-2335-2337-2339-2341-2343-2345-2347-2349-2351-2353-2355-2357-2359-2361-2363-2365-2367-2369-2371-2373-2375-2377-2379-2381-2383-2385-2387-2389-2391-2393-2395-2397-2399-2401-2403-2405-2407-2409-2411-2413-2415-2417-2419-2421-2423-2425-2427-2429-2431-2433-2435-2437-2439-2441-2443-2445-2447-2449-2451-2453-2455-2457-2459-2461-2463-2465-2467-2469-2471-2473-2475-2477-2479-2481-2483-2485-2487-2489-2491-2493-2495-2497-2499-2501-2503-2505-2507-2509-2511-2513-2515-2517-2519-2521-2523-2525-2527-2529-2531-2533-2535-2537-2539-2541-2543-2545-2547-2549-2551-2553-2555-2557-2559-2561-2563-2565-2567-2569-2571-2573-2575-2577-2579-2581-2583-2585-2587-2589-2591-2593-2595-2597-2599-2601-2603-2605-2607-2609-2611-2613-2615-2617-2619-2621-2623-2625-2627-2629-2631-2633-2635-2637-2639-2641-2643-2645-2647-2649-2651-2653-2655-2657-2659-2661-2663-2665-2667-2669-2671-2673-2675-2677-2679-2681-2683-2685-2687-2689-2691-2693-2695-2697-2699-2701-2703-2705-2707-2709-2711-2713-2715-2717-2719-2721-2723-2725-2727-2729-2731-2733-2735-2737-2739-2741-2743-2745-2747-2749-2751-2753-2755-2757-2759-2761-2763-2765-2767-2769-2771-2773-2775-2777-2779-2781-2783-2785-2787-2789-2791-2793-2795-2797-2799-2801-2803-2805-2807-2809-2811-2813-2815-2817-2819-2821-2823-2825-2827-2829-2831-2833-2835-2837-2839-2841-2843-2845-2847-2849-2851-2853-2855-2857-2859-2861-2863-2865-2867-2869-2871-2873-2875-2877-2879-2881-2883-2885-2887-2889-2891-2893-2895-2897-2899-2901-2903-2905-2907-2909-2911-2913-2915-2917-2919-2921-2923-2925-2927-2929-2931-2933-2935-2937-2939-2941-2943-2945-2947-2949-2951-2953-2955-2957-2959-2961-2963-2965-2967-2969-2971-2973-2975-2977-2979-2981-2983-2985-2987-2989-2991-2993-2995-2997-2999-3001-3003-3005-3007-3009-3011-3013-3015-3017-3019-3021-3023-3025-3027-3029-3031-3033-3035-3037-3039-3041-3043-3045-3047-3049-3051-3053-3055-3057-3059-3061-3063-3065-3067-3069-3071-3073-3075-3077-3079-3081-3083-3085-3087-3089-3091-3093-3095-3097-3099-3101-3103-3105-3107-3109-3111-3113-3115-3117-3119-3121-3123-3125-3127-3129-3131-3133-3135-3137-3139-3141-3143-3145-3147-3149-3151-3153-3155-3157-3159-3161-3163-3165-3167-3169-3171-3173-3175-3177-3179-3181-3183-3185-3187-3189-3191-3193-3195-3197-3199-3201-3203-3205-3207-3209-3211-3213-3215-3217-3219-3221-3223-3225-3227-3229-3231-3233-3235-3237-3239-3241-3243-3245-3247-3249-3251-3253-3255-3257-3259-3261-3263-3265-3267-3269-3271-3273-3275-3277-3279-3281-3283-3285-3287-3289-3291-3293-3295-3297-3299-3301-3303-3305-3307-3309-3311-3313-3315-3317-3319-3321-3323-3325-3327-3329-3331-3333-3335-3337-3339-3341-3343-3345-3347-3349-3351-3353-3355-3357-3359-3361-3363-3365-3367-3369-3371-3373-3375-3377-3379-3381-3383-3385-3387-3389-3391-3393-3395-3397-3399-3401-3403-3405-3407-3409-3411-3413-3415-3417-3419-3421-3423-3425-3427-3429-3431-3433-3435-3437-3439-3441-3443-3445-3447-3449-3451-3453-3455-3457-3459-3461-3463-3465-3467-3469-3471-3473-3475-3477-3479-3481-3483-3485-3487-3489-3491-3493-3495-3497-3499-3501-3503-3505-3507-3509-3511-3513-3515-3517-3519-3521-3523-3525-3527-3529-3531-3533-3535-3537-3539-3541-3543-3545-3547-3549-3551-3553-3555-3557-3559-3561-3563-3565-3567-3569-3571-3573-3575-3577-3579-3581-3583-3585-3587-3589-3591-3593-3595-3597-3599-3601-3603-3605-3607-3609-3611-3613-3615-3617-3619-3621-3623-3625-3627-3629-3631-3633-3635-3637-3639-3641-3643-3645-3647-3649-3651-3653-3655-3657-3659-3661-3663-3665-3667-3669-3671-3673-3675-3677-3679-3681-3683-3685-3687-3689-3691-3693-3695-3697-3699-3701-3703-3705-3707-3709-3711-3713-3715-3717-3719-3721-3723-3725-3727-3729-3731-3733-3735-3737-3739-3741-3743-3745-3747-3749-3751-3753-3755-3757-3759-3761-3763-3765-3767-3769-3771-3773-3775-3777-3779-3781-3783-3785-3787-3789-3791-3793-3795-3797-3799-3801-3803-3805-3807-3809-3811-3813-3815-3817-3819-3821-3823-3825-3827-3829-3831-3833-3835-3837-3839-3841-3843-3845-3847-3849-3851-3853-3855-3857-3859-3861-3863-3865-3867-3869-3871-3873-3875-3877-3879-3881-3883-3885-3887-3889-3891-3893-3895-3897-3899-3901-3903-3905-3907-3909-3911-3913-3915-3917-3919-3921-3923-3925-3927-3929-3931-3933-3935-3937-3939-3941-3943-3945-3947-3949-3951-3953-3955-3957-3959-3961-3963-3965-3967-3969-3971-3973-3975-3977-3979-3981-3983-3985-3987-3989-3991-3993-3995-3997-3999-4001-4003-4005-4007-4009-4011-4013-4015-4017-4019-4021-4023-4025-4027-4029-4031-4033-4035-4037-4039-4041-4043-4045-4047-4049-4051-4053-4055-4057-4059-4061-4063-4065-4067-4069-4071-4073-4075-4077-4079-4081-4083-4085-4087-4089-4091-4093-4095-4097-4099-4101-4103-4105-4107-4109-4111-4113-4115-4117-4119-4121-4123-4125-4127-4129-4131-4133-4135-4137-4139-4141-4143-4145-4147-4149-4151-4153-4155-4157-4159-4161-4163-4165-4167-4169-4171-4173-4175-4177-4179-4181-4183-4185-4187-4189-4191-4193-4195-4197-4199-4201-4203-4205-4207-4209-4211-4213-4215-4217-4219-4221-4223-4225-4227-4229-4231-4233-4235-4237-4239-4241-4243-4245-4247-4249-4251-4253-4255-4257-4259-4261-4263-4265-4267-4269-4271-4273-4275-4277-4279-4281-4283-4285-4287-4289-4291-4293-4295-4297-4299-4301-4303-4305-4307-4309-4311-4313-4315-4317-4319-4321-4323-4325-4327-4329-4331-4333-4335-4337-4339-4341-4343-4345-4347-4349-4351-4353-4355-4357-4359-4361-4363-4365-4367-4369-4371-4373-4375-4377-4379-4381-4383-4385-4387-4389-4391-4393-4395-4397-4399-4401-4403-4405-4407-4409-4411-4413-4415-4417-4419-4421-4423-4425-4427-4429-4431-4433-4435-4437-4439-4441-4443-4445-4447-4449-4451-4453-4455-4457-4459-4461-4463-4465-4467-4469-4471-4473-4475-4477-4479-4481-4483-4485-4487-4489-4491-4493-4495-4497-4499-4501-4503-4505-4507-4509-4511-4513-4515-4517-4519-4521-4523-4525-4527-4529-4531-4533-4535-4537-4539-4541-4543-4545-4547-4549-4551-4553-4555-4557-4559-4561-4563-4565-4567-4569-4571-4573-4575-4577-4579-4581-4583-4585-4587-4589-4591-4593-4595-4597-4599-4601-4603-4605-4607-4609-4611-4613-4615-4617-4619-4621-4623-4625-4627-4629-4631-4633-4635-4637-4639-4641-4643-4645-4647-4649-4651-4653-4655-4657-4659-4661-4663-4665-4667-4669-4671-4673-4675-4677-4679-4681-4683-4685-4687-4689-4691-4693-4695-4697-4699-4701-4703-4705-4707-4709-4711-4713-4715-4717-4719-4721-4723-4725-4727-4729-4731-4733-4735-4737-4739-4741-4743-4745-4747-4749-4751-4753-4755-4757-4759-4761-4763-4765-4767-4769-4771-4773-4775-4777-4779-4781-4783-4785-4787-4789-4791-4793-4795-4797-4799-4801-4803-4805-4807-4809-4811-4813-4815-4817-4819-4821-4823-4825-4827-4829-4831-4833-4835-4837-4839-4841-4843-4845-4847-4849-4851-4853-4855-4857-4859-4861-4863-4865-4867-4869-4871-4873-4875-4877-4879-4881-4883-4885-4887-4889-4891-4893-4895-4897-4899-4901-4903-4905-4907-4909-4911-4913-4915-4917-4919-4921-4923-4925-4927-4929-4931-4933-4935-4937-4939-4941-4943-4945-4947-4949-4951-4953-4955-4957-4959-4961-4963

அங்கு அஞ்சிவ நஞது சிறை கொல் அரித்து = அப்பொழிதே (சுறறஞ செய்கல
னெ அநித்துறயத்து) அந்சாமல எண்ணப்பயறு சிறு ட்கால் முதலிய தண்டங்களை
வித்தபலித்தினன்ன,

ஆரயாது தண்டம ரித்ததுநிநம் நின்றவு கோணர் 'ஆங்கு' என்றா னறபாற
சாதிபிடடம் கோடுதவின பூருக் பிந்தடு அப்பபயறு எனனு ஆரக்கத்தாற சிறையை
முதற்கட கூறினா

பூபரப - அநிபாடு ஆனநிபமபாதவயின எரிநும = (அறிக்கை போராடு) சொல்லக
கூடிய சம்மாந்தத்தொடு மக்கட ஆண்பிபமபாச சிபபு நப மலநமயிர் எனினும்,

வித்தது மாபபாட னன வென்பா "வநிபாடு" என்றா, தகாடகதிகு மத்தியம
வேண்டப்படுவா என்பா "வயிர்" என்றா கூறினா கவுடாறதக்கு வேண்டுவன டெறி
டோங் ரபபட னவாயினு அசபது போடல் அமாகும என்பது கோணர் டெறிக்கு
கொடுக்கு அபாத்தா மாக்கலா "யிர்" என்பது பபாநு டாகல் "வயின் வயிர்
டனயு மிபவந்த வமபமாறது" என்றா லுந கது ராக்கிடாபா டாண முண்டா
கொளக மனமுறயின கொடுமா கோணர் "கெறியோ முறயபும பாதவயிர் வெணினும்"
எனனு மிருகாரணங்கன காட்டா -

* மனமுறைக்கு அபவளரிப தலபும கலாதுயா = அபச முறநமைக்கு லாளாகாமல
சிறிது மாறுபட்டிருக்கமாறு (அக்கலி அறிவுற பாதா) கலைப்பயும கொபதரிதவா,

"கலபும" என்றா பாவிரபுமமபா டிநரிபிடு வருதல், பொருளா அபகரித்தல்,
ராட்டை விடக்கறல், என்று மத்தொடக்கத்தாவும அவாதமக்கு விதிக்கப்படம் எனக

சாபுறம் இகலை எலமா சிலா = அநபு பிழ்த்தகரு அபாத்தனா = (பல கண்டங்
களா, செபவாக்கொறம்) கூட்பு, வரிடயகரில எல்லாம லுரமகபும கல்லன்பிணை
செய்காரு மறத்தனா கொலலா,

இளியே - அப்பால்,

[தழர் டெண்டுகா டெவா நென்று மறிவிதவு முதல வளிகதில னினாவன முழுது ல
ளீடேதே முத்தா னமமா]

இறறவன் = இறையனவன்,

முழி என்றம கிழிவான னன்றம அறிவு இழவு முதல் அரித்தின = தழநக என்றம
முகாத்தான என்றம கருதி அவாகவல்பம அழிவினபும இத்தகலேம கொடுக்கலவேற
(கொடுக்குவருதன றன என்றம)

அவரவா செயற்ககே பபபுக் கும் உவகதம் வருகலே முறந என்பது குறிப்பு.
மாறுககா செதுவரும் குறறங்கட் கீதப அயனா லுறகதுவருகலே இறறவனறன ஆண
என்பது விளக்கப்படது

கலன முழதுமாவீத முழ்துந = னன்றம எலாவறறபும அவாகநகதுக கொடுத்து,
கொத்தகொடைக்கா டுக்கா முறனிலலில வித்துக்காடகினறுமீடு (தலை வென்றபடி)

இவறாவு = கூறிப இக்காரணங்களானே,

உலககா = உலகத்தவாகா,

ஒறபரிந்த அளிதவறு இற டிஹு காம உபதா = தண்டனைக்குப் பபுது (தாம
செபதுவரும) த்ச செயல்கள னின்றம கீதகி டெதுவாறன,

"கண்டமாவது அடியொழுகக் கெறியினம் வடக்கு கெறியினம் கெறியினரை அக்கெறி
கிறத்தா பொருட்கி டுபாடா அத்தகொறுத்தல்" எனப்பரிமேலமுடியாரும், "கமேய கண்ட

திமை காணி னெப்ப நாடி யத்தக் கொறுத்தி” என ஊன்பொதி பசங்குடையாரும் கூறினமை எண்டு ஆராயற்பாற்று.

இனியே = அப்பால்;

கற்போன் கற்பினில் காண்டகு செயலில் = மாணக்கன்றன் கல்வியினும் அவனது காணத் தக்க செயல்களினும்;

மாணக்கன் “அழலி னீங்கா னணுகான்” ஆதலின் அவன் செயல் ஆசிரியற்குக் கண் கூடாம். காணப்படும் குற்றங்கட்கே தண்டம் விதித்தல் முறையாதலின் அங்ஙனங் கூறினாரு மாம். எல்லாக் குற்றங்கட்கும் அறிந்துவைத்தானேனும் சிலவற்றை அறியாதான் மறைத்து விடுதலும்; பின்னொரு காலகிலவேண்டின் அவற்றுள் ஒருசிலவற்றைக் கூறுதலும், அன்ன பிறவும் ஆசிரியற்கு வேண்டற்பாலன என்னும் அறிய நீதியை எண்டுக் காட்டிப் போந்தார் இத்தாலாசிரியர் என்க.

குற்றம் காணுழி = குற்றத்தைக் (கண்கூடாகக்) காணும் பொழுதும்;

உழி - இடமுமாம்.

குறிக்கொண்டு ஒழக்கிலாது அன்பு காட்டின் = செய்த குற்றத்தைக் குறிப்பாயுணர்ந்து அதற்கேற்ற தண்டம் விதிக்காமல் அன்புசெய்து வந்தால்;

ஆசு உற்று அழிவுறுஉம் = அம்மாணக்கன் பங்கமுற்றுக் கெடுதியை அடைவான்;

ஆதலின் = அதுகாரணத்தானே;

நுவல்வோன் = கற்பித்துக் கொடுக்கும் ஆசிரியன்;

அன்பு ஆர் தண்மையும் = உள்ளன்புசான்ற தண்ணளியும்;

உள்ளத்தோடு அத்தண்மை வரப்பெறுதல் வேண்டு மென்பார் “அன்பார் தண்மையும்” என்றார். ஒழுகும்போது தண்மை உள்ளத்திருக்கவேண்டு மென்பதுமாம்.

திது அற வெம்மையும் = குற்ற மற ஒழக்கின்ற கோபமும்;

ஒழுகும்போதும் அகத்துத் தண்ணளி வேண்டு மென்பது இன்னும் வற்புறுத்தப் பட்டது, இச்செயல் ஆசிரியர்க்கருமைத்தாதலின்.

“குலஞ் செய்வக கொள்கை மேன்மை ..... அமைபவ றா லுரை யாசிரியன்னை” என்னும் கனனார் குத்திரமும் பிறவும் நல்லாசிரிய னிலக்கணத்தை இதுவென விரிக்கும்.

அன்பினத தண்மை பென்றதற் கேற்ப அன்பிலமைபாகிய கோபத்தை வெம்மை என்றார்.

திறம் பட தெளிந்து போற்றுதல் = கூறு பொருத்தும்படி தெளிவுற்றுச் செய்துவருதல்; தெளிவடையாலிழின் இது பொருத்தா தென்க.

நலனு புகன்றனர் = தண்மையுடையதுவாகக் கூறினார்கள்;

அவர்தாம் யாவரோ வெனில்?

ஆற்றல் தவழ் அறிவு உடை ஆன்றோர் பலர் = (நிக்கிரகா நுக்கிரகங்களைச் செய்யும்) வல்லமை ஊரப்பெற்ற அறிவினை யுடைய பெரியோர் பலராவார் என்க;

இவரது சிரமமின்றி ஆற்றல் தானே வந்தடையு மென்பது தோன்ற “ஆற்ற நவழ்” என்றும், ஒருவர் கருத்தன்மை; பலாக்கு முடம்பா டென்பது தோன்ற “ஆன்றோர் பலர்” என்றும் கூறினார்.

- (11) ஓரறி வுயிர்ச்சு முணர்ச்சியுண் ாகவி
ஐருயிர்க் கெல்லா டன்புசெய்தம் மின்னென ல்.

- நநநே ரொத்த வொருசெந் நீர
தந்நேர் கிலவைத் தாங்கண்டு தளர்குந
வின்புந் துன்பு மியைகுந விவறற
லீரறிவு முதல விவைநம பிறப்பின
5 வோரறி வுயிரே வேற்றுப்பிறப் புடைய
ததுவே,
வெட்டும் போழ்தும் வேரறக் கீண்டாங்
ககழும் போழ்து மன்ன பிறவா
வாற்றும போழ்து முன்னவை மான
10 நாங்காணு மாறு நலிந்தூறு பெற்றில
பிணிகொ ளாகடு முதற்பிறங் குறுப்பினைத்
துணிகொப் துயரந தோன்ற தமைவான்
மகிமருண் மருந்தவீஇ மருத்துவ னுணர்ச்சி
மாற்றவரும் வழக்கி னேற்றவோ ருயிர்தமக்
15 கிபற்கைபு மங்ங னிருக்கு மென்பரால்
இனியே,
உடலொடு வந்த வுயிரெலாந் தத்தமு
ளொன்றனைக் கொன்றுமற் றென்றுயிர்த்த விபல்பே
பெயினங் கொல்லுபி யிடும்பைபல வெய்துடு
20 நப்போ லுயிரு நலிவுற வோ
வுயிருமென்ப் பகுத்த வுட்பாட மாதோ
ஆதலிற்,
பிறவுயி ரோரறிவு பேணுயிர் நமைபுணன்
மறனன் நென்ன வகுத்த தறநா
25 லுன்மிசை கிலரே லுறழ்வளி யொரீஇ
யின்பிறர்க் காட்பட் டுணைஞவர் பெரிதெனிற்
பெரிதவ் ஐனைப் பெட்டுண்டு வருஉ
மரிமா புலிமுத லாகிய வெலாநமைப்
புரிமே யாட்சியிது பொற்பிற் தம்மா
30 புலவுணு,
பளுஉவுடல் வளர்க்கும் பண்பமை தண்மை
மருவுற தலைக்கும் வாலறிவு குலைக்குந்
தெருமந்து நம்முயிர் சீர்த்தேறு கிலவா
யருமந்த வாழ்வா னடைபய னெய்தா
35 வின்னபிற வகையி னிவற்றையினி தாய்த்து
தவற்றுவழிப் படுத்துந் தகைப்புல வொழித்துச்

மசகநெறி 'தழிஇர் செழித்த
என்னெறி போகிய ஞாலத்துக் கடனே.

(தி-வி) கம் றோர் ஒத்த ஒரு செக்ரீரீம் நம்மை நேருற நின்றத ஒருவகையாகிய
இரத்தத்தை யுடையது;

. உலகத்தார ஒருவரை மற்றொருவர் அன்புகொண் டோமபிவருகல் ஒருபாலை, ஒருசேயம்,
ஒருநாடு, றூர், ஒருசாதி, ஒருகுலம், ஒருபிறப்பு எனனு மவைமுதலாகியவற்றாகக் கருதி என்க.
ஈறியு முதலாகவுடைய உயிர்க்கும் நமக்கு முன்ன இரகத ஒற்றை மனைய இகனங் கூறிச் சுற்றமாக்
கினர். இது கருதியின்றி “கேரோத்தவொரு” என்னுஞ் சொற்கள் புனர்த்தப்பட்டன.

[தந்தேர் கிவ்வைத் தாய்கண்டு தளர்கு] தாம் தம் நேர்நிலவை என்னு களர்கு = (ஈறியு
முதலாகவுடைய உயிர்கள்) தாம் தமக்குப் பகையாயிருப்பனவா ராக நா றுமிடத்து (அவற்றிற்
றமக்கு இடையூறு வருகுகொல்லோ எனமு) தளர்ச்சியடைகின்றனர்;

நேர்பைக்கண்ட பார்ப்பும், புனையைக்கண்ட எவியம் விரை கொடுக்கக் கண்டுகூ. இவற்றான்
ஈறியுமுதலாகப் படைத்த அலவுபிற்குத் துணர்ச்சி யுணமை லிசிக் கூடாமமப்போ லவைதாமும
இடையூறு வராமற் றம்மைக காத்துக்கோடற்குப் பலதுறைகளிலும் முயன் றவருகின்றன என்பது
குறிப்பிக்கப்பட்டது. விலங்குகளும் பிறவும் தமக்குவரும் யு டையு உருகித் துன்பு மென்பதற்கு
“வேள்வியிற்-குறும் ததொடை மாலை கோட்டிடைச் சிறிதெவரும் ப்பகையஞ்சி வெய்துயிற்
துப் புலம்பிக்-கொலைவில் வேட்டுவற் கொடுமா மஞ்சி-வீலையி நடப் பட்ட மாணே போன்றவ-
கஞ்சினின் றறவர்க்கு மாத துயர் கண்டு” எனவரும் மணிமேகலைப் பகவுடும், “பட்டினத்துக் குடி
கள் அரசன தானையா லெத்கிசைகளினின்றும் இரட்டை ஓட்டையாகப் பல்வகைப்பட்ட
பிராணிகளையும் கொணர்ந்தனா. ஆடு, கோழி, எருது, பன்றி, மயில் ஆகிய இவைகள்
அத்தேவகையின் கோயிலில் தாமணிச் சுயிற்றற் பிணர்க்கப்பட்டி வாசனைப்பட்டுக் கூசுகின்றி
நின்றன” எனவரும் யசோதரகாவிய (வடமொழிச்) கூலாகப் பொழிபுடும், “மனை னுணையின்
மாமயில் வாரணம் . . . பின்னிலந்து ிறங்கின கடைனன” என்னும் மேற்படி தமிழ்ச்
காவியச் செய்யுளும் பிறவும் தக்க சான்றாகும்.

இனபும் துன்பும் இயைகுரு = (தமக்கு வேண்டுவன பெறுங்காலத்து) இன்பமும்
(வெறுப்பன சேருங்காலத்துத்) துயரும் அடைகின்றன;

வேண்டுவன-உண்பத ிக்கற்ற புல், இலை, தளிர், நீர் முதலிபனவும் பிறவும் போல்வன-
வெறுப்பன-காயம், ரகடி, முகலிபனவும் பிறவும் போல்வன. முன்னையவற்றைக் கேடிக்
கோடலானும், பின்னையவை பிறவுற் றுர்ப்ப வகதடைதலானும் முறையே “பெறுங்காலத்து”
“சேருங்காலத்து” என்றவரதகாமம்.

அன்றிம் நிலங்குகள் தமமை ஆதரிப்பவர்களைக் கண்டுழியெல்லாம் மகிழ்ச்சியும்,
முனித்தொறுப்புகளைக் காணுழி யெல்லாம் வெறுப்பும அடைதலைக் கண்டுதேளிக. வேள்வி
யுடைப்பட்ட ஆவைக் கவாதுசென்ற ஆபத்திரனை அவ்வாவானது ஒன்றும் பரிபாமில் இடை
யிலை விராதத வேள்வி பாசனைத் தாக்கிக் குடர்கிழித்தமைபும சுண்டுக் கவனித்தற் கேற்ற
துயர்.

இவற்றன் = கட்டிய இக்காரணங்களால்;

ஈர் அறியு முதல் இடை = மேற்கூறிய குணஞ்செய்கைகளையுடைய) ஈறியு முதலிய
இவைதாம்;

“மதவ” என்றொழியாது பின்னரும் “நுவை” என்று கூறிய போக்கம் இக் குணஞ் செய்கைகளே புடையன என வழியொழிய முகத்தார் கேட்டோர்க் கன்புற்றத்தற் போருட்டு என்க. இவை எனச் சமீபிக்கச்செய்த போக்கம் பாராட்டற்பாலது.

நம் பிறப்பினம் மீமோடொத்த பிறப்புடையனவாகும்;

அதலின் அவற்றை யெல்லாம் கொல்ல வாகாதென்பது கருத்த.

; ர் அறிவு உயிரோ வேற பிறப்பு உடையது = (புன்முதலாகிய) சூறியுயிர்களே (மீமோடொடொத்த) வேற்றியற் பிறப்பினவாகும்;

மற்றைய உயர்க்கும் பெருப்பான்மையும் அமைந்து ஓத்தம், குணம், உணர்ச்சி முதலிய சூறியுயிர்க்கின்மைபால் “உயற்றுப்பெற்றது” என்றார்.

அதுவே = அப் சூறியுயிரே;

அதுவே என்றார், சாதி மயாருமை பற்றி.

யெட்டும் போழ்தும = (தன்னைக் கோடரி சர்வாள் முதலிய கொண்டு சிதைக்குவ காலத்தும்);

வேர் அறகின்ற அங்க அகழும் போழ்தும் = (நில்பெறதற்குக் காரணமாகிய ஆணி) வேர் அமம்படி கல்லி அய்விடத்திலேயே தோண்டிவ காலத்தும்;

அன்ன பிறவா ஆற்றும் போழ்தும் = அவைபோன்றவாறாகவும் பிறவாறாகவும் செப்பப் படுங் காலத்தும்;

அன்னபிறவாக என்பது “அன்னபிறவா” என மீட்பது. மருத்திடப்பட்டும், கெருப்பிடப் பட்டும், மூடியேறு விழப்பட்டும் பலவாறாக அழிவெய்துதலும் அடங்குவதற்கு “அன்னபிறவா” என்றார்.

முன்னவை மரணம் முந்குறிய சூறியு முதலாகவுடைய உயிர்கள் (இடருற்ற காலத்தில் வருத்துவது) போல;

நாம் காணுமாய் நலிந்து உளவு பெற்றிலம் நாம் கண்ணை (முன்னவை படுத்துன்பத்தைக் காண்பதுபோல இவற்றின் வருத்தத்தையம்) காட்டும்வண்ணம் நலிவடைந்து துன்பத்தைப் பெறுகின்றில;

புல்பூண்டு முதலியன வளர்தல், மதத்தல், வாடுதல் முதலிய விகார குணங்கட் குட்பட்டிருத்தலின் நம்முணர்ச்சி போன்றதோர் உணர்ச்சி அவைகட்கு முண்டெனத் துணித்து, உறையபிற பொழுது போகுகின் அவற்றிடை விகாரத் தோன்றக் காணலிபலாமையின் “காங்காணுமாய் நலிந்து பெற்றில” என்றார். அவைக்குத் துன்பமுண்டெனக் காணவல்லார் அவற்றையுஞ் சிதைத்துண்ணு வுவிட்டொழியர் என்பது குறிப்பு. வாழைப்பழம், பால், சருகு, புனல், காற்று என்பனவற்றைய படிப்படி அருகி நீக்கி முடிவில் ஒன்றின்று முண்டாகு விலிவர் என்பது சான்றோர் கொள்கை. “கோபகான் பூழ்க் கிலத்தனாகித் தோஷனடையாச்சோர்சடை தாழ்ச் சுடரோம்பி - பூழ் கடையார் - காணகத்த கொண்டு கடவுள் விருத்தோம்பல் - வானகத் துபக்கும் வழி” என்பது புப்பொருள் வெண்பாமாலை; “பொருத் தீரொடுபுகியும் வாயும் பிறந்து - சருகும் (பெருகதி) யொளியையுந் துய்த்துமறையையும் - பருக வின்றிபு முப்பதி னுயிரம் பருவ - முருக காதலின் மன்னவ னருத்தவ முபன்றன்” என்பது ஐராமாவதாரம்; “தன்னுன் பெருகற்குத் தானபிறி து உண்பாடென்க்கன மரண மருள்” என்பது குறள். மற்ற விளித்துக் கொள்க.

[பிணிகொள்கு முதற்பிறங் குறுப்பினைத் - துணிசெய் துயர்த்தோன்ற தமைவான் - மதிமருண மருத்தரிது, மருத்துவ ஹ்ணர்ச்சி - மாற்றியரும் வழக்கி னேற்றவோ ருயிர்தமக் - கியற்கையு மவ்வனிருக்கு மென்பால்]

மருத்துவன் = வைத்தியனாவன்;

பிணி கொள் அகடு முதல் பிறங்கு உறுப்பினே = கோய்கொண்ட வயிறு முதலாக விளங்கும் அவயவங்கள்;

உடர்புகளின் இன்றியமைபாமை தோன்றப் “பிறங்குறுப்பினே” என்றார். இனி மருத்துவஞ் செயப்பெறின் கோய் நீங்கிப் பிறங்கு மதகைய உடர்பு எனினும் அமையும்.

துணி செய் துபரம் தோன்றது அமைவான் = அடிவுறுப்புக்களை வெட்டுவதுபோல் உண்டாகும் துன்பத் தோன்றுகிருக்கும் வண்ணம்;

யாதோ ருறுப்பினையாவது கீறங்காலத்தும், கிண்டுகாலத்தும், அரிபங்காலத்தும், அமிக்குங்காலத்தும் அசைசன முதலிபன இளைப்பயிற்சி மருத்துவன் றெழுழில் செவ்விதினை நடைபெறமாட்டாது. துன்பத்தை நோயாளன் உணரவாறாயின் எக்குத்தால் இறந்துபட்டும் கூடும். என்னு மியற்றாநே “துபரத் தோன்ற தமையான்” என்றார். துணித்தல் என்ற ரேனும் துன்மைய ஏனையவற்றையுங் கொள்க.

மதி மருள் மருது அடர்து = (துணித்தன் முதலாயவற்றால் நீகழப்பெறத் துன்பத் தோன்றா திருக்க) அறிவே மயக்கவல்ல மருத்தினைக் கொடுத்தது.

உணர்ச்சி மாற்றி வரும் வழகின் = பேரூடையார்த்தம் உணர்ச்சியை மாற்றிப் பிணிதீர்த்து வரும் வழக்கத்தைப் போல;

தற்காலத்து ஐயோப்பிய பண்டிதர் மூர்ச்சையாக்குதற்கு உபபோகித்து வரும் மருத்து “கனோரபோம்” எனப்படும். இம்மருத்து குறித்த நோசைன் பூர்ச்சை தெளிவிகளாலினை அபாயஞ் செய்யும். பண்டைக்காலத்து ஆரியர் தீங்கற்ற சமமோகிளி எனலும் மருத்துப் பிரயோகத்தால் மூர்ச்சை யுண்டாக்கிச் சஞ்சலினி னெனும் மருதால் தெளிவித்து வருவா. இவற்றின் விரிவும் பிறவும் எமது “தமிழ்வரலாறு” 327 - 328ம் பக்கங்களிற் காண்க.

ஓர் உயிர் ஏற தமக்கு ஓர்ப்பாக்கியும் அங்ஙன இடுங்கும் எனபர் = ஓர் உணர்ச்சியை ஏற்றவையாகிய அவ்வுயிர் தங்களுக்கும் இயல்பினை (துணித்தல் முதலியன செய்யப்பெறும் பொழுது மகிமருள் மருத்துட்டப்பட்டவர்க்குத் துன்பத் தோன்றா திருக்கும்) அத்தன்மை போல (ஒருதன்மை இறைவனும் அமைக்கப்பட்ட) இருக்குமென்ற மசொல்வர்;

அங்ஙனம் கடைத்துறைத்து சின்றது. ஆல் - அசை.

உயிர்க்கு இதுஞ்செய்தலே புண்ணிபமும் அகிதஞ்செய்தலே பாவமு மென்பவாகலின் நாம் செய்யும் வினகளைப் பிறவுயிர்க்குத் துன்ப மெய்கப்பெறுவிடற் பாவமு மில்லையெனக். அறிவுடை ஒருவனை இழத்தலினும் அறிவிடப்பேதை பலரையும் இழத்தலே முறைமை என்ப. ஓர் அரசற்குப் பலரும் உயிர்கொடுத்தல் வழக்கம். ஓர் எளியானுக்கு அங்ஙனம் செய்வாரில்லை. இறைவனே அறிவுமையா யிருக்கின்றான். அறிவற்ற முள்ளவற்றைக் கோறலால்வரும் பாவத்தையுணர்ந்து விலக்குக. இங்ஙன மெல்லாம் ஆராய்ந்தன்றே பொதுநூலாகிய திருக்குறளினும் இவ்வு அநிகாரப்பட்டது.

இனியே = அப்பால்;

உடலொடு வந்த உயிர் எலாம் = உடலோடு உறவுபூண்டு அண்டிப்பித்த உயிர்களெல்லாம்; கண்மயல னுகர்வான் இப்புவியிற் றனுகாணங்களை எடுத்த சீவராசிக ளெனக்.

தம் தம உள் = தங்கள் தங்களுக்குள்ளே;

ஒன்றனை கொன்று மற்று ஒன்று உயிர்த்தல் இப்பல்பே = ஒருயிரைப் பிறிதோருயிர் கொன்றருந்திச் சீவித்துவருதல் இயல்பாகிய வழக்கேபாம்;

உயிர்த்தற்பொருட்டு அறிவுக்குறைந்த உயிர்களை அளவக்களவாகக் கொன்றுண்டிருந்தல் பெரும்பாலவ மாகாதென்பது கருத்து. ஆண்டு நேரும் கிறிபாவமும் பிராயச்சித்தம் முதலிய வற்றைச் செய்யிற் பரிசரிப்பாகும். இலே, காய், கிழங்குகளும் என்னும் இவற்றையுண்டு பலரும் உயிர்வருதல் கண்கூடா யிருத்தலின் புலவனு லிரும்புதன் மிகையென்க. முன்னேற்றத்திற்

குச் சோபானமுநறபாக அனமந்திருக்கும் இவ்விரண்டுணவீகளுள்ளே புலவுணவு மிக்கிழித்ததா யிருத்தலை உணராத புல்லர் இரண்டும் பாவம்பப்பனவென்று பறைசாற்றியழல்வர். இவர் கூற்ற, சிறுவகுப்பிற் கற்பாணையும் அவ்விற் பெரிபதொரு வகுப்பிற் கற்பாணையும் ஒரு தரத்தின ராகக் கொள்ளாமுயல்வோர் கூற்றெந் திகழப்படு மென்க.

எனினும் = என்றனும்;

[கொல்லுழி யிடும்பை பல வெய்திடு நப்போ லுயிரும்] கொல் உழி நம்போல் பல இடம்பை எய்திடும் உயிரும் = கோறல் செய்யும் பொழுது நமமைப்போன்று பலதான் பங்களை அடைகின்ற உயர்வர்க்கமும்;

நவிய உற ஓர் அறிய உயிரும் என = (அவ்வாறே வருத்துமிடத்து நாம் காணுமாறு) துன்பத்தைப் பெறாத ஓரறியுற மென்று;

பகுத்த உள் பயன் யாது = பிரிவுபடும்படி இறைவனுற் படைக்கப்பட்ட உட்பிரயோ ஜனத்தான் யாது?

ஓரறிவியரை உணலின்பொருட்டிற் கோரல் புரியலா மென்பது இறைவனுக்கு முடன்பா டுடனபது குறிப்பு. உயிரைக்கொண்ட நின்னமல் (புலவுநசையற்று) இருக்கும்படி படைக்கப் பெற் ற காரணத்தான் என்னையோவெனில், இயல்பிலே ஆணவமலத்தில் அழுத்திக்கிடக்கும் ஆன்மாவைக்கு நல்லுணர்ச்சி வருதற்கும் நானடைவிலே சுவகாருண்ணியம் மேற்பட்டுப் பின்பிலே உயர்ப்புண்டாகி வீடுபெறும்புகாகும் இவ்வாறமைத்தலே தகுதியென்று இறைவன் செய்தனன் என்க. இத்துட்பமே உட்ப்பனாகும். ஓரறிவியரையும் கொன்றருத்துவதாற் சிறிதுபாவ முண் டென்ப. அப்பாவமும் முற்கட உபபடி தென்பு வந்தார் முதலியவர்களின் கடனிறத்தலானும், “கடவுளை நினைத்து கறிதயிர் செய்து ஓவியங்க்கைய பெழுப்பி யாகுதி செப்கையாகமும் பதிற் றிரு கவனம்-பங்கமிட விதியா லுண்டுகை பூசி” என்னும் விதிக்கொடு சசரப் பிரிதியாகப் புசித் தலானும் பரிசுரிப்பாகுமென்க.

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

[பிறவுயி ரோரறிவு பேணுயிர் தமையுணன் மறனன் நென்னு வருத்த தறநூல்] அறம் நூல் பிற உயிர் ஓர் அறியுபேண் உயிர் த(ம்)மை உ(ண்)னல் மறன் அன்று என்னு வருத்தது = தருமத்தை வருக்கும் மருதிநூல்கள் ஓரறிவுயி ரல்லாத ராறிவுயிர் முதலியவைகள் ஓரறிவினையே கொண்டு உயிர் ததுவரும் உயிரகன் தம்மை உண்டிவருதல் பாவமாகாதென்று வகைசெய்தன;

“ஓரறிவு பேணுயிர்” என்று மிகைபடக் கூறினமையானே அவ்வுயிர்வருக்கமும் தமக்குரிய தனுக்களை ஒருவாறு பேணியருவனவாகலின் அவற்றை சசரப்பிரிதியாக்காமலும் வேண்டிய அளவை கடந்தும் அனுவசிப்பதாகச் சிதைத்துவிரிப் பாவம் பெரிதுமுண்டெனக் குறிப்பித்தாரா யிற்று.

ஊன் மிசைகிலரேல் = (வன்மை தருகின்ற) மாமிசத்தை அருந்தாது விடுவராயின்;

ஊழ் வலி ஓர் இ = ஊனருத்துவார் தம்மோடு ஒப்ப அமைத்திருக்கும் வலிமை நீக்கி;

சமவலிமையேனும் பெற்றிருத்தாற்றன் ஊனருத்துவாராற் ருழ்த்தப்படா திருப்பர் என்பது குறிப்பு.

[சுன்பிறர்க் காட்டப் டிணைகுவர் பெரிதெனில்] ஈன் பிறர்க்கு ஆட்பட்டு பெரிதும் இளை குவர் எனில் = இவ்வுயித்திலே ஊனருத்திவரும் அப்பிற்தமக்கு அடிமைப்பட்டுப் பெரிதும் வருத்துவர் என்று கூறும் பகூத்திலி;

ஊன்மிசைவோர் என அடிக்கொருமுறை கூறுவதற்கு நானியோ அரோகிகப்பட்டே “பிற்தமக்கு” என்றார்போலும்.

பெரிது அவ் ஊனை பெட்டு உண்டிவருமும் = பெரிதாக அவ்ஊனை விரும்பியுண்டு வருகின்ற;

அவ்வுண்ப் பெரிது பெட்டென மாற்றக. பெரிதுண்டு எனவுந் கூட்டியுரைத்துக் கொங்க. கீழ்க்கூறப்படுவன மாபு மரபாக மாமிசமுண்டுவந்தும் நம்மையெல்லாம் அடக்கிபாளும் ஆற்றலும் பிறவும் வாய்க்கப்பெற்றனவிலலை என்பது தோன்ற “வருஉம்” என்றனபெடுத்தது.

அரிமா புலி முதல் ஆகிய எ(ல்)லாம்=சிவகம புலி என்னும் இயற்றை முதலாகக்கொண்ட எல்லா விவகங்களும்;

[நமை புரிமே பாட்சி] (ம்)மை ஆட்சி புரிமே=நம்மை ஆளுதல் செய்யமே;

யாதுகாரணத்தால் ஊனருந்திவரும் அகவையெல்லாம் அதுவேயனவு ஊனருந்தா நம்மை ஆட்சிசெய்யவிலலை என்றபடி. பரிமே-தொகுத்தல் விவரம்.

இக்கூற்றா மக்கட் பிறப்பினருள் உணவின்சம்பா யின்பவரோ டொத்த வலியிவர் என்னும் உணவா ிறியும் மறக்கப்படவிலலைப் உணமிக்கின்ற அரிமாவும புலியும் மிச்ச யாது தாவரமுடையனாகது தமமினும் மிகப்பருக யானைபாடிம வருதியையும் கொல்லுதல் சுரதமே. அனலி ம அகவ நம்மை அடக்கியாளாவிடும் மமயனுமிக வேகவலிமைபுள்ளனவே எனில்? அகவன் மன்ற “ நுழுவலி” என்றமைபான தூவாசிரியா தேகவலிபோடு புத்தித்தக வம் முதலிய எல்லா வுலகங்களும் அடக்கக் கருதினா என்றும், தேகவலிப் புறம் ஸுருவலியே கிறத்தாய் இருநுமப்பயனுக்கும் இன்றிப்பையாந் ஆணையாகி நற்பது என்றும், மூளைவலி மாமிசபோசனத்தால் ஏற்றமடையாது என்றும் உய்த்துணர்த்து கொங்க.

பொருபிறம்=இருகூற்று மிகவும் அழகியதொன்றாக இருக்கின்றது;

அம்மா-அகை, வியப்புத்தோன்ற நின்றதுஉமாம்.

புலவு உனு=மாமிசபோசனம்;

பருஉ உடல் வளாக்கும்=தூல சரீரத்தை அதிகரிக்கச்செய்யும்;

தூலவடல் பருகுகிற் குக்குமவுடல் ஆறல் குன்றி உயிரானது அப்பு முதலாய மேற் புலவங்குறி செல்லியலாம் இன்னும் கீழ்ப்பிறப்பையே கீழலகத்தில் எடுத்துமொப.

பண்பு அமை தன்மை மருவுறது அலங்கும=தகுதியமைந்த தன்னென்ற சத்துவ குணத்தை மருவப்பெறுது கெடுத்தலிடும;

தன்மை நற்குண நற்செய்கைகளைத் தருதலிற் “பண்பமை தன்மை”, என்றார். சன்மை-அகுபெயர். தன்மை பொருத்தாவிடின் மனச்சலன் முதலியவை தோன்றப்பெறும் என்பது கருதி “மருவுற தலைக்கும்” என்றார்.

வால் அபிபு குல்கும்=தூபமைபாகிய கல்லறிவை நிலைகுலைச் செய்துவிடும்;

அறிவினது நுட்பத்தைக் கெடுத்தலினால் கல்லனவற்றை வெறுக்கவைத்து அவற்றை னடையப்பெறும் இனிப்பயனை அறவே ஒழித்தும், தீயனவற்றை நனிதுய்க்கவைத்தும் நமது நிலைமைபைக் கெடுக்கும் என்க.

[தெருமந்து சம்முயிர் சீர்த்தேறு கிலவா-யருமந்த வாழ்வா னடையபெய்தா] நம் உயிர் சீர்த்தது எம்கிலவாய தெருமந்து அருமந்த வாழ்வான் அடைபயன் எய்தா=நமது உயிர் மீறக்கூறியவற்றோடு சீரடைந்து மேனிலைக்கு ஏறவிலாமற் சுழற்சியுற்று அரிய தேவாமர்த்தத்தை போத்த உடலொடு வாழ்ந்துவந்த வாழ்க்கையா லடையக்கூடிய அறமுதலாய பேறுகளை எய்தமாட்டா;

“சம்முயிர்” என்றமையால் ஒருமைக்கினவியாக உய்ய என்பதனைப் பன்மைப் பொருளிற் கொங்க. “தெருமால்” - (தெருமருதல்) தெருமந்து என்றும், அருமருத்தன் - அருமந்த என்றும் மருவின். தெருள்=அறிவு. தெருமால்=சுழலுதல். அருமருத்து=அமிர்தம்.

இன்ன பிற வகையின்=இன்னவகையானும் இதனோடொத்த பிறவகையானும்;

ஓராய் முதலியன சம்மினத்தின் மாமிசத்தைத் தாமே யுண்ணும்; சிக்கம் முதலியன உய்வாண்ணை மக்களைச் சிலர் நமமாயிசம் உண்டுவந்தனர். இவ்வழக்கம் மிகவுச்ச தேகங்களுட்

சிலபகுதிகளிலே இன்னும் ஒழங்கிவருகின்றது. புலவுணு¹ விநமூவால் இவ்வழக்கம் மலிவறு மாயின் உலகத்திலே துன்பம் அதிகரிக்குமென்க. இவைகளே இன்ன பிறவகைகள் எனப்படும்

இவற்றை இனிது ஆய்ந்து = கூறப்பட்ட இவற்றை விருப்பத்தோடு ஆராய்ந்து;

ஆராய்ச்சியிலே இனிமையில்லாவிடற் பயன் ஒன்றமில்லை என்பதுபோதா “இனிதாய்ந்து” என்றார். எவர்க்கு நலன்படப்ப என்றமாம்.

தவறு வழி படுததும் தனக் புலவு ஒழிதது = குற்றம்பொருத்திப் முறையிலே அகப் படுத்தும் தகுதியையுடைய புலவுணவை நீக்கி;

செம் செறி தழீஇ செழித்தல் = செவ்வையாகிப் (முத்தி முதலிபவற்றைப் பயக்கும்) நல்ல வழியைக் கைக்கொண்டு அநுசாரிததுச் செழிப்புற்ற வாழ்தலுந்நதல்,

தழுவுதலின் அருமையும் தழுவுவாக்குறும் பெருமையும் தோன்றச் “சழீஇ” என்றா னபடுத்தது. “சென்னெறி” என்பதூஉம் பாடம். அவ்வன்மாயிற் செல்லுசந்திரிப செறி என்று பொருள்கொள்க. “ஊனுண் டுமி னுயர்நகொலை நீக்குமன- செல்லுந் தேஎத்துக் குறுதுணை தேடுமின்-மல்லன்மா ளாலதது வாழ்வீ ரீவகென” என்பது சிலப்பதிகாரம்.

நல் செறி போகிய ஞாலதது கடன் = ஈகமாகக் வழியிலே தமது வாணாஜப் போக்கும் பெரியோர் தங்களுந் செல்லாம் கடப்பாடாகும்.

ஞாலததுகடன் நழீஇச் செழித்தல் என்று முடிக்க. இஃதொன்றமட்டும் அவர் தங்கடகுப போதாது. ஏனெனச் செம்மையும் அதனுக்கேற்ற குணஞ்செய்கைகளும் வேண்டும் என்பது போதாது. “புலவொழித்துச் சென் செறி சழீஇச் செழித்தல்” என்றார்.

(12) உறநெறி வாணந்தம் மரபினர் சிறுதொழில் புரிகுவ ரெனினும் போற்றறக வென்றல்.

தும்பொரு ளுதவித் தண்கடல் சூழ்ந்த
விம்பவாழ் மன்பதைக் கெயலன்ன முறையறத்
தம்முட லறிவெலாந் தீரீஇர்பெறு சிறுபொருள்
கொடைமுறை யன்றிப் பெறுமுறை யன்றென

5 மன்னவர் கொடைஞர் மாண்டொழி லான
மென்றவர் தமக்கெலா மீதலவ் வவர்கெயல்
பொன்ற வறுக்கு மாதலிற் புலையென
நின்றநெஞ் சநதணர் நீடுஞலக் காப்பில்
செயலுல கெல்லாஞ் செயிநுறச் செய்யு

10 மாதலி னவர்க்கெலா மரிததன் முறைமென
வுலகந் தாங்கிய வுபாருலந் தவிர்தம்

மரபுவரு குநகெலா மாறு ரேனுஞ்
செய்கநன்று யறிதல் சிறுத்தொன் றுதலின்
மெய்யொடவ் வந்தணர் வியன்மா பளித்தல்

15 பழியொழி பொண்ணலக் செம்பபன் றநடுமெஞ்சு
சிறுபொரு ளேனுந் தமக்கெனச் செயிபார்

- மறைநெறி' வழுவா மாண்பினர் மறந்து
சிறுதொழி லொரோவழிச் செயிற்செயி ரன்றெனப்.
19. நர்தமக் கங்ஙனம் பேணல்ரா லாதென
20. கலந்தெய் சான்றோர் நனினெறி ஞாந்முறைச
சொம்பொரு டெளிபார சிலிர
வெம்பியறிந் தொன்விய வினநபுக் குநரோ.

(இ-ஊ.) தண் கடல் சூழ்த இம்பா வாழ் மன்பனதக்கு=சூனிர்த சமுத்திரஞ் சூழ்த இந்நிலவுகத்தில் வாழும் மகளுகக் கெல்லாம்;

அத்தனர் பெருங்கொடையாளர் என்பது போசரர் “சண் கடல் சூழ்த லிம்பர்வாழ் மன்பனதக்கு” என்னுங்கொடர்முன் “கம்பொருளுகலி” எனனுங் தொடரை யாததனர். தோற்ற முறையைத் தோற்றுவித்தற்பொருட்டு “இம்பர்” என்றதற்குக் கடலை அடைபாக்கினர். உலகத்துச் சீவராசிகளின் வாழ்க்கைக் கிளிப்பமைபாத நீர்முதலியவற்றை உபகரிக்கும் மனது முதலியவற்றிற்கும் கடலே முதற்காரணமென்பது தோன்றத் “தண்கடல்” என்றார்.

தம் பொருள் உதவி=தமக்குரிய செல்வத்தைக் கொடுத்து,

கூத்திரியராதி ஏனைமூவரும் இவ்வகதணையையொப்பப் பொருளுடையார் என்பார் “தம்பொருளுகலி” என்றும், தமது பரோபகாரத் தோன்ற “உதவி” எனமங்குறினார். உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் அத்தணராதி நால்வர்க்கு முரியனவாய் யிருக்கும் தம்முடைமையை ஏனை மூவரும் ஏற்றவாறு பகிர்ந்துகொள்ளும்வண்ணம் மூவர் கொடுத்தருளினார் என்க. அத்தணராவார் தமது சிவனததன்பொருட்டு மூன்று மாசத்திற்கு வேண்டியவற்றிற்கு மேற்படச் சேமித்து வைத்துக்கோடல் ஆகாதென்று சிலமிருதிகள் கூறும். வேறங்கூறப்.

இயல்பின் முற்றம்=அம்மூவர்தமக்கு நிகழப்பெறும் சுபாசுப கருமங்களை (வேதமுறை மைப்படி பிழாது) நிறைவேற்ற;

தம் உடல் அறிவு எல்லாம் தரீஇ=அவர் தமது உடலே அறிவே என்பன முதலாகிய எல்லாவற்றையும் அவர்க்கே ஒப்படைத்துத் தந்து;

பின்னர் அவரிடமிருந்து தக்கணையாகப் பெறும்பொருள் இவரான் முன்னளிக்கப்பட்ட கொடைப்பொருளையென்றி ஏற்றிட்ட பொருளாகாது என்ற நிரூபித்தற்கு நிலைக்களனாக இருப்பது இவர்தம் தருகையே ஆகலின் அதனைக் கற்பவர் சிந்தையிற் செவ்வனே நினைத்துதற்பொருட்டுத் “தரீஇ” என்றனபெடுத்தது. சுபாசுப கருமங்களை ஈட்டிநிகழும் உடற்சிரமம், வேதமந்திரங்களை ஆய்ந்து ஏற்றவற்றைக் கோடும் அறிவுச்சிரமம், உதாசு அநுதாத்த சரிசங்களை ஏற்குமாறுச்சரிக்கும் வாய்ச்சிரமம், எடுத்த கருமத்திலன்றிப் பிறவற்றிற் செல்லலிடாமல் மன்கினை நிறுத்திவருகின்ற மனச்சிரமம் என்னு மிவையெல்லாம் அத்தணர்க்குப் பிறர் பொருட்டு நிகழுஞ் சிரமங்களாம். தமக்குரிய பொருளையெல்லாம் பிறர்தமக்கு அளித்துவிட்டு அவர்தம் ஊழியக்காரர் போல் அவர்க்கமைந்த பணிகளையெல்லாம் நன்கு முடித்துக்கொடுத்து அவற்றின்பொருட்டு அவர் கொடுக்கும் சிறுபொருளைத் திருத்தியொடு கொள்ளும் இவவந்தணரைப் பூதேவரென்று பசன்று போற்றிவருதலும் ஒருவியப்பாமோ? இவர்மரபினர் எத்துணைக் கேடுபுரியினும் அவரைக்கைவிடுதல் ஆகாது என்க.

பெறு சிறு பொருள்=(முடித்த கருமங்கள் பயன்பெற்றபொருட்டுப்) பெறுகின்ற சிற்றளவாகிய தக்கினை;

இவரான் கேட்கப்படாதபொருள் என்பது தோன்றப் “பெறுபொருள்” என்றும், எவ்வுளவுபொருள் கொடுக்கப்பட்டாலும் இவரது பெருந்தகைமைக்கு அனைவரையெல்லாம் மிகச் சிறிவன்.

வாகும் என்பது தோன்றச் “சிறுபொருள்” என்றும் கூறினர். அம்மூவர் செய்யுங்கருமங்கள் பயன்பெறுதல் வேண்டுமென்ற கருணைமேலீட்டானே பெறப்படும் பொருள் எனவும் கூறல் பொருத்தும். “போதும் என்னும் எண்ண முன்னவனே துவிசளுவான்” என்பதோத்தாகலிற் “பெறுகிறபொருள்” என்றார் என்றாலும் ஒன்று. தக்கிணையாகக் கொடுக்கப்படும்பொருள் மிகச் சிறிபதாக இருத்தல்வேண்டும் என்னும் விதியை இப்பற்றிக்கொண்டவ ராகலிற் “சிறுபொருள்” என்றார் என்றலும் நன்று.

கொடை முறை அன்றி பெறு முறை அன்று என (இவ்வந்தணர் அம்மூவர்தமக்கும் கொடுத்த) கொடைவழித் தாகுமேயன்றி (இவாதமக்கு அவர்களார் கொடுக்கப்பட்டு) ஏற்கு முறைமையுடைய தாகாது எனவும்;

அத்தணராவோர் தமக்குரிய பொருளைத் தமது சந்ததியார்க்கு வேண்டுகென்று சேமித்து வைக்காமல் கூத்திரியராதி மூவர்க்கும் அளித்துவிட்டும் அம்மட்டோடு நிற்காமல் அவர்தமக் கெலாம் சிகழ்ப்பெறும் சுபாகுப கருமங்களையும் செவவிடின் றுறைவேற்றி வருகின்றனர். இவ் வாறு பலப்பல உதவிகளைப் புரிந்துவரும் இவர் அம்மூவரிடத்திருந்து அவர்தம உய்வுதருதித் தக்கிணையாக ஏற்றுவரும் சிறுபொருள் தாமாக முனைனரே அவர்தமக் களித்த கொடைப்பொரு ளன்றி அவர்க்குரிய தாகாது என்றபடி.

மன்னவர் கொடைஞர் மாண் சொழிலாளர் என்று இவர் தமக்கு எலாம் = அரசரே வணி கரே மடாட்சிமைப்பட்ட வேளாண்டொழிலையுடைய சூத்திரரே என்கின்ற இம்மூவர்தமக் கெல் லாம்;

கொடை = லிற்றல். சூத்திரர்தம் முயற்சியானே வையோர் கூலிவனஞ் செய்துவரு கின்றமையால் அச்சூத்திரர் “மாண்டொழிலாளர்” எனப்பட்டார். இனி இவர் செய்துகொடுத்த கூலமுதலாயவற்றைப் பிறரெல்லாம் பகிர்ந்து துகர்ந்து வருதலின் அவ்வனம் சிறப்பிக்கப்பட்டார் எனினும் அமையும்.

சாதல் அவ் அவர் செயல் பொன்ற அறுக்கும் ஆதலின் = கொடுத்தல், அரசர்முதலிய மூவர் தொழில்களும் அழிந்துபோகுமாறு கொடுக்கும் ஆதலினே;

அவர்தமக்கெல்லாம் தானம் கொடுக்கப்படிற் றவர்கள் தங்கள் தொழில்களைச் செய்கில ராய்ச் சோம்பிக்கெடுவர் என்று குறிப்பித்தாராயிற்று.

புரை என = குற்றமுடைத்து எனவும்;

அத்தண ரல்லார்க்குத் தானமுதலியவற்றைக் கொடுப்பதனானவருங் குற்றம் இதுவேனக் கூறப்பட்டது.

கின்ற ரெஞ்சு அத்தணர் = உலகக் காப்பிலே நிலபெற்ற மனசினராகிய அத்தணர் தம் முடைய;

“கின்ற ரெஞ்சு” என்பதற்கு “வேறோரா ரெஞ்சுத்துக் - குறிப்பேவல் செயன்மால் க் கொள்கொடை யத்தணர்” என்றருங்கு உரைகொடலுக் தரும். தாமரையிலையின்கண்ணே ஒன்று தொன்றியிருக்கும் புனலேய்ப்ப உலக காரியங்களை ஒன்றி ஈடத்திக்கொண்டும் சேய்மைக்கண்ணு ள்ள செங்கதிரைக் கண்டலரும் அத்தாமரை மலரைப் போலப் பிரகிருதிக்குச் சேயோனாகிய இறைவனிடத்தி லுள்ளன்பு புண்புருத்தலும் பிறவும் ண்டுப் பொருத்தி நோக்கற்பாலன.

நீடு குலம் காப்பு இல் செய்யல் = இடையறாது நீடித்துவருகின்ற அவர்தம் குலத்தினைக் கர்த்தல்புரியாத செய்கை;

எவரானும் அழிக்கப்பெறாத குலம் என்பதுபோதா “நீடுகுலம்” என்றார். இனிப் பிறரெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து தம்மை வருத்தும்போதும் தாம் அவருக்கு ஒருகேடுக் குழாது நலமே புரிகின்ற குலம் எனவும் எண்டுக் குறிப்பித்தாராயிற்று.

உலகு எல்லாம் செயிற் உற செய்யும் ஆதலின் = உலகமுழுவதையும் குற்றத்திடத்தே இழாந் தும்படி செய்யும் ஆதலினே;

அத்தனரே தமது அறிபாற்றல்களான் உலகினைக் கேடுறும் காத்துவருகின்றனர். இவர் அவ்வளவு காவாலியின் உலகத் தாமே கெடும் என்க. இத்தனரே அத்தனரைத் தானம் முதலிய வற்றாற் காவாமையானே நிகழப்பெறும் ஏதம் குறிக்கப்பட்டது.

அவர்க்கு எலாம் அளித்தல் முறை எனுமாவர்தமக்கெல்லாம் (வேண்டியவற்றைக்) கொடுத்தல் முறைமையாகும் எனவும்;

உலகம் தாங்கிய உயர் குலத்து அவர் தம் உலகினைக் காத்த உயர்த்த ஒழுக்கத்தினை யுடைய அவ்வத்தனர் தங்களுடைய;

இக்காலத்தார் அத்தனர்தம் சிறப்பினை அறவே மறந்திட்டன ராதலின் இந்நூலாகியியர் அவரைப் பலவிடங்களினும் எடுத்துக்கூறி மேம்படுத்துகின்றார். ஆனால் நற்பொழுதுள்ள அத்தனர்தம்முட் பெரும்பாலோர் தங்கள் ஒழுக்கத்தினின்றும் பெரிதுத் தாழ்த்துவிட்டனர், அதுபற்றிப் பணை சாஸிணரைக் குறித்தற்பொருட்டுத் “தாங்கிப்” என்று இறந்தகாலத்தார் கூறினார். அவர் செய்துவந்த நன்றியை நினைப்பூட்டுதற்பொருட்டு “அவர்தம்” என்று சுட்டிக் கூறினார். மேற்கூறியவாறு பலசன்மைகளை யுஞ் செய்துவந்தமைபானன்றே உயர் குலத்தினர் எனப்பட்டார் அவ்வத்தனர் ரென்க. அவர் தமது குலாசாரக் கல்வியற்றவரா யிருத்திடனும் அவர் தமக்குக் குலப்பெருமையிலாப் பிறர் உபதேசஞ் செய்தன் முதலியவற்றைப் புரிவான் மேற் கோடல் கூடாது. “கற்றதொன்றின் நி விடினது குடிப்பிறந்தார்—மற்றொன் றறிவாரின் மாண மிகநல்லர்—பொற்ப வுரைப்பான் புகவேண்டா கொற்சேரி—துன்னுகி விற்பவ ரில்” என்பது முன்றுறையனார் பாட்டு. (இம்மேற்கோளைக் கருதும்போத்து மடவோரைக் கற்றற்பகுதியிலே லிடாது முன்னோர் அமைத்துவந்த காரணமும் அன்னபிறவும் துணுகியாராய்வார்க்குப் புலப்படாம லியா.)

மரபு வருகுநர் எலாம் மாணுரேனும் பாரம்பரியமாக வருகின்ற பிராமண ரெல்லாரும் (ஒதன் முதலாய அறுவகைத் தொழில்களைக் குறைவறச் செய்து வருதலிலே) மாட்சிமைப்பட்டில ரேனும்;

செய்தன்றி அறிதல் சிறத்தது ஒன்று ஆதலின் (இவர்தம் முன்னோர் எனைய மூவர்க்குச் செய்த சன்மையை அறிவது சிறத்த ஒப்பற்ற தருமமாதலின்;

இவ்வத்தனரின் முன்னோருடைய நற்குண நற்செய்கைகளா னன்றே நம்மவரெல்லாம் எவரானும் இன்றும் நன்குமதிக்கப்பட்டு வருகின்றனர் என்பதை மறவாமற் செவ்வனே மனதில் வைத்து இவர்தம்மையும் நாம்போற்றி மேம்படுத்த வேண்டியது ஆவசியசக் கடப்பாடாகும். “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முயவண்டா முயவில்லை—செய்தன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பது குறன். செய்தன்றி கொன்றவர்தம்மை அந்நன்றியே கோறமென்ப “புன்றெழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே—கொன்றி மல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ” என்பது கத்தபுராணம். முன் பொருந்நிசெய்தோர் பின் பலசெடி சூர்த்தாரேனும் அக்கேடுகளை மறந்து நன்றியையே பாராட்டி அவரை நன்குமதித்தல் வேண்டி மென்ப. “கொன்றன்ன வின்னா செயினு மவர் செய்த—வொன்றுண் டுள்ளக் கெடும்” என்றார் திருக்குறளினும்.

மெப்பொடு அவ் அத்தனர் வியன் மரபு அளித்தல் உண்மை பொருத்த அன்போடு (நன்றி புரிந்தருளிய) அவ்வத்தனர்தம் பெருமை வாய்த்த பரம்பரையினரைக் காப்பாற்றுவது;

இக்காலத் தத்தனரை ஆற்றலில்லாமையாற் போற்றதல் சாலா தாதலின் வஞ்சகமாகப் பலரும் போற்றுவர். அவ்வனஞ் செய்வார் செயல் அவர்க்கே கேடுபயக்கு மாதலிற் றிரிகாண சுத்தியாகப் போற்றதல் வேண்டு மென்பார் “மெய்யொடு” என்றும், இக்காலத்தார்க்காகப் போற்றதல் செய்யப்படவில்லை அக்காலத்தார் பொருட்டே செய்துவது என்பார் “அவ்வத்தனர்” என்றும், அவர்தம் மரபு எத்துணைச் சீர்கேடு எய்தப்பெறினும் மலைமுடியி லேற்றிய வினக்கம் போன்று ஓரிபடைத்துப் பங்கிக்கொண்டேவரும் என்பார் “யிபன்மரபு” என்றும் கூறினார்.

பழி ஒழி ஒன் னலம் செம் பயன் தரும் எனு = பாவம் நீங்கிய ஒன் னிய நன்மைபொருத்திய நற்காரியங்களுகுரிய பயனைத் தரும் எனவும்;

பழி தீர்ப்புவதனைப் பழியென்றார். “உயற்பால தோரும் பழி” என்பது தமிழ்மறை. இக்காலத் தந்தணரையும் அன்பொடு போற்றி ஒழுகிவருவரேல் அம்புவருந் தத்தமக்குரிய பாவங்கள் நீங்கப்பெற்றவராவர் என்பார் “பழியொழி” என்றும், ஒன்மைபயனவாக அவர்தஞ் சுபகருமங்கள் வாய்க்கப்பெறுவ காலத்துச் செவ்வியபயனையம் பெற்ற பவார் என்பார் “செம்பயன் மருஉம்” என்றுகூறினார். அவ்வந்தணர்தம் மரபினைப் போற்றுவீழிற் பழி பொழியப்பெறு ராய்ச் செய்துவருங்காரியங்க னெல்லாம் இருளுற்றத் தீப்பயன்பெற்று இடாப்படுவார் என்க.

சிறு பொருளேனும் தமக்கு என சேமியார் = (முறைப்படி குறிப்பக் காப்பிற்ரு வேண்டிய தின்மேல் அதிகமாகச்) சிறுவினைப்பொருளையேனுத் தம்பொருட்டிப் (பிற்காலத்திற்கு வேண்டுமெனக்கருதிச்) சேமித்து வைக்காதவரும்;

“சேமியார்” என்ற சொல்லாற்றலாற் “சிறுபொருள்” என்றதற்கு அடைபுணர்த்தப் பட்டது. பிறர்க்கெனப் பெரும்பொருளையுஞ் சேமித்துவைப்பார் என்று குறிப்பித்தாருமாம்.

மறை நெறி வழுவா மாண்பினர் = அத்தணர்க்கு வேதங்களிலே விதிக்கப்பட்ட வழியி னானும் பிழைத்துப்போகாத நற்குண நற்செய்கைகளையுடையவரும் ஆகிய அவ்வத்தணர்;

முத்தி முதலாகிய பதவிக்குச் செல்லும் வழியினை எதனாக் காட்டுதலின் “நெறி” என்றார். அந்நெறியில் வழுவின்மேல் நாகுமுதலாய தீப்பதவிகளை அடைவர் என்க. “மாண்பு” இப்பொருட்டாதலே “இல்லவண் மாண்பானால்” என்னுங் குறளுக்குக் கெழுதப்பட்ட உரையிற் கண்டு கொள்க. “நெறி” - மிருதமுதலியனையுமாம். “ஒழுக்கத்தி னெல்லா ராவோ ரிழுக்கத்தி - நேதம் படுபாக் கறித்து” என்பவாகலின் “மறைநெறி வழுவா மாண்பினர்” என்றார்.

மறந்து சிறு தொழில் ஒரோ வழிச் செயின் செயிர் அன்று எனு = உணர்வழிந்து சிறுமை பயங்கின்ற பாவகாரியத்தை ஒரோவமையத்துச் செய்துவிடுவரேல் அச்செயல் குற்றமாகாது எனவும்;

பெரும்பாண்மைச் சிறுதொழிலைச் செய்யவேமாட்டார் என்பது தோன்றச் “செயின்” என்றார். பாணைக்கு மதம்பிடித்தால் அதற்குதுவும் அலங்காரமாதல் போல அத்தணரும் மறந்துபுரி சிறுதொழிலும் அவர்க்கு உலகும. “குடிப்பிறந்தார் கண்ணினங்குந் குற்றம் விசம்பின் - மதிக்கண் மறப்போ லுபர்த்து” என்பது குறள். ஏனையோர்க்கு அச்செய்கை நாய்க்குப் பிடித்த மதம் போலாம் என்ப. ஆனால் ஒழுக்கம் முதலியன பிழைக்கப்பெற்ற அத்தணர்கள் செய்யுங் குற்றம் ஒருபோதும் நற்றமாகா தென்ப.

பிறர் தமக்கு அடங்காம பேணுதல் சாலாது எனு = வனை மூவர்க்கும் (அவர்தம்மாற் செய்யப்பட்ட குற்றஞ் சிறிதேயாயினும் அத்தணர் செய்த குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளும்) அவ்வாறுபோலக் கொள்ளாத டுயலாது எனவும்;

அத்தணர் ஒழித்த மூவர் செய்யுங் குற்றம் குற்றமாகவே கொள்ளப்படும் என்றபடி. உலகந் தனது நிலையினி னிலகூத்தன்மையின்றிப் பொன் மாதலின் “அங்ஙனம் பேணுதல் சாலாது” என்றார். பொருடா ட்டிடுவதற்கும் எட்டியவறறைப் போற்றுவதற்கும் இன்னப்பறவற்றிற்கும் உரியராதலின் அவர்க்கு அத்தணமெல்லாம் இட்டகொடுத்தால் உலகம் கெட்டொழியு மென்க.

நலம் செய் சான்றோர் நலில் நெறி தூல் முறை செம் பொருள் = (நம்மவர்க்கெல்லாம்) நன்மைபுரித்த (மனு முதலாய) சான்றோர்கள் சொல்லிய வழியினையுடைய தூன்முறைக் குரிய சிறந்தவுட்பொருளை;

கைம்மாறு கருதாமல் நண்பு பகை கொதுமலின்றி நம்மவர்தம் உய்கருதி அறநெறி னையெல்லாம் வகுத்தனர் என்பார் “நலஞ்செய்” என்றும், இத்தகைய சாஸ்புகளை யுடையவசே உயர்க்கதே ராவார் என்பார் “சான்றோர்” என்றுங் கூறினார். அரணும் அரிபும் அறமுறைபைச்

செவ்வனே வகுத்துப் பிரமதேவர்க்கு உரைத்தருளினராகவும், அப்பிரமதேவர் திரிவர்க்கும் எனப்பெயரிய ஒரு பெரிபுறலைச் செய்து அதனை மனுமுதலியோர்க்கு உபதேசஞ் செய்தருளின ராகவும், அம்மனுமுதலியோர் கம்மவர்தம் உய்வுகருதி மிருகிகளை நியுற்றிக் கொடுத்தருளின ராகவும் கூறப. இங்ஙனம் வழிவழியாக அறமுறை வழங்கப்படுவருதலை நோக்கி “நெறிநூல்” என்றார். வேறுங் கூறப.

தெளியா சிலரே = தேர்த்திற்பாச் சிலமாக்கன்;

அழக்காறு முதலிபவற்றற் கலக்கப்பெற்றவர் என்பார் “தெளியா” என்றும், அவ்வாறு யவர் பலரிருப்பினும் இங்ஙனமெல்லாம் இக்கீழ்தற்கு முற்படுவோர் மிகச்சிலரே என்பார் “சிலரே” என்றங் கூறினார்.

வெயி அறிந்து = (அத்தன்முறைக்கும் அத்தனர் பெருமைக்கும் மனஞ்செய்யாது) கொதிப்புறு அறிந்து;

ஒன்றிய றினை தயுக்குநர் = (உலகத்தார் தம்முள்ளே ஒன்றியமெனீட்டினுற் செய்யப் பெற்றது தலைகிறந்து) விளக்குங் காரியங்களைக் கெடுத்தொழிகின்றார்கள்;

அத்தனை சில்லாவியின் ஏனையோரார் பயனில்லையாகும். பயனில்லையெல் றீம்மவ ரெல்லாம் கெட்டொழிவர் என்றபடி. ஒரு குடும்பத்திற்குள் அமைத்த ஏற்றததாழ்வுகளான் அக் குடும்பத்தார் அழக்காறுகொள்ளமாட்டார். நமது உடற்கண்ணமைத்த உயர்ந்தவுறுப்புக்களையும் நுழித்தவுறுப்புக்களையும் எங்ஙனம் பாலித்து வருகின்றோமோ அங்ஙனமே பாலித்துவருதல் வெண்டுமென்றகூறப. உயர்வுதாழ்வுகளானே அழக்காறு முதலாயவற்றைக் கொள்வது சரதமெனில் அரசரும் சிறந்தவுத்தியோகஸதரும் மேனிலையில் இருந்து வருதற்கும் பொருமை கொள்வது சரதமென்க. தந்தை யிட்டிவைத்த ஒண்பொருளை அவன் மந்தமைத்தன் அறுபலித்து வருதற்கும் அழக்காறுகோடல் சரதமாகு மென்க. வீணை அதிகக் கூர்மைகொண்டு முன்னோர் தம் முறைமைகளைக் கெடுத்தொழிவதாற் போந்த பயன்றன் யாதோவென்க.

அத்தனர்க்குரிய சிறப்புக்கள் பலவும் இரண்டாஞ் செய்புளில் விரிக்கப்பட்டிருந்தல் காண்க. ஆண்டுக்கூறிய நல்லொழுக்கங்கள் அமையப்பெற்றிலார் அத்தணர்மரபிற் பிறந்தவராயிருப்பினும் அத்தணராகார். ஆகவே தற்காலம் அத்தணரென்று சொல்லப்பட்டதக்கோர் அருமையில் அரு மையவர் என்க. பேரவாப் படைத்து அறநெறி மறந்து மறநெறி தழுவி இன்னஞ்ச் சொல் லணித்து ஏற்றவரும் அத்தணரைப் பண்டைய நெறியில் கின்றவருமாறு புரிவது வே ரமது கட்டமையாகும். ஒழுக்கமுடையார்க்கே வேண்டுவன புரிதலை நாம் கைக்கோடல் ஆவசியகம் என்க. இங்ஙனம் புரிந்துவரின் அவரெல்லாம் நன்னிலையை விரைவின் எய்துங்.

(13) தத்த நெறிச்செலுஞ் சால்பினை யுணராப்
பித்தர் தவறெனப் பேசுவ ரென்றல்.

ஒருசார் மங்கைய ரணன்முகீம் வேட்குந்
ரொருசார் மங்கைய ரதுவெறுக் குநரே
யின்னண மொருசார் மாக்கட் கினிய
வுணவு முதல பிறிதுசார் பினர்தா
மறவெறுத் தம்மா பிறழிதை குநரே
யஹ்ணை யனவு மிவ்வே யமைபு

- மிவற்றூற் பழகிய வினிபன பிறவே
 உல்லன வாத லவனிக் கிபற்கை
 யினியே,
- 10 ஓருடற் குரியவர் மைம்பொறி புள்ளு
 மொருபொறி வேட்பன பிறவெறுப் பவ்வீவ
 பெணினு மைம்பொறி வேட்பன வெல்லா
 மவ்வவ வழிநின றளாய்மன னின்புறஉம
 ஆறிவே,
- 15 மனனவேட் டெல்லாம வண்ணம்பொறி தூக்கிக்
 கெள்ளுவ கெண்டு தளவுவ தள்ளி
 பெள்ளுறா நன்னிலை பெய்துறா மென்ப
 வாதவி னுலகேரா தமக்கலம வனதா
 நல்லன வென்று மாகா தனதா
- 20 மல்லன வென்று மலமதல்
 புல்லிய நெறிததாப புகன்றிசி னேரே.

(இ-ள்.) ஒரு சார் மங்கையர் அணல் முகம் வேட்டுகார்—ஒரு பகுதியான பெண்கள் கண்
 னம் மோவாய் மேலவாய் முதலிய இடங்களிலே கறுத்த மயிரையுடைய முகத்தாடவரை விரும்பு
 கின்றார்கள்;

கண்ணம் முதலாயினவற்றை இல்லாதாரை மங்கையர், விரும்பும் வழக்கா நின்மையின்
 ஈண்டு “அணல்” என்பது அகுபெயராய் அவற்றின்மே லடர்த்த கறுத்த மயிர்த் தொகுதியை
 உணர்த்தி நின்றது. “மழிததலு நீட்டலும் வேண்டா” என்ற பகுதிகுப் பரிமேலழகா எழு
 திப்போத்த உரைபோல ஈண்டைக் கிணைந்தவாறு விரித்துரைத்துக் கொள்க.

“அணல்” கபோலத்தை யுணர்த்து மென்பதற்கு “மையணற் காளை” என்னும் பகுதிக்கு
 “மயிராற் கறுத்த கபோலத்தினையும்” என்றெழுதப்பட்ட உரை ஆதாரமாகும். இவ்வாறே ஐங்குறு
 தூற்றினும் “மையணற் காளை” எனவருதலுங்காண்க. இனி மோவாயை உணர்த்துவதை “மை
 யணற் காளை”, “புலிப்போத்தன்ன புல்லணற் காளை” எனவருகின்ற பகுதிகளுட் கண்டு தெளிக.
 மோவாய்—உயர்ந்தவாய், நற்றிணை 211-ம் பாட்டின் உரையை நோக்குக. கழுத்தினே யுணர்த்
 துவதைச் “சரியற் றுடி”, “கறையணற் குறும்பூழ் கட்டி சேர்க்கும்” என்ற பகுதியுட் காண்க.

“அணல்” என்பது தாடியியினே யுணர்த்து மென்பதனை நற்றிணை 179-ம் பாட்டில்
 “மையணற் காளை” என்ற பகுதிக்கு எழுதப்பட்ட உரையும், அணல் என்பதற்கு எழுதப்பட்ட
 விசேடவுரையும், நற்றிணை 198-ம் பாட்டில் “மையண லெருத்தின்” என்ற பகுதிக்கு எழுதப்
 பட்டவுரையும் “திசுழ்நெடுங் தாடியி னழகு” என்ற பிற்காலத்தார் கூற்றும் வலியுறுத்துவன
 வாசும்.

காமம் வேட்ட மகளிர் கறுத்த மயிருடையாரையே விரும்பல் இயற்கையாகலின்
 இங்ஙனஞ் சொற்கள் வருவித்துரைக்கப்பட்டன.

மேல்வாய் கபோலம் முதலாய் இடங்களிலே மயிர்த்தொகுதியை வளர்ப்பவர் யவனர்
 போன்றார் என்க. இங்நூலாசிரியர் தமிழ்காட்டினராதலின் மங்கையர் இந்நீண்ட தாடியினை
 கழலாயுரை எவ்வனம் விரும்புகின்றனர் என்னும் விபப்புமேலீட்டினால் இவரை முதீற்கண்
 னுழத்துக்கடறினர் போலும்.

ஒரு சார் மங்கையர் அது வெறுக்குநர் = மற்ருரு பகுதியான பெண்கள் (தாடி மேல் வாய் முதலிய இடங்களிலே மயிர்த்தொகுதியுடைய ஆடவரை விரும்பும் அம்மகளிர் போலாது) அத்தாடியுமீர் முதலியன உடையவரை வெறுக்கின்றனர்;

‘ஆகவே அவை இல்லாதாரை விரும்புகின்றனர் என்க. “அது” என்றது “மற்றத னன் கல னன்மக்கட் பேறு” என்றதற்குப் பொருள்பட நின்றது.

தாடியுமீர்ந்து மேல்வாய் மயிருடையாரையும் மேல்வாயினும் தாடியினும் மயிரில்லா தாரையும் அவ்வளமே வேறுவேறு சாரான மங்கையர் விரும்புவர் என்பது இக்கூறியவற்றாற் போதும். மேல்வாய்மேன் மயிருடையார் வேளாளர் போன்றார். மேல்வாயினுள் தாடியினும் மயிரில்லாதவர் சோனாட் டத்தனர் போல்வார்.

இன்னணம் ஒரு சார் மாக்கட்கு இனிய உணவு முதலு = இவ்வாறேமான ஒருபகுதியான மாக்கட்கு இனிமைதருவனவாகிய உணவுப்பொருள் முதலாயினவற்றை;

“முதல்” என்றார்: உடுக்கை, பாடை, உச்சரிப்பு, பாஷாஸங்காரம், அணிகலன், பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்கம், தண்டம் என்றற்றோடக்கத்தனபலவும் அடங்குதற்பொருட்டு. இவ்வாறே “அறியாத் தேசத் தாசாரம் பழியார்” எனவும், “அறியாத் தேயத்தான . .. வுடு பெற்றார்” எனவும், சான்றோர் கூறியவற்றானே உணரப்படும்.

பிறிது சார்பினர் தாம் அற வெறுத்து (அம்மா) பிற விழைநூர் = மற்ருரு பகுதியினர் முழுதும் வெறுத்து (அவராலே வெறுக்கப்பட்ட உணவுமுதலாய) பிறவற்றை விரும்புகின்றனர்;

அஃறிணை அனவும் இவ்வே அனமும் = அஃறிணைச் சீவராசிகளும் (ஒன்றன் வெறுக்கப் பட்ட உணவு முதலியனவற்றை மற்ருன்று விரும்பிவருதலாகிய) இவ்வாற்றினையே பொருத்து வனவாகும்;

உடுக்கை முதலியன அஃறிணைச் சீவராசிகட்கு இன்மையின் ஏற்பனவற்றைக் கொள்க.

இவற்றால் பழகிய இனியன = இக்கூறியவற்றுல் (விரும்பிப்) பழகப்பட்டனவே இனியனவும்;

பிறவே அல்லன ஆதல் அவளிக்கு இயற்கை = (விரும்பிப் பழகாதனவாகிய) ஏனைப் பொருள்களே இனிமை அல்லாதனவாகக் கொள்ளுதல் உலகத்துச் சீவராசிகளுக்குரிய சுபாவமாகும்;

இனியே = முன்னர்க் கூறியன்போக இனிமேற் கூறுவதாவது;

அகத்துறப்புள்ளும் வேற்றமை காட்டப் புருதலின் இனியெனப் பிரித்துக்கூறினர்.

ஐர் உடற்கு உரியவாம் ஐம் பொறி உள்ளும் = ஒரே உடலினது செனகரியத்திற்கு உரியனவாகிய (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற) ஐத்து பொறிக டம்முள்ளும்;

ஒரு பொறி வேட்பன பிற வெறுப்ப = ஒரு பொறி விரும்பியவற்றை ஏனைப் பொறிகள் வெறுக்கின்றன;

மூக்கிற் கினிய புழுத முதலியவற்றை வாய்முதலியனவும், வாய்க்கினிய குழம்பு முதலியனவற்றைக் கண் முதலியனவும் வெறுக்குமென்று கூறினாயிற்று. இரண்டு முதலிய பொறிகள் ஒருபொருளை விரும்புதல் செய்புமாயினும் ஒருபொறி அப்பொருளை விரும்பும் முறைப் படியே மற்றைப் பொறியும் அதனை விரும்பாது என்பது போதர “பிறவெறுப் பவ்வே” என்றார்.

எனினும் ஐம் பொறி வேட்பன எல்லாம் = என்றாலும் ஐம்பொறிகளுக்குள்ளே (மேற் கூறியவாறு ஒற்றமையில்லாதிருந்தாலும் அவ்வவற்றானே) விரும்பப்பட்ட எல்லாறுகாச்சிக் களையும்;

[அவ்வவ் வழிகின் றளாய்மன என்னபுறாஉங் ளு மனன் அவ் அவ் வழி நின்று அளாய் இன் புறாஉம் = மனசானது அவ்வவ் பொறிகளின் வழியாக நிலைமைபெற்று (அவ்வவற்றானே) விரும்பப் பொருள்களைக்) கலத்து இன்பத்தை துகரும்;

வேட்டன என்பதற் கேற்ப இன்புறமும் என்றார் ஆதலின் வெறுத்தனவற்றிற்கும் அவ்வாறே துன்புறமும் என்றனர். மனனும் பொறிகளும் இன்பத்தை நாடுதலின் அவ்வுணர் கூற்றார் என்பதும் மிகப்பொருத்தும். இது கருதி யன்றே “இன்புறமும்” என்றன்பெடுத்தது. அல்லலும்தாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கு இதுவே நிலைக்கான் ஆதலின் அன்பெடுத்தது என்பாருமுள்ளர்.

மனசிற்கு இன்பதன்பக்கன் பொறிகளின் வழியே பிறக்கின்றன என்பதனையும் ஈண்டு ஆராய்ச்சியாற் பெத்துவைத்தனர்.

அறிவே = அறிவானது;

மனன் வேட்ட எல்லாம் = மனசினாலே வீறும்பப்பட்டனவற்றையெல்லாம்;

அகரம் தொக்கது.

வண்மையொடு னுக்கி = நடுவு நிலைமையொடு ஆராய்ந்து;

நடுவுநிலையுள்ளவர் தம் ஆக்கஞ் சிதைவின்றி எச்சத்திற் கேமாப்புடைத்தாதலும் பிரவும் பெறுவாதலின் அந்நடுவுநிலைமையை “வண்மை” என்றார். இவ்வாறே தேவரும் “தருகி பென்வொன்று நன்றே” எனக் கூறினார். இதனைச் செம்மை என்றும் கூறுப. “வண்மை” என்பது நடுவுநிலையே என்பது போதாத் துலாத்தின் நெறுநிலையுணர்த்தினார்.

கொள்ளுவ கொண்டு = (வண்மைதருவனவாகிய) கொள்ளற்பாலனவற்றைக் கொண்டும்;

“அறிவுடையா ராவ தறிவார்” ஆதலிற் “கொள்ளுவ கொண்டு” என்றார்.

தள்ளுவ தள்ளி = (இருமைக்கும் உறுதி பயவாதனவாகிய) தள்ளவேண்டியவற்றை (மன விரூப்பத்தைக் கவனியாமல்) அகற்றியும்;

“சென்ற விடத்தாற் செல்லிடா நீதொரிந் நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு” ஆதலிற் “கொள்ளுவ கொண்டு தள்ளுவ தள்ளி” என்று கூறினார்.

என் அறமும் நல் நிலை எய்துறமும் என்பது = இகழுதவற்ற் நல்லநிலைமையை அடையும் என்று கூறுவர் பெரியோர்;

அறிவு அற்றவர்காக்கு கருவிபகி நன்றின்பாலுய்த்து மெய்ப்பொருளைக்காட்டி உலகத்துச் சான்றோரோடு ஒக்கவைக்கும் என்பது ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. அறிவான் ஆய்ந்துவருவார் தம் செயலை இகழ்த்தரு ஒருவன் எத்துணை முபன்றாளுயினும் பன்பெறுது கெடுவன் என்பது போதர “என்னுறமும்” எனவும், மனன் முதலியவற்றினே வேட்கப்பட்டுக் காணற்புணல்போலத் சோன்றியுழியும் இன்பம் போலாது இவ்வின்பம் நீடுநிலைக்கும் என்பது போதர “எய்துறமும்” எனவும் அன்பெடுத்தன.

இவற்றினே புலன்வழியே மனசினையும் அம்மனசின் வழியே புலன்களையும் மனசினையும் போகவிடுப்பவர் இருமைச் சுகத்தையும் எளிதிற்பெறுவர் என்பதும் ஈண்டு விளக்கக் கிடந்தமை காண்க.

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

உலகோர் = உலகத்து மார்தர்கள்;

தமக்கு அமைவனதாம் நல்லன் என்றும் = தங்களுக்கு அமைவனவாகிய உணவு முதலாகிய பொருள்களையே நண்மை பயத்தற் குரியன என்று கருதியும்;

ஆகாதனதாம் அல்லன் என்றும் = (பிறர் நுகர்ந்துவருவனவாகிய பொருள்கள் தமக்கு வசிக்கமும் பழக்கமும் இல்லாத காரணத்தானே) பொருந்தாதனவற்றை நண்மை பயவாதன என்று கருதியும்;

அமைதல் = (உருகா நயவத்தி னுண்மையை அறியாமல் அம்மட்டோடும்) பொருந்தி கிடத்தல்;

புல்லிய செறித்து ஆக) டுகனறிகிறோ = காந்த த மகநுடைய முறைமை பென்று கூறினா புலகோ,

உலகத்தா தத்தம் பழக்கவழக்கங்களை சிறந்தனவென்றும் நிராக்ருரி பழக்கவழக்கங்கள் தாழ்த்தனவென்றும் தத்தமந்தூட பேசிக் கலாம் விளைத்தல் அறிபாமைப்பால் தெனவு, அவாகா அறிவவழிச் செறும் தங்கள் வழியிலே அறிவினையும் ஒழுத்து சமர்க்கும் மனசினையும் பொறிகளையும் போன்று வீணே முயன்று தீமைபழுவா எனவும், பொறிகளையும் மனச்செய்த தனவழிப் படுத்திய பாலறிவேபோல அவவவா பழக்கவழக்கங்கள் அயவவாக் கிளிடன வென்றும் நமக் கிடைவை கோடற்பாலன் இவவிவை நீக்கற்பாலன் வென்றும் கருதுவோர்களை யாவரனும நன்குமதிக்கப்பட்டு நீடுழிவாழ்வா எனவும் பிறவாழும் இப்பாட்டுள் விளக்கப்பட்டன.

(14) புதுவது கொண்டு பழையான கழிப்போர் மதிக்கொண் டாயின் வழக்கான் கிலரெனல்.

- பிறைலை யுடையை பலகை யுடையா
நியென றெருவின் நிகழ்த்தனபட னெனறுதம்
புதுமை கொண்டும பழைமையா மொருநா
நாற்கைமையா பையை கலவென மிக்கோ
5 மேற்கொண்டு மிணுகுரு நாமை விழைவுடன
கலவினும் பல்வகைப் பொண்ணுங் கடவுளா
நலவுடி வமைத்து நன்றிகொடு பரவுதல்
பொல்லாங் கெனனப புறம்பழித் தரறுநா
தமமுது வேந்தன றன்றரு நாரா
10 லவனவடி வமைத்த வழிகொ வியாததைப்
பட்டுடை யுடுத்திப் பைத்தா குட்டி
யூர்தியி னேற்றி யூவலம் வருகுந்
நிறைபுண டெனனு மினன்றிவு கொளுத்தி
முறையா சாண்பு மங்ஙனம் முபல்குந்
15 வரியையுத்து நோக்குமி யவைகொ ளொலிப்பொரு
டெரிசுவை மனநி யாவவெழுத்து சிறனு
முருவாடும் பிறவு முணாகிலே மிறைவுன்
வடிவையு மங்ஙன வாழ்த்துவை மனநி
பொதனு னிபற்றிய தெனக்காண் கிலமே
20 இனியே,
உயிரில பொருள்களொ டுருகிறெஞ் சொனறுதி
யவற்றி னலனும் பிறவுமாய்த் திறைவோ
னிபறகைப் பாவல னென்றே செயருந்
கிளத்துந் ரன்றே கடவுட படிவங்
25 கண்டுளங் கசியுநீஇக் கண்ணி ராட்டிப்
புலர்ந்த வாடை புனைஇ மலர்ந்து

- நலத்தரு பூக்கொடு கற்பெயர். ராற்றி
போற்றித் தூ வலசு புதுவழிப் பந்தலு
முலகுமுத லாகிய உயர்கெடுப பிறகுப்
30 பலவரும் பொருளெலாம் பன்னிய பன்னிக்
கலைவி லுந்வுகொடு காழும், ந்தலு
மாதுமிச செயலா னற்பொரு ளெவன்கொ
லாற்ற இடையோ ராரு ளுடையோ
35 னேற்ற முடையோ ன்றுமுத லிலலோன்
பற்றின் தமைவிடப் பற்றின் எவ்வளவு
வித்தெனப் பணித லியைத் தழு. வியைபிற
சிறப்பளித கிவதுகொல சேருமைம புகர்
பிறப்புட நனக்குப் பேணுறுந் செயலெலா
மாவித் தினிய வாநில கொலலோ
40 வினனபிற வற்றை யிகழ்குதுயலாற் சாற்றுக
தமமுய மறைபயத் தருகிக் குறியை
பெசுசு லாங்கில ரிகழ்குதுயலாற் பற்றிலர்
பொய்ச்சுள் புகலவிடா புன்மைப் புலவர்மன்
நன்னுறு வெரிதுந் தன்மனை
45 துன்னுபதி முதலவுந் தோன்றமை தெறியே.

(இ-ள்.) [பஹீல யுடையை பலகை யுடையை நீயென் றெருவளை நிகழ்த்தன்மட
னென்று] ஒருவளை நீ பல தலை உடையை பல கை உடையை என்று நிகழ்த்தல் மடன என்று =
ஒருவளை போக்கி நீ பலதலைகளை உடையாய் பல கைகளை உடையாய் என்று கூறுதல் மடத்தன்
மைத்தென்று;

பலதலை யுடைமையை எண்டு இழித்துக்கூறக் கருகினமையாற் “பஹீல” என்றார். பல
தலைகையுடையை என்னுது “பஹீல யுடையை பலகையுடையை” என வேறுவேறுகக் கூறினது
வாணன்போன் றாகருக் கைமட்டும் பலவாயிருத் த வுண்மை கருகியென்க. பல கை யுடைமையும
பலதலை யுடைமையும் தற்காலத் தில்லாமையின் முன்னோர் அங்ஙனமெல்லாங் கூறியவற்றைப்
பின்னோர் மடனெனக் கூறுவராயினர் என்க. அறிபாணமையான் முன்னோர் கூறினரோனும் அறிபு
நிரம்பிய பின்னோர் அவர் கூற்றையெல்லாம் மெய்யுதன்று வருகின்றனரே யென்று அவரது
மடமைக்கிரவுகுவர் என்று குறிப்பித்தாரா. முன்னோர் பஹீல யுடையை என்றதை நீயும் நிகழ்த்தன
மடனேயாமென்று உம்மையை விரித்துப் பொருள்கொண்மாரறித் கூறுவாராமுனர்.

தம் புதுமை கொண்டு நம் பழமையை எள்ளுநர் = தங்களுடைய புதிய கொண்கையை (ஒரு
பெரிய ஆதாரமாகக்) கொண்டு நமது (மரபு மரபாக உண்மையென் றறித்து போற்றிவருகின்ற)
பழைய கொண்கையை இகழ்த்துவருகின்றனர்.

அன்னவரின் ஆற்றலின்மையும் மற்றவரின் ஆற்றலுண்மையும் எனினோன்றத் “தம்
புதுமை”, “நம்புமை” எனறனர். நம்புமையை இகழ்வதுவே அவர்தம் புதுமையாதலிற்
“நம்புமை” என்பது முற்கூறப்பட்டது. பழமையாவது முக்காலமும் உணர்ந்த அருத்தவம்
பெருமைச் சான்றோரார் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. புதுமையாவது தம்மகத்தில் அமைவளை
ஆற்றலையே அறிந்துகொடும் ஆற்றலில்லாதவரார் தேடப்பட்டது.

[சான்றை மெய்ப்பையை நவனென மிக்கோர் மேற்கொண்டு மினுக்குவர்] மிக்கோர் கால் கை மெய்ப்பையை எவன் என மேற்கொண்டு மினுக்குவர் அம்மிருதிப்பட்டோர் நான்கு கைகளையுடைய அங்கியைப் பூண்டு கொண்டும் தம்மை அறிவாளிகளாகப் பட்டிவருகின்றனர்;

மிக்கோர் முறைமைக்கு மீறி எடப்பவருமாம். மிக்கோர் கண்டு இகழ்ச்சி கருதி வந்தது இரண்டுகையுடைய இவர்தாம் நான்குகையுடைய அவகியை மேற்கோடல் அறியாமைப்பாலதாய்ருத்தும் அதனைக் குறிக்கொள்ளாமற் சான்றோரையும் அவர்தம் சார்பினோரையும் இகழ்த்து வருகின்றனரே என்பது குறிப்பு. கலாவிகோதர்க்கே இவ்வகதி உரியதுவாக இருந்துவருதலின் இதனையே முதற்கட் கூறினாபோலும்.

[நாமே விழைவுடன் கல்லினும் பல்வகைப் பொன்னினும் கடவுளை நல்வடி வமைத்து ஈன்றிகொடு பரவுதல்] நாமே விழைவுடன் நல் வடிவு கல்லினும் பல வகை பொன்னினும் அமைத்து ஈன்றிகொடு கடவுளை பரவுதல் என்றும் அன்போடு இறைவனது நன்மையமைந்த வடிவத்தைக் கல்லினும் பல்வகைப் பொன்னினும் அமையவைத்து ஈன்றியுடன் அக்கடவுளை (பூசை எரவேத்தியாரச்சனை முதலியவைகளானே வழிபட்டுத்) துதித்து வருதல்;

பண்டைக் காலத்தில எல்லா மதத்தினரும் விக்ரகாராதனை செய்து வந்தனர் என்பதும் தற்காலத்திற் பெரும்பான்மையும் நம்மவரையன்றிப் பிறமதத்தினர் செப்கின்றாரில்லா என்பதும் தோன்ற “நாமே” என்றும், பிறரெல்லாம் நமரை எத்துணை விகழ்த்து தூற்றியரினும் நம்மவர்க்கு அவ்வாராதனையிலே வேட்கைக்குன்றாம னிலைத்துவருகின்ற தென்பது போதர “விழைவுடன்” என்றும், விக்ரகங்களைக் கல்லினால் அமைத்துக்கோடல் எவர்க்கு மென்தாகலின் முதற்கட் “கல்லினும்” என்றும், அவ்வவர் தகுதிக் கேற்றவாறு செய்துகோடலா மென்பதுபோதரப் “பல்வகைப் பொன்னினும்” என்றும், எவ்விடத் தமைக்கப்படுமும் மூர்த்திகரவ குன்றித் தீமை பயவாவண்ணம் விதிப்படி செவ்விகின் அமையப்பெறவேண்டு மாதலிற் “கடவுளை நல்வடி வமைத்து” என்றும், உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் அவ்விறைவன் ஒருவனுக்கே உரியனவாதலின் அவற்றை நாம் துகர்துவரும் நன்மையைக் கோடற்கு அவனைப் பரவுதலே அதிகாரமும் முறையும் ஆகலின் “ஈன்றிகொடு பரவுதல்” என்றும் கூறினார். பொன்வகை-ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம் சாமபூதம் (சாம்புதம்) என நான்காகும். மஞ்சனிறம் பொருத்தியபொன் அரிதம் என்றும், கறுப்புக்கலந்த நிறப்பொன் கடார மென்றும், சிவப்புக் கலந்த நிறமுடையது பிங்கம் (பிசங்கம்) என்றுவ கூறுப.

“எல்லாரைக் காண்பதுவ நன்றே நலமிக்க .... இணங்கி யிருப்பதுவ நன்று” என்ற படி நற்குண நற்செயகைகளே யுடையவரோடு பழகிவருதலும், அன்ன ரியற்றிய துல்களைச் சுற்றுவருதலும், அவர்தம் திருவுருவத்தைக் கண்டு பேற்றிப் பரவிவருதலும் அதத்தின்கண்ணே ஈர்க்குனத்தை யுடையாக்கு மென்பது கண்டுகூரிய எண்ணமாதலின் எல்லா ரைலும் ஒருவ கமைத்த இறைவன் வடிவத்தைப் பரவிவருதல் பெரும்பயனுடைத்தென்க. இவற்றை செயல்லாம் இனிதுபுலப்படுகதுவான் வேண்டியன்றே “எல்லவடிவ” என்று துட்பமாகக் கூறினர் இரண்டலாசிரியர் என்க. துரோணசாரியனுடைப உருவத்தைவைத்துப் பூசித்து விற்புலமை நிரம்பப்பெற்ற எலைவனாற்பும ஈண்டுச் சித்திக்கற்பாலது. படிவத்தினிடத்துச் சித்ததை அதிகரித்து நன்மை பெறுதற்பொருட்டன்றே அபிதேக முதலாய பூசாமுறைகளை அதுசரித்து வருமவண்ணம் ஆன்றோர் நியமித்திருக்கின்றனர். இதனையும் மேற்காட்டியமுறையே இனிது புலப்படுத்தும். வடவாயில்லா இறைவனுக்கு வடிவமம்மத்தல் எவ்வளமெனில் உருவமில்லா வொலிக்கு வரிவடிவம் ஏற்படுத்தியவாறு பழையபெரியோரால் விதிக்கப்பட்ட வடிவங்களை ஆய்த்து கைக்கொள்ளலா முன்க. “கட்புல னல்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ்-சட்டகம் போலச் செலிப்புல வொலியை யுட்கொளற் கிடுமுரு பாம்வடி வெழுத்தே” என்னும் ஆன்றோர் மேற்கோளை நன்காய்ந்தறிந்து கொள்க. எழுத்தா லமையப்பட்ட வரிவடிவத்தைக் கொண்டுடைய துல் ஒருவாறு வோகங் களான் அமையப்பெறுவ கடிவனது வடிவத்தை ஒக்கும். தூலானது சகல பேற்றிற்கும் காரண மாதப்போலக் கடவுள் வடிவமும்-எல்லா நன்மைக்கும் காரணமாகு மென்க.

பொல்லாங்கு என்ன புறம் பழித்து அரற்றுநர் = தீமையுடைத்தென்று சுற்றமுநர் செல்லாங்கு சென்று இடத்து புலம்பியரும் இவாதாம்;

சருவ விபாபகரகி விளங்கும் இறைவனை இவ்வனம் கல்விடத்தும் லோகங்களினிடத்தும் அடங்கியிருப்பவனாக மதித்து வணங்குவருதல் எததுண்பாவும் பபக்குமென்பார் “பொல்லாங்கு” என்றும், அவ்வாறு செப்பவரை இடத்துரைத்துத் தெருட்டிவிட கேட்கின்றாரில் ஆதலான் அயன்மருங்கெல்லாம் போய்ப் பழிக்கத் தொடங்கிவிட்டார் என்பார் “புறம்பழித்து” என்றும், தமராயிற்றே இவ்வனம் இவர் வழிபடும் பாவம் மிக்கு நிரய மெய்துவரே என்செய்வது கொல்லென்று இரங்குவார் என்பார் “அரற்றுநர்” என்றும் கூறினார்.

தம் உறு வேந்தன் தன் திரு நாளில் = தமக்குப் பொருட்குப அரசனது விழாக்காலத்தில்; தங்குளைப் புரத்தலுக்காயுற்ற வேந்தன் எனினும் இழுக்காது. திருநாள் என்பது பட்டாபிஷேகம், நாண்மங்கலம் என்னுமித்தொடக்கத்தனவற்றைகருறிக்கும்.

அவன் வடிவு அமைந்த அழகு ஒவியத்தை = அவ்வேதனது வடிவம் பொருந்திய அழகு வாய்ந்த சித்திரத்தை;

வேந்தற்குப் பெரும்பாலும் பலவழிதும் அமைத்திருத்தலின் “அழகோ விபத்தை” என்றார். சிறப்புக்கருதி அவன்வடிவமைந்த காரணத்தானே எல்லாச்சித்திரங்களினும் இஃதோர் அழகு பெற்றது என்றமாம். ஒவியம் என்றது கையாற் சித்திரிக்கும் படத்தையும், கண்ணாடிவழி யமைத்துப் பிறப்பிக்கும் பிரதிமைப் படத்தையும் லோகங்களான வார்க்கப் படும் பாவகளையும் அன்னபிறவற்றையுங் குறிக்கும் என்ப.

பட்டு உடை உடுத்தி = பட்டுவஸ்திரத்தை உடுத்தி;

சில முசலிபனவாகின் உடுத்துவர் சித்திரமாயின் உடுத்தியிருப்பதுபோற் பார்ப்பவர் கண்களுக்குத் தோற்றுமாறு தக்கவாணங்களாற்புனைவர் என்பதும் பிறவும் கருத்தாகும்.

பைம் தார் சூட்டி = பசிப (சரம் புலராத) மலர்மாலே சூட்டி;

பச்சைத்தண்ணீர் என்பது உவகவழக்கு. பச்சை விறகு என்பது உமது. பைம்பணல் என்பது நூல்வழக்கு.

ஊர்தியின் ஏற்றி = வாசனத்தி லேற்றி,

ஊர்வலம் வருநாள் = நகரப் பிரதக்கணஞ்செய்வித்துவருகின்றார்கள்;

அவ்வரசனாவன் தனக்குரிப சிறப்புக்கள ஓர் ஒலிபத்திற்குச் செப்கின்றனரே என்று ஒழுகாது இன்னருள் புரிவதுபோல இறைவனும் ஒழுகாது இன்னருள்புரிவான் என்க. இறைவன் எல்லார் மனத்தினும் கோயில்கொண்டு இருப்பவனாதலின் அவ்வவ்வழிபாட்டை நன்குணர்ந்து நனிபுரப்பன் என்க.

தேசத்தில் வழங்குவரும் காணபத்தை அகிகாரப்படுத்திவரும் அரசன் தன் உருவத்தை அதிற் றீட்டுவிகின்றான். அதனைப்பகப்படுத்தினும் அழிக்கினும் இடபிலும் குற்றவாளிகளாகித் தண்டனைக் குள்ளாகவேண்டும்

இறை உண்டு என்னும் இன் அறிவு கொளுத்திய முறை ஆசானையும் = இறைவன் உண்டு என்கின்ற இனிய அறிவைக் கற்பித்தருத்தும் நூலையும் அந்நூலைச் செய்தவனும் உபதேசிப் பவனும் ஆகிய ஆசாரியனையும்;

முறை - நூல். நியாயத்தலங்களிலே கிருத்துவர்கள் சத்தியஞ் செய்யும்பொழுது அவர் தம் வேதமாகிய “பைபிள்” என்னும் புத்தகத்தைப் பயபத்தியுடன் கையில் எடுத்து முத்தமிட்டுக் கொள்கின்றார்கள். தலைமீறும் வைத்துவிடுகின்றனர். அப்புத்தகம் தேவவாக்கெனக் கொள்ளப் பம்மைம் மெய்யளவில் வாக்கன்று என்றும்; வாக்கின் ஒலியைக் காட்டும்வண்ணம் வரிவடிவத்தி லுண்டான த சித்திரப்பட மென்றும் உணர்கின்றாரில்லை. இவர்கெய்கை விக்கிரக வழிபாடுடையார்க் கத்தே சாத்தமாகும். தேவவாக்கக்குறிக்குஞ் சித்திரத்துக்கு இத்துணைப்பெருமைபும் தேவ

வடிவத்தைக் குறிக்கும் விகிதங்களுக்கு அத்துணைச் சிறுமையும் காட்டவருதல் ஒருபெரும் விபப்பரே. ஈண்டடக்கப்பட்டனவற்றையெல்லாம் விரிகின் மிகப்பெருதும், வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அவையும் முயங்குநர் = அவ்வரசனுக்குச் செய்தவாறே செய்தவருகின்றனர்;

வரி எழுத்து கோக்கு உழி = நாம் வரிபொழுத்தைக் காணுமிடத்து;

அவை கொள் ஒலி பொருள் தெரிதலெம் அன்றி = அவ்வரிவடிவ எழுத்துக்கள் கொண்ட ஒலிவடிவத்தின் மூலமாக அவற்றிற்குரிய பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளுமேயன்றி;

அவ் எழுத்து நிறனும் உருவமும் பிறவும் உணர்கிலெம் = அவ்வெழுத்துக்கமைந்த நிறத்தினையும் வடிவத்தையும் இவைபோன்ற பிறவற்றையும் உணர்ந்துகொள்ளமாட்டோம்;

எட்டினையும் எழுதுகோலினையும் இன்னபிறவற்றையும் “பிறவும்” என்றது குறிக்கும். “மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை — மரத்தின் மறைத்தது மாமத யானை”, “கல்லைக் கண்டா னாயைக் காணோம்” என்பனவும் இதனையே வலியுறுத்தின. “எழுத்துகோக்குழி” இவையெல்லாக் தோன்றப்பெறு. கோக்காவிட்டது இவையெல்லாக் தோன்றப் பெறம் என்க.

[இறைவன் வடிவையு மவ்வன் வாழ்த்துவொன்றி பெதனா னியற்றிய தெனக்காண கிலெமே] அங்ஙன் இறைவன் வடிவையும் வாழ்த்துவெம் அன்றி (இது) எதனை இயற்றிபது என காண்கிலெம் = அவ்வாறேமான, இறைவனது (கல்லினனும் பொன்னினனும் இயற்றிய) வடிவத்தையும் (அவ்வப்பொருள்களானே செய்யப்பட்டது என்று ஆராயாமல் இறைவனையென்று கருதி) வாழ்த்துவருவோமே அல்லாது (அவ்வடிவம்) எவ்வுயரத்தான் இயற்றப்பட்டது என்று காணமாட்டோம்;

வரிவடிவ எழுத்துக்குரைத்தாங்கு ஏற்பவிரித்துக்கொன்க.

இனியே = இனிமேற்படுவது;

[உயிரிப் பொருளொடு குகிகெஞ்ஞ் கொன்றறிது] உயிர் இல் பொருளொடு கெஞ்சு உருகி ஒன்றறிது = உயிர் இல்லாத கடப்பொருளோடும் (அவற்றைக்கண்டு நிழி எயல்லாம) மனமுருகி அவற்றோடு ஒன்றுபட்டு;

ஒன்றுபடும் அருமை தோன்ற “ஒன்றுறிது” என்றனபெடுத்தது.

அவற்றின் நலனும் பிறவும் ஆய்த்து அறையோன் = அச்சுடப்பொருள்களானே நமக்குண்டாகும் நன்மையையும் பிறவற்றையும் ஆராய்த்து நமக்கு எதற்குக் கூறுகின்றோன்;

தேகத்தை வருத்துவனவும் சுதவகெடுப்பனவும் உளவாதல்பற்றிப் “பிறவும்” என்றார்; நலனுக்குப் புறம்பாவன அவையாதலின் என்க. தம்மைக் காததற்பொருட்டே அக்குணஞ் செய்கைகளை உடைய என்று அவற்றின்மேலமைந்த வெறுப்பை அகற்றுகின்றான் என்பது போதர “ஆய்த்தையோன்” என்றார்.

இயற்கை பாவலன் என்றே எவரும் கிளக்குநர் அன்றே = இயற்கையாக அன்புசூரக்கப் பெற்றுத் தானே பாடுகின்ற பாவலனாவன என்று எதற்கையினருங் கூறுகின்றனரன்றே;

கடவுள் படிவம் கண்டு உளம் கசிவு உற்றி = (அவ்வாறேமான) கடவுளது படிவத்தைப் புகு கண்டு மனவகிதலுற்ற;

அக்கசிவானுவது பேரின்பம் என்பதுதோன்ற “உற்றி” என்றனபெடுத்தது.

கணம் கீர் ஆட்டி = கூட்டமாகிய கீரானே அபிஷேகஞ்செய்வித்து;

புலர்த்த ஆடை புனைது = உலர்த்த வந்திரத்தை அணிப்பொருத்தவருத்தி;

மலர்ந்து வலம் தரு பூ கொடு கல் பெயர் சாற்றி ஓபாற்றி = மலர்வற்ற கண்ணாடிகளாகிய பூக்களைக்கொண்டு அவ்விழைவனது ஆற்றல் வினக்குத் திருப்பெயர்களை உச்சரித்து அருச்சினை புரிந்து;

புட்பவீதியிலே விதித்தற்கிணங்கியருண்ணமைந்த பூக்களை நலந்தரும் என்பது தோன்ற
“மலர்ந்து நலந்தரு” என்றும், தாமே ஆய்ந்து கொடுவரல் வேண்டும் என்பது தோன்றப்
“பூக்கொடு” என்றாகு கூறினார். அப்பெயர்களைச் சகச்சிரமாமத்திற் கண்டுகொள்க.

து வஸ்தி ஊட்டி வழிபடுதலும் = துய்மையாகிய உண்ணவை வைவேத்தியஞ்செய்து வழி
பாடுசெய்துவருதலும்;

“து” என்றதை ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்பப் பெய்துரைத்துக்கொள்க. அருமையும்,
பெருமையுந், சிந்தையுந், நம்பிக்கையுந் தோன்ற “ஊட்டி” என்றார் “ஆட்டி” முதலிய
வற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

உலகு முதல் ஆகிய உயர் நெருப்பிற்கு = உலக வாழ்விற்குப் பிரதானமாகிய உயர்ச்
தோங்கிச் செல்லும் இயற்கையுடைய நெருப்பிற்கு;

“உயர்” என்பது பெருமையையுந் குறிக்கும். இப்பெருமையை இருக்கு வேதத்தின்
முதற்குட் கண்டுகொள்க.

பல அரும் பொருள் எலாம் = பல அரிய திரவியங்களை எல்லாம்;

அனவயாவன, அராதனம், பொன், வெள்ளி, செம்பு, கூலம் பாஸ் நெய் என்னுமித்தொடக்
கததன. புணை முதலியவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஏற்பப் பெய்துகொள்க.

. பன்னிப் பன்னிக் கலை விவரிக்கொடு காமுந் தீதலும் | கலைவு இவ் அறிவு கொடு காமுந்
பன்னி பன்னி ஈதலும் = கலையெல்லாத் அறிவானே விரும்பமுற்றுத் துதித்துத்துதித்துக்
கொடுத்துவருதலும்;

பொருட்கெல்லினும் சிந்தையினும் கலையெல்லாத் அறிவென்க. உண்மையறிந்த
காரணத்தானே காமுந் தலும் பன்னுதலும் ஈதலும் உனவாயின.

ஆகும் இ செபலான் அறி பொருள் எவன் = ஆகுவின்ற இக்கூறிய வினைகளானே
அறிந்துகொள்ளக்கூடிய கருத்துத் தான் யாது?

கொல-அசைவிலே. இயற்கைப் பாவன செயலினும் இவ்வினைகள் பெரிதஞ் சிறப்
புடையன என்பதுவே அக்கருத்து. ஏற்ப விரிததுரைத்துக் கொள்க.

ஆற்றல் உடையோன் = சித்திரகாதுக்கிரகம் புரியும் வல்லமையுடையவனும்;

ஆர் அருள் உடையோன் = அருமையாகிய அருளினே உடையவனும்;

ஆர் என்பது சிறைத் தனவும் பொருள்படும். பிரர்க்கமையாத பெருஞ்சிறப்புத் தோன்ற
“ஆர்” எனாரா. “தமமையே கமாகரு நலகுந் தனிப்பெரும் பதத்தை” யெனபா கமபரும்.

ஏற்றம் உடையோன் = எவற்றினுஞ் சிறந்த பெருமையுடையவனும்,

தனக்கு ஒன்றும் வேண்டுகவனாய் உலகய்வின்பொருட்டே அவதாரஞ்செய்தல் ஐந்
தொழிவுபுரிந் தாளுதல் அன்னபி ரவறறையெல்லாம் அருளிச்செய்தலின் “ஏற்றமுடையோன்”
என்றார்.

ஈறு முதல் இவ்வேன் = முடிவு முதலும் இவ்வேதவனும்;

உன்பொருளெல்லாம் அழிபது நிச்சயமாதலின் அதனை நீக்குவான் கருதி “ஈற்றினே”
முதற்குட் கூறினார்.

பற்றினர் த(ம்)மை விடா பற்றினன் = (அகம்புறம் என்னும் இருவகைப்பற்றுக்களையும்
அகற்றித் தன்மேலுள்ள பற்றினமட்டும் அகற்றாது) பற்றின பெரியோ நவகளைக் கைவிடாத
பற்றென்றனையுமே உடையவனும் ஆகிய,

[அவன்வடி வீதெனப் பணிதல்] ஈறு அவன் வடிவு என பணிதல் = இதுவே அவ்விறை
வனாகியிருவுருவம் என்று கருதிப் பணித்துவருதல்;

தன் முதலியவற்றை யுடையோனாகிய அவனதுவடிவு இதுவெனப்பணிதல். என
முதற்குட் “இது” என்பது கண்முதலியவற்றாகிய இவ்வுருவம் என்று பொருள் படும்;

இயை குழுவை இயைபின் கிறப்பு அளித்திலது = சேர்த்து வருவின்ற கூட்டத்தார்தம் கூட்டுறவானே அடையப்பெறும் கிறப்பினப்போன்றதொரு கிறப்பின அளித்திலதா;

இன் - உவமவுருபு. விரைவிற சோக்துவிலமுடியாதென்பதுபோதர “இவை” என முன்னுங்கூட்டப்பட்டது. “கிறப்பு” என்னும் இலேசினானே மாட்சிசான்றகுழுவை என்பது தானே பெறப்படும். கொல்-அகச்சில. அக்கூட்டத்தா வித்தித் முகத்தானும், உரைத்த வுரையானும், அவர்தம் உருவப்படத்தானும் நனமை பெறதல் கண்டி. அரசாபெருமான திருவுருவப் படத்தால் அடையப்பெறும் நனமையாக கண்டு கொள்க.

[சேருமாம் பூதப்-பிறப்புட நனக்குப் பேணுறா உஞ் செயல்வலா—மாவிக் கினிய வாகிய கொல்லோ] ஐம் பூதம் சேரும் பிறப்பு உடல தனக்கு பேணுறாவும் செயல் வலாம் ஆவிகு இனிய ஆசில = ஐம்பூதங்கள் சேர்வதனாலே கோன்றுதலுடைய தேகத்தனக்கு விரும்பிச்செய்து வருகின்ற செய்கைகள் எல்லாம் அவ்வடவின் கண்ணே வசித்துவரும் உயிர்க்கு இனிமையுடையன வாய் அமைபவிலேயோ;

சடப்பொருளாகிய உடன்புழுதும் கலத்திருக்கும் ஆவி. உடலுக்குச்செய்யும் இனிமை யெல்லாம் உயிர் துகர்ந்து இன்பமுறும். சகலப்பொருள்களிலும் கலத்திருக்கும் இறைவனுக்கு விக்கிரகாராதனையாற் பெரும் இன்பம் உண்டாகும். மஃதிர முதலாய பிரபாகத்தான விக்கிரகம் இறைவனது வடிவாகும். வரிவடிவவெழுத்துக் குறைத்தாவது என் னெவ கூறிக்கொள்க பிரேதக்குழிக்குப் பூவிட்டுப் பூசுசெய்யும் சிவர் இகனைப் பழித்து வருதலுங் கலிகாலக் கொடுமையே. இவருக்கு கூறவேண்டியவற்றை முன்னருங் குறித்திருக்கின்றும், “கொல்லோ” என்பது அகச்சிலை.

இன்ன பிறவற்றை இகழ்த்து பறை சாற்றார் = இன்னவற்றையும் இவைபோன்ற பிற வற்றையும் வீணென்றிகழ்த்து குறைகூறியருகின்றனர்,

அவர்தாம் யாவரோவெனில்;

தம் உறு மறையை = தமக்குப் பொருத்திய வேதத்தையும்;

பிறர்க்குறைய மறையையும் இகழ்வா என்பதுபோதரத் “தம்முறு மறையை” என்றார்.

தகுதி குறியை = தம்முடைய மதத்திற்கு இதுதான் தகுதியுடைத்தென்று அணிந்துவரும் அடையாளத்தையும்,

குறி என்றது சிலுவைபோன்றவற்றை. இக்குறிகள் அவ்வம்மதத்திற்கு நடுவுநிலைச் சீவாதாமாக விளங்குதல்பற்றித் “தகுதிகுறியை” என்றார்.

எச்சில் ஆக்கிலர் = எச்சிலாகக்கில்லாரும்;

இகழ்த்து உதைப்பு அறிவு இலா = இகழ்த்து உதைத்தலை அறிதலும் செய்யாதாரும்;

பொய் நூன் புகல்வ இலா = அவற்றைச் சான்றாக வைத்துக்கொண்டு பொய்பாகச் சூளைச் சொல்லுதலும் இல்லாதவரும் ஆகிய;

புண்மை புலவர் = புல்லிய புலமையுடையோராவர்;

ஆராயாது கூறுகின்ற மைபற்றிப் “புண்மைப் புலவர்” என்றார். புலவர்—பறைசாற்றுகர் என்க.

தன் உறு வெறியும் = தனக்குற்ற முதுகும்;

மவரிச்—முதுகு.

தன் மனை தன்னு பழி முதலவும் = தனது மனைவியினிடத்திலே பொருத்திய பாவங்களை முதலாகவுடைய குறைகளும்;

தோன்றமை நெறியே = ஒருவனானக்குத் தோன்றாதிருப்பது உலகவழக்கேயாம்;

“தன்முதுகுப் புண்ணும் தன்மனையான் குற்றமுந் தனக்குத்தோன்றாவாம்” என்பது கங்காட்டுப் பழமொழி.

(15) ஒலியத் தடைந்த வருவுகண் டுவப்போர்
காவியத் ததனைக் களைதறவ நென்றல்.

உலகிய லொடுதம வுளகதமை வொன்றுந்
றமிழ்நுவழி முழுச்சொல் லளாஅபசு கருங்கித்
தெளிவுநீதி பாழுகு சொபந் தெளிதம
வேட்கை தரிதி மேனமே லாககி

- 5 மன்பதை தமக்கெலா மின்றியமை யாத
நனிதந முததை நறறமிழ்ப் பாட்டி லைக்
கோங்குமுக லொப்பாக கொள்ளறுபடி மிலாட
பாங்கன் நென்னப பசுநு நெனனே
கண்கவர் வனப்புக் காட்டொ விபதகுடை
- 10 யவவுறுப் பிலலெனி லுளாதகாங் கசுந்ரியு
மவ்வுறுப் புந்நே யவாவுநி இ மகிழ்தது
மெண்ணிவர் பறபல விபமபுநா
பண்டிணி ஞாலநது மாண்புநனி நன்றே.

(௧-௨.) [உலகிய லொடுதம வுளகதமை வொன்றுந்] தமது உளத்து அமைவு
உலகியலொடு ஒன்று உற்றுத் தவகளுடைய உள்ளத்திலே அமைந்த அமைவு உலக இயற்கை
யோடு ஒன்றுபட்டு;

தமது பிறந்த உணர்ச்சியே உலககிபற்றைப்பெனச் செருவார் செய்கை போலாகாது
தங்கள் உணர்ச்சி இப்பற்கையாகவே உலகத்தின் இயற்கைக்கு வேறுகாமல் ஒன்றுபட்டு என்றமே.
வேறுபட்ட உணர்ச்சி செயற்கையாகும். செயற்கையோடு இப்பற்கை பொருந்தாது. “இனத்தி
லினக கல்கு மனறே” என்றதாண்டு ஒப்புபோக்கும் பெற்றீத்தாம். அவ்வாறு ஒன்றிருப்பின
உலகவியற்கையிலே அமைந்துகிடக்கும் தன்மையின் உண்மையும் நுண்மையும் பலப்படாமற்
கரந்துபோகும். ஈட்டி எத்துணைக்கு அதிகப்படுமோ அத்துணைக்குப் பிற்பொருளிடத்திற
கரந்துகிடக்கும் உண்மையும் நுண்மையும் புலப்பட்டுக்கொண்டேவரும்.

அமிழ்து வழி முழு சொல் அளாஅப் = (உரைத்ததினின்ற வாய்க்கும் கேட்டிடுகின்ற
செவிக்கும் பழிகுகின்ற மனசிரகும் சான்றாக உடன் அமைத்திடுகின்ற உயிர்க்கும் இனிமை
பயக்கும்) அமிழ்தமானது பெருக்கெடுத்து வழிகின்ற (சீர முதலியவற்றிற்காகச் சிதைவுபடாத
உண்மைப்பொருளைப் பயக்கவல்ல) முழுச்சொற்களைக் கலந்து;

கித்தை முதலியவற்றிற்கு இனிமைதருதலைச் “கித்தைக் கினிப செவிக் கினிப வாய்க்
கினிய—வந்த விருவினைக்கு மாமருந்து” என்பதனான் நொளிக. “அமிழ்துவழி முழுச்சொல்”
என்றதனை “வள்ளுவர் பாட்டின் வனமுரைக்கின்” என்னுந் திருப்பாசரத்ததுட் ௧௨ இ தெனிக.

சுருங்கி தெளிவு உரிது ஆழ்த்து=சொற்சுருங்கியும் (கேட்பவரை மயக்கி ஐயுறுத்தா
வண்ணம்) தெளிவு பொருத்தியும் (ஆயுந் தோறும் உணர்ச்சியும் இன்பமும் வியப்பும் தரத்தக்க
வண்ணம் பொருள்) ஆழ்த்தும்;

“சொல்லாந்—பாத்தபா வாலென் பயன்வன் ஞவனார்—சுரந்தபா வையத் துணை” என்பது
சுருங்கி “சுருங்கி” என்றும், “சுவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றெழுக்கமும் பெற்று” ணவும்
“புனைக்கி யெனத்தெளி வின்றி” எனவும் வருவனவற்றை நோக்கித் “தெளிவுநீதி” என்றும்.

“கற்பக மனையவக் கவிஞர் காட்டியு—சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்று கின்றது” என்பது கருதி “ஆழ்த்து” என்றும் கூறினார்.

செப்பற்கு எளிதாம் டெய்கை தீரீது மேல் மேல் ஊக்கி = ஒத்தகெளிதாகும்வண்ணம் விருப்பத்தைத் தந்து (பிறவற்றை விரும்பாமற் தன்னையே ஆயுமாய்) மேனமேலும் அன்றோரை ஊக்கப்படுத்தியும்;

“ஒத்த கெளிதா யணர்த்த கரிசாகி” என்றதனை நோக்கிச் “செப்பற்கெளிதாம்” என்றும், “தாளார் மலர்ப்பொய்கை தாங்குடைவார் தண்ணீரை—வேளா தொழிதல் விடப் பன்று—வாளாதா—மப்பா லெருபாவை யாயப்போ வள்ளுவரை—முப்பான் மொழிழ்ந்து வார்” எனவும் “பல்காற் பழகினுந் தெரிபா வுள் டெய்து—தொல்காப் பிடத்திநு வள்ளவர் கோவையார் - மூன்றினு முழங்கு மாண்டினு மிலைபால்—வடமொழி வெளிபெறத் தோன்றும்” எனவும் வருவன் வற்றை நோக்கி “டெய்கை தீரீது மேன்மே லூக்கி” என்றும் கூறினார்.

மன்பதை தமக்கு எலாம் = மகநட்பிறப்பினர் தங்களுக்கு எல்லாம்;

இன்றி அமையாத நன்றிபரி = இருமைக்குத் தானினி ஒன்றும் அமைப்பெறாத (அரம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பனவற்றை அடைதற் குரிய) நெசையல்களை ஆற்றத்தற்குரிய உப தேசத்தைச் செய்கின்ற,

முத்தை நல் தமிழ் பாட்டு இடை = பண்டை (முதலிடைகடைச் சங்கத்துச் சான்றோரும் பிறசான்றோரும் இயற்றியிருளிய) நன்மையகின்ற தமிழ்ப்பாட்டுகளின் இடையே;

கோங்கு முதல் ஊக) கொள உறுப்பு மிடைதல் = (பெண்பாலரை வருணிகளுக்காலத்துக்) கோங்குமபிறகு ஒப்பாக உரைத்தலைக் க்காண்ட தன்முதலாகியவற்றை உணர்த்துஞ் சொற்கள் கலந்துவருதல்;

கோங்கும்பைமட்டும் உணர்த்தினார், அது புறத்து வெளித்தோன்றும் தன்மைத்தாத லிற் சித்திரத்திலே அது தோன்றமாய் தட்டியாகும் இழச்சியை நோக்கி யென்க. இஃது வானி டர்க்குத் தன்முதலியவற்றை வெளிப்படையாகக் கவிஞரிலே பெய்துசேறல் உடம்பாடாகவும் “கோங்குமுத லொப்பாக் கொள்ளு ரப்பு” எனமறைத்துக் குறிப்பான் அவற்றைப் புலப்படுக றினார், தன் முதலாகியவற்றைக் கவிஞர்கிடையே பெய்துவைத்தலை வேறுக்கும் போலிக் குணனமைத்த இக்காலத்தாரைத் தவிரே னாரைக்குவதாறும் நயந்து கேட்குமாறு புரிந்து அவரைத் தம்மதமாக்குதற் பொருட்டென்க.

பாங்கு அன்று என்ன பகருநர் என்னே = தருதி அன்றென்று கூறுகின்றனர் (அவர் அவ்வாறு கூற்றுகரிய காரணத்தான்) என்னே?

கண் கவர் வனப்பு காட்டு ஒலியத்து இடை = (உயிர்ப்பொருளுக்கு ஒப்பாக இருக்கும் அமைதியானே பார்ப்பவர்தம்) கண்களைக் கவருகின்ற அழகுவாய்த் சித்திரத்தின்கண்ணே;

“இனக்கோன் கண்ட விளம்பொற் பூங்கொடி—விளங்கொளி மேனி வீண்ணவர் வியப்ப—பொரும்கப் பளிங்கி நெழிலி வீழ்த்துத—சுருவின் செய்யோ ளாமய பாவையின்— லிரைமல ரைவகளை மீன் விவோதனத்—துருவி லானோடு றுவம் பெயர்ப்ப—வேர்விய னுள்ளத் துள்ளிய துழியப்போன்—காவியக் கண்ணியாகுத நெறித்து” என உதயகுமாரன் பரிக்கறையின் கண்ணிரு மணிமேகலையைச் சித்திரப் பாவையாக நினைத்து மயங்கினமைக்குக் காரணம் அவ்வாறு சித்திரிப்போர் உண்ணமயின் என்பதுவே கருத்தாதலினாலும் “ஒலியப் புருவின்மா டிருக்க லுடு பேடையே” என்பதனாலும் “கண்கவர் வனப்புக் காட்டோலியத்து” எனக்கூறப் பட்டது.

அவ் உறுப்பு இவ் எனில் உவர்த்து ஆங்கு அகற்றியும் = தன்மாயி அத்த உறுப்பு எழுதம் பெருகிருப்பின் (அப்படுத்தின்) வெறுத்து நீக்கியும்;

ஆங்கு = அகசரிலே.

அவ் உறப்பு உறினே அவர் உறீஇ மகிழ்தும் = தன்மாகிய அந்த உறப்புப் பொருத்தி யிருந்தால் (அப்படத்தினைப்) பேராசையறக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தும்;

என் இவர் = ஆராய்ச்சியில்லாதவர்களாகி; (முன்னோருபின் முரணுமாறி)

பல பல இயம்புநர் = பலப்பலவாகிய விஷயங்களைக் கூறுகின்றனர், (ஆதலினானே)

மண் திணி ஞாலத்து = அணுக்கள் நெருங்கிய இப்பூவுலகத்திலே; (உள்ளமக்கள் தம்முடைய)

மாண்பு நளி நனறு = நற்குண நன்செய்கைகண் மிகவும் நன்றியிருக்கின்றன;

ஒருபாஷையிலே தன்மாகிய உறப்பைக் குறிக்குஞ் சொற்களை அப்பாஷையைக் கற்ற வரே அறிவாரனறிக் கல்லார் பெரும்பாலும் அறிபார். சித்திரத்தினிடத்தேயமைந்த அவ்வறப் பினைக் கண்ணுள்ளார் யாவருமறிவர். இவ்வாறாகவும் அவ்வறப்பமைந்த சித்திரத்தை மட்டும் வெறுத்தொழிக்கத் துணிபாராய் அவ்வறப்பிற்குரிய சொற்கள் அமைத்தியற்றிய பாட்டுகளை அழிக்கத் துணிகின்றனர். அவர் தன்மைதான் இருந்தவாறு என்னை என்றபடி.

வரிவடிவ எழுத்துக்களானும் ஒலிவடிவ எழுத்துக்களானும் அமைக்கிட்ட சொற்களினும் ஒருபொருளுக்குரிய படமே மிகத் தெளிவு என்பது சற்று ஆராயத்தகுந்தது.

பவ்வீ முதலியவற்றோடு படங்கிதழிரிகப்படாமல் இருத்தலே இடக்கராகுமன்றிப் பிற அவயலிகள் மறைக்கப்படல இடக்கராகாது. பாட்டுக்கும் இத்தொக்குமெனக்.

(16) ஒப்ப நாடி யுளதறிந் தொழுக
லெப்பா லார்க்கு மிவிதென வுரைத்தல்.

கள்ளற் கஞ்சித தன்னடிபு புருநரை
யுண்மைக் கஞ்சி யுறலவற் குறையது உ
மெப்போ மெனாது மேதனி நிறுவா
செப்கொலை முதல் திய வெனாதுக

5 கொளநம் வறக்காறு கொள்ளா தலகம்
வறிஞன் னுன்றி வகைபற வழங்கியுரு
சிற்துமுத விலலான் பொருடுண்டை செப்போன்
சொர்சுவை தழாஅது துன்னுசெல வாககுத
தானே வரது தருகுவன் மானோ

10 முறைமைதரு கட்டளை முற்றியோன் மொழித்தலை
நெறியன் நெனினு நிலங்கைக் கொள்ளு
நிறவுகட் டோயிலோ னினாகலை நிலையரிடப்
பொறைகட் டமுதற் புகலகொளர் தலகம்
பொருதுயிரி போககும் புரிந்து சென்னுநன்

15 மருந்தே யாகு மருததுவன் கைப்படின்
வழுவச்சொல லெனினும வழங்குவகை தேர்
குழுவக்கடை குறுகற் குலாய்நலன் பரிகரு
மின்னண முலகத தியலுந் திறனெலா
நன்கறிந் தொப்ப நடத்தன்

20 மன்பதை தமக்கெலாம் வாய்ந்தகற் கடனே.

உலகியல் விளக்கம்.

(இ-ஈ.) கன்னற்கு அஞ்சிதன் அடி புருரை = (திருடனான அலைப்பண்டு தம் உழிர்க்கும் ஏதம் வருகொல்லோவென்று அத) திருடனுக்குப்பங்கு தன்பாதத்தை அடைக்கலமாகச் சார்த்தவரையும்,

உண்மைக்கு அஞ்சி உறல் அவற்கு உரைப்பதா உம் = மெய்கூ. விடின் வரும் எத்திற்குப் பெரிதும் பயங்குது அவர்கள் அடைந்திருத்தலை (வினவிய கன்வற்கு) உரைத்துக் காட்டிக் கொடுத்தல்;

கன்னன் என்றார், அவனது ஆற்றல்சான்ற தலைமை தோன்றற்கு, தானாக அழைக்கவிடலை அவர் தாமே புருத்தாரா என்பதுபோதரப் “புருரை” என்றும், அவ்வாறு புருத்தவா யாண்டுச் சென்றனரோ எனத் தோற்றம் ஐயத்தாற்றனை வருத்தவகொல்லோ என்று அச்சுறுத்தவிடின் சண்டிருக்கின்றனரா என்பது போதர “உறல்வற்குரைப்பதா உம்” எனவுகூறினா. இது கருகியின்றே தன்னடிப் புதுர உறலை அவற்குரைப்பதா உம் என்றாராயினார். இம்மூ உண்மை கூறுதற்கும் தன்னடிப் புதுத்தார உற பெறத்தற்கும் தனக்கு கோக்கனவே எனனுமணக்கலக்கத் தானே புருத்தவர் சண்டிருக்கின்றனர் என்று கூறலும் இயற்கையாதலிற் கூறினா என்பதா உம் ஒன்று. மேற்கூறிய இருபொருளும் புலப்படுத்தற்கனறே “உரைப்பதா உம்” என்றனபெடுத்தது.

தாண்டுகாமல் அவர்காமே வந்துபுருத்தனர், உண்மை கூறாவிடின் வரும் ஏசங்கருகி நினக்கும் பொய்க்காது கூறிவிட்டேன, அவா சண்டிருக்கின்றார், உயங்குபோமார விடுத்தும் வீடாமல் வேறுவகை செயதற்கும் உனக்கு அதிகாரம் உண்டு, உன்றன் திருவுடம்பாகக் கெவ்வாறே அறியேன்; என்னும் இக்கூறியவெல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு கூறிப்படி எனக். இனி யுடைக்கலம் புருத்தாரைக் காட்டிக்கொடுத்தலும் அவரைப் புறக்கணித்தலும் அறவெறியாகா. இத்தகைய இடங்களிலே செய்தலைப் தவிரதலையும் விளக்கிக் காட்டுவதற்கு எண்டுப் புருத்தார்.

“பெரியோர் விரும்பியவற்றையெல்லாவ கொடு”, “பயன்பாடவற்றைப் பெரியோர் தமக்குக் கொடுத்துவிடாதே” என்பன மிருகிவிதிகள். பெரியோர் பயன்பாடவற்றை விரும்பினரேல் யாதுசெய்வது என்பது ஆசுவகை. அவராகக் கேட்டவற்றையெல்லாம் கொடுத்து விடலாம். நாமாகக் கொடுக்கும்பொழுது அவ்வன்மெல்லாவ் கவனித்தல் வேண்டும். எனனும இவை ஆசுவகை நீக்குவன. இக்கூறிப்பதுப்பங்குடோன்ற, அரக்கரையுதிக்கும் ஆற்றலிலலாச் சிறுவலுளிய தாசுரிமை யாகத்தைக் காகும்பொருட்டுத் தருகவென்று விசுவாமித்திரனார் தசுரனை வினாவியபோத்து அவ்வேதன் காகுத்தன் பிரிவிற்கு வருத்தாமற் “படைபூர மிவன சிறுவ னிவன்” என வருத்திப்பதாகக் கமடாடாருரு செய்யுட்செய்துபோத்தமை பாராட்டற பாலது. தாடகியாகிய அரக்கியைக் கோரியெனது குருவாகிய வீசுவாமித்திரனார் கூறுதலை இராமன் “கேட்டு அறனல்லவும-எய்தினாவுது செய்கவென நேயிலுல்-மெய்ப நின்னுரை வேத மெனக்கொடு-செய்கையனரே வறகு செய்யுமாறு” என்று அவனைக் கோறல் புரித்தான். ஐவரும் பாஞ்சாலியை மணந்துகொண்மின என்ற குத்திசொல்ல ஆதரித்தற்குத் தருமனார் மேற்கூறியதனைக் காட்டாகிக்கொண்டனா என்ப. இவற்றான இந்நிகாத்தின் இன்றியமைபா மையும் இஃதுவாசிரியர் சண்டெடுத்தக் கூறிய விடயமும் நன்குவிளக்கப்பட்டனவென்க.

மெய்யே எனா உண்மையுடைத் தெனவும்;

இத்தகைய மெய்மையானது தீமை பயக்கும் என்பது தோன்ற “எனா” என்றன பெடுத்த;

மேதினி நிறுவ செய் கொலை முதல தீய எனா உலகினை ஒழுக்கமுறைக்கண்ணே நிறுத்தற்பொருட்டு (அரசாரற்) செய்யப்படும் கொலைமுதலாய தண்டங்கள் தீமையுடையன எனவும;

பகைஞரைக்கோறல் உலகினை நிறுவும்பொருட்டாதலின் அதுவும் கொலை என்றதனும் அடங்கும். சிற்றச்சாலையில் வைத்தல், அடித்தல் அபராதம் விதித்தல், நாட்டைவிட்டதற்கல் ஆகியபலவும் அடங்குதற்கு “முதல” என்றார்.

[கொள்ளும் வழக்காறு கொன்னா துலகம்] கொள்ளும் வழக்காறு உலகம் கொன்னாது==
கொள்ளுகின்ற வழக்கத்தை உலகத்தார் கொன்னமாட்டார்;

• “வந்ததுவந்தது கூழ்ம” என்றிருந்தாண்டுக் “கொன்னா துலகம்” என்றார். ஐக்காரணம் பற்றியும் பொய்யுரைத்தன் முதலியவற்றை மேற்கோடல் தகாதென்பாரை எண்டு மறுத்துக் கூறினார். கள்ளர்களுக்கித் தன்னடிப்புருந்தாரை அக்கன்வற்றுக் காட்டிக்கொடுத்தல் என்பதும், மேதினி நிறுவச் செய்கொலை முதல என்பதும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குக் காட்டாகிய உலக வழக்கங்கள். இதுகருதியுன்றே திருவள்ளுவனும் “வாய்மையெனப்படுவதுபாடுதெனின் யாதொன்றுந்-தீமை யிலாதசொல்ல” எனவும், “பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புராதீர்த்த நன்மை பயக்கு மெனின்” எனவும் திண்மைபொடு கூறிப்போத்தார். “தீங்குபயவாதாயின் மெய்மையாம், பயப்பிற் பொய்மையாம் என்பது கருத்து. குற்றத் தீராத நன்மை அறம்; அதனைப் பயத்தவாவது கீடாதல் சாக்காடாதல் எய்தினின்றோருயிர் அச்சொற்களின் பொய்மையானே அதனிலிவ்வி ளுந்புராதல். நிகழாதது கூறலும் நன்மை பயவாதாயிற் பொய்மையாம், பயப்பின் மெய்மையாம் என்பது கருத்து. இவையிரண்டுபாட்டானும் தீங்கு பயவாத நிகழ்த்தது கூறலும், நன்மை பயக்கும் நிகழாதது கூறலும் மெய்மை எனவும், நன்மை பயவாத நிகழாதது கூறலும், தீங்கு பயக்கும் நிகழ்த்தது கூறலும் பொய்மை எனவும் அவற்றிலக்கணங் கூறப்பட்டது” என ஆப்பாசகளுக்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய விசேடமும் நோக்கற்பாலது. அன்றியும் மெய்மை யானது அறவினோதமாத தீமை பயக்குமாயின் அதுவும் தீமைதரும் பொய்மையின்பாற்படும் என்க.

வறிஞன் தான் அறி வகை அற வழங்கியும்==வறுமையுடையானொருவன் (சிவபொருள் களைக் கடனாகப் பெறும்பொருட்டுத்) தான் கற்றவன் கல்வித்துறை எல்லாவற்றினையும் மேலெழுந்த சாது அறமப்போற்ற எடுத்துக் கூறினானும்;

சிறிதும் உதவிலலான் பொருள் சொல்ல செய்வோன்==சிறிதளவினவாகிய பொருள் களையும் அவற்றுவதலைச் செய்பாடுகிப பண்டம் விற்றலைச் செய்யும் வாணிகனாவான்;

சொல் சுவை தழாஅ துன்னு செவவர்க்கு காண வந்து தருகுவன்==சொற்சுவை பொருத் தாத நெருங்கின செவவர்க்கு (அவா கேள்விநுதலும்) தானே சென்று (உபசாரங் கூறி) அப்பொருள்களைக் கொடுப்பான்;

இதனுளை ஆற்றலில்லாதவரின் சொற்சுவை முதலியவற்றிற்கு உலகம் மயங்காது என்பது கூறப்பட்டது. தெய்வத்தன்மை பொருத்திப்பாவலரின் பாக்கள் சொற்சுவை முதலாயினவற்றி லிலக்கணவழக்கன் பொதிந்தன போலக் காணப்படலும் அவற்றையெல்லாம் பெரிதும் பேணிப் போற்றிவருதலும் அத்தன்மையில்லாப் பாவலர் கம் பாக்கள் எதனுளைச் சுவைமுதலியவற்றற் பெருமையுற்றிருப்பினும் அவற்றையெல்லாம் மடியாமல் ஒதுக்கிவருதலும் எக்காரணத்தான் எனப்பிறக்கும் ஐபத்தை எண்டகற்றியபடி காண்க. செவவாக்குப் பெருமைதருதல் அச்செவ்வம் ஆதல்போலத் தெய்வத்தன்மையுடையார்க்கு அவர்க்குமைத்த திருவருட்பெருக்காகு மெனக் கொடுத்துக் கொடுத்துப் பலவுதியும் பெருமை கொன்றது “துன்னு செவவர்க்கு” என்றார். தானறிவகையற வழங்கலாவது நன்மையுடையேன சொல்லு மதிபுடைபேன் குறிக்கும் காலத்திற் கடனையுட்பேன் என்றன்னைபல திடமொழிகளைக்கூறி வாணியனைத் தன்மையப்படுத்த முயற்சி.

முறைமை தரு கட்டளை முற்றியோன் மொழி-தலை==(வழக்கிடைப்பட்டு வருந்து வுர்க்கு) தெரியக்கொடுக்கின்ற அதிகாரத்தைக் குறைவின்றிப் பெற்றவன் (அவ்வழக்கிடைப் பட்டு வருந்தினவர் வருத்தம் போக) உரைத்த உரைமுடிவுகள்;

செறி அன்று எனினும் நிலம் கைக்கொள்ளும்==(உண்மையும் நன்மையும் பயக்கவல்ல) வழியல்லவாக இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் உலகத்தார் நயந்து கைக்கொள்வர்.

மிக்க நியாயம்பொதிந்த உரையாயிருக்குமென்று உலகத்தார் எண்ணுவது வழக்கம் என்பதுபோதே “செறிபன்” “செறினும்” என்றும். எனவே விடயவாத்தியில்லாதவர் உலகத்தினால்

மிகுந்திருப்பார் என்பது. அவர்க்கு ஒரோவழி இவனது உரைமுடிவு பிழைபட்டதாகக் காபடினும் அதனைக்கொள்ளாது விடவும் மாட்டார் என்பது. கைக்கொள்வர் என்றதற்கு நயத்து என்னும் அடைசேர்த்து உரைகூறப்படினும் இன்னவாசிரியர் அவ்வடையுங் கொடாமல் வாளா சென்றது வெறுத்துக் கைக்கோடல் அவர்தமக்கெல்லாம் கடனாகும் என்பது கருதிப்போலும். அற்றயின் அங்கனமே பொருள் கூறுதது குற்றமோவெனின் அஃதன்று; என்ன? நயத்தற்கொவ்வாதனவாய் இருப்பினும் அவற்றை அறுபவிக்முவண்ணம் ஊழ் உறுத்தின் நயத்து கைக்கொண்டதுபலித்தலை நான்முறையும் ஆனரேர் வழக்கமும் ஆதலின் அங்கனம் பொருள் உரைக்கப்பட்டதென்க.

நிறவு கட்டளை இலோன் உலகத்தார்மாட்டுத் தன்னெறியை நிறுத்து நன்மையுறுதற்குக் காரணங்களாகிய கட்டளையைச் செலுத்துதற்கு ஏற்றபதவி வாங்க்கப்பெறுதவன்;

நீன் நிலை நிலை அநீது=(ஆய்வார் துப்பீத்திறனேற்றவாறு) கீண்டு செல்லும் மிகுதி முதலியவற்றின் உண்மைநிலைபை அறிந்து;

மிகுதி முதலியவைகள் சொல்லவளிற் கருங்கிப் பொருளளவின் பரந்து கீண்டு ஆமுமுடையனவாயிருத்தலின் அவற்றையெல்லாம் ஆப்பவா சிலவெழுத்துகளானுப ஒவ்வொரு விதிகளும் பல்பலம் அரியபெரிய விடயங்களை உள்ளடக்கிற்சும் இயல்பைத் ததம் அறிவு நீட்சியானே கண்டுகோடலின் “நீன் நிலை” எனவும், அநீனிலையின் உண்மையெல்லாம் ஒருவகறித் பெருமை தோன்ற “நிலையறி” எனவும் கூறினார். இக்காரணங்கருகியே “அநீது” என்றன்பெடுத்தது.

[பொறைகட்டமுதிற் புகல்கொளா தலகம்] பொறை கட்டு அமுதில் புகல் உலகம் கொளாது=(உரைமுடிவினகண்ணே உளவாய் குற்றங்களைப் பிறர்க்குக் கூறுமிடத்தே அவர் கொள்ளாமற் குறைகூறும் பகுதிகளைப்) பொறுத்து நேசம்பூண்டு அமுதைப்போலச் சொல்லல் சொல்ல இவ்வலகவை கைக்கொள்ளாது,

கற்ற கல்விபை உலகம் மதிக்காவிடற் பெருப்பாலார்க்கு வெகுளிபிறத்தல் இயற்கையாதலின் அவ்வெகுளியை அடக்குவது மிக்க அருமை என்பது போதரப் “பொறை” எனவும், பொறுமையாக அமைததாலும் தக்கூறுகளை எலாதவரோடு கட்டல் சாலாததலின் அவரோடு கட்டிச்செய்யும் பெருமை தோன்றப் “பொறைகட்டு” எனவும், அவ்வாறு கட்டனராயினும் இடித்துரைப்பதுவே உலகவியற்கை யாகவும் இவர் அமுதம் துளிப்பதுபோன்று இன்னசொல்வழி அவற்றையெல்லாம் அளித்தலின் “அமுதிற்புகல்” எனவும் கூறினார். நுண்ணறிவுடையோர் ஊழ்வயத்தான் நன்குமதிப்பைச் சொல்வார்ப் பெறுதலிமன் அன்னவரைக் கல்விகேள்வியாற்றலிற் சிறந்த பெரியாரும் மதித்துக்கூறும் வழக்காநிலை யென்பதுபோதர உலகத்தின்மே லேற்றிக் கூறினார்.

ஞானத்தினும் துப்பிதிப்பங்களினும் ஆற்றலினும் ஒத்தவராயிருப்பினும் அவர்தம்முன் ஆங்கிலவ கல்லாது தமிழறிதார்க்கு வருவாயும் மதிப்பும் இயையாதிருத்தல், ஆங்கிலமட்டமறிதார்க்கு அவையெல்லாம் உளவாயிருத்தல், அவ்வாங்கிலவகற்றார் உரைக்கும் ஊததைத்தமிழ்க்கும் உயர்வும் நன்குமதிப்பும் இயைத்துவருதல், இங்ஙனமே மேனாட்டார் நநாட்டாரை அங்கனம் மதித்துவருதல் என்னும் இவற்றையெல்லாம் கண்டு ஏற்றபடி ஒப்புநோக்கிக்கொள்க.

பொருத்த உயிர் போக்கும் புரிநஞ்சு எனினும்=உடலோடு பொருத்தி வாழ்கின்ற உயிரை அவ்வுடலவிட்டு கீக்குகின்ற செய்கையையுடைய நஞ்சுதான் என்றாலும்;

[கண் மருத்தே யாகு மருத்துவன் கைப்படிண்] மருத்துவன் கைப்படிண் நல் மருத்தே ஆகும்=வைத்தியனுடைய கையை அந்நஞ்சு பொருத்துமாயின் (அது பல பிண்களை கீக்குதற் குரிய) நன்மை வாய்ந்த மருத்தேயாய் முடியும்;

உயிர் போக்குக் கொடுமை மாரி நன்மை பயத்தலின் “கண்மருத்தேயாகும்” என்றார். பொருள் உபயோகிக்குத் தன்மை அறிபாதார இடைப்பட்ட அமுதம் கஞ்சாகும். கருத்து நன்மையுடைய மருத்துவனின் உயர்குணத்தமைதியினுளே ஆதலின் கண்மருத்துவன் என்பது

மனதுவனை விசேடிக்காது மருத்தினை விசேடித்தார். இனி நன்மருந்து என்றமையான் வைத்தியனுடைய வைத்தியப்பழக்கமும் நுண்ணறிவும் பிறவும் விளங்கக் கிடத்தல் போல நன் மருத்துவன் என்னின் இயையாதலையும் ஆய்ந்து கொள்க. நன்மருத்துவன், நன்மருந்து என்று கூறின மிகையாகும் எனவும், நன்மருத்துவன் என்று மாதிரிப் கூறிற் குறைவுபடக் கூறியதாகும் எனவும், நன்மருத்தேயாகும் என்றலே சுருங்கச் சொல்லன்முதலாய பல்வழகுகள் போலித் துள்ளனவாகும் எனவும் கண்டு கொள்க.

தியார் நல்லாணர்ச் சாரின் நல்லவராவர் என்பது ஈண்டு விளக்கப்பட்டது. “தெருண்ட மேலவர் சிறியவர்ச் சேரினு மவர்தம்—மருண்ட தன்மையை மாற்றுவ ரெனுமிது வழக்கே” எனனுங் கம்ப சூத்திரத்தை ஏற்குமாறு விரித்துரைத்துக்கொள்க. “நிலத்தியல்பா னீர்நீரிற் தறநே மார்தர்—கின்னத்தியல்ப தாகு மறிவு” எனவும், “தினலாமோ வககாரஞ் சேர்ந்த மணல்” எனவும் பிறவாறும் வருவனவற்றானே நல்லவர்ச் சார்புபெற்றாலும் தியவர் நன்மையுறார் என்பது போதரலின் மேலகூறப்பட்டன குற்றமென்று ஐயுறாக. திருமால் திருமங்கையாழ்வாரைத் திருத்தியாட்கொண்ட வுண்மை காண்க.

வழுஉ சொல் எனினும்=குற்றமுள்ள சொற்களாக இருந்தாலும்;

வழங்கு வகை தேர்ந்த குழுவை கடை குறுகின்=(அவையெல்லாம் நலன்பெறும்படி) வழங்குவருந் துறைமுற்றும் அறிந்த சான்றோர் தம் கூட்டத்தை அடைந்தக்கால்;

வழுமாய சொற்கள் நல்லனவாகும் வியப்புத்தோன்ற “வழுஉ” என்றனபெடுத்தது. அவ்விதம் ஆகும் ஆற்றல்சான்ற பெரியோர் அரிபராதலின் அவர்கூட்டத் தருமைநோக்கிச் “குழுவை” என்றனபெடுத்தது. வழுஉச்சொற்களாவன துணை, பால், மரபு முதலியன பிறழ்ந்தவைகளும், இடக்கர்களாகவிடகளும், அமங்கலச்சொற்களும் பிறவுமாகும்.

சுவாஅய் நலன் பயக்கும்=(படிப்பவர் வாய்க்கும் கண்களுக்கும் கேட்பவர் செவிக்கும் இருவோர்தற் றெஞ்சத்திற்கும் இனிமைதருமாறு) விளங்கி (வழங்குவகை அறியாத ஏனையோர்) ஈண் உபயோகிக்கப்பட்டபோழ்து விளக்காகத் துன்பம் போலாது) இன்பம் பயக்கும்;

வழங்குவகை அறியார்மாட்டுத் துன்பம் பயக்கும் அச்சொற்களே ஈண்டு இன்பம் பயக்கும் பெருமை தோன்றத் “சுவாஅய்” என்றனபெடுத்தது.

இன்னனம் உலகத்து இயலும் திறன் எ(ல்)லாம்=இவ்விதமாகவே உலகத்தில் நடைபெறும் (பல்வகைச் செய்கைகளின் உண்மைத்) தன்மை முழுவதையும்;

நன்கு அறிந்து ஒப்ப நடத்தல்=செவ்விதாக் (ப்பலப்பல முறையும் ஆராய்ந்து) அறிந்து அவ்வவற்றிற்கு ஒவ்வொரு நடத்தலே;

மன்பதை தமக்கு எ(ல்)லாம் வாய்த்த நல் கடன்=உலகத்து மக்கட்கெல்லாம் பொருத்திய கல்ல கடப்பாடாகும்;

மன்பதை—உயிர்ப்பன்மை; ஏற்றுதலும் ஒப்ப நடத்தற்குரியார் மக்களே ஆதலின் மஃகட்டு என்று பொருள் கூறினும். “மன்பதை காக்குவின் புரைமை” எனவும், “இன்பச் செவ்வி மன்பதை யடைய” எனவும், “மன்பதை காக்கு மன்னவன்” எனவும், “மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென” எனவும், “மன்பதை காக்க வறன்வலியுறுத்தி” எனவும் வருவனவற்றானும் பிறவாற்றானும் இதன்பொருட் நன்கு துணியப்படும்.

மெய்மையினால் நன்மையும் பொய்மையினால் நீமையும் எஞ்ஞான்றும் பயத்தல் இல்லை யென்றும், மனோகத்தியில்லாத சொற்சாதுரியங்களான மாதிரிப் பயன்பெறுதற் கியலாதென்றும், எஞ்சும் அமுதாம் அமுதம் எஞ்சாகும் என்றும், வழுஉச் சொற்களும் நல்லசொற்களாகும்=நல்லசொற்களும் வழுஉச்சொற்களாகும் என்றும், ஒருவனது பேற்றிற்கும் இழவிற்கும் ஈரணம் அவனது ஊழ்வலியே ஆதலின் அதுகொண்டு சீற்றம், பொருமை முதலாயவற்றைக் கிடைக்கத் துன்பம் பயக்கும் என்றும், அப்பேற்றிவகைக்குச் காரணம் கம்பிநூர்க்கு நவெனப்

புலப்படுத்தல் ஆரித்தெனறும், எல்லாவற்றையும் இறைவன் செயலெனவுணர்து அன்புபூண்டு
அறமேற்கொண்டு அமைதலவேண்டும் என்றும் இப்பாட்டில் விளக்கப்பட்டன.

(17) தமக்கென வாழாத் தகைமைசால் பென்றல்.

காறறே,

உடலமவளா விதது முயிரகருயிர்ப புகவிபு

மத்கதிராக கனலை யாற்றியு மழைவள

மழைஇப்பொறி விதது மனிக்கினற தமமா

5 நீரே,

வெமமை பகற்றியும் வேண்டுணு வாககிபு

முடலழக கோட்டியு முவந்துதவு கினறதால

ளரிபே,

10 யிருடற ரொடாபுறற சூரிபவை யுளுறியு

மயிலுணு வாககிபு மாநதுயமை யறிதது

முறுதுபா களைந்து முகரிவரு கினறது

புவிபே,

இருககை நல்கிபு மினனிழற பழமரன

புலலுண வாகிபு பெயலறகொண்டு நல்கிபு

15 நீரோடு ஸேறறலவ நேருற னுகவிபும

மலையே நறுமலா வன்னே வயிலே

நிலையாச ஈரணை நொதற கடலே

யாதே குளனே யநநீச சூனீப

யினனவும் பிறவு மீடுகனிக கினறது

20 சகிரே

இமைகொள பொழுதினு மிப்பபிலா தென்றும்

பொழுதுவரு கணக்கிலும் பேரறறுறாடம வினையினு

மெட்டுணை யேனும் வழுவா வியலபிற

பெட்டாங் குயிரகோப பேணிவரு கினற

25 துனனண மாக விளங்கதீர் மதியமுந

துனனிவரு நாளுந் துகடா கோளுந்

தகக முதலியிற றுவாது வாகுந்

நண்டும் பகைபு நொதுமலு நாடின

வுயாவுந் தாழவு மொன்றுங் கருகில

30 வினபுந் துனபு மென்றுங் கருகில

வொனறைமற றென்று நம்பல் வாசி

நன்றிபற் பலவா நடிவிழந் தளிகஞந்

இவ்வெலாம

தீழ்முறு செயல்கொள் தீற்தம் மேனல்கொ

85 னமமுதவி பெற்றில நாழு முதவினா

மெப்பொருட் டம்மா விவ்வகை யியற்றுந்
இவற்றால்,
தமபப னெனப்பிறர் தழைப்ப
நமமனோ ராற்ற நயப்பது நலனே.

(இ-ள்.) காற்ற = காற்றானது;

ஏகாரமும் பின்னர்வரும் நீர், எரி, புவி, கதிர் என்னும் மொழிகளின் எற்றேகாரங்களும் இசைவிறை அசைகள்.

உடலம் வளர்வித்தும் = (உயிர்பொருள்கிய) சரீரத்தை வளரச்செய்தும்;

உயிர்க்கு உயிர்ப்பு உதவியும் = (உடலோடு உறவுபுணட) உயிர்களுக்கு உயிர்ப்புனை உபகரித்தும்;

• சுவாசத்தைக் குறிக்கும் உயிர்ப்பு எனடு உயிரினைப் பொன்றவிடாது பொலிதா விலியுறுத்தி நிறுத்துந் தத்துவசக்தியை யுணர்ந்துகின்றது.

அடு கதிர் கனலை ஆற்றியும் = சுடுகின்ற சூரியவெப்பத்தைத் தணிவித்தும்;

• மழை வளம் அழைது பொழிவித்தும் = வளப்பம்வாய்ந்த முகிற் கூட்டங்களை அழைத்துப் பொழியும்படி செய்வித்தும்;

அளிக்கின்றது = (நம்மைக்) காத்துவருகின்றது;

அம்மா — அசைவில,

நீர் = நீரானது,

வெம்மை அகற்றியும் = வெப்பத்தை நீக்கியும்;

வேண்டு உண ஆகியும் = விரும்புகின்ற உணவுப்பொருள்களை உண்டாக்கியும்;

உலகத்திலே தோன்றும் பொருள்களெல்லாம் பற்பல அமையத்தம் பற்பல நிலையினும் பற்பல சிவராசிகளான் வேண்டப்படுதலின் “வேண்டு ஓ” என்று கூறினார்.

உடல் அழுக்கு ஒட்டியும் = உடலின் பறத்தழுக்கை நீக்கியும்,

“புறத்துய்மை நீரானமையும்” ஆதலின் “உடலழுக் கோட்டியும்” என்றார்.

உவந்து உதவுகின்றது = விரும்பி நமக்கு உபகரித்துவருகின்றது;

ஆல் — அசைவில.

தன்மையோடு கூடிய வெம்மையானே உலகத்துச் சிவராசிகள் பிறைக்குமென்பது கருதி எரியைக் கூறுது நீரை முற் கூறினார்.

எரி = நெருப்பானது;

உயிர் உடல் தொடர்பு உறற்கு உரிபவை உஞர்றியும் = உயிரும் உடலும் தம்முள் வேற்று மையினறித் தொடர்ச்சியுற்று நிலைப்பதற்கு உரியனவாகிய செயல்களைச் செய்தும்;

வெம்மை அறவே ஒழித்தவிடத்து உயிர் நிலத்தல் இன்மையானும் கருக்கோடன் முதலிய நிகழ்ச்சி இன்மையானும் “உயிருடன் நெருட்புறம் சூரியவை யுஞர்றியும்” என்றார்.

அயில் உண ஆக்கியும் = உண்ணும் உணவுப்பொருள்களை உண்டாக்கியும்;

நோய்முதலியவற்றை அயிலும் உணவு எனவும், ஒவ்வொருமையத்து ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றி அயிலும் உணவு எனவும் பிறவாறுங் கூறுவாருமுளார்.

சிவராசிகள் ஒன்றற்கொன்று உணவாதல்பற்றி “அயிலுண” என்றும், உணவுப்பொருண் முடிந்ததற்கும் வளர்தற்கும் பூத்தன்முதலாயவற்றிற்கும் அவற்றை யுண்ணுதற்காற்றும் அகி

உலகியல் விளக்கம்.

பிறவற்றிற்கும் வேண்டப்படுவது வெம்மையாதலின் “அயிலுனு வாக்கியும்” கூறினார்.

ஆம் தாய்மை அளித்தும் = ஆருகின்ற பரிசுத்தத்தைக் கொடுத்தும்;
சாணமுதலியவை பலகான் வைக்கப்பட்டிருப்பின் பதனழிந்து தூர்க்கத்தந்தருதலும்
எரியிடையிட்டுச் சாம்பராகியவழித் தாய்மை எய்தலும் பற்றி “ஆர் தாய்மை யளித்தும்” என்றார்.

உறு துயர் களைத்தும் = அடைகின்ற துயர்களைப் போக்கியும்;

உறு துயர் களைதலாவது பணி, மழை முதலியவற்றான் நேருந் துன்பங்களைப் போக்குதல்.

உதவி வருகின்றது = உபகரித்து வருகின்றது;

புவி = பூமியானது;

இருக்கை நல்கியும் = இருத்தற்கேற்ற இடத்தைக் கொடுத்தும்;

இன் நிழல் பழமரன் புல் உணவு ஆகிய பொறைகொண்டு நல்கியும் = இனிய நிழலைத் தருகின்ற பெரிய மரங்களையும் புன்முதலாய உணவுப்பொருள்களையும் தாங்கிக்கொண்டு (அவற்றினுனவாகிய நன்மைகளைக்) கொடுத்தும்;

பழமரன் — பழுத்த மரமுமாம்; ஆலமரமென்றல் சுண்டைக்கேலாதது.

நீர் முதல் ஏற்று அவை நேருற்று உதவியும் = நீர் முதலாகிய பொருள்களைத் தன்னகத்தின்கண்ணே ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றை (ப்பயன்படுமாறு மீட்டும்) நேர்மைபொரு உபகரித்தும்

நீர்முதல் வேற்றவை நேருற்றுதலாவது மழைக்காலத்திலே நீரினையுட்கொண்டு அதனைத் தாய்மையாக மீட்டும் வேளிர்காலத்திலே உதவுதல், விதைகளை ஏற்று ஒன்றுபடவாகத் தோன்றச் செய்தன் முதலியனவாம்.

மலையே = மலையையும்;

நறு மலர் வனனே = நறிய பூக்களையுடைய வனத்தினையும்;

வயலே = விளையவலினையும்;

நிலையா சுரனே = நிலைபெறுதலில்லாத பாஸையினையும்;

செய்தல் கடலே = செய்தல் நிலமாகிய கடலினையும்;

நிலப்பகுதியிலே கடல் சூழ்ந்த காரணம்பற்றி அதுவும் செய்தலாயிற்று. ஆதலின் “செய்தற் கடலே” என்றார். “கடலும் கடல்சார்ந்த நிலனும் செய்தல் எனப்படும்” என்னும் உரைப்போக்கையும் சண்டாய்க். மலை முதலியன, குறிஞ்சி முதலிய ஐந்தினையும் உணர்த்தும். “மூல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்தும் பாலை யென்பதொரு படிவங் கொள்ளும்” (சிலப்பதிகாரம்.) என்பது தோன்ற “நிலையாச் சுரனே” என்றார். பிரிதலையே தனக்கு ஒழுக்கமாகக் கொள்ளுதலினாலும் பெரும்பிரிவு முதலியவற்றானே நிலையாமையை உணர்த்துதலினாலும் அவ்வனங் கூறினார் என்பாரு முளர்.

ஆறே குளனே அம் நீர் சீனையே = ஆற்றினையும் குளத்தினையும் அழகிய நீரையுடைய சீனையினையும்;

இன்னவும் பிறவும் ஈந்து இனிச்சின்றது = இவைபோன்றவற்றினையும் பிறவற்றினையும் கொடுத்து மகிழ்ச்சி பெறுகின்றது;

இன்னவும் என்றது கருப்பொருளுள் அடங்காதவற்றை. பிறவும் என்றது உரிப்பொருளை ஆட்சி முதலியன என்றால் கூறப்.

கதிர் = ஞாயிறானது;

இமை கொள் பொழுதினும் இளைப்பு இலாது = இமைத்தலினால் கொள்ளப்படுஞ் சிந்துனைப் பொழுதானவேணுந் தளர்ச்சி இல்லாமல்;

என்றும் = எக்காலமும்;

அறிநெறியியல்

பொழுது வரு கணக்கினும்=(இவ்வீம் மாசங்கட்கு இவ்வீப்) பொழுது வருதல்
வேண்டுமென்னும் கணக்கினும்;

போற்றுறு உம் வினையினும்=தான் செய்துவருகின்ற தொழிலினும்;

“போற்றுறு உம் வினை” யாவது பூமி முதலியவற்றை நூலி அகலவிடாமலும் அணவி
மோதலிடாமலும் காப்பது. வேறும் கூறுப.

என் துணையேனும் வருவா இயல்பில்=என்னாவேனும் பிறழாத தன்மையினுனே;

பெட்டு=விரும்புதலைச்செய்து;

ஆங்கு அசைநிலை; பெட்டாங்கு=விரும்பியபடி எனினுமமையும்.

உயர்களை பேணிவருகின்றது=(உலகத்துச்) சீவராசிகளைக் காப்பாற்றிவருகின்றது;

இன்னணம் ஆக=இவ்வாறாகவே;

இளம் கதிர் மதியமும்=மெல்லிய கிரணங்களைப் பரப்புகின்ற சந்திரனும்;

துன்னி வரு நாளும்=அதனைச் சூழ்ந்துவருகின்ற நான்மீன்களும்;

துகள் தீர் கோளும்=குற்றத் தீர்ந்த (ஞாயிறு முதலான) கிரகங்களும்;

தம் தம் உதவியில் தவாஅ ஆகுந்=தங்கள் தங்கள் உதவியினின்றும் தவறி விலகாமல்-
நிலைக்கின்றன;

நண்பும் பகையும் நொதுமலும் நாடின=(இவைகளைல்லாம் உலகத்தார் நண்பு முதலா
யினவற்றிற்கேற்ப உதவி முதலாயினவற்றைச் செய்துவரும் முறையைத் தழுவி உதவிசெய்
தலிலே) நண்பு, பகை, பற்றிகலின்மை என்னும் பண்புகளைக் கருதி ஏற்றத்தாழ்வுகளை இயற்று
தற்கும் நாடுகின்றில;

உயர்வும் தாழ்வும் ஒன்றும் கருதில=உயர்வு தாழ்வு என்பவற்றுள் ஒன்றையேனும் கருது
கின்றில;

இன்பும் துன்பும் என்றும் கருதில=இன்பத்தினையும் துன்பத்தினையும் எப்பொழுதா
யினும் கருதுகின்றில;

ஒன்றை மற்றொன்று நம்பலவாகி=(உலகினைக்காக்கும் விடயத்திலே) ஒன்றனை மற்ற
ொன்று நம்பலவாகி;

“ஒன்றை மற்றொன்று நம்பல” என்றது ஐம்பெரும் பூதங்களும் பிறவும் தங்களுள் ஒன்
றையே உலகத்தைக் காக்கும்வண்ணம் எவதற்கு நம்பாது மாறிமாறி வந்துதவதலாம்.

[நன்றிபற் பலவா நம்விழைத் தளிர்க்கு] பல் பல ஆ(க) நம்(மை) விழைந்து நன்றி அளித்
ருந்=பலவாறாக நம்மை விரும்பி நன்மை செய்துவருகின்றன;

“இன்ன மாக நத்திறத்தோர் நட்பெவன்” என்றற்கு “நம்விழைத் தளிர்க்கு” என்னுள்
தொகைவாக்கியமும் அமைந்தது.

அம்மா-அதிகபுணர்த்தும் இடைச்சொல்.

இவ் எலாம்=(மேற்கூறியவைகள்) இவ்வாறு செய்துவருகின்ற உதவிகள் எல்லாம்;

தம் உறு செயல் கொல்=தங்கள் செயலினுனே;

பிறர் தம் செயல் கொல்=(அவற்றை யெல்லாம் ஆட்சிசெய்துவருகின்ற) பிறரின் ஆணை
யினுனே; (கடைபெற்றுவருகின்றன?)

நம் உதவி பெற்றில=நமது சகாயத்தினையும் அவைபெற்றில;

நாளும் உதவிலோம்=(அவைதமக்கு) நாளும் உதவிசெய்திலோம்;

எ பொருட்டு இவ் வகை இயற்றுக=(இவ்வாறாகவும் அவையெல்லாம்) எக்காரணம்
கருதி இத்தன்மையாய் உதவிகளைச் செய்துவருகின்றன;

அம்மா-அதிகபுணர்த்தும் இடைச்சொல்.

இயற்றல் = இக்கூறிய காரணங்களினாலே;

தம் பயன் என பிறர் தழைப்ப = பிறரெல்லாம் தமது பயன் எனக் கொண்டு செழிக்கும் வண்ணம்;

நம்மனோர் ஆற்ற நயப்பது நலனே = (வேண்டியவற்றையெல்லாம்) நம்மனோர் இயற்றித் தந்து (அவர்களுக்கும்) விரும்புதல் கடப்பாடாகிய நன்மையாகும்;

பிறர் தழைப்ப ஆற்ற நயப்பது நலன் எனவும் கூறுப.

தம்மைப் புரப்பதினும் பிறரைப் புரப்பதுவே மிகச்சிறந்தது என்றும், அவ்வாறு புரக்கும் போது காலமே பொருளே முறைமையே முதலாகியவற்றின் எட்டுணையேனும் பிறழாமலும் நண்பே பகையே நொதுமலே என்னும் இவைதம்மானும் உயர்வுதாழ்வுகளானும் இன்பதுன்பங் களானும் இவைபோன்ற பிறவற்றினானும் ஒருசிறிதும் எற்றத் தாழ்வுகளை இயற்றாமலும் அமை தல் வேண்டும் என்றும், இவ்வாறு புரிபவரே நன்மைபுரிந்தரு அதிகாரிகளாவர் என்றும் இதனுட் கூறப்பட்டன.

(18) புகழ்க் குறிந் தமிழ்ப்பாடல வோரெனல்.

- கூட்கர் தாமே போய்ப்பணி கூறை
யாத்து நடித்துக் கண்கிழிந் தாகோ
தமமுறு புகழைத் தாமபெறு குநரே
போகியர் முதலோர் பல்பொரு டீஇ
- 5 யாவி வருநதி நான்பல வழித்துக
தமமுறு புகழைத் தாமபெறு குநரே
குரவர் தாமே கூடுமைம் மூலை
யாத்த வுடைகொடு குறிமேற் கொளிஇப்
பாடம் படித்துப் பரப்புநர் புகழை
- 10 யின்னணை பலரினை நீட்டினர் புகழை
கருதபா மிடிபசி யாள ரேனாந்
நீட்டாணி கொண்டோ ரேட்டிடைத் தீட்டி
நாட்டித் தருநா னைம்பரப் புநரே
வாட்டமில் காட்சி வண்டமிழ்ப் புலமைபர்
- 15 இனியே,
பிணியூ ரின்றெனின் மருத்துவன் பேணிய
னணிசூடி தமமு ளழுக்கா ரின்றெனின்
றுணிமுறை நிறுத்துந் தொழிலோன் வேட்டிலன்
மணமளி பொருள்பெனாஉம் வண்மைப் புரோகிதன்
- 20 பிணமளி பொருளையும் பெறுவான் வினாசுவன்
ஆதலின்,
யாவர்தா மொப்பர்மற் றிவர்க்குப்
பாவலை வாரி யுடுத்தபா ரிடத்தே.

(கு-ள்.) கூத்தர் தாமே = கூத்தினைத் தந்தொழியாகக்கொண்டு நடித்துக்காட்டுஞ் சாதியார் தாம்;

கூத்தன்புது தேசமும் மார்க்கம் என்னும் இருவகைத்தொன்றாய்க் கரணம், கடகம், குனிப்பு, கொந்தளமாதிய பதினைந்து விகற்பவகளில் வேண்டிய வேண்டிய தழுவி அவிநயித்துச் சிககாரம் முதலிய வகைகளிற் பலப்பல ஏற்றபெற்றி தோன்றத் தானவோத்தின் திறத்துக் கியையப் பாததான் முறைப்படி நடிப்பது. கூத்தின் இயன்முறைகளையும் கூத்தியர் இலகணங் களையும் பாதசேனாபதியம் முதலிய துல்களிற் காண்க. சிலப்பதிகாரத் தாங்கேற்றுகாதையினும் கூத்துவகைகண் முதலியன விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

போலி அணி கூறை யாதது = போலித்தன்மை நிறைந்த ஆபாணங்களையும் ஆடையையும் கட்டிக்கொண்டு;

அணிந்து புனைந்து என்றாய் “யாத்து” என்றனர், உண்மையிலே அணிசெய்தும் புனைத்தும் வருதலின்மையின் என்க. “போலி” என்பதனை அணிக்கும் கூறைக்கும் ஏற்றிக் கொள்க. பித்தனை முதலியவற்றைப் பொன்னிகாப்பவும், பன்னிறப் பளிகுதத் துண்டுகளை மணிகளொப்பவும் பொருத்திச் செய்யப்படுவன போலியணிகளாகும். அணிகூறைகளேமட்டுவ கூறினாலேனும் அவற்றிற்கு வேண்டிய இடம் கருவி என்னுமித்தொடக்கத்தனவற்றையுங் கூட்டிக் கொள்க.

நடித்து கண்விழித்து அத்தோ தம் உறு புகழை தாம் பெறுதூர் = (கருதிய பிறரொரு வரைப்போல உடைநடை செயல்களால்) நடித்துக்காட்டிக் கண்விழித்து வருமுகத்தானே ஐயகோ தமக்குப் பொருத்திய புகழைப் பெறுகின்றார்கள்;

புகழாவது அரும்பெரும் முயற்சியா லடையும் இம்மைப்பயன்களில் ஒன்றாகத்தோன்றி இறவாது நிலைக்கும் கீர்த்தி என்ப. “கண்விழித்து” என்றமையால் நடித்தல் இராக்காலத்தில் என்றும், “நடித்து” என்றமையால் நாடகத்தி னியல்பு இன்னதன்மைத்து என்றும் பெற்றும். புகழ்பெறுதற்கு அன்னார் படுங் துன்பத்திற் கிரங்கினமை தோன்ற “அத்தோ” என்றார். “அம்மா” என்பதனும் பாடம். அங்கனமாயின் அன்னார் புகழ்பெறும் வகையைக்காட்ட வந்த தென்றிக. ஆடவர் மடவோராகவும், மடவோர் ஆடவராகவும், பிறவாகவும் புனைந்துகொண்டு தோற்றமாத்திரையில் உயர்ந்தனபோற் பகட்டும் போலியாடையாபரணத்தினைப் பூண்டுகொண் டும் அசம்பாவிதமான இன்பதுன்பங்களை துகர்வதுபோற் பாசாங்குகாட்டி வருதலினே புகழ் பெறுவர் என்க. கண்விழித்து காணுங் கனவேபோல உலகநாடகத்திற்குள் இதுவுமொரு நாடக மென்ப. இக்கூத்தர் நாளைவில் உண்மைபெற்றுய்தற் கியலாராய்க் கெடுவர் என்ப. இக் காலத்திலே கற்றவரைச் சார்ந்தொழுக்கமலுந் தாமும் கல்லாமலும் நாடகத்தொழிலிற் பரவே சித்துக் கெட்டொழிந்தார் பலராவர். புலமையாள்தம் ஒழுக்கத்தினையும் ஏனை இசைக்காரர், நாடகக்காரர் முதலியோர்தம் இழுக்கத்தினையும் இவையென்று ஆய்நதிக. புலவரைப் போற் ருது இன்னாரையே பெரிதும் பேணிவருகின்றனர் இக்காலத்தமிழர். இச்செய்கையா லடைந்த கேடும் பலவாகும்.

ஒவியர் ஞாதலோர் = சித்திரத்திட்டுத் தொழிலை முதலாகக் கொண்டோடையோர் தாமும்;

“முதலோர்” என்றமைபான் விச்சுவதருமம் முதல் மானபேத மீறாகவுள்ள முப்பத் திரண்டு சிற்பதுல விதிகளைத் தழுவிக் கல், உலோகம், செங்கல், மரம், மண், சுதை, தந்தம், வண்ணம், கண்டசருக்கரை, மெழுகாடியவற்றை சிற்ப்த்தொழிலுஞ்றும் பலப்பல வகுப்பின ரும் கொள்ளப்பெறுவர்.

பல பொருள் துரீஇ = (அவ்வத் தொழிலைச் செய்துகோடற்குக் கருவியாகிய) பல பொருள்களையும் தேடி;

அக்கருவிகளைக் கண்டடையும் அருகமையைப் புலப்படுத்தத் “துரீஇ” என்றனபெடுத்தது.

ஆவி வருத்தி நான் பல அழித்து=பிராணனை வருத்தி (அம்மட்டோடமையாமல்) நான் பலவற்றையும் வானா போக்கி;

சிற்பத்தொழிலைப் பெரும்பான்மையும் வறுமைதொடர்ந்து பின்மறவின் அத்தொழிலாளர் படுஞ்சிரமத்தோன்ற “ஆவி வருத்தி” என்றும், சின்னாட்பல்புள்ள நிறறவிலினராகிய இவர்தாம் இத்தகைய தொழில்களிலே பலநாளாகக் கழிப்பரேல் மறுமைக்காவனவற்றை எது பொழுது முயல்குவர் என்பது தோன்ற “நான் பல வழித்து” என்றுங் கூறினார்.

தம் உறு புகழை தாமும் பெறுகூர்=தமக்குப் பொருத்துவதாகிய புகழை (முன்கூறப் பட்டோர் பெறுமாறு) தாமும் பெறுகின்றனர்;

சூரவர் தாமே=சூருக்களாயிருப்பவர்தாமே;

கூடும் ஸ்தூல மூலையாத்த உடைகூடு=கூடுகின்ற ஸ்தூல மூலையாகக் கட்டப்பட்ட உடையைக்கொண்டு;

இதனைப் பஞ்ச சக்சுமென்ப. நான்மூலையோடு மற்றொரு மூலையும் மிகுதிப்பட்டிருத்தலின் “கூடுமையம்மூலே” என்றார். ஆடைகளின் மூலைகளைக் கீழே நாலபிடாது கட்டிக்கோடல் வேண்டும் என்பது ஆற்றணாலார் கொள்கை.

குறி மேல் கொளீடு=(மெய்யின்மேலே தத்தம் சுமபம் புலப்படுமாறிடும்) அடையாளங் களை அணிந்துகொண்டு;

வீழ்நி, கோபிசத்தனம், கரிக்கோடு, நிருமண் என்னுமித்தொடக்கத்தனவும் துளசிமாலை உருத்திராக்கமலை அன்னபிற மாலைகளும் சக்கரம் இடபம் சிலுவை முதலிய அடையாளங்களும் குறிகளாகும்.

[பாடம் படித்துப் பரப்புநர் புகழை] பாடம் படித்து புகழை பரப்புநர்=(அருத்தநூலாம் பெரும்பான்மையும் இல்லாமையால் பலகாலும் பேதியா தெரோபடித்தாக ஒதிவந்த மந்திரமே துதியே என்றறொடக்கத்தனவற்றைப்) பாடமாக ஒப்புவித்துப் புகழை உலகத்திலே பரப்பு கின்றார்கள்;

இவர்களை மறுமைக்கும் ஒருவாறு அன்மை பயக்கும் காரணமாகவிருத்தலின் “பரப்பு நர்புகழை” என்றும் இயற்கையறிவின்மையாற் “பாடம் படித்து” என்றங் கூறினார். சுடுமென் றறியாமல் கொடுப்பைத் தொடினும் அதுகட்டே விடுமாறுபோல அருத்தநூலின்மீறி மந்திரத் தைச் சொபித்தாலும் பலன் இல்மெனச் சிலர்கூறவர். அவரை மறந்த மற்றுஞ் சிலர் பயன றியா தோகிய மந்திரம் பவிப்பதேயில்லையென்பர். பேரற்றியும் தூரியு மிசைக்கப்பட்ட கவிகள் பாட்டுடைததையெனவே பொருள்வினங்கிக் கோடப்பெறுவிடப் பண்டாரமாட்டா எனப் புத்தமித்திரன் கூறுவன். ஆயினும் மக்குகக்கண்ணன் விளாவிடைசூ ருநிக்குள்ளார தோர்சிய கோல களியதிர்த்தாவரு; பயனறியாது ஓகிய மந்திரமும் ஒரோவழிப் பவித்தலுங்கூடும், என்பு

முக்கால் முணர்ந்து அம்மந்திரங்களைக் கூறிய இருடிகள் விதித்தமுறையிற் பிறழார் என்பது தோன்றப் “படித்து” என்றருமாம்.

தூண்னணம்=இவ்வகையாகவே;

[பலரினைத் தீட்டார் புகழை] பலர் இனைந்து புகழை சுட்டுநர்=பல்லோரும் மிகவருத்தித் தீர்த்தியைப் பெருகிவருகின்றார்கள்;

“பலர்” என்பது போர்வீரர், மல்வர் என்னுமித்தொடக்கத்தவரைக் குறிக்கும்.

[கந்தையர் மிடிபசி யான ரேணுத் தீட்டாணி கொண்டோ ரோட்டிடைத் தீட்டி நாட்டித் தந்து னலம்பரப் புரே வாட்டமில் காட்சி வண்டமிழ்ப் புலமையர்]

மிடி கந்தையர் பசியானரேணும்=வறுமைபாகிய காரணத்தானே புறத்தோற்றத்திற்குக் கந்தையுடையினராயும் அகத்தோற்றத்திற்கு வற்றபசியுடையராயும் இருந்தாரென்றாலும்;

வாட்டம் இல் காட்சி வண் தமிழ் புலமையர் = வாடுதலில்லாத அறிவாற்றல்களானே சிறந்து தோன்றும் தோற்றத்தையும் வண்மை வாய்ந்த தமிழ்ப்புலமையையும் உடைய புலவோர்;

வாட்டத்திற் றூரிய காரணம் படித்தற்கும், னூலீட்டுதற்கும், வீட்டுக்காப்பிற்கும் அன்ன பிறவற்றிற்கும் வேண்டிய சாதனங்கள் இன்மையேயாம். இவ்வின்மைபாணும் வாடுதலை யடையார் என்பது போதர “வாட்டமில் காட்சி” என்றும், வாடாதுருதகற்குக் காரணம் = தமிழ்ப்புலமையின் வளப்பமிகுதியே என்பதுபோதர “வண்டமீழ்ப்புலமையார்” என்றும் கூறினார். “உறுவகவலொன்றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கலவி” என்பது நீதிநெறிவிளக்கம்.

தம் நூல் தீட்டாணி கொண்டு வர் எடு இடை சீட்டி = தங்கள் நூல்களை எழுத்தாணியைத் துணையாகக்கொண்டு ஒப்பற்ற (பணியோலை) எட்டிவிட்டதாக எழுகி,

தீட்டுதல்-எழுதுதல். ஒலையில் எழுதுவதற்கு உபயோகப்படும் கூராணி தீட்டுக்கோல், தீட்டாணி, எழுதுகோல், எழுத்தாணி என்றும் பயன்பாடுகளைப்பெறும். தீட்டுக்கவி எனப் பண்டு வழங்கியது இக்கவிதைச் சீட்டுக்கவியென மரபுப் பெயர். எழுதும் என்மை தோன்ற “ஒரேட்டிடை” என்றார்.

நலம் பரப்பி காட்டுவர் = (அந்நூல்களால் உலகம்பெறக்கிடந்த) அன்மையை (யாவரும் துக்குமாறு) பரவவைத்து நிலைபெறச் செய்கின்றார்கள்;

பிறுதுறைகளிலே கைவந்து சிறந்துவிளக்குவோர் தத்தம் நாடுகளுக்குச் சிறப்புத் தருவோராயினும் அவர் புகழெல்லாம் புலவர் புகழுகு ஒருகுமொருபுகழாகாது. புலவர் தரும் நூல்கள் சாமானியரும் பெயர்த்தெழுதியிடலாம். அந்நூற்பின் என்னுன்மும் எவ்விடத்தும் எல்லாரும் நுகாதல் கூடும். இதலுள் ஒருசிறிது சித்திரக்காரருக்கும் ஏகதும். ஏனையோர் தொழிலனைத்தும் காலகதியின் மாய்குதுபோல, இவற்றை ஏற்பு விரித்துக்கொள்க. புலவரே உலகுக்குப் புகழளிப்பவராதலிற் பிறரைப்போலப் புகழ்பெறுவாராகக் கூற்றற்றில். இவரது பாட்டின் அழியாமை கோரை “காட்டித் தாநூ னலம்பரப் புகரே” என்றார். பரப்பி காட்டுவர் என விரித்த பிரிசுதுச்சீட்டுக. சித்திரச் செய்கையிலே காட்டப்பெற்றதை ஒருபாவலன் இரண்டோர் எழுதும். இரண்டொரு நிமிஷங்களுள் எளிதாகத் தெளிவுபெறவிளக்ககிடவான். நாடகக் காட்சி, உற்றுமாதது சித்திரக்காட்சி யெனப்.

சுருதி.

புறநா லுள் இன்று எனின் மருத்துவன் பேணிவன = நோய் உரிசை கண்ணே இல்லாது போனோடு நின் அவதூறா மருத்துவன் விருமபுதுவந்து உதவான்;

பொலிவ ளானார் பிணிநின்று நலிந்துவருதலே மருத்துவற்குடம்பாடாகும் என்பது பெறப்பட்டது.

புனித குடி தம்முள் அழுக்காறு இன்று எனில் = முறைப்பட்ட குடிகள் தங்களுக்குள்ளே பொருமை இல்லாதுபோடே எனில்;

புனித முறை நிமித்தம் தொழிலைன் வேட்டிலன் = (தற்றேரும் மற்றேரும் நன்மை யுடைத்து என்று) துணிந்த சியாயகளை எல்லாம் வாதித்து விடுத்துகின்ற தொழிலுடையோன் அக்குடிகளை விரும்புதலைச் செய்யான்;

அறங்கூறும் மன்றத்து உரைமுடிவு காண்போன் உளவகொன் மக்களது முறைகளை கிறுவுவான் யாத்க்கும் சியாயவாதி உய்விற்குக் குடிகளின் ஒற்றுமையின்மையே காரணமாதலின் அவ்வளவு கூறினார்.

மணம் அளி பொருள் பெறுஉம் வண்மை புரோகிதன் = மணச்சடங்கிற்கு ஆசாரியனாக இருந்தமைபற்றி அச்சடங்களித்த பொருளைப் பெற்றிட்ட காரணத்தானே பெரியதொரு வன்புத்தையடைந்த புரோகிதனானவன்.

பிணம் அளி பொருளையும் பெறுவான் விழைகுவன் = (அவா மிகுதியானே) அச்சடங்குத்
சூரியாண பிணமாகவும் அப்பிணம் தினக்கமைந்த கிரியைகளான் அளிக்கப்பட்ட பொருளையும்
அடையும்பொருட்டு விரும்புதலையுஞ் செய்வான்;

ஆகவின் = அதுகாரணத்தானே

ஏனையோரினும் ஒப்பாரில்லாத அந்தக்காரணத்தானே என்றபடி.

[யாவந்தா மொப்பர்மற் றிவர்க்குப் பாவலை வாரி யுடுத்தபா ரிடத்தே] இவர்க்கு பா அலை
வாரி உடுத்த பா இடத்தே யாவா தாம் ஒப்பர் = இப்புலவர் தமக்குப் பரவி ஓடும் அலைகளையுடைய
கடலை ஆடையாகவுடுத்த சிலவுகததிலே எவர்தாம் ஒப்பாவார், (ஒருவரும் ஒப்பாகார் என்றபடி..)

ஒரு தேசத்திலே கூடிவாழ்பவருள் எத்தனைச் சிறந்த பல்லோர் இருப்பினும் அந்தே
சத்தை ஆளும் மன்னவனே முதன்மைபெறுகின்றான். ஆயினும் “மன்னனு மாசறக் கறநேனுஞ்
சொதுகின மன்னனிற கற்றேன் சிறப்புடையன்” என்றான் ஒளவைப் பிராட்டி. கல்வி ஒன்றுமே
புகழை தரமாட்டாது. பற்பல கலைகளைப் பன்னாட் கடனறப் பயின்றுதெளிந்துணர்ந்த அறி
வினைப் பெருகிக் தியவொழுக்கங்களை நீக்கி கடவுட்பத்திமையோடு அன்பு, பொறை, சிவ
காருண்ணியமாதிய நற்றவ வொழுக்கங்களைக் கற்றுகரு நனனெறிச் சேறலே புகழைப் பொலிவற
சட்டும் என்க. “யாவனிரிகுமெய் யுணர்ந்தவ னவனையே யிமையப்-பாவவைதன்னையோர் பாகம்
வைத்தவன் பரவுவது-சாவின் மகையை நயந்தவ னவிலவது மவனைப்-பூவின் மங்கையைப்
புணர்ந்தவன் புகல்வது மவனை” என்பது சிவப்பிரகாசப் பெருந்திராட்டுச் சமாதி.

(19) துகள்வழி யறுத்தி யுளமயக் கிழைக்கும்
வெகுளிவாய்ப் படுத றகுதியின் நென்றல்.

தீம்மிற் பிறருந் தம்வெறுப் பறியார்
தம்வழித் தழுவல ரென்றுந் தங்குறை
தேரார் பிறர்குறை செயதன ரென்று
முயர்வழித் தல்லன வுஞ்நின் ரென்றும்

5 பழமை டறந்து புதுமை தழீஇக்
கிழமை யொரீஇக் கெடுத்தன ரென்று
நெருப்புப் பெறப்படு நேரினிலை யற்றச்
சிவநது புகைததுத் தெறுங்கடுங் குரலார்ப்த்
தெனிரது மலர்நது சொற்றேன் பிளிற்றி

10 மகிழ்வுபூத தமர்நத மனனிலை கலககி
நல்லோ களைந்து நாவடுப் படுத்தித்
தமமை யழித்துத் தமர்சார் பகற்றிச்
செமமை தருவோர் சேர்பொலா தாக்கி
யருமை சான்ற கிருமை யழிப்பவர்

15 பார்ப்பன பிறவெலாம் படைஇக் காக்கு
மொருபொ ளன்றியொன் றமையா தாத
வல்லன நன்மை யல்லன தீமை
நல்குத னுள்ளன நண்ணுத லில்லன
நண்ணு தாதலொடு தீம்மழித் தற்கே

20 வஞ்சப் புல்லர் வணந்த சூழ்ச்சிக்
காளா யொருபொரு ளடிமைவடுப் படுத்த
லன்னவும் பிறவு மாதற்
றன்மையறிந் தாயுந் தகுதியில் லவரே.

(இ-ள்.) பார்ப்பன பிற எல்லாம் படைஇ காக்கும்=காணப்படுவனவும் காணப்படா தனவுமாகிய எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காப்பாற்றிவருகின்ற;

“பார்ப்பன” என்பது கட்டிலுன்றிவு மாத்திரையினிலுளாமல் ஐம்புவறிவிதரும் செல்லும். அனுமான முதலியவற்றான் அறியப்படுவனவற்றைப் “பிற” என்றதனை நழீஇக் கொண்டார். இயங்குதிறையும் நிலைத்திறையும் ஆகிய உயிருடைப் பொருள்களும் உயிரி லாப்பொருள்களும் அடக்குவதற்கு “எல்லாம்” என்றார். “படைஇ” என்றவிலேஇருளே அழித்தலும் கொள்ளப் படும்; அழிப்பில்லையேற் படைத்தலும் காத்தலும் இல்லையாய்விடுதலின். இதனானே அழித்தற் றொழிற்ரு இறைமை கூறினாராயிற்று. “படைஇ” என அனபெடுத்ததும் இக்காரணத்தாற் போலும். அழித்தன் முதலாயின அறியப்படாமையானும் அவற்றன் அடையப்பெறும் நன் மையை உலகம் அறியமாட்டாது தீமையாகக் கொள்வது வழக்காறுதலானும் ஏனையவற்றைத் தொகுத்துக் கூறினார் என்றலும் ஒன்று.

ஒருவனது ஆடைமுதலியன சிதைவுறுமாயின் அவற்றை யறவேகளைந்து பிறவற்றைக் கைக்கொள்ளாதல்போல இறைவனும் நம்சிதைவுடல்களைக் களைந்து ஏற்றபெற்றியாகப் பிறவுடல் களை அளித்துவருதலாற் சாதலும் நன்மையேயாகும். இதனையும் ஒருவேள்வியென்று துல் வல்லார் கூறுப.

ஒரு பொருள் அன்றி ஒன்று அமையாது ஆதல்= ஒப்பற்ற கடவுளது கட்டினையானே எல்லாச் செயல்களும் நடக்குமேயல்லாமற் பிறர்கட்டினையான் ஒருசெயலும் பொருத்தாதா தலானும்;

“அவனன்றி யோரணுவு மசையாது என்பது பெரியார் கூற்று.

நல்லன நன்மை அல்லன தீமை நல்குதல்=நல்லபயனைத் தாற்பாலனவாய காரியங்கள் ஒருவர்க்கு நல்ல இன்பத்தினையும் அந்நல்லன அல்லாதனவாய கெட்டகாரியங்கள் தீயதுன்பத் தினையும் கொடுத்துவருதலும்;

நல்லனவாவன “சற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை நற்செய்கை யோ டைந்து நாடு” என்பனவும் “நன்முயற்சி நன்காங் கடைப்பிடி நல்லோர்பாற் செல்கையுட னெட்டனை ததந்தேது” என்பனவுமாகும்.

அல்லனவாவன கொலை, களவு, கன், காமம், பொய், குறினை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல், வெஃகல், வெஞ்சல் முதலாயின. இவை தீமை பயப்பனவாகும் என்றதைத் “தீயவை தீய பயத்தலாற் றீயவை தீயினு மஞ்சப் படும்” என்ற குறளிற் கண்டு கொள்க.

உள்ளன நண்ணுதல் இல்லன நண்ணுது ஆதலொடு=உண்மையாக நிகழ்ந்தனவே அமைந்து பயனைத் தருதலும் நிகழ்தல் இல்லாதனவற்றின் பயன் வந்து பொருத்தாததலும் என்றிவைத்திஹி;

இல்லன நண்ணுதாதல் என்றதனை “என்பபரிவ-செய்யாத வெய்தா வெனின்” என்ற தனைக் கண்டுகொள்க. தாம் ஒருகாரியத்தைச் செய்யாவிடத்துச் செய்ததாகப்பிறர்கூற்றிற் றமக் “சென்னென இருத்தல் பெரும்பாலும் எவர்க்குஞ் சாவாதென்பது தோன்ற உள்ளன நண்ணுதல் என்னுழியாது இல்லன நண்ணுதாதல் என்றும் கூறினார்.

[தம்மழித் தற்கே வஞ்சப் புல்லர் வணைத் தூழ்ச்சிக் காளாய்] வஞ்சம் புல்லர் தம் அழித் தற்கே வணைத் தூழ்ச்சிக்கு ஆளாய் = வஞ்சணையைப் பிறர்க்குச் செய்யும் கீழ்மக்கள் தம்மைக் கெடுத்தற்காகவே அலங்கரித்துச் சொல்லும் உபாயச் செய்கைகளுக்கு ஆளாகி;

ஒருவனது மேம்பாடு முதலியவற்றைக் கண்டு பொறுனாகிய மற்றொருவன் அவன்முன் வந்து நினைவேற்றொருவன் என்றும் மதியாது இன்னவின்ன வகைகூறினென்று அவன் வேட்கும்படி அலங்கரித்துக் கூறுமுத்தாற் பகைமூட்டிக் கெடுத்தல்போன்றது தம்மை அழித்தற்கு வணைத்தூழ்ச்சியாகும். தம்மை அழித்தற்கே வணைத் என்றசார்பால் வணைத்தது என்றது தேடு பம்ப்பனவற்றை நன்மை பயப்பனவாகக் காட்டியதைக் குறிக்கும். அவர்தம் இன்சொல் இழுக்குத்தருமென்ப.

ஒரு பொருள் அடிமை வடுப்படுத்தல் = (எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்துவரும்) ஒப்பற்ற பதியாகிய கடவுளுக்கு நாம் அடிமை என்ற முறைமையைப் பாழ்படுத்தலும்;

அடிமை வடுப்படுத்தலாவது, கடவுள் செய்கைக்கு ஆளாகாமல் பிறர்செய்கைக்கு ஆளாகி அடிமைப்பட்டு நிற்றல்.

அன்னவும் பிறவும் = அவை போன்றனவும் அவையல்லாத வனையவும்;

அறிவு மங்கல், அறந்தேய்தல், ஆயுட்குறைதல் என்றற் றெடக்கத்தனவற்றை அன்னவும் என்றதூஉம் பொருட்கேடு, செய்கைக்கேடு, தமாதேடு என்றற் றெடக்கத்தனவற்றைப் பிறவும் என்றதூஉம் குறிக்கும்.

ஆதல் தன்மை அறிந்து ஆயுத் தகுதி இல்லவரே = ஆதலாகிய தன்மையை அறிந்து ஆராயுத் தகுதி இல்லாதவரே;

அறிதென்றெழியாது ஆயும் என்று மிகுத்துக் கூறினமை தாம் சினைப்பது அறிவின்மை என்பதை அறிந்துவைத்தும் மேன்மேலுஞ் சினைத் தோன்றும் என்பது போதாற் பொருட்டு ஆயாதவரே எனினது ஆயுத்தகுதி யில்லவரே என்றமை அவ்வாறாய்தும் பயன்பெறுதல் அருமை யெனக் காட்டற் பொருட்டு. ஏகாரம் பிரிநிலை.

தம்மில் பிறநம் தமவெறுப்பு அறிபார் = தாம் ஒருவரை வெறுத்துக் கூறுதல்போலப் பிறரும் அவ்வாறே தம்மையும் வெறுத்துக் கூறுவரென்பதனை அறிய மாட்டாதவராய்;

தம் வழி தழுயலர் என்றும் = தம்முடைய வழியைத் தழுவி நடந்தாரில்லையே எனக் கருதியும்;

தம் குறை தெரார் = (பிறர் தமக்கு னுனை குறை செய்தனரே யென்று) தம்மைக் குறை நோதலைத் தெரிய மாட்டாதவர்களாய்;

பிறர் குறை செய்தனர் என்றும் = ஏனையோர் தமக்குக் குறைகளைச் செய்தனரே என்று கருதியும்;

உயர்வு அழித்து அல்லன உருற்றினர் என்றும் = உயர்வுநடையனவாய் செயல்களை யெல்லாம் அழித்து அமமட்டோடமைபாமல் இழித்தனவற்றையும் மேம்படச் செய்தார் என்று கருதியும்;

உயர்வுநடையனவாவன இருமைக்கும் நன்மை பயப்புணைய பெருமையமைத்த செயல்கள்.

பழமை மறந்து புதுமை தழீஇ = (பண்டைச்சான்றோர் செய்துவந்த) பழமையான காரியங்களை (மறந்ததகத்தும் வினையாமல்) மறந்துபோய் (நமது காலதேச வழக்க ஒழுக்கங்கட்குப் பொருத்தாத) புதுச்செயல்களைத் தழுவிக்கொண்டு;

நமது தேசவழக்கையும் சமய வழக்கையும் அறவே ஒழித்துப் புறத்தேசவழக்கையும் புறச்சமய வழக்கையும் மேம்பாடு தருணவாகக் கைவினைந்து என்றபடி.

சிவமை ஓர்இ செடுத்தனர் என்றும்=(நமது தேயத்திற்கும் வருணச்சொமத்திற்கும் சமயத்திற்கும் பொருள் வயது தேகஸ்திதி முதலாயவற்றிற்கும் ஏற்பச் சான்றோரால் நியமிக்கப் பெற்ற முறைமைகளை அனுசரித்து வருதலினுனே சிகழும்) உரிமைகளைப் போககி (தாம் கெட்ட தோடுநிலைமால் நம்மையுஞ் சார்ந்து) கெடுத்தனரே என்று கருதியும்;

நெருப்பு பொறிபடு சேரின் நில அறம்=நெருப்புப் பொறிபானது தம்மேற் பட்ட மாத்திரையிலே எவ்வாறு பதைப்பரோ அவ்வாறு மேற்கூறப்பட்டவைகளை அறிந்தமாத்திரையிலே நிலைமை யழிபட்டு;

நிலைமையாவது தண்ணென்று அமைகியாய்நுக்குச் தன்மை. அதுகெடுதலாவது மனப் பொறுமை நீங்கப்பெறுதல்.

சிவத்து புனைத்து தெயம் கடும் குரலாய்=(சினமாகிய வெம்மை தாங்கப் பெறுதலினுனே) கண் சிவக்கப்பெற்று மனம் புழுவகி வெகுளப்பட்டாணாக் கொல்லுகின்ற வலிப சத்த முடைய சொற்களைச் சொல்பவராய்;

“சிவத்தனகண்ணி நான்—போய்த் தி னசகலெல்லாம்” எனவும் “தெழித்தன ஞாப்பினர் சிறுகண் டயுக-விழித்தனன் வைதன்ன் வெய்து யிர்த்தனன்” எனவும் பிரரும் வெகுளியை விளக்கினமை யறியற்பாற்று. “நுன்னமுதத மேற்றியாவது” என்ற பாசுரத்தாற கட்டியங்காரன் கோபமும் நன்குவினகப்பட்டது. “கதுப்புஞ் சிகழ்பும் வெகுளிப் பொருள்” என்றதனாற் கண் சிவத்தலின் நன்மை நன்கறியப்படும்.

தெளித்து மலர்ந்து சொல் தேன் பிலிற்றி=(அமைதியாகவிருத்தலினுனே) மந் தெளித்து முகமலர்ந்து ஒன் சொல்லாகிய தேனேத் துளித்தது;

என்றது யாவரோடும் மனவமைதியாக முகமலர்ச்சி கொண்டு இன்சொற் சொல்லுதலாம்-இதனானே சத்துவகுணமும் அதனிலைமையு கூறப்பட்டன.

மகிழ்வு பூத்து அமர்த்த மனம் நிலை கலக்கி=மகிழ்ச்சி மிகுந்து நிறைவுற்றத் திருத்தி யொடு பொருத்திய மனத்தின் நிலைமைபை கெடுத்தது;

மன நிலை கலக்குதலாவது உள்ளககளிப்பு, பொறுமை, நகை முதலாயினவற்றைத் தோன்ற விடாமல் மனோதுக்கம் பொலுமை உலோபம் முதலாயினவற்றைத் தோன்றும்படி செய்தல். “நகையு முவகையுக் கொல்லுஞ் சினத்திற்-பகையு முனவோ பிற” என்றமை ஆராயத் தக்கது.

நல்வேர் களைந்து=நற்செய்கைகளின் மூலத்தையும் பிடுங்கி அழித்து;

“எல்லாம்—வெகுண்டார்முற் றேன்றோ கெடும” என்றாராதலின் “நல்வேர் களைந்து” என்றார். வேர் என்றமைக்கேற்பக் களைந்து என்று கூறினார். நன்மைபைத் தருவாக்கி உவமை பொடு பொருத்தி விரித்துரைத்துக்கொள்க. “திருநதிப நலவற் செம்பொற் கற்பகம்” எனப் பெரியாரும் தருமத்தைத் தருவுக்குவமிததுரைத்தலைக் கண்டு கொள்க. “எகம் முதற்கல்லி முளைத்தெழுந் தெண்ணில் கேள்வி—யாகம் முதற்றிண் பண்போக்கி யருநதவத்தின்—சாகந் தழைத்தன் பரும்பித் தருமம் மலர்த்து—போகவ் கலியொன்று பழுத்தது போலுமன்றே” எனப் பிறசான்றோரும் கூறியவாற்றித்து கொள்க.

நா வடுப்படுத்தி=(நன்மையுமைந்த சொற்களைக் கூறி நயம்பெறுதற்காக அமைந்த) காவியை (த் தீமை அமைந்த சொற்களைக் கூறித் தீமைபெறுதற்குக் காரணமாகிய) குற்றத் திடத்தே பொருத்தி;

ஒருமுறை வைதவன் பின்னர் நன்மைகூறினும் அந்நன்மையுத் தீமையாரும் என்பது போதா “நாவடுப்படுத்தி” என்றார் என்றனம் ஒன்ற. “தீயினாற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே—காவியாற் சுட்ட வடு” என்னுமிதனை ஏற்ப விரித்துரைத்துக் கொள்க.

தம்மை அழித்து=தம்மை (ப் பெருமை முதலாயினவற்றை அடையாமல்) ஒழித்து;

“கோபமே பிறவியைக் கொடுக்கும் கொள்கையாம்—கோபமே யறிவினைக் குறைக்குங் குட்டோய்—கோபமே தாயையும் கொல்லுந் தின்படை—கோபமே தவத்தினைக் குலைக்கும் பேயரோ” எனவும், “கோபத்தாற் தனசென் றவத்தைச் கொட்டினான்—கோபத்தா னுடனும் கோல மாற்றினான்—கோபத்தா லிந்திரன் குலிசம் போக்கினான்—கோபத்தா லிறந்தவர் கோடி கோடியே”, எனவும், “சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்ன—மேமப் புணையச் சடும்” எனவும் வருவனவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க.

தமர் சார்பு அகற்றி=தம்மவர்க்காகிய சுற்றத்தார் சார்பினை நீக்கி.

“மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டுந் தீய-பிறத்த லதனால் வரும்” என்னும் குறள் ஈண்டராயத்தக்கது. தமரையே சினம் அகற்று மாயிற் பிறரை அகற்றவது சொல்லவும் வேண்டா.

செம்மை தருவோர் சேர்பு ஒல்லாது ஆக்கி=தமக்கு ஈன்மையைப் புரிவோர்தம் சேர்க்கையைப் பொருந்தாமற் செய்வித்து;

செம்மை தருவோராவார் கல்வி, பொருள், ஞானம், வீடு என்றற்றொடக்கத்தினைத் தரு பவர்; எனவே நூலாகிரியர், செல்வராகிய எசமானர், ஞானஞ்சாரியர், இறைவனார் என்றற்றொடக் கத்தினர் என்பது பெற்றும். இவர் சார்பில்லையாயின் ஒன்றும் இல்லையாய்விடும். ஆதலிற் பிறரும் “வெவ்வது வேண்டின் வெகுளியிடல்” என்றும், “செறிதி நெஞ்சத்துச் சினனீடி னோரும்—சேரா வறத்துச் சீரிலோரும் * * * சேரார் நினைமிழல்” என்றும் இவ்வாறே கூறினார்.

அருமை சான்ற இருமை அழிப்பவர்=அருமை நிறைந்த இருமைப் பயன்களையும் எய் தாமல் இழந்து வருந்துவோர்களாவர்;

தமது எண்ணப்படியே எல்லாச் செயல்களையும் நடத்த வேண்டியவர் அவ்வெண்ணத் திற்குக் குறைநேர்த்தவழித் தண்ணிய குணத்தோடு ஆராய்த்து முடித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு முடிப்பவர் “முனியாதார் முன்னிய செய்யுந் திரு” என்றபடி நினைத்த எல்லாவற்றையும் அடையப் பெறுவர். தமது அவாவானது தடைப்பட்டபோது அடைபட்ட ஒடு புனல் பொங்கி நுரைத்துப் பாய்வதுபோலச் சத்துவகுணங்கெட்டுக் கோபாவேசர்களாவரேல் நுவுர்க்கு இருமை யிலும் துன்பமே வாய்க்கும் என்பது போதர “அருமை சான்ற வீருமை யழிப்பவர்” என்றார்.

(20) செய்வன மறந்து சிறுதொழில் புரிவோர்க் குய்வழி யிதுவென வுற்ற துரைத்தல்.

அஞ்சிதைத் தும்பியு மருநூற் சிலம்பியும்
பைஞ்சிறைப் பறவையுப் பற்பல யாக
நீணத்தற் கரியவாழ புனைமனை புரிஞர
பிணியிடைப் பட்டில பிறரிடங் சுற்றல
5 தச்சினை வேண்டில தளர்வுற் றொழிந்தில
மெய்ச்சும் பொன்பூண் விழைந்தில வாற்றப்
பச்சுயிர்க் கிளைகளைப் பரிவுநீதி க்காக்குந
யார்கொ ளீவற்றிற் காற்ற லனீஇயினர்
இவற்றால்,

- 10 தம்மைப் புரப்பதூஉம் தமரைப் புரப்பதூஉ
மீம்பர் ஞாலத் திணையுயிர்க் கியற்கை
யவ்வெலா மாற்றற் கருங்கலை பயின்றுஞ்
செவ்வ னுப்துஞ் சிறப்புற நமர்க்
ளவற்றினு மெனியோ ராவது மந்கில
- 15 ரெல்லா வுயிர்க்கு மியலா வெவ்வெனக்
கல்லாது வீவதூஉங் கருகில ரென்னே
நில்லா திடிசுவர் நெருமியாக் கைக்கு
வல்லான் புனைந்த சித்திதம் வாய்ப்பப்
பல்லாற் றுணும் பயனற்றுச்
- 20 செல்லா நிற்குந் செய்வன மறந்தே.

(இ-ள்.) அம் சிறை தும்பியும் = அழகிய சிறகுகளையுடைய வண்டுகளும்;

தன்றொழிவினிடத்தம் பறந்துசேறற் குபகாரப்படுந் தலைமைபற்றி “அஞ்சிறைத் தும்பி”
என்றார். பைஞ்சிறைப் பறையை என்றதும் அதுவே. உய்த்து நோக்கிற் சிலம்பிசகும் இஃ
தொக்கும்.

அரும் தூவ் சிலம்பியும் = (பிறரால் தூற்றற் கமையாத) அரிய தூவ் தூற்கும் சிலத்திப்
பூச்சிகளும்;

பைம் சிறை பறவையும் = பசிய சிறகுகளையுடைய பறவைகளும்;

பல் பல ஆக = பலப்பலவகைகளாக;

நினைத்தற்கு அரியவாம் புனை மனை புரிசு = (கண்டோரும்) மனத்தினுற் சங்கற்பித்தற்
கரிய விசித்திர அலங்காரம்பொருத்திய இருக்கைகளை (த் தத்தமக்கு வேண்டியவாறு) செய்து
தொள்ளுகின்றன;

பிணி இடை பட்டில = (அவ்விருக்கைகளை விடாமுயற்சி கொண்டு செய்வதினால்) நோய்
வாய்ப்பட்டில;

பிறர் இடம் கற்றில = (அவற்றைச் செய்யுமுறையைப்) பிறரிடம் வினவிப் பயின்றில;

தச்சனை வேண்டில = (அவற்றைத் தமக்குச் செய்துதருமாறு) தச்சனை இரந்து கேட்டில;

தனர்பு உற்று ஒழிந்தில = (அவற்றைச் செய்யுங்காற்) சோர்வடைந்து (தாம்மேற் கொண்ட
தொழிலை) விட்டுத் தவிர்த்தில;

மெய்ச்சும் பொன் பூண் விழைந்தில = வியக்கத்தக்க பொன்னையும் ஆபரணங்களையும்
விரும்பிற்றில;

ஆற்ற பச்ச உயிர் கிளைகளை பரிவு உடிகாக்கு = (அம்மட்டோ) வன்மையில்லாத
(தங்கள்) இனமுயிர்ச்சுற்றங்களுக்கும் நேயங்கொண்டு பேணு கிற்கின்றன;

பச்சுயிர்-அழகிய உயிருமாம்.

யார்கொல் இவற்றிற்கு ஆற்றல் அளீஇயினர் = இவ்வியல்பிற்றாய் புகுஞ் செய்தற் கேற்ற
இரமையை இவைகட்டு வழுங்கியவர் யாவர்?

தொல்-அசைகிலை.

இச்சிற்றயிர்கட்கு இவ்வாறாய ஆற்றலை அளித்தவர் யாவரென்று வியப்புச்சுவை தோன்றாவின “அளிப்பினர்” என்றனபெடுத்தது. இவ்வாறே “தைப்பினர்” எனப்பண்டைச்சான்றோர்; தூலுள்ளும், “இரிப்பினன்” எனப் பிற்காலத்தார் தூலுள்ளும் வந்தமை காண்க.

இவற்றால்=இன்ன தன்மைகளால்; (தூணுகு ஆராயுமிடத்து)

தம்மை புரப்பதுஉம் தமரை புரப்பதுஉம்=தம்மைக் காத்தலும் தமது சுற்றத்தாரைக் காத்தலும்; (கடப்பாடாகக் கொண்டு வேண்டிய வாயில்களை முடித்துக்கோடல்.)

இம்பர் ஞாலத்து இணை உயிர்க்கு இயற்கை=இந்தப் பூவுலகத்தின்கண்ணே பொருந்தியுள்ள எல்லாச்சீவராசிகளுக்கும் இயல்பாயகுணமாம்;

அவ் எலாம் ஆற்றற்கு அரும் கலை பயின்றும் செவ்வன் ஆய்தும் சிறப்பு உற நமர்கள்= (ஆனால்) கம்மவாரகிய மனிதரோ அவற்றையெல்லாம் (இயற்கை அறிவானன்றிச் செயற்கை அறியு, கொண்டு மேம்பாடுறச்) செய்தற்பொருட்டு அரிய நூல்களை (உளங்கொளப்பலகால்) பயின்றும் (அப்பயிற்சியைத் துணையாகக்கொண்டு பலவாற்றல்) நன்காராய்து சிறப்புற அமைத்துக் கொள்ளும் வன்மையின்மையால்;

அவற்றினும் எளியோர் ஆவதும் அறிவிலர்=அச்சீவராசியினால் கடையராதலையும் அறிவினார்;

எல்லா உயிர்க்கும் இப்பலா எவ் என கல்லாது விவதுஉம் கருதினார்=எல்லாவயிற்களானும் செய்துகோடற்கரியன யாவை என்று ஆராய்ந்தறியாது (தாம் வானா) இறந்துபடுதலையுஞ் சிந்தித்தினார்;

என்னே=சென்னவியப்பு;

நில்லாது=இடி சுவர் றேரும் யாக்கைக்கு=நிறலாற்றது (அண்மைக்கண்) இடிந்துவிழ்ச்சுழியுஞ் சுவர்போல (நிலையற்ற) உடலிற்கு;

வல்லான் புனைத் சித்திரம் வாய்ப்ப=கைவல் வினைஞன் வனப்புறத் தீட்டிய சித்திரச் செய்கை (பயன்றறொழிதல்) போல;

பல் ஆற்றலும் பயன் அற்று=(செய்யும், அலக்காரமெல்லாம்) எவ்வழியானும் பயன்றா தனவாக;

பல்லாற்றலும்=பலவழியானும் என்று பொருள்கொள்ளின் சில்லாற்றற் பயனுண்டு கொல்லோ என்னும் மலைவு தேசன்முமாதவின எவ்வழியானும் பயன்றாரதெனக் கொள்ளலே பொருத்தம்.

[செல்லா நிற்குநர் செய்வன மறந்தே] செய்வன மறந்தே செல்லா நிற்குநர்=(தப்பாது பயன்றாரிற்) செய்யவேண்டுவன வற்றைச் (செய்யாது) மறந்து (வானுள்ளீணே), கழியவிட்டு, நிற்பர்;

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியோர்” என்றபடி மக்கள் இறைவனடியைச் சார்த்தற்கேற்ற சாதனங்களைப் பயின்று தழுவி யொழுக்கலே செயற்கருஞ்செய்கையாம். அதனை ஒழித்து தம்மைப் புரப்பதுஉம் தமரைப் புரப்பதுஉம் ஆகிய தொழில்வயிற் புலனைச் செலுத்திப் பொழுதினைப்போக்கின் அத்தொழில்படைத்த அறிவினைப் பிராணிகளினும் அவர் உயர்த்தவராகா என்பதாம். இதுகருதியன்றே “கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ-னற்றா டொழிவா ரெனின்” என்று திருக்குறளிற் கூறப்பட்ட

(21) பண்ணிழி புரைத்துத் துணிபுமேம் படுத்தல்.

- புவிவாழ் பண்ணே புவிவாழ் பண்ணே,
தவநே வாத்தகு ஈராயில பண்ணே
நல்லரை மீதி நல்லன வுறுற்றியும்
புல்லரை மீதிபு புல்லிய வுறுற்றியும்
- 5 போறமுது சமரைய போறமுது பகைஞரை
யாறமுது தமநே டவாவே ரதிததுங்
கூலங் காக்குங் கொலையமுற நெரிஇ
ஞாலங் காக்கு நலநனை மான
மெய்க்கொண்டு நடிநனை மென்மைநில லவாமுண்
- 10 பொய்க்கொண்டு மயக்கமும் பொழுது போககுதி
யிணையை பென்னிநு தினவிலு வாணே
தமக்கு மிதக்கன பிறாக்குத தகதும்
பிறரிடை வேண்டிய பெறமும் பிறங்குநா
பொல்லாப பலரும் புவிநகடிமை யாகிப்
பல்லாற முறும் பானபெற முயன்பு
நெற்றுவரு பெருவேர் நிலநாழ்க் குநே
பிண்ட நெலிற பெருமைகொள பிதநா
கொண்டநெல லெவாகும கொடுததுமகிழ் குநே
வேண்டிய லெல்லாம வேறுநாட டவாக்கு
மீண்டிய வுலகைகொண் டியாயநீ கின்றன
ரினரின மயக்கிற கிசைகிலர் தமபொ
லெணைய வுயிரையு மெண்ணிக சரவொடுக
கனிவுபெறு நெஞ்சிற் காத்துத
தனிகிலை பெறிஇயா தவமுயல குநே

வி வாழ் பண்ணே புவி வாழ் பண்ணே—இவ்வுலகத்தாரோடு வாழுகின்ற
ாரோடு வாழுகின்ற பணமே,

ரா தம் சார்பு இவ் பண்ணே—இவ்வுலகத்தாரை மறம்புகிய
கு இன்றியமையாத தவத்தினை (தண்டமுருத்தே) செய்கின்றவர்களுடைய
ம்;

இங்ஙிலவுலகத்தார்க்குப் பணமும் இவ்வுலகத்தார்க்கு அருளும் இன்றியமையாதன என்பது
“அருளிலார்க் கவ்வுலகம்” + * * * * *” என்ற திருக்குறளாற பெறப்படும. அவ்வுலக வாழ்நவப
பெறுதற்குரியனவற்றை இவ்வுலகத்தே முயன்று பெறவேண்டிதலின், அவ்வுலக வாழ்க்கைக்குரிய
அருளினைப் பெறுதற்கு இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பணமே காரணமாகுமென்று.
சேர்தலை நீக்குதற்பொருட்டுத் “தவநே வாந்தஞ் சார்பில பண்ணே” என்றா.

சார்பு—தனையுமாம்.

தவநேவார்க்குப் பணமின்றியே எல்லாம் இனிது நடைபெறும் என்பது இப்பாட்டினுள்
பிறவற்றினும் பெதும்பும்.

நல்லரை மரீஇ நல்லன் உஞற்றியும்=நற்குண நற்செய்கை யுடையாரைப் பொருத்தி
ன்மை பயப்பனவாகிய காரியங்களைச் செய்தும்;

நல்லரை மரீஇ நல்லன் உஞற்றுவதலாவது கால தேச வர்த்தமானத்திற் கேற்றவண்ணம்
ன்மை பயப்பனவற்றை அறிந்து செய்தற்குரியார்க்குக் கருவியாகல்.

புல்லரை மரீஇ புல்லிய உஞற்றியும்=அற்ப குணஞ்செய்கையுடையாரைப் பொருத்தித்
தீயனவற்றைப் பயக்கின்ற இழிவான காரியங்களைச் செய்தும்;

புல்லராவார் சுற்றேர் முதலாய பெரியோரைப் போற்றது வருத்தியும் பரத்தையர்
முதலாய இழித்தோரை வருத்தாது போற்றியும் நிற்பவர். புல்லிய உஞற்றலாவது அப்புல்லி
பவைச் சார்ந்து அவர்தம் முயற்சி ஈடேறக் கருவியாகி நிற்பல்.

[போற்றது தமரைப் போற்றியும் பகைஞரை] தமரை போற்றது பகைஞரை போற்றியும்
=(பிறர் கெடுக்காமற் றம்மைக் காத்தற்குரிய சுற்றத்தவரைப் போற்றுவதலே பெரும்பயனாகவும்
புலவாறு செய்யாமல்) சுற்றத்தவரைக் காப்பாற்றாமலும் (போற்றுவதனற் றமக்கு அழிவினைப்
பரியும் பகைவரைப் போற்றதுவிடிலே பெரும்பயனாகவும் அவ்வாறு செய்யாமல்) பகைவரைக்
காப்பாற்றிடும்;

ஒரு மூடை நெல் ஐந்து பொன் விலையாக விற்கும்போது பத்துப்பொன் கொடுத்து
அத்தனைக் கோடற்கு ஒருப்படுவான் தனது பகைஞன் எனினும் அவனுக்குக் கொடுத்தற்கும்,
உள்ள விலைப்படிக்குத் தமருக்குக் கொடாது விடுத்தற்கும் உலகம் உடம்பாடுற்றுப் பீடுகெடுவது
பணவாசையானே என்பது போதரப் “போற்றது தமரைப் போற்றியும் பகைஞரை” என்றார்.

ஆற்ற தமர் ஓடு அவர் வேர் அழித்தும்=தம்மை இன்றி ஆற்றாத சுற்றத்தாரோடு அவர்
தம் இருமைக்குக் காரணமாகிய வாழ்வின்மையும் நாசமாக்கியும்;

தம்மிடத் தமைத்துள்ள பொருள்களைப் பகைவர் கைக்கொண்டுவிடற் றுமும் தமரும்
வறிஞராகி மெலியப் பகைவர் வலியாராகித் தம்மையுக் தமரையும் கொல்வாராதலின் “ஆற்றத்
தமரோ உடர்வோ ரழித்தும்” என்றார். வேரழித்தல் அடிக்கெடுத்தலுமாம்.

மெய் கொண்டு நடித்தலின்=(ஈயே எல்லாச் சிவராசிகளையும் காப்பாற்றிவருதல்) மெய்
யென நடித்துக் காட்டுங் காரணத்தால்;

மேன்மை இல் அவர் முன்=(துட்ப துட்பமாய் உண்மைப்பகுதியை ஆராய்ந்தறியும்
விவேகமாகிய) பெருமை இல்லாதவரிடத்தில்;

கூலம் காக்கும் கொள்கை முற்று ஓரீஇ=(ஈவராசிகளைக்) கூலம் முதலியனவே காப்
பாற்றும் என்ற கொள்கையை அறவே களைந்து;

ஞாலம் காக்கும் நலத்தினை மாண=உலகத்தினைக் காப்பாற்றி வருகின்ற நன்மைப்பொ
ருளை ஒப்ப;

பொய் கொண்டு மயக்கியும்=பொய்மையைக்கொண்டு (மெய்மையைப் பிறழ்த்தி) மயங்
கச் செய்தும்;

பொழுது போக்குதி=(கிடைத்தற்கரிய) பொழுதினை (வீணை) செலவழிக்கின்றாய்;

உலகத்தாரின் உணவிற்குரியன கூலமும் பிறவுமாயிருப்பவும் ஒருபொழுதும் ஒன்றற்கும்
உபயோகப்படாத பணத்தினை வேட்டுப்பெற்றுத் தம்மிடத்துப்பொருள்களைத் தமர்க்குக் கொடா
மற் பிறர்க்குக் கொடுக்க மனத்தானிதல் இயற்கை என்பதும், உலகத்திற்கு உதவிசெய்தலே
தமக்கு உதவிக்கோடலாகும் என்று கருதும் பேரறிவாளிகளைப் பணம் என்னுந் தூதிரை
விடுத்து மயக்கி உதவிசெய்யும்வண்ணம் தூண்டெல் வேண்டாம் அவர்தாமே செய்வர் என்
புதும், இழிந்தாரையே பணத்தினை விடுத்து மயக்கிக் காரியங்கோடல் வேண்டும் என்பதற்
தோன்றக் “கூலங் காக்கும் கொள்கைமுற் றோரீஇ-ஞாலங் காக்கு நலத்தினை ழான-மெய்க்

கொண்டு மயக்கி மேன்மையி லவர்முன் - பொய்க்கொண்டு மயக்கியும்” என்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறு மயக்குதல் காலக்கழிவேயன்றிப் பிறவாய்ப்பு இல்லை என்பது தோன்றிப் “பொழுது போக்குகி” என்றார்.

கூலம்-ஊர்முதலிய பண்டங்கள். “பால் வேளாக வெணவகைப்பட்ட கூலம் குவைஇய கூலமறுகும்” என்பதனானும், “எண்வகை யுணவில் செய்கியும்” என்பதனானும் கூலம் எண் வகைப்படுமென்று தெளிக. அவையாவன “பயறம் உழுத்துங் கடுகுங் கடலைபும் என்னுங் கொள்ளும அவரையுங் துவரையுமாம்”. நெல்லு, புல்லு, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை மூங்கினெல் என்னும் இவைவெனவுங் கூறுப. இவற்றோடு எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுநத, அவரை, கடலை, துவரை, மொசகை என்னும் இவற்றையுந் சேர்த்துக் கூலம் பதினா றென்பா கூத்துறவாசிரியர். “பரினெண் கூழு முழுவாக்கு மிகுக்” என்றார் மதிவாண நாடகத் தமிழ்தூலார் ஆகலிற் பலசரக் கென்பாருமுள்.

கூலம் உலகத்தினைக் காத்துவருகொள்கை பிரத்தியக்கமாயிருப்பவும் அதனை மறந்துவிடு கின்றனரே என்பது தோன்ற ஒருவி என்பது “ஒரீஇ” என்றனபெடுத்தது. இவ்வாறே “நல்லரை மரீஇ”, “புல்லரை மரீஇ” என்பனவற்றையும் முன்னும் பின்னும் கூறாதுபுதித்தன வுற்றையும் உய்த்துணர்ந்தறிக.

இனையை என்னும் = இத்தகைய மாறுபாட்டை உடையது என்றலும்;

நின்விழுவானே = (நின்னை மேன்மேலும் ஈட்டிப் படைத்துக்கோடல் வேண்டும் என்று) நின்மேல்வைத்த அவாவினானே;

நின்விழுவென்றது அறத்தினும் இன்பத்தினும் மேம்பட்டது பொருள் எனப் பிறழ வுணர்ந்து அதனை மேன்மேலும் ஈட்டவேண்டுமென்ப பொதுமையிழந்து மேற்சேறல்.

தமக்கு மிகுந்தன = (தங்கள் குடும்பச் செலவிற்கும் மருங்கமைவார்க்கும் வேண்டாதன வாய்த்) தம்மிடத்து மிகுந்திருப்பனவற்றை;

பிறக்கு தந்தும் = வேண்டிய பிறக்குக் கொடுத்தும்;

பிறர் இடை வேண்டுவ பெற்றும் = பிறரிடத்திலே (மிகுந்திருப்பனவற்றின்) தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெற்றும்;

பிறங்குநர் = ஒளியிகுந்து வாழ்கின்றனர்;

தனக்கும் மருங்கமைவார்க்கும் வேண்டாப்பொருளை வேண்டிய ஒருவர் களித்தற்கும், தனக்கு வேண்டிய பொருளைப்படைத்த பிறன்னைக்கு வேண்டிய பொருள் தன்னிடத்திலு யாயின் அசனைப் பெறுதற்கும் பணம் கருவியாகும். இதனுட் பண்டமாற்றல் நேரும் துன்பங் கள் இவை எனவும், அவற்றை நீக்குதற்குப் பணம் கருவியாகும் எனவும் கூறப்பட்டன. பண்ட மாற்றுவான் பலா கூடினும் அக்கூடினாக்குப் பயன் வாய்க்காது போதலும் பிறவும் உய்த்துணர்ந் துகொள்க. இனி நாடிடையிட்டும், கடலிடையிட்டும், பிறவிடையிட்டும் பெரிதாக வாணிபந் செய்தற்குப் பணமே கருவியாகும் என்க. பொன்னிடத்தும் மணியிடத்தும் அவத்திருக்கும் ஆகை காரணமாகவன்றே ஒருவர்க்கொருவர் அடிமைப்பட்டிருத்தல் முதலியன கண்டுகூ.

பொல்லா பலரும் = குற்றம் பொருத்திய பலரும்;

புவிக்கு அடிமை ஆகி = புலவுகத்தாச் சீவராசிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு;

[பல்லாற் றும் பயன்பெற முயன்று]

பயன்பெற = அச்சீவராசிகள் எல்லாம் பயனை அடையும்படி;

பல் ஆற்றலும் முயன்று = பலவழியாகி நிற்ந்துத் தொழிற்புறங்களிலே முயலுதலைச் செய்து;

நெற்றி வரு பெரு வேர் = நெற்றியினின்றும் வழிந்துவருகின்ற பெரிய வேர்வையை;

நீவுன் னுழக்குநர் நிலத்திலே பெருகும்படி சொரிசினரூர்கள்;

சோறு, கூரை முதலாய பலவற்றையும் விற்பவர் உலகத்தார்க்குத் தம்மாலியன்ற உதவி புரிபவராவ், அன்னராயினும் அவர்பிறர்க்கு நலஞ்செய்யுந் தஞ்செய்யலை அறியாராய்ப் பணங்கருதியே செய்தலறி “பொல்லாப் பலர்” எனப்பட்டார்.

பண்டமாற்றும் தனபத்தையும் சாமானியர்தம் சோம்பலையும் போக்குதற்குக் கருவியாகிய பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கூலமுதலியவற்றைக் கொடுத்தல் அத்தொழில்வளர்ச்சிக்கே என்னுண்டு வாணிபஞ் செய்வோரே பேரறிவாளிகள் எனப்படுவர்.

உண்மையிலே உபகாரஞ் செய்தற்கு விருப்பிவதாரும் பொருளாசையானே தமக்கு வேண்டியவற்றிற்கு மிகுதிப்பட முயல்வர் என்பதும் பிறவும் கூறப்பட்டன.

மிடியர், மடியர், கொடியர், சினத்தினர், வெறுப்பினர் முதலாய பலரும் பொருள்வேட்கையானே தமக்கமைந்த பொல்லாங்கு நீங்கப்பெற்று உலகுக்கடியராகி நெற்றிவருபெருவேர் நிலத்திற் பெருக்குவர் எனப் பொருள் கூறுவாருமுனர்.

பிண்டம் நெல்லில் பெருமை சொன் பித்தர் = (தமது குடும்பத்திற்கு வேண்டிய உணவினை வகைக்கும் ஏனைப்பொருள் வகைக்கும் செலவழித்தபகுதி போகவும் எஞ்சிய) நெற்குவியல்களைப் பெருமையாகக்கொண்ட பைத்தியநாரர்;

கொண்ட நெல் எவர்க்கும் கொடுத்து மகிழ்குநர் = தாம் வைத்திருக்கும் நெற்குவியல்களை எவர்வந்து கேட்பினும் அவர்க்கெல்லாம் கொடுத்து மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்;

அளவிற்கு மிகுதியாக உண்ணவுமொண்ணாது. ஆண்டாண்டுதோறும் நெல்வரவே மிகப் பெருக்கமடைகின்றது. பணத்தையோ உண்ணுதலுஞ் சாலாது. இவ்வாறாகவும் தேசம், பாவை, சமயம் ஆகியன முன்னேற்றமடையும்வண்ணம் பணத்தை உபகரிக்காமல் பொருணசையால் அலைப்புண்டு பிறவழியிற் கொடுப்பவராதலிற் பித்தரெனப்பட்டார். “தமக்கு மிகுந்தன பிறர்க்குத் தந்தும்” என்ற பகுதிக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு கண்டுகொள்க. ஈண்டு நெல் வென்று சிறப்பித்துக் கூறினமை இளறியமையாமை கருதி என்க.

நாட்டினை நலவழிப்படுத்துஞ் சார்பினாக்கும், நாட்டில் நலவழிப்படுஞ் சார்பினர்க்கும் உணவு முதலாயவற்றைப் பெறும்பொருட்டு உபகரித்தலே பிண்டநெல்லிற் பெருமையான்தஞ் செய்கையாயிருப்பவும் அவர்செய்கை மாறுபடுமாயின் அவரிடத்தமைந்துள்ள பொருள்களைப் பணமூலமாக உலகத்தார் கவர்ந்து வருகின்றனர் என்பது கூறப்பட்டது. அன்றியும் அவர்கைப்பட்ட பணத்தினையும், பிறவற்றையும் உறுதிச்சீட்டு முதலியவற்றால் உலகத்தார் பெற்று வாழ்கின்றனா எனவும் அறிந்துகொள்க. வேலைகாரராகவும், நியாயாதிபதி முதலிய அதிகாரிகளாகவும் அறிவாளிகள் தங்கள் செயலை அவர் செயலாகக் காட்டி அவரிடத்துப் பொருள்களை மூற்றுந் கொள்கின்றனர் என்பதும் ஆராயற்பாலன. பெரும்பொருள் படைத்த புல்லுக்குப் பணவாசை இல்லையாயின் பிறர்க்கொடாது வீணே யழிவர் என்க.

வேறு நாடு அவர்க்கும் = புறநாட்டின்கண் வாழ்வுடையாராய்த் தம் நாட்டினை அடைந்தவர்க்கும்;

வேண்டிய எல்லாம் = அன்றோர் விரும்பியபொருள் எல்லாவற்றையும்;

ஈண்டிய உலகை கொண்டு = (அவர்க்களித்தலிற்) செறிந்த மகிழ்ச்சிகொடு;

இயைந்து ஈகின்றனர் = மனம் ஒன்றுபட்டுக் கொடுக்கின்றனர்;

இயைந்து ஈதலாவது வேண்டுவோர் நிலையிலே வேண்டப் படுவோர் நின்றறிந்து அவர் வேட்கையைத் தீர்த்தலே தமது வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்வதுபோலக் கருதி உபகரித்தல்.

இனி நின் மயக்கிற்கு இசைகிலர் = இப்பால் நின்றாற் கொடுபடும் மயக்கத்திற்குப் பொருள் தாதவர்; (யாவரோவெனில்?)

எனைய உயிரையும் தம போல் எண்ணி = (உயர்வு, தாழ்வு, விருப்பு, வெறுப்பு, கண்மை, நீமை, முதலாயவற்றானே பலகிறப்பெடும்) எல்லாச் சேவாசிகளையும் தம்மைப் போலக் கருதி;

காவு ஓரிது = (உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று காட்டும் புல்லிய குணமாகிய) வஞ்சத்தினின்றும் நீங்கி;

கனிவு பெறு நெஞ்சில் காத்து = அருண்முதிர்ச்சியைப் பெற்ற நெஞ்சினுணை காப்பாற்று தலைச் செய்து;

தனி நிலை பெறீஇயர் தவம் முயல்ஞநர் = ஒப்பற்ற சாந்த நிலையைப்பெறும் பொருட்டுத் தவத்தினை முயல்கின்ற பெரியோராவா;

தமக்கென வாழாப் பிறாக்குரியானாய் பெரியோர் அல்லசெய்தலும் நல்வறநெறியைச் செவியறிவுறுத்தலும் யாதொன்றின் கண்ணும் விருப்பு வெறுப்பு வைக்காதிருத்தலும் உற்றநோய நோன்றலும் உயிக்குறுகண் செய்யாமையும் பிறபல எல்லொழுக்கமு முடையோராதலின் அவர் பொருளானைக்காக ஒன்றினையுஞ் செய்யார் என்பதும், பணம் பொல்லாதாரை வஞ்சித்து உலகத்தை நிலைபெறச் செய்தற்குக் காரணமாக நின்றவற்றோடே உலகுக் கியல்பாக உதவிசெய்து வருக திறலாளர் பணத்தினை வெறுப்பர் என்பதும் பிறவும் இதனுட் கூறப்பட்டன.

செயற்கரிய செய்துவரும் பெரியோரை எவரும் போற்றத்தகுணிந்து முன்பிருவா ஆதலின் முன்னாத “தவநோ வாத்தஞ் சாபில் பண்ணே” எனக்கூறினா.

(22) ஐந்தன் புலத்தை யகற்றித் தூய
சிந்தைய ராதல் செவ்வியோர் தொழிலெனல்.

நூலமை யியற்கை நுவல்சால் சிறப்பிற்
பால்வகை யறிந்த பலலோர் பழிச்சு
நுண்மான் வினைபூ னோககுடை மனைநன்
கிபற்றினோ னதனிடை யிரீஇ யொருவனைப்

5 போற்றி தொறுக்கும் புலைமகன் போல
யாக்கைக் கிளிப் யாவையும போற்றி
யின்னயிர்க் குறுதி யென்னும் போற்றார்
காக்கை முதல தமயினக் கவினும்
குவத்தலி னாவருவந தயற்குறு மெழிற்

10 முவர்தகாங் குவர்தனு முலகினைக்
கலககித தநநிலை களைந்தொழி குகரே.

(கு-ஈ.) [நூலமை யியற்கை நுவல்சால் சிறப்பின்] நூல் நுவல் இயற்கை அமை சால் சிறப்பின் = சிற்பநூல் கூறுகின்ற இலக்கணம் பொருத்த நிறைந்த சிறப்பினையும்;

பாட்டுடைமானது கேட்பவர்க்கு செவிககு இன்பசுகவை பயக்கும்படி ஒசை முதலிய நயம்வாய்ப்பச் சொற்களைத் தொடுத்துச்சொல்வதாகும்; உரைரடையோ கேட்பவாதம் நெஞ்சிலே முட்டிநிறிப் பொருளை நேரே தெளிவுறப் பதிக்கும் இயல்கொண்டு சொல்வதாகும். ஆதலிற் பாட்டிலே நிரைக்கப்பட்ட சொற்கள் சிலவழமையம் உரையிடத்து நீலமாறி வருதலும் ஆவசியசு மாம். இன்னவற்றையெல்லாம் மனனுல்லவல்லார் நன்கு விளக்குப.

கால் வகை அறிந்த பலலோர் பழிச்சு = உயர்வு தாழ்வுகளைன்ற பகுதிகளின் வஸ்களை ஐங்குணர்ந்த பலரும் துதித்தலையும்;

பகை நண்பு நொதும்புகளானே வேறுபாடுபெறாத உண்மைப்பொதிந்த அறிவுடையார் என்க. அவரோ ஒவ்வொன்றின் உண்மைத்தன்மையையும் அறிந்துவக்கும் மேன்மையுடையார் என்க. அவர்தாமும் பல திறப்பட்டிருத்தலின் “பல்லோ” என்றார். எத்தகைய உயர்வுடையாருக்கு நன்றங்காணமுடியாது துதிக்குந் தன்மைக்கு என்றபடி. பழிச்சு-தொழிற்பெயர்.

புண் மண் வினை புண் நோக்கு = திட்ப துட்பங்களுனே மாட்சிமைப்பட்ட தொழிலினே மேற்கொண்ட ஆட்களையும்;

துட்பமென்ற விவசாயனே திட்பமுங் கொள்ளப்பட்டது. மனைக்கு வேண்டியவற்றை ஏற்றுமாறு ஈட்டுதற்கும் அதனை இயற்றுவதற்கும் இன்றியமையாதத் துட்பமுடைமையாதலின் “துண்” என்றும், துட்ப மிருப்பினும் அனுபவமும் ஆற்றலும் இல்லாவிடும் பயன்பெறாதகலானும் துட்பத்தோடு செய்யப்பெற்றாலும் நான்முறைகளும் வசிப்பவா முதலானோ வசதிகளும் நலந்தரும் பெருமைவாய்ந்த தொன்றியிருத்தல்வேண்டும் என்பா “மாண்” என்றும், மேற் கூறியவற்றை யுடையதுவே மனைதொழிலாகும் என்பா “வினை” என்றும், இதக்கைய வினையே மனைக்கு அமைதல்வேண்டும் என்பா “புண்” என்றும், இவ்வெல்லாம் பெருமையும் இயைந்தாலும் நோக்குவார் கண்களோ வசிக்கப்படுதற்குத் தன்மையும் இன்றியமையாத தென்பா “நோக்கு” என்றும் கூறினா. வானா நோக்குடைமனை பென்று கூறப்பெறின் உள்ளீழில்லாத வெறுமனை பென்று எவரானும் இகழ்ந்தொதுக்கப்படு மாதலின் மேற்கூறிய அடைமொழிகளும் இன்றியமையாதனவாயினவென்க.

உடை = தனக்கு உடைமையாகக் கொண்ட;

மனை நன்கு இயற்றினேன் = மனையை நன்மையுறுத்தப்படி இயற்றுவதில் ஒருமகன்;

இவ்வாறெல்லாம் பொருந்த மனைசெய்தல் அதனிடையாழ்வன் நன் நலன்கருதியே யாகலின் “நன்கியற்றினேன்” என்றார்.

[அதனிடையீர் இயொருவனை] அதன் இடை ஒருவனை இரீஇ = அம்மனையின்கண்ணே (வசித்துவருமாறு) ஒருவனை இருத்தி;

அம்மனையின்கண்ணே இருத்தியதற்கேற்ப அவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்தல்வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாமல் அளவில் பொருந்திகொண்டு மனையை இயற்றுவதும் அதனிடையிருத்தப்பட்டவனை வருகதுகின்றானாசலின் அவவறியாமையைப் புலப்படுத்த “இரீஇ” என்றனபெடுத்தது.

போற்றாது ஒதுக்கும் புலமகன் போல = தனக்கு வேண்டியவற்றைச் சிறிதும் செய்து கொடாமல் (தன்னொடு வதியும் பொல்லாத் சுற்றங்களுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்துகொடுத்துத் தன்னை) வருத்திக் கெடுத்துக்கொள்கின்ற கீழ்மகனைப்போல;

ஆன்மா தனக்கு வேண்டிய தனுகரணங்களுத்தானே உண்டாக்கிக் கொள்ளுகின்ற கென்பது ஒத்தாகலின் இயற்றினேனே உயிரென்று கொள்க. மனையை யாக்கையாகவும் அதன் கண் இருப்பவனை உயிரெனவுக் கொள்க. உயிரானது தனக்குக் கேடுகுழந்துகொடலின் அதனைப் புலமகன் என்றார். இவ்வாறே “கூத்தன் புறப்பட்டக்கால்” என்று உயர்திணையாக நாலடியுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் வழங்கப்பட்டமை காண்க.

யாக்கைக்கு இனிய யாவையும் போற்றி = சீர்ததிருக்கே நன்மையப்பனவாகிய எல்லா வற்றையும் கொடுத்துக் காப்பாற்றி;

யாக்கை என்பது கீம்பொறிகளையும் மனத்தினையும் உணர்த்தும். அவை வேட்டனை வற்றையே அளித்துவந்தான் என்க. அவற்றான் விரும்பப்படுவனவும் பிறவும் அறமல்லாதனவே என்பது ஞானனால் வல்லார் துணிபு. கீம்பொறிகளும் மனமும் உடனுதையும் பொல்லாத் சேவகங்கள். தன்வழி அவர்களை இயங்கவைக்காது அவர்வழியிற்றான் நிற்பது தலைமைக்கும் அறநெறிக்கும் மாறுபயக்கும் என்க. ஆன்மாவைத் தலைவனாகவும், மனமும் பொறிகளும் அத் தலைவனுக்குரிய பொல்லாத்சேவகங்களாகவும் கொண்டனவென்க.

இன் உயிர்க்கு உறுதி என்னும் போற்றார்=இனிமையைத் தய்த்தற் கேதுவாகிய உயிருக்கு உறுதியுப்பனவாகிய புருடார்த் தக்களேச் சிறிதும் பேணமாட்டார்;

என்னும்-சிறிதும். “இடங்கோட்டி யென்னு மிமையா னினைத்திருந்தான்”, “போமி னென வென்னு முரையியான்”, “என்னு மருந்தவ யிலாக்கள்”, “சேருமதற் கெனு மைய மின்றால்” என்பன சிந்தாமணி. உயிர் இரிமையுறுதற் கேதுவாகி நிற்றலின் “இன்னுயிர்” என்றார். இனி இயற்றினோனை ஊழ்என்றும் அசனியை இரீஇபவனை உயிர் என்றும் கூறுப. ஆயின் அஃறிணையான அவற்றைக் கூறகது குற்றமாகாதோவெனில், ஆகது என்னை? “இறைத்தலு முரிப வேறிடக தான” என்பவாகலின். இருததப்பட்டவன் உயிர். வீட்டினைச் செவவிதாகக்கட்டின ஈவன்முதலியவற்றை ஏற்படுத்தி இனிது புறநகந்து ஆண்டுத் தலவறாக ஒருவனைச் சூழியிருத்தி அவனுக்கு உணவு முதலியவற்றைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றாமல் விடுபவனைச் போல மெபாறிகளுக்கும் மனசுட்கும வேண்டியவற்றையெல்லாம் இனிதனித்து வருகின்றமை என் னவியப்புகள். இனி ஊழ்த்தெய்வம் இயற்றித்தகதபடிபே நிறைவேறுமாதலின் அதனை மாற்றி கொள்வது எவ்வளவு சாலுமென்றிற் கூறுதும். வருபிறவிக்குக் காரணங்களாகிய அறமுதலாய பற்றைச் செய்யவில்லையென்று இரகசமுண்டாகுமவண்ணம் சிந்திக்கப்பெற்றின் அபையெல்லாம் உண்டாக்கிக்கொள்ளவும் ஊழ்ச்செய்யல மாற்றி கொள்ளவும் இனிதினிடன் உண்டாகு மென்க. இழவுழுகிய சஞ்சிககை அனுபவித்தற் குள்ளாகும் அநிஷ்டக் குறிப் பானே மாற்றிக்கோடும் இ ரிதாகும் என்பவாசலின் இதனையும் வருநிலை கருதி அவவாறே மாற்றிக்கொள்ளக்கூடும் என்க. உடலை வீடாகப் பலரும் வழங்கிய உண்மையை ஆண்டாண்டுக் கண்டு தெளிக.

காக்கை முதல தம் இன உவினுக்கு உவந்தலின் ஆகது உவந்து=காக்கையை முதலாக வுடைப (கருநிறப்பொல்லாப்) பறவைகள தவன் இனத்தின் (இழிவுடைய) அழகிற்கு மகிழ்வதைப்போல (இழிதொழிலுடைய தம்மையும் தம்மைப்போன்ற தமரையும் அழகு செய்கை முதலியவற்றினே) விருப்பி;

“காக்கைககுத் தன்னுஞ்சு பொன்னுஞ்சு” என்பது ஊர்வழக்கு. “காக்கை யுலக்கும் பிணம்” என்பது சான்றோர் வாயகு. குரவது முதலியவற்றையுங் கொள்க.

அயற்கு உறும் எழிற்கு உவாத்து ஆகது உவந்ததும்=பகததள்ளு பொருள்களிடத்திலே பொருந்திய அழகிற்கு அககாகம் வெறுப்புறகல்போலத் (தாமும பிறாது அழகு முதலியவற் றிற்கு விருப்பஞ் செய்யாது) வெறுத்தலெச செய்தும்;

உம்மையைப் பிறவிடங்களினும் கூட்டுக. அசையாசுகினும் அமையும்.

உலகினை கலக்கி தம் நிலை சீளாந்து ஒழிருநா=உலகத்து நன்மக்கடும் செய்கைகள் முறையே நடந்துவராமல் கலங்கவைத்துத் தம் நிலையையும் நீக்கி யானா இறந்துபோகின்றார்கள்;

நன்மக்கடும் செய்கைகளாவன தேசம், பாஷை, வருணம், ஆச்சிரமம், குலம், கோத்திரம் முதலியவற்றிற்கு் கேற்ப யிருதி முதலிய தரும சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டவாறு நடத்தல். இவற்றை நிலவாதபடி தடுத்தலே உலகினைக் கலக்குதல் என்க. தநிலை களைதலாவது மேற் கூறியவற்றை நீக்கி அந்நியமதக் கொள்கைகளுககு ஆளாகித் தம்மையும் தமரையும் கெடுத்தல் என்க. எனவே அவரதழிவு சொல்ல வேண்டாதாயிற்று.

(23) பொறிவழிப் புகுத லறிவிற் கடாதெனல்.

பெரும்பிணி களையும் பெறலரு மருகினை

சிறையின் றென்ன மூக்குவெறுக் குமமே

நறுஞ்சுவை யின்றென நாக்குவெறுக் குமமே

- நச்சுக் கனிமிசை நன்னிற மபக்கா
 5 னச்சிக் கண்ணு நன்னிழக் கும்மே
 வஞ்சஞ் சுரந்து வாய்வழங் கின்சொற்
 றஞ்சமாச் செவிபுந தாழ்ந்தொழி யுமே
 விவற்றுவழி மன்னு மிணைக்கழி யுமே
 யாதலி னிவற்றே டறிவணை தாழ்ந்து
 10 சாத லுறமுற் றட்பவர்
 பூதலது தென் றும பொருந்திவாழ் வோரே.

(இ-ள்.) பெரும் பணி களையும் பெறல் அரும் மருந்தினை = பெரிய நோய்களை நீக்கு
 கின்ற பெறுதற்கரிய மருந்தினை;

விரை இன்று என்ன மூக்கு வெறுக்கும் = மூக்கானது (மோந்துபாத்து) நறிய மணம்
 இல்லையென்று வெறுக்கும்;

ஏகாரம் இசைநிறை நிறைசை; பின்வரும் ஏகாரங்களில் ஈற்றிலுள்ளது தேற்றக்குறிப்பு,
 எனைய இசைநிறை அசைகள்.

நறும் சுவை இன்று என நாக்கு வெறுக்கும் = நாவானது (அதனைச் சுவைத்துப்பாத்து)
 இனிய சுவை இல்லையென்று வெறுக்கும்;

நச்சு கனி மிசை சால் நிறம் மயக்காண் = (உள்ளே) நஞ்சுத்தன்மைபொருந்திய கனியினது
 (புறத்தே அமைந்துள்ள) அன்மைவாய்ந்த நிறத்தின் மயக்கத்தானே;

நன்னிறம் என்பதனை “இன்சொல் லிழுக்குத் தரும்” என்றங்குப் பொருளுரைத்துக்
 கொள்க.

நச்சி கண்ணும் நலன் இழக்கும் = (அதனைக்) கண்ணும் விரும்பி நன்மையை இழக்கும்;
 வஞ்சம் நாந்து = (தன்னைக் கெடுத்தன் வேண்டிய) வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளின் முடிவுள்ள
 உள்ளே மறைத்துவைத்து;

வாய் வழங்கு இன் சொல் = வாயானது வழங்குகின்ற இனிய மொழிகளுக்கு;

தஞ்சம் ஆய் செவியே தாழ்ந்து ஒழியும் = அடிமைப்பட்டிச் செவியுந் தாழ்வை அடைந்து
 கெடுத்தலுப்பொருந்தும்;

இவற்றுவழி மன்னும் இணைந்து அழியும் = மனசும் இவற்றின் சார்பிலேபட்டு (விடாமற்)
 பொருந்தி (விணை) கெடும்;

ஆதலின் = ஆதலினாலே;

இவற்றெழு = (பொறி, புலன், மனன் என்னும்) இவைதம்மோடு;

அறிவு அணைந்து ஆழ்த்து = அறிவானது கூடி அமிழ்த்து;

சாதல் உறமுல் தட்பவர் = கெடாமற்றடுத்து (அதனவழியே அவற்றை ஒருகுப்படி) செய்
 பவர்;

பூதலத்தில் என்றும் பொருந்தி வாழ்வோர் = இப்புவைகத்தின்கண்ணே எஞ்ஞான்றும்
 புகழொடு பொருந்தி வாழ்பவர் ஆவர்;

மனவடக்கம் பெற்றவனோ சாதலுறாதலிற் பொருந்திவாழ்வார் என்பதற்குப் புகழொடு
 பொருந்தி வாழ்வார் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. ஒழுக்கத்து நீத்தாசாதலின் அவர்பெ
 ருமை இவ்வுகத்தின்கண்ணே பணுவவாற் புகழப்பட்டு ஒருமென்க.

பூக்குழுதலாயவற்றும் சில சமயம் வெறுக்கப்படுவன நல்லனவாயும் விரும்பப்படுவன சீயனவாயு மிருத்தல்பற்றி அவற்றின் வழியே அறிவினைச் செலுத்துதல் இம்மை மறுமைகளை யுட உயிர்வாழ்வினையுங் களைந்துவிடுமென்றும், வாலறிவின்வழியே அவற்றைச் செல்லவிடுதல் எல்லா நன்மைக்கும் ஆதாரமாகும் என்றும் இதனுட் கூறப்பட்டன.

(24) அருட்டிறங் கூறி யகத்தறி வுறுத்தல்.

- தாஅப் துரைத்துத் தத்தித் தத்திப்
பாஅ யருவியும் பார்ப்பவர் தம்மைக்
கீழ்ப்பிடித் துந்தலிற் கீழ்ச்செல் பாங்கருங்
கூர்த்த சிமயமுங் குழிஇய குவறும்
5 பச்சென் காடும் பச்செல் வாலு
மச்சுறுத் தமிழ்கு மாரமுற் கரணும்
ஆங்கு,
முத்தும் பவழமு முதிர்ந்தபன் மணிகளு
நத்து முதலவு கல்குமலை யெற்றிய
10 பெருமண லெக்கர்ப் பெருக்குங் கடலும்
பானிலாப் பார்ப்பும் வானூர் மதியுரு
மனப்பில வாகி யகமகிழ்வு பூத்து
மினுக்குமினுக் கென்ன மிரிப்பன் னிறத்த
கதிரொருங்கு நிழன்றுங் காமரு மீன்களும்
15 பதிபிற ழாமற் பாங்குற வோம்பியும்
விருப்பும் வெறுப்பும் வியபயம் வெருடும்
பற்பல வாத்தருடும் பன்மைய வாகி
யெண்ணறி வெண்ணு தேறுவடிவு முதலாக்
கண்ணறி வெண்ணுச் சிறுவடிவு கடையா
20 நண்ணுயிர் செய்வு நல்லவுக் தீயவும்
கண்ணுது திருத்திக் காத்தும் வருபொரு
ளுந்தைச் சிறியனை யுவந்து
காத்தல் செய்தல் கடும்பர மாமே.

(இ-ள்.) தாஅப் துரைத்துத் தத்தி தத்தி பாஅப் அருவியும் = தத்தித் தத்தித் தாண்டு வதினில் துரைத்தோடுகின்ற அருவியும்; (மலையின்வீழாறும்);

“தாஅய்”, “பாஅய்” என்னும் அனபெடைகள் தாவுதலினதும் பாய்தலினதும் கடுப்பினை யுணர்த்தற்கு வந்தமை போலும்.

பார்ப்பவர் தம்மை கீழ் பிடித்து உந்தலில் கீழ் செல் பாங்கரும் = (மேனினு) டோக்கு வாகைப் பிடித்துக் கீழே தண்ணுவதுபோல அத்துனை ஆழ்த்துசெல்லும் மலைச்சாரலும்;

கூர்த்த சிமையமும் = கூரியனவாகி மேலுயர்ந்த சிகரங்களும்; (மலைமுடிகளும்);

குழீஇய குவடும் = (அச்சிகரங்கள்) பொருந்திய மலைகளும்;

பச்ச என் கடும் = (மழைவளங் குன்றமையிற்) பச்சென்று தழைத் தோங்கிய காடுகளும்;

புசு நெல் வயலும் = பசுமையாகிய நெல்வயல்களும்;

அச்சுறுத்து அழிக்கும் ஆர் அழல் சூனும் = (நோக்குவாரா) அஞ்சும்படி செய்து (அவர் மனவலியை) அழித்தோட்டும் அனல் நிறைந்தபாலை நிலனும்;

முத்தும் பவழமும் முநிர்ந்த பல் மணிகளும் நத்து முதலவும் நல்கும் அலை எற்றிய பெரு மணல் எக்கர் பெருக்கும் கடலும் = முத்து, பவழம், ஒளிமுற்றிய பன்னிறமணிகள், சங்குமுதலாயினவற்றைத் தருகின்ற அலையோதலின் மேலெழும்புகின்ற பெருமணலைப் பெருக்குங் கடலும்;

குவடு, காடு, நெல்வயல், சூன், கடல் என்றவற்றான முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்னும் ஐகை நிலனும் பெறப்பட்டன. இதனால் இவ்வாறு ஐகைகயுள்ள திணைகளையும் கூறினாராயிற்று.

ஆஞ்சு-அசைநிலை; அவலிடை எனக்கொள்ளினும் ஒருவாறனையும். இதனின்றியமை யாமையையும் துனித்தறிந்து கொள்க.

எக்கர்-மேலுக்கேற்பண்ணல்.

பால் நிலா பார்ப்பும் வான் ஊர மதியமும் = பால்போலும் வெள்ளிய நிலாவைப் பார்ப்பி வானிற் செல்லுந் திங்களும்;

அளப்பு இல ஆகி அடம் மகிழ்வு புத்து மினுக்கு மினுக்கு என்ன பல் சிறத்த கதிர் ஒருங்கு நிழற்றும் காபரு மீன்களும் = எண்ணற்றனவாகி (காண்பா ருள்ளத்து) உலகை பூப்பித்து மினுக்கு மினுக்கு என்று (ஒருகூடத் தன்மை விழுக்குப் புலப்பட) ஒளிவிடுகின்ற பன்னிறக் கிரணசமூகத்தால் (உலகமுழுவதையும்) குளிர்விக்கின்ற அழகிய காணமீன்களும்;

உலகின் பொருள்களுள் ஒன்றான றுயர்த்தை மற்றொன்றின் இன்பம் ஈடுசெய்யுமாறு இறைவனார் படைக்கப்பட்டுள்ள என்பதுபோதா அச்சுறுத்தழிககு மாறழற்கூண், அஃமகிழ்வு புத்து மிளிர்மீன், என்றவ்வு அடைமொழி புணர்த்துப் பொருள்களை ஒதினா.

பதி பிறழாமல் பாங்கு உற ஒம்பியும் = (ஆகிய இவற்றை நிலப்பெயரவிழின் உலக மழிந்து கெடு மாதலிற் றத்தம்) நில பிறழவிடாமல் (நிற்கும் வண்ணம்) முறைமையொடு கூத்தும்;

விரும்பும் வெறுப்பும் வியப்பும் வெருவவும் = (பிறிக்கு) விரும்பத்தையும் (அதனால்) வியப்பினையும் வெறுப்பையும் (அவற்றால்) அச்சத்தினையும்;

பல் பல ஆ (க) தருஉம் பாண்மைய ஆகி = பற்பலவாறு தருகின்ற இயல்பினவாகி;

எண் அறிவு ஒண்ணுது = அறிந்தனவு செய்துகோடற் கரிதாய்;

ஏறு வடிவு முதலா (க) = உயர்ந்த பேருருவம் முதலாக்;

கண் அறிவு ஒண்ணு சிறு வடிவு கடையா (க) = வெறுங்கண்ணொளியால் அறிதல் செல்லாத சிறுருவம் ஈறாக்;

நண் உயிர் செய்யும் நல்லவும் தீயவும் = (அரைந்த உடலோடுவெழுணடு நின்ற) உயிர்கள் செய்துவருகின்ற நல்லனவற்றையுந் தீயனவற்றையும்;

கண்ணுது = கருதாமல்;

திருத்தி காத்தும் வருடொருள் = திருந்தச்செய்து (அம்மாத்திரையினமையாமல் அவற்றை யெல்லாம்) பாதுகாத்தும் வருகின்ற கடவுள்;

ஊத்தை சிறியனை = (செய்வதற் தவிர்வதும் அரியாமல்) அஞ்ஞான மலவருளில் அமிழ்ந் திய சிறியேனாகிய என்னை;

உவந்த காத்தல் செய்தல் = (எனது எளிமைக்கொங்கி) விரும்பத்தோடு காத்தற் தலையணி புரிதல்;

கடும் பரம் ஆமே = (அவர்க்கு ஒரு) கடைய பாரமாருமே?

அஃகன்றதலின மனனே நன்னுடலே ஒம்புமாறு பலதுறைகளினும் முயன்று உலகினுழி நூலை ஒருவி இறைவன தருள்வழியிற்றெழிலற நிற்பாயாக எனபதாம்.

பரம்-பாரம் என்னுஞ் சொல்லின் குறுக்கமன்று. பாரத்தை ஆணர்த்தும் மற்றொரு பரியாயச்சொல்.

(25) அல்லன புரிந்து நல்லன பாறுப்போர்
சிவ்யாண்டு கழியாச் சிறுபே யென்றல்.

காலையி லெழுநது சாலவுண வுண்டு
மூலபல கொண்டு கமதகோக் காபா
பாலடி பாம்புதுபல லாட்டபார்க் கிளிகது
மேலமுதா சிறுபேர டெவனே வேற்றுகம

5 யுள்ளன யோசாது மல்லன வுணாபது
நல்லன மறுதது மல்லன நயபது
மில்லன விபகது மிடுப்பன மறபகது
வல்லன வுபற்று மநினை பாடு
வாணு டொன்று மணியின

10 வினா விழுகது விநகழி குருக்ககே

(இ-ஈ.) காலையில் எழுந்து = காலையிலே தயிலலிட்டெழுந்து;

சால உணவு உண்டு = உணவினை மிகுதியாக உட்கொண்டு;

தூல் பல கொண்டு = பலதூல்களையும் (வீணை) சுமந்துகொண்டு;

கழகத்திறகுச் செல்வோர்போலப் பெற்றோர்க்குப் போக்குக் காட்டுவர் என்பது தோன்ற
“தூல்பல்கொண்டு” என்றார்.

தூல்களைச் சுமந்துகொண்டு சென்றவர் கழகத்தை அடைந்து வேண்டியவற்றைக் கல்லாது
ஆலடிக்குச் சென்று விளையாட்டயத்தலன் அவா தூல்களைச் சுமந்த பதன் ஒன்றுமில்லை என்பது
தோன்ற வீணைசுமந்து எனப் பொருள்விரித்துரைக்கப்பட்டது.

கழகம் நோக்காராய் = (கல்வி கற்றற் குரிய) பாடசாலைக்குச் செல்லக் கருத்திற் கொள்ளா
ராகி;

ஆல் அடி அமர்ந்து = ஆலமரத்தடியிலே கூடியிருந்து;

பல் ஆட்டு அயர்ந்து = பலவகையான விளையாட்டுக்களை விளையாடி;

இனிக்கும் ஏழை சிறார் துடு = மனமகிழ்கின்ற அறிவில்லாதச் சிறுவர்களோடு;

உள்ளன ஓராதும் அல்லன உணர்ந்தும் = உண்மைப் பொருள்களை ஆராய்ந்தறியாமலும்
பொய்ப்பொருள்களையே அறிந்தும்; (அவற்றைப் பயின்றுவரு மசபால்);

உள்ளன என்றது அழியாதனவற்றை; அல்லன என்பது அவற்றிற்கு மாறாகி அழிவ்
வற்றை.

நல்லன மறுத்தும் அல்லன நயத்தும் = நல்லனவற்றையெல்லாம் தீயனவென்று மறுத்
தொதுக்கியும் (அதுகாரணமாகத்) தீயனவற்றை (நல்லனவாகப் பிறழ்வு) விருப்பின்
உணர்ந்தும்;

நல்லன என்றது இயற்றினாக்கும் ஏனையோர்க்கும் நலன் பயக்கும் புண்ணியச் செயல்
களை. 'நல்லனவற்றைப் பயிலாதார்க்கு அந்நல்லனவெல்லாம் தீயனவாகத் தோற்றும் என்பதைத்
"தமரை யில்லார்க்கு ஈகரமுப டுமீ போன்றாங்கு" என்றதினாலும் பிறையற்றினாலும் கண்டு
கொள்க. அல்லன என்றது தீயனவற்றை.

நல்லனவற்றை மறுப்பதே தீயனவாகும் என்பது பெறப்படவும் அல்லனவெனப்
பின்னருங் கூறியது மகையெனின், அத்தன்ற, எனனை? நல்லனவற்றை மறுப்பவர் அம்மட்
டோடமையாமன் மொழிமேலுந் தீயனவற்றை விருப்பிடுமெய்யுள் என்பது தான்மற்பெறுதலின்
என்க.

இல்லன இயைத்தும் = (ஆற்றல் இல்லாதனவற்றை எல்லாம் ஆற்றல் உள்ளவாகும்
சுருத்தும் தமது கொள்கைக்கேற்ப) இல்லாதனவற்றைக் கூறிய (பிரஸாரப்) பொருத்தவைத்தும்;

தமது சொல்லனமையால் ஐரற்றலும் இல்லாதனவற்றை ஆற்றலுள்ளவாகப் பிறர்
மனங்கொள்ளப் பொருத்தபுரைத்தல் என்றபடி.

இருப்பன மறைத்தும் = (அவ்வாறு பொருத்தவைத் தவறானே) இருப்பனவற்றை
யெல்லாம் (இல்லாதனவாக) மறைத்தும்;

இருப்பன மறைத்தென்றது ஒருவழித் தமது கொள்கை பிழையுடைத்தெனச் சிறிதுண்
மைத்தன்மை தமக்குத் தென்றப்பெற்றாலும் வெவ்வேறு சூருந் அவ்வுண்மையை மறைத்து
வைத்தல்.

வல்லாங்கு இயற்றும் மரியின் ஆளி = வல்லபடி நடக்கூட அறிவினையுடையாங்கு;

வாழ்நான் என்னும் மணியினே = வாழ்நான் என்றும் அரசன மணியினே;

வானுளை மணியென்றா, மணியைப் பொற்றிவைத்துப் பெருமை பெறுவதுபோல,
வானுளை நல்ல பூமியிற் செலுத்தாத தன்மையைப் போற்றிவைத்துப் பெருமை எய்தப்பற்றாதலின்.

வீண் ஆ(±) இழந்து வீந்து அழிநடுக்கு = வீணாகும்படி இழந்து வாழ்வைக் கொடுத்
தழிந்து போருகின்றவா ளு(±);

எவனோ வேற்றமை = உள்ள பேதத்தான் யாது? பேதம் இல்லையென்றபடி.

கழகத்திற்குச் செல்லாமல் ஆவடியில் அமர்ந்து விளையாடுதல் குற்றமென்றநித்தனவத்தும்
அவ்விளையாட்டினையே விழைந்தயரும் சிறுக்குந், அறம் பொருள இன்பம் என்னுமவற்றை
முற்றாமல் உலகவிடயத்தில் முயலுதல் குற்றமென்றநித்தனவத்தும் உலகமுபற்செய்யே பெரி
தெனவேட்டு முமனதுவரும் பெரியார்க்கும் பேதமில்லை என்பது இசுனுட் கூறப்பட்டது.

(26) வேறுபாடகன்ற பெய்யுணர் வெய்தி
ஹாறுபாடின்றென வுளத்திற் குரைத்தல்.

ஹின்னணி வதற்கே மற்றவை யுழலா
தைம்பொறி தக்பி லமைதியுற் திருக்குர
அதாஅன்று,

நல்லியல் பமைதியு நாடியர் குறுகடை
5 யமுதுவழி மாற்புக் குறுகையா முகாயு

ரொருபெருந் தவக்கி னிருபெரு முக்போ
ரிவர்க்குவரு நலனே தமக்கென வெண்ணுநர்
அஃகெப்ப,

- 10 வற்றோ நுறவின ருரினர் தேரத்தினர்
மறறோர் மற்றவை யுள்ளவை யெல்லா
மன்னனா தமரென வந்நஞ்சி னோர்க்குத்
தமருய நலனே தமமுறு நலனே
தமர்கைப் பொருளே தங்லகப பொருளே
யாதவிற பிறவுயி ராக்கமுன தாக்த
15 தீதறு சிந்தையிற் செவவ னோர்கு
குறைதெறு காட்சிகொடு ந்நாவுபெற் றிருக்கு
ரிவவகை யறியா வேறாற மலனே
கெவவகை யாக்கித் தெருளநித் தொழிந்நுந்
யிவவகை யுணர்வான் நலனே
20 பெவவகை யுய்வனோ வினைபெயா யுருகித்.

(௫-௭.) ஒன்று அணிவதற்கு மற்றவை பாலாது இம்பொலிதத்தில் அமைதியுற்று
இருத்தல் = (மெய், வாய், கண், ழைகு, மெய் என்னும்) மெய்பாறிகளும் (ஒற்றுமையினால்) ஒரு
பொறியை அலங்கரிப்பதற்குக் கண் பொறிகள் (அழகாகுற்றதற்குத் தம்மை அபவாறு அலங்
கரிக்கவல்லவையே எனது வருத்தம் செய்யாது (அதனை அல்லா ரிப்பது தம்மை அலங்கரிப்பதேயா
மென்றெண்ணி யனம் புரிந்துத்) தம்மாவிற சாநததில் யுற்றிருக்கும்;

அதானன்று = அஃதன்றியு ;

நல் இயல்பு அமைஇய நாரியர் = நல்லிலங்கணம் பொருதிய மனைவியரும்;

ருஜாடை அமுது வறி மாப்பு ருமுதம் வாப் மகாஅர் = சிறிய கடைபு (தாய்மாட்டுண்ட)
பால் வழிந்தோடும் மாப்பும் செவ்வாப்பன் மலர்போலும் வாயுமுள்ள சிறுவரும்;

ஒரு பெரும் தவத்தின் இரு பெரும் முறியோர் = இருவர்க்கும் பொருந்துதலும் ஒன்றே
யாகப் பெற்ற தாய்தந்தையர் என்னும் இருபெரு முதியோரும்;

இவர்க்கு வரு நலனே தமக்கு என எண்ணுநர் = ஆகிய இவர்களுக்கும் வருவின்ற நன்மைகள்
தமக்குவந்த நன்மைகளாக எண்ணி அவையினால் அமைவர்; (அறிவான் மேம்பட்ட மனிதர்);

அஃது ஏய்ப்ப = அதுபோல;

உற்றோர் = நண்பினர்;

உறவினர் = கிளாளுர்;

வாரினர் = ஓரோரர்;

தேளத்தினர் = ஒரு தேயத்தார்;

மற்றவை உள்ளவை எல்லாம் = ஏனையுள்ள உயிர்களெல்லாம்;

அன்னனம் = அவ்வகை;

தமர் என அறித்தோர்க்கு = தமது சுற்றத்தவரோ அறிந்தவர்களுக்கு;

இசின்—இறந்தகால இடைநிலை.

சமர் உறு நலனே தம் உறு நலனே = தமது சுற்றத்தாராகிய அவர்க்குண்டாகும், சமம்
ஆகக் குற்ற சீகமும்;

தம் கைப்பொருளே தம் கைப்பொருளே = அச்சுற்றத்தவரின் கைப்பொருள் தமது கைப்பொருளுமேயாம்;

ஆதலின் = ஆகலான்;

பிற உயிர் ஆட்கம் உனது ஆக நீ ன அறு சி னதையில ரெவ்வன் ஸாநது = பிற உயிர்களுக்கு வந்த இரபம் உனக்கு வந்த இரபமாகப் படுதற்ற மனத்தான ஈன்குணாகு;

ஆகம் செலவத்தை உணராததுஞ் சொல்லாயினும் ருண்டு செலவத்தாற் பெறும் இன்பத் தையே குறிக்கின உந்; ஆகுபெயர்.

குறை தெறு நாட்சி கொடு = குறைவு என்பது துணைதென அறியப்படாததா அழிசுப் பட்ட நல்லுணர்விலேனே;

நிறைவு பெறறு இருக்கும் = மன நிறைவுற்றிரு தம்;

இவ்வலம் அறியா வறைய பண்ணை = ஆதரி மறியாத வறைய டுருளே;

தெய்வகை ஆகதி = (பிற ஆகைண்டு) பகையுண்டாகதி;

தெருள அறிதத் குழிக்குதி = (எனது அறிவினது) தெளிவாகக் கொடுத்த மறைததுவிடு கின்றாய்;

இல்லக உன்னை அனறி இல்லம் = (உன்னிடம் எகவிடலாமோ எனின்) நீனின் அன்றி இவ்வுலக மேது இல்லம்;

அநறி = விகாரம்.

எவரை உயர்த்து இனையையோடு இருந்தே = இவ்விபாபுடைய நீனோடுருளு பான உய்யுமாறு எவரும் கூறுதி;

ஆபாட்டாற் பிறர் ஆரணம் = ஐது வாய்நதிவதே எனறு எண்ணுதல் ஆபாட் றினையும் மன வகைத்தினைபுற விட்டதம் எனவும், பிறர்க்குவுரு நலனெல்லம் நம் குரு கலனென் றெண்ணுதல் பேரருளிடு புற மனத்திருத்தினையும் அலையடங்கிய டலப்போலும் சாத்த பதவையம் விடே நரு மெனவுந் கூறியபாறு.

(27) அறிவானில னென்போர்க் குவகையில் தென்றல்.

அறிவினக தென்றிய வசகடா முன்னர்

வாயத்தாட ரனறெனும் வழக்கா முண்மைநின்

வாகவுயிர் முன்னது வனறென வர்வு, இப்ப

பொறறு மொருபொருள் பொப்பெனப் புதலுநர்

5 கூறுமெய யதுவாக கொள்குறுங் கலங்கநி

முண்மைதெளி மீகா னெளித்துப் பொத்தூந்

கருஞ்செ பொருமகன் றறக்க மனைகுறஉ

மறஞ்செ பொருமக னரக மனைகுறஉ

மெல்லாச செலவுமு மிமபர்வக. தெப்து

10 முன்னேன் ின்னே னவைபல பிறவே

குறுகுறஉ மென்றுந் கொள்பவை நனியே

பெரிய வெனிஹம் பிறிதற் குள்ளன

வுருகு மனத்தி னுயர்ந்தோர் தமவழி

வடிவப் பற்றறு வகைத்தமம் போறறிந்

- 15 தீதொரீஇத் தெனிரலஞ் சேர்குவ ரென்றுஞ்
சாதம் றுன்போ டகவழுத் தபுத்து
நீதிமுறை நன்குநீஇ நிலன்வாழ்வு கருதியிவ்
வோதினர் பொய்மையென் றுரைப்பினு நலனே
யொன்றலி னப்பொரு ளுண்டென வுணரா
- 20 ரென்றுந் துன்புற் றினோருவா
நனறிதரும பற்பல நயனெலா யிழந்தே.

(இ-ள்) அவி விளக்கு ஏற்றிய அ சுடர் = (காற்று முதலிய புறங்கழ்ச்சியானும் நெய் முதலிய அகர்கழ்ச்சியானும்) தணிந்த விளக்கினை மீண்டும் ஏற்றுதற்கண் உண்டாய அந்தச் சுடரானது;

முன்னா வாய்ந்த சுடர் அன்று எனும் வழக்காறு உண்மையின் = அவ்விளக்கிலே முன்னாப் பொருந்தியிருந்த சுடா அன்றென்னும் வழக்கொழுக்கம் (காண்டலளவைக்கமைந்த) உண்மையாதலின் அதனைப்போல;

வந்த உயர் = புதிதாக உடல் பெற்றுவந்த உயிரானது;

முன்னது அன்று என அறிவுநீஇ = முன்னொருகாலத்திலே எடுத்தவுடலை விட்டு நீங்கிய அவவுயிர் அன்றென்று கொண்ட காரணத்தானே;

போற்றும் ஒருபொருள் = (செய்ந்நன்றி யறிந்து) போற்றப்படும் கடவுள் இருத்தலே;

பொய் என புகலுநர் = இல்லையென்று (வாய்மத்திரையானே) சொல்லுகின்றவர்களுடைய;

கூற்று மெய் அது ஆக) கொள்ளினும் = (பொய்மைநிறை) சொல்லு உண்மையுடைத்தாகக் கொண்டாலும்;

கலம், கலிழ் உண்மை தெளி மீகாண ஒளித்து பொய்த்தாங்கு = அணித்தாக மார்க்கலம் கலிழப்போகும் உண்மையை அறிந்த மீகாமனாவன் (அவவுண்மை தன்மருங்குள்ள பிறர்க்குச் சொல்வதற் பயனில்லை யெனக்கருதி மறைத்துப்) பொய்மை செய்தாற்போல;

“ஒளித்து” என்றமையானே மீகாமன் கலங்கலிழாதிருத்தற் பொருட்டுப் பலபடியும் முயன்றான் என்பது போதரும். காற்றடித்தல் கலம் யிருதியாக அசைதல் முதலாய பிறங்கழ்ச்சிகளான் கியமுற்று ஆண்டிருந்த பிறர் மீகாமனைப் பலபடியும் கலங்கலிழ்த்தலுங் கூடுகொல்லோ என்று வற்புறுத்திக்கேட்டும் ஒளித்துவிட்டான் என்பதுபோதா ஒளித்தனன் என்றொழியாது “ஒளித்துப் பொய்த்தாங்கு” என்றிட்டார் இந்நூலாசிரியர் என்க.

அறம் செய் ஒரு மகன் துறக்கம் அணுகுறுஉம் = (பலரும் நன்மை பெற்று வாழ்தற்குக் காரணமாகிய) அறச் செல்வத்தினைச் செய்துகொண்ட ஒப்பற்ற மகன் மறுமையிலே சுவர்க்க முதலாய செல்வங்களை அதுபவிக்கும் வண்ணம் அடைவான் என்றும்;

துறக்கம் அணுகுறுஉம் என்றமைக் கேற்ப அறம் என்றதனைக் காமியபலனுக் குரிமையாக்குக. நரகம் என்றதற்கும் இஃதொக்கும். காமிய நிட்காமிய கரும் விபரங்களைப் பகவற் கீதை முதலாய நூல்களறி கண்டுகொள்க.

மறம் செய் ஒரு மகன் நரகம் அணுகுறுஉம் = (அறத்திற்கு மாறாய்) மறத்தினைச் செய்து கொண்ட ஒருமகன் மறுமையிலே நரகத்தை அடைவான் என்றும்;

அறம் என்பது தத்தம் வருணத்திற்கும், ஆச்சிரமத்திற்கும், சுமயத்திற்கும், காலதேச ஷத்தம்மணத்திற்கும் தக்காங்கு நடத்தற்குரிய விதிகளை. மக்கள் ஒன்றுற்று வேண்டிய ஆற்றி

உடலைப் போற்றிக்கோடலே பெரும்பாலும் அறம் எனப்படும். ஏழைமுதலாய பலர்க்கும் உதவிடின் நன்றியறிந்த அவரெல்லாம் இவனது மேம்பாடுக்குறித் தாமே இவனது சேமப் காணமாக முயலுவர் என்பதும் பிறவும் அறியத்தக்கன. ஊருணிகீர் குறைதற்கு விடாது வருதல் போல இவன்றிருவுங் கொடாது வளர்த்துப் பலரும் முயல்வர் என்ப. “வித்து மிடல் வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி-மிச்சின் மிசைவான் புலம்” என்ற குறளுக்குத் தன்னை நோக்கி வருவார்கெல்லாம் முகமலர்ச்சியுடையனாய்ப் பழிநிலவாய் அன்புசலந்த இன்சொற்களைக்கூறி விருந்தோம்பி மிச்சின் மிசைவானாயின் அவற்கு உலகம் வசப்படும். அத்தனையுப்பெரியோன் தனது வயலில் வித்திடாதுகிறப்பினும் அகணையுணர்ந்தா பலரும் இவன் வயல் விதைக்கப்படாவிடின் ஊரவா வயிறெல்லாம் சோறின்றி வாடுமென்று கவற்சி பெரிதடையாக்கித் தாமதவே விதைத்துக் காத்துப் பயன்பெறச் செய்வானென்று எனது இன்னுயிர்ப்பாவச் கூறிய உரையானே அறத்தினையும் அதன்பயனையும் நன்கறியத்தகும்.

மறம் என்பது தனக்கும் பிறாக்கும் பயன்படாத விலக்குகளை. இதனையும் அவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க. “அறந்தரு சாஸ்பு மறந்தரு துன்பமும்” என்றது ஈண்டு ஆராயத் தக்கது.

[எல்லாச் செல்வமு மிமர்வந் தெய்து முன்னேன்] முன்னேன எல்லாம் செல்வமும் இம்பர் வந்து எய்தும் = முதற்கட் கூறப்பட்டவனாகிய அறத்தின இயற்றினேன செல்வங்களை வேண்டியவாறே துகர்ந்து முடிந்தபின்னாப் பூவுலகிற்பிறந்து ஏற்றபெற்றி எல்லாவகையாகிய செல்வங்களையும்பெற்று விளங்குவான் என்றும்;

பின்னேன் அவை அல பிறவே குறுகுறாஉம் என்றும் = பின்னர்க் கூறப்பட்டவனாகிய மறஞ்செய்து நாகத்தை அடைந்து வருந்திய அம்மகன் நன்மை பயக்கும் செல்வமல்லாத தீமை பயப்பனவாம் மிடி, பிணி முதலாயவற்றை ஏற்றபெற்றி இவவுலகில் வந்து துருவான் என்றும்;

நல்வினை தீவினைகளைச் செய்தாக்குரிய மறுமைப் பயன்களையும், மறுபிறப்புக்களையும், மதுவியிருதி முதலாய தூல்களுட் கண்டதெனிக. சிலப்பதிகாரத்திற் கட்டுரைகாதையானும், மணிமேகலையிற் பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை முதலியவற்றினும் நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ற பிறவிதன் இவையெனப் பெறப்படும் என்பது அறியற்பாலது.

கொப்பவை நனியே பெரிய எனினும் = அடையக்கூடியவை (இருந்தவற்றினும் மேம்பாடு முதலியவற்றினும் பிறவாற்றினும்) மிகப்பெருமை வாய்ந்தனவாய் இருப்பினும்;

[பிரிதற் குள்ளன வருகு மனத்தினுயர்ந்தோர்] உள்ளன பிரிதற்கு உருகு மனத்தின் உயர்ந்தோர் = உள்ளனவற்றைப் பிரிதற்கு நெஞ்சமுருகின்ற பெரியோர்;

உள்ளவற்றைப் பிரிதற்குருகும் இயல்பு உலகிற் பிரத்தியக்கமானது. தமக்குரிய குழவி கரியதாய் அழகற்றிருப்பினும் அகனைக் கொடுத்தப் பதிவாகச் சிறந்த மற்றொரு குழவியைக் கொள்வதற்கு உலகத்தா உடன்படார். என்னின, இழிந்த குழவி இறந்தானுமே சிறந்த குழவி ஒன்றனைப் பெற்றாரேனும் திருத்தியுறமல் அவ்விழிந்த குழவியையே கீழ்ந்து வருதல் மக்கள் இப்பகை என்பது தானே போதரும். இனி அறமுசலாயவற்றை இயற்றிய ஒருமகன் மறுமையிலே துறக்கமுதலாய செல்வங்களை துகர்ந்து இம்பர் வந்து மேம்படப் பிறப்பானினும் தனது உடலை கீத்தற்கே உருகி அவற்றையெல்லாம் ஒரு பொருட்படுத்தாது வருந்துவான்.

தம அழி வடிவம் பற்று அது வகைத்து அறம் போற்றின் = தங்களுடை அழிகின்ற வடிவங்களிலே அமைந்த பற்றினை அறுக்கும் வகையினதாகிய அறத்தினை அன்னர் போற்றி வந்தாராமாயின்;

திது ஓர்இ தெளி லைம் சேர்குவர் என்றும் = தமக்கமைந்த குற்றங்களை கீக்கித் தெளிந்த நன்மையை அவர் பெறுவர் என்றும்; (கூறுமுக்கத்தானே);

துறக்கவீன்பம், மறுபிறப்பு முதலியனவற்றை வேட்டித் தமது அழிவை அகற்றினாரேனும் அவர் உண்மையறியாமல் மயங்கியவராதலிற் குழிந்தவர் என்றும், மாண்புக்கீழ்ந்தவர்கள்

காரணமாகியது உடற்பற் ருதலின் அதனை ஒழிக்க முன்வந்தவரே அறிவான் உயர்ந்தவர் என்றும் தெளிந்துகொள்க.

சாதல் துன்போடு அகம் வழு தபுத்து = இறத்தற்காக நினைந்துவருந்தும் துயரோடு மனக் கசடுகளையும் நீக்கி;

[நீதிமுறை நன்குநீதி] நன்கு நீதிமுறை உநீதி = நன்றாக நியாயவகைகளை அனுசரித்து; நிலன் வாழ்வு கருதி = நிலத்தின்கண்ணே அவரெல்லாம் வாழ்ந்துவருதலாக் கருதி;

மாணம் காரணமாகத்தான் அறனும் பயனும் வாய்ந்தன என்பது “இறப்பெனு மெய் மையையிம்மையாவாக்கும்—மறப்பெனு மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ” என்னும் பகுதியால் அறியத்தக்கது. “உருளு நேயியு மொண்கவ ரொகிக்கும்—மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்—தெருளு நல்லர முன்மனச் செம்மையும்—அருளு நீத்தபின் னாவதுண்டாகுமோ” என்னு மிதனானே அறத்தின் இன்றியமையாமை முதலியன நன்கு புலப்படும்.

இனி அகவழுத் தபுத்தல் எவ்வனமெனறி கூறுதும். ஒருவர்க்கு மற்றொருவர் உள்ளக் கிடையைக் காண்டல் இயலாது. நெறியாளர் முன்னிலையிலே வாய்வுறி உறுவகுஞ் சொற்கு மாறாக் நெஞ்சத்தின் கண் நினைத்தலுங்கூடும். அதுகொண்டு புறத்தொழுக்கமே யாண்டுந் தலைப் படும். அகத்தொழுக்கமில்லாத புறத்தொழுக்கத்தானே உலகம் இழுக்கப்பட்டிக் கெடும். துறக்கமுதலாய செல்வங்களையும் பிறவற்றையும் நியமித்த கடவுள் உள்ளம் புறமும் அறிந்தானும் ஆற்றல்சான்றவர் ஆகலின் அவர்க்குரியேனுந் நாளடைவில் அகத்தொழுக்கு நீங்கப்பெறுவர் என்பதாம். இதுகருதியே “சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையண்” என்று பெரியாரும் அதுபவ மாத்திரையிற் கண்டவாறே உரைத்திட்டார்.

[இவ் வோதின் பொய்மையென் றுணர்ப்பினும்] இ பொய்மை ஒதினர் என்று உரைப் பினும் = இவ்வகையாகிய பொய்யை (தூண்டுக்கதானும் பிறமுகத்தானும் சான்றோ) உரைத் தனா என்று (அந்த நாத்திக வாதம் புரிவாமாக்டு அவாக்கேற்றமாறு) சொன்னாலும்;

நலனே ஒன்றலின் = (உலக வளர்ச்சியும் மாண்பய நிவாதியும் என்றற்றொடக்கத்தன வாய்) நன்மைகள் வந்து பொருத்துதலினனே;

அ பொருள் உண்டு என உணரார் = (இன்மையே உண்மையாக இருப்பினும் அதனையே உண்மையென்று கருதாவிடில் துன்பம் பயக்கவல்ல) அந்தக் கடவுள் உண்டென்றுணராதார்;

நன்றி தரும் பல்பல நலன் எல்லாம் இழந்தே = (இருமைக்குச் காரணமாகிய) நன்மை யைத் தருகின்ற பல்பலவாகிய சபகாரியங்களையெல்லாம் ஒருங்கே இழந்து;

என்றும் துன்பு உற்று இளைஞவர் = எக்காலத்தும் துன்பத்தினே அடைந்து வருந்துவார் கள்;

மக்கள் செல்வம் முதலிய பேறுகளையும், பெண் விழைச்சு முதலாய் நுகர்வுகளையும், விழா முதலிய காட்சிகளையும் பெற்றாலும் தமக்கு நேர்ந்த அழிவினையும், ஆகாவினமையையும் நினைந்து நினைந்து வருந்துவர் என்பது தோன்ற “என்றும் துன்பும் நினைகுவர்” என நூர். மேலும், புண்ணிய பாவங்கள், துறக்க நரகங்கள், மறுபிறப் பாதிய இல்லாவிடின் ஒருவா மற்றொருவாக்கு அடங்காமல் வேண்டியவாறே பலப்பல தவினைகளை இயற்றி உலகினைக்கெடுத்தத் தாமுப் கெடுவர் என்க.

இப்பாட்டு பிற்தம் மதமேற் கொண்டு களைதல் என்னும் மதம்பற்றி வந்தது.

கலம் கவிழப் போதலை மீகாமன் ஒளித்துவைத்து ஆண்டுள்ளாளை மாண்பயத்தினின்றும் நீக்கியவாறுபோலச் சான்றோரும் துறக்கமுதலாயவற்றைக்காட்டி மாண்பயம் முதலாயவற்றை நீக்கிவிட்டார் என்க.

[இப்பாட்டிடைப் பொதிந்த பொருள் விளக்கம்]

கடவுள் இல்லையெனின் துறக்க நரகங்களும் வீடுபேறும் பிறவும் இல்லையாவ்விடும். இவ்வீடுபேறெல்லாம் உயிர்களுக்கும் தங்கள் தங்கள் சீரான்களும் வினைப்பொருள்களும் நிலை

யற்றனவென்றும், இறந்துபடும் பின்னர் ஒன்றுமில்லையென்றும், ஆதலின் நன்மைபுரிந்தாலென் தீமைபுரிந்தாலென் வாழ்ந்தாலென் மடிந்தாலென் என்றும் இன்னவகையாகப் பலப்பல சுருதிக்கொண்டு உளன இன்பங்களையும் துகாதற்கு ஒருப்படார். உலகமெல்லாம் தமொற்ற முற்றுத், தத்தளிக்கும்.

கடவுள் உண்டெனில் சிற்றறிவாளிகள் துறக்கமுதலாய பேறுகளையும் மறுபிறப்புக் களையும் பேரறிவாளிகள் உடலப்பற்றினையொருவி வீடுபெற்றினையே நச்சி மாண்பயத்தினின்றும் நீங்கி இன்புறுவர்.

“எனபினை நரம்பிற் பின்னிக் குடாவழும் பிறைச்சி மெத்திப்-புண்புழுப் பொதுந்து செநீப் புண்ணைச் பொழுதி நாரித்-துன்படுநா யெயற்றினுக்கு முறையுளாய் புறந்தோன் லுடும்-உன்புல யுடம்பே யாவி வருத்திடும் பின்னவே றில்லை” (காஞ்சிப்புராணம்) எனவும், “புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது” (மணிமேகலை) எனவும், காண்டலானவையானும் பிற வாற்றானும் துனிததுணர்ந்து மயிர் வளர்த்து அணிவிலக்கி உண்டிசுருக்கி அவாவொறுக்கி வரு தலினானே வெறுக்கப்பட்ட உடலம் நீங்குவதற்கு வருந்தா என்பது வெளிப்படை.

இனி நாத்திக் கூற்றே உண்மையாகவிரும்பினும் அதனானே மாண்பயமும் உலகநாசமும் எய்துதலின் அவ் கொள்கை மிகவும் இழிவுடைத்தென்பதும், ஆத்திக் கூற்றே பொய்மையாக விரும்பினும் அதனானே மாண்பயத்தையும் உலகவழிவும் நீங்கப்பெறுதலின் அன்னு கொள்கை மிகவும் உயர்வுடைத் தென்பதும் ஆராயற்பாலன.

“பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற-செய்யாமை செய்யாமை நன்று” எனவும், “பொய்மையே பாவமெல்லாம் விளைதரு பூ யிராகும்” எனவும், “பொய்யுளான் மறந்தோர் பொய்மை புகலினும் பொய்மையாகும்” எனவும், “புண்ணிய மனைத்துஞ் சேரப் பொய்மையாற் பொன்று மன்றே” எனவும், “வையக மெல்லாம் பெறினு முரையற்க-பொய்யோ டிடை மிடைநத சொல்” எனவும் பிரவாழும் கூறுபவாகலின் பொய்கூறலாகாதெனின் அற்றன்று, கனவரான் அலப்பற்ற பெண்பேதை ஒருத்தி அவர்கள் அறியாவண்ணம் ஒருவனைச் சாண புருந்தான். அவள் இருந்தவிடத்தை அக்கனவர் அணுகி நண்டு ஒருடிகள் வந்தனனாவென்று அவன் புருந்து காத்திருந்த இல்லத்தானே விரைவழி அவன் மெய் கூறிற் பெரிதும் ஏதம் விளையும் எனக்கருகிக் கூறிய பொய்யும் பொய்யாகுமா? இதுனைக் “கன்வர்க்கஞ்சித் தன்னடிப் புரு நரை-யுண்மைக் கஞ்சி யுறவலக் குரைப்பது உ-மெய்யே யெனாது * * * கொள்ளுதுலகம்” என்றதும், “பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைநீந்த-நன்மை பயக்குமெனின்” என்றதும், அக்குறளின் உண்மைப் பொருளைப் பரிமேலழகியார் இதுவே என்றதும், “இம்மையின் விளங்கும் யார்க்கு மவரவ ரியற்கையாலே-மெய்மையே யொருவர்க்குற்ற விபத்தினை மீட்கு மாயிற்-பொய்மையு மெய்மைபோலப் புண்ணியம் பயக்கு மன்றே” என்றதும் அன்னபிறவும் பொரிதும் வற்புறுத்திப் பலப்படுத்தும்.

இங்ஙனம் காட்டியவற்றானே நாத்திக் கூற்று உண்மையுள்ளதுவாகப் போற்றப்படினும் பயனற்றதாகலிற் பொய்மைத் தெனவும் ஆத்திக் கூற்று பொய்யுற்றதுவாகத் தூற்றப்படினும் தப்பாது பெரும்பயன் விளைத்தலின் அஃது உண்மைத்தன்மைத்து எனவும் விளக்கப்பட்டன.

(28) இன்பமுந் துன்பமு மெமக்கின் ரென்றல்.

மனநிலை மிகுத்தலும் வளம்பல பெருக்கலும் தானின் றமையா துலகெனக் கொளீஇ மயிற்றா லெழீஇ செப்பெரி மரீஇப் பொறிவழி யீர்க்கும் புண்பினை நிரகரகால்

அறிநெறியியல்:

- 5 ஷண்முகி னமர்ந்து தெருவிரு மருங்கிற்
கீழ்ச்சாய் சாரற் கிளர்பைம் புல்லெலாந்
தொடர்ச்செப் ஞானின் றோற்றம் போன்றும்
புடைநிலை மரனெலாம் போதல் போன்றும்
மாரியிற் சேற்றைக் கோடைநின் முடுபனி
- 10 நிகர்ப்பப் புழுகியை நீளிடைக் கால்பெயர்ந்து
வழியெய்தா வேரை வாரித் தெளித்து
வாய்செவி மூக்குவிழி னலியப் புருதகியாக்
கேபு முடுகுகையை பெய்யெனக் கெடுத்தது
மெல்லென வசைவூறுச சரேலென மன்னோ
- 15 பல்லாறு போக்கிப் பலப்பல பகாதலும்
வென்றனெ மென்று வீறுதலும் மந்தோ
தோற்றனெ மென்று துன்புற் றெழிதலும்
மந்நதனெ மென்று மந்நதிலெ மென்று
மின்ப துன்பத் திடைப்பட் டெழல்வதா
- 20 நென்னும பயக்கா தியைகுவ பொன்று
பொன்னிகர் சான்றோர் புகல்பலர் போயுங்
கருப்பே பிணிபே கடுமபெருஞ் செருவே
பென்றிவை யளப்பில விற்பாழூற் றெழிதது
மென்னு கியதே மென்னு கியதே
- 25 ஆதலின்,
இன்னோ ரன்ன வியற்கையறி கில்லா
வின்னு மனனே பலசுமந தினைகுதி
நின்ன லுலகி நிலைப்பு மழிப்புந்
துன்னு துண்மை பொய்யுரை யன்றே
- 30 நீயழிந் தககா னிலவுநர்
போயழிந் தொழிதவந் புதுமைமிக வுடைததே.

((இ-ள்.) மனம் நிலை மிகுத்தலும் = (விடயங்களிலே புலன்களை இயல்பாகச் செலுத்தி வருகின்ற) மனசின் நிலைமையை மிகும்படி செய்தலும்;

கிடைக்கப்பெற்றவைகளை அமைவுறத் திருத்திக்கொண்டு போற்றிவராமல் இல்லாதன வற்றை விழைந்து வருதலே மனனிலே மிகுதலின் பயன் எ-ற்க. “மனமொ ருத்தன் வசப்படி மேலவன்-பினைவ ருத்துப் பிறப்பை யடைந்திடான்” எனபது பிரபுலிங்கலீலை; “எல்லாமும் ஸ்லுதித் தமனமாயை யேழையா மென்னு வடக்க வசமோ” என்றும், “மனமிறக்கக் கல்லார்த்ரு ஞாயேன் பராபரமே” என்றுத் தாயுமானவா பல்லாறு புலம்புவர்.

ஊழ்பல பெருக்கலும் = வளங்கள் பலவற்றை அதிகரிக்கச் செய்தலும்;

கணவனிய இவ்வந்தை, நிலத்தை, ஆடையை, அணியை, அன்னியிறவற்றை முன்னிலை
கூட்டுதலும் வளங்கொத்துப் புனம்படங்கூ ஆதிகப்படுத்தல்.

[தானின் தமையா துலகெனக் கொளீஇ] உலகு தான் இன்று அமையாது என கொளீஇ=உலகம் நடாடபெறுவது தன்னை யின்றி அமையாதென நீனைத்துகொண்டு;

“தம்மின் தமையா நாயார் தருளி” என்பது கயிலாப்பாட்டு. தான் என்னும் கர்வம் படைத்தவனே தன்னையின்றி உலகம் நடவாதெனக் கருதிக்கொண்டு பற்பல முயல்வான் என்பது போதா உலகு தானின்றி யமையா தெனக்கொளீஇ என்றது “தானின் தமையா துலகு” எனக் கூறினர். அத்தகைய இன்றியமையாமை இவனைப் பொறுத்திருக்குமாயின் இறைவனும் இவனுக்குப் பல்வளனும், பிறமனையுண்டறிந்துகொடும் பெற்றிடும், நீனைத்தவற்றை யெல்லாம் இனிது முடித்துக்கொடும் ஆற்றலும், அழியாது ிடித்துப்பெருகும் ஆயுளும் அன்னபிறவும் கொடுத்திருப்பன் என்க. மேற்கூறியவாறு கொள்ளுகலை விபரீதஞானமென்ப. தான்வந்து பிறந்த கடமைக்கியன்ற ன்மைமையைப் புரிதலே அறமெனக்கோடல் பொருந்தும். மேற்கூறிய விபரீதஞானம் எத்துணை வன்பு, கொள்கை, பொருத்தம், பயன், அளவைமுறை முதலிய வற்றான் மறுக்கப்பட்டனும் நீட்சியுற்றவருமேயன்றிக் குறைவுபடா தென்பது தோன்றக் “கொளீஇ” என்றனபெடுத்து. எல்லாவற்றிற்குங் காரணம் மனமாதலின் “மனம் என்றும், அம்மனசின் னிலையையானே பெறற்பாலன பலவாதலின் “பல” என்றும், அப்பலவுத் தனக்குண் மையற்றனவாகத் தோற்றப்பெறாமல் வளனுடையனவாகவே தோற்றம் என்பதுபோதா “வளம்” என்றும், வளமுடையனவாகத் தோற்றியவற்றை மிகும்படி செய்தல் உழக்கமாதலின் “பெருக்கலும்” என்றும், இவையெல்லாம் நான் எனது என்னும் எண்ணமேலீட்டினானே வரப் பெறும் என்பது தோன்றாத “தான்” என்றும், இவ்வெண்ணமேலிட்டவரே தம்மொடு அமையாமல் உலகத்திற்குத் தம்மையின்றியமையாதவராய்க் கருதிக்கொண்டு வருவாதலின் “இன்றி யமையா துலகெனக் கொளீஇ” என்றும் கூறினா. பிற்கூறப்பட்டவைக்கேற்ப “மனநிலை என்றதற்கு அடிவனம் பொருளுரைக்கப்பட்டது.

நெய் எரி மரீஇ=ஒருவகையாய் நெய்யொடு மற்றொருவகையாய் நெய் சேர்தலினானே நெருப்புப்பொருந்தி;

“எரிமரீஇ” என்னும் இலேசினானே அம்மருவுதற்குப் பிரிதொரு செய்யுமுண்டென்பது பெறப்படுதலின் நெய் என்றதற்கு அங்கனம் பொருளுரைத்தாம். இருவகைநெய்யும் தம்மிற் கலந்தவுடனே நெருப்பு மருவடி செயலின்வியப்பினையும் மருவியொருப்பு அத்துணைப் பெரிய தொரு வண்டியை வாயுவேகம்போல இழுத்துச்செல்லும் ஆற்றலையும் புலப்படுத்த “மரீஇ” என்றனபெடுத்து.

பொறி வழி ஈர்க்கும் புனை இணை நீரை கால்=இயந்திரத்தின் வழிபாக இழுத்துச்செல்லும்படி அலங்கரித்து இவவிரண்டாக வரிசையுற அமைக்கப்பட்ட சக்கரங்கடையுடைய;

வண்டியில் அமர்ந்து வண்டியிலே உட்கார்ந்து;

வண்டி-வண்டில் எனவும், பண்டி எனவும் வழங்கப்படும், அங்கனம் குறிக்கப்பட்டது “மோற்றக்கார்” எனப்படும் இயந்திரவண்டில்.

மயில் குரல் எழீஇ=மயில் குரல்போலும் ஒருவகை ஒலியை (த் தன்வாவை எதிரவருவார் உணர்ந்துகொண்டு விவகி வழிவிலும் பொருட்டு) எழுப்பி;

அவ்வண்டி வருதலை வழிப்போக்கர்க்குப் புலப்படுத்துவதற்காக அடிக்கொருமுறை ஒலி யெழுப்பவேண்டிய கடமைமையக் குறிப்பிட “எழீஇ” என்றனபெடுத்தது. இதனானன்றே வண்டியை வருணிக்கப்பட்டவர் மயில்குரலென அதற்கொரு பெயருமிட்டார். அன்றியும் அவ்வொலிக்கு ஒருவகை கிடைத்ததுவே என்னும் மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தல் வேண்டி அங்கனம் கூறினருமாம். முற்காலத்திலே மணி, சதங்கை எனனுமிவற்றை வண்டிமாடுகளுக்குப் புனைந்தமையும் இதுசுருதியே என்க. வருவாரை நோக்கி நோக்கி ஒலித்தற்கு ஒருவேளேடேனும் இயலாத போகாவண்ணம் அவற்றோடு அவற்றைப்புனைந்துவிட்டனர் போலும். “படுமணியிட்ட” என்பதுபாட்டு,

[தெருவிறு மருங்கிற் கீழ்ச்சாய் சாசல்] தெரு கீழ் சாய் சாசல் இரும்புக்கின்=நீதியின் அடிப்புறம் சரிந்த சாசலாகிய இரண்டு பக்கங்களிலும்;

பைப்புல்லின் வளங்கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார் ஆதலின் அப்புல் வளமுடையவிய தெருவின் இரு மருங்குகளையும் முதற்கட்கூறினார். மழைநீர் முதலியன தெருவிடை நின்றதுகூடத் துச் சேதஞ்செய்யாமல் வழந்தகல்வதற்காக மருங்குகள் சரிவாக அமைக்கப்படல் வழக்காதலின் “தீழ்ச்சாய் சாரல்” என்றார்.

கிளர் பைம் புல் எ(ஸ்)லாம் = விளங்குகின்ற பசிய புற்களெல்லாம்;

இதனால் மழைவளப்பம் கூறப்பட்டது. தெருமருங்குச் சாரல்கள் உடைந்தழியாதிருக் கும்வண்ணம் புற்கற்றைகளைப் பதியப் பரப்பிப் பாதுகாத்து வருவர்.

தொடர் நெய் தூலின் தோற்றம் போன்றும் = பெய்தற்பொருட்டுத் தொடர்ச்சியாக யாக் கப்பெற்ற தூலைப் போலவும்;

பைப்புல் என்றமைக்கேற்பப் பசிய தூலெனவும் பொருள்கொள்க. தறியிலே நெடிதாக யாக்கப்பட்ட பசிய தூலின் தோற்றத்தை அச்சாரற் புற்கள் கொண்டிருந்தன என்க. இதனால் வண்டிசெல்லும் விரைவின் மிகுதி குறிக்கப்பட்டது.

புடை நிலை மரன் எ(ஸ்)லாம் போதல் போன்றும் = பக்கங்களிலே நிலைமைபெற்ற மரங் களெல்லாம் (தந்தம் நிலையெய்ந்து விரைந்து) செல்லுதல் போலவும்;

புல்லணி தூலாதலும், மாவணி நிலையெய்ந்தோடலும் அசம்பாவிதமாதலின் இரண் டுடத்தும் “போன்றும்” எனக் கூறினார். இவ்விலேசினானே வண்டியோடாது நிலைத்தமை போன்றிருத்தலும் கொள்ளப்படும்.

[மாரியிற் சேற்றைக் கோடையின் மூடுபனி-நிகாப்பப் புழுதியை நீளிடைக் கால் பெயர்த்து-வழியெதிர் வோரை வாரித் தெளித்து]

நீள் இடை கால் பெயர்த்து = நீண்டவழியிலே காலால் நடந்து;

வருவோர் என்றது “கால்பெயர்த்து” எனவிரித்தது ஊர்திகளில் வருபவரை நீக்கற் பொருட்டு. நீண்ட நடந்து வந்ததென்பது தோன்றவும், தெருவினிட்சியும் பிறவுந் தோன்றவும் “நீளிடை” என்றார்.

வழி எதிர்வோரை வண்டிசெல்லும் பாதைக்கெதிரே குறுகுவோர்க்கு;

“எதிர்வோரை” உருபுமயக்கம், “அவளைக் காட்டு” என்றாகு.

மாரியில் சேற்றை மழைக்காலத்திலே சேற்றினையும்;

கோடையில் மூடுபனி நிகாப்ப புழுதியை = (விரைந்து செல்லும் வண்டியினால் எழுப்பப் பெற்று) மூடுபனியைப்போன்று அடாந்து விளங்கும் புழுதியினையும்;

வாரி தெளித்து = மிகுதியாகத் தூவி;

அள்ளி இறைத்துமாம்; தெளித்தலின் சிறப்புத்தோன்ற “வாரி” என்றார். திரண்டெழும்பு தூளியின் அடர்த்தி தோன்ற மூடுபனிக் கொப்பிட்டார்.

வாய் செவி மூக்கு விழி மலிய புகுததி = வாயே, செவியே, மூக்கே, விழியே என்னுமிவற் றிலே நிறையும்படி புகுத்தலினே;

புகுத்த எனத்திரிக்க. அவற்றின் இயற்கையானன்றி வண்டியோடுஞ் செயற்கையால் அவ னளமாகும் என்பது தோன்றப் “புகு” என்றது “புகுத்தி” என்றும், அவ்வாறு புகுத்தப்பட்டார் உணர்வதற்குள் வண்டி ஒழுவீடும் எனபது தோன்ற “ஆங்கு” என்றும் கூறினார். பெருங் துறா புக்கு நிறைதல் தூளிக்கு எளிதாகலின் முன்னர் வாயையும், அடுப்பச் செவியையும், பின்னர் மூக்கையும் விழியையும் முறையற வரிசைப்படுத்திக் கூறினார். (இப்பெற்றி கருதிக் கவியிசைத் துச் சொற்றனரோடுவென்னில் அற்றன்று, இயற்கைப் புலவர்க் கு இன்னபலவுந் தாமே வந்தமையு மென்க) இத்தகைய வண்டியிலிவந்து செல்வோரால் வீளாயுந் தீங்கிற் கோளாவேயில்லை யென்க.)

ரயும் உடுக்கையை எய் என கெடுத்தும் = வழிப்போவார் தமக்குப் பொருந்திய ஆடையை அவர் துறியென வெருண்டு கூறுமாறு பழுது படுத்தியும்;

“எய்யென வெறுப்பை” என்பது கம்பசாமாயணம். மாற்றடை இவ்வே என்பது தோன்ற “எய்யுடுக்கை” என்றார்.

மெல் என அசைவு உற்று = (சுற்று வளையங்களாயினும் காற்றாயினும் அகத்தே அடைக்கப் பெற்று மெத்தைகளிடப் பெற்றமையானே உட்காந்திருப்பவர்க்கு அசைதலினால் நிகழுந் துன்பம் தோன்றா திருப்ப) மெல்லென்றசையுமாறு செய்வித்து;

சரேல் என பல ஆறு போககி (உள்ளிருப்பார் அவவண்டியைச்) சரேல் என்னும் ஒலி யுண்டாகும்படி விரைவாகச் செலுத்துதலினானே பலவழிகளையு கடந்து; (ஒருரை யடைந்து);

“பல்லாறு” என்பதனால் நீரிடை என்பது பெற்றும், “நீரிடைக் கால் பெயர்த்து” எனபதனையும் நோக்குக.

பல பல பகாநலம் = (இன்றியமையாக் காரியம் இவவினவயாகுமென்று அங்குன்னார்க் குப்) பலப்பலவாகப் (புனைந்து) கூறுதலும்;

வென்றனெம் என்று வீறுதலும் = (அக்கூறியவற்றானும் பிறவற்றானும் யாம் இது பொழுது) வென்றுவிட்டோமென்று பெருமிதக்கொள்ளுதலும்;

இவரை அற்பசுத்தோஷிகள் என்ப.

அந்தோ தோற்றனெம் என்று துன்பு உற்று ஒழிதலும் = யீயகோ (இவ்வாறு செய்யப் பெருமையானே இவ்வவற்றைத்) தோற்றுவிட்டோமே என்று துன்பம்பொருந்தி மனமுழிந்து கெடுதலும்;

அறிந்தனெம் என்றும் = யாம் இதனை அறிந்துவிட்டோமென்று தற்பெருமைகொண்டும்;

அறிந்திலெம் என்றும் = யாம் இதனை அறியாதுவிட்டோமே என்று கவற்சியுற்றும்;

இன்பம் துன்பத்து இடை பட்டு உழல்வதான் = இன்பதுன்பங்களின் இடையிலே சிக்கி (முறையே மகிழ்ச்சியையும் வெறுப்பையும் அனுபவித்துச்) சுழல்வதான்;

இவற்றிடைச் சிக்காதவரே உழலாமல் மனச்சலனமற்றிருப்பவர் என்க,

“இன்பம்வந் துற்போது மெதிர்மறையுற்றபோது—முன்புட லுறுமு நென்றே விரும்பு ரு முனிவுஞ் செய்யா—ரன்புகிறி றயிரகத்து மமைததுவாய் கின்ற நீரார்” என்பது மாயூரப் புராணம்; “அம்புயத்தின்—பற்றிலா ததுபோற் பற்றிலார் பரமயோ கிகளே” என்பது மெய்யம் மொழி; “எய்தாத வேண்டா ரிரங்கா சிழிந்ததற்குக்—கைவரா வந்த விடுக்கண் மனமழுங்கார்—மெய்யாய காட்சியவ?” என்பது கோவை; “இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழிச்—செல்லாமை நல்லோ திறங்காண் பாராமே” என்பது தாயுமானவா பாடல்; இவற்றையும் இன்ன பிறவற்றையும் விரித்துரைத்துக்கொள்க.

என்னும் பயக்காது = ஒரு சிறிது நன்மையுங் கொடுக்கமாட்டாது;

இயைகுல பொன்ற = (முன்னர்ச் செய்த வினையெத்தால்) வசக்கடவன வருதலிற் குறைவுபடா;

உற்பால தாமையுறும் என்றபடி. “திருவுறு கின்றழி மகிழ்த்த நீர்வுழிப்—பருவா னெய்தியும் பாசந் தன்னிடை—யரிதுணர் கேள்விய ரழுங்கு வார்கொலோ—வருவது வ்ருமது மறுக்க லாகுமோ” என்பது கந்தபுராணம்; “துன்பமு மன்பந் தானுந் தொல்வினைத் தொடர்ச்சி யென்பார்” என்பது பிரமோத்தசாகாண்டம்; “நன்மையுந் தின்மையும் பங்கயத்தோ—னெழுதாப் படிவரு மோசலி யாதிரென் னெழுதெஞ்சே” என்பர் பட்டினத்தேவர்கள்.

பொன் நிகர் சான்றோர் (என) புகல் பலா போயும் = பொன்னையொத்த சான்றோர் என்ற புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட பலரும் இவ்வுலகத்தைவிட்டு அகனதும்;

சான்றோர் என்பார் அறம், பொருள், இன்பம், அன்பு, புகழ், மதிப்பு, பொதுமை என்னும் ஏழுஊகப் பெற்றிவாய்ந்த அறிவுடைப் பெரியோர் என்க, அவர் சங்கராசாரியர், தத்துவசாரியர், இராமாதசர், நீலகண்டாசிரியர் முதலியோரும் அவர்போன்றோரும். உலகம் னிற் சிறந்து தலையெய்தி நிற்பது பொன்னுதலிற் “பொன்னெயிழைப் பொன்நிறம்” என்று

“பொன்னிக் சான்றோர்” என்றதற்கும் பொருள்கொள்க. இதனும் காப்பவர்தம் அகற்சி கூறப்பட்டது.

கருப்பே பிணியே கடும் பெரும் செருவே=வற்கட்டே, கோயே, கடிய பெரிய போரே; என்று இவை அளப்பில்=என்று கூறப்பட்ட இவைதாம் கணக்கற்றனவாகி;

இம்பா முற்று ஒழித்தும்=இவவுகத்துச் சீவாசிகளையும் அச்சேவாசிகளின் வாழ்விற் கிளரியமையாதவற்றையும் அறவே செடுத்தும்;

இதனான் அழிப்பின் மிகுதி கூறப்பட்டது. பஞ்சம் முதலியவற்றோடு பூகம்பம், எரி மலக்கொதிப்பு, கடற்பெருக்கு முதலியனவும் கொள்ளப்படும்.

என் ஆகியது என் ஆகியது=யாது தான் உண்டாயிற்று, யாது தான் உண்டாயிற்று;

அடுக்கு உலகந்ரி னுண்மையை வற்புறுத்தற்கண் வந்தது.

ஆகலின்=அது காரணத்தானே;

ஒன்(ன்) ஒர் அன்ன இபற்கை அறிகில்லா இன்ன மனனே=இதனையொத்த இயல்புகளை அறியமாட்டாத துன்பத்தைக்கொண்ட மனனே;

உலகத்தியற்றையை எவ்விதமானும் எவரேனும் மாற்றுதல் கூடாத காரியம் என்னு முண்மையைத் தெளிந்து கொள்ளாமல் உலகம் கெட்டுவிட்டதாகவும், அதனைத் தான்றான் நிருத்தல்வேண்டும் எனவும் சங்கற்பித்துக்கொண்டு மனவருத்தமுறுதலைப் பிரமாணமுகத்தான் அகற்று வாராயினர் என்க.

பல சுமந்து இளைகுதி=உனக்குத் தகாத பலவற்றையும் வாளா சுமந்துகொண்டு (அவற்றை யெல்லாம் ஆற்றும் வாயிலே அறியாமல்) கலங்குகின்றாய்;

தலையிட்டுப் பொறுப்பெடுத்துக்கொள்ளும் காரியங்கள் அடாதனவாதலின் வாளா சுமந்து என்றும்.

நின்னல் உலகில் நிலைப்பும் அழிப்பும் துன்னாது=நின்னாலே இவ்வுலகத்தில் ஒன்றனைக் காததலும் மற்றொன்றை அழித்தலும் பொருந்தமாட்டாது;

ஆகியசெய்கை எனவருவத்துக்கொள்க. மனனே நின்னல் ஒன்றனைக் காத்தற் கியலா -விதனும் அழித்தற்காயினும் இயலுமோவெனின் அதுவும் இயலாதென்றபடி.

உண்மை பொய் உரை அன்று=யாம் கூறியது மெய்மையே பொய்வார்த்தை அன்று;

உடம்பாடெதிர்மறைகளானே எடுத்துக்கொண்டதை நிலைகிறத்தினர் இந்நூ லாசிரியர் என்க. “கொன்றவராகவும் கொல்லப்பட்டவராகவும் கருதிக்கொள்பவர் எவரோ அவரே மூடர் கள். என்னையன்றி ஒருதொழிலும் உஞ்றுகின்றார் யாண்டுமில்” எனப் பகவற்குதையிலே மெப்பறிவுகேட்டல் என்னுமதிகாரத்திலே) கூறியதுகொண்டு மேற்கூறியதனை இதுவென ான்கறிந்துகொள்க.

நீ அழித்தக்கால்=நீ நினைது வீண்முயற்சிகளாவிட்டு அடங்கியிருந்தால்;

நிலவுக் போய் அழிந்து ஒழிசுவா=இப்பொழுது விளங்கிவருபவர் எல்லாரும் (புரப் பாரின் நித் தீநெறியிற்) சென்று நன்மை இழந்து (நாக முதலியவற்றிலே நிலைபெறுதலினனே இவருவாராம் ஒழிந்திடுவார்களேலோ;

புதுமை மிக உடைத்தே=(இவ்வன்மெல்லாம் அவமே நினைத்துழங்கின்ற நினைது செய லைக் கண்ட எமக்கு) ஆச்சிரியம் மிகவுண்டாயிருக்கின்றது;

கூறிய இவற்றும் பெறக்கிடக்கும் இந்நூலாசிரியர் கொள்கைதான் என்னை, ஊழின் வலிமையான நடப்பன ஈட்தே நீரும் முயற்சுவேண்டாம் என்பதுவே எனின் அற்றன்று.

“ஊழிற் பெருவலி யாவன பற்றென்று-குழினும் தான்முந்துறும்” என்றிசைத்த பொய்யா மொழிப்புலவர் “முயற்சி திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை-யின்மை புருத்தி விடும்” என்று ாரைத்து முயற்சியை நனி தூண்டுவதையும், “இசையா தெனினு மியற்றியோ ராற்ற லசையாது நிற்ப தான்மை” எனவரு நாலடியார் கூற்றையும், அன்னபிற சான்றோர் மொழிகளையும் ஆய்ந்

தறிக. இன்னுலாசிரியர் கருத்து கிறைவேற்றுவதற் கியலாதவற்றில் தலையீட்டப்படாதென்பதே யாம். அதுபற்றியே “பலசுமந்து” என்பதற்கு “உனக்குத் தகாத பலவற்றையும் வானா சுமந்து கொண்டு” எனப்பொருள்விரித்தாம். சில சுமத்தல் இயல்பென்பது வெளிப்படடை. தாம் வந்து பிறந்தகடமைக்குத் திரிகரண சுததமாக இயன்றவற்றைச் செய்துவருதல் வேண்டும். அவற்றினு லுண்டாகும் பேரிழவுகளை எதிராகருதல் கூடாது. என்னுமின்றோன்னவற்றையெல்லாம் இத னுட்டெரித்திட்டா என்ப.

“நெடிது பற்பகல் செல்லினு நிரம்புவ தொன்றை-யிடைவி டாமலே முயன்றுபெற் றிடு கின்ற தியற்கை-யுடல்வ ருந்தியற் தகனான் முடிவுறு தொன்றை-முடியு மீதெனக் கொள்வது சுயவர்தம் முறையே” (என்பது கந்தபுராணம்), “கால மறிந்தாங் கிடமறிந்த செய்வினையின்- மூல மறிந்து விளைவறிந்து-மேலுந்தாளு-குழ்வன குழ்ந்து துணைமை வலிதெரிந்-தாள்வினை யாளப் படும” (நீதிநெறிவிளக்கம்), என்பவற்றையும் பிறவற்றையும் கொண்டு முயல்ற்பாலன வற்றையும் ரூயலு முறையையும் இவையெனக் கண்டுகொள்க.

(29) அன்பொடெம் மையன் யாரையும் புரத்தலின்
வன்புசா தித்தன் மரபோ வென்றல்.

வயிற்றுப்பசி மாற்றி மெய்நகலன் வளர்த்த

லயிலுணைத் தன்மை யாதன் மான

வுயிர்ப்பசி பொரீஇ யுயிரை யோம்புதல்

கடவுள் வாழ்த்திற் கண்டமுறை யாகும்

5 மாபுலழி வந்த வுணவே யவ்வவ

ருடல வளர்ச்சிக் குரியது வாசுங்

கடவுள் வணக்கமக காட்சியி னமையு

மொருபா லார்மற் றொருபா லார்தம

முணவு முதல வுவர்த்தலிற் கடவுள்

10 வாழ்த்தையும் வளைசூநர் மற்றிறை யுண்மை

யுடம்பாட் டவரோ நுழைந்தலொன் றின்ற

ஓடம்படா ளன்றே யொன்னு ராவா

அதா அன்று,

பலகோள் படைத்த பற்பலர் தம்மையுஞ்

15 செய்நகன்றி கொன்ற வில்லையென் போரையு

மறந்தரு சால்பி னுன்றோர் தம்மையு

மறந்தரு பழிவளர் வன்க னோரையு

காததல் புரிதல் கடவுட் கியற்கைநா

மீத்தரு செயல்செய வேட்டன்மட னன்றே

20 யாதலி னவன்றாட் கடியோந்

தீதது மவன்செயல் சிதைத்தனல னன்றே,

(கு-ஈ-) வயிறு பசி மாற்றி மெய் நலன் வளர்த்தல் = வயிற்றிலே தோன்றுகின்ற பசியை நீக்கி உடம்பினது நன்மையை வளர்ப்பது;

பசியெனப்படுவது உதானவாயுவின் சேட்டையா லுந்தப்பெற்ற உதாக்கினி உணவின் மேற் கொடுக்கும் வேட்கையாம். இஃது உயிர்வேதனை பன்னிரண்டனுள் ஒன்றும், உடற்குற்றம் பதினெட்டனுள் ஒன்றும். பசியென்னது “வயிற்றுப்பசி” என்றார், “அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்-தயக்க துவரப் பசித்து” என்பது கருதியும், “உயிர்ப்பசி” எனப் பின்னாக் கூறப்போதல் கருதி அதனினின்றும் பிரித்துக்காட்டற்கு மாகவென்க. “மாற்றி” என்றா, “மாறுபா டில்லாத வண்டி மறுத்துண்ணி-ஹாறுபா டில்லையுமிக்கு” என்பது கருதி. உடம்பு பெற்று நெடிதுக்கு மாறு அற்றா லளவறிந்துண்க என்னு முண்மைகருதி “மெய்ந் நலன் வளர்த்தல்” என்றார்.

அயில் உணு தன்மை ஆதல் மான = உண்ணும் உணவின் தன்மை ஆவது போல;

செய்கைகளை நல்வழியிலே செய்தற்குப் பொறி முதலியவைகள் இன்றியமையாத துணைக் காரணமாயிருத்தலே மெய்ந்நலனாகும். சத்துவமுதலிய மூக்குணங்களும் பிறவும் உணவின் வழியாய் வருமென்பது பொருளியல் வினக்க தூலுடையார் துணிபென்ப. பதார்த்தகுண சிந்தாமணி முதலிய இக்காலத்து தூல்களுள்ளும் இவ்விஷயத்தை ஒருவாறு அறிதல் சாலும். குணமுதலிய வற்றால் விரோதஞ் செய்யும் உணவுகளுமுண்டாதலின் அவற்றையெல்லாம் நீக்கற்பொருட்டு “அயிலுண” என்றார். காலம், பருவம், நிலைமையாதியவற்றுக்கியைய “அயிலுண” என்றரு மாம். வருணச்சீரம் முதலியவற்றிற்கு இவ்விவவுணவே தரும் என்னும் மேலோர் விதிகளும் இது கருதியே என்க.

உயிர் பசி ஓர்இ உயிரை ஒம்புதல் = உயிருக்கு உணதாகிய பசியை நீக்கி அவ்வுயிரைக் காப்பாற்றுதல்;

உயிர்ப்பசி என்றது உடலோடுமொழுண்டு அறம், பொருள், இன்பம் என்பவற்றைவேதாகம மிருதிகளின் விதிப்படி இயற்றா தொழியவும், விலக்கியவாறியற்றவும் உண்டாகும் உயிரின் வேட்கையை, பகவர்க்குத மூன்றும் அத்தியாயம் பத்தாம் சுலோகம் முதலாயவற்றைக் கண்டு தெளிக. உடம்பை வளர்த்தலும் உயிரீடெற்று வினப்பொருட்டாதல் காண்க. சுவேதாசுவதா உபநிடதம் 4-7 லும் இவ்வுண்மைக் கின்றியமையாதன புலப்படும். [உயிர் உடம்பிலே அகப்பட்டு எளியதன்மைக் கள்ளாகித் தன்புதுகின்றது. எப்பொழுது அவ்வுயிர் இறைவனையும் அவன்மன் ஆற்றலையும் இனிது நோக்குமோ அப்பொழுது தன்பற் றினிமையுதுகின்றது. சுவே-4-7.]

கடவுள் வாழ்த்தில் கண்ட முறை ஆகும் = கடவுளை வணங்கி வருவதால் அமைந்த முறை மையாகும்;

யற்றும், தானம், தபஸ் என்னுமித்தொடக்கத்தனவற்றை எஸ்வரார்ப்பணமாகச் சித்த சுத்திகொண்டு செய்துவருதலே கடவுள்வாழ்த்தென்ப. மறைபொதி யுண்மைசான்ற் நன்னுண்ை விதிப்படி கற்றாய்ந்து இருளசேர் இருவ்ளையும் விருப்பும் வெறுப்பு யில்லான், பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான், அறவாழியந்தணன், அகரவுருவாய உலகத்திற்கு முதற்காரணபகவன் என இறைவனைச் சிந்தைமலர்மிகைச்சேரத் தியானஞ்செய்து வருதலினுணே பிறவிப்பினி தீரப் பெறும். அத்தீர்தலே கடவுள்வாழ்த்திற் கண்டபயனாகும்.

[மரபுவழி வந்த வுணவே யவ்வவ-ருடல வளர்ச்சிக் குரியதுவாகும்] அவ்வவர் மரபு வழி வந்த உணவே (அவ்வவர்) உடலம் வளர்ச்சிக்கு உரியது ஆகும் = அவர் அவர்தம் பாரம்பரிய வழியில் உண்வெந்த உணவே அவ்வப் பாரம்பரிய வழிவந்தா தங்கன் உடம்பு வளர்த்தற்கு உரிமையுடையதாகும்;

நான்கு வருணத்தார் தங்கள் தொழின் முதலியவற்றிற்கேற்ப உணவுமுதலியன இறைவ னுளும் அவனருட்பேற்றோராலும் படைக்கவும் விதிக்கவும் பட்டிருக்கும் உண்மைதோன்ற நன்குநினைக்கலிஃ. பிராமண வருணத்தான் பிறவருணத்தானுண்ணும் உணவுப்பொருள் களை உண்டுஞ்ஞவானாயின் அவ்வருணத்தார்க்குரிய புத்தி முதலியன வரப்பெற்று இழிந்திடுவன்.

இவ்வாறே ஏனையோர்களுக் கொள்க. பிராமண வருணத்தான் அல்லாதான் அப்பிராமண வருணத்தாக்குரியவற்றை விதிப்படி கைக்கொள்ளின் அவன் மேலாகத் தொல்வெளியின், ஆகான். பரதநாதுஷ்டானத்தால் வருங்கெடுதிகளைப் பகவந்தை முதலாய ஞால்களிற்பாகக் கண்டுகொள்க. இனி அவ்வப்பகுப்புக்குரிய உணவுகளும் வாசஞ் செய்யுமிடத்துச் சீதோஷ்ணம், உண்பவர்க்கநிலைமை, வயது முதலியனவற்றிற்கேற்றமுதறு படைக்கப்பட்டிருத்தலையும் அனைபிறவற்றையும் “மாபுவழி வந்த” என்றது நன்கு புலப்படுத்தாநிற்கும்.

மாதாவின் கப்பததிலேதான் சுதுவரண்புத்தி தோன்றப்பெறுத்தல் அதுவும்தீர்விலினைக் கேற்ற படியாததும் உண்மை எனக் கூறும் சில நவீனிகள் அவ்வக் குலத்தில் வந்துபிறத்தற்கு அபவவிலினை இடங்கொடுத்தலும் ஞாலதேகவருணப்பகுப்புக்கள் உண்டென்றலை மறுத்தலும் ஒரு பெரும் வியப்பே! “பரணனம் பரண சங்கடம்” என்ப. அயல்விட்டுச்சோறு என்று கூறுதல் உலகவழக்கு. என்னினும் அயல்வருண வுணவென்றே பேரறிவாளர் கொள்வர்.

[கடவுள் வணக்கமக் காட்சியினமையும்] அக்காட்சியில் கடவுள் வணக்கம் அமையும் = (மாபுவழியாக உண்டவரும் உணவு உடலவளச்சிக் கேணுவாகக் கண்டவரும்) அக்காட்சியைப் போலவே கடவுளை வணங்குவரும் வணக்கமும் பொருந்தும்;

பிராமண புத்தியுடையான் ஒருவனுக்கு இரத்தமும் அப்புத்திக்குரிய பரம்பரையினர் இரத்தம்போல்வதின் அவர்க்குரிய உணவும் கடவுள் வணக்கமுமே இவனுக்கும் இயற்கையில் பொருந்தி அமையும். இசைக்காரனுக்குப் பிறந்தமகன் குழலிப்பருத்திலேயே பிறரிடங் கற்றர்க்கு முன்னித்தானே இராகமுதலியவற்றை ஒருவாறு பாடிருத்தலுங்கண்டுகூடு. இவ்வாறே ஏனையோர்க்கும் குலவித்தை முதலியன அமைந்து பொருத்தல் காணலாம்.

ஒரு பாலாள் மற்று ஒருபாலாள் தம் உணவு முதல் உவாத்தலில் ஒரு பகுதியினா பிறி தொரு பகுதியினர்க்குரிய உணவு முதலியவற்றை வெறுத்து வருகலப்போல;

“முதல்” என்றமையார் பின்வடி, உடை, ஈடை, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றையுக்கொள்க. வட காட்டார் தென்னாட்டாரின் உணவுமுதலியவற்றையும், சமீபத்தர் இவ்விருபாலாதம் உணவு முதலியவற்றையும் வெறுத்து வருதல் இயல்பு. இவ்வாறே ஒழிந்த ஏனையர் தமக்குக் கொள்க.

கடவுள் வாழ்த்தையும் வணங்குதல் = கடவுளை வழிபடுமுதலுமையையும் வெறுத்தொதுக்கு கின்றனர்;

அவ்வாறு நிலைமைக்கேற்பக் கடவுளை வணங்குவருகின்றனர் எனக்கருதாமல், தம் வணக்கமே சிறந்தது பிறர்செய்யும் கடவுள் வாழ்த்தெல்லாம் இழிவுடைய என்று கருதுகின்றனர் என்பது.

மற்று இறை உண்மை உடம்பாட்டவரோடு உறபுதல் ஒன்று இன்று = இறைவனது உண்மையை உடம்பட்டவர் தங்களுடைய முரணான ஒருபாணம் இல்லாதாகும்;

ஒவ்வொரு சாதியாரின் கடவுள் வணக்கமும் ஒவ்வொரு முறைமையுடையதுவாகவின் “உறபுதலொன்றின்” என்றது.

மாபுவழிவந்த பழமையாசிய கடவுள் வணக்கத்தை மாற்றிப் புதுமுறையை இடையிட்டிக் கொள்வதானும், பழைய வணக்கமும் புதிய வணக்கமும் ஒப்புடைத்தனைக் கொள்ளுதலானும் இவ்விவற்றினின்றும் இடவிலக்கங்கள் பெருகியன வெண்கலமுக்கத்தார் மறுது வணக்கம் பெருமையுடைத்தனைக் கோடலானும், ஒருவணக்கம் செய்கை முதலியவற்றின் மற்றொன்றிற் கொப்பாடியும் பெயர் முதலியவற்றால் வேறுபடுமெனக் கொள்ளுதலானும், பிறவணக்கங்களைப் பழித்துப் பல்கமுதலியவற்றைக் கொள்ளுதலானும், பிறவணக்கத்தை ஒருவாறு தம்வணக்கம் போல்வதெனக் கொள்ளுதலானும், பிறவணக்கத்தை ஒருவழி ஒழித்துப் பிறவழி ஒவ்வாததாசுக் கொள்ளுதலானும், அன்னபிறவற்றானும் ஈண்டு “உறபுதல்” என்பிரயோகித்தது ஆராயற் பாந்து.

உடம்படார் அன்றே ஒன்றார் ஆவர் = (கடவுளையும் அக்கடவுளை வாழ்த்துதலையும் இழிவாகக்கருதி நங்கொள்கையே) மாறுபடுகின்றவான்றே நமக்குப் பகைவாசவர்.

இதனால் அச்செயலுக்குரிய அதிகாரிகள் கூறப்பட்டனர். அவ்வதிகாரிகள் அதத்தியர், வசுப்பட்டி, சங்கர், கென்கிர் முடிக்கோரும், சங்கர், இராமநாதன், மத்தவர் நீலகண்டரும்

யுத்தரும், கிருஸ்துவும், முகம் மதுவும் அன்னபிறருமாவர். இன்னோர் கூறியவற்றை நம்மனோர் கடைப்பிடித்து வருகலன்றிப் பிறரை இவ்விஷயத்திலே வருத்துதல் கூடாதென்க. தாந்தம் பிறந்த சமயத்திலே விதிக்கப் பெற்றவற்றை நியமத்தப்பாற் செய்தும் விலக்கப் பெற்றவற்றை அறவோயொழித்தும் வருதலோடு பிந்தவ கொண்ககளிற் றலையிடா திருத்தலுமே தகுதியாக மென்பது குறிப்பு.

ஆதலின் = அதுகாரணத்தானே;

அவன் தாக்கு அடியோம் = அவ்விறைவனது திருவடிகளுக்கு அடிமைகளாகிய நாம்;

நது அஹம் அவன் செயல் சிதைத்தல் நலன் அன்று = ரூற்றமற்ற அவ்விறைவனது செய்கையைக் கெடுத்தல் (நம்மனோர்க்கு) கன்மை யாகாது;

எனவே இறைவனுக்குக் கேட்கலை மென்பது கூறப்பட்டது. அவன் செயலுக்கும் அழிவில்லை என்க. இவற்றினே நமக்கும் நமது செயலுக்கும் அழிவு கூறப்பட்டது. உலகத்திலே நடைபெறுஞ் செய்கைகள் நம்மனோர்க்குச் சீயனபோற் புலப்படினும் மருந்தின கசப்புப் போலவே நலன் பயக்குமணக் கொள்க. தீமையாகுமேல் இறைவன் பல அடிகார புருடர்களை அவதரிக்கச் செய்து காப்பாற்றுவன் என்க. “ஆன்றே ரைக் காதற்கும் மறவோரை அழித்தற்கும் நான் யுகத்தோறும் தோன்றுகின்றேன்” என்பது கீதை. (4 அச்: 8 சுலோகம்) ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொன்றவிடத்தும் அக்கொலையெய்தானே நேரேகண்ட பிற்தொருவன் தனக்குத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் இல்லாமல் அவனைக் கொல்வானாயின் நீதிபதி யவனைக்கொல்லாது விடான். இதனையும் ஈண்டு ஆராய்க. “தத்தஞ் சமயத் தகுதிநில் லாதாரை யத்தன் சிவன் சொன்ன வாசம் தானெறி-யெய்தண் டமுஞ்செயு மம்மையிலிம் மைக்கே-மெய்த் தண்டஞ் செய்வதவ வேந்தன் கடனே” என்பது திருமந்திரம்.

(30) உலகிய லறிதற் குறுமதி யிலையா
மறிவனை யறிதல் யாங்கான மென்றல்.

வாழை முதலிய சிலவே பூக்கன்க்

காபித்து மவவழிக் கருவுடிக சிலவே

சிலவே யிருவழி யாறுஞ் செழிக்குற

சிலமுடி சிதைநது முயிர்க்குற சிலவே

5 யிறக்குற சிலதம் மியையுறு புத்தொறுமும்.

வளர்ச்சி யுறுகுற வொருமார் தானே

யிருமர மாசு யிலகுற வென்னே

அதாஅன்று,

இருவே துருவி னிமைமரத் துறுப்பா

10 நெருவேறு மாமா வுறுகுற வமமா

விபங்குதினை நிலைப்பொரு ளிடையறவு பாட்டெண்

டிருவே துருவா யிலங்குதல் காண்கிலெம்

அவற்றுள்,

குளவிமுதல் வருகையை யிற்றெனக் குறித்தனெ

15 மிறத்தனும் பிறத்தனும் மிகுவென வறிகிலெந்

தம்முறு முயிருந் தக்கவுள் ளுறுப்புஞ்

- செம்மைகொடு தாமே யிவ்வெனத் தேர்கிலெம்
வாய்ப்பிதற் றிடித்து வல்லாங்குப் புரிஞ்சு
மெல்லா வுயிநு மிணைஞ்சின் புறுதற்
20 காவன செயலைப் பேரற மென்கூதம்
வரன்முறை யாக வுறுப்பெலா மழிவுழீஇப்
பிறவமைப் போளுந் ரெவினவை பெற்று
கம்முறுப் பென்ன நயக்குவெ மன்றி
யுயிர்நிலை யுண்டென வுணர்கிலெ மம்மா
25 குரக்குவழி மக்கள் கூடுநர் மீன்வழிசு
சிறைததுணைப் பறவை யிவ்வகை செழிக்குந்
பென்கூர் தம்மை யிதுபொழு தவ்வா
னின்றது கொல்லோ வவ்வழித் தொடர்ச்சி
பொன்றில தாதலிற் பொப்பொன வுணர்கிலெ
30 மென்கண் முதலிய கொன்றியி ரிருபுணர்
கென்னி னெனதுயி ரெனுமவழந் கிருத்தலை
பேற்றமுறை குழவுந் றியம்பிலெவ் கணவிற
பெண்விழைச் செய்திப் பிறப்பதூஉம் பெறுஞ்சு
முடனோப் வீக்க முறுகொலை பெய்தப்
35 பெற்றனே பெற்றிலெம் டிதற்றறி வினெமே
யிவ்வல மறிகலா வினைபெ
மவ்விய லண்ணலை யறியுமா நெவனை.

(இ-ள்.) வாழை முதலிய சிவ்வெ டுத்து காய்த்தும் = வாழையை முதலாகவுடைய சில
மரங்கள் மலர்த்தும் (அம்மலர்வழியே) காய்த்தும்;

“முதலிய” என்ற இலேசானே பூவரசு, சதுரக்கள்ளி என்னும் இத்தொடக்கத்தன
வற்றையுக்கொள்க.

அ வழி கரு உயிர்க்கிவவே = அக்காயின் வழியாகக் கருவுயிர்க்கின்றில;

காய்த்தக்கருவுயிர்த்தற்பொருட்டு என்னும் உயிர்நிலையிப்பொருணுலுடையார்கொள்கை.
னய ஈண்டு மறுத்துக் கூறுகின்றார். இனி மற்றொரு சாரர் வாழை, பூவரசு முதலியன உலகத்
தாரால் வேறுவழியாக உண்டாக்கப்பட்டுவருதலின் காயின் வழியாகத் தம்மரபு வளர்த்தலை விட்
டொழிந்தன என்பார். அவ்வாறாயின் அஃது இயற்கைக்கு அறிவின்மை ஏற்பெற்று இழித்
திடப்படும் என்க. மரவள்ளி முதலியன உடற்றுண்டுகளுள் எவற்றாலும், கருணை இராசவள்ளி
முதலியன அடிப்பாகத்துக் கிழங்குவழியாகவும், கரும்பு முதலியன முடிப்புறத் துண்டுகளானும்
தத்தம் மரபைப் பெருக்குகின்றன. மரவள்ளிபோல் இராசவள்ளி வளராமையின் முன்னையதின்
கிழங்கை முற்றுமுண்ணும் மக்கள் பின்னையதின் கிழங்கின் ஒருபாகத்தை அம்மர வளரீச்சிக்காக
வீட்டுவருகின்றார்கள. பூவரசு முவலியவற்றை மரத்திரமே வேறு வழியாக உண்டாக்கத்
தெரியுங்கொல்லோ. வாழையின் கனியை மக்கள் உண்டழிப்பதால் அம்மரம் தன்ருலத்தைத்
தன்னடிப்பாகத்திலிருந்து வளர்த்துக்கொள்ளுகின்றதெனின் பூவரசின் பழத்தை உண்டழிப்பவா
தாம் எவரோ?

சிலவே இரு வழியானும் செழிக்குந்=சில மரங்கள் காய்வழியானும் உடல்வழியானும் (தம்மாபை யீட்டிச்) செழித்துவருகின்றன;

அவையாவன ஆல், அரசு என்னுமித்தொடக்கத்தன. கனிவழியாயும் உடல்வழியாயும் இவைகள் பெருகுதற் றுள்ள காரணத்தான்யாதோ? இதனானே வாழை முதலியவற்றைக் குறித்து மேற்படிசாரா கூறும் சமாதானம் அறவே மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

சில முடிசிறைத்தும் உயிர்களுந்=சிலமரங்கள் தங்கள் முடி சிறையப்பெற்றும் (அச்சிதைவின் காரணத்தால் இறாதுபடவேண்டியது முறைமையாகவும் அந்நகரம் அழியாமல்) உயிர்த்து வருகின்றன;

அவையாவன வாழை, புளி முதலியன. நென் முதலியவற்றையுங் கொள்க.

சிலவே இரகருந்=சிலமரங்கள் (முடிசிறைக்கப்பெற்றின் உயிரககாது) இறந்துவிடுகின்றன;

அவையாவன தென்னை பலா முதலியன.

சில தம் இயை உறுப்பு தொழுவம் வளர்ச்சி உறுகுந்=சிலமரங்கள் தக்கடிகையிடைந்து உறுப்புகள் தோறும் தனித்தனி வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன;

அவையாவன மரவள்ளி, கிளுவை ஆமணக்கு முதலியன. முன்னரும் பின்னரும் அறிவொற்றுமை கருதிப் பொதுவகையாக மரமென ஒன்றே கூறப்படினும் கொடி, செடி முதலியவற்றையும் ஆண்டாண்டு ஏறகுமாறு பொருத்திக் கூறிக் கொள்க. உறுப்புகளாகிய சினைகள் தாய்மரமாகிய முதலுக்கு இன்றியமையாதனவென்பா “இனையுறுப்பு” என்றார். மற்றவை யெல்லாம் இவ்நனம் துண்டிடுசெய்யின் மடிந்துபோகவும் இவை இவ்நனம் உயிரககின்றனவே என்னும் வியப்புக்கருதித் “தொழுவம்” என்றனபெடுத்தது.

ஒரு மரம் தானே இரு மரம் ஆகி இலகுந்=ஒருமரமே இரண்டுமுதலிய பலமரங்களாகி விளங்குகின்றன;

அவ்வாறு பிரிவுப் பிழைகுவன மாமுதலியன. ஒருமரக்கொம்பின் அடிப்புறத்து மேற்பட்டையையச் சிறிது செதுக்கி வைக்கோம்புரி முதலிய எவற்றாலயினும் வளைத்து மீள் ண்ணத்து நீடுபெய்த வரிற் சின்னாநில் வேர்வீழ்த்தும. அதன்பின்னா வெட்டித் தாய்மரத்தினின்றும் வேறுக்கி நடால் தனித்தொரு மரமாக நிலைத்து வளராத பூததுக் காய்க்கும். அது தாய்மரத்துடன் ஒன்றுபட்டிருந்தகாலத்தில் அம்மரம் ஒருயிர் உடையதுவா, இரண்டு முதலிய பலவுயிருடையதுவா? வெட்டிவேறுக நடப்பின் இரண்டியிராகக் கருதப்படவில்லையா? ஒன்றாயிருந்த காலத்தில் ஈருயிருடைத் தென்பாருமுண்டோ? இனிப் புளி மாவை ஒட்டவைத்துச் சருக்கரமாவாக ஆக்குதலும், ஒருநிறப் பூப்பூக்கும் பூச்செடியின் ஒருகொம்பைக் களைந்து விட்டுக் களைந்த அவலிடத்திலே மற்றொரு பூச்செடிக் கொம்பைப் பொருத்தி வளர்த்து இரு நிறப் பூக்களைப் பூக்கும்படி செய்தலும், அன்ன பிறவாகச் செய்தலும் ஈனாகக் கொள்ளப்படும். புல்லுருவியும் ஈண்டடங்கற்பாலது. பலகொம்புகளும் ஒருமரத்திலிருந்து பிரிந்து அங்கனம் நடப்பதெனின் “இரு” என்பதற்குப் பல என்று பொருள்கொண்டாம். பூச்செடிகளுக்கும் இஃதொக்கும்.

ஒட்டுமொக்கனி வழியாக அதன் பரம்பரையைப் பெருக்குவதற்கு இயலாமல் இருத்தலின் ஈனையவற்றையும் செயற்கையானே பெருக்குவதற்கு இயலாவென்பது வெளிப்படை. அவ் வெளிப்பாடு பூவரசு, வாழை முதலியவற்றிற் கொடவாமையின் அத்தனையக கூற்றுக்களும் ஒவ்வா என்பதா உம் தேற்றம்.

என்னே = இவ்வகையாக அமையும் காரணத்தான் என்னே;

ஒருவிரா, பலவுவிரா என்னும் கொள்கையுடையார்தம் கூற்றினுட் சிறந்ததொன்றை ஈதென எடுத்துக் கூறினார். அவர் கூற்று துணுகி ஆராய்வார்க்குப் புலப்படுமாதலின் ஈண்டு விரித்திலம்.

அதானு = கூறிவந்த அக்காரணமன்றியும்;

இரு வேறு உருவின் இயை மாத்து உறுப்பால் ஒரு வேறு மாமா(ச) உறுகு அம்மா = இரண்டு வேற்றுமைத் தோற்றம் பொருத்திய மாங்களின் கொம்பர்களான் மற்றொரு வேற்றுமை மாம் அமைதலு முண்டு;

இயங்கு திண்ண சில பொருள் இடை அரவு பட்டு ஈண்டு இரு வேறு உருவாக(க) இலவகு தல் காண்கிலெம் = சஞ்சரிக்கின்ற நிலையையுடைய உயிர்வர்க்குகளினுள்ளே அவற்றின் உடல்கள் துண்டப்பட்டு அத்துண்டங்க் வழியாக இவ்வனம் இரண்டு வேற்றுருப்பிராணிகளாகி விளங்குதலு பாங்கண்டிலேம்;

ஒருசா இப்பகுதினை உயிப் பொருள்கள் தம்முடலம் இரண்டுமுகத் எத்தனை தண்டங் களாகத் துளிக்கப்பெற்றாலும் பெற்ற அத்துண்டங்கள் எல்லாம் உயிப்புற்று வெவ்வேறாக ஒடா நிற்கும் என்பர். ஓடினும் வாய் கண் மூக்காதிய கருவிக் பொருத்திய தீலத்துண்டத்தைப் போல ஏனைய துண்டங்கள் உண்டு வளர்ந்து நெடுமபொழுது சீலிக்குமோ என்பதுதான் ஐயம். அன்றியும் அவ்வனமாதல் மிகச் சிறுபான்மைய தாதலினாலும் ஐயறிவுடையவற்றிற்கும் ஒரறி வுடையவற்றிற்கும் இடை நிகர்த்தனவாக அவற்றை யெல்லாம் ஆனாரோ கருகி வருவர் ஆதலி னாலும், இடை நிகர்த்தவற்றிற்கு முன் பின் அடுத்திருக்கும் ஏனையவற்றின் மனமை சிறிதமை யப்பெறுதல் முறைமை பாதலானும் அன்ன பிறவாற்றாலும் அக்கொள்கையையுந் தழிஇக் குறிப் பித்தாகுமாம். ஒருடலோடு உரு புண்டவுயிர் தனதுதலம் பலபடியாகத் துளிக்கப்படுதல் அக் துண்டங்க் எல்லாம் தனித்தனி உயிர்த்தோடச் செய்யுமாயின் அவ்வுயிர்தான் ஒன்று பலவா யென்னும் ஆசங்கையை ஈண்டுக் குறிப்பித்தாகுமாம்.

அபற்றன் = அவைதம்முள்ளே;

குளவி முகல் வருகையை இன்று என குறித்திலெம் = குளவி முகலாகியவற்றின் பிறப்பு இத்தன்மைத்தெனக் குறிக்கொள்ள வியலா நிருக்கின்றோம்;

பலவகை அழுக்கிலிருந்து புழுவுள், புழுவிருந்து குளவியும் விய்வையிலிருந்து பேனும், மழைநீரிலிருந்து துழும்பும் அன்ன பிறவற்றிலிருந்து பிறவுந்தோன்றமென்ப. மாணிடதேகத் தைப்பு பரிகைச் செய்யின் முற்றும் புழுவின சேக்கையாயிருக்கல் காணலா மென்றுங் கூறுப. ஒருயிரினுடம் அறவே ம் மறமடைந்து பிறிதோ ருடவங் கொள்ளுதல் ஈண்டு விள்கினார். வேட்டுவனென்னுங் குளவி புழுக்களை யெடுத்துத் தன்குலமாக மாற்றும் என்பது பண்டையோர் கொள்கை. இஈனை ஆராய்ந்த பலரும் அவ்வனமன்று கூட்டிற் சேமிக்கப்படும் புழுக்கள் குளவி முட்டையி லிருந்து தோன்றும் இளங்குளவிகள் இறகு முள்ளுத்தப் பறந்து வெளிச் செல்லும் பருவம் அடையுமட்டும் உண்டு வளர்த்த குளவாயிருக்கும் பொருட்டென்பர். காழ்முதில் வரவு கண்டு இன்புறி இக்களிர்த்த மும் மஞ்ஞையின் வீரியம் கவிதமாகி நிலவிசை வீழப் பேடுகள் கவ்வி யெடுத்தாண்டு கருவுயிர்த்து மென்ற கொள்கையும் அன்ன பிறவும் தற்கால ஆராய்ச்சியில் வலி யிழந்து அழிந்தன

இறத்தலும் பிறத்தலும் இவ் என அறிகிலெம் = இறந்து படுதலையும் வந்து பிறத்தலையும் இன்னவகைய என்று தெரிந்திலேம்;

எவ்வாறு இவ்வுடம் பெடுக்து இப்புவியில் ஏனவந்து பிறத்தோம், நிலையாமல் ஏன் இறக் கின்றோம், இறந்துபட்டெவ்வாறு எவ்வன மேதுவேயம் என்றறிய வேண்டிய விசேடவியங் களை ஆயந்துணராமல் ஏனைய சில பல கற்றிறமாந்து பலவு மறிந்தேம் அறிந்தே மென்று செருக் குவதாற்போத்தபயன்றான் என்னை யென்க.

தம் உறு உயிரும் தக்க உள் உடம்பும் = தமக்கு உற்றதாகிய உயிரினையும் அவ்வுயிர்வாழ்வ தற்குத் தக்கதாகிய உடலகத்துள்ளே இருக்கும் உறுப்புக்களையும்;

[செம்மைகொடு தாமே யிவ்வெனத் தேர்கிலெம்] தாமே இவ் என செம்மை கொடு தேர் கிலெம் என்காம் தாமே இவ்வகைத்தென கேர்மைகொண்டு அறிகிலெம்;

ஆயுள் வேதங் களானும், மெய்யியலான் முதலியவற்றானும் உடம்பின் தன்மையைத் தெளிதல் உடும். உயிரின் தன்மையை ஆகம அளவெண்ணும் பிறவாற்றானும் அறிதல் உடும்.

அசித்தரு வியாபகம்போல் வியாபக மருவ மன்றாய்-வசித்திட வரும்வியாபி யெனும்வழக் குடைய ஞ்சி-நசித்திட ஞ்ணச் செய்தி யாதிதேய மறைத்து நிற்கும்-பசுத்துவ முடையுஞ்ஞைப் பசுவென நிற்கு மாண்மா" (சித்தியார்; சுபக்கம்; 4-ம் சூத்திரம்; 20-ம் செய்யுள்) எனவும், "அறி விக் வுரிவண்" (ஹே 5-ம் சூத்திரம்; 3-ம் செய்யுள்) எனவும், "அங்கியானது தானு ஷெண்கை யணந்து நின்று நிகழ்ந்திடும்-பவகி யாதுயி தானு மிப்படிப் பற்றி யல்லது நன்றியோ" (ஹே பரபக்கம்-20-ம் செய்யுள்) எனவும், "அதுவது வாநம்" (ஹே 4-ம் சூத்திரம் 2-ம் அதிகாரணம் உதாரணச் செய்யுள்) எனவும், "அருப சொருபியாய் நிறகின்றது" (ஹே 3-ம் அதிகாரணம்) எனவும், "அவற்றி ஞ்ண மா ஒன்றித்துக் காணினலலது அவை ஒன்றாயும் விடயியா வாகலான்" (ஹே 5-ம் சூத்திரம் 1-ம் அதிகாரணம்) எனவும், "அவைதாம் பாரிவிவிட்ட வன்னம்போல் காட்டியவற்றைக் காட்டிநின்றலான்" (ஹே 8-ம் சூத்திரம் 3-ம் அதிகாரணம்) எனவும், "பன்னிறமே காட்டும் படிசம்போல்" (ஹே உதாரணச்செய்யுள்) எனவும் கூறிப்போந்தவற்றால் பிறவாற்றாலும் உயிரின் தன்மையை அறிதல் கூடும் என்ப. இனி ஒருசாரர் உயிரின் தன்மையை எட்டுவகையானும் பத்துவகையானும் அறிதல் கூடும் என்பா.

உயிரொன்படுவதும் வேறு (LIFE) ஆன்மா எனப்படுவதும் வேறு (SOUL) என்றும் மானிடர்க்கு மாத்திரமே ஆன்மா உண்டு மற்றைய சீவராசிகட்கில்லை என்றும் கிருத்தவர் முதலியோர் கூறுவர்.

உயிர் எனப்படும் ஆன்மாவானது பிரம்பொருளின் பரிணாமாய்த் தோன்றி அறிவு, இச்சை, செயல் என்பவற்றை அடைந்து ஏகாதேக ஞ்ணஞ்சரி பாயமாய் நிற்குமென்று பரிணாம வாதிசுளும், ஞ்ணஞ்ஞனித் தன்மையின்றி கேவலம் அறிவுமாதிரியாய் நிற்குமென்று சாக்ஷி வரும், உருவப்பொருளா யிருக்குமென்று பெளராணிகரும், அருஷ்ருவப்பொருளென்று கவுசகரும், இவ்வனமே வெவ்வேறு வகைத்தாய்ப் பாதஞ்சலா, வைசேஷியர், பட்டாசாரிய மதத்தர் பாகுசாரத்திரிகன் ஆதிய பலவகைப் பேதசமயிகளும் ஞ்ணாகைக கூறுவர். இவாகன் கூற்றெல்லா வற்றையும் மறுத்துச் செல்லும் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையாதெனில் ஒருவாற்றாலும் அசித்தாதல் இல்லாத வியாபகப் பொருள்போல ஒளபசுசிலேடிக வியாபகமாதலும் அதுபற்றி அதிசூக்தம் சித்தாதலு மின்றி, அதுவதுவாய் வசிப்புண்ணும் வியாபகமாம் வழக்குடைதாய் அநாதியே பசுத்துவ மெனப்படும். ஆண்மவலத்தின் மறைக்கப்பட்டிக் கிடக்கின்ற அழியாத இச்சா ஞ்ணக் கிரிகைகளையுடைத்தாய்த் தூல சித்தாதிக்கேவலப்பட்டு நின்று அதனயின் அர்த்ததேவாற் சிலக் குண்ட பகுதியாகிய காரண சரீரத்தைப் பொருந்திப் பொதுவகையார் சமட்டி ரூபமாய் மாயா தத்துவதனினின்றும் தோன்றுங் கலாதிகளாகிய கஞ்சக் சரீரத்தைப் பொருநதி வியட்டி ரூபமாய்ப் பிரிந்து தோன்றி அந்தக் காரண முதலியவற்றைத் தமக்குண்டாக்கி நின்று தூவதேகங்களையும் பெற்று ஞ்ணத்தைப்பட்டு நிற்பதொன் மென்பதேயாம்.

வாய் பிதற்று இடித்து வல்லாங்கு புரிகுறம் = வாய்க்ருவத் வகையெல்லாம் இடித்து கைத்து நாம் நினைத்த பிரகாரமெல்லாம் செய்துவருகின்றோம்;

"கல்லாது நீண்ட வொருவ னுலகத்து-நல்லறி வான ரிடைப்புக்கு-மெல்ல-இருப்பினு காயிருந் தற்றே யிராஅ-துரைப்பினு நாய்துரைத் தற்றே" என்பது காலடி; "பலகற்றோம் யா மென்று தற்புகழ் வேண்டா-வலக்கிற் றாயிற்றைக் கைக்குடையுங் காக்குஞ்-சிலகற்றார் கண்ணு முளவாம் பலகற்றார்க்-கச்சாணி யன்னதோ சொல்" என்பது அறநெறிச்சாரம்; "வாக்குவதத் தாலன்றிக் கற்றவரை மற்றவரை-யாக்கையத் தாலறிய வாகாதே-காக்கையொடு-நீலக் கிறுது யிலை நீடிசையா வன்றியே-கோலத் தறிவுகோ கூறு" என்பது நீதிவெண்பா. இவற்றை ஏற்ப விரித்துக்கொள்க.

எல்லாம் உயிரும் இணந்து இன்பு உறுதற்கு ஆவன செய்யுை உடலோடு உறுவு பூண்ட சகல உயிர்களும் தங்கள் தங்களோடு பொருந்தி இன்பத்தை அடைதற்குக் கண்ணாமய் அமைவன வாகிய செயல்களை;

பேர் அறம் எஞ்ஞரும் = பெரிய தருமம். ஈண்டு அருளிச் செய்தவருந்நான்.

ஒவ்வொரு சீவராசிகளும் சந்தம்மால் விழையப்பெற்றவற்றை அடையும் பொழுது பிற ன்றியும் குண்டாகும் இடையூற்றைக் கருதாதிருத்தல் இயற்கை. பூனை எலிக்குவருந் துன்பத் தையுமி, சிங்கம் புலி முதலியன மான் மரை ஆடு மாடு முதலியவற்றிற்கு வருந் துன்பத்தையும் கருதுகின்றன. இவ்வாறே ஊனுண்ண்போரும் ஆவர். பிறப்புகளுட் சிறந்த மக்கட்பிறப்பினர் பிறவுமிக்கு நீங்கும் இடையூறுகளை இயன்றவளவு குறைத்து வருதற்குரிய வழிகளை அறநூல் கள் விரித்தகூறநிற்கும். “எவ்வுயிரும் பாரபான்சந் நீதியாகு மிவனருமயி ருடலனைத்து மீசன் கோயி-வெவ்வுயிரு மெமமுயிர்போ வென்று நோக்கி யாகுகாது கொன்றறந்து மிழிவி லெரை-வவவியம் தூகாரந் தண்டரு செய்து வல்லிரும்பையுருக்கிடவர் வாயில் வாத்த-வெவ் வியதி யெழுராசில வீழ்ததி மாறு வேதனைசெய் திடெவொன வோது னாலே” என்பது சிவஞான தீபம். ஒருவாக்குவரும் இடையூற்றை மற்றவா கருதாதொழியின் அம்மற்றவரும் இவாக்குவரும் இடையூற்றைக் கருதாதுவிடொ. அவனமே எல்லோருரு சுயசுயம் ஒன்றையே கருதிப் பிறர்க் குத தீங்கு விளப்பவாசி அழிகுதபடுவா. சுயநலம் கருகிப்பிரியும் செயலை அறமனைக் கூறுத லும் அடாது. இறைவனுக்கும் அன்னடியார்க்கும் பல நன்மைகளைப் புரிவதாகவுந், தமக்குப் பெரி யதோ இழலினைப் புரிந்துகொள்வதாகவும் மக்கட் பிறப்பினா வானாகுதி இடாப்படுதலை நீக்கப்பொருட்டு இவனன் கூறினா. போறம் நீங்காமிய தருமத்தையும், சிற்றறம் கா யிதரு மத்தையும் குறிக்கும். மக்கட் பிறப்பினா இணைந்துவாழ்ந்து இன்புறுதற்கும் அறியாத அத் துணை இழிந்த அறிவின்யுடையவர் என்கருப்பித்தா.

[வான்முறை யாக வுறப்பெலா மழிவுழீஇப்-பிறவமைப் போருள ரொனினவ பெற்று- நம்முறப் பென்ன நயக்குவெ மன்றி-யுயிரினை யுண்டென யுணாகிலெ மம்மா]

உறப்பு எ(ல்)லாம் வால் முறையாக அழிவுழீஇ = நமது உறப்புக்கள் எல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அழிந்துவரும் போழ்து;

பிற அமைப்போ உள் எளிின் அவை பெற்று = பிறவற்றின் உறப்புக்களை ஏற்குமாறு அமையவைத்துப் பொருத்துவோர் உளையின அவாகளைக்கொண்டு அப்பிறவுறப்புக்களைப் பொருத்துவித்து;

எதுமபு முதலியவற்றைப் பொருத்துவோர் இருக்கின்றமையால் அவற்றையெல்லாம் டெனிலுருகின்ற நாம் நமது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனனும் உறப்புக்களுக்கு அழிவு வந்தவிடத்து இழிந்தவன் ஒருவன் உறப்புக்களைப் பொருத்தவல்லார் இருப்பின் அவரைக் கொண்டு அவ்நன்ம பொருத்திவைத்தாக கொள்வோம் என்றபடி. இல்லாததுவே குறை என்க. இத்தனைப் புறப்படுதவே ஆனமே “உழீஇ” என்றனபெரித்தது.

நம் உறப்பு என்ன நயக்குவெம் அன்றி = (அவ்வாறு பிரதியாகப் பொருத்தப்பட்ட பிற ன்றப்பினை) நம்முடைய உறப்பாகவே நயந்து கருதி வருவோமன்றி;

இழிந்தவனுறப்பாயிற்றே அதனைக்கொண்டு நமது பெண்டிர் முதலியோரைத் தீண்ட வந்தகாதே என்று கருதோம் என்க. நம்மிடம் இருக்கும்வரைக்கும் நமதுபொருள் என்று கருதப்பட்டுவந்த ஒருபகவைப் பிறாகு விறறபின் நமதனைக் கருதாதொழிதலும் ஈண்டு நோக் கத்தக்கது.

உயிர் நிலை உண்டு என உணர்கிலெம் = இச்செய்கையானே உயிரினது நிலைமை உண் டென்பதை உணராமாட்டோம்;

இவனமே எல்லாவறுப்பும் பிறருறப் பாகுழி உறப்பன்றி ஒர் உயிருமுண்டென்றதி தலை முறைமை என்க. உயிர் நிலைமையை இவனம் எளிதிலுணராததும் வழி கண்கூடாக விருக்கவும் பிறரெல்லாரும் அப்பிரத்தியகக் உவமைகளான் உணரசெய்வா. அம்மா-அசைநிலை.

குரங்கு வழி மக்கள் கூடுந் - வானாத்தினது தோற்றத்தின வழியாகவே நர் தோன்ற பெறுகின்றனர்;

குரக்கு எனவன்றொடராகியது,

இவகை மீன் வழி சிறை துணை பறவை செழிக்குந் = இத்தன்மையாகவே மீனினது தோற்றத்தினவழியாக சிறைகளைப் பறத்தன் முதலியவற்றிற்குத் துணையாகக்கொண்டுள்ள பறவைகள் தோன்றிச் செழிக்கின்றன;

புகைகொண்ட சீவராசிகளிடையே அகப்படாமற் தப்பியகல்வதற்குச் சிறைகள் துணை இது அமைதலின் “துணைச்சிறைப் பறவை” என்றார்.

[குரங்கு தாமரை யீதுபொழு தல்வா-என்றது கொல்லோ வவற்றுவழித் தொடாசு- மொகத்தெய்வத்திற் பெய்யென வுணர்வினில்]

என்றும் தம்மை = என்று கூறுவார் தங்களை;

அவரல் இது பொழுது நின்றது கொல்லோ = (தூங்குவழி மக்கள் தோற்றுதலும் மீள் வழிப் பறவைகள் தோற்றுதலும் அன்னபிறவற்றின்வழி ஏயை தோற்றுதலுமாகிய) அவ்வான் முறை இக்காலத்து நின்ற விட்டதோ;

பாதிவழுவம் குரங்காகவும் பாதிமக்களாகவும் தோன்றப்பெறுதலும், அன்னபிறவாகத் தோன்றப்பெறுதலும் அமைந்து அவற்றின் வரலாறு தோன்றிக்கொண்டனே, வரலவேண்டும், அங்ஙனம் உரவிலையே என்றபடி.

அவழி தொடர்பு ஒன்றிலது = அக்கூறிய முறையாகத் தொடர்ந்துவருதல் வாய்ந்திலது;

ஆதலின் பொய் என உணரகிலெம் = அது காணத்தானே அங்ஙனம் கூறுவோர் கூற்று பொய்மையுடைத்தென்று தெளிந்திலம்;

என் கண் முதலிய கொண்டு உயிர் இருப்பு உணர்க எனின் - எனது கண் எனபது முதலாகக் (கூறிவரும் வழக்குரைகள் ஆதாரமாகக்) கொண்டு உயிரிருத்தலை உணர்வாயாக என்று கூறுவாயானால்;

எனது உயிர் எனும் வழக்கு இருத்தலை ஏற்ற முறை குழுவூ உற்று இயம்பிலெம் = என்னுடைய உயிரென்று கூறும் உலகவழக்கம் இருத்தலை (மாற்றி எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை நிறுவுதற்குத் தகுதியாகிய முறைமையை ஆராய்வுற்று (இவ்விதத்தை தெளிந்து கொள்ளும்படி) சொற்றிலோம்;

என்னுயிர் எனனும் வழக்கிற்கு அப்பிரத்தியக்கமாகிய “இராகுலை” என்னும் ஒருமேறகோளைக் காட்டி மயக்குகின்றன். உலகவழக்கிற்கு காட்டுதல்கிடனில்லை என்பதை அவரோ ஒப்புக்கொண்டவராவர். எனதுயிர் என்றுகூறும் வழக்கத்தாற் பரமத்துமாவின் உண்மையை ஒருவாறு கேட்டலமையும் என்க. விரிகுறி பெருகுமாதலின் விடுதலும்.

கனவில் பெண் விழைச்சு எய்தி பிறப்பதும் பெறுதலும் - சொற்பனத்திலே பெண்ணை விரும்பியடைந்து புணர்ந்து (அப்புணர்ந்த இன்பத்தையும் அதனினின்ற அடையாளத்தையும் விழித்தவுடனும்) பெறுகின்றனம்;

அச்சத்தால் அறற்றன் மகிழ்ச்சியாற் சிரித்தன் முதலியவற்றையுங்கொள்க.

உடல் நோய் வீக்கம் உறு கொலை எய்தப்பெற்றினே - உடலற்றோன்றும் பிணி, வீக்கம், பொருத்திய இளவு முதலாகியவற்றை அடையப்பெற்றால்;

[பெற்றிலெம் பிதற்றி வினேமே] பிதற்று அறிவினெம் பெற்றிலெம் = வாங்கு வந்தாங்கு உரைக்கும் வெள்ளறிவினேமாகிய யாம் அவற்றையெல்லாம் அடைகின்றோமில்லை;

“உறுகொலை” என்றதனாற் றற்கொலையும் கொள்ளப்படும்.

பெண் விழைச்சு மனசின் தன்மையென்று விவகருவரோல் உடனேயே முதலியவும் அந்தன்மையவாதலின் அவ்வாறு தோன்றாமல்க்குக் காரணத்தான் என்னையென்க. எனவே பண முதலியவற்றைக் கனவிற்கண்டு கனவில் எய்தப்பெருமைக்கும் தக்ககாரணம் வேண்டப்படும். அதனை இன்னதெனக் கூறவியலாதென்பது ஈண்டுக்காட்டிய விளக்கத்தால் னக்கு தெரியப்படும்.

இ எ(ல்)லாம் அறிகிலா இனையெம் = இக்கூறிய எல்லாவற்றையும் அறிந்தகொள்ளும் ஆற்றல் சான்ற மெய்யறிவில்லாத (மிகச்சிறு தன்மையையுடைய) இத்தகையோம்;

அ இயல் அண்ணல் அறியும் ஆறு எவன் = பிரகிருதி சுபாவத்திற் கப்பாற்பட்ட இயல்புடைப் பெரியோனாகிய கடவுள் அறிந்தகொள்ளும் வழிதான் யாதானது? இவ்வே என்றபடி.

முக்குணையப்பட்டு விருப்புவெறுப்பிற்கு உள்ளாகும் நம்மனோர்க்கு அவனை அறிதல் சாலாது. மேற்கூறியவற்றை விட்டகன்றாக்கே கைகடுமென்க.

அறியும் வழி இவ்வேயேயாயின் அக்கடவுள் ஒருவன் இருக்கிறான் என்னும் உண்மையை நம்புதல் எவ்வளவுமெனில், தன்னையாளும் அரசனை ஒருபொழுதும் கண்ணுற்றறிமாதவன் அவனுண்மையை நம்புதல்போல அதுமானம் உரையாதிய அளவைகளான் அறிந்துகொடல் சாலுமென்க. அருந்தவப் பெருந்திறல் எல்லாவான்றோரும் “ஒருத்தனை யுனை யோஸயிட்டலறியுலகொர் தேடியுங் காணேன்” என்றும், “உரையுணர் விழந்தின் துணர்வதோ ருணர்வே யானுனை யுரைக்குமா துணர்ந்தோ” என்றும் மணிவாசகப்பெருமான் உரைத்தால் குறைத்துச் சென்றமையும் பிறவும் நோக்கற் பாலனவேயாம்.

அறநெறியியல் நிறைவேறியது.

ஆகச்செப்புள் 30.

பொருணோதியியல்.

(31) ஆண்டகன் சிறந்தவ னவனிக் கென்றல்.

மடவோர் தம்மினும் வர்கட லுலகி
 னுடவா தமமை மேம்படக் கோடல்
 பண்டைநா டொட்டுப் பார்க்கலா மியற்கை
 யிவவே மாந நான்மறை மியமடி

5 மிமபர்வாழ் பறபல வியவுட் கொள்கை
 நாட்டவந திசினோர் நங்கைப ரலரே
 பாடவா தமரையு மடவோர் தமரையு
 முறையே கருவுரீஇ முற்றுநரு மிலரே
 யறைபணி யாற்று மடிச்சிப சேர்ப்ப

10 மடவோ ரன்றே பற்றிரு வோரையு
 தமமகடு வருந்தத் தருகுந ரமமா
 வாடுஉ மேலு மகடுஉ கீழு
 நாடுதல விழைதன் ஞாலத் துயிர்க்கெலங்
 கூடுமுறை யாதலைக் குறிதகில ரேயோ

15 இவற்றான்,
 மங்கைபா நிலைமை மாண்டல கேளு
 மங்கவா துணைமையி னன்றோ
 தங்கியினித துலகந தழைத்திதாங் குதலே.

(இ-ள்.) [மடவோர் தம்மினும் வர்கட லுலகில்] வா கடல் உலகில் மடவோர் தம்மி
 னும் = நீண்ட கடல்குழந்த உலகத்தின்கண்ணே மடவோர் தங்களைப்பார்க்கினும்;

மடவோர் அதிகாரப்பட்டமை கருதி முற்கூறப்பட்டனர். நிலப்பாகத்தினும் நீர்ப்பாகம்
 மிக்கிருப்பது போதா “வர்கட லுலகில்” என்றார்.

ஆடவர் தம்மை மேம்பட கோடல் = ஆண்மக்கள் தங்களை மேன்மையுடையவராகக் கொள்
 னாதல்;

இவ்வுண்மையைப் பெண்மை ஆண்மை என்னுஞ் சொற்களின் பொருள்வேற்றுமையே
 நனகு புலப்படுத்தும் என்க.

[பண்டைநா டொட்டுப் பார்க்கலா மியற்கை] பார்க்கு எ(ல்)லாம் பண்டை நாள் தொட்டு
 இயற்கை = உலகத்தவர்க்கெல்லாம் பண்டைக்கால முதலாகக் கொண்டுள்ள இயல்பாகிய குண
 மாகும்;

“பண்டைநா டொட்டு” என்பது படைப்புக்காலத் தொடங்கி எனப்பொருள்படும். எல்
 லாச்சீவராசிகளுக்கும் இவ்வியற்கை உண்டென்பது போதாப் “பார்க்கலா மியற்கை” என்றார்.

இவ்வியற்கையைத் தங்கள் செயற்கையான் மாறவதற்கு ஒருசாரர் ஆரம்பித்துவிட்டார்களே யென்று அவர்தம் பேதைமையை இதுவெனக் குறிப்பித்தாராயிற்று.

மேனாட்டாரும் தங்கள் பெண்பாலாரைத் தம்மொடு சமமொத்தவர் என்று பேச்சளவின் மாத்திரம் சொல்லிக்கொள்வர். காரியத்தளவில் பாராளுமன்றத்திருத்தல், அரசுபுரிதல், போர் புரிதலாதிய விசேட தொழிற்றறைகள் ஒன்றினும் அவர்களை அமத்தாகாள். இன்னும் அந் நாட்டுப்பெண்கள் தத்தம் கொழுந் பெயரையே அடைமொழிக்கோச் சேர்த்துத் தமக்கும் தம்மக ளிர்க்கும் பெயர்வைத்துக்கொண்டு வருகின்றனர். மகனுக்கும் அங்ஙனம் புரிந்துவரும் வழக்கா றில்லைப்போலும். பெண்பாலா பெயரைக் கொழுந்க்கிட்டு வழங்கும் வழக்காறில்லை. நம் மவர் சீதாபதி முதலிய பெயர்க்கோயேனும் ஆடவர்க்கிட்டுவழங்குவர். இத்கொண்டு பெண்பாலாரினும் தாமே அறிவாற்றல்வளம் சிறந்தவா என்பது அந்நாட்டு ஆடவர் தங்களின் கருத்தென நன்கு புலப்படும். அவ்வாறு பெருநாள்மைச் சாதிபாருள்ளும் ஆடவரே முன்னமையாகக் கணிக்கப் படுவர். இவ்வுண்மையை ஏழாம்பாட்டுமொயினும் செவ்வே விளக்கியிருக்கின்றும்.

[இவ்வே மான நான்மறையிப்பும்] நால் மறை இவ் மான இயம்பும் = நான்கு வேதங் களும் இவற்றை ஒக்குமாறே கூறாநின்றும்;

“மங்கல மென்ப” என்னுங் குறளினுள் “அதன்” என்ற முறைமைபற்றி “இவவே” என்று கூறினர். வேதத்தில் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருத்தலின் ஆடவரை மடவோர் தம்மனும் மேம்படக்கோடல் வேண்டும் எனனது இவனனம் கூறியது எனையெனில், வேதப்பிரமா ணத்தை முன்னர் எடுத்துக் கூறில் வழக்கினை அழிக்கப்புகார் வெற்றிவேண்டி அக்கூற்றை மறுக்கவுங் கூடுமாதலின் உலகவழக்கை முன்னர்க்காட்டிப் பின்னா நியாயப்பிரமாணங்களானே நிறுவி மேற்கோளுங் காட்டப்பெற்ற விடயம் தோல்வியடையாததலின் அவருள கூறினர் என்க. உலகவழக்கத்தையும் நூல்வழக்கத்தையும் இவ்நனம் மறுத்தொழுகத் தொடங்கினே னன்று குறிப்பித்தாராயிற்று. இவ்வாறு ஆடவரை மதித்துவருதல் பண்டைக்காலத் தொடங்கி எல்லாத் தேய்த்தாருக்கும் வழக்கம் என்று குறிப்பித்தாராயிற்று.

இம்பர் வாழ் பல் பல இயவுள் கொள்கை = இவ்வுலகத்தில் வாழ்கின்ற பலப்பலவாகிய தெய்வக்கொள்கையை;

“இயவுள் கொள்கை” என்பது தலைமை என்றும் பொருள்படும். ஆதலின் மடவோரான் காட்டப்பெற்றவை அத்துணைச் சிறந்தனவல்ல என்பது தானே பெறப்படும் என்க. முக்காலத் தும் ஒத்த சீர்த்தி பெற்றுவிளங்கும் அவ்வாடவரான் காட்டப்பெற்றவை என்பது போதா “வாழ் கொள்கை” என வினைத்தொகையாகிக் கூறினா. உம்பரில் எய்தும் பதவி ஒன்றேயாகவும் இம்பரில் பலப்பல பேதவழக்குகள் ஈடைபெறுவனவா யிருத்தலும்பற்றி “இம்பர்வாழ் பற்பல வியவுள்கொள்கை” என்றனர்.

நாட்டவந்திசினோ நுகையா அவர் = நில நிறுத்தப் பொருட்டு உற்பலித்தவர்கள் மடவோ ரல்லா; (ஆடவரே என்றபடி)

நூலமைத்தல், உபதேசித்துச் செவியறிவுறுத்தல், சிஷ்யபாசம்பரியத்தினால் தூண்டிவிடு தல் ஆகியவற்றால் ஆடவர் உலகத்திற்கு நன்மைபுரிந்துவருதல் கண்கூடாம். இங்ஙனமெல்லாம் அவர் செய்துவரும் அரியப்பெருமை தோன்ற வந்தார் எனனது “வந்திசினோரே” என்றா. இனி இயவுள் கொள்கையைய மாத்திரம் கூறினோனும் மின்சாரம், தந்தி, புறசாரம், நீராவியந்தி ரம், வெகுருண்டமுதலாய படைக்கருவிகள் என்னும் இத்தொடக்கத்தனவற்றையெல்லாம் இயற் றலையும், இயற்றவிதலையும், இயற்றுவதற்கேற்ற பலப்பல தத்துவசாத்திரங்களையுமென்கோ டலையுந் தழிஇக்கொள்க. இவற்றால் ஆடவர்தம் அறிவும் ஆற்றலும் விளக்கப்பட்டமை காண்க.

ஆடவர் தமரையும் = ஆண்மக்களானோர் தம்வருக்கத்தாராகிய ஆண்மக்களையும்;

மடவோர் தமரையும் = அங்ஙனமே பெண்மக்களானோர் தம்வருக்கத்தாராகிய பெண்மக் களையும்;

முறையே கருவுறி இ முற்றநரும் இலர் = சொல்லிய முறைமையோடு கருப்பக்கொண்டி
வளர்வத்து ஈனுகின்றருமியர்;

அவ்வல்லாமை தோன்ற “உறி” என்றன்படுக்கது. ஆகியல் புருடர்மாட்டமைந்
திருந்த கருவானது பெண்பாலர் கருப்பையுட் புக்கிய பின்னரே பூரணத்தை அடைதல்பற்றி
“முற்றாரு மியர்” என்றார். இனங்கருதித் “தம்” என்றார்.

அறை பணி ஆற்றும் அடிச்சியர் ஏய்ப்ப = சொல்லுகின்ற வேலைகளைச் செய்துவரும்
பணிப்பெண்களை ஒப்ப;

தாமகவே விரும்பியாங்கு இயற்றாது கட்டினையிடப்பட்டவாதே புரிபவாதலின் “அறை
பணி” என்றும், இட்டபணியை இட்டாங்மெய்ந்நிழுமுக்கும் கடப்பாடுமையவரே பணியாளராத
லின் “ஆற்று மடிச்சியர்” என்றங் கூறினார். மடவோர் அடிமை போல்பவராயினும் உரிமையாற்
சிறந்த மேம்பட்டவர் என்பது போதா அடிச்சியர் என்றது “அடிச்சிய ரேய்ப்ப” என்று
உவமை முகத்தாற் கூறினார்.

[மடவோர் என்றே மற்றிரு வேரையுந்—தம்மகடு வருங்கித் தருநரம்மா] மற்ற இருவேர
ரையும் மடவோர் அன்றே தம் அகடு வருந்தி தருநர் = கூறிய ஆண் பெண் என்னுமிருபாலா
ரையும் பெண்கள் அன்றே தங்கன் உதரமானது பொறையான் வருத்தப்படச் சுமந்து பெற்றுத்
தருகின்றனர்;

பெண்களது மனமானது புத்திரப்பேறு பலிப்பதைக் குறித்து மகிழ்வுறுதலின் வருத்தங்
கொள்வது வயிறென ஒரு நயம்படக் குறித்தகற்பொருட்டு “அகடு வருந்தி” என்றார். பிள்ளை
பெறுதலின் சிரமம்தோன்ற அவ்நன் கூறினோமாம். ஆடவர் முதற்கண் கருவினைத் தம்மிடம்
வைத்திருந்தும் அதனல் வருந்திலர் என்று குறிப்பித்து அவரைச் சிறப்பித்தாருமாம். மாபுவளா
தற்குக் கருவுரித்துத் தருநல் மடவோராகவும் அவர்கு முதன்மை வகுக்காமல் ஆடவரைச் சிறப்
பித்தல் எவ்வனம் முறையாகுமெனில், கொடுப்பவா ஆடவரும் கொடுக்கப்பட்டதைப் பெற்றுப்
பிறப்பித்தல் மடவோரும் ஆகலினாலும், பின்னையோர் முன்னையோர்க்குத் துணைவர் அன்றி
முதன்மையோராகா ஆகலினாலும் பிறவாற்றாலும் முறைமையாகும் என்பது, அவரது இன்றி
யமையாமை தோன்றத் “தருநர்” என்றார்.

ஆடு உமேலும் = ஆடவாதம் நிலைமை மேலாகவும்;

மகடே கீழும் = மடவோதம் நிலைமை கீழாகவும்;

ஆடு உ, மகடே என்பன் ஆடுபெயர்கள்.

நாடுதல் விழைதல் ஞாலத்து உயிர்க்கு எல்லாம் கூடு முறை ஆதில குறித்திலரேயோ =
குறி விருப்பி உலகத்துச் சீவராசிடெல்லாம் பொருந்தாதீலச் செய்துவான் முறைமையாதீல
மதித்தாரு மிலரோ;

பொறி நாடுவதையே மனங்கருதுதலின் “நாடுதல்” ஆடுபெயராய்க் கருதுதல் எனப்
பொருள்பட்டது. “ஞாலத்தயி” என்றது ஈண்டு உடலோடுமெய்யுண்ட உயிர்ப்பன்மைகளே;
விண்ணுலகத்தார் இவ்வனம் விழையாராதலின் அவரைப் பிரித்தற்காய் “ஞாலத்தயி” என்றார்
என்றலுமென்று. கூறியவையெல்லாம் சிரமமின்றி யாவரு ளளிதிற் கண்டென்றுகொள்ளாக
கூடியனவாயிருந்தும் அவ்வனம் குறிக்கொள்ளாதுவிடுந் தன்னரோ என்னும் வியப்புச் சுவை
தோன்றக் “குறித்திலரோ” என்றார்.

இவற்றான் = (கூறிவந்த) இக்காரணங்களானே;

மடவோரினும் ஆடவர் சிறந்தவர் என்பதனை வலியுறுத்தற்கு எத்தனையோ காரணங்கள்
இருப்பினும் அவையெல்லாம் ஈண்டு மிகையாகும் இவையே போதும் என்பார் “இவற்றான்”
என்று மட்டுஞ்சென்றார்.

மங்கையர் நிலைமை மாண்பு இவ்வேதனும் = பெண்களது நிலைமையானது (பல்லாற்றாலும்
ஆடவர்க்குமீறும்) சிறப்புடைத்தொன்றன்றாதலினாலும்;

“மங்கையி” என்பது ஈண்டுப் பெண்பாலார்க்கு ஒருபெயராயிற்று. இவர்கள் ஆடவர் ஒழிந்தவனைய எல்லாவற்றினும் சிறப்புடையாதல்பற்றி ஆடவர்தம்மினும் என விரித்துரைத்தாம்.

அங்கு அவர் துணைமையின் அன்றே = அப்பெண்களது உதவியினுன்றே;

பெண் என்று கூறப்படினும் ஆடவரினும் அவரே சிறந்தவரெனப் போதருமாதலின் “அவர்” என்றும், அச்சுட்டுக்கு நிலைக்களமாவது முற்கூறப்பட்டது வாதலின் “அங்கவர்” என வுங்கூறினார்.

[தங்கியினித் துலகந் தழைத்தோங் குதலே] உலகம் தங்கி இனித்து தழைத்து ஒங்குதல் = இவ்வுலகத்துச் சீவராசிகள் நிலைமையுற்று இன்படைநது செழித்து வளாதல்;

வளர்தல் துணைமையினுன்றே எனமுடிக்க.

எல்லாச் சீவராசிகளும் நிலபெறுதல் வேண்டுமென்பர் “தங்கி” என்றும், அங்ஙனம் தங்குதற்குபகாணம் இன்பமாதலின் “இனித்து” என்றும், உலகமே இவ்விாண்டற்கும் நிலைக் களமாதல்பற்றி “உலகம்” என்றும், மிகச்செவ்வதாகிய அம்மைப்பயன் பெறற்குரியவற்றை யும்மையிலே புரிதல்வேண்டிமாதலின் “தழைத்து” என்றும் அவவாறு புரிபவனோமுத்தியை ஒங்கி அடைவாராதலின் “ஒங்கி” என்றும் கூறினார்.

(32) கலைநலங் காட்டி நிலையிது வென்றல்.

உடமை முற்று மொருவர்தம் பலராய்க்

கடிமிகு வைப்பிற் சாவல் புரிதநர்

பிறாக்கறி வுறுபயின் பெருநுதன் புறுத்து

மறக்கடுஞ் செயன்மனத் தாஅர நீனக்குநர்

5 நல்லவர் தீஇக்கு மல்லவர் நலக்கு

முள்ளவ ராக வுழக்கிக் கலக்குநர்

வேட்டன நலனு வெறுத்தன வலவா

நாட்டி நலன்பல வீட்டி நலிகுநர்

ரொவ்வொன் றுற்று முரத்தினா பலவா

10 விவவுலகு கழிக்கு மிபல்பின ரிவரே

யெவ்வகை பொன்றுற் றிணைஇல நெய்துவர்

அதனாலு,

சான்றோர் பலரும் தமசையும் பிறரைபுஞ்

சான்றான் கறிவுநீஇத் தழைந்தவு மழிந்தவுந்

15 காட்சி முதற்கொடு கவினக் காட்டு

மாட்சித் தம்மா மாண்புறுஉங் கலவி

அதுவே,

யுன்னவு முரைப்பவு மொருவினை யுளுற்றவு

மின்னவும் பிறவு மினிதி னடாத்தவு

20 மருமை சான்ற விருமைமுழு தூன்றவு,

மின்றியமை யாத தென்ப

நன்றியமை பன்னா னாவ லோரே.

(இ-ஈ.) உடமை முற்றும் ஒருவர் நம்பலராய் கடி மிகு வைப்பில் காவல் புரிதல் = (தம்முடைய) உடமை முழுவதையும் பிறர் ஒருவரையும் நம்பாதவர்களாய்க் காவன்மிகுந்த ஓரிடத்திலே வைத்துக் காப்பாற்றி வருகின்றனர்;

இவ்வுலகத்தினர் ஒருவரையொருவர் நம்பாமற் தத்தப்பொருள்களை இருப்புமுதலியவற்றைக்கொண்டு உறுதியாகச் செய்யப்பட்ட பேழைகளுள்ளே கவனத்துடன் வைத்துப்பூட்டிப் பாதுகாத்துவரல் வழக்கமன்றே. வழக்கமாகின், ஒவ்வொருவரும் தத்தமொழிந்த ஏனையோரைக் கள்வரெனக் கருகிக் கொடும் இக்கொள்கையால் உற்றுநோக்குழி எல்லாரும் கள்வரோயாவா என்க.

பெரும்பாலும் மனைவிமக்களாயும் நம்பமாட்டார் என்பதுகருதி “ஒருவர் நம்பலராய்” என்றார். தம்பொருளைப் பிறா கவராத கைப்பற்றினரோ என்னும் ஆசங்கை அடிகொருமுறை தோன்றப் பெறுதலிற் “கடிமிகுவைப்பில்” என்றொழியாது “காவல்புரிஞா” என்றுங் கூறினா. காத்துவருபொழுதும் அப்பொருள் உளதோ இன்றோ என்னும் ஆசகைக்குட்பட்டுப் பேழையைப் பின்னும்பின்னும் திறந்துபார்க்கு முடிவருதலின் காகுதா என்றொழியாது “காவல்புரிஞா” என்றருமாம். சண்டிப்பரிதல் என்றது பொருளவேட்கை மிகுதியான் அப்பொருளை இடைவிடாது நிகழிகதலோடு பார்க்கக் காத்தவருதல் பற்றியாம். இவ்வாறே பரிமேலழகியார் போன்ற தொல்லாசிரியர் உரைஞ் சூற்றாற்றுக தெளியப்படும்.

பிறர்க்கு அறிவுறுப்பின் = பிறர்க்கு (யாய்முசு சாதேயும் செய்கைமுகத்தாலேனும்) அறிவித்தால்;

பெரும் துன்புறுத்தும் = (சகிததரகரிய) பெரிய துன்பத்தை யுண்டாக்கும்;

அற கடும செயல் மனத்து ஆர நனைகா = மிக்க உடைய செய்கைகளை (ச செய்தற்கு) மனசின் கண்ணே கிறைய எண்ணுகின்றனா;

மனத்தானே நனைக்கப்படுவனவாகிய கொடுஞ்செயல்களா ஒழப்பிற்கஞ்சி வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்து உலகவழக்கம். உலகத்தாருள் வெளிப்படையாகக் குற்றம்புரியாதாரை நல்லவரக்கோடலும் உலகவழக்கேயாம்.

நல்லா தீங்கும் = (சொல்வன்மையானும் செல்வம் முதலாய பிறவன்மையானும் தங்கள் நற்குண நற்செயல்களைப் பிறாகதறிவிக்கும் வன்மையிலலா) நல்லாரைத் தீமைக்குள்ளாகவும்;

நல்லாதம் நன்மையுணர்விராய் அவரைத் தீமைக்குட்படுத்தல் தமக்கே மேடுபயக்கும் என்பது தோன்றத் “தீஇகரும்” என்றனபெடுதது.

அல்லவர் நலகரும் = (நற்குண நற்செயல்களை அறவே) இல்லாதாரை (அவர்தம் சொல்வன்மையானும் செல்வம் முதலாய பிறவன்மையானும்) நன்மைக்குள்ளாகவும்;

உள்ளவர் ஆக உழக்கி கலக்குநர் = உட்பட்டவராகக் கருதி வருத்தி (நல்லாரைத் தண்டித்தும் தீயாரை மேம்படுத்தியும்) கலக்குகின்றனா;

உலகத்தார் ஒருவர்க்கு நன்மைதீமைகளைச் செய்யுதால் அவர்தம் உண்மையிலையறிந்து ஏற்றபடி செய்யும் ஆற்றலிலராய்த் தத்தம் மனப்போக்கின்படியே செய்துவருவர். ஆனால் காட்சியான் நிலைமை காணப்பட்டு ஏற்றவை செய்யப்படுதல் உண்மையாயிருக்கவும் அங்கனங் கூறுதல் குற்றமெனின் அற்றன்று, எனனை? புல்லாதம் வஞ்சகத்தானே உண்மைபோல ஒருவனது நன்மையைத் தீமையாகவும், தீமையை நன்மையாகவும் திரித்துக் காட்டப்படிற் காட்டியவரே கொள்வது உலகவழக்கமாதலின் என்க. இதனைப் “பெரும்பிணி களாயும் பெறவரு மருகினை” என்னும் பாட்டானும் “ஒருதுறைப் பணிமாட்டுறோ” என்னும் பாட்டானும் அறிதல் கூடும்.

வேட்டன நலன(க) = (நன்மையல்லாதனவா யிருப்பினும் தம்மால்) விரும்பப்பட்டனவாயின் அவற்றை நல்லனவாகவும்;

வெறுக்கன அவல(க) = (என்மை யுடையனவாய் இருப்பினும் தம்மால்) வெறுக்கப்பட்டனவாயின் அவற்றைத் தீயனவாகவும்;

காட்டி நலன் பல வீட்டி நலிகுநர் = (மனசின் கண்ணே நிலைமையாக அமைத்துக்கொண்டு) உலகத்திற்கு இன்றியமையாத நன்மை பலவற்றையும் அழித்துத் தாமும் வருந்துகின்றனர்;

ஒன்று நில்லமையை உண்டாபடி ஆராய்வதும், செய்குதும், தவிர்வதும், பெறுவதும், உறுவதும், உய்வதும், இறத்தலும் என்றப் ரொடகத்தனவற்றை அறியாதர் உலகத்தார் என்க,

ஒன்று ஒன்று ஆற்றும் உரத்தினர் = ஒவ்வொரு வினையைச் செய்துவரும் வலிமையை யுடையவர்;

[உலகா லிவவுக்கு கழிக்கு மியல்பினர்] இ உலகு பல்வால் கழிக்கும் இயல்பினர் = இவ் வுலகவாழ்க்கையைப் பல்வினையோப் பலருஞ் செய்துவருதலினாலே நடத்தற்குரிய இயற்கை யுடையவர்;

இவரே = (இத்தகைய குணஞ்செய்கைகளை உடைய) இவர்தாம்;

எ வகை ஒன்று உற்று இன்னு இலன் எய்துவர் = எந்தத் திறங்கொண்டு (ஒருவரோடு மற் றொருவர்) ஒற்றுமைப்பட்டுச் செய்யும் செய்கைகளானே உண்டாகும் பயனாகத் ஏற்றத்தாழ்வு கருதி வேறுபடாமற் கலந்து (தமக்குரிய) ரன்மைகளின்பெறுவா;

உலகத்தார் ஒன்றினச் செபதற்கு மனம் ஒன்றுபட்டுக் கூடார். கூடினும், அதனை இயற் றும்போதும் இயற்றுவதால் வரும் ஊதியத்தை அடையும்போதும் தவகை தவகளைச் சிறப்பித்தல் வேண்டுமென்று பிரிவுபடும் இயற்கைக் கோக்கி “ஒன்றுற்று” என்றெழியாது “இஃது” என்ற னபெடுத்தது. உலகத்திலொற்றுமைப்பட்டு வாழ்தல் அரிதென்க.

அதனால் = அது காரணத்தானே;

[சான்றோர் பலரும்] பல சான்றோரும் = பல அறிவாளிகளும்;

தமரையும் = (தம்மைப்போலவே நற்குண நற்செய்கைகளில் மேம்பட்டு உலகினை உய் வித்து நன்மை எய்திய) உறவோராயும்;

பிறரையும் = (திக்குணங்களையும் நிச்செயல்களையும் படைத்து உலகுக்கும் தமக்குங் கேடு விளைவித்த) பிறரையும்;

[சான்றுநன் கறிவுறீது] நன்கு சான்று அறிவுறீது = நன்மை யமைந்த சாக்ஷிகளாக அறி வுறுத்தி;

சான்றோரும் அவர் தமரும் அவரல்லாப் பிறர்தம் செய்கையைக் காட்டுதலும் நன்மையாத லின் அதனையும் உணர்த்துவான்வேண்டி “அறிவுறீது” என்றனபெடுத்தது. “இராக மின்மை யன றோலின்றிய வுலகுக ளிராமன்-பாகுந் தொப்புக் கழுமுதினைப் பருகுநின் றனவே” என வும் பிறவாதும் கூறியவற்றானே இஃதறியப்படும்.

தழைந்தவும் அழிந்தவும் = (தம் போன்றா ரன்மையமைந்த செய்கைகளைச் செய்து வந்த மையானே) வாழ்ந்து வந்தனவற்றையும் (தமரல்லாத ஏனையோர் தீய செய்கைகளையே செய்து வந்தமையானே) கெடுதியுற்றனவற்றையும;

ரன்மை செய்தார் நலம்பெறுதலும் தீமை செய்தார் தீமைபெறுதலும் உண்மையென் றுணர்ந்தியவாறு. “தழைந்தவும்” என்றது இருமைக்குங் காரணமாகிய அறம், பொருள், இன் பம் என்னுமியற்றைப் பெருக்கிவந்தமையானே எப்பொழுதும் ஒளி மிகுந்திருக்கலைக் குறிக்கும். “அழிந்தவும்” என்றது நல்வினைச் சாபுவிட்டுத் தீவினையையே ஈயந்து உலகினை வாட்டித் தம் மையும் வீட்டியதைக் குறிக்கும்.

காட்சி முதல் கொடு சலின் காட்டும் மாட்சித்து அம்மா மாண்புறாஉம் கல்வி = காட்சி, அதுமானம், பிரத்தியக்ஷம் என்னும் அளவையுள்ளனே அழகுபெறக் காட்டுகின்ற பெருமையுடை யது (யாதெனில் அதுவே) மாட்சிமை பொருந்துங் கல்வியாகும்;

மாட்சியி னீட்சியும் ஆற்றலும் அன்னபிறவுந் தோன்ற “மாண்புறாஉம்” என்றனபெடுத் தது. அவற்றையெல்லாம் கற்றற்குத் துணைக்கருவிகளாக நிற்பனவே னூல்களெனப்படும், “காட்சி முதற்கொடு” என்றமையான் அளவை னூலும், “கலின்” என்றமையான் தொல்காப் பிய முதலாய இலக்கண னூல்களும், “காட்சி மாட்சித்து” என்றமையானே சங்கத்துச் சான்றோர் அருளிய பத்துப்பாட்டு முதலாய இலக்கியங்களும் பிறசான்றோர் இயற்றிய இலக்கியங்களும் அடங்கும்.

இனி இருமைக்குங் காரணமாக இயற்றப்படும் எல்லாக்காரியங்களையும் அறிதலும் கல்வி யென்பதும். என்ன? அவற்றை அறிதற்காகே ஒலிவடிவானும் வரிவடிவானும் எழுத் துக்களை உண்டாக்கிச் சொற்களை அறிவித்துப் பொருள்களை உளர்த்தி உண்மை புலப்படுத்து தலின் என்க. இதனைப் “புலனெறி போகிய புலவோர்” என்னும் பாட்டினும் பிறபாட்டினும் காண்க.

அதுவே = அக்கல்லியே;

உன்னவும் = ஒன்றினை ஆராய்ந்து மனத்தான் நினைக்கவும்;

உரைப்பவும் = (அந்நினைத்தவற்றைப் பிறிக்கு எடுத்துச் சொல்லவும்;

ஒருவினை உஞற்றவும் = (அச்சொன்னவாறே ஒப்பற்ற) ஒருகாரியத்தைச் செய்யவும்;

இன்னவும் = இவையென நவற்றையும்;

“இன்னவும்” என்றது பிறர்நினைத்தவற்றைத் தாம் சொல்லுதலையும் செய்தலையும், பிறர் சொல்லியவற்றைத் தாம் நினைத்தலையும் செய்தலையும், பிறர் செய்தவற்றைத் தாம் நினைத்தலையும் சொல்லுதலையும் குறிக்கும். அல்லது உம் அவவவை அங்ஙனமே நீகழ்ச்சியை குறிக்கும் என்ப து உமாம்.

பிறவும் = இவற்றிற்கெல்லாம் புறம்பாயவற்றையும்;

திரிகரணங்களானும் புரியப்பெறுதல் பெற்றனவாகவும், பெற்றன பெறுதலாகவும் கருதுதலைப் “பிறவும்” என்றது குறிக்கும். இதனுட் பலஞானுதி வடிவங்களும் பிறவும் அடங்குமென்ப.

எனவே இவையெல்லாம் உன்னுவதற்கும், உரைத்தற்கும், செய்தற்கும் ஏதுவாயுடங்கு தலின் “இன்னவும் பிறவும்” என்று பொதுப்படத் தழீஇயினா.

இனிது உற நடாத்தவும் = இன்பம் பயக்குமாறு செய்யவும்;

அருமை சான்ற இருமை முழுது ஊன்றவும் = அருமை நிறைந்த இருமைப்பயன் முற் றும் நிலைமைபெறும்படி வேருன்றிக் கோடற்கும்;

உம்மை தொக்கது. மேலே முததிறுதலாய பதவிகளிலே தோன்றி வளர்ந்து மலர்ந்து பயன்பெறுவது தோன்ற “ஊன்றவும்” என்றார்.

இன்றி அமையாதது என்ப = இன்றியமையாத் சிறப்பினையுடையது என்று கூறுவர்;

படைப்புக் காலந்தொடங்கி நடந்துவரும் உலகவொழுக்கத்தை அறிந்தாலன்றிச் சிற்றறி வின்னாகிய நாம் அவற்றைச் செவ்வையாகச் செய்துகொள்ளமாட்டோம் என்பது தோன்ற “இன்றியமையாதது” என்றார்.

[நன்றியமை பன்னு ளாவ லோரே] பல் தூல் நன்றி அமை நாவலோர் = பன்னுற் பயிற் சியும், (அப்பயிற்சிக்கேற்ற) உதவிபுரி நன்மையும், அமைந்த (நன்னெறியைப் போதித்தலிலே) நாவன்மையையும் உடைய அறிவாளிகள்;

ஒரு வழக்கை வினவி முடிவுசெய்யப் புகுவோன் எவ்வெவர் எவ்வெவ வழக்குகளை எவ் வெவவிதம் முடிவுசெய்கிருக்கின்றனா என்று அறிநகிருக்கவேண்டியது இன்றியமையாதவாறே போல, உலகத்தார் ஒன்றினை நினைதற்குட், உரைத்தற்கும், செய்தற்கும் முன்றோரது வழக்க பழக்கங்களை அறிந்த பின்னரே முற்படுதல் வேண்டும். அவற்றையெல்லாஞ் செவ்வதாகக் காட்டுவது துள்ளுதலின் அவற்றைக் கல்லாமல் ஒன்றினை ஆற்றுவான்றுணிதல் ஏதம்பயக்கும் என்க.

சான்றோராவர் விடாமுயற்சியால் தத்தம் அதுபவ வழியானே பல்பல இன்றியமையாத விடயங்களைக் கண்டு அக்கண்டவாறு உலகங்கொண்டின்புறுமாறு அவற்றையெல்லாம் இதயங் கொள்ளும்வண்ணம் துல்லியமானும் பிறவழியானும் அருளிச்செய்தவர், சான்றோர்-இராமன் போன்றார், தமர்-அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினோர்; பிறா-இராவணாதியர் போன்றவர்;

இனிச் சூத்திரமும், பாட்டும், பலதிறப்பட விரிந்தனவற்றைச் சுருங்கக் கூறன் முதலாய அழகுகளையும், ஏழ்வகைக்கொள்கைகளையும், எண்ணுன்குத்திகளையும் ஏற்றபெற்றி அமைய வைத்து மனத்தின்கண் பொருந்துதற்குரிய இயல்பினவாம். முக்குணவயப்பட்ட நாம் விரிந்தன வற்றை அங்ஙனமெல்லாம் செய்துகோடல் சாலாது. இது கருதியன்றே மூலபாடம் ஆவசியகம் எனப் பண்டைச் சான்றோரானும் போற்றப்பட்டு வந்தது. விரிவையும் அங்ஙனமே செவ்வையாக விரித்தல் அயாசகுப் பழுதுபடும். ஆதலின் உரை விகற்பங்களும் இன்றியமையாச் சிறப்பின என்க. இவற்றை “எழ்வகையினையினக கேற்ப” என்னும் பாட்டின் “மூவகை * * * தம்பயன் கெடுக்குநா” என்ற பகுதியுட் காண்க. ஆதலிற் சான்றோர் முறையைத் தடுத்துத் தாந்தாம் மனம்போனவாறு புரிந்து கோடலும் பிறவும் பொருந்தாவென்க.

இக்கூறியவற்றினே எல்லாவிஷயங்களையும் தூல்யாப்பினதல் பாலினதல் இயற்றி உரை விகற்பங்களோடு கற்றுத்தோந்து வரும் பண்டைய முறையே சிறந்ததெனபது வலியுறுத்தப் பட்டது.

(33) எழுதா மரபின வாதலின் மறைகள்
வழுவா தென்று மன்னின வென்றல்.

எழுதி யாவரு மெண்ணியாகுது முறையே
பயிலற் குரிப பானமைய வாகின்
மனதநிடை வளையொரீஇ பேட்டிடை வளாநது
புறநாட் டவாதம மெரிபுகுநது பொன்றி
5 யறவே யழியு நான்மறை யாதவி
நாதணர் தமக்கே யாகக்கொ சிறப்பென
வதன னன்றே யிற்றைநூன நவருந்
காதிடைக் கேட்கவுங் கண்ணிற காணவும்
வாயிடை வழங்கவும் வாப்பபுடைத தாயின
10 செனக்கொடு நட்புற் றிணைந்து
மனக்கச டற்றுநாம வாழ்வது முறையே.

(இ-ள்.) நால் மறை = நான்கு வேதங்களும்;

மறை நான்காவன பவுடகம், தைத்திரியம், கௌசிகம், அதர்வணம் என்பனவாம். இவற்றை முறையே இருக்கு, யசு, சாமம் (சீதவேதம்), அதர்வணம் என்றும் வழங்குப.

[எழுதி யாவரு மெண்ணியாகுது முறையே] யாவரும் முறையே எண்ணியாகுது எழுதி = எல்லாரும் முறைமை இதுவேனக் கருதியபடியே (எட்டின்கண்) எழுதப்பெற்று;

“பான்மைய வாகின்” என்னும் பின்வரு முடிபினை நோக்கி “எழுதி” என்பதற்கு இங் னினம் பொருளுரைத்தாம். எழுதியென்றுமேனும் அச்சிடுதலையும் அடக்கிக்கொள்க. ஒரு சாதியார் வேதங்களை ஒதிவரவும் பிறரெல்லாம் வாணுவிடுதல் சரியாகுமா, எல்லாரானும் ஒதுப் பெற்றவருதல்வேண்டுமே, இது முறைமையாகுமா? எனக் கருதுகின்றனர் என்பார் “முறையே”

என்றார். எண்ணிய வண்ணத்தை முறையென்று செய்துகொண்டா இக்காலத்தார் என்பது போதா “முறையே யெண்ணியாங்கு” என்றாய் “எண்ணியாங்கு முறையே” என்றனர். அவற்றை எழுதுவது எல்லாரும் பயின்றவருநற்குச் சிறந்த சாதனம் ஆகையால் “எழுதி” என்றும், ஒருவர் எழுதினான் மட்டும் போதாது பலரும் எழுதாதல் வேண்டுமென்பா, “யாவரும்” என்றும் (இஃது அச்சில்லாத அச்சாவகஸைக் குறித்த தென்றறிந்து கொள்க.) எழுதுவதின் மாத்நிராமன்றிப் பயிற்றுகண்ணும் விருப்பங் சென்றதென்பா “எண்ணியாங்கு முறையே பயிலற்கு” என்றும் கூறினார். ஈண்டுப் பொருள்கோள் செய்தமைக்கும் காரணங்கூறியபடி காண்க. அந்தணர் வேதத்தை எழுதிவைக்காமலும் பிறர்க்கு ஒதுவிக்காமலும் தாங்களே மனனம்பண்ணிப் பெருமையடைந்து வருகின் மனரே என்பார் செட்கை ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. எழுதுவதற்கும் பிறர்க்கற்றற்கும் அதிகாரமின்றை முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இன்னும் வேண்டுமாயின் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணிக. ஈண்டு லௌகீக முறைமைகாட்டி அவரையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி ஒற்றுமை நாட்டுவான் புருந்தார்.

பயிலற்கு உரிய பான்மைய ஆதின் = ஒதுவதற்குரிய தன்மை யுடையனவாயின்;

பன்னா சிரத்தைகொண்டு ஒதிவரப்பெறும் பழக்கத்தானே கைகூடும் என்பார் “பயிலற்கு” என்றார். “ஒதியோதி யுணருந்தொறு முணர்ச்சி யுதவும்—வேதம்” என்பர் கம்பநாடர். அங்ஙனம் கைவரப்பெற்றாலும் அவற்றைச் சுரவய பேதங்களும், உச்சரிப்புத் தவறுகளும் இல்லாமல் அமைத்துக்கொடல் மிக வருமைத் தென்பார் “உரிய பான்மைய வாதின” என்றனர். “தேற்ற முமாக் ளாரியம் போலக்—கேட்போர்க் கெல்லாம் பெருநகை தருமே” என்னும் மேற்கோளும் ஈண்டைக்கேற்கும். தேற்றுமாக்கள்—அப்பிராமணா.

மனத்து இடை ஊர்வு ஓர் இ = (அந்தணர்தம் உள்ளத்தின்கண்ணே வளர்ந்துவந்தனவாகிய அவை ஆண்டு) வளர்ந்து வருதலை விடுத்து;

வேதத்தைப் பாடம்பண்ணியவன் விப்பிரன் எனப்படுவான் என்பவாகலின் அந்தணரெல்லாம் ஆவசியகம் போற்றிவருவார்கள். இவ்வாறன்றியாவரும் வேதத்தைக் கற்றற் குரியார் என்றமையுமாயின் ஒருவரும் அதனை மனனம் பண்ணாமல் எழுதவல்லவற்றிலே எழுதிவைத்துப் புறமத்தத்தார்தம் சூழ்ச்சிக்குட் படுத்தியிருப்பர் என்க. மனசினே விட்டு ஒருவதிலே அவவேதத்திற்கு எதம் பயக்கும் ஆரம்பகாலமாதலின் அதுதோன்ற “ஓர் இ” என்றனபெடுத்தது.

எடு இடை வளர்ந்து = வட்டில் (எழுதப்பெறுதலினாலே அதன்) இடத்திலிருந்து வளர்ச்சி எய்தி;

அந்தணர்மேல் எரிபற்றினாலும் சிலராவது ஒத்தப்பிரம் வேதத்தைக் காப்பாற்றிவருவர். எட்டின்மேல் எரிபற்றினால் அந்தோ அவவேததான் என்செய்யும். வீணே சாம்பராகும். வேதமும் எதவகொண்டு தக்துணவாகும்.

புறம் நாட்டவர்தம் எரி புருந்து = புறங்கொள்கையையுடைய வேற்றுநாட்டவர்தம்மால் இடப்பட்ட தீயினிடையிலே புருந்து;

வேதத்தை அழிப்பவர் புறமத்ததினராதலின் அந்நன்ம் உடைபுணர்த்தப்பட்டது. காப்புண்டய இடத்தில் அவவேதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவரானிடப்பட்ட தீயானது தாலிக் கொளுத்துதலின் அவை அதீயினிடை வந்து புறம் எனனும் இயற்கைக்கவைய பயப்ப “எரிபுருந்து” என்றார். அப்புறத்தவரிடப்பட்ட தீயினிடையிலே இவைபுதுந்து என்றும் கூறப. அக்கருத்திற்கு புறநாட்டவா எரியிடைப்புத்த என்றருகு அமைதல் வேண்டும் ஆதலின் அது பொருந்தாதென்க.

பொன்றி அறவே அழியும் ஆதலின் = அழிந்து முற்றும் கெட்டொழியும் ஆதலினாலே;

பொன்றுதலும் அழிதலும் ஒருபொருள் பயத்தலின் பின்னையது மிகையன்றேவெனின், அற்றன்று; எனனை? எட்டின்கண் உள்ள வரிவடிவங்களின் நாசத்தினிப் “பொன்றி” என்பதூஉம், ஒலிவடிவங்களின் நாசத்தினே “அழியும்” என்பதூஉம் குறித்துநிற்பலின் என்மனசினுள்ள சிறுபகுதியும் பயன்படா தென்பா “அறவே யழியும்” என்றனர். வேதத்தை

ஒரு சாதிபாங்கு மாத்திரம் கொடுக்காமற் பொறுமையாக்கி முன்னோர் வைத்திருந்தாராமாயின் அது அக்காலத்திற்குணையவன் முதலிய கொடியோரால் அதிகப்பெற்றிருக்கு மென்க.

[அந்தணர் தமக்கே யாக்கினர் சிறப்பென] அந்தணர் தமக்கு சிறப்பு என ஆக்கினர் = (எல்லார்க்கும் பொதுவாகாமல்) அந்தணர் தங்களுக்கே சிறப்புடையதாகும் என்றும் விதியை விடுத்தார்;

அதனான் அன்றே = அதுகாரணத்தானன்றே;

இஹை நூன் நவரும் = இஹை மாந்தா தாமும்;

காது இடை கேட்கவும் = (பிறர் அவயேதத்தைக் கூறுங் காரணத்தானே தாங்கள்) காதின் வழியாகக் கேட்கவும்;

கேட்கவர் என்றதுவே சாலுமாகவும் சாசுடை என்றிருக்கப்பட்ட கூறியதால் அவவே தத்தைக் கேட்கும் பெருமையைப் புலப்படுத்தினாராயிற்று.

கண்ணிவ காணவும் = கண்ணிலே (அதனுடைய வரிவழிகத்தைக்) காணவும்;

வாய் இடை வழங்கவும் = வாயினால் ஓதவும்;

கேட்டலுங் காண்டலும் என்னுமிவற்றால் பயித்தல் பெறப்படவுந் அதனையும் விரித்துக் கூறுதல் மிகையோடுவனில் ஆகாது. சரஸ்ய உச்சாரண முறையெலாம் பெறுதற்குப் பயிற்சி பலபடி வேண்டப்படுதலின் என்க. ஒலிவழிவங் காரணமாக வரிவழிவம் வற்பட்டமையின் அவ வரிசை நோக்கிக் கூறப்பட்டன.

வேதங்களை அச்சிட்டுப் பலரும் படித்தற்குரிய காலம் பலவாயின. ஆயினும் பெற்ற பயன்ருண் யாது? தமிழ் நூலுள்ளே இருந்துவருஞ் சிவவற்றையோனும் காத்தற்கு இயலாத இவாக்கு இருந்துவரும் போரையை அளவிடுதற்கு இயலாது. அங்ஙனா வேதமோதுதலே தவிர்ந்தமைதான் பெரும்பயன். அவர் உத்தியோகங்களை வகித்துப் படிப்பை அடைந்துவிட்டனரே என்பது இதுபொழுது நூலுடையதும் போராட்டமாம். சூலவந்த நாடில் 10 இன்னும் எத்துணைக் காலங்கட்கு இவ்வனம் இருந்துவருமோ இறையனாக் தந்தாரே வெளி 1.

வாய்ப்பு உடைத்து ஆயின = பொருத்தமுடையனவாயின;

எட்டிடை இருத்திருப்பின் இவ்வனமெல்லாம் வாய்க்கப்பெறா என்க.

என கொடு = என்ற இவற்றையெல்லாம் உட்கொண்டு;

நட்பு உற்று இணைந்து = (அவ்வந்தணரோடும் அவர்க்கு விசுவகப்பட்ட விவின்மேலும் அவ்விதியினை நன்கு போற்றிவருவார் மேலும் மாறுபாடு கொள்ளாமல்) நேசம்பாருந்தி மனம் இணந்து;

நட்புறுதற்கு மிகச்சேடிமைக்கண் இருப்பார் என்பது தோன்ற “நட்புற்று” என்றும், அங்ஙனம் உறுதலும் அவர்க்குமோடு சோதலும் மிகத் தருமையுடையன என்பா “இணைந்து” என்றும் கூறினார். புறத்தோற்றத்திற்கு இணைந்தாபோலத் தோற்றப்படுதல் ஒருவேளை இயையுமேனும் அகத்தின் கண்ணும் அவவாறே இயைந்துவருதல் மிக்கதோர் அருமைத்து என்பார் “இணைந்து” என்றருமாம்.

மனம் கசடு அற்று நாம் வாழ்வது முறை = மனக்குற்றம் அறப்பெற்று நாம் வாழ்வது வருதலே முறைமையாகும்;

மனமிணைந்தாலன்றி மனக்கசடறப்பெறுது என்பது தோன்ற “இணைந்து” என்றதற்குப் பின்னர் “மனக்கசடற்று” என்பது கூறப்பட்டது. எனையோர் ஒற்றுமை யிஷ்னாதிருப் பரேல் அந்தணர் தமக்கும் நல்வாழ்வில்லை யென்பார் “முறையே” என்றும் கூறினார்.

(34) தமிழ்தழு வாத தாழ்மதி யினர்பாற்
பொருள்வரு மென்னப் போதறவ றென்றல்.

- எருமை முழுப்பொரு ளியையு மெனினே
யுரிமையொடு சென்றங் குவந் துதலை வணங்கி
யருமைப் பனுவலை யதன்கைப் படுத்திற்
சிந்திபொருள் கொண்டு திருமபுக ரன்றி
5 நல்லறி வுடையோ னறறமிழ்ப் பாவலன்
வற்றி னுரைகோ ளாள் வாய்மையன்
வழிபடு தகைய னிவனே யென்றவர்
கொன்றுத வாற்றல் புலவொர்க் கில்லெனி
னும் அக ரச்சிற போற்றிய பனுவலைப்
10 பொருள்கொடுத் தேற்றுப் புரைகொளா தவற்றை
யருள்வழி யளித்தற் காஞ்செல் னோரெலா
யிருள்வழி மருளுந் திறந்தன ரேயோ
செந்தமிழ்க் கழகக் திருத்தற் கொருப்பட
நிறைபொருள் பிறமொழி நிலவுற நீட்டுவ
15 ரிவரே தமிழ் ரிவரே செல்வ
ரிவரே யற்றி ரிவரே பெரிய
ரிவரே யறவோ ரிவரே குலத்தினர்
கூனியே,
தொட்டுழி யெல்லா மினிமை சுரப்பன
20 நோக்குழி யெல்லா நுண்மை சான்றன
துளக்க கில்லாத் துணிபொருண் முற்றின
வளக்க வொண்ணு வளவு நிறைந்தன
பண்டைச் சான்றோர் பாடித்த முடிமைத்
தண்டமிழ்ப் பனுவலைத் தம்பொரு ளென்னப்
25 போற்றா தமிழ்த்தோர்க்குப் பொருளுந் திலையுமே
யவற்றை யெல்லா மவாவி யாயாத
தமிழர்க் காக்கக் கேடுபிறிது வேண்டு
முண்மை கூறி னுலக முவர்க்கு
நன்றுநன் றமமா நன்றே
30 யொன்றிய தமிழ்நாட் டுடைமைநனி நன்றே.

(இ-ள்.) எருமை முழு பொருள் இயையும் எனின் = மந்தமிழ்ந்த எருமையானது நிறை
வாகிய செல்வத்தைப் பொருந்தியிருக்குமென்றால்;

எருமை மந்தபுத்தி யுடையதாகலின் மக்களுண் மதிக்கெட்ட மடவோரை அதற்கொப்
பிட்டுப் பேசுதல் சிலாட்டு வழக்கம். “எருமையிற் குறைந்த மதியின னுயிலும்—பெருநிதி

யுள்ளே லாசரும் போற்றுவர்” என்றார் பிறரும். எருமைப் பாலுத் தயிரைப் பெருமிதமாக உபயோகித்துவரின் புத்திமழுங்கி மத்தமாகு மென்று கூறுப. எருமை—ஆகுபெயா. இதற் கேற்பவும் உரைத்தல் கூடும்.

பாவமற்றிருத்தல், நோயற்றிருத்தல், தருமசிர்தைபெற்றிருத்தல், காணமில்லாமலே கொடுக்கும் இச்சைகொண்டிருத்தல், சுத்தமுடைமை, பழிக்கப்படாத சீவனத்தொழிலுடைமை என்னும் இவ்வாறிலக்கணங்களுையும் பொருந்தியவனிடமே பொருள் எங்கலாகும் என்னும் அற தூல் விதியை அறவே கடந்து எருமையொத்த மந்தபுத்தி யுடையோனானும் நிறைசெல்வம் பெற்றுள்ளான் அவன்பாற் சென்று பொருள்கேட்டு நிற்பர் என்பது குறிப்பு. “இவறன்மை கண்டு முடையாரை யாருங்—குறையிசந்துவ குற்றேவல் செய்வா” என்பது நீதிநெறிவிளக்கம்; “ஆகா தெனினு மகத்தெய் யுண்டாகிந்—போகா தெதம்பு புறஞ்சுற்றும்—யாதும்—கொடாஅ ரொனினு முடையாரைப் பற்றி—விடாஅ ருலகத் தவர்” என்பது நாலடியார்; “கல்லானே யானா லுங்கைப்பொருளொன் றுண்டாயி—னெல்லாருஞ் சென்றகடெதிர்கொள்வர்” என்பது நலவழி; ஏற்பு விரித்துக்கொள்க.

பெருநிதி பெரும்பான்மையும் அறிவில்லார்மாட்டே அமைதல் எங்ஙனமெனில், அறி வுடையான் தருமவழியினுலே பொருளைச் சம்பாதித்துச் சம்பாதித்தவற்றை அவாக்கொடு பேழையுட்சேய்த்து வைக்காமல் சம்பாத்திரங்கன் முதலிய தருமவழி பல வற்றினும் நாடோறுஞ் செல்விலகின்றான். (ஆகவே பொருள அவனைப் பொருள்வருவழி ஒன்று, பிரிந்துபோம் வழி பலவாதல் காண்க.) அறிவில்லானே பகுத்தறிவைத் தொகுத்து மறைத்தொதுக்கி நல்வழி நீவழி என்று கருதாமல் எதிர்ப்படும் எல்லாவழியானும் பொருளைத்தேடி அவாமேலீட்டால் தேடிய வற்றைக் கடிய வட்டிக்குக் கொடுத்தல், எடு, ஒற்றி முதலியன பிடித்து ஆதனங்களை அறுதி யாக்கிக்கொள்ளல் ஆகிய பலதிறைகளானும் பொலிவுறப் பெருக்கிப் பெருக்கியவற்றை நோயுற்றவிடத்தாக்கொள்ளும் மருத்துபோல இன்றியமையா ஆவசியமுடையுழி மாற்றிற் அருக்கிச் சுருக்கிச் செல்விலான ஆதலின் அவனிடமே பொருள் திரண்டு குவிந்து பவகருன் மம்போனது பல்செய்யுமென்க.

[உரிமைகொடு சென்றும் குவந்துதலை வணங்கி] ஆக்கு சென்று உரிமை கொடு உவந்து தலை வணங்கி = எருமையிருக்கும் அவலிடத்திற்குப்போய் உரிமைகொடு அதனை விரும்பிப்பார்த்துத் தலையால் வணக்கஞ்செய்து;

அவ்வனஞ் செய்தது அக்ஷண முதற்கண் டினிமைப்படுத்திக்கொண்டால் அதனிடமிருந்து தாம்பெற விரும்பியதை எளிதிற்பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது கருதியென்க.

அருமை பணுவை அதன் கை படுத்தி = தாம் அருமையாக இயற்றி அச்சிட்ட தூலை அவ வெருமையின் வசத்திலே ஒப்புவித்து;

சிறிது பொருள் கொண்டு திருப்புகர் அன்றி = சிற்றுணை அளவினதாகிய பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு திருப்பிவருகின்றனரேயன்றி;

தூலினருமை அறியாதவரானும் அவர் செல்வராய் இருப்பரேல் தாம் அரிதியியற்றி அச்சிட்ட பணுவை அவரிடங்கொடுப்பர் என்பதூஉம், பணுவலின் தகுதிக்கேற்ற பொருள் கொடாமல் மிகச் சிற்றுணைப் பொருளையே அவர் கொடுப்பர் என்பதூஉம், அச்சிற்றுணைப் பொருளைப் பெறுவானவேண்டி அன்னாரைக்கண்டு உரிமைகொடு தலைவணக்கஞ் செய்வர் என்பதூஉம் என்ன விளக்கப்பட்டன.

நல் அறிவு உடையோன் = (தூல்களைக் கற்றற்கும், அக்கற்றவழி நல்லொழுக்கத்திலே வருவாது நின்றற்கு முரிய) நன்மை அமைந்த அறிவினையுடையோன்;

நல் தமிழ் பாவலன் = நல்ல தமிழ்ப் பாக்களைச் செய்தலிலே வல்லவன்;

போலிப் பாக்களைச் செய்வோருண்மையின் இங்ஙனம் கூறினார். நல் தமிழ், நல் பா என்க.

வறிஞன் = (உணவீட்டுந் தொழிலைக் கைவிட்டுக் கற்றற்கு அமைந்தமையான்) வறுமையைப் படைத்த அத்தகையோன்

உரை கொளான் = ஆசிரியன் உரைப்பனவற்றை வினாந்து கற்றுணர்ந்துகொடலிலே உல்கவன்;

வாய்மையன் = உள்ளத்திலுதித்தவற்றையே வாயாலுரைக்கும் வல்லமையுடையோன்;

“வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் ய கொன்றுந்-தீமை யலாத சொல்ல” என்றார் பெருநாடலர். வாய்மை-சொல்ல என்னும் முழியினையும் நோக்குக. சத்தியத்தைத் திரிகாணங்க ளானும் காத்தல்வேண்டும் என்பது தோன்றற்கன்றே உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்னுமிவை அமைந்தன என்ப.

வழிபடு தகையன் = அறநெறியிற் பிறழாத வழிபாட்டைச் செய்யுந் தகுதியையுடையோன்;

இவன் என்று அவற்கு ஒன்று உதவு ஆற்றல் = இவ்வொருவனே ஆவான் என்றுணர்ந்து அவனுக்குப் பொருந்துவதாகிய ஒருநூலைக் கொடுக்கற்குரிய வல்லமை;

“பனுவல்” என்று மேற்கூறப்பட்டமையின் “ஒன்று” என்றதற்கு இக்கனம் பொரு ளுரைத்தாம். இனி அவ்வவ் த வேண்டிய ஒவ்வொருவரைக் கொடாவிடல் அதனாற் பெறு பயன் இலாதாகும் ஆதலின் “ஒன்று” என்றதற்கு அடைகொடுத்து அவ்வனம் விரித்தாம். “வறியார்க்கொன நீவதே யீகை” என்பது குறள். மேற்கூறிய இலக்கணமுடையவர்க்கே நூலைக் கொடுத்தல்வேண்டும் என்பதனைக் தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றுட் கண்டுதெளிக.

புலவோர்க்கு இல் எனில் = புலவாதவர்களுக்கு இல்லை என்றால்;

பொருளில்லாதவர் இவ்வாறு புத்தகங்கொடுவல்லாம் கொடுத்துவிடுவாரின் வறுமை கனிபுற்று அத்தகைய முயற்சிகளிலே செல்லற்கியலாயாச்சி சிறைமுதலிய தண்டத்திற் குட் படுவர் என்க.

ஆற்றநர் = (மேற்காட்டிய அறிவாளிகளுக்குக் கவும்) ஆற்றல் வாய்ந்தவர்;

கொடுப்பதற் குறைவுடாச செல்வத்தின் என்க. “ஆற்றநர்க் களிப்போர்” என்பது அறவணவழக்க் கூற்று.

அச்சில் போற்றிய பழுவலை - அச்சிடப்பெற்ற நூல்களை;

அவற்றையென்று முன்னாக கூறப்பட்டதற்கிணங்கப் “பனுவல்” என்றதைப் பன்மை யாய்க் கொண்டனம். இவ்வுதவிற் பலரும் பயன்பெறுதற்கும் இறந்துபடாமல் வருதற்கும் வழி அதுவேயாகலின் “அச்சிற் போற்றிய” என்றா.

* பொருள் கொடுத்து ஏற்று = அப்பனுவல்களுக்குரிய பொருளைக்கொடுத்து அவற்றை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு;

கல்லி கேள்விகள் இவ்வாத பொருளுடையார் இதுவுஞ் செய்தில் என்பது குறிப்பு.

புரை கொளது அவற்றை = குற்றம் பொருந்தாமல் அப்பனுவல்களையெல்லாம்;

இராமபாணம் (ஒருவகைப்புழு), சிதல் முதலியன மலிந்தவிடங்களும் மூடரில்லங்களும் புரையுறுத்த ஏற்றவிடங்களாம்.

அருள் வழி அளித்தற்கு ஆம் செல்வோர் எல்லாம் = கருணையே காரணமாக (வறுமை சான்ற கற்றோர்க்கெல்லாம்) கொடுத்துவருதற்கு இசைந்துநாவாகும் செல்வத்தையுடையாவரும்;

மன்னுயிர் ஒம்புதலே அருளாடல் என்பவாகலின் அளிப்பிற்கு அளியைக் காரணமாகக் கி ண்டு. அருளாகிய வழியென்க. அங்ஙனம் அளிப்பார் ஒருவரும் இல்லையென்றபடி.

இருள் வழி மருள் உற்று இறந்தனரேயோ = பாவநெறியில் (தீயனவற்றை இனியன லாக விரும்பிச்செய்து) மதிமயக்குற்று (அங்ஙனம் செய்துவந்தமை காரணமாக) தரித்திரராயி னாரே;

நல்லனவற்றைப் பகுத்துக் கோடற்கு வேண்டிய ஆற்றலின்மையால் “இருள்வழி” என் றும், அவ்விண்மையாகிய காரணத்தின் காரியம் மருட்சியாகலின் “மருளுற்று” என்றும், அம் மருளுற்றார் தம்செல்வத்தையும் போற்றார், போற்றாக்கவே அவர் பொருளும் பொன்றிவிடும்,

பொன்றவே பிறரினும் இவர் மேம்படற்குக் காணமாகின்ற அச்செல்வம் அகன்றதுவாகலின் “இறந்தன ரேயே” என்றுக்கூறினார். இறந்தல்-அகன்று சேரல். “எம்பிபொன் பெரியன்” என்றாருக்கு முதலொடு முடிந்தது. “இனிச் செல்வமுடையாரைச் செல்வமிருந்தும் இங்ஙனம் முயல்வாராமையார் சபிந்தாருமாம். “நாளுத் தத்தேபோ னன்மலர்மேற் பொற்பாவாய்-சீராய் சிலத்து விளியரோ-வேறாய்-புன்மக்கள் பாலே புதுவாய்” பொன்போலு-என்மக்கள் புகக் கூறாது”, “புத்தகமே சாலத் தொகுததும் பொருடெரியா-ருய்தகத மெல்லா நீர்ப்பினு-மற்ற வற்றைப்-போற்றும் புலவருட் வேறே பொருடெரிந்து-தேற்றும் புலவரும் வேறு” என்பன னாலடி. இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

செம் தமிழ் கழகம் திருத்தற்கு ஒருப்படார்=செந்தமிழ்மொழி பயிற்றிவரும் பாடசாலை களைச் செப்பனிதெற்றும் மனியிசையமாட்டார்;

“திருத்தற்கு” என்றமையானே முன்னே செய்யப்பட்டிருந்தமை பெறப்படும். அவற்றிற் குண்டாகிய பழுதுகளைப் பொருளசெலவிட்டுத் திருத்தமாட்டார் என்பதாம். உட்கை தொக்கது.

[நிறைபொருள் பிறமொழி நிலவுந் நீட்டுவர்] பிற மொழி நிலவு உற நிறை பொருள் நீட்டுவர்=(தமிழ்மொழி அல்லாத ஆங்கிலம் முதலிய) இதர பாஷைகள் மிகு லினவருமாறு நிறைவுற்ற தம்பொருளை (ஆடம்பரங்கருதி) வழங்குவர்;

நிறை பொருள்-தமக்காவனவற்றிற்கெல்லாம் கழித்தும் மிகுந்திருக்கும் பொருள். இன்னோர் செயலை உற்றுநோக்குங்கால சமந்து வருந்திப்பெற்றவளர்த்த தாயானவன் வறுமையாற் பசித்துவருந்தி வீட்டிலிருந்துவாடவும் அதனைப்பொருட்படுத்தாமல் வெளிப்போந்து பிராமண போஜனம் முதலாய தானங்கள் செய்யும் பேயன்றன் பேதமைச்செயலைப் பெரிதுமொகக்கும். பிறமொழி வளர்ச்சிக்கு மிகுதியும் கொடுப்பார் என்பது போதா “நீட்டுவர்” என்றார்.

இவரே தமிழர்=(இழிச்சொராயி) இத்தகையதாமோ தமிழ்ச்சாதிபார்;

இவரே செல்வர்=(இவ்விழிஞன் படைத்த) இவாதாமோ பணக்காரர்;

தமிழராவார்தம் செல்வமிருதி அன்னவர் தேசத்திற்கும் பாஷைக்கும் உரியதுவாகி கலன் பெறச் செய்தற்போது. இவர்தம் செல்வமோ அவ்வளவு செய்யாமையால் “இவரே செல்வர்” என்றார். இவர்தம்மைப் பணம்படைத்த வறியேர் என்ப. “பொதுமக்களே போல்வ தலையாயர் செல்வங்-குலமகளே யேனையேர் செல்வங்-கலனழிந்த-சாமையார் பெண்ணை நலம்போற் றுடையாய்-செல்வம் பயன்படுவ தில்” என்பது நீதிநெறிவிளக்கம், “கூடன் வாங்கியும் பட்டினி கலியாணஞ் செய்தும் பிரமசாரி” என்னுமிது உலகவழக்கு.

இவரே அறிஞர்=(இழிந்த மதியுடைய) இவர்தாமோ அறிவாளிகள்;

தமது பாஷையின்கண்ணே விரும்பிய பேறெல்லாம் அடைதற்கு ஏற்றவழி பவு இருப்ப ஆம் பிறமொழியி னுண்டென்று மயங்கித் திரிவுபடுவாராதலின் “இவரே யறிஞர்” என்றார். “கையின் கவசப் பாலருந்தக் காணுதென்றே கவிழ்த்தாற்றி-வெய்யிற் காணற் புணருபுட்ப லிழைந்தே செல்லும் பேதையுரின * * * *” என்பதை நோக்குக.

இவரே பெரியா=(புல்லிய குணமுடைய) இவர்தாமோ பெரியவர் எனத்தக்கார்;

தம்பாடைக்குட் தேயத்திற்கும் ஆண்மாமுகவே உயர்ச்சித்ருவனவற்றைத் தேடிச் செய்யா தவாரதலின் “இவரே பெரியா” என்றார்.

இவரே அறவோர்=(அறமுறை தெரியாத) இவர்தாமோ இருவகை அறங்களையும் இயற்றுவோர்;

இருவகை யறங்களாவன இல்லறமும் துறவறமும். படிப்பது திருவாசகம் இடிப்பது திரிவாசகம் என்றாருக்கு இன்னரெல்லாம் தகனைத் தமிழர் தமிழர் என்ற புணர்த்து கூறித்தொண்டி தமிழ்மொழிக்கும் தமிழகத்துக்கும் செகுதிசெய்து வருகின்றனர் என்க.

இவரே குலத்தினர்=(குலவெழுத்தமுற்ற) இவர்தாமோ மேன்முத்தார்;

இவ்வின பென்றபடி.

பிற மொழியைப் போற்றிவருதலாற் றம்மொழியை அழிச்சென்றார் ஆதலின் “இவரே தமிழ்” என்றும், செவ்வ முதலிய புறக்கருவிகள் வாய்க்கப்பெற்றிருந்தும் அவற்றுள் அடையு வேண்டிய பயனை அடையாமல் இழந்ததின் “இவரே செல்வா” என்றும், அறிவுடையோர் இங் கனமெல்லாம் செய்வார் என்பார் “இவரே யறிஞர்” என்றும், அவவறிவில்லார் எப்பொழுதும் தம்மை அணிந்து கூறிககொண்டு தங்களுக்குற்ற கேடுகளைக் கருதார் என்பார் “இவரே பெரியர்” என்றும், இவ்வெல்லா விழகுணஞ் செய்கைகளையுடைய இவர்க்கு அறனுங் குலனும் எவ்வாறு வந்துபொருந்தம் என்பார் “இவரே யறவோ ரிவரே குலத்தினர்” என்றும் கூறினார்; அறந்தா னுவது குலஞ்ஞதல்பற்றி அது முதற்கட் கூறப்பட்டது. “நலத்தின்க ணுரிண்மை தோன்றி னவ னைக்-குலத்தின்க ணையப் படும”, “நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுவ காட்டுங்-குலத்திற் பிறத் தார்வாய்ச் சொல்”, “தலையி னிழிந்த மயிரினையா மாந்தா-நிலையி னிழிந்தக் கடை” என்றவரு மன்னபவவற்றையும் விரிததரைததக கொள்க.

இனியே = பின்னும்;

தொட்டு உழி எல்லாம் இனிமை சுரப்பன = ஆராயும் இடத்தோறும் (ஆராய்வார்க்கு மேலும் மேலும் ஆராய்வில் ஊக்கமுண்டாகுமாறு) இனிய சுவையைச் சுரப்பனவும்;

தமிழ்ப்பாக்களின் உயர்வுதோன்றத் “தொட்டுழியெல்லா மினிமை சுரப்பன” என்றும் கல்வி என்னுமொழியின் “கல்” என்னும் பகுதிகருரிய (ஃவ்வுதல்) பொருளாயே போலத் “தொடு” என்பதற்கும் பொருளுண்மையின் அதற்கு ஆராய்ச்சி எனப் பொருள்விரித்தாம். “என்றும் புலரா கியாணங்காட் செல்லுதினு-நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும்” என்பவாகலின் “இனிமை சுரப்பன” என்றார்.

நோக்குழி எல்லாம் துண்மை கான்றன = பார்க்கும் இடத்தோறும் துட்பங்கள் நிறையப் பெற்றனவும்;

உழி காலத்தின்கண் வந்ததாகக் கொண்டு பார்க்கும் பொழுதெவ்வாம் எனினும் ஒருவாறு அமையும். ஒரு தூல் பாப்பவர்தம் கண்ணுக்கு எப்பொழுதும் ஒரே தன்மைத்தாய் இருப்பினும் மீட்டும் மீட்டும் ஊன்றிப் புர்க்கும்பொழுது புதுப்புது துட்பங்கள் அவர்மனத்திலே தோன்று மென்க.

துளக்கெல்லா துணி பொருள் முற்றின = (எத்தனை இலக்கண விலக்கியவர்களிலே வல்லு கராயிருப்பினும் அவர்தம்மானும்) அசைக்கமுடியாத் தெளிவுப்பொருள் முதிர்ந்தனவும்;

அப்பொருள்கள் வழக்கம், ஒழுக்கம், தன்மை என்பன முதலாகியவற்றையும் அன்னபிற வற்றையும் குறிக்கும்.

அனக்க ஒண்ணு அனவு நிறைந்தன = நிலைய இவவுளவினதென்று அனத்தறிந்து கொள்ள முடியாத அத்தனை ஆழ்ந்த அனவை முதலாய் இலக்கணங்கள் நிறையப்பெற்றனவும், ஆகிய;

பண்டை சான்றோர் பாலித்த மும்மை தன் தமிழ் பனுஉலை = முற்காலத்துச் சான்றோர் (சங்கப் புலவரும் ஏனைப்பெரியாரும்) கொடுத்தருளிய மூன்றாறிய தண்ணிய தமிழ்நூல்களை யெல்லாம்;

“தெரிமாண் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்” என்னும் பரிபாடற் பகுதியையும், “இருமை வகைதெரிந்து” என்னுந் குறட்பகுதியையும் போல “மும்மை” என்றது ஈண்டு எண் ணின்கண் கின்றது.

தம் பொருள் என்ன போற்றுக அழித்தோர்க்கு = தவறக் கைப்பொருளைப் போலப் பாதுகாவாமல் அழித்தவர்களுக்கு;

தம்பொருள் தமக்குரிய மண், பொன், பெண் முதலியன.

பொருளும் நினையுமே = செல்லமுறம் நிலத்திக்குக்குமே;

நிலையாதென்றபடி, அலரும் அவர்க்குரியதும் (பொருள் நிலையாமை காரணமாக) இம் மூன்றில் அதுமே, பணி முதலாயவற்றின்பற்றுகளுமுள்ள ம மும்மைப்பயனையும் இழப்பர் என்க.

உலகியல் விளக்கம்.

அவற்றை எல்லாம் அவர்வி ஆயாத தமிழர்க்கு = அப்பனுவல்களையெல்லாம் விரும்பிப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்யாத தமிழ்மக்கள் தங்களுக்கு;

[ஆக்கக் கேடுபிந்து வேண்டும்] பிறிது ஆக்கம் கேடுவேண்டும் = வேறொரு செல்வக் கேடு தியும் (அவர்தம் அழிவிற்கு) வேண்டிக் கொல்லோ; (யேண்டா, இஃதொன்றே அமைபும் என்றபடி.)

[உண்மை கூறி னுலக முவர்க்கு-நன்றுநன் நம்மா நன்றே-யொன்றிய தபிழ்நாட். னடை மைநனி நன்றே]

உலகம் உண்மை கூறின் உவர்க்கும் = உலகமானது, உண்மையைக் கூறினால் கூறுமவ னையே வெறுக்காநிற்கும்;

“யதார்த்த வசனி வெகுஜன விரோதி” என்ப.

நன்று நன்று நன்றே = (இது) நன்றாயிருக்கின்றது, நன்றாயிருக்கின்றது, (மிக) நன்ற யிருக்கின்றது;

“அம்மா”, “ஏ” அசைகள்.

தமிழ் நாடு உடைமை நனி நன்று = சுயநித நாட்டிற்கு உரியதாகிய இயல்பு மிகவும் நன்றி கவே இருக்கின்றது.

(35) ஆலயத் தொழுதற்கு மறிவுவேண் டுவதார்
சால்பமை பொற்பிற் றமிழ்க்கலைக் கழகம்
வாலிதி னமைத்தன் மாண்பா மென்றல்.

ஐம்பொறி வேட்பன வவாவி யீட்டியும்
வெமமனப் பேய்க்கு விநுபுநிறை கிலாப்த
தமமறிவு கலங்கித் தாமாய் தோரைக்
கண்ட காட்சியா புலக்கத வடைத்து
5 மெப்பபற்று விட்டுச் சாநதுபாக் குளதா
மெப்பபற் றின்பத திடைமூழ் கினரே
மேய கடவுளை விளைக்குநறி முற்று
மீயமுயர் நூலு ளிபையதன வறறைத்
தோயு முறுபதின் றோற்ற நாட்டிக்
10 கோயில் படைததுக் குலவுமந நூலினு
மேற்றங் காட்டி யிறவாது போற்றினர்
தமிழர் தம்முள் வறுமையழுக் காறு
துன்னும் பிறவுந் தோன்றல ராதற்
காங்கக் கோயிற களவி னிலம்பொருள்
15 செவ்விது னமைத்துச் சிறப்புற் றமர்ந்தன
ரிவவகை யறியா வேழையர் தம்மு
ளொருசா சாரே கோயினிலை யுணர்நிலர்
மற்றொரு சாரார் கோயிற் பொருள்கொடு
முத்தமிழ் வளர்க்கவர் மூன்றி வுடைய

- 20 ஸித்தகப் பாவலர் விழுப்பத்து நாவலர்
தங்கட் கிபாதுந தருகில ராகிப
பலலிய மிபமபும பாலோ தமககுங்
சூததா தமக்குங் சூததிபா தமககுங்
கொடுத்தக கோயிலொடு நங்குலங் கெடுககுநர்
- 25 வெளிற்றுக் கோயிலொடு விராவுதங் கொள்கையு
மளப்பில கழகமு மமைதஞ்ச செழிகுந
தன்னமப ராகு மேனாடொ சராசினாத
துனனுங் வெல்லாந தூப்தாக் கொளளுந
ரினனாவ கீளாகலா கெனனோ விருககுநா
- 30 கோயிலொறுங் கோயிலொறுங் கூடற கெழிய
தாபமா தமிழைத கலைமகொடு நமமனோ
பறபல வாகப பரினறு
பொறுமை நலவறிப போருகில புரிந்தே.

(இ-ஈ.) இம் பொறி வேட்பன அவாவி ஈட்டியும் = (பஞ்சேந்திரியங்கள் எனப்படும் மெய், வாழ், கண், மூக்கு, செவிகளாகிய) நேது பொறிக்கும் விருமபியவற்றை (அவற்றின் வழியே நின்று) விருமபி ஈட்டிதலும் புரிந்தும்;

மனம், வாகு, காயம் என்பனவற்றை முப்பொறி என்று வழங்கலின் அவற்றினின்றும் பிரித்துக்காட்டற்காக “இம்பொறி” என்றா. இவ்வமைப்பொறிவாயிற் புலன்களும் நேதாகலான் அவற்றினகட் செல்லும் அவாவும் நேதெனக்கொள்க. பொறிகளின் அனுபவங்களையும், காட்சி வகைகளையும் அன்னபிறவற்றையும் பெளட்கராகம் முதலியவற்றுட்காண்க. ஈட்டிதல்-சம்பாதித்தல், பெருககுதல். ஈண்டு விருமபிய அளவிற்குறையாமற் பெற்றுதுகரக கொடுத்தலைக் குறிக்கின்றது. ஈட்டியும் என்றமையால் இயலாமை காட்டப்பட்டது. அவாவுதல் ஓசை முதலாயவற்றை.

வெம் மனம் பேய்க்கு விருப்பு நிறைகிலாய் = கொடிய மனமாகிய பேய்தனக்கு விரும்பிய விருப்பங்கள் நிறையப் பெறுதலாகளாய்;

“மரஷ் ஷஷ்டாநீந்திரியாணி” என்பவாகலிற் பொறியின பின்னர் மனசுக்கூறப்பட்டது. பொறியின் வழியாக மனனுண்டென்று தெளிதல் பிரததியக்கமாதலின் அப்பொறி முற்கூறப்பட்டது. மனம் எப்பொழுதும் அலைந்து கொண்டிருக்கு மியலபிற்றாதலின் அதனைப்பேய்க் கொப்பிட்டார். “சொல்லான திற்சற்றும் வாராத பிளையையை தொட்டில்வைத் தாட்டி யாட்டித் தொடையினை கிள்ளல்போற் சங்கற்ப மொன்றிற் றெடுககுந தொட் தழிக்கும்-பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சத்த பூமியிடைப் போந்துதலை சுற்றியாடும் புருடனி வடங்காத பூவைபோற் றானே புறம்போந்துசஞ்சரிக்குங்-கல்லோடி ருமபுகு மிகவன்மை காட்டிடுங் காணுது கேட்ட வெல்லாந கண்டதாக காட்டியே யணுவாய்ச், சுருங்கிடுங் கபடநா டகசாலமோ-வெல்லாநும வலதிந்த மனமாயை * * * *” எனவூற்ற தாயுமானவர் பாடல் மனசினது கோலாகலக கூட்டை நீளின்க்கும்.

கொடிய வழியை அடைவிக்கும் என்பது போதா “வெம்மனம்” என்றார். “-தன்னைக்-குடிசெடுக்குந் தீரெஞ்சிற் குற்றேவல் செய்தல்-பிடிபடுக்கப் பட்ட களிற்” என்பது அந்நெறிச் சாரம். “-வன்முயின மனத்தோற்ற நாசமாரு மனத்தினது நாசமே மகத்தாத் தோற்றம்” என்பது காலவாணவாசிட்டம்.

விரும்புதலுக் கோரலின்பையின் “நிறைகிலராய்” என்றார். “ஆசைக்கோரலில்லையெனெல் லாககட்டி யானினுங் கடன்மீதிலே யானெனெல் வேநினெவ ரானகேச னிகராக வம் பொன்மிக வைத்த பேரு-நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலந்திடுவா” என்பது தாயுமானவர் பாடல்; “மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் போபெற்ற-வைவாய வேட்கை யவாவனைக்-கைவாய்-கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்-விவகரது வீடு பெறும” என்பது நாவடி.

தம் அறிவு கலங்கி தாம் மாய்ந்தோரை = தமது அறிவு கலங்கப்பெறுதலினுனே அழிந்து போனோரை;

அறிவுகலங்கி மாய்தலாவது பாவகம் பலத்தான் உயர்ந்தபிறப்பு அழியப்பெற்று விவங்கு முதலிய இழிந்த பிறவிகளே யெடுத்தல். இவற்றையெல்லாம் விரிந்த தூல்களின் கண்ணு தெளிக. செயற்பால் இவையென்று தேர்தது செய்யாமல் இறந்தாரை மென்பாரும் உளர்.

கண்ட தாட்சியப் புலம் கதவு அடைத்து = ரோககண்ட அறிவியுடையோர் மென்பாரி கட்டுரிய ஓசைமுதலிய நெந்து புலன்களாகிய கதவுகளை உலகவியுத்திற் செல்லாமற் நடித்துமூடி;

“அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்-வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு” என்னுந் திருவள்ளுவனார் கூற்றும் இக்கருத்துப்பற்றியே எழுந்ததென்க. புலங்கத வடைப்பவர்தம் அறிவே மெய்யறி வென்றும், அடையாதாகுப் பிறப்புப் பங்கிக்கொண்டே வருமென்றும் கூறுப. “மாசறு காட்சி யமாகு” என்னுமிடத்தாம் இப்பொருட்டாதலைக் கண்டு தெளிக.

மெய் பற்று விட்டு = தேகாபிமானத்தை அறவே யொழித்தது;

மெய்ப்பற்று என்றவிலேசானே மண், பொன், பொன், என்னுமிட்கொடக்கத்தனவும் கொள்ளப்படும். பற்றுக்கள் எவற்றிற்கும் முதற்காரணமாக இருப்பது தேகப்பற்றுதலின் அது தோன்ற அஃதொன்றையே சண்டெடுத்தது கூறினார். “சிறந்ததஞ் சுற்றமுஞ் செப்பொருளுந் நீக்கித்-துறந்தார் தொடர்பா டெவன்கொல-கறங்கருவி-எனல்வாய் வீழு மிலநாடா வல் தன்றோ-யானேபோய் வால்போகா வாறு” என்பது பழமொழி; “மற்றுந் தொடர்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க-ஹற்றார்க் குடம்பு மிகை” என்பது குறள்.

சாம் துயாகு உளது ஆம் எய்ப்பு அற்று = சாகின்ற துன்பத்திற்குநாதாகும் இளைப்பு நீங்கப்பெற்று;

“தன்னை யறியாது தானல்லா ரென்னுதிவ-கின்மை யறியா திளையரென் றோரது-வனமையினை வீங்கிவ் கூற்றும் வருமுன்ன-தன்மையு நல்ல தவஞ்செய்யு நீரே” என்பது திருமந்திரம். எல்லாப் பற்றுக்களும் தேகாபிமானத்தைப் பற்றியே வருதலின் அததேகப்பற்றைத் துறந்தார்க்குத் தேகம் முதலியவை அழிகலினுற் றுண்ப மில்ல யென்க.

இன்பத்து இடை மூழ்கினர் = பேரின்பத்தினிடையிலே எப்பொழுதும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற சான்றோர்கள்;

சிறிநின்பத்தை நாடாமல் மெய்ஞ்ஞான வின்பகடலுள் எஞ்ஞானமும் ஸுரங்கியுர்ப்பவராதலின் அந்நிலைச் சுகத்தைப் பேரின்பம் “கரையின்மெய்ஞ் ஞான வின்பப் ப்ரமமாவ கடலினுள்ளே-யொருவன துள்ள மொன்றி யொடுங்குமே லவனைப் பெற்றோ-பெரியபே நெல்லாம பெற்றா பேணுமுக குவமுந் தூய்தாம்-பொருலிவா னிருந்த தேயம் புண்ணிய புயி தானே” என்பது சமாதி; “கண்முதற் புலன்தன் யாவையு மொடுக்கிக் காணவா குவமறக் கழந்தாம்-குண்மைகாண் விருப்போ மிழிக்கெலாம் பரிவுந் துற்றசிறி நின்பத்தை யுவுத்து-வண்மையா முணாவு வந்தவா கண்டு வாட்டமு மகிழ்ச்சியு மின்றிந்-தண்மையா முடம்பு தான்ன தென்னாத் தண்மையோன் நத்துவ முண்வான்” என்பது குறந்திரட்டு.

மேய கடவுளை விராக்கும் நெறி முற்றும் ஈயும் உயர் தூலுள் = பொருந்திய கடவுட் டன்மையை உண்டாக்குகின்ற வழியை முழுவதும் தருகின்ற உயர்ச்சி வாய்ந்த தூலுள்ளே;

விதிப்படி உத்தமமாக அமைக்கப்பட்ட வழுவங்களினும், முறையறுவமைந்த யந்திரங் முதலியவற்றினும், தெய்வீகதூல்களினிடத்தும் மேலிய கடவுளினிலையை உணர்த்து “மேயகடவுள்” என்றும், அக்கடவுளற்றிலே அக்கடவுளர் ஆற்றலை நிறுவுதற்குச். சித்தந்தியோடு செய்

தபதியானங்கள் செய்யப்படவேண்டுமாதலின் “வினாக்குறநறி” என்றும், அந்நெறிகளறி சில வற்றை மாத்திரம் அறிதலாற் பயனில்லையென்பார் “முற்றும்” என்றும், அவற்றையெல்லாம் அருளிச்செய்த சான்றோர்தம் வண்மை இதுவெனப் புலப்படுத்துவார் “ஈயும்” என்றும், “வினா யிள்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவன் கண்டது முதலால்” “முன்னோர்நூல்” என்பவர்களின் அப்பெரியோரான் அருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களின் பெருமைதோன்ற “உயர்நூல்” என்றும் கூறினார்.

இயைந்தனவற்றை = பொருந்திய விடயங்களை யெல்லாம்;

ஈச்சர சொரூப வகைகளையும், அச்சொரூபங்களுக்கேற்ற ஒலிவடிவங்களையும் அன்னபிற வற்றையும் ஈண்டுக்குறிப்பித்தார். இவற்றின் விபரங்களை யெல்லாம் விரிந்த நூல்களுட் காண்க.

தோயும் உறுப்பின் தோற்றம் நாட்டி = கங்களுக்குள்ளே சார்பாக இருக்கின்ற உறுப்புக் களின் தோற்றங்களை எல்லாம் பொருந்துமாறு நிலைகிறதுத்தி;

உறுப்புக்களெல்லாம் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி அமைந்திருத்தலின் “தோயு முறுப்பு” என்றும், கட்புலனுக்கு அவ்வுறுப்புக்களை ஒகதுமாறு செய்தல் வேண்டு மென்பார் “தோற்றம்” என்றும், அத்தோற்றத்திலே அவ்வுறுப்புக்களுக்குரிய ஆற்றலை மன்றிரம் முதலியவற்றின் நிறைவுபெறச் செய்தல் வேண்டுமென்பார் “நாட்டி” என்று கூறினார்.

கோயில் படைத்து = ஆலயங்களை உண்டாக்கி;

குலவும் அ நூலினும் = விளங்குகின்ற (ஹைவான உணர்த்தும்) அந்நூலக் காட்டினும்;

அவ்வச் சமயத்தார்க்குரிய வேதங்கள் போற்றப்பட்டு வருதல் நோக்கிக் “குலவுந் நூலினும்” என்றார். வரிஒலிவடிவங்களிலே அமைக்கப்பெற்ற வேகப் பயனைத்தருதல் எவர்க்கும் உடம்பாடாகவும், அவ்வினைவனைக் காட்டும் விக்ரிகுமழ்க்கோயிலும் அவர்க்கெல்லாம் உடம்பாடாகாமெ ஒரு வியப்பே. பிறநாட்டார்தம் எரிமுதலியவற்றிற் புருந்து வினாந்தழியாமற் காத்தற்கு இதுவுமொருவறியெனக. கோயிலமைப்பும் இறைவனுக்கு உறுப்புக்களாகும் என்பதை ஆதமங்களுட் கண்டு தெளிக. கோபுரத்தைத் தூலலிங்கம் எனவும், அன்னபிறவற்றைப் பிறவாறும் அறிந்தோர் கூறுப. விரிக்கிற பெருகும்.

ஏற்றம் காட்டி இறவாது போற்றினர் = உயர்வு காட்டி அக்கோயில்களை யெல்லாம் அழிந்துபடாமற் காப்பாற்றி வந்தார்கள்;

கற்பிலாமுரிக்கர் ஸூல விரும்புதலினும் கோயில வறிபட்டிய்தல் கண்கூடு. இக்காலத்தார் ஒரு கூட்டத்திற்குச்சென்று ஆபாசங்களைப் புரிந்து நோய்முதலியவற்றைத் கேட்க்கொள்கின்றனர். முற்காலங்களிலோ திருவிழா முதலியவற்றை இயற்றி அவற்றினிடையே பவவரிய விஷயங்களை ஈச்சர காரியத்திற் பொருத்தி ஆய்ந்துவந்தனர். தெய்வத்தவங்களிலே அசுத்தஞ் செய்தால் நரகு கிடைக்கும் என விதித்தமை எத்துனை ஆழ்ந்த துணுகம் என்பதை ஈண்டு வெளிப்படை. இவைமுதலிய எல்லாம் போதரவன்றே “ஏற்றங் காட்டி” என்றானா. சகாதாரத்திற்கும், மனோசுக்கத்திற்கும் எதுவாக ஆலயதரிசன விதி முகலியன விதிகப்பெற்றிருத்தலே நோக்குக. புறமதத்தார் எத்துணைக் கோயில்களை அழித்துவரினும் ஒருமூலக்குள் இருக்கும் ஒன்றாவது நிலைபெற்று நமது சாத்திரத்தை நிலநாட்டும் என்பது போதா “இறவாது போற்றினர்” என்றார் இறைவனது வடிவமாக அமைந்த கோயிலைத் தம்முயிரைக் கொடுத்தேனும் போற்றி வருவா என்பதுதோன்றப் “போற்றினர்” என்றார்.

தமிழர் தம்முள் வறுமை அழுக்காறு துன்னும் பிறவும் தோன்றலர் ஆகற்கு = தமிழ்ச் சாதியார் தங்களுக்குள்ளே தரித்திரமும் பிறர் ஆக்கத்திற்குப் பொருளையும் அவற்றோடு பொருந்திய எளையவும் தோன்றாதவர்கள் ஆதற்கு;

“நல்குர வென்னு மிடம்பையுட் புல்குரைத்-துன்பங்கள் சென்று படும்” என்பவர்களின் வறுமை முதற்கட்கு கூறப்பட்டது. இவ்வறுமையும் நசையிவ்வுழி இல்லையாகும் என்ப. “குடிப் பிறப் பங்கிக்குக் விழுப்பங் கொல்லும்-பிடித்த கல்லிப் பெரும்பிணை விடே-நாணணி களைவ

மான்னெழில் சிதைக்கும்—பூன்மூல மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்—பசிப்பிணியென்னும் பாவி” என்பது மணிமேகலை. “ஸர்வம் சூர்யம் தரித்ரஸம்” என்பா வடநூலார். அவர், வெகுளி, இன்னுச்சொல் என்னுமித் தொடக்கத்தனவும் அடங்குவதற்குத் “துன்னம் பிறவும்” என்றும், இடையெல்லாம் உயிர்க்கு இயற்கையாகிய குணம் அல்ல என்பது தோன்றத் “தோன்றலி” என்று, ஆதலிற் சீவராசிகளை நல்வழிப்படுத்தும் வழியும் ஒன்றுண்டு என்பது போதர “ஆதற்கு” என்றும் கூறினார்.

ஆங்கு அகோயிற் கு = முன்னாக் கூறிய அந்தக் கோயிலுந்து;

அளவு இல் நிலம் பொருள் = அளவற்ற நிலத்தையும் பொருளாகளையும்;

செவ்வீதின் அமைத்து சிறப்பு உற்று அமாந்தனா = ஒழுங்காகக்—கொடுத்துச் சிறப்புப் பொருந்தி வீற்றிருந்தாகன;

கோயிற்பொருள் எவராணுங் கொள்ளுதற்கியலாது என்பது தோன்றச் “செவ்வீதினமைத்து” என்றும், அவ்வாறளித்தவா இம்மையில் இனிய போகங்களைத் துய்த்துப் பின்னா முத்தி முதலியவற்றிலே சிறந்துவாழ்வார் ஆதலின் “சிறப்புற் தமர்ந்தனர்” என்றும் கூறினார். அமரக்காமறவின் அங்ஙனஞ் சிறப்புற் தமர்ந்தனர் என்றமாம், அமர்தல் சத்துவகுணமாதலின் என்க. ஒருவா நிலன் முதலியவற்றிலே மேம்பாடுற்றனரேற் பிரர்க்கது பொருமை முதலிய வற்றைப் பயக்கும். இறைவனுக்கு அவ்நன்ம் நிலன் முதலியன விருப்பின் அவற்றை எல்லாரும் விரும்பி வளர்த்து வருவரேயன்றி அழித்தற்கு முயலா. ஊர்தோறும் அமைந்துள்ள கோயில் களுக்குரிய பொருள்கள் அவ்வக கோயிற்பணிகளில் அமர்ந்துள்ள வறிஞாதம் சீவனத்துக்கும் உதவுகின்றன. அமர்ந்தனர் = விரும்பிவந்தனருமாம். “வருவிருந் தமரும்” என்பர் இடைக் காடனார்.

இவனக அறியா ஏழையா தம்முன் = இவ் கூறிவந்த வகையை அறியமாட்டாத மடவோர் தங்களுக்குள்ளே;

ஒரு சாராரே கோயில் நிலை உணர்கிலர் = ஒரு சார்பினர் கோயிலினிலமை இஃதென அறி கின்றாரிலலை;

அந்நிலைமை முற்கூறப்பட்டது. கடவுள் கோயிலிற்குள் இருக்கின்றாரா என்றும், ஆண்டுச் செய்துவரும் பூசை, திருவிழா முதலியவற்றிற்காகச் செலவழியும் திரவியங்களும், பிறவும் வீண் செலவனரே என்றும் வேண்டியவாறே கூறுவர். அரசனென ஒருவனை வைத்து அவன்பொருட்டு அளவிற்றத பொருளாகளே வாளா செலவிடுவாரா இறைவன்பொருட்டுச் சிறிது செலவிடல் வீண் என்றல் பெரும் வியப்பே.

மற்று ஒரு சாரார் = பிற்தொரு சார்பினர்தாம்;

இவர் புத்தியுடையவர்போல ஈழப்பவர் எனப்படுவர்.

கோயில் பொருள் கொடு மு தழிழ் வளர்க்கிலர் = கோயிற் பொருளைக்கொண்டு மூன்று வகையாகிய தமிழை வளர்க்கின்றார்கள் இல்லை;

கோயிற் பொருளாவது அதற்கு வருவாயாகவந்தவற்றுள் எஞ்சியபொருள். கோயிற்பொரு ணைப் பிற எவற்றிற்கும் உபயோகித்தல் பாவமெனத் திருமந்திரம் முதலிய நூல்கள் கூறுதலின் அதைக்கொண்டு முததழிழ் வளர்த்தல் பாவமாகாதோவெனின் ஆகாது, படித்தவலரையே கோயிற் பணியாளராக வைக்கவெனக் குறிப்பித்தலின் என்க. சோமசுந்தரக்கடவுளும் சங்கப்புவலரோடு வீற்றிருந்து தமிழாராய்ச்சைமையை ஊன்றிநோக்கின் இவ்வுண்மை வலியுதும், இறைவனோடு அறிவு மயமானவன். அறிவோ கல்வியான் வளர்க்கற்பாலது. ஆகவே சிறப்புடைக்கல்வியாகிய தமிழை வளர்த்தலும் ஈசரத்தருமமாகவே கொள்ளப்படும்.

முது அறிவு உடைய வித்தகம் பாவலா விழுப்பத்து நாவலர் தங்கட்கு = முதிர்ந்த அறிவை யுடைய மெய்ஞ்ஞானப்பாவல்லோரும் மேன்மை பொருந்திய நாவல்லோருக்கு ஆகிய துவர்க்கு களுக்கு;

எழுமையும் பயின்றவந்த அறிவு என்பது போதா “சூதறிவுடைய” என்றார். “ஒருமைக் கட்டான்கற்ற கல்வி பொருவந்-கெழுமையு மேமாப் புடைத்து” என்பது குறள். இவ்வுலகத்தா ரோடு வீற்றிருந்தும் அவ்வுலகத் துண்மையெல்லாம் எடுத்துக் கூறுவோர் பாவல சொருவரே யாதலின் “வித்தகப் பாவலர்” என்றார். பாவலாபோன்ற அத்துண் அன்புருக்கம் பெறுதார் ஆதலின் “விழுப்பத்து நாவலர்” என்றார். இம்மை மறுமைகளின் இயல்பை ஒருங்குணர்த்த வல்ல இவ்வுலகத்தைக்கு உதவாமற் பாமராதங்கட்கெல்லாம் பெரிதுவந்து கொடுப்பர் என்க.

யாதும் தருகிலராகி=சிறந்தவனாகிய பொருளையும் கொடுக்காதவர்களாகி;

எனவே பிற்கூறப்படுகிறோர்க்கெல்லாம் வலியப் பலபொருளையு கொடுத்துமகிழ்வா என்க.

பல்லியம் இயம்பும் பாலோர் தமக்கும்=பலவாசனியக் கூறுகளையும் முழக்குகின்ற பகுதி யினா தமக்கும்;

இயம்-வாச்சியம்; பலவித வாச்சியக் கருவிகள் பல்லியம் எனப்படும். இன்னியம் என்ப தனையும் நோக்குக. அவைவருமாறு:-இடக்கை, உடுக்கை, உறுமி, தம்பட்டம், பம்மை, பேரிகை, மசதளம், முரசு, முருடு, முழவு. இவற்றை வாசித்தலை இயம்பல், கொளுத்துதல், வாத்துதல், சுவைத்தல், முழக்கல் என்று கூறுப.

கூதந் தமக்கும்=நாடகமக்கள் தங்களுக்கும்;

கூதநியர் தமக்கும் கொடுத்து=நாடகமகளிர் தங்களுக்கும் (பலப்பலபொருளைக்) கொடுத்து;

கோயில் ஒடு நம் குலம் கெடுக்குநர்=ஆலயங்களையும் நமது மரபினையும் கெடுத்துவருகின் றார்கள;

கல்வியும் அதனாற் பெறப்படும் நல்லறிவும் இல்லையெல் எவையும் இல்லாமற் போகு மாதலின் இவ்வணம் கூறினார் என்க.

வெளிநு கோயில் ஒடு விராவு தம் கொள்கையும் அளப்பு இல் கழகமும் அமைத்து செழிக் கும் தன்மையர் ஆகும்=உள்ளிடில்லாதமைத்த கோயிலோடு மது மகத்தினையும் அளத்தற்கரிய கவாசாலையையும் உண்டாக்கிச் செழித்துவரும் தன்மையுடையவராகின்ற;

தூலுக்குப் படம்போல் அமைக்கப்பட்ட நம் கோயில் போலாது சாமானியமாக அமைக் கப்பட்டது என்பது போதா “வெளிநுநுக் கோயில்” என்றார். “வெளிநிலாக கேள்வி யானை” என்பது சிந்தாமணி. அவர்தம் கொள்கையும் அருவணமேயாகும் என்பது போதா “விராவுதங் கொள்கையும்” என்றார். கோயிலொறும் கழகங்கள் பல என்பதூஉம், அவற்றொறுவலப்பெறும் கல்வியும் பல என்பதூஉம், தோன்ற “அளப்பில கழகமும்” என்றார். இவ்வணமெல்லாம் அமைந்துவருங் காரணத்தான் இம்மையில் ஒருவாறு விதத்தினின்றனா என்பது தோன்றச் “செழிக்கும்” என்றும், இவ்வாறு பழக்கம் நீண்ட காலத்தினது என்பது போதா “தன்மையர்” என்றும் கூறினார்.

மேல்நாடு சாபினர் துன்னுவ எல்லாம் தூய்து ஆ(க) கொள்ளுநர்=மேனுட்டைத் தமக்குச் சார்பாக உடையவர் தங்களுக்குப் பொருத்தவனவாகிய எல்லாவற்றையும் புனிதமுடை யனவாகக் கொள்ளும் இவர்தாம்;

ஒரு நாட்டாக்கு எத்தினுள் தேயங்கள் இருப்பினும் தம் பிறந்துவளர்ந்த சுயதேசத் திற்கே அன்பு செய்வார் என்பது கருதி மேனுட்டா என்னது “மேனுட்டிச் சாபினர்” என்று கூறினார். “தூய்து” என்றது தனித்தனி சென்றியையும். தூயதன்மையைத் தூயதாகக் கருதும் இழிபுதோன்ற அவ்வணம் மயங்கிற்றென்றவாறு.

இன்னவை களைகலாது என்னோ இருக்குநர்=இத்தகைய இவற்றையெல்லாம் அகற் றாமல் (விட்டுடொழியாமல்) யாதுகாரணம் பற்றி இருக்கின்றார்களோ;

துன்னவை ஒன்றிது கூத்தர் முதலியோர்க் களித்தலை.

.கோயில் தொழில் கோயில் தொழில்=ஆலயமிருக்கும் இடந்தோறும் ஆலயமிருக்கும் இடத்தோறும்;

ஒருருள்ளும் பலகோயில்கள் இருந்துவரும் இயைபு கருதித் “கோயிறொழுவல் கோயிறொழுவல்” என்றா.

கூடல் பெழீயிய தாய் அமா தமியை=மதுரையில் விளங்கிய (முதன்மைபொருந்திய) தாய் மொழியாயமைந்த தமிழ்-பலவகையை;

சுயபாஷை என்பது கருதி “தாயம் தமிய்” என்றார். “கூடலி ஓபந்தவொண் டிந்தமிய்” என்று பெரியார் கூறப்.

[தலைமைகொடு நம்மனோ பற்பல வாகப் பயின்று] நம்மனோர் பல பல ஆத்மனை கொடு பயின்று=நம்மனோர் பலபல துறைமுகமாக இருக்கும் பிரிவுகளில் எல்லாம் முதன்மை கொண்டு கற்றுநுட்பினோ;

பாடை ஒன்று சாத்திரங்கள் பலவாகவும் இருத்தல்பற்றிப் “பற்பலவாக” என்றும், பிறபாடைகளைப் பிரதானமாகவும் தாய்மொழியாகிய தமிழை அப்பிரதானமாகவும் பயின்று வருதலை நீக்கித் தமிழையே பிரதானமாய்க் கற்றுவருதல் வேண்டிய என்பதூஉம தோன்றற் பொருட்டுத் “தலைமைகொடு” என்றும் கூறினார்.

பொற்பு அமை நல் வழி போரு நிலை புரிந்தே=பொலவமைந்த நல்ல நெறியிலே செல்கின்ற நிலைமையை விரும்பிச்செய்தே;

பொற்பு=சிறப்புமாம்.

நம்மனோர்-புரிந்து-இன்னவை கலைகலா தென்னோ விருக்குநர் என முடிவுசெய்க.

இருமைப் பேறுகள் அனைத்தையும் ஒருங்கினிதடைய முதற்றுகளைக் காரணமாவது அறிவு. அறிவைப் பயப்பது கல்வி. “கற்பக கழிமட மல்கு மடமல்கு-புற்கத்திர் துவவுவகிற் கோளுணருங் கோளுணர்தாற்-றத்துவ மாய நெறிபடரு மநெறி-ய்ப்பா வுலகத் திசைநிற்பு யப்பா-லுயர்ந்த வுலகம் புக்கும்” என்பது நான்மணிக்குழை.

(36) தூனாவர் மரபு நுவலினிது வென்றல்.

- புருதை எடுத்து முதறி வுடைய
 துவல்லோ ரெல்லாந் சிறப்பொழுவ துவலக்
 சேட்போ ரெல்லாந் கெண்மைமொ டகூண்
 முழுதூம் பாயின்றனர் முறைநெயிற் றனசே
 5 தன்னடி யாற்குத் தககபணி நாடுழ்
 பாழிகை வரையி னவின் றநவின் நேவ
 வன்னோ னவற்றை யரைநொடிப் பொழுதின்
 முற்றுவித தாய்கு துவல்லோர் பவரே
 சுற்றுபு சுற்றுபு துவன்றன வெல்லா
 10 மிறைநூன் றவசே கேட்குநர் நொடியிற்
 கற்றுத் தேர்குநர் காட்சிநன் றமமா
 அதர்அன்று,
 கழகத்தை நாடி வருதற்கு மூங்கு
 விட்டை நாடி விதைதற்கும் வினவின

- 15 கூட்டி புரைத்துக் கொள்கை முற்றுநக்
காட்டு தற்கு நண்ணறிவு மறாக்குப
புறா பென்பதைப் புண்கொடுந் காட்டிச்
கொல்லறி விதகுச கொல்லப் பிரித்தாங்
கெழுத்தறி விதக வெனோ பயக்கு
- 20 முயிரி ராறு மெய்ப்புற வாறும
பன்னிரு பதிலை டென்றுமுறிர் மெய்ப்புற
சின்னடை பரின்று தெளிந்த சிறுஅங்க
கொன்னு கொன்றை யிப்படிவி ராறு
என்ன ந தவ்வை நீவிந் கறிந்த
- 25 வெழுத நாட் காட்டு நு மென்னும வினாவிந்
நிறந்த சொ லைப் பட்டபடி யாக
வினாவு முறைந்து வந்தாந் தெவ்வை
பெழுத நப புனாக யிப்படுவ ராறு
“யாளை பெருததம பொயிரி” வென்றதை
- 30 “யாவை பெருநு பொயிய”வென் றறிந்த
வந்ததை யவனோ யன்னர்
முத்ததை மறுபுற முறைத்தக குநகே.

(இ-ள்) முந்தை ஞான்று மூது அறிவு உடைய துவல்வோர் எல்லாம் = பண்டக
காலத்திலே (பாட்டு சொல்லிவந்த) முநிந்த அறிவின்மையுடைய ஆசிரியர் எல்லாரும்;

“மூதறிவு” என்றமையானே தொண்டுகொடுக்க குலஹைமையும் பிறவும் புலன
யின. “துவல்வோர்” என்றமையின் துவநர்க்கேற்ற துணமுலையவற்றையுங் கொள்க. “மலை
நிலம் பூவே துவல்கொடுவன” தின்ன-குலவி லுணர்வுகள் பா” என்பது உரையாசிரியர் மேற்
கோள்.

“வலம்புரி முகத்தர் குலம்புரி பிறப்பும்-வான்யா உரையுமையும் வான்யாது-நிலம்
படர்ந் தன்ன நலம்பட பொருக்கமுந்-திருக்க னன்ன கலவிந் து, கொடு-ஆயி தன்ன வாய்மை
யும் யாவது-மல்கா வ னபும் வெல்கா வுள்ளமு-துவல்கா வு ன சமனில யுளப்பட-வெணயகை
யுறப்பின ராகித் தில் னிதின்-வேளாண் வாழ்க்கையுந் து ன ன்ணையு-முலகிய வறிதது நில
யிய றேற்றமு-பொறையு ள்கையுந் பொசுசாப் பின்மை மறிவு முருவு மாற்றலும புசமுரு-
சொற்பொரு ளுணர்வு துஞ் சொல்வன் மையுந்-கற்போர் கொடுவ காமுறப் படுதலு-மின்னோ
ரன்ன தொன்னெறி மரபினா-பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா சிரியா.....அந்நே பொருட்பய
னிற்பெனு மூன்றின்-நிறைநி பணுவல் செப்புந் காலை-முன்னாக கூறிய வெணயகை யுறப்
பினு-சேர்ப்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்-சொல்லிய பொருணமை சொல்லியாற் குணர்தலுந்-
கன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயப் படுதலுந்-செய்ந்நெறி யறிதலுந் தீச்சார் பின்மையு-மடித்த
மாற்ற மானம்பொச் சாப்புந்-கடுநோய் தீற்றந் களவே காம-மென்றிவை யின்மையுந் சென்று
வழி படுதலு-மறத்துறை வழாமையுந் குறிப்பறிந் தொருகலுந்-கேட்டவை நீனைத்தலும் பாடம்
போற்றலு-யட்டவை வினவலும் விடுத்தலு முணர்த்தலு-முடைய ராகி நட்டையறிந் தியலுந்-
நன்மா னுக்க ரென்ப மண்மிசைத்-தொன்னுந் புலமைத் துணிபுணர்ச்சோரே” என ஆத்திரசே
பன் பேராசிரியன் கூறிய பொதுப்பாயிரத்தானே துவல்வோன் றன்மையும் பிறவும் கன்ன
கொள்க..

சிறு பொழுது துவல் = சிற்றன்வின்னதாசிய காலம் பாடத்தைச் சொல்லு;

கற்வேண்டிய காலத்திற் கார்ப்புரு நேரமாவது உடனிருந்து சொல்லிக்கொடார் என்பது போதாச் “சிறுபொழுது” என்றார். மாணக்கர்க்கு ஆராய்ச்சிவன்மை உண்டாதற்கு அவரையே ஆராயும் வண்ணம் விடுதல் முறையையாகும் என்க. அவரிடத்திலே நெடும் பொழுது இருந்து வந்தால் எப்பொழுதும் ஆசிரியர்தம் துணையையே வேண்டித் தாமத ஒன்றினையும் இயற்றிக் கொடும் ஆற்றலிலராய்ச்சி கெடுவர் அம்மாணக்கர் என்பர்.

கேட்போர் எல்லாம் = (அவ்வாசிரியா கூறிய பாடங்களைக்) கேட்டுவருகின்ற மாணக்கர் எல்லாரும்;

கேண்மை கொண்டு அந் நன் முழுதும் பயின்றனர் முறைமை உற்றனா = நட்புக் கொண்டு அக்கூறிய நான் முழுதும் (கூறியவற்றைச் செவ்வையாகக்) கற்றவருபவராகி நல் வழியைப் பொருத்தினார்கள்;

ஆசிரியனிடத்தும் கற்கும் தூவிடத்துமுள்ள அனபுதோன்றக் “கேண்மைகொடு” என்றார். ஆராய்ச்சியின் பெருக்கமும் கல்வியிலேயுள்ள சிரத்தையும் புலப்பட “அந்நான் முழுதும் பயின்றனர்” என்றும், (சொல்லிக்கொடுத்த அந்நான் என்றமாம், கூறத்தகாத நாட்கள் உளவாதல்பற்றி யென்க.) இவ்வகை செய்துவருபவரே நணனிலை பெறுவர் என்பது போதா “முறைமையும் நனரே” என்றும் கூறினார்.

தன் அடியாற்கு = தனது அடிமைப்பணி செய்வானுக்கு;

தக்க பணி நால் ஏழ் நாழிகை வரையில் நலின்று நலின்று எவ் = தகுந்த வேலை இருபத் தெட்டு நாழிகைகாறும் இவ்வாறு செய் என்று சொல்லிச் சொல்லித் தூண்டுவார்;

நினைத்து நினைத்து முன்சொன்னவற்றை மறுத்து மறுத்துப் பிறிதொன்றுசெய் என்று கூறுகின்றன என்பது போதாச் “தக்கபணி” என்றும், பலகாறும் மறுத்து மறுத்துக் கூறும்அநீதி தோன்ற “நாலேழ் நாழிகை” என்றும், சொல்லியவற்றையே பின்னருந் சொல்லிச் சொல்லி நேரவகழிப்பான் என்பது தோன்ற “நலின்று நலின்று” என்றும், அபகணம் எல்லாம் கூறினும் வெறுக்காமல் எவப்படுதற் குரியானாகிய பொறையுடையான் அப்பனியானன் என்பது தோன்ற “எவ்” என்றும் கூறினார்.

அன்னோன் அரை நொடி பொழுதில் முற்றுவித்தாங்கு = அப்பணியானன் (தனது தலைவன் கூறிய) அவற்றையெல்லாம் அரைநொடிப் பொழுதுக்குள்ளே நிறைவேற்றினார்போல;

செய்தமுடிக்கும் தூய்மையும் விரைவுத் தோன்ற “அரைநொடிப் பொழுதில்” என்றார். மந்தபுத்தியுடைய பணிமான் பெரும்பான்மையும் தங்கள் தலைவர்க்குக் கீழ்ப்படிந்தொழுதுக்குணமும் துட்புதிப்பு ஆற்றலும் இல்லாதிருப்பர். இவ்வே தலைவன் எத்துணைக் கெட்டவராயினும் அவனிடத்திருக்குமவரையினும் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் நற்குணமும் எவியவற்றையெல்லாம் விரைவொடு இனிதுமுடிக்கும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவன் என்பது போதா “அன்னோன்” எனச் சட்டி “அரைநொடிப் பொழுதின் முற்றுவித் தாங்கு” என்றார்.

துவல்வோர் பலரே சுற்றுபு சுற்றுபு துவன்றன எல்லாம் = பாடஞ்சொல்லும் ஆசிரியர் பலரும் (மாணக்கர் தவகளைச்) சுற்றிச் சுற்றிச் சொல்லிய எல்லாவற்றையும்;

பலப்பல விஷயங்களையும் ஓபாமல் துவன்று துவன்று வருகின்றனராதலின் துவல்வோரும் பலராயினா என்க. ஆசிரியாதம்மிருதியும் வேலைக் குறைவுத் தோன்ற “துவல்வோர்” என்றொழியாது “பலர் சுற்றுபு சுற்றுபு” என்றார். மாணக்கர்க்கு ஓய்வின்மையும் இதனால் பெறப்பட்டது.

[இற்றைஞான் தவரே கேட்டுநர் நொடியிற்—கற்றத் தேர்குநர் காட்சிநன் மரம்]

இற்றை ஞான் தவரே நொடியில் கேட்டுநர் = இக்காலத்து மாணவர்கள்தாம் நொடியிற் பொழுதுக்குள்ளே பாடல், கேட்டு விடுகின்றனர்;

எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திற்குத் தகுந்த அவதூசியில்லாமை தோன்ற “நொடியில்” என்றார். கெட்டவற்றைக் கற்றலிலும் அவ்வாதே என்பது தோன்றக் “தவகளை” என்பது

என்றார். நொடியிற் கேட்டுக் கற்குநர் என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. பாடங்களின் மிகுதி தோன்ற நொடியிற் கேட்டுநர் என்றார்.

நொடியில் கற்று தேர்குநர் = ஒரு நொடிப்பொழுதுக்குள்ளே படித்துத் தேர்த்துவிடுகின்றார்கள்;

• நொடியில் என்பதைக் கேட்டலுக்குங் கற்றுத் தேர்தலுக்கும் ஏற்றிக்கொள்க.

காட்சி நன்று = (அவ்வனம் செய்யும் இக்காலத்து மாணவகாதம்) அறிவு நல்லதொன்றாயிருக்கின்றது;

தலைவன் சிலநேரத்திற்குள்ளே தனது பணியானலுக்கு ஒருநாளிக்குச் செய்யவேண்டிய வற்றைச் சொல்லுதலும் அப்பணியான அந்நாண்முழுதும் இயற்றி நிறைவேற்றுவது வழக்கம். இவ்வாறே மாண முறையுடனாகக் கணக்காய்ரொல்லாருங் தமது மாணுக்காக்குச் சிலநேரமே பாட்டுச் சொல்ல அப்பாடலுக்கு மாணுக்கா எல்லாரும் அந்நாண்முழுதும் பயின்று செப்பஞ் செய்து கோடல் வழக்கமாய் உது. இக்காலத்து எல்லாக் கணக்காயரும் நாண்முழுதும் பாட்டுச் சொல்வதும் எல்லாம் உக்கரும் அச்சொல்லியவற்றை இரண்டொரு நாழிகையிற் படித்து விடுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. நாண் முழுதுஞ்செய்தற்குத் தலைவனால் ஏவப்பட்ட பணியைப் பணியானன இரண்டொரு நாழிகையில் நிறைவேற்றிவிடுதலை இவாதமக்கு உவமையாக்கிநா பணியானது உயர்வும் தலைவனது இழிவும் கூறுமுத்தானே இக்காலத்துப் போதா முறையை இட ததுமறு உட்டா இரதூலாசிரியா என்க. பண்டையோர் பாஷா நூன்கதை உட்படிய பின்னரே சாதகிர நூனத்தைப் புகட்டிவந்தனா. இவக்கிய அறிவுமேலிட்ட மாணுக்கா தமக்கு உரைக்கப்படும் சாதகிரத்தை இலகுவிற் கிரகித்துக்கொள்ளும் ஆற்றன்மிகவுமாயும். “முடிசு முடிசாக நட்டாற கோட்டை கோட்டையாக வினையுமா?” பண்டையமாணுக்கா பயிலத்தொடங்கிய இத்தாண்டளவில் இவக்கியவுணர்ச்சியும், பிறறைய நூதாண்டளவில் சாதகிரவுணர்ச்சியும் இனிதுகைவரப்பெற்றுச் சிறந்து விளங்குவார். இக்காலத்திலே பதினாறாண்டுகல்வி பயிலப்பெற்ற மாணுக்கரும் தாவகற்ற பாஷையிலே ஒரு விஷயத்தைப் பிழையற எழுதும் ஆற்றல் இல்லாதவராயிருக்கின்றனா என்க.

அதான்று = கூறிவந்ததுவுமன்றி;

கழகத்தை நாடி வருதற்கும் = (வீட்டிலிருந்து) பாடசாலையை நோக்கி வருதற்கும்;

உபாத்தியாயர் தண்டிப்பரே விளையாட்டிற் பொழுது கழிகின்றதே என்று கருதுவர் என்பது போதரக் “கழகத்தை நாடி” என்றார்; அன்றியும் அந்நாட்டுக்கு விரும்பயில்லாதிருத்தலையு குறிப்பித்தது உமா. கலாசாலை விஷயத்திலே இதுபொழுது பாவத்தித்திருத்தலின் போதற்கும் என்னது “வருதற்கும்” என்றார். ஆசிரியர் மாணுக்கர் வருதற்கு முன்னரே கழகத்தை அடையவேண்டும் என்னும் முறையும் இசுறா குறிப்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறன்றேல் “வருதற்கும்” என்பது பொருட்சிறப்பின்றாகும்

ஆங்கு வீட்டை நாடி விரைதற்கும் = அவ்வாறே இவலத்தை நோக்கி விரைந்து சேறற்கும்;

வீட்டிற்குச் செல்லும் விரும்பத்தோன்ற “விரைதற்கும்” என்றார். இடைவழியில் விளையாடிக்கொண்டே செல்வர் என்பது போதா முதற்கண் “ஆங்கு” என்றா. இரண்டிடத்தும் கூறிய “நாடி” என்பது அவரது ஆராய்ச்சியையும் புலப்படுத்தும்.

[வினாவிறை கூட்டி யுரைத்துக் கொள்கை முற்றம்-நாட்டு தற்கு நண்ணறிவு மகார்க்கு]

கொள்கை முற்றம் = தாம் கொண்ட கருத்து நிறைவேற்ற;

வினா இறை கூட்டி உரைத்து நாட்டுதற்கும் = வினாவுகலம் (பிராஸ் வினாவுப்பட்டவற்றிற்கு) விடையிறுத்தலும் ஆகிய இவற்றை (வேண்டியாக) பொருத்தியுரைத்து நிலை நிறுத்தற்கும்;

வினாவிடைகள் கொள்கை முற்றத்தற்கு ஏற்ற சாதனங்கள் என்க.

நான் அறிவு மசார்க்கு = பொருத்திய அறிவினையுடைய மாணுக்கர்க்கு;

பூனை என்பதை புனை கிழி காட்டி=பூனை என்னும் பொருளைச் சித்திரிக்கப்பட்ட படித் திளிமாடாகக் காண்பித்து;

பூனை-பூனா எனும் வழங்குப. கிழி-எழுதுபடம். அறிவுறுத்தப் போனதப் “பூனை கிழி” என்றார்.

சொல் அறிவித்து=அப்பொருளுக்கு உரியதுவாகும் சொல் இதுவேயென அம்மாணக் கர்க்கு அறிவுறுத்தி;

சொல்லை பிரித்து ஆங்கு எழுத்து அறிவித்தல் எவனோ பயக்கும்=அக்கூறிய சொல்லைப் பிரித்துக் காட்டி அச்சொல்லின்கண்ணுள்ள எழுத்துகளை அறிவித்தலினாலே அம்மாணக்காரு யாதான பயக்கும்;

பலபொருள்களுக்கு முரிய பெயர்களுக்கும் அவற்றிலிருக்கும் எழுத்துகளையும் இங் கணமே அறிவித்து வருதற்கு அவற்றையெல்லாம் கிரகித்தற்கும் வினாகாலமாகுமென்பது குறிப்பு. வீண்பொருட் செலவும் ஆரவாரமும் நேரு மென்க.

உயிர் ஈர் ஆறும்=உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும்;

மெய் மூ ஆறும் மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டும்;

[பன்னிரு பதினெட் டென்னுமுயிர் மெய்யும்] உயிர்மெய் பன்னிருபதினெட்டும்= உயிர்மெய் என்கின்ற இருதூற்றுப்பதினாறும்,

(ஆகிய எழுத்துக்களை)

சிவ் நான் பயின்று தெளிந்த சிறாகு=சிவ நாளிலே கற்றுத் தெளிவடைந்த சிறிய மாணவகாதலகட்டு;

முதற்கட் சிரமமுண்டென்பா “சின்னுட் பயின்று தெளிந்த” என்றா.

என் ஆனும் ஒன்றை இயம்புவா ஆயின்=யாதாயினும் ஒருசொல்லை (நீவிர்) உரைப் பிராயின்;

அன்னது தன்னை=(உரைத்த) அந்தச் சொல்லை;

நீவிர் நன்கு அறிந்த எழுத்துள் காட்டுதலு என்னும் வினாவிற்கு=நீங்கள் நன்றாக அறிந்துவைத்த எழுத்துக்களுளையாம் காட்டிவிடுகின்றேம் என்று மாணக்கரை நோக்கி ஆசிரியன் கூறிய வினாவிற்கு;

இறுத்த சொல்லை அம்மாணக்கர் தங்களுலே விடையாக இறுக்கப்பட்ட சொல்லை;

விடையாக இறுப்பது சொல்லாதலின் “இறுத்த சொல்லை” என்றார்.

படி படி ஆக விரைவு குறைத்து விளக்கில=(அம்மாணக்கா சொல்லிய சொல்லை) முறையே வேகங் குறைத்து விளக்கினால்;

செவவே எழுத்து புலன் ஆகி இயங்குமா=செவவையாக எழுத்துக்களின்பயன் இது தான் என்றறிந்து தூலகற்றலிற் செல்வாகன;

விரைவு குறைத்தாவது சொற்களைத் தீவிரமாக ஒலிக்காமல் எழுத்துக்கள் மாதிரியாய் னிளப் பதமாய் ஒலித்தல். மரம் என்றதை ம---ர---ம் எனவும், ம---ர---ம்---ம்--- எனவுங் கூறுதல். எழுத்துக்களை முன்னரே அறிந்தவராதலின் இங்ஙனம் பொருள் உரைத்தாம். புல னாதல்-இதற்காகத்தான் நாம் எழுத்துக்களைப் பயின்று வாதோம் என்றுகருதிச் சொல்லிய வற்றை அறிவிற் தெளிந்தனோடல். இயங்குதல்-கற்றற்கண் ணக்கவகொண்டு பயின்றுவருதல்;

“யானை எருத்தம் பொலிய” என்றதை=(நாஸ்தியார் என்னும் தூவிலே) “யானை யெருத்தம் பொலிய” என்றுவரும் தொடரை;

“ஆவை எருது பொலிய” என்று அறிந்த=ஆவை எருது பொலிய என்று மாறுபட விளங்குகொண்ட;

“யானை யெருத்தம் பொலிய” என்று ஒருவன் இயற்றியுள்ள செய்யுட்பொருடரை மற்ற ஒருருவன் பிழையெனக் கருதி “ஆவை யெருது பொலிய” என்று திருத்திக்கொண்டான்.

இத்திருத்தம்போலவேயாகும் நம் முன்னோர் கையாண்டவந்த போதனாபுறையை இக்காலத்தார் திருத்திவருதல் என்க.

அத்தகையவரே அன்னர் = அத்தகுதியுடையார் தங்கனையே ஒப்பார்கள்; (யாரொளி?)

முததை மரபு வரு முறை தபுக்குநர் = தொன்றுதொட்டுப் பாரம்பரியமாய் வருகின்ற படிப்புமுறையை மாற்றிவருகின்றவா;

முறை தபுக்குநர் - அன்னவர் என முடிக்க.

(37) பொருளோர் தூற்றலி னின்றமி ழாள்
ரவப்பாற் செல்லா தமைதனன் றென்றல்.

- பாடல்சால் பனுவல் சிறுநிலை களிகுழம்பு இப்
பீடறி யொருவன் பெருமபொருட் கேற்றிடி
என்னோ னுலகி னெவ்வா றமைகுவ
எல்கே மாணத் தமிழறி செலவருங்
- 5 கலவியை வயிற்றுக் காப்பிற் கமைததுப்
பலவினை தவிர்ந்து பதைபதைப் புறீஇய
தமிழ்ப்புல வோர்க்குத் தக்கவொன் றுறறில்
ரிவநந தமமவாச சுருக்கி யினிதமைந
தவாமனைப் புறங்கடை யனைபா திருக்கில்
- 10 ருழவுமுத லாய பறபல வினைஞரும்
வாணிப் வாணரு மன்னும பிறரு
மேறற பெறறி யின்றமி ழாய்ந்த
பின்ன ரததுறை பேணுபு பயின்று
நன்னபெற ழுய்ப் முத்தமிழ் நாட்டின்
- 15 வேளாண் வாழ்க்கையர் தாளாண்மை செய்தில்
ரற்பி லாபதொடிப் பரததையர்க காளாய்க்
கற்புக்கடன பூண்ட பொற்புடைத தெய்வத்தைக்
கண்வழிச் செநநீர் கரைநதுக்க கடுகுந்
திண்மைநொ ளிருபுபு நெஞ்சத் திருடனி
- 20 னாவ லோரையு நற்றமிழ் நாடிய
பாவ லோரையும் படுத்தழிக ஞநரே
யிவ்வா றியற்றுநின் சேய்களியல் பறியாய்
துஞ்சுகி யின்னந துஞ்சுகி
செஞ்சுவைபு பனுவலணி செநதமிழ்த் தாயே.

(இ-ள்.) பாடல் சால் பனுவல் = (இனியதமிழ்ப்) பாடல் மிகுள்ள (ஒரு) தலை;
தபுக்குநர் = இயந்தையின என்பது தொன்றப் "பாடல்சால்" என்றார்.

சிறு விலைக்கு அளிக்கு உழி = சிறிய விலைக்குக் கொடுக்கின்ற போழுது;

உழி-காலத்தின்கண் வந்தது.

பீடு அழி ஒருவன் பெரும் பொருட்டு ஏற்றிடின = (அந்நூலின்) பெருமையைத் தெரிந்த ஒருவன் அதிகபணங்கொடுத்து வாங்குவானாயின்;

ஒரு ரூபாய் கொடுத்து ஏற்கும்படி விலை பகரப்பட்ட புத்தகம் அருமையானதெனக்கண்டு பத்து இருபது ரூபாய் கொடுத்து அதனைக் கோடூண் என்றபடி.

அன்றோன் உலகில் எவ்வாறு அமைகுவன் = (கூடிய விலை கொடுத்துவாங்கிய) அத்தகுதியுடைய அவன் (சீரகேடுறும் இக்காலத்திலே இவ்) உலகத்தில் எவ்வாறு அமைகுவன்;

அமைகுவன்- கணிக்கப்படுவான். ஒரு பொன்னை விலையாகவுடைய ஒன்றை தூறுபொன் கொடுத்து வாங்குவனெல் இக்காலத்தார் அவனைப் பித்தன் என்றும், மையலுற்றமகன் என்றும் எள்ளி ஒதுக்காநிற்பர். பண்டைக்காலத்திலோ அரசுமே பிடிபுக்களும் புலவா முதலியோர்க்கு ஏராளமான திரவியமும் பிறவும் வழங்கிவந்தனர்.

“வானம் ‘வாய்த்த வளமலைக் கவாஅம்-காண மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நங்கிய-வருந்தி ரணங்கி னாவியர் பெருமகன்-பெருங்க னுடன் பேகனுஞ் சுரும்பு-ணறுவீ யுறைகரு நாசு-நெடு வழிச்-சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருநோதா நலகிய-பிறங்குவென் னருவி வீழுஞ் சாரம்-பறம்பிற் கோமான் பாரியும்” என்பது இடைக்கழி நாட்டு நத்தத்தனார் பாட்டு; “உடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்-படா மஞ்ஞைக் கீத்த வெங்கோ-கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்” என்பது பாணா பாட்டு; “பூத்தலை யருஅப் புனைகொடி முல்லை-நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினுந்-சுறங்கு மணி நெடுநோர் கொள்கெனக் கொடுத்த-பாந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி”, “தேருடன்-முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்-படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோம-னெடுமாப் பாரி” என்பன கபிலர் பாட்டுக்கண். “முல்லைக்குத் சேரு மயிலுக்குப் போர்வையு-மெல்லோர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்-தொல்லை-யிராவா மீந்த விணைவார்போல் * * * ” என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனும் பறம்பு என்னும் மலையாட்டுச் சிற்றரசனுமாகிய பாரி என்பான் ஒருபகற் நேருந்ந்து காட்டுவழிச் செல்லுமெல்லை தோரானது முல்லைக்கொடியென்றிற் நடக்குண்ண அததேரை அம்முல்லைக்கொடி பெறுதற்கு விரும்பியதாகக்கொண்டு அதன்பால் அதனை நிறுத்திவிட்டுச் சென்றான். அவ்வெழுவருள் மற்றொரு வள்ளலாகிய நல்லூர்ச் சிற்றரசன் பேகன் என்பான் தன்பதியிலுள்ள மயில்கள் யாவும் மாரிகாலத்திற் குளிர் கொண்டு நலியாமல் வாய் அவைகளுக்குச் சட்டைகளளித்தான். பொருணையைக் குறைக்கவும், சேவ தனையைப் பெருக்கவும், சொடையியன் முதலியவற்றைத் தெளியவும் செய்கைவழி யாயப் போதித்துக்காட்டிய இவ்விருவர்தம் அன்புநிலைமை இக்காலத்துப் புல்லறிவாளர்க்கு விபரீதமாகத் தோற்றுமென்க.

அஃதே மாண = அவ்வாறே ஒப்ப;

தமிழ் அறி செல்வரும் = தமிழினருமையைத் தெரிந்து ஈடுபட்ட செல்வர்களும்;

கல்வியை வயிறு காப்பிற்கு அமைத்து = கல்விக்குற்றவிஞ்சை வரும் விற்பத்தி ஞானத்தைச் சேவனோபாய கர்மத்திற்கு உதவுவாடி பொருத்திக்கொண்டு;

பண்டைச் சங்கத்துப் புலவரெல்லாரும் நெய்தல், வாணிபம், வைத்தியம் ஆகிய பல வகைத் தொழில்களிற் றத்தமக்கு வற்றவற்றைச் சேவனோபாயத்தின்பொருட்டு நியமித்துக் கொண்டு பாஷா விற்பத்தியையுந் தங்களுக்குச் சிறப்பாகப்பூண்டு வந்தனராகலின் அவருட் பெரும்பான்மையோர் வறுமைப்பினிக்குட் பட்டிலர். இக்காலத்திலே தமிழ்மொழி பயின்றோரெல்லாரும் அப்பயிற்சியைக்கொண்டே காலங்கழிக்கக் கருதி இடர்ப்புகின்றனர். பத்துப் பதினைந்து ரூபாய் மாதவேதனம் பெற்றுத் தூய்ம்புபண்டிதராய் அமர்ந்து வறுமையி லீடுபட்டுப் பிறரால் அவமதிக்கவும் படுகின்றனர். மூட்டை சுமந்தாலுங் குடும்ப காப்பிற்கு வேண்டிய வண்டைக் குட்டின் றிற் சம்பாதித்துக்கொள்ளலாம். தச்சர், சொல்லர், நாவீதர், வண்ணாராதி யோரும் தங்குலக் கொழுந்தக்கன் அசைவுத்தியோகஸ்தாயி லுடல்வேண்டு மென்று வாஞ்சை

ஒன்றையே மேற்கொண்டு அவர்களைப் பள்ளிக்கு வைப்பர். அறிவை வளர்த்தலே கல்வியின் விசேட கோக்கமெனத் தெளிவாராயின தமிழ்க்கல்வியை நனி விரும்பிக் கற்பிப்பர்.

பல் வீணை தவிர்ந்து = (தமக்கும் தாம் கற்ற கல்விக்கும் செய்தற்றிரிய) பல செயல்களைச் செய்யாமல்;

வறுமைக் காணத்தான் தூலியற்றல், அச்சிலிவித்தல், ஆராய்தல், குடும்பக்காப்பு என் மன்னபிறவற்றையெல்லாம் நீரைவேற்றிகக்கொள்ளாமற் பாழ்படுகின்றனர் என்க. “பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயுள்-சிறந்ததங் கல்வியு மாயுட்-கறங்கருவி-கன்மேற கழுஉங் கண மலு நன் ஞாட-வின்மை தழுவுப்பட்டார்க்கு” என்பது நாலடி.

பதை பதைப்பு உழீஇய தமிழ் புலவோர்க்கு = (பலதன் படுகள் ஓயாமல் வந்து வருத்துவ தானே அவற்றைத் தாங்குந்ருரிய ஆற்றலில்லாதவராய்) மிகப்பெறுகின்ற தமிழ்ப்புலவர் தங்களுக்கும்;

தக்க ஒன்று ஆற்றில் = தகுதியாகிய ஒரு காரியத்தையாவது செய்தில்;

அச் செல்வர் செய்தில் என்க. செய்யாமைக்குக் காரணம் முற்கூறப்பட்டது. சிறு விலைக்குப் பெறக்கூடிய பொருளுக்குப் பெருவிலை கொடுத்துக் கோடல் எனக்காட்டிய உவமை புலவர்க் குதவாமையொடு பொருந்துமா நெங்ஙனமெனில், புலவர் சேவகம் விலையுயர்ந்ததெனத் தெரிந்திருந்தாலும் தற்காலம் எரிய சம்பளத்திற்குப் பெறக்கூடியதாயிருத்தலின் உயர்ந்த வேதனங்கொடுத்தால் உலகு நகைக்கு மென்றஞ்சிக் கொடா தொழிதலின் ஒருபுடைப் பொருள் தும், அன்றியும் அங்ஙனம் அஞ்சி விலக்கும் உலக ஈகைப்பை அற்ப விலைக்கு வாங்கக்கூடிய பரத்தையர் போகம் முதலியவற்றுக்கு அதிக விலை கொடுத்துக் கோடலால் மறுவழித் தம்பால் அடைவித்துங் கொள்கின்றனர் என்ற இகழ்ச்சிக்கும் மற்றொரு புடை ஓக்கும் என்க.

இவரும் தம் அவா சுருக்கி இனிது அமைந்து = இப்புலவர்தாமும் (தம்மை வருத்தி வரு கின்ற) ஆசையைக் குறைத்து இனிதாக மனோசாந்தமுற்று;

தம்மிடத் தில்லனவற்றைத் தாம்பெற விரும்புதல் அவாவாதலின் அதற்கு வறுமை எனப் பொருளுங் கூறுப. அதனை முற்றும் விடுத்தல் துறவிகளொழிந்த ஐனையோர்க்கு அரியதொன் றாதலின் “சுருக்கி” என்றார். சுருக்குதலாவது உடலை ஒம்புதற்கு வேண்டிய உணவும் உடையு ம்பெற்றுழி மனசாம்பியமாகி அலங்காரம், சுவை, ஆரவாரம் என்னுமித் தொடக்கத்தனவற்றை நாடாமல் அறவே களைந்து “அழுக்கா நவாவெருளியின் னொச்சொல்” என்பனவும் அவை போன் றனவும் இல்லாதாராய் இருமைக்கும் காணமாகிய நகுணநட்செய்கை யுடையவராய் இருத்தல் என்க.

அவர் மனை புறங்கடை அணையாது இருக்கில் = அச்செல்வருடைய வீட்டு வெளிவாயிற் கதவத்தைச் சேராதிருக்கவுமாட்டார்கள்;

அச்செல்வர் இப்புலவரைத் தம் அகத்துள்ளே உரவிடவுமாட்டார் என்பது தோன்றப் “புறங்கடை” என்றார். “புல்லுக் கட்டும் விறகுஞ் சுமந்தபேர் பூர்வ சண் புண்ய பலத்தினு- னெல்லுக் கட்டும் பணக்கட்டு நேர்ந்தபி ரீலக் கல்லுக் கடுக்கனும் போடுவர்-சொல்லுக் கட்டும் புலவரைக் கண்டககார் ஹறிப் பாய்ந்து கதவை யடைததெதிரா-மல்லுக் கட்டும் புல்லரை ***” எனப் பிற்காலத்தாருங் கூறி வருகின்றனர்.

உழவு முதல் ஆய பல் பல வீணைளும் = உழவை முதலாகவுடைய பல்பல தொழிலாளர் களும்;

வாணிபம் வாணரும் = (அத்தொழிலாளர்களால் வீணைவிக்கப்பட்ட பொருள்களை) வியா பாரஞ் செய்து பிழைக்கும் வையியரும்;

மன்னும் பிறரும் = இவர்களிடத்திற் சேர்ந்திருந்து பிழைக்கும் ஏனையோரும்;

கணக்கர் முதலோரையுங் கொங்கு.

ஏற்ற பெற்றி இன் தமிழ் ஆய்ந்த பின்னர்=(தங்கள் பாஷையையும் தாம் செய்யும் தொழிலையும் துட்பமாக அறிதற்கேற்ற தன்மையனவாக) இனிய தமிழை ஆராய்ந்து கற்ற பின்னர்;

அ துறை பேணுபு பயின்று=(தம் சீவனோபாயத்திற்கு வேண்டிய) அத்தொழிற் பகுதியை விரும்பிக்கற்று (அவ்வாறு கற்றபின்னர் அத்தொழிலைப் பலகாலம்) செய்துவருதலுன்னே; நன்னர் பெற்று உய்ய=நன்மையை அடைந்து (அவ்வொல்லாருஞ்) சீவிகள்;

இங்ஙனம் புரிவரெல் நம் தேசமும் பாஷையும் கெடாமல் நனி விளங்கும் என்க. இத னாற் கட்டாயப் படிப்பு வைத்துக்கோடல் இன்றியமையாதெனக் குறிக்கப்பட்டது.

மு தமிழ் நாட்டின் வேளாண் வாழ்க்கையர்=மூன்றாண்டி தழைப்பெயுள்ள நாகரிகம் வாய்ந்த பொரிபோலெனக் கூறிக்கொண்டிருப்போர்;

நாகரிகம் என்பது உபகாரம் என்னும் பொருட்டு. “நயத்தக்க நாகரிகம்” என்பது குறள்; “நஞ்சு முண்பா நனிநா சரீகர்” எனபது நற்றிணை.

தாளாண்மை செய்திலா=முயற்சி புரிகின்றிலர்; (ஊக்கஞ் செலுத்துகிலர், உபகரித்திலர், என்றும் கூறற்கும்.)

உழவர் முதலியோர்க்குத்தாம் இவ்வறிவு வாய்ந்தில தென்னின் அறிவுமாற்றலுஞ் சான்ற வரெனப் பெரும்பெயர் வானா தாங்கிக்காண்டிருப்பவர் யாது காணும்பற்றி இவற்றைச் செய்தற்கு முன் வந்திலா என்க. இவர்கள் தமிழோடு தமிழ்ப்புலவர்களையும் அழிக்கின்றார்கள் என்ப பிற் கூறுப.

அற்பு இல் ஆய தொடி பரத்தையர்க்கு ஆளாய்=அன்பில்லாத தெரிந்த வளையல்களை அணிந்த பொதுமகளிர்க்கு ஆட்பட்டு;

பரத்தையர் காட்டும் அன்பு வஞ்சகப் போலியன்றி மெய்யன்பு ஆகாது ஆவின் “அற் பில்” என்றார். “அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய்தொடியார்-ரின்கொ லிழுக்குத் தரும்” என்னும் குறளையும் அதன் விசேடவுரையையும் நோக்குக.

மதுகேடர் நிதிதொலைக்கும் மார்க்கம் பல்லாறு யிருப்பவும் பரத்தையரைமட்டுங் குறித்த தென்னோவெனின் காமமே பாவங்களெல்லாவற்றையும் பயக்குந் தாயாகித் தலைநின்றவின் என்க. “கொலையஞ்சார் பொய்நாணர் மாணமு மோம்பார்-கனவொன்றோ வேனையவுஞ் செய்வார்-பழி யொடு-பாவமிஃ தென்னா பிதி துமற் தென்செய்யார்-காமங் கதுவப்பட்டா” என்னும் நீதி நெறிவிளக்கச் செய்யுளையும், “முடிபொரு ளுணர்ந்தோ முதுநீ ருலகிற்-கடியப் பட்டன வைத் துள வவற்றிற்-கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்-தன்னா தாகுங் காமம் தம்பா-லாங்கவை கடித்தோ ரல்லவை கடித்தோரென-நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க-ணீங்கா ரன்றே நீனிவ வேந்தே-தாங்கா நரகத் தன்னிடை யுழப்போர்” என்னும் மணிமேகலை கூற்றையும், “மண்ணு லகி லுள்ள வரம்பில் பெரும்பவத்தைப்-பெண்ணுருவ மாகப் பிரமன் படைத்தனனா-வண்ண லஃ துணர்ந்தி யன்னவரைச சிந்தைதனி-லெண்ணவரும் பாவ மெழுமையினு நீங்குவதே” என் னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளையும் அன்னபிரவந்தையுங் கண்டறிசு. “தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய-வாம மேகலை மங்கைய ரால்வருங்-காம மில்லை யெனிற்கடுக கேடெனு-நாம மில்லை நரகமு மில்லையே” என்றனர் கம்பநாடரும். பரத்தையர் பொருள்பறிக்குந் தன்மையைச் சீகா ளாத்திப் புராணஞ் செட்டியாறு-“குனித்த விற்பிற லாசினங் குமாராக ருடத்தை-யனிச்ச மெல் ளடிச் சுவியன முலையவ ளடிகார்-தனிக்க யிற்பினிற் பூட்டிவிட்டனுதினந் தாழ்ந்த-மணக்கி ண்றநினிற் பொருட்சலம் வறந்திட முகப்பான்”.

கற்பு கடன் பூண்ட பொற்பு உடை தெய்வத்தை=தனது கற்பனைப்படியே நடக்கும் கட மையை விரதமாகப் பூண்டுகொண்ட பொலிவினையுடைய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த மனையாளி;

செய்கையார் குறைவில்லை என்பார் “கற்புக்கடன் பூண்ட” என்றும், அழகார் குறை வில்லை என்பார் “பொற்புடை” என்றும், நிக்கிரகாதுக்கிரக வாற்றலுமுண்டென்பார் “தெய் வத்தை” என்றும் கூறினர். “பொற்புடை” என்னுமிலேசானே-அணியிருந்தமையும், முன்

பின் அமைந்த சொற்போக்கால் அதனைப் பரத்தையர்க்குக் கணவன் கட்டளைப்படி அளித்தமையும் பெறப்பட்டன. இதனூற் பொறையுடைமையும் கூறப்பட்டது. பொற்பு-அழகுமாம்.

கண் வழி செந்நீர் கரைந்து உக கடுகும் = கண்ணினிடமாக இரத்தம் கரைந்து சிந்தும் வண்ணம் விரைந்தொறுக்கும்;

கொடுமை தோன்ற நீர் என்னுது “செந்நீர்” என்றார். செந்நீர் என்றமையானே கரைதலைக் கண்ணின்மேல் ஏற்றுக. “உக” என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலின் “வழி” என்றது வழிந்தோடுகின்ற என்று தொகைப்பொருள் பயக்காது. ஆராய்வின்மையும் சினமிகுதியும் தோன்றக் “கடுகும்” என்றார்.

திண்மை கொள் இரும்பு நெஞ்சம் திருடன் இன் = திண் என்ற வன்மைத்தன்மையைக் கொண்ட இரும்பொத்த மனசினையுடைய கன்வனைப் போல;

பிறபெண்களை விரும்பி நாடாமல் நின்னையே நிததமும் பேணி வருவேன் என்று வாக்குச் செய்து மணந்தபின்னர் மாறு செய்தல் “திருடன்” என்றார். “தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்” என்றாங்கு அவனெஞ்சிற்கு அது புலப்படும் என்பது தோன்ற “நெஞ்சத் திருடன்” என்றார். அடைமொழிக்குக் காரணம் இதனானே இதுவெனப் புலப்படும். இரும்பிற்கும் இவனுக்கும் இயைந்தவற்றை விரித்துக் கூறிக்கொள்க.

(நல்ல தமிழ் நாடிய) நாவலோரையும் = (நல்ல தமிழை ஆராய்ந்த) நாவன்மை வாய்ந்த புலவர் தங்களையும்;

நல் தமிழ் நாடிய பாவலோரையும் = நன்மையமைந்த தமிழானது இவரையடைந்து உய்குவலென்று ஆராய்ந்து வந்தமைந்த பாக்களைப் பாடும் வல்லமை வாய்ந்தார் தங்கனையும்;

“நறமமிழ் நாடிய” என்னும் அடைத்தொடரை இரண்டிடத்துங் கூட்டிக்கொள்க. அத்தொடர் பாவல்தமைக்கு இயற்கையாக அமைந்திருப்பது அவர்க்கியற்கையான் அமைந்த பெருமையைப் புலப்படுத்தற் கென்க. பாவலர் கூறுவதை விளங்க வைத்தற்கும் நாவலரே காரணராகி நின்றலின் நாவலர் முற்கூறப்பட்டனர்.

படுத்து அழிக்குநர் = (வறுமைக்குள்ளும் இகழ்ச்சிக்குள்ளும்) அகப்படுத்திக் கெடுக்கின்றார்கள்;

இ ஆறு இயற்றும் நின் சேய்கள் இயல்பு அறியாய் = இக்கூறியவண்ணம் பல கேடுகளைத் தாமே இயற்றிக்கொண்டு கெடுகின்ற நினது குழைந்தகனின் இயற்கையை அறியாதவளாகி; தஞ்சதி இன்னம் தஞ்சதி = நித்திரை புரிகின்றாய் இன்னும் இவ்வாறே உறவருவாயாக; நீ அவர்களைத் திருத்த முயலாமற் பராமுகமாயிருதல் பெருங்குற்றமே என்று குறிப்பிக் கப்பட்டது.

செம் சுவை பணுவல் அணி செம் தமிழ் தாயே = செவ்விய சுவை வாய்ந்த துள்களை அணி கலன்களாகப் பூண்ட செந்தமிழ்த்தாயே;

தாயே-துஞ்சதி இன்னந் துஞ்சதி என முடிக்க.

“நின்னருமைப் புதல்வரெலா நினையிகந்தாங் கிலமகன்பா னேசம் பூண்க-கண்ணிறநற் தமிழணங்கே யென்பவநீ யிழைத்தனெகொல் கமலப்புத்தேன் * * *” என்று பிறரும் புலம்பினர்.

(38) மேனிலை புணர்ந்து விழுநிய நடைபயின்
றுானமின் மரபின துண்மைக் கவியெனல்.

புலத்துறை முற்றிய புலவோர் தம்மையு
நலத்தகு பாவரு ணல்லோர் தம்மையு

உலகியல் விளக்கம்.

- நிலத்துப்புநுந் நிறீஇப நேரிய லோசையு
 மறத்துறை வழாத வந்தணர் தம்மையும்
 5 மறத்துறை வழாத மறவோர் தங்கனொடு
 மண்ணுள் வோசையு மங்கையர் கற்பையும்
 பெற்றோர் பேராத பெருநா ளவர்க்குநிக
 ருற்றோர் தம்மையு மின்னர் பிறமையும்
 பத்து மருங்கினுந் தேநர் பெபரினன்
 10 மெய்ததிரு மகனை மென்மைசா லைவரே
 யென்னுநித தொடக்கத் திவர்வர லாற்றையு
 நன்றிதரு கடவுளா நாம்போற் றுறுமே
 பொன்றற் றுநதொறாஃ மொன்றுபெறுந் தொ
 நன்றற் றிறையை நாமுன் குதுமே
 15 இனியே,
 நிறநிலைக் காப்பும் பிறர்நேர்பு வெறுக்கு
 முறையு நம்மனோர் முற்றித்துறை போந்த
 முதலினு னன்றே முரண்கோ ளாளர்தம
 யற்பல குழுஉக்கள் பாறுபட்டு மறைந்துங்
 20 கற்புட னமைந்து காட்சியுற் றதுவே
 யுடையே யணியே யுயர்த்துவ தம்மையென்
 றடைவுறு மனத்தி னம்மே னுட்டா
 ருண்டி வசைதமை யுணவிர்கமை கருவியை
 யண்டிய வல்சியை யருந்துவகைப் பொருளை
 25 மண்டிய வுடையின் மரபினைப் பலவா
 நொடிகசொரு மாற்றம் பிடுகருந ரிவரே
 சொல்லணி தமமைத் தூற்றநர் முரண்டு
 நமரே,
 யுணுமுத லவற்றிற் சூள்ள வாகுல
 30 நீர்மை களோது நிலைத்தமொழிக் கவ்வெண்
 நீரங் கலந்த நெஞ்சினொ டியைகருநர்
 பொருள்களை யவர்போல் வாளா புனைகிறர்
 மருளற வருள்கொடு மனனிற்றி யாய்ந்து
 குறைவு மிகையுங் கொளாஅது செவ்வெ
 35 னிலத்துவகை யியற்கை நலத்தாசர் செய்கை
 குலத்தரிவை நலத்திற் கூறியார் குநரே
 தேன்பொதி மருந்தெனச் செய்யுணனி செய்தே
 நான்குமுழத் தறுவையை நம்மனோ ரொன்றுடஇத்
 தாஅஞ் சென்று தகைபல வாற்றுந
 40 தாஅஞ் செய்கைகொ லன்னவர் தமக்கே
 யுடையில ராகி யுணரப்பருஞ் சீர்சா
 னடைதவழ் வினைதமை நனிதுறந் தனாயல

ரிவற்ற னாமரே யேற்பன வற்றை
யெததுணை மதிததின் புயற்றி நீநீஇயின

45 ரேணையர் தமமையு ரொமசையு
மான வறிவா னைமற்றுநொக குறினே.

(இ-ஈ.) புலம் துறை முற்றிய புலவோர் தம்மையும் = துற்றுகளிலே ஆராய்ச்சி
சிறந்த புலவர்தங்களையும்;

புலம்-தூல்; “புலந்தொகுத் தோனே போக்கற பணுவல்” என்பது தொல்காப்பியப்
பாயிரம். புலத்துறை முற்றிய கூடலூரகிழாரா என்பது ஒருபுலவர் பெருமானின் பெயர்.
“புலந்துறை போகிய புலவர் நாலினூழ்-கலந்துறை கலைமகள் கவிதை கர்தமா-நிலந்தொழப்
புறப்படு நிலைய னாகுமிய-வலங்கிழை பெருமையை யெண்ண வேண்டுகோ” என்பது ஒரு
பெரியார் பாட்டு. புலவோர் என்றமையின் தூலியற்றி ஆராய்வோரான்க. இயற்கைக் கவித்
துவமும் ஆராய்ச்சி வன்மையு மிருத்தல்பற்றி இவர் முற்கூறப்பட்டனர். இதற்குச் சான்றாவோர்
நல்லந்துவனார் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் என்க. இனி, புலம் வேதமுமாம். “புலனும்
பூவனா நாமமுநீ”, “புலம்புரி யந்தணர் கலங்கினர் மருண்டு” என்பன பரிபாடல். புலத்
துறைகளே முடித்த பெரியோருமாம்.

நலம் தகு பா அருள் நல்லோர் தம்மையும் = நன்மைக்குத் தகுதியனவாகிய பாடல்களாச்
செய்துவும் நல்லோர் தங்களையும்;

பாவலன் செய்யுட் செய்யுங் காலத்தும் பாடப்படுபொருளோடு ஒன்றுபட அரும்பெரும்
பொருள்களாப் பாவின் வழியாக அமைத்துக் கொடுத்தலின் “நலத்தகு பா” என்றார். உலகத்
துப்பொருள்களோடு வேற்றுமையின்றி நெஞ்சுநெக்குருகிக் கண்டு கண்டுவந்து கண்டெனவளிக்
கும் காட்சி சான்ற நன்றியமைந்தவர் என்பது தோன்ற “அரு ணல்லோர்” என்றும் கூறினர்.

நிலத்து புகழ் நீநீஇய நேர் இயலோரையும் = இப்புகழ்க்கிலே கீர்த்தியை நிறுத்திய
நேர்மையமைந்த இலக்கணமுடையோரையும்;

“தேடின ரியாவ ரேகொ லெழுவுகை யானுஞ் சீர்த்தி-நீடினா ரவரே யென்பர் நீணிலத்
துயர்ந்த மாந்தர்” என்பது வில்லிபாரதப்பாயிரம். கல்வி, ஆண்மை, செல்வம், வீரம், கொடை
என்னு மித்தொடக்கத்தனவற்றார் புகழ் மருவும் என்ப. “நிலவரை நீன்புக ழாற்றிற் புல
வரைப்-போற்றாது புத்தே ஞாலகு” என்பது குறள்; “புலவர் பாடும புகழுடையோர் விசும்பின்-
வலவ னேவா வான வூர்தி-யெய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்து” என்பது புறம்.

அறம துறை வழாத அந்தணர் தம்மையும் = (தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள) அறவழி
யினின்றும் விலகிச் சேராது பிராமணர்தங்களையும்;

அந்தணர்-அந்தத்தை அணவுவர். எனவே வேதாந்தத்தையே நோக்குவார் என்றவாறு.
அந்தனானன் என்புழி அழகிய தண்ணியுடையவன் என்றும் பொருள்படும். “அறத்துறை
விளங்கிய யறவோர் பள்ளியும்” என்பது சிலப்பதிகாரம். இனி, அறமும் அதன் துறைகளும்
விளங்குவதற்குக் காரணமாகிய அந்தணர் தங்களையும் என்றமாம். “அறத்துறை” அறமும்
அறத்தின் துறையுமென உம்மைத்தொனுக. அறத்தின் விரிவாகிய இயல்களையும், இவ்வறதற
வற வியல்களையும் அவ்விரண்டறங்களின் புல துறைகளையும் விரிந்த தூல்களின் காண்க.

மறம் துறை வழாத மறவோர் தங்கள் ஓடு-வீரமும் அதன் துறைகளும் பிறழாத
(எனவே அவைகள் விளங்குதற்குக் காரணமாகி நின்ற) வீரர் தங்களோடு;

இதுவும் உம்மைத்தொகை. “மறத்துறை விளங்கிய மன்னவர்” என்பது சிலப்பதிக
காரம். மறத்துறை வெட்சி முதலிய எழுவுகைப்படும். விரிவைத் தொல்காப்பியப் புறத்திணை
யியலுள்ளும் பிற விலக்கணப் பொருளதிகாரங்களுள்ளும் கண்டு கொள்க.

மண் ஆள்வோனாயும் = சிலவுலகத்தை ஆட்சிபுரியும் அரசர்களுக்கும்;

“பொன்னி னோதும் பொருபடை யப்படை--தன்னி னோதற் தரணி” என்பது கருதி மரவ ரோடு அரசர் கூட்டி எண்ணப்பட்டார். மன்னர்தம்மையும் என்னுது ஆளவோனாயும் என்ற மையன் அவர்தஞ் செங்கோலுண்மை விளக்கப்பட்டது.

[மக்கையர் கம்பையும்] கற்பு மங்கையரையும் = கற்பினும் கிறந்த மகளிர் தங்களையும்;

முற்கூறப்பட்டவரும் அன்னபிறரும் தத்தமக்குரிய தொழில்களிலே கிறப்புற்றிலரெனினும் இகழ்ப்படமாட்டார். மங்கையர்க்கது சாலாமைதோன்றக் கற்பு மங்கையரையும் என்னுது “மக்கையர் கம்பையும்” என்றார். ஆதலின் கற்பு மங்கையரையும் என விசுதி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

“தங்களு யகரிற் றெய்வர் தவம்பிறி திலவென் றெண்ணு-மங்கைமார் சிந்தை போலத் தூயது” என்றார் கம்பநாடரும். கற்பு ஆரிய கற்பு, சீரிய கற்பு என இருவகைப்படும். அந் கற்பு மறக்கற்பு என்றும் கூறுப. “ஆரிய கற்பிற் றேறிய நல்லிசை-உண்டார் கூர்த லொண் டொடி கணவ” என்பது பதிற்றுப்பத்து. “உரைசால் பத்தினிக் குயர்தோ தேத்தலும்” என்பது சிலப்பதிகாரம். “கற்புடைமகளை மகனே அன்றித் தேவரு முனிவர் முதலாயுள்ளோருஞ் சென்றேத்துதல் இயல்பாகலும்” எனபா அடியார்க்குநல்லார். “வானம் பொய்யாது வனம் பிழைப் பறியாது-நீனிவ வேந்தன் கொற்றஞ்சிதையாது-பதநிளிப் பெண்டி ரிருந்த நாடு” என்பது சிலப்பதிகாரம். இவற்றையும் இன்னபிறவற்றையும் ஏற்ப விரித்துரைத்துக் கொள்க.

பெற்றோர் போந்த பெருநாள் = தமமைப் பெற்றெடுத்த இருமுது குரவர்களும் ஹ்ந்து போன பெரியநாளிலே;

சிரத்த தினத்தை இவ்வனங் கூறினா. சிரத்தம் சிரத்தையோடு செய்யப்படுவதாதலின் செய்யு மத்தினத்தைப் பெருநாள் என்றார். அததினத்தைத் திதியைக் கொண்டேனும் நட்சத் திரத்தைக்கொண்டேனும் குறிப்பர். அடியார், முனிவரா, துறவிகளாதி யபெரியோர்க்குப் பெரும்பான்மையும் நட்சத்திரத்தையும் ஏனையார்க்குத் திதியையும் கொள்வது வழக்கம். பெற ரோக் கன்றி ஏனையோர்க்கும் சிரத்தம் செய்தல் உண்டேனும் முறையின் தலைமைபற்றி இவ வனங் கூறினார். “தென்புலத்தார் தெய்வம்” என்று வள்ளுவனா தொடங்கியதும் ஆராய்தற் பாற்று.

அவர்க் து நிகர் உற்றோர் தம்மையும் = அவர்களுக்குச் சமானமானவர் தங்கனையும்;

பிதிர்வாணம், மாதிரிவாணம் என்னுந் தானத்திலே வரிக்கப்பெற்ற அந்தணவரப் பிதிர ராகப் பாவித்து வணங்குதலை ஈண்டிக் கூறினா. விசுவதேவர், வீண்டு முதலியதானவகையுங் கொள்க.

இன்னர் பிறரையும் = இவர்ப்போன்றாராகிய பிறர்தங்கனையும்;

(“இன்ன பிறரையும்” என்பது பாடமாயின இவர்போன்ற பிறர்தங்கனையும் என்றார்த்துக்கொள்க.)

ஆசாரியர், உயர்த்தோ, வள்ளல்கள் என்னுமித் தொடக்கத்தாரை ஈண்டிக் குறிப்பித்தார்.

பத்து மருங்கினும் தேர் ஊர் பெயரினன் = பத்துத் திசைகளினும் தேரைச் செலுத்து வோன் எனப் பெயரியவன்மன்;

அவனைத் தசரதன் என்ப. வடமொழிப் பெயரைத் தமிழ்துலுட் சேர்த்தல் பெரும் பாலும் வழக்கன்றாதலின் இவ்வனங் கூறினா. இப்பெயர்க் காரணம் பத்துவகைத் தேருடைமை என்றும், பத்துவிதத் தேர்செலுத்தும் ஆற்றலுடைமை என்றும் பலபடக் கூறுவாருமுள். யாதொரு காரணம் பற்றியாவது இப்பெயர் ஏற்பட்டதெனின் அதற்குமுந் தி வழங்கிய இயற் பெயரும் ஒன்றிருத்தல் வேண்டுமென்க.

மெய் திரு மகனே = மெய்மை அமைந்த செல்வத்தினையுடைய குமாரனே;

அவனை இராமன் என்ப. சீதாபிராட்டி இலக்குமணன் அனுமன் முதலியோரையும் கொள்க.

திரு-அழகுமாம். திருமகன்-சிதாமனனுமாம். “நீனக்கிவன் மகனாகத் தேன்றிய தூஉ-மனக்கியா யாற்குநீ மகனாய் தூஉம்” என்னும் மன்கேசலிப் பருதியும் மகனுக்கு இப் பொருளுண்மையை வலியுறுத்தும். “மெயத்திரு”-முத்திச் செல்வமுமாம், மற்றவையெல்லாம் பொய்த்திருவாதலின். ஈண்டுத் தேவர்தம் அவதாரங்களை யெல்லாங் கொள்க.

மென்மை சால்நிலவோ-மாட்சிமை மிக்க பஞ்சபாண்டவர்களே;

திரியோதரனுதியோரால் எத்தனையோ தாழ்த்தப்பட்டும் தாழாமல் அறச்செயலும் இறைப்புரிவும் உடையராய் நுத்தமைப்பற்றி மேன்மை சான்றனர் என்றா.

என்னும் இ தொடக்கத்து இவர் வரல் ஆற்றையும் = என்றுகூடும் இத்தொடக்கத்தினையுடைய இவர்களின் வரலாற்று முறைகளேத் தெரிவிக்கின்ற தூல்களையும்;

இராமாயணம் பாரதம் என்னும் இவ்விரண்டும் இதிகாசமாதலின் சிறப்புக்குநிக் கூறப் பட்டன. இவற்றை இக்காலத்தார் தேச சரித்திரம் என்பர். அடியவர் வரலாறு, அரசர்வரலாறு உள்ளவர்க் வரலாறு, கற்புடைய மங்கையர் வரலாறு என்பன போன்றவற்றையுங் கொள்க.

நன்றி தருகடவுள் ஆ(க) நாம் போற்றுகும் = நன்மையைத் தருகின்ற கடவுளாக நாம் (பாவித்துத்) துதித்து வருகின்றோம்;

கற்றோரையும், அவரை ஒப்பாரையும், கல்வியையும் தெய்வமாகக் கருதிவருதற்கு அவர்தம் ஆற்றலை எத்துணை அறிந்தின்புற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஈண்டாராயத்தற்பாற்று. இவரன்றோ தமக்கு வேண்டியவற்றை இழந்திடாத ஆற்றல் வாய்ந்தவராவர்.

ஒன்று ஆற்றும் தொறாஉம் = ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் எல்லாப் பொழுதின்கண்ணும்;

ஒன்று பெறும் தொறாஉம் = ஒன்றினை அடையும் எல்லாப் பொழுதின்கண்ணும்;

தொறும் என்பது கடவுள்வாழ்த்தி வீட்சிதோன்ற இரண்டிடத்தும் அளபெடுத்தது.

நன்று ஆற்று இறைய நாம் உள்குதும் = நன்மையைப் புரிந்துவருகின்ற கடவுளை நாம் நீனைத்துவருகின்றோம்;

யாதொன்றைச் செய்யும் பொழுதும் கடவுளை நம்பிச் செய்தால் அச்செயலாற் பெறுவது நனமையே என்பது போதா “நன்றாற் றிறையை” என்று கூறினார். பெறுதல் முதலாய் நன்மைகள் அடைவிப்பவன் இறைவனாதலின் அவனை உள்குதல் செய்ந்நன்றியறிதலாகும். உள்ளார்க்கு உய்வில்லே. “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லே”-செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பது குறள்.

இனியே = அப்பால்;

நிறம் நிலை காப்பும் = வருணச்சீரமைக் காவலையும்;

தந்தம் வருணங்கட்கும் ஆச்சிரமங்கட்கும் ஏற்ப விதித்தபடி ஒருகுதலே நிறநிலைக் காவல் எனப்பட்டது. இதனைச் சுவதருமம் என்ப. தத்தமக்கு ஒவ்வாத பிறவருணச்சீரமை தருமங்களை அறுட்டித்தலைப் பாதருமம் என்ப. “சாதாரியமாக அறுட்டிக்கப்பட்ட பாதருமத்தினும் சுவதருமம் பண்பானே தாழ்மைத்தேனும் அது சிறப்பைச் செய்யும். சுவதருமத்தான் வருமரணம் சிறப்பைக் கொடுக்கும், பாதருமம் அச்சம்பயக்கும்” என்பது கீதை. இவ்வரிய மேற்கோளையுந் கருதுகிலராய இக்காலத்தார் பாதருமத்தையே அறுட்டித்துக் கெடுவர். தூல தேசப் பிறப்பிலே வருணபேதங்களிலே, புத்தித்தத்துவத்திலே அவை பொருந்தியுள் என்றாங்கு நீனைத்துவருதலே பாதருமாறுட்டானத்திற்கு மூலகாரணம். புத்தி தத்துவம், நோய், பேரிழவுகள் என்னுமவை ஊழின்வழியே வருதற்பாலன என்பதுபோல அவலுழ்வழியான் வருணபேதங்களும் தூல தேசப்பிறப்பைப் பற்றிநிற்கும் என்னும் துணுக்க முனராமையே மேற்கூறிய நீனைப்பை உண்டாக்கிற் றென்ப. முன்னர்ச்செய்த தீவினை நோய் முதலியவற்றைக் கொண்டு வருத்தற்கும் எல்வினை நன்மையுரிதற்கும் ஆதாரமாக இருப்பது தூலதேசமாய் இருப்பவும் அததூல தேசம் வருணப் பிறப்புக்குமட்டும் காரணமாகாது என்றல் பொருந்தாதென்க.

பிறர் நோபு வெறுக்கும் முறையும் = பிறர்தங்கள் ஊறுமுதலியன நிகழ்தலை முனிகின்ற முறைமையையும்;

பிறர் என்பவர் நீசர், புறச்சமயிகள், சமயப்பிரட்ட ராதித்யோர்.

நம்மனோடு முற்றி துறை போந்த முதலினான் அன்றோ = நம்மவராகிய முன்னைச் சான் றோர் (மம்மவரிடத் தெல்லாம் நிறைவேறும்படி வாய்ந்த ஆற்றல் சான்ற) தெளிந்தவழியிற் சென்ற காரணத்தினால் அன்றோ;

முரண்கோள் ஆள்தம் = ஒன்றோடொன்று மாறுபடுகின்ற கொள்கையையுடைய மதச் சார்பினர்களின்;

பல் பல குழுக்கள் பாறுபட்டு மறைந்தும் = பலப்பலவாகிய கூட்டங்கள் அழிவினுட் பட்டு மறைந்துபோயும்;

கற்பு உடன் அமைந்து காட்சி உற்றது = (முன்னைச் சான்றோர்) கற்பித்தவண்ணம் (இதுகாறும்) பொருந்திவந்து தோற்றம் பெற்றது நமது மதம்;

ஒவ்வொரு சாதியாகும் தத்தமக்குரிய மதத்தின்மேற் பற்றுடையவராயிருத்தல் வேண்டி யது முறைமையாகும். அப்பற்றுக்கொண்டு புறச்சமயங்களை இகழ்ந்து ஒழிக்கவும் படாது. கண வனையே கைக்கொண்டொழுகும் கற்புடைப் பெண்ணொருத்தி அந்நியன்பால் உரையாட நோந் துழி விருப்பும் வெறுப்புந் காட்டாமல் எந்நன்ம நடந்துகொள்வாளோ அவ்நன்மே புறமதச்சார் பினரோடு நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். இதனைப் புறவேற்றுமை என்ப. இனிப்புறவேற்றுமை இனிது நடந்துவருதற்கு அகவேற்றுமையும் சாதிக்கப்பட்டு வரல்வேண்டும். சைவ மதத்தின ராகிய அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தார்க்கும் வெவ்வேறுகிய ஒழுக்கங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்குலத்தான் கீழ்க்குலத்தவன்பால் விருந்துண்ணல் மணரோதல் ஆகியன செய்யமாட்டான். இத்தகைய அகவேற்றுமைகளை அதுசரிக்கும் பொழுதும் மேற்கூறியவாறே படை, பழி, பொறாமை முதலியன வற்றைக் கொள்ளாமற் சாதித்துவருதல் வேண்டும். சாதிக்கா விடின் உலகம் இனிது நடைபெறுமாறேயில்லை. சாதிப்பதால் என்றும் நலனையன்றித் தீமை விளைவது மில்லை. ஒர் உடம்பின்கண்ணுள்ள அவயவங்கள், இடக்கை, வலக்கை, பாதம், கிரக, எனப்பல்வேறு பணிக்ருகிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் உடையனவாக அமைக்கப் பட்டிருந்தாலும் அவையெல்லாம் தம்முன் முரணாமல் உடம்பொடு பயன்படப் பொருந்தி அவ்வுடலுக்கோர் தீமைவருங் காலத்து ஒன்றித்துதவுதல்போல அகவேற்றுமையுடைய ஒருசமயப் பலபகுப்பினர்தம்முள்ளும் மதாபிமானமும் அதனை அடுத்த ஒற்றுமையும் இருந்துவருதல் வேண்டும். முக்காலமும் ஒருந் குணந்த பெரியோர் தாபித்தவற்றை முக்குணவயத்தாராகிய நாம் அகற்றிவிட நினைப்பது எத் துணைப் பேதைமை என்க. இங்ஙனமே இந்நூலாசிரியர் துதலிய கருத்தை இன்னும் விரிக்கிற பெருகும். வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்ச்சு.

உடையே அணியே உயர்த்துவ தம்மை என்று அடைவதும் மனத்தின் அமேல் நாட்டார் = ஆடையே, அலங்காரமே தம்மை உயர்த்துவன (மேன்மைப்படுத்துவன) என்று கருதி (அவற்றை அவாவி) அடைதலுறும் மனசினையுடைய அந்த மேனாட்டு மக்களது;

ஆயுத வகைகளையும் கொள்க. நகைகள் பலவற்றை அணிந்து கொள்ளாராதலின் அண் யென்பது ஈண்டு அலங்காரத்தின்கண் வந்தது. நற்குண நற்செய்கைகளிலே அவர்க்கு நம்பிக்கையில்லை என்றபடி.

உண்டி வகை தமை = உணவிற்றுகுரிய பண்டங்களின் பகுதிகளையும்;

உணவிற்கு அமை சருவியை = அப்பண்டங்களை உணவிற்காமாறு செய்துகோடற் குரிய கருவிகளையும்;

அண்டிய வல்சியை = பொருந்திய ஆகாரங்களையும்;

அவ்விரண்டானு மாதல்பற்றி “அண்டிய வல்சி” என்றார். புறநாட்டது என்பது போதர்த்துமாம்.

அருந்து வகை பொருளை = அவ்வுண்டியை அருந்துவதற்கேற்ற வகையினையுடைய பொருள்களையும்;

ஆகாரம் வைத்தற்கும் அதனை எடுத்தருந்தற்கும் இருத்தற்கும் வேண்டியன பீடம், கலம், காண்டி, (சிற்றகப்பை) முள், இருக்கை முதலியன என்க. அருந்துதல் என் றவிலேசானே கன் முதலியன பருகுதலையுங் கொள்க. தமிழ்ச்சாதியாரின் உணவுவகை கடித்தல், நக்கல், பருகல், விழுதல், மெல்லல் என நுதுவகைப்படும். அவற்றைக் கொள்வகை உண்டல், தின்மல், நக்கல், பருகல் என நான்கு வகைப்படும்; சோறு முதலியன உண்டல், கறிமுதலியன தின்மல், தேன் முதலியன நக்கல், நீர் முதலியன பருகல் என்ப.

மண்டிய உடையின் மரபினை = நெருக்கிய ஆடையின் முறைமையையும்;

காற்றுப்புருத்தற்கும் இடனினறி யுடுப்பர் என்பதூஉம் புறநாட்டுப் பருத்தியான் இயற்றப் பட்டது என்பதூஉம் போதாற்பொருட்டு “மண்டிய வுடையின்” என்றும், அநாவசியகமாகப் புனைந்து கொள்வர் எனவும் அப்புனைதற்கு மாறுபடின இகழ்ச்சி நேரும் என்றஞ்சுவர் எனவும் தோன்ற “மரபின்” என்றுங் கூறினார்.

பல ஆக நொடிசுரு ஒரு மாற்றம் பிழக்குநர் = (மேற்கூறியவற்றை யெல்லாம்) பல வகையாக நொடிப்பொழுதுக்கு ஒவ்வொரு வேற்றுமையாகக் கண்டுபிடித்து அதுட்டித்து வருபவராகிய;

இவற்றைக் கையாளுதலிற் பலரும் வருந்தவர். பலபண்டங்களும் அவமாகும். உணவிற்கும் உடைக்குமே தங்கள் கிடைத்தற்கரிய காலத்தையெல்லாம் வாளா போக்குவர்.

இவரே = இக்குணஞ் செய்கைகளையுடைய இவர்தாம்;

[சொல்லணி தம்மைத் தூற்றுநர் முரண்டு]; சொல் அணி தம்மை முரண்டு தூற்றுநர் = (நம்மனோ காலிபங்களிலே கையாண்டு வரும்) சொல்லணி தங்களை தமக்கு மாறுபட்டனவாகக் கருதி வைத்துவருகின்றனர்;

அணி, சொல்லணி பொருளணி என இருவகைப்படும். “பொருளினுஞ் சொல்லினும் யுனைவுறு செய்யுட்-கணியெனப் புனர்த்தலி னணியெனும் பெயர்த்தே” என்பது மாறனலங் காசம். இவற்றின் விரிவை அம்மாறனலங்காரம் முதலாய நூல்களுட் கண்டு தெளிக.

நயரே = நம்மவர்தாம்;

உண முதல் அவற்றிற்கு உள்ள ஆதல நீர்மை களைந்து = உணவு முதலியவற்றிலே (பிறர் வைத்திருக்கும் அநாவசியகச் செயலாய்) உள்ள ஆரவாரத் தன்மைகளை நீக்கிவிட்டி;

நிலத்த மொழிக்கு அ எ(ல்)லாம் = அழியாமல் நிலபெற்ற தங்கன பாவைக்கு அப்புனை யும் வகை எல்லாவற்றையும்;

நாம் கலந்த நெஞ்சினொடு இயைக்குநர் = அண்புகலந்த நெஞ்சத்தோடு பொருத்தி அவற் கரித்து வருகின்றனர்;

இது கருகிப்போலும் இறைவற்கும் அபிபேகம் அலங்காசம் முதலியவற்றைச் செய்து வருகின்றனர். அழியும் உடலத்திற்கு மிகைபடச் செய்யாமல் அழியாத் தெய்வத்தன்மையுடைய பாவைக்கு அவ்வலங்கரிப்புக்களைச் செய்துவருகின்றனர் நம்மனோ என்க.

செருப்பிற்கும், முடிக்கும், உடைக்கும், உணவிற்கும் அன்னபிறவற்றிற்கும் வீணைப் புனைந்துகொண்டிருக்குந் தங்கன செயலின் இழிவைக் குறிக்கொள்ளா அம்மேனாட்டார் நம்ம வரைப் பறித்துவரல் எத்துணைப் பேதைமை என்க.

[பொருள்களை யவர்போல் வாளா புனைகிலா] அவர்போல் பொருள்களை வாளா புனை கிலர் = அம்மேனாட்டாரைப்போலப் பொருள்களை வீணை கூறுகிலராய்;

எனவே அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பனவற்றையும், திணை துறை வகைகளையும், மேற்கோண் முகத்தால் அரசுதம் செயல்களையும் புனைந்து கூறுவர் என்றபடி.

பாத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகனொடு புலந்த தலைமகள் கூறிய மருதத்தை வருணிக்கப் புக்க நக்கினார், தலைமகனூல் வந்த அலரை “பூக்கே ழுமா வதுவை யயர்த்தனை யென்ப வவரே!..... ..செழிய-னூலு் காணத்தகன்றில சிவப்ப- யெழுவர் நல்வலு

மடங்க-----கொண்டுகளும் வேட்ட-----வீர ராப்பினும் பெரிதே” என்று வருணத்திட்டார். இதனானே தேசசரித்திரம் படிப்பவர்தம் மனசில் எத்துணை ஆழ்ந்து பமகின்ற தென போக்கு. இவ்வாறே நிலத்தினை வருணித்திடுங்கால் அந்நிலத்திலே விளைவனவற்றையும், அந்நிலத்திற்குமேந்த சீதேஷ்ண நிலையினையும், அந்நிலத்துமக்கள் இயல்பையும் அன்னபிரவற்பையும் ரணிடெடுத்து மொழிந்திடுவர். இவ்வனமெல்லாம் வகைப்படுத்திக் கூறுதல் அம்மே னுட்டார்க் கில்லை.

மருள் அற அருள் கொடு மனன் நிநீஇ ஆடந்து = (மக்கட் பிறப்பினர்க்கு இப்பப்பாகவே அமைந்துள்ள மும்மலவிருநாகிரி) மயக்கத்தை அற்றுப்போகும் வண்ணம் அருள்க்கொண்டு மனசை (யோகவழியால்) ஒருநிலையில் நிறுத்தி (உலகவியற்றையை) ஆராய்ந்து;

குறையும் மிகையும் மொள்ளுது = (காட்கள் செய்யுந் செய்யுந்களுககு வேண்டிய சொற்களும், 'பொருள் அணி முதலிய நலன்களும்) குறைதலும் மிக்கபடுதலும் ஆகிய குற்றத்தை அடையாமல்;

குற்றமடையாமற் சொல்லையாக்கும் அருமை தோன்றக் “கொளாஅது” என்றனபெடுத்தது. ஆண்டு மனனிழத்தும் அருமை தோன்ற “நிநீஇ” என்றனபெடுத்தது என்க.

செவ்வென் நிலத்து வகை இயற்கை = செவ்வீதாகிய நிலத்தின் பிரிவுகளையும் இயற்கைகளையும்;

நிலத்துவகை என்றதனானே முதலும், கருவும், உரியும், அவற்றையுடைய நினைகளும், பிறவும் கொள்ளப்படும். “முதலெனப் படுவது நிலம் பொழு திரண்டி-னியலபென மொழிப வியலபுணர்ந்தோரே” எனவும், “தெய்வ முறையே மாமரம் புட்டரை-செய்தி யாழின் பகுதி யொடு தொகைஇயல்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப” எனவும், “புணாதல் பிரித லிருந்த லிரடக-லூட லவற்றி னியித்த மென்றவை-தேருங் காலத் திணைக்குரிப் பொருளே” எனவும், “மாயோன் மேய காறெறு யுலகமுஞ்-சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்-வேந்தன் மேய தீம் புன லுலகமும்-வருணன் மேய பெருமண லுல-மு-முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்-சொல்லிய முறையார் சொல்லவும் படுமே” எனவும் வருவனவற்றுள் அவை இவையென உணரப்படும். இவற்றின் விரிவைத் தொக்காப்பியத்துட் காண்க.

நலத்து அரசு செய்கை = நன்மையையுடைய அரசுதங்கள் செய்கையினையும்;

குலத்து அரிவை நலத்தில் கூறி = குலச்சிறப்பையுடைய தலைவியை மணமயர்த்தற்கும் மணந்து இல்லறாடாத்துதற்கும் உரிய நன்மை பயக்கின்ற களவு கற்பு என்னும் பகுதிகளின் மூலமாக (ஆங்காங்கு இயையும் வழியறிந்து எடுத்துக்) கூறி;

உலகத்து நிகழும் எல்லாவினைகளும் இல்லறத்தையே காணமாக்கிக் கொண்டிருத்தலை உணராதர் அகத்திணைப் பகுதிகளை இகழ்வர். எல்லா மக்களும் காமத்தின் மயக்குவது இயற்கை. அக்காம வழியினின்று பிரிநதார்க்கே வீடுபேறு கிடைக்கும். காம வழியாக அறம்பொருள்களைக் கூறின் அதனை விருமபிக்கேட்டு நற்பேறடைவர் இக்காலத்தார். இக்குணஞ் செய்கைகள் மேலுட்டார்க் கறவே இல்லை என்க. “ஆங்குநர்” என்றதைப் பின்னர்க் கூட்டுவாம். உம்மை தொக்கது.

தேன் பொதி மருந்து என செய்யுந் ரனி செய்து = (உண்ணுதற் கினிதாமாறு) தேனுட் பொதிந்த மருந்துபோல (க்கற்றற் கினிதாமாறு அகத்திணைக் குள்ளேயும் புருடாத்தங்களை அடக்கிய) செய்யுந்கள் பலவற்றை மிகுதியாகச் செய்து;

ஆங்குநர் = நம்மை ஆண்டவருகின்றனர்;

[நான்குமுழத் தறுவையை நம்மோடு ரொன்றுமஇத்-தாஅஞ் சென்று ககைபல வாற்றுநர்]

நம்மோர்தாம் = நம்மவர்களாம்;

நான்கு முழத்து அறுவை ஒன்று 32 உலகு = நான்கு முழ நீள்கொண்ட வத்திமொன்றனை உடுத்திக்கொண்டு;

சென்று பல தகை ஆற்றுநர் = (வேண்டிய இடங்களுக்கு மனங் கூசாமற்) போய்ப் பல வாகிய இன்றியமையாத் தகுதியையுடைய காரியங்களைச் செய்கின்றனர்;

[ஆஅஞ் செய்கைடொ லன்னவர் தமக்கே] அன்னவர் தமக்கு ஆம் செய்கைகொல் = (அவ்வாறு செய்தல்) அம்மேனாட்டா தங்களுக்கு இயல்வதொன்றாகுமோ;

இயலாதென்றபடி, நமரைப்போன்று அவர்வருதற்கு எத்துணைக் காலஞ்செல்லும் என்ற பது தோன்ற “ஆஅம்” என்றனபெடுத்தது.

உடை இலா ஆகி = செல்லுமிடத்திற்கேற்ற உடையிலராகிய காரணத்தானே;

உரைப்பு அரும் சீர் சால் நடை தவழ் வின தமை = உரைத்தற்கரிய சிறப்பு மக்க ஓழுக்கத் தவழப்பட்ட காரியங்களே;

நனி துறந்தனர் பலர் = அறவே நீங்கி வருந்தினோர் பலராவர்;

இவற்றால் = கூறிய இவற்றானே;

நமசே = நம்மவர்தாம்;

ஏற்பனவற்றை = (நமக்கு இன்றியமையாத் சாதனமாய்க் கோடற்கு) ஏற்றனவாயிருப்பவற்றை;

[எத்துணை மதித்தினை டியற்றி நீநீஇயினர்] எண்டு எத்துணை மதித்து இயற்றி நீநீஇயினர் = இவ்வுலகத்திலே எவ்வளவு ஆராய்ந்து உண்டாகுகி லிலை மதி இருக்கின்றார்கள்;

அழியாப் புகழ்படைத்தமை தோன்ற “நீநீஇயினர்” என்றனபெடுத்தது.

வனையர், தம்மையும் = நமரல்லாத பிற்தங்களையும்;

எமரையம் = எமது முன்னோரையும்;

ஆன அறிவான் அமைந்து நோக்குமின் = பொருந்திய அறிவுகொண்டு நடுவுநிலமையில் அமைந்து நோக்குவீராக;

இயற்கையறிவோடு செயற்கையறிவுந் தோன்ற “ஆன அறிவான்” என்றார். அவ்விருவகை அறிவும் ஒன்றினை ஆராய்ந்துணர்தற்குக் கருவியாதலை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. “அமைந்தொருபாற்—கோடாமை சான்றோர்க்கணி” என்றார் குறளினும்.

(39) தன்மொழி கல்லாத் தகவிலி வருந்தி
யெய்மொழி கற்பினு மிகழ்வே யென்றல்.

மேலை நாட்டுழி விளங்குபுந் தெளிந்தோன்
றன்னாட் டவர்க்குத் தகுதிசெயல் விழைபு
பொருள்குறு கொருவற் பொருநத போற்றி
யையநின் மக்கட் களவறு கல்வி

5 யெய்தல் செய்குவ லெற்புறந் தருநென
அன்னேன்,

நன்றிதந் தினிக்க நல்லோய் திணை
தொன்றிய வருகை புவந்தனென் யாழ்
மற்றுநின் குலனு மாபு மிவ்வெனச்

10 சொற்றல் வேண்டுந் தூயோ யென்னப்
புலவன்,

- தருதமிழ் நாட்டுத் தலைமையை நின்னின்று
நகையி னேனப்பினர் தமக்குநகை செய்தன்
நிறைமைதரு மககனி னெவ்வேற் றுமைகொடிங்
- 15 கறைகுதி யிவ்வெலாம் பூனூ லணியாக்
குறையே கடையோர்க்கு முதல்வனொடு கொள்ளுங்
குறைமற் றமமா தொன்பிறி தில்லை
கற்புடை யவனே பெருங்குலக் காட்சியர்
கற்பமை கில்லோ கடைக்குல வாட்சிய
- 20 சிமமெய் யறிவுமீது யினிதுய் தென்னப்
பொருளோன்,
கண்டது வேட்டுக் கொண்ட திழக்குந
கழறக கேண்மோ காசினி மாகக
டததற் தொழிற்குத் தருவுணு முதல
- 25 மரபுவழி யாக வழாஅது பெறீஇ
யுய்தல் வேண்டி பொருவனுவந் துதவின
னறிவின் மாககடம மளிபபுக் கருதிக
கோடு முதல கொடுத்தாந் கினிநீ
பெவ்வெச சரிதை வல்லுரை பென்னப்
- 30 புலவன்,
மேலைவர் சரிதம் வல்லுந னென்னத்
தமிழன்,
வுச்சரித மேனாட் டவர்க்குமிக வினிதே
நமமனோர் தமக்கே நமமுன் வேந்தர்
- 35 தமமுறு சரிதை தககன் றம்மா
நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி
தன்னுறு பெண்டிர் மக்க டாய
ரின்னவர்க் கேற்ற வீகிலான் றனுது
நாடுபொருண் முற்று நவைபெற வழித்தோ
- 40 னொருவற் கண்டு நினைது பொருளொ
மினி தவகை செய்துவ லெற்காத தீதகை
யெனினே யன்னே னியைககுங் கொல்லோ
அஃகேயப்ப,
நின்னுறு கல்வியை நேடிலை
யென்னும் றுரைத்தனை பென்றிசி னேனை.

(இ-ள்.) மேலை நாடு உழி விளங்குபுலம் தெளிந்தோன் = மேலைத்தேசத்திலே விளங்கு
கின்ற நூல்களை ஆராய்த ஒரு கிழைத்தேசத்தான்;

சீதோஷண நிலைமைக்கேற்ப உடலமும், குணமுதலியனவும், தானிய விலாவும், பிறவும்
ஆமைந்துகிடத்தல் பிரத்தியட்சமாதலன் அவ்வகைக்கேற்ப அவ்வநாட்டுச் சான்றோர் கடிமனோ

செல்லாம் உய்தற்குப் பெரிதும் விழைந்தாராகித் தம்போன்றாது நம்செய்கைகளையும், தம் போன்றார் அல்லாத பிறரின் தீச்செய்கைகளையும் முறையே விதித்தும் விலக்கியும் சென்றனர். அவரது செயல்களை விரித்தும், தொகுத்தும், வகுத்தும் அமைத்துச் செல்வனவே நூல்களென்படும்.

குளிர்நோய்க்கு வெப்புநோய் மருந்து பயன்றாமற் பாழ்படுத்துவது போலவே குளிர் நட்டிப் பழக்கவழக்கங்கள் வெப்புநட்டிற்குப் பயன்கொடாமற் பாழ்படுத்தும். இவ்வொழுக்கம் பொதுவும் சிறப்பும் என இருவகைப்படும். பொதுவொழுக்கம் யாவாக்கும் பயன்றாத் தக்சது. அது நாலடியார் திருக்குறண் முதலாயவற்றிலே விதிக்கப்பட்ட அறத்துப்பாலும் அன்னபிறவற்றையும் போன்று விளங்கும். சிறப்பொழுக்கமாவது அவ்வத் தேயத்தாக்கும், அவ்வத்தேயத்தார் தம்முள்ளும் வருஞ்சீரம் பேதங்கள் முதலிய பேத வகுப்புக்களார் பிரிவு பட்டவர்க்கும் ஏற்றபெற்றி தனிதனித் தலைசிறந்து வருவது. ஆரியர்க்குரிய நீதிகள் பிறர்க்குப் பொருந்தாமல் வருதலும்; ஒருசாதியார்க்குரிய நீதிகள் பிறசாதியார்க்குப் பொருந்தாமல் வருதலும்; வடநாட்டந்தணர் ஊனுண்டல் தென்னாட்டந்தணர்க்குப் பொருந்தாமல் வருதலும்; தென்னாட்டந்தணர்க்குரிய மருமகளை மணந்துகோடல் வடநாட்டந்தணர்க்குப் பொருந்தாமல் வருதலும்; காலத்தானும், இடத்தானும் வேற்றுமைப்பட்டு அவ்வாறுதலும் பிறவும் இவ்வு ஆராயத்தக்கன. மேனாட்டார் செளசம் முதலியன கீழ்நாட்டார்க்கு ஒவ்வாதிருத்தலையும் காண்க.

இவ்வாறாகவும் கீழ்நாட்டான் தன்னாட்டுப் புலந்தெளியாமல் மேனாட்டுப் புலந்தெளிந்தான் ஆதலின் அவனும் அவனாற்றெளியப்பட்ட புலனும் விளக்கம்பெறுதற் கியலா என்பது போதா “மேலை நாட்டுழி விளங்குபுலர் தெளிந்தோன்” என்றார். அப்புலம் மேனாட்டார்க்கு இனிமைமெய்து ஆண்டு விளக்கம்பெறுமேயன்றி ஈண்டு விளக்கம் பெறுது என்பது கருத்து.

தன் நாட்டவர்க்கு தகுதி செயல் விழைவு=தன்னுடைய நாட்டினராகிய கீழ்நாட்டார்க்குத் தக்க நன்மையைச் செய்தல் விரும்பி;

தன்னாட்டார் தக்கசெயலின்றி வருந்துகின்றார் என்பது அவன் கருத்து. வடக்குத் தெற்கும் ஒற்றுமைப்பட்டவாறு மேற்கொடு ஒற்றுமைப்பட்டது கிழக்காதலின் அவனது நாடு கீழ்நாடெனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

பொருள் குறுகு ஒருவன் பொருந்துபு போற்றி=செல்வம் வந்து பொருந்தும் ஒரு மகளை அடைந்து துதித்து;

‘அச்செல்வனது ஒழுக்கம் முதலியனவற்றைக்கண்டு திருமகள் தானே அவளிடம் புருந்தான்’ என்பது போதாப் “பொருங்குறு கொருவன்” என்றார். ஒருவன் என்றதும் இப்பொருளையே வலியுறுத்தும். பொருளுடையாரை நல்வழிப் புருத்திவிட்டால் அவர் புடையாளரும் பிறரும் நன்னெறி பெறுவராதலின் “பொருங்குறு கொருவன் பொருந்துபு போற்றி” என்றார்.

யிய நின் மக்கட்கு அளவு அறு கல்வி எய்தல் செய்குவல் என் புறந்தருக என=யியனே நின்னுடைய மக்களுக்கு எல்லையற்ற கல்வி அடைதலைச் செய்வேன் என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக என்றுகூறு;

சொல்லப்படும் விஷயத்தை நன்கு கவனித்தற்பொருட்டு ‘யிய’ என்று கூறினான். “எற்புறந்தருகென” முதற்கட் கூறப்படின பின்னர்க் கூறப்படும் விஷயத்திலே மனங்கூர்ந்து செல்லாதாலின் “நின்மக்கட் களவறு கல்வி யெய்தல் செய்குவல்” என முற்கூறப்பட்டது.

[இத்தொடரிலே “நின்மக்கள்” எனமுதற்கட் கூறப்பட்டமைக்குக் காரணம் அவனது மனசை வசியப்படுத்தற்பொருட்டென்க. ஏனையவற்றையுந் கூறியவாறே கூறிக்கொள்க.] அடைக்கலம் புருந்தார் எவரோயினும் அவரைப் போற்றுதல் இல்லறத்தார்க்குச் சிறந்தவொழுக்க மாகலின் “எற்புறந்தருகென” என்பது பிற்கூறப்பட்டது. தன்னுடைய நாடு கற்றன் முதலாயவற்றைப் பெறுது வருந்துதல் தனக்குரிய வறுமையாகக் கருதினான் என்பது போதா “யிய வெற்புறந்தருக” என்றான். பெண்களுந் கற்றல் வேண்டும் என்பது போதா “நின்மக்கள்” எனப்பட்டது.

அன்னேன் = புலவனால் வினாப்பெற்ற அந்தச் செல்வன்;

நல்லோய் = கல்வி கேள்விகளின் சிறந்தமைக்கேற்ப நற்குண நற்செய்கைகளையுடையவனே;

நின்று ஒன்றிய வருகை நன்றி தந்து இனிக்க = நின்று பொருத்தமுள்ள வருகையானது (எனக்கும் என்மக்கட்கும்) நன்மையைச் செய்து இனிக்கக் கடவது;

உவந்தனென் = (இத்தகைய நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய நீன்னைக் கண்ட அளவிலே) மனமகிழ்ச்சி அடைந்தேன்;

அளவறு கல்வியைத் தன்மக்களுக்கு எய்கல் செய்யும் ஆற்றலும், பொருண்முதலியவற்றின்மேல் அவாவின்மையும், பிறவும் அவனை மகிழ்வித்தன என்க.

யாழ்-முன்னிலை அசைச்சொல். “செல்வினை மருங்கிற் செல்வயாந் தியாழ்” என்ற விடத்தும் பிறண்டும் வருமுறை காண்க.

தூயோய் நின் குலஹும் மரபும் இவ் வன் சொற்றல் வேண்டும் என்ன = (மனமொழிமெய்களானே) பரிசுத்தம் பொருந்திய அறிவுடையோனே நின்னுடைய குலத்தினையும் மரபினையும் இவைதாம் என்று (எனக்குச்) சொல்லுதல் வேண்டுமென்று (அச்செல்வமுடையான்) வினாவுதலும்;

குலஹும் மரபும் மாறுபடிற் பெரிதும் ஏதம் பயங்கும் ஆகலின் அவை கூறப்பட்டன. “நின்மக்கட் களவறு கல்வி யெய்தல் செய்துபவ்” என்றமையானே துவலுமாற்றலும், அவ்வாற்றல்கொடு கல்வியும், அளவறு என்று பிரிக்கலோடு களவறு என்று பிரிக்கவும் நேரிடுதலின் வாய்மையும், ஈட்சியாற் றாய்மையும், “எற்புநதருக்” என்றதனால் அவாவின்மையும், செல்வரைக் கண்டு பொருமை கொள்ளாது அவாதம் குலத்தை வளராக வேண்டுமென்ற முயற்சியால் அழுக்காறின்மையும், அறிந்துகொண்டான் ஆகையால் “தூயோய்” என்றான். இனி உயாகுடிப் பிறப்பின்றேல் இவையெய்லாம் தோனதுகனபோலக் கெடுமாதலின் அப்பிறப்புக்குக் காரணமாய் குலத்தினையும் மரபினையும் இவ்வழிகளால் வினாவினான் என்க. இவ்வெட்டு வகையும் இன்றியமையாதன வாகலின் அவற்றையெய்லாம் முற்றுமுணர்வேண்டி வினாவினான், என்னை? “எட்டுவகை துதலிய வவயத் தானும்” என ஆசிரியர் தொங்காப்பியனரும் கூறுதலின் என்க.

புலவன் = மெளட்டு தூவ்வல்லாகுதிய கீழைத்தேயத்தவன்;

தகு தமிழ் நாட்டு தலைமையை = சிறந்த தமிழ்நாட்டாருள்ளே முதன்மை பெற்றவனே;

நின் வினா நகை இவ் னோன்பினித் தமக்கும் நகை செய்தனறு = நின்னுல் இதுபொழுது வினாப்பட்ட வினாவினாது நகையாமையை விரதமாகக்கொண்டவர் தமக்கும் நகைப்பினைச் செய்தது;

இந்நமை தரு மக்களின் = தலைமைதருகின்ற மக்களிலே;

இம்மானிடப் பிறப்பின் அருமை “அரிதாம் பிறப்புளாய் மானிடத்தி னடைவுற்று வைகல்” எனத்தனைகைப் புராணத்திலும், “நிலயிசை மக்க ளாகுத-னன்மைகொ ளுயிர்க்கலாலரிது நந்தியே” என்ப பிசுபுலிங்கலீலையிலும், “உற்ற யோனிக டம்மி லுற்பலியாமன் மானுடவுற்பவம்” என்பபாரதத்திலும், “அரிதாம்-பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானுடம் பெறலே” எனச் சிந்தாமனியிலும், “பல்லுயிர்க்கு மனிதரி னரியதாருட் தோன்றுதல்” என வளையாபதியிலும் வருவனவற்றால் நன்குபுலப்படும்.

[எவ்வேற் றுமைகொடித் தறைகுதியிவ்வெலாம்]

இவ் எவாம் எ வேற்றமை கொடு இங்கு அறைகுதி = (குலமும் மரபும் என்னும் இவற்றையெய்லாம்) எந்தவிய்யாசத்தைக்கொண்டு இங்கே எடுத்துச் சொல்லுகின்றாய்;

[புணர் வணியாக் குறையே கடையோர்க்கு முதல்வரொடு கொள்ளுங் குறை] கடை யோர்க்கு முதல்வரொடு கொள்ளும் குறை பூண் தூவ் அணியா குறை = குத்திரர்க்கு அந்தண

ரோடு ஒத்தப்பார்க்கின் பொருந்துகின்ற குறைவு பூணுகின்ற தூவினை அனியாத குறைவு ஒன்றேயாகும்;

தூலாகப் பூணுகின்றது என்பது கருத்து. இனிக்கடையரை நீசனென்பாரும் உள்முதலிடைகடை என முப்பிரிவிற்று உரித்தாகும் ஆதலின் அது பொருந்தாது.

பிறிது இல்லை = வேறுகுறைவு இல்லை;

மற்று, அம்மா, கொன்-அசைநிலைகள்.

கற்புடையவரே பெரும் குலம் காட்சியர் = கல்வியுடையவரே பெருமை வாய்ந்த குலத்தினராகத் தோற்றப்படுவா;

கற்பு அமைகிலரே கடை குலம் ஆட்சியர் = கல்வியில்லாதவரே இழிந்த குலத்தினர் ஆள்பவராவர்;

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்-கீழ்ப்பாலொருவன் கற்பின்-மேற்பாலொருவனு மவன்கட் படுமே” எனப்புறத்தும், “கடைநிலத்தோ ராயினும் கற்றுணர் தோரைத-தலைநிலத்து வைக்கப் படும்” என நாலமயாரினும் வருவனவற்றைக்கொண்டு இவ்வாறு கூறப்பட்டது;

இ மெய் அறிவுநீஇ இனிது உய்க என்ன = இவவுண்மையை அறிதலுற்றுச் சுகமாக வாழக்கடவாய் என்று அப்புலவன் கூற,

பொருளோன் = அச்செல்வன்

கண்டதுவேட்டி கொண்டது இழக்குந் = கண்ணைக் கண்டதை விரும்பி அமைந்துள்ளதைப் போற்றாமல் இழப்பவனே;

அறிவின் சம்பந்த மில்லாமை தோன்றக் “கண்டது” என்றார்.

கழற கேண்மோ = யான் சொல்வனவற்றைக் கேட்பாயாக;

அறிவு இல் மாககள் தம் அளிப்பு கருதி = பருத்தறிவு இல்லாத விலங்கினங்கள் தம் பாதுகாப்பை நோக்கி; (அவற்றிற்கு)

விலங்கென்பது போதா “அறிவில்” என்றடை கொடுத்தார்.

கோடு முதல்கொடுத்தாங்கு = கொம்பு முதலாயவற்றை (உடலோடு பொருத்திக்) கொடுத்தாற்போல;

விலங்கினங்கள் தமக்கு ரோகமும் இடையூறுகளைத் தடுத்தற்கேற்ற படைக்கருவிகளைச் செய்துகொள்ளவும், செய்தவற்றைப் போற்றி வைத்துக்கொள்ளவும் வேண்டிய ஆற்றல் இல்லாதனவாகலின் கோடுமுதலியவற்றை அவற்றின் உடலோடு கடவுள் பொருத்திக் கொடுத்தனா என்க.

காசினி மாக்கள் தம் தம் தொழிற்கு தகு உணுமுதல = நிலவுலகத்தில் வாழ்கின்ற மனிதர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழில்களுக்குத் தகுந்த உணவு முதலியனவற்றை;

மாபு வழியாக வழாஅது பெறீஇ உயதல் வேண்டி = பாரம்பரிய முறையாகத் தவறாமல் பெற்று உச்சிவித்தலை விரும்பி;

ஒருவன் உவந்து உதவினன் = ஒப்பற்ற கடவுள் மகிழ்ந்து அளித்தார்;

ஓவவொருவரும் தத்தம் தொழிற்கேற்றவண்ணம் உணவு முதலியவற்றைப் பெற்று உய்தல் வேண்டும். தூற்பயிற்சி முதலியவற்றைத் தமக்கு ஆதாரமாகவுடைய அந்தணர் தமமறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற உணவுகளையும், உலகக் காக்கும் கூத்திரியர் தேகவலிமையை வளர்த்தற்கேற்ற உணவுகளையும், இவ்வாறே ஏனையோர் தமக்கேற்ற உணவுகளையும் உண்டவருதலைக் கருதித் “தத்தம் தொழிற்குத் தகுவுண முதல” என்றா. ஒருவன் சிலநாள் கூத்திரியர்க்குரிய உணவுகளைப் புதிதாகவுண்டு வண்மை பெற்றனனாக எண்ணிக்கொண்டு போர்செய்யப் புறப்பட்டாங்கு பிற குலத்தினர் அந்தணராதற்கு நினைத்தல் பொருந்தா என்றும், அவ்வாறாதல் மாபு வழியாகவே எழுதல் வேண்டும் என்றும் உணர்த்தம் பொருட்டு “மாபுவழியாக” என்றார். அவ்

வுணவு முதலியவற்றைப் பெற்றுவரும்போது இடையிலே தவறுபடின அவற்றைப் பயனில்லை என்பார் “வழாஅது பெற்றி” என்றும், அவ்வாறு வழாஅது பெற்றவர்களே உய்வார் பிறர் உய்யமாட்டார் என்பது போதா “உய்தல்வேண்டி” என்றும் கூறினார். பாசம்பரியப் பழக்க வழக்கங்களில் வழுவாது ஒழுக்கலும் நற்பயனைப் பெறுதலும் மிகவருமைப்பாடுடையன என்பது போதா “வழாஅது” எனவும், “பெற்றி” எனவும் அளபெடுத்தன. “மாக்கன்” என்றார் அவனருளானன்றித் தாமே ஒன்றினையும் ஆற்றிக்கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாமை நோக்கி.

இனி = அப்பால்;

நீ எ எ சரிதை வல்லுரை என்ன = நீ எந்த எந்தச் சரித்திரங்களிலே வல்லவனாக இருக்கின்றாய் என்று வினாவ;

பொதுவாகச் சரிதையை வினாவினாவினும் ஏற்பணவற்றையுந் தழுவிக்கொள்க.

புலவர் = மேலோட்டி மொழியிலே புலமைபெற்றவனாகிய அவன்;

மேலையர் சரிதம் வல்லுரை என்ன = மேலேத் தேயத்தார்தம் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலே வல்லமை பெற்றுள்ளேன் என்று விடையிறுத்தானாக;

தமிழன் = தமிழ்நாட்டானாகிய அந்தச் செல்வன்;

அ சரிதம் மேல் நாடு அவர்க்கு மிக இனிது = (நீ கற்றுக்கொண்ட) அந்தச் சரிதம் (நினக்குப் பயன்றாமல்) அச்சரிதைக்குரியாராகிய) மேலேத்தேயத்தாருக்கு அளவற்ற இனிமைதருவதானாரும்;

[நம்மனோர் தமக்கே நம் முன் வேந்தர் தம்முறு சரிதை தக்கன்று] நம் முன் வேந்தர் தம் உறு சரிதை நம்மனோர் தமக்கு தக்கன்று = நமது தமிழ்நாட்டை ஆண்டுவந்த முன்னோராகிய அரசர்தமக்குப் பொருந்திய சரித்திரத்தைக் கற்றலே நம்போன்ற தமிழர் தமக்குத் தகுதியுடையதாகும்;

இதுபொழுது தமிழரையர் இல்லாமை பற்றி நம்வேந்தர் என்னுது “நம்முன் வேந்தர்” என்றார். வேந்தரைக் கூறினாராயினும் நாவலர், பாவலர், அறமே பொருளே இன்பமே வீடே என்னுமிவற்றை இறம்பூதெய்த அடைந்தோர் என்றற் றொடக்கத்தாரும் அடங்குவா என்க.

அம்மா-அசைநிலை.

நின்வ கூறுவல் எனவ கேண்மதி = நின்னுடையனவாகிய சிலகாரியங்களைச் சொல்லுவேன். என்னுடையனவாகிய சில வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக;

இவ்வடி புறநானூற்றிலிருந் தெடுத்தாளப்பட்டது. நின்னுடையவற்றிற் கின்றியமையாதன என்னுடைய வார்த்தைகள் என்க. ‘எனவ’ கேட்டற்கு விருப்ப மூட்டுவது ‘நின்வ’ என்று கூறுதலாகலின் அது முத்தக்கூறப்பட்டது.

தன் உறு பெண்டிர் மக்கள் தாய் இன்னவர்க்கு ஏற்ற ஈசிலான் = தனக்குச் சுற்றமாகப் பொருந்திய மனைவி, மக்கள், தாய் முதலிய இவர் போன்றார்க்கு வேண்டிய தகுதியானவற்றைக் கொடுத்துப் பாதுகாவாவனும்;

அற முதலியவற்றைச் செய்தற்கும், மரபு வளர்த்தற்குங் காணமாகிய அன்பு பூணற்குரிய வர் பெண்டிராதலின் முதற்கு “பெண்டிர்” எனவும், அவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் அன்பு பூண்டு டாடாத்திவரும் இல்லறத்திற்கு “நன்கலம் நன்மக்கட்பேறு” ஆதலின் அடுக்க “மக்கள்” எனவும், இவ்வெல்லாப்பேறும் எய்துதற்குக் காரணமாக இருப்பவர் தாயாதலின் அவர்க்குப் பின்னர்த் “தாயி” எனவும் மனை படுத்தப்பட்டன. தம்முடைய மனசிற்கொத்த பெண்டிர் தம்மாலேயே எல்லா நலன்களையும் எய்துதல் கூடுமாகலின் “தன்னுறு பெண்டிர்” என்றும், செவிலி முதலியோரை நோக்கித் “தாயி” என்றும் கூறினார். தாயாற் காட்டப்பட்டவையே தந்தையாகக் கோடல் வேண்டி இருத்தலின் தந்தையைத் தொகுத்துக் கூறினார். பெண்டிர் தன்னாலேயே பிறர்க்குரிமை யாதலின் “தன்னுறு” என்றருமாம். அறியாச் சிறுநாயும், பெண்பாலாயும் போற்றுத் தன்மையன் தந்தை முதலானவரையும், வீனையோரையும் போற்றன் என்பது தானே அமையும் என்றலும் நேர். தூமரைப் புறக்கணித்தலை ஒக்கும் தாய்ப் பாலைநெய்யைப் புறக்கணித்தல் என்க.

தனது நாடு பொருள் நூற்றும் நவை பெற அழித்தோன் = தன்னுடைய பொருளும், தன்னை நாடிவந்த பொருளும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் நூற்றம்பெற நாசமாக்கினோனும்;

நவைபெற அழித்தலாவது சூது, கள், பரத்தை என்றற் றெடக்கத்தனவற்றிற்கும், பாயி கட்டும் கொடுத்தாக்கெடுத்தல்.

“முகனெதி ரொன்றும் பிரியின்மற் றென்று மொழிபவர் விழைவுறு தூத-ரகறநு கேள்வியில்மருத துவர்க ளரும்பொருள் கவருநர் தூர்த்தி-புகலருக் தீமை புரிபவர் மல்லர் செருக்கினர் புன்றெழிற் றீயோ-ரிகழ்ஞ மினையோ ரொன்பது பெயர்க்கு மீர்திடல் பழு தென விசைப்பார்” எனக் காசிகாண்டத்திலும் நவையுடையார் இவ்வெனக் காட்டியிருத்தல் காண்க.

தனது பொருள்-தான் தேடிய பொருள்; நாடுபொருள்-பிரிதாச்சித முதலிய, தன்னை நாடிக்கொண்டு வருதலின் அலிதப்பெயர்த்தாயிற்று.

ஒருவன் கண்டு = (ஆகிய அவயிழிந்தோன்) செல்வம்பெற்ற ஒருவனைக் கண்டு;

நினைது பொருள் எ(ல்)லாம் இனிது வகை செய்குவல் = கின்னுடைய பொருள்கள் எல் லாவற்றையும் (சிறைவராமன் மேம்படுத்தற்குரிய) நவையினைச் செய்வேன்;

என் காத்தி எனின் = என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக என்று கூறினான்;

இத்தை-முன்னிலை அசைச்சொல்.

அனனென் இளையக்கும் கொல்லோ = அங்ஙனம் கூறப்பட்டவனாகிய செல்வன் (தன் பொருளை நல்லவகைப்படுத்தும் உத்தியோகத்தில் அவனை) அமரும்படி செய்வானோ? செய் யான் என்றபடி;

அஃது வய்ப்ப = அவ்வாறே மான;

நின் உறு கல்வியை நேடின = (உனக்கும் உன்னுட்டவர்க்கும் பயன்றாற்பாலதாய்) உனது தமிழ்க்கல்வியை ஒரு சிறிதும் ஆராய்கிலையாய்;

என் உற்று உரைத்தனை என்றிசினென் = எக்காரணக்கொண்டு (இவ்வாறு பலப்பல) கூறினாய் என்று சொன்னான்.

(40) வண்டமிழ் வாண்ப் பிழைத்தோ ரிடருநி
னண்டரைத் தூற்ற லமையா தென்றல்.

மனன்சிவப் பார மதிமயக் கேற
வைகளும் பற்பல வண்மையொடு சூழ்ந்து
கைவந்த வெல்லாங் கடலுலகு கொள்ளும்
வண்ணஞ் சான்ற வளநூல் யாதத

5 பாவலர் நாவலர் பல்லாறு போக்கி
யார்வமொடு பொருளுடை யொருவற் குறுகி
பெய்முறு கட்டின யின்றமி ழாய்ந்து
செம்பொருள் கண்டு தேளநலன் புரித
னும்முறு கடனே மிடிநங் காம

10 லெம்முறு குலனை யினிதுபுறந் தருதலென்
றும்பர்நாட் டமுதிற் செனிமுத லொழுக்கினு
மன்னர் முதற்றம் பொய்க்குறை யறைஇ

- யின்னா வாக்க வினிதறி புலவ
 ரன்னா தம்மை யன்பொடு விளிஇ
- 15 நின்னதூஉம் பிறரது உ மெனக்கொடு நீயே
 நென்பெறு வினை முத னிகழ்த்துநர்க் குதவுசி
 சொன்பெறு வினைபுரி தொலலோர்க் கீராகுதி
 பெண்பாட விடிப்பினு மீயா ரிவரே
 பெண்ணிலர் பற்பல விசுழந் தென்னே
- 20 சுதிரே மழையே சாலை பென்பன
 சாத்தல் பொழிதல் விசுத லென்றிவை
 நடுவொரிஇ யாற்றிய தானே
 யுபொரு ளெல்லாம் பாழ்பட் டெனவே.

(இ-ள்.) மனன் சிவப்பு ஆர = மனசின் சிவப்புத்தன்மை நிறையவும்

மதி மயக்கு ஏற = அறிவிலே கலக்கம் உண்டாகவும்;

[வைகலும் பற்பல வண்மையொடு சூழ்ந்து] வைகலும் வண்மையொடு பல் பல சூழ்ந்து =
 கடோதும் மாறுபடாத வளப்பத்தோடு பல்பல விடயங்களே ஆராய்ந்து;

“தொல்பலது-லாய்த்து சிவத்து பாவாணா நெஞ்சம்” என்றார் பிறரும். மனஞ்சிவக்
 கவும் மதிமயக்குறவும் தமது ஆராய்ச்சியானே பெற்றனரோனும் அவைகாரணமாகத் தாமேற்
 கொண்ட விடயங்களே விட்டொழிபாராகித் திண்மையொடு ஆராய்ந்தார் என்பதுபோதா “வைக
 லும் பற்பல வண்மையொடு சூழ்ந்து” என்றா.

கைவந்த எல்லாம் = நன்குபொருந்திய விடயங்கள் எல்லாவற்றையும்;

கடல் உலகு கொள்ளும் வண்ணம் சான்ற = கடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்தார் கைக்கொள்
 ளும் படியான முறைமைகள் நிறைந்த;

வளம்தூல் யாத்த பாவலர் நாவலர் = (பாட்டாளும் உரையாளும்) வளப்பம்வாய்ந்த தூலைச்
 செய்த பாவலரும் நாவலரும்;

கடலுலகம் என்றமையானே உயர்த்தோரைமட்டும் உணர்த்தாமல் உலகத்தார் அனைவரை
 யும் உணர்த்தியதாயிற்று. பெரும்பாலும் செல்வம் உயர்த்தோரல்லாரிடத்து இருத்தலின் அவரை
 யும் வியக்கவைத்தல் இவர்க்கு ஒருதலையாயிற்று. கற்றாரையே இன்பஞ்செய்யும் தூல்களையும்
 போலாது, ஏனையோர்களையே இன்பஞ்செய்யும் தூல்களையும் போலாது அவ்விருபாலாரையும்
 இன்பஞ்செய்யும் தூல் என்பது போதா “வளதூல்” எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. வளதூல் என்ற
 மையானே அழகு, உத்தி, கொள்கை முதலியன நிரம்பப்பெற்ற தூல் என்று கூறலும் ஒன்று.

இதுகாறும் தூல்செய்யும் அருமையும் தூல் செய்வோர்க்குள்ள சிரமமும் கூறப்பட்டன..
 “அடிக்கு வின்சொற் சுவைக்குமுன்னோர் விதிக்குமொரு குறைவுவரா தமைத்தோர் பாட்டைத்-
 தொடுக்குமுனத் தாய்கொடுத்த சேனையெல்லாம் வாக்குதையா” என்றொரு பெரியார் கூறிய
 தனிப் பாசுரத்தானும் இவ்வுண்மை அறியப்படும்.

பல் ஆறு போக்கி = பலவழிகளையும் போகச்செய்து;

ஆகியந்தம் பெற்ற பலவழி என்பது போதாப் “பல்லாறு” என்றார். அவர்தம் நடை
 வருத்தம் முதலியன புலப்படுத்தற்குப் “போக்கி” என்றார். பலவழிகளாயுங் கடந்தனரோ
 யன்றித் தமக்குரியனவாய் பலவருத்தங்களையும் போக்கினு் இல்லா என்பதூஉம் ஒன்று. தம்.
 மொடு துணையாயின அப்பல்லாறுகளே என்றும், அவற்றையும் போகச்செய்து தமியராயினார்
 என்றும் கூறுப.

ஆர்வமொடு பொருள் உடை. ஒருவன் குறுகி=விருப்பத்தோடு பொருள்படைத்த ஒருவனை அடைந்து;

“ஒருவன்” என்பதற்கும் “ஆர்வம்” என்பதற்கும் இடையிலே “பொருள்” என்னும் இடனை வைத்தமையானே இப்புலவர்கள் அவனது பொருளையே விரும்பினார்களென்றி அவனது குணதீசையங்களை விரும்பினார் அல்லர் என்றுணர்த்தினராயிற்று. இனி ஆர்வமொடு என்னுமிதனைப் பொருளுடை ஒருவன் ஆர்வமொடு குறுகி எனனது புலவர்க்கும் செல்வர்க்கும் தனித்தனி இயையுமாறு ஈண்டுப் பொருள்கோள் செய்யப்பட்டிருத்தல் எக்காரணம்பற்றியெனில் பொருண்மேல் ஆர்வம் அவவிருபாலார்க்கும் இருத்தலின் அங்ஙனம் கவர்படு பொருள்படக் கூறப்பட்டது என்க.

[எம்முறு கடனே யின்றமி ழாய்ந்து-செம்பொருள் கண்டு தேளென் புரிதல்] இன்றமிழ் ஆய்ந்து செம் பொருள் கண்டு தேளம் நலன் புரிதல் எம் உறு கடன்=இனிய தமிழை ஆராய்ந்து ஆராய்ந்தவற்றிலே செய்விய பொருள்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அத்தேர்ந்தெடுத்தவற்றினே தேசத்தை கண்மை பெறும்படி செய்தலே எமக்குற்ற கடமையாகும்;

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவற்றை ஆக்கி இருமையும் கோடும்புத் துணையாக நிற்பது நல்லறிவும், அர்ஈல்லறிவிற்குத் துணையாக நிற்பது கல்வியுமாகலின் “இன்றமிழ் ழாய்ந்து செம்பொருள் கண்டு தேளென் புரிதல்” என்றார். தேசநன்மைக்கு ஆதாரம் கல்வி என்பது போதரத் “தேளம்” என்றன்பெடுத்தது.

[தம்முறு கடனே மிடிநுங் காம-லெம்முறு குலனை யினிதுபுறந் தருகலென்று] எம் உறு குலனை மிடி நுங்காமல் இனிது புறந்தருகல் தம் உறு கடன் என்று=(கல்வித்துறையில் எமது வாணுளைப் போக்கிவருதலின் குடும்பக் காப்பிற்குரிய பொருளின்நீ இருக்கின்றேம் அத்தகைய) எமக்குற்ற குலத்தினே வறுமை அழித்துவிடாமல் இனிதாகப் காப்பாற்றிவருதல் தம்க்குற்ற கடமையாகும் என்று கூறி;

உள்ளன்பு வைத்துப் புர்த்தல் வேண்டுமென்பார் “இனிது புறந்தருதல்” என்றார்.

உம்பா டாட்டு அமுதில் செவி முதல் ஒழுக்கினும்=தெய்வ உலகத்தார் துகர்த்துரிய அமுதைப்போலப் பயன்றரும் இன்கவையார்ந்த சொற்களை அவர்தம் செவியகத்து மெல்லென் சொன்னாலும்;

“அமுது” என்றதற் கேற்ப “ஒழுக்கினும்” என்றார். பாவலர் நாவலர் எடுத்துக் கூறினும் அவர் வெறுத்துவெறுத்து ஒதுக்கி வருவர் என்பது தோன்ற “உம்பர்நாட் டமுதிற் செவீமுத லொழுக்கினும்” என்றார்.

அன்னாமுதல் தம் பொய் குறை அறைஇ=அப்புலவரிடத்திலே தமக்கு (ஒருவனைத் துன்பமும் இல்லாதிருத்தும் உன்னதுபோலப்) பொய்க்குறைகளைச் சொல்லி;

பொய்க்குறையாவன-விளவு குன்றியது, கடன் விஞ்சிவிட்டது, கன்வர் கவர்ந்தேகினர், பொய்வழக்கு நேர்ந்தது என்றல் போலவன. சிறு பொருளை வேட்டு வந்திருக்கும் புலவரிடத்தில் அவற்றையெல்லாம் கூறுதலின் அக்கூற்றுப் பொய்க்குறையாயது என்க.

இன்ன ஆக்கல் இனிது அறி புலவர்=தமக்குத் துன்பஞ்செய்தலே எளிதாக அறிந்து கொண்ட அப்புலவர்;

இனிது என்றது இனிமையை உணர்த்தாமல் அறிதற்கு விசேடமாகி நின்றலின் எளிகில் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. நாவலரையும் பாவலரையும் புலவர் என்றமை சாலுமோ வெனில்? இருவர்க்கும் அறிவுறுத்தும் உண்மையிற் சாலும் என்க. பாட்டினுணும் உரைநடை யினுணும் இயற்றப்பட்ட தூலைப் புலம் என்று கூறும் வழக்கை நோக்கி அறிக. உலகத்தார் இங்ஙனம் புலவரைக் காவாதிருத்தலும் கூடுக்கொல்லோவென்றி கரியநெடுவேட்டுவனைப் பெருந்தலைச் சாத்தனாகும், அதிகியமான் நெடுமானஞ்சியை ஒளவையாகும் பாடிய பாட்டுக்களானும் அன்னபிரவாற்றினும் இய்வுண்மை நன்கு புலப்படும்.

அந்நோ தம்மை அன்பொடு விளிஇ = அவ்வாறு மறுத்துக் கூறியவரை (அவர்மேல் வெறுப்புக்கொள்ளாமல்) அன்புடன் அழைத்து;

பொய்க்குற கூறியும் அவரை வெறுக்காதிருந்தமையான் “அன்னோர் தம்மையன் பொடு விளிஇ” என்று கூறினார். வெறுக்காமல் வானா அன்பு பூண்டாராகச் செல்லாது அவர்க்கு நன்மைபுரிதற்கும் துணைதார் என்னும் அருமைதோன்ற “விளிஇ” என்றனபெடுத்ததி.

நீயே = நீதானே;

நின்னது உம் பிறாது உம் என கொடு = (உடலைக் காப்பாற்றுகுரிய நென்முதலாய பொருள்களைச் சேகரித்து வைத்து உதவியருகின்ற தொழிற்றுறையை) நின்னக்குச் சொந்தமாகவும் (உடலோடுமேவுபூண்ட உயிரினையும் அறிவினையும் காப்பாற்றிவளர்த்தற்குரிய தொழிற்றுறையைப்) பிறருடையதாகவும் (மனசின்னண்ணே அறியாமை கந்தாக) அமைததாகக் கொண்டு;

[நெல்பெறு வினை முத லிகழ்த்துநாக குதவுதி] நெல் முதல் பெறு வினை நிகழ்த்துநர்க்கு உதவுதி = நென்முதலாயவற்றைப் பெறச்செய்கின்ற பணியாளர்க்கு (வேண்டியவற்றைக்) கொடுத்தாக காத்துவருகின்றாய்;

சொல் பெறு வினை புரி தொல்லோர் களைகுதி = நூல்களைப் பெறுமபடி செய்துவருகின்ற தொழிலுடைய சான்றோரை (அப்பணியாளர்க்கு உதவியருதல்போல உதவிசெய்து காவாமல்) நீக்குகின்றாய்;

நென்முதலாயவற்றைத் தரும்பணியாளரைத் தமராகவும், சொல்லேருழவரைப் பிறராகவும் அறியாமையாற் கருகி நெல்லுழவோர்க்கு வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறே உதவியும் சொல்லுழவோர்க்கு அந்நன்மை ஆற்றாமையும் வியப்புத் தோன்ற நின்றதும், பிறரதும் என்னும் சொற்கள் அன்பெடுத்தன. “நுமமுது குலன் அன்னோ” என்றமைக்கு ஓவவாது “நீயே களைகுதி” எனக் கூறியது அவரது இழிந்த குணநிலையைக் கொடைமறுத்த பின்னரே கண்மொண்டமையான் என்க. “கொடுப்போ ரேததிக கொடாஅப் பழித்தலும்” என்பதோத்தது. “எனைததுணைய ராயினு மென்றோர் தினைத்துணையுந்-தேரான் பிறனில் புகல்” என்பது குறன்; “என்னீ ரறியாதீர் போல விலைகூறி-என்னீர வல்ல கெடுத்தாய்” என்பது கவி. இம்மயக்கங்களையும் வுன்றி நோக்கித் தெளிக. தற்காலப் புலவருட் பெரும்பான்மையோர் ஒருமைப் பன்மை மயக்கங்களை வேண்டியவிடத்து உபயோகிக்கும் வழக்காரிலராய்ச் சுவை கெடுத்தொழிப்பா. இந்நூலுள் வரும் அளபெடைகளின் இன்றியமையாமையையும் ஆண்டாண்டு நோக்கியறிக. இந்நாட் புலவர்களுட் சிலர் அளபெடைகளை வெறுத்தொதுக்குவர். மற்றஞ் சிலர் அவற்றை இடனறிந்து உபயோகிக்கும் முறைதெரியாமல் அபாவனை செய்து கெடுப்பா.

நயாதார இழிவுடையா என்பதை “நயென விரத்த லிழிந்தன் நதனெதி-நீயே நென்ற லதனினு யிழிந்தன் து-கொள்கெனக் கொடுத்த லுயர்தன் நதனெதி-கொள்ளே நென்ற லதனினுயர் தன் து-தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கட-லுண்ண ராகுப் நீர்வேட் டோரே-யாவு மாவுரு சென்றுணக் கலங்கிச-சேருடு. பட்ட சிறுமைத் தாயினு-முண்ணீர் மருங்கி னதாபல வாக்கும்-புள்ளும் பொழுதும் பழித்த லல்லதை-புள்ளிச் சென்றோர் பழியல ரதனூர்-புலவேன் வாயிய ரோரி விசும்பிற்-கருவி வானம் போல-வரையாது சாக்கும் வள்ளி யோய் நின்னே” என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளானும் பிறவாற்றாறுத் தெளிக.

தன்னாட்டின் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் கல்வியே எனவும், கற்றோர்க் காப்பது தம்மையும் தமையுள் காப்பதுவேயாகும் எனவும், கூலம் முதலியன பெறுதற்கு அவ்வினையாளர்க்கு ஒரு பகுதி கொடுத்தல் போலச் சொல்லேருழவர்க்கும் ஒருபகுதி கொடுத்தன் முறையாகும் எனவும், நெல்லே ருழவர்க்குக் கொடாதார்க்கு நென் முதலாயின இல்லையாகும் அவ்வாறேபோலச் சொல் லேருழவர்க்கு உதவாதார்க்கு அறிவு, உலகவழக்கு இன்பம் முதலாயின இல்லையாகும் எனவும், அறிவு முதலாயின இல்லாவழி அற முதலாயினவும் இல்லையாய்விடும் எனவும், இவ்வெல்லாம் இல்லாவிடின் நென் முதலாயினவும் சீவராகினும் இல்லையாய்விடும் எனவும் கருதிவராதவன்

அப்புலவர் பெருமக்களை இம்முழுமக்கள் வெறுத்து வருத்தினர் என்க. இனிப்புலவரை இகழ்ந்தாரும் அவர்களும் கேடுறும் என்றதற்கு “இருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதார்” என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுட்களே சான்று பகரும். வேடனை நீராக விழித்துச்சென்ற தமையக்தி யானவன் அடைந்திருந்து புலம்பிய சுரத்தின் கொடுமையை வருணிக்கப் புக்க புகழேந்தியார் “வண்டமிழ்வா ணிப்பிழைத்த வான்குடிபோற் நீத்தழன்மீ-மண்டு கொடுஞ்சுரத்தோர் மாடி ருந்து” என்றார்.

என பல இடிப்பினும் ஈயார் இவரே = என்று பலவாறு நெருக்கிக் கூறினாலும் அப்புலவர் தமக்குக் கொடுக்காத இத்தகையவரே;

கதிரே மழையே காலே என்பன = ஞாயிறே மேகமே காற்றே என்பனவாகிய இவை தாம்;

காய்தல் பொழிதல் வீசுதல் என்று இவை நடுவு ஓரீஇ ஆற்றியதானே = கதிர் காய்தலும் மேகம் பொழிதலும் காற்று வீசுதலும் என்று கூறப்படுவனவாகிய இவற்றைச் சீராகப் புரியா மற் குறைத்தும் மிதத்தும் புரிந்து வந்தமையானே;

படு பொருள் எல்லாம் பாழ்பட்ட எனவே = தமக்கு உண்டாகக்கூடிய நென்முதலாய பொருள்கள் பாழாகிப் போய்விட்டனவே என்று;

அசரற் தொக்கிருந்தது.

என்னே = யாதுகாரணம்பற்றி;

எண்ணிலர் பல் பல இகழுநர் = (தாம் புலவர்முதலாயவாக்கு அளிப்பது வீண் என்று கொண்ட கொள்கைக் கேற்பப் சதா முதலியனவும் தபகதுவாதொழிதல் தகுதி என்று) என்னுற தவராய்ப் பலப்பலவாக இகழ்ந்து கூறுகின்றனர்;

புலவரைப் போற்றும் நடுவுநிலை அறியாத இவர் கதிர் முதலாயின தமக்கு நடுவுநிலைமை நீர்க்கிற் குற்றம் புரிந்தனவேயென்று கூறுங் கொடுக்கூற்றைப் புலப்படுத்த “ஓரீஇ” என்றள பெடுத்தது. கதிர்முதலாயினவற்றைத் தமக்கு ஓயவுறாது தத்தம் வினைகளைச் செய்தல் வேண்டு மென்று கட்டிலையிதற்கு இப்புல்லர்க்கு உளதாய காரணத்தான் என்னை? நாட்டுக்குக் குற்றந் தரும் பிறவற்றின் செய்கைகளெல்லாம் அறத்தொடு மாறுபட்டனவாயும் கதிர்முதலியவற்றின் செய்கைகள் அங்கனம் மாறுபடாமலும் இருத்தல் கருதிப் பிறவற்றை நீர்க்கிக் கதிர்முதலாயின வற்றை எடுத்துக்கொண்டார். அறத்தொடு மாறுபடாத செய்கையானே அப்புலவர் பெறுவது பயன்றனவாக இருக்கும்பொழுது பிறவற்றைக் குறித்துப் பேசுதலும் வேண்டாம். தாமே அமையும் என்றபடி.

(41) தமிழுணைத் தராதெனப் பிறமொழி பயிலுந
ரமிழ்நன சோற்றை யுறிநவ நென்றல்.

இற்றைநாண் றம்மா வினிதியல் வாழ்க்கை
நற்றமிழ்க கற்பா னன்னு தாதலின்
வேற்றமொழிப பயிற்சி வேட்டன மென்குநர்
நெய்த்தோ ரொத்த நென்முதற் கெழும்
நிற்த்தமைப் பிரிந்த நிறவுந் தர்மிடைந
குறுகிய நோக்கங் கூர்த்துங் குறிகொளா
துண்டுந் துய்த்து முவந்துங்
கண்ணில் வேட்டுங் கடமையிழந் தோரே.

(இ-ள்.) இற்றை ஞான்று (அம்மா) = இக் காலத்திலே;

இனிது இயல் வாழ்க்கை = இனிதாக நடைபெறத்தக்க வாழ்க்கை;

நல் தமிழ் கற்பால் நண்ணுது = இருமைக்கும் நலம்புரிகின்ற தமிழ்க்கல்வியின் உதவி மீண்டு வாய்க்கமாட்டாது;

தமிழரசர் இன்மையானும், தமிழ் கற்றாரை நன்குமதித்து உதவிப் புரக்கும் கொடையாளர் இன்மையானும், யாமும் தமிழ்க்கற்று என்செய்வது என்றபடி.

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

வேறு மொழி பயிற்சி வேட்டனம் என்குநர் = (இவ்வாழ்க்கை நடத்தற்கினைசந்த ஆற்றல் சான்ற வருவாயைத் தரவில்லை) பிறபாடையை யாம் விரும்பிக்கற்றோமென்று லீணை கூறுகின்றவர்கள்;

இவர் பொருளபெருவிறார். ஆடம்பரங்கருதியும் பிறவேண்டியும் பிறமொழியைக் கற்பாருமுனர். தஞ்சையமொழியைக் கல்லாது பிறமொழி பயிலும் வழக்கு மேளுட்டின்கண் இல்லை.

நம் தமிழ்நாட்டு = நமது தமிழ்நாட்டிற்கு உரிமைபூண்ட;

நல் புலத்து உழவோர் = (வண்பால் எல்லாவற்றையும் மென்பாலாகத் திருத்தி) நல்ல வயல்களாக்கி அவற்றினிடத்து உழுதொழிலைச் செய்துவருகின்ற வேளாண்மக்கள்தம்;

நெய்த்தோர் ஓத்த நெல் முதல் கூலமும் = இரத்தத்தை யொத்த நெல்லை முதலாகவுடைய தானியங்களும்;

கூலம் பண்டமுமாம். “பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்” என்னும் செய்யுளை நோக்குக. ஈண்டு அடைமொழி விசேடத்தாற் குனியக்களை உணர்த்திற்று. சிறப்புப் பற்றி நெல்லை எடுத்துக்கூறிப் பிறவற்றையும் தழுவினார்.

“நெல்லுமுயிர்ந்து” என்பர் புறத்தும். கூலத்தின் வகை பெயர் முதலியவற்றை 21ம் செய்யுளுரையிற் காண்க. உழவர்தம் உழைப்பு மிகுதியும் வருத்தமுந் தோன்ற “நற்புலத்துழவோ பெய்தோ ரொத்த நென்முதற் கூலமும” என்றார். இதனால் அவர் மேடு முதலிய நிலங்களை நற்புலமாகுகிய செய்யையும் வெளிப்படுத்தினாராயிற்று.

பிறர் க(டு)மை பிரிந்த பிறவும் = (நம் தமிழ்நாட்டிற்கு குரிமையாளர்களாகிய உழவே ரொழிந்த) ஏனைத் தொழிலாளர் தம்மைவிட்டு நீங்கிவந்த ஏனைப்பொருள்களும்;

பண்டி, பேரை முதலியனவும், வான், வேன் முதலியனவும், விக்சாகம், இவ்வம், கித்திரம் முதலியனவும் இன்னபிறவும் அப்பிறர் தம்மைப் பிரிந்துவருவன என்க. இவையாவற்றினும் சென்முதற் கூலம் சிறத்தலின் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. வயிற்றுப் பிழைப்பின் நிமித்தமே ஈதகம் பொருள்களைப் பிறாக்குக கொடுத்தலின் “பிறர்தமைப் பிரிந்த” என்றார். பிறநாட்டிலிருந்து பலபண்டங்களை வரவழைத்துக் கொள்வதானும், சுருங்கச் சொல்லல் சிறப்பதலானும் “நம் தமிழ்நாட்டு” என்னுமிதனை எரிடத்தும் கூறிற்றிலர்.

தம் இடை குறுகிய நோக்கம் = தங்களிடத்தைச் சார்பாக அடைந்த எண்ணத்தை;

குறுகிய அடைந்த; “புணரிய னிலியிடைக் குறுகலு முரித்தே”, “ஆயிர மூன்றே யுகாற் குறுகிடன்”, “யகரம் வருவழி யிகரக் குறுகும்” என்புழியும், “கொங்கலா பூமொழிற் குறுகினர் சென்றுழி”, “கோவான் மண்ணக் குறுகின னுதி”, “கோயின் மண்ணைக் குறுகினர் சென்றுழி”, “குறுக்கார் மண்ணெனும்”, “ஆறுந் குறுகா ஈறிவுடையார்” என்புழியும் இப்பொருடருதல் காண்க.

கூர்த்தம் குறிக்கொளாது = ஆராய்ந்தேனும் கணித்தறியாது;

ஒருபொருளை யாம் பெறுங்காலத்து அப்பொருளைச் செய்தற்கு எத்துணைப்பேர் முயன் றிருத்தல் வேண்டும், எவ்வாறு செய்தனர், எப்பொருட்டு அதனை கைக்குத் தந்தனர் என்றன

பலவற்றையும் சிந்தித்தல் வேண்டுமென்க. இச்சிந்திப்பின் அருமை நோக்கிக் “கூர்ந்துங் குறிககொளது” என்றார்.

உண்மெம் = (அப்பொருள்களுள் உண்ணத்தக்கனவற்றை) உண்மெம்;

துய்த்தும் . (துகர்ப்பாலனவற்றை) துகார்த்தம்;

உவந்தும் = (இவவுணடியானும் துயப்பானும்) மனமகிழ்ச்சி அடைந்தும்;

கண் துயில் வேட்டெம் = (ஒருவாற்றானும் குறைவின்மையானே) கண்ணுறங்குவதற்கு விரும்பியும்;

தமக்கு நித்திரைசெய்ய விரும்புண்டாயிருந்தும் கண்களின் இதழ்கள் குவியப்பெற்றில என்பார் “கண்டியில் வேட்டெம்” என்று கூறினார்.

கடமை இழந்தோர் = (பிறர்முயற்சியான் வரப்பெற்றனவற்றையெல்லாம் கடாமலுணமும், துய்த்தும், உவந்தும், துயின்றும் வருகின்றமைக்கேற்பக கைமாறு செய்தல் வேண்டிய) கடப்பாட்டை இழந்தவராவர்;

தமிழ்நாட்டு உணவினையுண்டும், பிறவற்றையனுபவித்தும் நற்றமிழ்க் கற்பால் வாழ்க்கை நடத்தத் தியலாதென்றல் அறியாமைப் பாலதென்றும், அவநன்ம் சொல்வோர் தமிழ்மொழியிலேயே உலகவியதையெல்லாம் நடத்தற்கேற்ற ஆற்றலும் பிறவும் இல்லாதவரென்றும் கூறியவாறாயிற்று.

இச்செய்யுட் சாசத்தை அமைத்து இந்நூலாசிரியர் இயற்றிய மற்றொரு தனிப்பாசுரம் பின்வருமாறு காண்க.

“தெய்வத் தமிழ்க்கல்வித் தேர்ச்சியிந்தக் காலத்திற்

சூய்வைத் தராதென் றுரைப்பவோ—மெய்வைத்த

சீரியநந் நாட்டுணவைச செவ்வனே யுண்டவருங்

காரியத்தைக் கண்டறிந்தக் கால்.”

(42) கல்லா மடத்த ரல்லற் கிரங்கல்.

தூய்மொழி வெறுத்துப் பிறமொழி தழுவூர்

ரவர்மற நபமா வபல்வர் மனதத

மறைவுழிந் கரநதிகழ் மாண்பில் செயல்

முன்னறி கிராய்ப் பின்முழு தறிந்தன

6 சூன்னிய வுடன்பெற் றுயர்நதிகி னேரே

யாதலி னன்றே யங்ஙன மாற்றின

ரிஃகிற் றாகமற் றிவருட் சிலரே

மரபுவரு தெய்வ மாய்த்துப் புல்லிய

புறக்கோட் காளர்ப்ப புருநதழி குநர்சிலர்

10 மீகசூயர்தது வினையே மயிருடை மேற்றென

முகத்தன தலைபின மழிக்குநர் நீட்டு

ரறுவைமுத லுடையோரீஇ யங்குகொள் குநரிவர்

முகக்குமுத லுறுப்பெலா முரண்டுகளை கில்ல

வாக்கம் புரிகிற னதுநன்று மன்ற

15 இனியே,

மேனாட் றொரபயில் சிறுதொழில் வெளிற்றுப்
புலையனைப் பாராண் மன்றுபுதுத் தூர்நோல்
கலைவில் கருத்து மாற்றலுங் கவீன்பெறு
முன்பைகெளி கெடா புலையுந்

20 ரெண்டைமேசேர் தொழிபுரு குலகத்துப் பஸ்ரே.

(இ-ள்.) தாய் மொழி வெறுத்து = தம்முடைய சுயபாஷையைப் பயிலாது வெறுத்து;
தாய் மொழி ஈண்டுத் தமிழ்மொழியைக் குறிக்கின்றது. அன்புடைமைதோன்றத் “தாய் மொழி” என்றார். தமிழ் கற்றுக்கு உத்தியோகம் முதலியன எய்தப்பெறாத காரணம்பற்றி அக்கல்விமேலும் வெறுப்புண்டாகின்றது. பிறரும் “அடகெடுவாய் பவதொழிலு மிருக்கக்கல்வி யதிகமென்றே கற்றுவிட்டோ மறிவில்லாமல்” என்றும், “கேள்வி நொந்து” என்றும் கூறு மாற்றால் இவ்வுண்மை நன்கு புலப்படும். தாய்மொழியை வெறுத்தலும் பிறமொழியைக் கற்றலும் அறியாமைப்பாலான என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது.

பிற மொழி தழுவுநர் = வேற்றுமொழியையே விரும்பிக்கற்பவர்கள்;

புறமொழி யென்னில் தமிழ்மொழியைச் சூழ்ந்த மொழிகளைக் குறிக்கும் ஆதலின் மேனாட்டுமொழி என்பது போதரப் “பிறமொழி” என்றார். “தாய்மொழி வெறுத்து” என்ற மையால் “பிறமொழியையேவிரும்பி” எனப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. “பிறமொழி” என்பதும் ஈண்டு அரணாக் குரியதாகிய ஆங்கிலமொழியைப் பெரும்பான்மை குறிக்கும். அப்பாஷைக் குரியாரைப்போலப்பேசுதற்கும், கவிதைகளைச் செய்தற்கும் அமையப்பெறா என்பார் “தழுவுநர்” என்றார். இவாதாமே அப்பாஷையைத் தழுவிக்கொள்ளுகின்றனரன்றி அப்பாஷை இவ்வதம்மைத் தழுவிக்கொள்வதில்லையென்க. தழுவிக்கோடல் ஈண்டுக் கற்றுக்கோடல் ஆதலின் அங்ஙனம் பொருளுரைக்கப்பட்டது. “வெலிகயபுகழ்” என்றதற்கு ஆசிரியர் ஈச்சிஞாக்கினியர் உரை விசேடமுரைத்தாங்கு ஈண்டுத் “தழுவுநர்” என்றதற்குப் வற்பு விசேடம் உரைக்கப்பட்டது.

மற்று அம்மா-அசைகலைகள்.

அயலவர் = தம்மையல்லாத பிறருடைய;

மனத்த = மனசின்கண்ணே நிறைந்திருப்பனவற்றையும்;

மறைவு உழி கார்து இகழ் மாண்பு இவ் செயல் = அவர் அறியாத மறைவிடத்திலே ஒளித்திருந்து (உறுப்பு முதலியவற்றால்) இகழ்ந்து காட்டுவனவாகிய பெருமையிலலாத செயல்களையும்;

பழிப்பவர் தாம் பழிக்குஞ்செயலைப் பழிக்கப்படுவார் ஒருசிறிதும் அறியாவண்ணம் செய்வார் என்பார் “மறைவுழி” என்றொழியாது “கார்து” என்றும் கூறினார்.

முன் அறிகிலாய் = தாய்மொழியைச் சிறிது பயின்றவரும் அந்நாட்களிலே அறியாத வர்களாய்;

பின் முழுது அறிந்தனர் = (அத்தாய்மொழியை வெறுத்துப் பிறமொழியைப் பயின்ற) பின்னரன்றே (அவற்றுள் ஒருசிறிதும் குறைவுபடாமல்) முழுதும் அறிந்துகொண்டார்கள்;

உம்மை தொக்கது. பொருள்களை அறிவித்தற்காக ஒலிவடிவாகவும், வரிவடிவாகவும் அமைந்துள்ள எழுத்துக்களும்; அவ்வெழுத்துக்களாற் சொற்களும் உண்டாயின. எல்லா மொழிகளும் மக்கள்தம் கருத்தை வெளிவிடுதற்கேற்ற சிறந்தசாதனமாய் இருக்கின்றன. இவ்வுண்மையை விளங்காப் புல்லறிவாளர் இம்மொழி இழிவுடைத்து, அம்மொழி உயர்வுடைத்து எனப்பல்லாறு மயங்கி அவ்வேடு கெடுகின்றனர் என்க. நாட்டின் வெப்பதட்பங்களுக்கேற்ற பொருள்களும் அவற்றையுண்டு உயிர்த்து வரும் லேவாசிகளும் அவற்றிற்கொத்த ஒலிக்குறிப்புகளும் பிறவும் இயற்கையாக அமைந்திட்டமையை ஆணாதாதே பிறமொழிப் பயிற்சியை

வேட்பவர் என்ப.

உன்னிய உடன் பெற்று உயர்ந்திசினோர்=நினைத்தவற்றை யெல்லாம் கூறிய அப் பொழுதே பெற்றுப் பெருமைபடைத்திட்டார்கள்;

தண்ணீர் வேண்டுமென்று தமிழிற் கூறினார்க்குத் தண்ணீர் தானே வராதிருத்தல் போலாது "I want some water" என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்பெறின் அத்தண்ணீர் தானே வந்தெய்துகொல்லோ என்றபடி.

ஆதலின் அன்றே=(தமிழிற் கூறியும் வராதிருக்கும் அவையெல்லாம் ஆங்கிலத்திற் கூறியவுடன் வரற்பாணவாயிருக்கும்) அது காரணத்தானன்றே;

அங்ஙனம் ஆற்றினர்=தாய்மொழியை வெறுத்துப் பிறமொழியை விரும்பிக் கற்றலைச் செய்துவருகின்றனர்;

எப்பாவையிற் கூறினாலும் கூறிய கருத்துமாத்திரம் வெளிப்படுமேயன்றிப் பொருள்கள் தாமே வரப்பெறு என்க.

இஃது இற்று ஆக=இச்செய்கை இத்தன்மைத்தாகவும்;

இவருட் சிலரே=அங்ஙனம் பிறமொழியை வேட்டுக் கற்றவர்தம்முட் சிலரோர்;

மாபு வரு தெய்வம் மாய்த்து=பாரம்பரியமாகச் செய்துவரும் தெய்வவழிபாட்டுமுறையைக் கெடுத்து;

புல்லிய புறம் கோட்டு ஆளாய்=அற்பமாகிய புறமதக் கோட்பாட்டுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகி;

எங்கள் மதமே உண்மைத்தன்மை உடைத்து; உங்கள் மதம் பொய்மை உடைத்து எனப் பலவாறு கூறி மயக்கி வருதலிற் "புல்லிய புறக்கோட்டு" எனரூர். இதுபொழுது உள்ளவர்தக்க ளுள்ளே எவரும் கடவுளைக் கண்டாரில்லை. இங்ஙனமாகவும் பலகூறியமயக்கிக் கெடுத்துவருகின் றனா என்க.

ஒரு பிராமணன் கிருத்துவ மதத்தைச் சார்ந்து அதனையே பூபருமையுடைத்தாகவும், ஆரியமதம் இழிவுடைத்தாகவும் பேசிவருநாளில் ஒருநாள் தான் கிருத்துவனாகிய பின்னரோ (நூனக்)கண்ணொளிபெற்று எல்லாவற்றின் உண்மைகளையும் நன்கு காண்கின்றதாகக் கூறினான் எனவும், அத்தனைக் கேட்டிருந்த ஒருசிறுவன் ஆம்! ஆம்! உமது குறும்பார்வை நீங்கக் கண்ணாடி புண்டு வருதலினு லன்றோ எல்லாவற்றையும் நனகுபார்த்து வருகின்றீர் என்று நகைச் சுவை நனிதழுவிக் கூறினான் எனவும் ஒருகதைபுண்டு. இங்ஙனமே பொய்கூறுவார் யாவரானும் இங்ங்ந்தொதுக்கப்படுவர் என்க.

புருந்து=(வெற்று ஆரவாரத்தானும் பிறவாற்றானும் மதிமயக்கி அவர் மதத்திற்) பிர வேசித்து;

திருப்பிவருதலும், வரினும் இனத்தொடு சோந்துகொள்ளலும் இயலப்பெறு என்பது குறிப்பித்தற்குப் "புருந்து" என்றார். பிறமதம் புக்கார் மீண்டுஞ் சுயமதஞ் சாரினும் அவரை அந்தணாகத் தம்மொடு பண்டுபோலச் சேர்த்துக்கொள்ளாமை ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாலது. கட் டுப்பாடு கெட்டழியும். தீவினைச் சிறைவாய்ப் பட்டாரை அரசாங்கப்பணியில் அமர்த்திவராமை போல் இதுவும் சிறப்புடைத் தாகும் என்க.

அழிகுநர்=நாசமாகின்றனர்;

சமபந்தி முதலியவற்றைப்பெறாமல் தற்கொலைபுரிந்து கொண்டாரும் பலராவர். அஞ் கு மிற்கும் உயர்நிலைபெறார் என்பது வெளிப்படை.

சிலர்=இன்னும் சிலர்;

மீக்கு உயர்த்து வினையே=மேம்பாடு தருவதற்குரிய செய்கை;

மயிர் உடை மேற்று என =மயிரின்மேலும் உடையின்மேலும் உள்ளதென்று கருதி;

முகத்தன தலையின = முகத்தின் கண்ணவும் தலையின் கண்ணவும் உள்ளனவாகிய மயிர்த் தொகுதிகளை;

மழிக்குநர் நீட்டுநர் = களைந்தும் வளர்த்தும் வருகின்றார்கள்;

மழித்தல்--மயிரை அறவே களைந்து முண்டிதல்செய்தல். ஆயினும் கத்திரித்தல் முதலிய வற்றையும் இயைத்துக்கொள்க. பலரும் பலபடியாக அமைத்துக் கோடலின் “மழிக்குநர் நீட்டுநர்” என்று தனிப்படுத்திக் கூறினார்.

அறுவை முதல் உடை ஓர் இ = (நாம் மரபுவழியாக உடுத்துவருகின்ற) சேல முதலாகிய உடைகளை நீக்கி;

அரைவேட்டி, மேல்வேட்டி, தலைப்பாகை என்பன பலவும் அடங்குதற்கு “முதல்” என்றார். உஷண தேயத்தாராகிய நாம் ஈன்மையடையுமாறு வகுக்கப்பட்டன என்பதை அறியாது ஒருவினரே யென்னும் வியப்புத்தோன்ற “ஓர் இ” என்றனபெடுத்தது.

அங்கி கொள்குநர் = காற்சட்டை மேற்சட்டை முதலியவற்றைக் கையாண்டிருக்கின்றனவாகிய;

இவர் = இவர்தாம்;

முககு முதல் உறுப்பு எ(ல்)லாம் = மூக்கை முதலாகவுடைய உறுப்புகள் எல்லாவற்றையும்;

முரண்டு களைகிலா = மாறுபட்டு நீக்கிக்கோலைச் செய்யாத;

ஆக்கம் புரி திறன் அது நன்று (மன்ற) = (அவையெல்லாம் இயற்சையாகவே) பெருமிதப்பட்டுச் செய்துவரும் வரலாறுகிய அச்செய்கை நன்மைதருவது ஒன்றாகும்;

“மீக்குயர்த்து வினையே மயிருடை மேற்று” எனக்கொண்டவர் மூக்கே, காத்தே, கண்ணே, கையே, காலே என்பனவற்றின் ஒன்றையாவது; இரண்டு முதலாய பலவற்றையாவது; குறைத்தும், களைந்தும் கொள்வதுதான் நாகரீகமெனக்கருதி அறுத்தழிக்காமல் விட்டமையே பெரியதொரு நன்மை யென்க. சிலர் தொள்ளைக்காது உடையாகவும், கால்வளர்ச்சியை அடிபுதையாணம் முதலியவற்றிலே குறுக்கி இயற்கையழகு கெட்டவராகவும் காணப்படுகின்றனர். இவர் செய்கைகளைப் புறனடையார் கொள்க. ஒவ்வொரு சாதியார்க்குமுள்ள வேற்றுமை பெரும்பான்மை மயிரிடத்தும் உடையிடத்தும் அமைந்திருத்தல்பற்றி “மீக்குயர்த்து வினையே மயிருடை மேற்று” எனக் கூறினார். “மீக்குயர்த்துவினை” என்பதற்கு மேம்பட்ட பதவியை உரிமையாக்கும் வினை யென்று பொருள்கொண்டு “மழித்தல் நீட்டலும்” என்று தொடங்கிய திருக்குறட் கருத்தையுந் தழுவி நிற்பது கழிபெருஞ்சுவையுடைத்து, “ருஞ்சியழகுந் கொடுந்தானேக் கோட்டழகு-மஞ்ச ளழகு மழக்கல்ல” என்னும் நாலடிச் செய்யுளாகிய அரசன்மனைய நுயலடிக்களாகிய பசும்பொன்னிற் சிறப்புறப்படுவது மதிப்பேற்றியிருத்தலையும் கண்டறிந்து கொள்க.

மன்ற-அசை.

இனியே = அப்பால்;

மேல் நாட்டு உரை பயில் = மேலாக் தேயத்து மொழியைப் பேசுவருகின்ற;

“மேனாட்டுரை” யென்று பொதுப்படக் கூறினாலும் ஆக்கிமொழி அரசன்மொழியாதலின் அதனைப் பெரும்பாலும் ஈண்டுக் கருதினார் என்க.

சிறு தொழில் = அறிவின் சிறுமையைக் கொண்டே செய்யப்படும் தொழிலையுடைய;

அறிவின் கூர்மைக்கேற்பத் தொழிலும் மேம்பாடுபெற்றவரும். உடம்பின் சிரமத்திற்குத் தக்க அளவு மேம்பாடு எய்தமாட்டாது.

வெளிற்று புலையின = உள்ளீட்டில்லாத அறிவினையுடைய கீழ்மகளை;

நிமித்திகளை “வெளிறிலாக் கேள்வி யானை” என்ப. “வெளியார் முன்” என்பது குறள். வயிரயில் மரத்தினை வெளிநென்பது வழக்கு. வெள்ளையென்பது உள்ளே ஒன்றுமில்

லாதது எனவும் பொருள்படும். “வெள்ளை நோக்கின்”, “வெள்ளமை கலந்த நோக்கின்” என்பர் தேவரும். சீவகனது துறவு விசேடத்தைக் கூறுமிடத்துச் “சீலம் வெளிறில் வாள்” எனப் பட்டமைகொண்டு குற்றமெனவும் பொருள்கொள்ளலாம்.

பார் ஆம் மன்று புருத்துநர் கொல் = உலகத்தைச் செக்கோன்முறை வழுவாமல் ஆருதற் பொருட்டாக் கூடிய ஒளியார் தருகன் அவையிலே (வேண்டப்பட்ட சூழ்ச்சியை உசாவதற்கு உரியோனாகப்) புருத்துவர் கொல்லோ;

புருத்தார் என்றபடி. இவனைப் பிடித்து அச்சபையுள்ளே தள்ளினாலும் இவன் அச்சமுதலியவற்றின் மிகுதிப்பட்டால் உட்செல்லான் என்பது தேற்றுவிதத்தற்குப் “புருத்துநர்” என்றார். ஆககிலம் பேசுவது நன்மதிப்பெனவும், பேசாமையே அவமதிப்பு எனவும் கருதிப் பிதற்றி வருவோரை மறுத்துக் கூறினாராயிற்று.

உலகத்து பலர் = இவ்வுலகத்திலே வாழும் மக்களுட் பலர்;

கலைவு இல் கருத்து = பின்னர் அழியப்பெருது நன்மையைப் பயக்கும் எண்ணமும்;

“எண்ணித் துணிக் கருமர் துணிந்தபின்—எண்ணுவ மெனப் திழுகு” என்பவாகலின் “கலைவில் கருத்தும்” என்றார். நல்லனவற்றையே எண்ணுதல் வேண்டும், இடையூறு வந்தாலும் கலைவில்லாது எண்ணியவற்றைத் திண்மையொடு நிறைவேற்றுதல் வேண்டுமென்று குறிப்பித் தாராயிற்று.

ஆற்றலும் = அக்கருத்தை நிறைவேற்றும் வல்லமையும்;

ஆற்றல் என்பது ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லமைபெற்றிருத்தல். தாம் எண்ணியவற்றைச் சிதைவுறாமல் ஆக்கிக்கோடலும், அவற்றிற்கு நிகழப்பெறும் இடையூறுகளைப் போக்கிக் கோடலும் என்னும் இவையே ஆற்றல் எனப்படும். இவற்றின் விரிவைத் திருக்குறண் முதலாய நூல்களுட் கண்டு தெளிக.

கவின் பெறும் = ஆகிய இவையேதாம் மேம்படுதற்கு இலக்கணமாக அமையும் என்கின்ற;

உண்மை தெளிகிலராய் = மெய்மையை அநியாதவர்களாகி;

உலைவு உற்று ஒண்மை இழந்து ஒழிசூர் = வருத்தமுற்று ஒளியுடையார்த் தன்மையை இழந்து தமது வாணனை னீணுககிரிசூது போகின்றனா;

நடக்கீது இன்றியமையாதனவற்றைச் செய்யாது வீண்பொழுது போக்கினேமே என்று உலகவுறவா என்க. ஒளியுடைமையாவது எல்லாருள்ளும் தலைநிதந்து விளங்கப்பெறுதல்.

(43) பல்வே ரொலிமொழிப் பான்மைய தாமெனல்.

எண்ணிய வெண்ணுவ வெல்லாந் சிவ்வொலி

நண்ணுறச் செய்துநா நாழிகை யிடத்திற்

சேபோர் கருத்துஞ் செய்துந் தெளிதற்

காயவல் வொலிகுசு சிவ்வரி யடைம்குநர்

5 நெஞ்சே யவற்றை விழிவழி நேடிச்

கொண்டபொரு டிரிஇக கூடுமொலி குறித்தமை

யெண்வகை யுறுப்பினு னேற்குமா முயன்று

புறத்தவர் செவிவழிப் புருத்தினொடி யுணர்த்துந்

கிறத்துயர்வு வழத்தற் றெளிகில ரினியே

- 10 வேற்றுமைப் பட்டு விளங்கொலி பிறவான்
அவ்வெல மளந்தறி யாற்றலுஞ் சான்றனர்
இவற்றால்,
சிவ்வொலி குறிப்புமுதற் செய்பறவை முதல
நம்ம னோரி னவீன்றுணர் வனவா
- 15 வலம்வர லற்றாங் கறிதல்
புலனெறி போகிய புலவர்க்குக் கடனே.

(இ-ள்.) எண்ணிய எண்ணுவ எல்லாம் = நினைத்தனவும், நினைப்பனவும் ஆகிய எல்லா வற்றையும்;

எண்ணிய எண்ணுவ என்றோனும் எல்லாம் என்ற விலேசானே எண்ணுகின்றவையும் அடங்குமென்க.

சில ஒலி நண்ணுத செய்குநர் = சில சத்தங்களுக்குள்ளே பொருந்தும்படி செய்துவிடு கிறார்கள்;

மக்கள் மனசில் நினைப்பனவற்றை ஒலிவடிவாகிய சொற்களாக்கிக் கூறுவர். சொற் களோ எழுத்துக்களுள் அடங்கும். எழுத்துக்களோ பன்னிருபதினெட்டாகும். இப்பன்னிரு பதினெட்டாகிய இருவகை யெழுத்துக்களுள்ளே நினைத்த, நினைக்கின்ற நினைக்கும் விடயங்கள் எல்லாவற்றையும் பொருத்திக்கொண்டனர் என்க.

நாழிகை இடத்தில் சேயோர் கருத்தும் = காலத்தானும் இடத்தானும் தூரத்துள்ளோர்தம் எண்ணங்களையும்;

காலத்திற் சேய்மைப்படுதலாவது முன்னிருந்தார் தமது காலத்திற்குப் பின்னிருப்பவர்க் குத் தமது கருத்தைத் தெரிவித்து வைத்தமை போனறனவாம். இடத்திற் சேய்மைப்படுதலா வது ஒருவர் தமது கருத்தைத் தூரதேயத்துள்ள மற்றொருவருக்கு உணர்வித்தல் போல்வனவாம்.

செயிர் அற்று தெளிதற்கு = (தக்கருத்துக்களை அறியவேண்டியவர் அறிந்துகோடலில் ஒருசிறிதும்) குற்றமில்லாம லுணர்ந்துகொள்வதற்கு;

சேய்மைக்கண் உள்ளார் ஒருவர்க்குத் தமது கருத்தைத் தூதுவர் மூலமாகத் தெரிவிக்குங் கால் பெரும்பான்மையும் மாறுபாடு எய்துமா, தலின் அக்குற்றமும் பிறகுறைகளும், வீணைச் சலும் வராமலிருத்தற்குத் தக்கதொரு சிறந்த சாதனம் வேண்டுமென்பா “செயிரற்றுத் தெளி தற்கு” என்றார்.

ஆய அ ஒலிக்கு சில வரி அமைக்குநர் = பொருங்கிய அவ்வொலிவடிவ எழுத்திற்கு ஒப் பாகச் சிலவரிவடிவ எழுத்துக்களையும் அமைத்துக்கொண்டார்கள்;

உறுதி முதலியன நிலபெறுதல் வரிவடிவ எழுத்தாலே என்பது சிந்திக்கற்பாவது. ஒலி வடிவத்திற்கும், வரிவடிவத்திற்குஞ் சிறந்த பொற்றுமையுண்டு என்பார் “ஆய” என்று கூறினார். ஒலிவடிவத்தார் கூறப்படும் விஷயம் சிலபொழுது முரண்பட்டும், விகாரமுற்றும் அழிவெய்தும். வரிவடிவத்தார் குறிக்கப்பட்ட விஷயம் அங்ஙனம் பெரும்பான்மை அழியப்பெறாது.

நெஞ்சு = மன சானது;

அவற்றை விழி வழி நேடி = கையால் எழுதப்பெற்ற அவ்வரிவடிவங்களை விழியின் வழி யாக விருப்பத்தோடு நோக்கி;

தேடிதற்குக் காரணமாகிய விருப்பத்தினை நேடல் என்னும் ஆகுபெயரால் அறிவித்தார்.

கொண்ட பொருள் தரீஇ = அவ்வரிவடிவ எழுத்துக்கள் உட்கொண்ட பொருளை இன்ன தெனத் தொடர்ந்துசென்று;

தருவுதலைத் தேதேதல் என்றும்பட்டும் பொருள் பண்ணுதல் ஈண்டுச் சிறவாதிருத்தலையும், உரையாசிரியர்கள் உரைக்கும் உரைவழக்கினையும் உணர்ந்துகொள்க. வரிவடிவத்திற்குப் பொருள் ஒலிவடிவம் என்க. இந்துணுக்கம் அறியாதார் சொல்லுக்களது பொருள் எனக்கூறி இடர்ப்பட்டு விரிப்பார். வரிவடிவ எழுத்துக்களைக் காணும்பொழுதே ஒலிவடிவவெழுத்துக்களும் மனசின்கட் டோன்றப்பெறும் என்னும் வியப்புச் சுவை தோற்றுவித்தற்குத் “தூரி” என்றள பெய்த்தது.

கூடும் ஒலி குறித்து = அவ்வரிவடிவ எழுத்திற்குப் பொருந்திய ஒலிவடிவ எழுத்தை உரைத்தற்குக் கருதி;

வரிவடிவைக் கண்டவுடனே அதற்குரிய ஒலிவடிவம் தானேவந்து கூடும் என்பார் “கூடு மொலி” என்றார். எண்வகை உறுப்புக்களும் ஈண்டு முயன்மவருதல் ஒலிகுறித்தேயாதலின் “ஒலிகுறித்து” என்றார்.

அமை எண்வகை உறுப்பினுள் = தாமே முயற்சிசெய்தற்கு அமைந்திருக்கின்ற எட்டு வகையான உறுப்புக்களுள்ளே;

“தலையினு மிடற்றினு றொஞ்சினு நிலைஇப்-பல்லு மிதழு நாவு மூக்கு-மண்ணமு முளப் பட வெண்முறை நிலையா-ஊறுப்புற் றமைய” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அவ வெட்டுவகையையும் இனிதுணர்ந்துகொள்க. இவ்வெட்டு நிலையும் காற்றுப்பொருந்தியும், தொழிற்பட்டும் எழுத்துக்களைப் பிறப்பித்தற்கு உறுப்பாக நின்றலின் அவற்றையும் உறுப் பென்றார்.

ஏற்குமா(று) முயன்று = பொருந்தும் வண்ணம் முயற்சிசெய்து;

ஒவ்வோர் எழுத்தும் பிறத்தற்கு இடமுயற்சிகள் வேற்றுமைப்பட்டிருத்தலின் “ஏற்குமா முயன்று” என்றார்.

புறத்தவர் செவி வழி புழுத்தி = அயலிருந்து கேட்பவர்தம் செவியின்வழியாக (வரைந்த வன் கருதிய ஒலிவடிவத்தை மனசுட்) புகும்படி செய்வித்து;

நொடி உணர்த்தும் = ஒரு கைநொடிப் பொழுதைக்குள்ளே அவர்தம்மை உணரவைக்கின்ற;

உணர்ந்துகோடல் கேட்பாருடையதேனும் அக்கேட்கைக்குக் காரணம் கேட்கப்படுவாரே யாதலின் “உணர்த்தும்” என்றார்.

திறந்து உயர்வு = தன்மையினது உயர்ச்சியை;

வழக்கால் தெளிகிலர் = (பல்லாயிர வருடங்களாக) வழங்கப்பெற்றுவருகின்ற காரணத் தானே தெரிந்துகொண்டாரில்லை;

உடற்கண் அமைந்துகிடக்கும் விசித்திரத்தை அறிந்து வியக்கும் ஆற்றலில்லாத இவா தமக்கு இவற்றின் பெருமை யருமைகள் எவ்வாறு புலப்படும் என்க.

இனியே = அப்பால்;

வேற்றுமை பட்டு விளங்கு ஒலி பிறவான் = மாறுபட்டு விளங்குகின்ற இரட்டை ஒலி யானும் பிறவாற்றானும்;

கட், கட என்பன வேற்றுமைப்பட்ட ஒலியென்க. எல்லா வழவகையினும் தலையிறந்து விளங்குதல் பற்றி “விளங்கொலி” என்றார். பிற என்பது சுருக்கெழுத்து (Short-hand) முதலியவற்றைக் குறிக்கும். “விளங்கு” என்பதை ஈண்டைக்கும் ஏற்றிக்கொள்க.

அவ் எலாம் = அவ்வரிவடிவ எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றையும்;

அனந்து அறி ஆற்றலும் சான்றனர் = அனதித்து அனந்து அறிகின்ற வல்லமையும் நிறை யப்பெற்றனர்;

வரிவடிவமாகப் பெருக்கி வரையவேண்டியவற்றைச் சுருக்கிவெழுதியும்; பலவரிவடி வானும், ஒலிவடிவானும் அறியவேண்டியவற்றைக் கட் கட என்னும் இரண்டொலிகளானும்.,

—என்னும் இரண்டு வரிஷடிவங்களானும் அனந்துகொண்டும் வருவது தோன்ற “அளந்து” என்றும்; அவற்றையெல்லாம் அளத்தற்கும், அறிதற்கும் மிககொருவல்லமை வேண்டுமென்பது ஒருதலையாதலின் “அறியாற்றல்” என்றும்; சேயிடத்தார் இருவர் உசாவப்போறி, சென்ற காலத்திற் பேசியவற்றை மீட்டுஞ் சொல்பொறி என்னும் இவற்றை முதலாகவுடைய பலவற்றையும் அடக்குவதற்குப் “பிறவான்” என்றும் கூறினார்.

இவற்றால் = இக் காரணங்களால்;

சில ஒலி குறிப்பு முதல் செய் = சிலவகையான ஒலியும் குறிப்பும் ஆகிய இவை முதலானவற்றைச் செய்துவருகின்ற;

பறவை முதல் = பறவையைய முதலாகவுடைய சீவராசிகள்;

பாடுதன் முதலாய ஒலிச்சிறப்புப்பற்றிப் பறவையைச் சண்டித் தலைமையாக்கினார்.

நமமனோரின் நவ்ந்து உணர்வனவா(க) = நம்மவர்போலவே (ஒன்றனோடு மட்டுமன்று) பேசி (த் தங்கள் தங்கள் கருத்துகளைப் பிறவும் பிறவற்றின் கருத்துகளைத் தாமும்) உணர்ந்து கொள்வனவாக;

அலம்வரல் அற்று ஆங்கு அறிதல் = சுழற்சியற்று அறிந்துகோடல்;

புலன் நெறி போகிய புலவர்க்கு கடன் = தூற்றுறையிலே தோடுசெய்த பழக்கத்தை யுடைய அறிஞர் தமக்கெல்லாம் கடமையாகும்;

தந்தியடிக்கும்போது அம்முறை அறியாதன் கட், கட என்று அடிப்பதேயன்றிப் பிறவொன்று மல்லையென்று துணிந்துகொள்வதுபோலப் பாவை முதலாயவற்றின் பாஷையறியாதானும் அவையெல்லாம் வெற்றொலி முடிக்குகின்றன என்று நினைந்துகொள்வன் என்க.

(44) அருந்தமிழ்ப் புலவ ராற்ற லுரைத்தல்.

அங்குலப் பனுவற் கழகத் தவரே

பாங்குள ரமமொழிப பரிச்சிதெளி பண்டிற்

கதான்று,

செந்தமிழ்ப் பாரிற்சி தெளிதற் கவரை

5 முருதுபு போற்றுநர் முத்தமிழ் நாடடினர்

கடற் கூடிய கொழுஞ்நாவைச் செழுந்தமிழ்ப்

பாடல்சால் கூட்டமொடு பார்வாழ் புலவரைத்

தாட்கீழ்ப் படுத்துந் தகைமை சான்றவர்

வெரிநெடு வயிற்றிடை வேற்றுமை பெறப்படார்

10 புரைவெண் ணுறவையர் புயல்பனி வெயிலார்

றிவிவுறு மேனியர் பேணுநர்ச சிறிதிலர்

பன்னூ லாயும் பான்மையர் பரந்த

நன்னூற் கேள்வியர் நாவலர் பாவலர்

பொன்னேர் தங்கோள் புலிகாட்டு மாற்றலர்

15 திருந்தெழில் குலந்திகழ் சேயிழை

யருந்துணை யிழந்தாக் காரற்றிடப் படுத்தே.

(இ-ஈ.) [ஆங்கிலப் பஹுவற் சமூகத் தவரே-பாங்கின ரம்மொழிப் பயிற்சினெளி பிற்சு] ஆங்கிலப் பஹுவற் சமூகத்தவர் அ மொழி பயிற்சினெளி பண்பிற்கு பாங்கினர் = ஆங்கில மூல் ஆராய்ச்சி செய்யும் சங்கத்தவர்தாம் அம்மொழியைப் பயின்றுவருவார்தம் பயிற்சி எத் துணையதென்று தெளிந்து சொல்லற்குரிய தன்மைகளுகத் தகுதியுடையோர் ஆவர்;

ஒருமொழிப் பஹுவல்களைக் கற்பவரின் கல்வித்திறமையைப் பரிசுஷயசெய்தற்கு அம் மொழி வல்லுநரே தகுந்தவர் என்றபடி.

அதான்மே = அத்தகுதியல்லாமல்;

[செங்கமிழ்ப் பயிற்சி தெளிதற் கவரை-முந்தபு போற்றும் முசகமழ் நாட்டினர்]

மூன்று தமிழ் நாட்டினர் = மூன்றாகிய தமிழ்மொழிவழங்கும் (மூன்றாகிய) நாட்டினர் கண் டள்ளோர்;

மூன்று தமிழ் என்றும், மூன்று நாடு என்றுக் கொள். மூன்று சாமிடாகன இயற்றமிழ், இளைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ். மூன்று நாடென்பன சேர, சோழ, பாண்டியநாடுகள்.

செம் தமிழ் பயிற்சி தெளித்தற்கு - செம்மை ஆகிய தமிழில் எத்துணைத் தோச்சியுண் டென்று தெரிந்துகொடற்கு;

அவரை முந்துபு போற்றும் = அவ்வாங்கிலேயரை முந்துற்றத் துதித்து மேற்கொள்ளு கின்றனர்;

அவர் வேண்டாதிருப்பவும் இவராகவே வேண்டுகொள்ளுகின்றனர் என்பது போதா ர் “முந்துபு போற்றும்” என்றார்.

கூடல் கூடிய கொழும் சுவை செழும் தமிழ் = மதுரைகண்ணே தெய்வப் புலமை யாளர் ஒன்றுகூடி ஆராய்ந்த கொழுவிய சுவைவாய்ந்த செழுமையுற்ற தமிழை;

தெய்வப் புலமையாளர் ஆராய்ந்தமையால் கொழுவிய சுவைவாய்ந்தது என்றும், இவ்வாய்ப்பின் காரணத்தால் செழுமையுற்றது என்றும் கூறினர். நான் மாடங்கள் தம்மீற் கூடுதலிற் கூடல் எனப்பெயர்பெற்றது. நான்மாடங்களாவன திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநெல்வர். கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் என்றுங் கூறலாம். கலித் தொகை நச்சிலுக்கினியர் உரையையும் நோக்குக. “கன்னிதிரு மால்காளி யீசன்காக்கும் கம மதில்குழ் மாமதுரை” என்பது திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்.

பாடல் சால் கூட்டமொடு = (ஆராய்ச்சிச் சிறப்பாற் பல்லோரும் புரூபீந்தபாடு) பாடல் மிக்க சங்கத்தோடு;

இவரைச் சங்கதூலராய்ந்த புலமையாளராகிய நான்காஞ்சங்கத்தவர் என்க.

பார் வாழ் புலவரை = இவ்விலகத்திலே வாழ்கின்ற ஏனைமொழிப்புலவர்க்கோயும்;

உம்மை தொக்கது. சங்கதூலராய்த் தம்மொழிப் புலவரையும் உள்ளடக்கிற்று.

தான் கீழ் படுத்தும் தலைமை சான்றவர் = தங்கள் அடிக்குள்ளே அகப்படுத்திக் கொள்ளும் (மாடங்கச் செய்யும்) தகுதி நிறைந்தவரும்;

இவர்தம் புலமைகண்டார் இவரடியிற் ருமே வந்து வணங்குவர். வணங்காமற் குதர்க்க வாதம் இடுவோரையும் வணங்கும்படி செய்யும் உண்மைப்புலமை வாய்ந்தவர். இனித் தான் என்றதற்கு முயற்சி எனப்பொருள் கொண்டு அம்முயற்சிகுண்மையானே ஏனையோரை அடிச் சீழ்ப்படுத்தும் தகைமைசான்றவர் எனினும் சாலும்.

வெரிச் ஓடு வயிறு இடை வேற்றுமை பெறப்படார் = முதுகொடு வயிற்றுக்கு இடையிலே யுள்ள வேற்றுமையைப் பிறரால் அறியப்படாதவரும்;

இதனால் அவர் வணக்கத்திற்கு நலியும் வருத்தத்தைக் கற்பவர் எளிதிலுணர்ந்தருகுமாறு கூறினர். தமக்கு வெரிதம் வயிறும் தோன்றுமேயன்றிப் பிறர்க்கவை தோன்றா என்பது போதா “வேற்றுமை பெறப்படார்” என்றார். “என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையி” என்பது பாட்டு. ஈண்டு “இயங்கு” என்பது ஆராய்ந்தபாற்று. முதுகென்றும், வயிறு என்றும், அவ்

விரண்டனாள் அமைந்த இடையென்றும் வேற்றமை தோன்றாமல் ஒன்றுபடச் சருங்கிய உறுப் பினர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

புரள வெண் அறுவையர் = பொத்தலையுடைய வெள்ளிய ஆடையை உடையவரும்;

“புரை” என்றது வறுமையையும் “வெண்” என்றது தூய்மையையும் ஒழுக்கத்தையும் காட்டினின்றன. வெள்ளாடையை ஆங்கிலேயரும் பிறரும் மதிப்பா.

புயல் பனி வெயிலால் நிரிவு உறும் மேனியர் = மழை, பனி, வெயில் என்பவற்றால் மாறுபடுவருகின்ற உடம்பினை யுடையவரும்;

தங்கள் குடும்ப காப்பிற் குழைத்தற்பொருட்டுப் புயலெனவும், பனியெனவும், வெயிலெனவும் பாராமல் வெளிச்சென்று சுழல்வதினானே அவைககாலங்கட்குரிய சீதோஷனங்களுக் கேற்றவாறு தேகம் மென்மை நிறம் முதலியவற்றால் வேறுபட்டிருந்தல். “***** துணிச்சித்ருடுத்து-வயிறாகாய் பெரும்பசி யுலத்தந் கிரகி-வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது-புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்து” என்னும் மணிமேகலை அடிகள் ஈண்டுச் சிந்தித்தற்பாலன.

பேணுநர் சிறிது இவர் = தம்மை விரும்பிக் காப்பவரைச் சிறிதேனும் இல்லாதவர்;

உம்மை தொக்கது. ஒரோவழி இருப்பினும் பேணுது சிறிதுகொடுத்து வருத்துவோர் பலர் உள் என்க. தந்தாலும் ஆங்கிலக்கலாசாலைகளிலே சிறுதொகை வேதனத்தின்பொருட்டுப் பெரும் பணியாற்றி வேதனையுற்றுவரும் தமிழ்ப்பண்டிதத்தங்களை அக்கலாசாலைகளின் அதிபர்களும் ஏனைத்தமிழரில்லாத நங்காட்டுப் பாகிரிமாரும் அவமதித்தவருகலை ஈண்டுப்பிடுக. “காணா கெளா காண்முட மாணோ-பேணுமாக்கள்” என்பன மணிமேகலை. தங்காட்டு மொழிவாணரைப் பேணுதல் தம்மேற் பொறுத்த கடமையாகவிருந்தும் அங்கனம் செய்யாது ஒழிதலுடன் நில்லாமல் அவரை அவமதித்தலுக்கும் இவர்மாட்டிருக்கும் அறிவுதான் என்னை யென்க. இத்தமிழ்ப்புலவரைப் பேணாமல் இவர்க்குரிய பொருள்களைத் தங்கன் தங்களுக்குப் பகுத்துக்கொள்வோரும் ஒருபெருங் கன்வராவர் என்க.

பல் தூல் ஆயும் பாண்மையர் = (தம்மைப் பலரும் அவமதித்தலைக் கருதிக் தமிழ்தூலாராய்ச்சியை விட்டொழியாது) பலதூலங்களையும் ஆராய்ந் தகுதியுடையோரும்;

பன் என்பதாகவுங் கொள்ளுப. பன்னுகின்ற தூல் என்று பொருள்கொள்க. கல்விச் சுவையை உள்ளபடி அறிந்திடுபட்டவராதலின் அறிவில்லார் தமக்குச் செய்துவரும் இழிவு முதலியவற்றையெல்லாம் ஒருபொருளன்னவாக மதித்திலர் என்க. எழுமையும் கற்றுவித்தவராகலின் இவர்க்கு இத்தன்மை உண்டாகியது என்க. இத்தகையர் இலரேல் நமது அரும்பெரும் தமிழ்ப்பணுவல்களும் இல்லையாய்விடும்.

பாந்த நல் தூல் கேள்வியர் = அகன்றுவிரிந்தனவும் நன்மையமைந்தனவுமாகிய தூற்கேள்விகளை உடையவரும்;

ஆராய்ச்சி செய்தற்குரிய காரணத்தை ஈண்டுக் கூறினார். கற்கும் அருமைதோன்றப் “பாந்த” என்றும், பாந்துபட்டனவாயிருப்பினும் நன்மைபயத்தலின் அவற்றைக் கற்றற்கண் ணக்கமேலிட்டது என்பது தோன்ற “நன்னூல்” என்றும், இங்ஙனம் கேட்டல் பின்னர் ஆராய்தற்குக் காரணமாகுமென்பது தோன்றக் “கேள்வியர்” என்றும் கூறினார். ஆயின் கேள்வியர் என்று முற்கூறுதல்தான் என்னையோவெனில்? சிலதூல்களைக் கற்றுவிட்டு ஆராய்ச்சி செய்யாமல் வாளாவிருக்கும் பலரையும் இகழ்த்தற்குக் கருவியாதலின் அங்ஙனம் முற் கூறப் பட்டிலதென்க “நன்னூற் புலவர்க்கு நன்கன முரைத்தாங்கு” என்பது சிலப்பதிகாரம்.

[நாவல் பாவலர் பொன்னேர் தங்கோள் புலிகாட்டு மாற்றலர்]

பொன் னோ தம் கோள் புலிகாட்டும் ஆற்றலர் = பொன்னையொத்த (இவர்) நமது கொள்கையை (தத்தம் கொள்கையை ஆதாரப்படுத்தற்குக் காட்டாக) உலகத்தவரெல்லாம் எடுத்துக் காட்டும் திறமையுடையவரும்;

அருமை கருதிப் பொன்னேர்கோள் என்றார். போன் னேர்கோள்; அதுதங்கோள் எனக. புலி னேரது புறமொழியானரை. பாவலர்க்கு இவ்வாற்றல் பெரிதமுண்மையின் நாவலர்க்கு அடுத்தக் கூறப்பட்டது. பொருள்கோண் முறையும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

நாவலர் பாவலர் = (ஆகிய) நாவலர், பாவலர் தக்கரையும்;

திருந்து எழில் குலம் கிசழ் சேய் திணழ் = திருந்திய ஆழரும் குலனும் வினக்குகின்ற செவ்விய ஆபரணங்களை யுடையாள்;

அரும் துணை இழந்தார்கு = பெறுதற்கு அரிய (சனது) நாயகனைப் பிரிந்து அரற்றுதலைப் போல;

அரற்றிடப் படுத்து = ஒலமிடும்படி தன்பத்துப்படுத்தி;

அரற்றிடப் படுத்து — (ஆங்கிலப் பணுவற்கழகத்து) அவரைப் போற்றுகர் என முடிக்க.

எழிலை ஓசைக்கும், குலத்தைத் தூய்மைக்கும் சேய்யுனையப் பொருளுக்கும் ஏற்படுக. தமிழர் அகத்தினை புறத்தின்களிலே பொருளைத் தூய்தாக அமைக்கின்றனர். தூய்மை என்பது கலப்பின்மையைக் குறிக்கும். புறமொழியாளர் திணை தறையென்னும் வரம்பின்றிச் செய்யுட் செய்வர். பொருட்பகுப்பானே எழிலும் பொருளும் தமிழககிசைந்தன. ஆகரிக்குந் துணை வனில்லாத மககை தனசகும் பிறர்க்கும் பயன்படாமற் கெடுதல்போலத் தமிழ்ப்புலவரும் ஆகரிப்பின்றித் தமக்கும் பிறாசகும் பயன்படாது கெடுகின்றனர் என்க. தமிழா இருக்குங் காலத்தில் தமிழ்ப்புலவா இங்ஙனம் ஒலமெவது கணவனிருக்க மகக்ல்யம் இழந்தாங்கு எனக் குறிப்பித்துத் தமிழ்ப்புலவரைக் காக்குமாறு தமிழ்மக்களை வற்புறுத்தினாராயிற்று. விரிவஞ்சி விடுகின்றும், வற்பனவற்றையும் இன்னும் விரித்துக் கொள்க.

(45) திருந்துகலை 'பயில்வோர் சித்தமயல் கொண்டு
வருந்திச் கல்லா மரபுக் கிரங்கல்.

- கூற்போர் தம்மைக் காதணி முதல்
பொற்பா வணிகிலிர் புனைமி னெனவு
நற்சுவை யுணவை நன்கருந் திரே
யற்புட னருந்துமி னருந்துமி னெனவு
5 மொளளிய வாடை யுடுததிலி ரெனவும
வற்புறுத் திடித்து வைதற்கு மகிழ்வ
ரிவவா றியைய வுயிர்வளர்ப பியற்றிச
செவ்வே யணிதருஞ் சீர்த்த கற்றினை
யாற்றமை பெரிதே யாசாரு மென்னுங்
10 கூற்றுச் செவிக்கொள்ளிற் கொடுமைகொடு குன்றுவர்
கூலிபெறு வ்ணைஞன் றன்னொடு கூடிச
சாலவினை தவிர்க்குந் தலைவனை நோக்கி
யிவ்வகை நீயே ஃயற்றுதி மடனென
வடியோ னுரையு மகங்கொளாத் தலைவற்குப்
15 படிநேர் பமைந்தனிர் பனுவற் கேட்பீ
ரும்பொரு ளெமக்கீண் டவகையுந் றுதவினி

- ரெம்பயிற் நிறையு மேனா தாதித்
பெரிதா தவுறெனப் பேசினு மயரா
திரிபுறு கின்றனர் செய்வ தெவன்மொன்
- 20 இவரே,
ஆகான் பொருளொன்று மனைத் பதிரொனது
தேசார் கலையுப் ரொள்கலர் செவிரிடைப்
கான்வினங் கொறுபயிற் கந்தி பேரா
லீன்புரி திரிணாடி மெண்ணித் துணிந்து
- 25 பிரமரணை பொந்திற் பிறரே
வரம்பக னேதம மன்குறென் குரரே.

(இ-ள்.) கற்போர் தம்மை = கற்கின்ற மாணக்கர் தங்களை;

காது அணி முதல் = காதணியை முதலாகவுடைய ஆபரணங்களை;

பொற்பு ஆக அணிகிலிற் புனையின் எனவும் = பொலிவாக அண்கின் நீரில்லை (அப் பொலிவுமாமா அவற்றையெல்லாம்) அணிந்துகொண்மின் என்று கூறியும்;

வனைய ஆபரணங்களைக் கூறாது காதணி ஒன்றையே எடுத்துக் கூறினார், கண்ணபூஷணச் சடங்கொன்றே முதற்கட் செய்யப்பெறுதலின் என்க. அன்றியும் உயிர்க்குறுதி பயப்பனவாகிய அறமுதலாயவற்றை எளிதினுணர்ந்துகொடற்கு இன்றியமையாக் சாதனமாகிய கல்வினையுக் கேட்டற்குச் செவியானது நிறுதினைக் கருவியாய் அமைந்துநிற்கும் சிறப்புநோக்கி அந்நனம் அணிந்துரைத்தனர் போலும்.

உறப்புக் கிசைந்தவாறு ஒளியும், அளவும், பிறவும் பொருத்தமுறப் புனையாவிடின் உள்ள பொலிவுக் குறைந்துவிடும் என்பது போதர்ப் “பொற்பா வண்கிலிர்” என்றார்.

நல் சவை உணவைவான்கு அருந்திலிர் = நாவிற்கினிய ருசிபயப்பதுவாகிய உணவினை நனமைபொருத்தமாறு உண்டிலீர்;

சுவையற்ற மருந்தின உண்டிலிரே என்று கேட்கின் அவர்க்கு வெறுப்புண்டாகும் என்க.

அற்புடன் அருந்துமின் அருந்துமின் எனவும் = (உணவருத்தவோர் அம்மாணக்கரை நோக்கி) அன்புடனே (இவ்வுணவுகளை) உண்ணுங்கள் உண்ணுங்கள் என்று கூறியும்;

நகையனியாலிடிற் புறத்தோற்றத்திற்குப் பொலிவில்லையாகும், உணவருந்தாலிடிற் உடற்குக் கெடுபுண்டாகும் ஆதலின் “அருந்துமின் அருந்துமின்” என்றார்.

ஒள்ளிய ஆடை உடுத்திலிர் எனவும் = நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரிக்கின்றிலீர் (தரித்துக் கொண்மின்) என்று கூறியும்;

வம்பு உறுத்தி இடித்து வைத்தற்கும் மகிழ்வர் = உறுதிப்படுத்தி (கட்டுமைப்படுத்தி) நெருக்கிக்கூறி இசுழ்வதற்கும் (வெறுப்புக்கொள்ளவேண்டியது இயற்கையாகியும் அவ்வாறு கொள்ளாமல்) மகிழ்ச்சியைக்கொள்வர்;

அவை காரணமாக அடிக்கில் வெறுப்புக்கொள்வர் என்பதுபோதர “வைதற்கு மகிழ்வர்” என்றார். வெளிக்குத் துன்பப்படுவாரா போன்றிருந்தும் உண்மகிழ்ச்சியை யெய்துவர் என்பதுவே ஈண்டுப் பெரும்பான்மை குறிக்கப்பட்டது.

புனையின், அருந்துமின், உடுமன் என்று தூண்டியும் அந்நனஞ் செய்யாது நட்சித் திருந்தமையை நன்கு புலப்படுத்துவான் “வற்புறுத்தி”, “இடித்து”, “வைத்தற்கும்” என்று யின்னருங் கூறினார்.

இவ்வாறு இவைய = இத்தன்மையைப் பொருந்த;

உயிர் வளர்ப்பு இயற்றி = உயிரை வளர்வதிலே (உந்து) செய்து;

உயிர் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருப்பது அறிவு. அவ்வறிவே உடல வளர்ச்சிக்குக் காரணமாகுமென்றறிவு.

செவ்வே அணிதரும் சீர்த்த கற்பனை = செம்மையாக அலங்கரித்துக் கோடிலைத் தருகின்ற சிறப்பு உயர்ந்த கல்வியை;

ஆற்றாமை பெரிது ஆக ஆறும் எனலும் கூற்று = கல்லாத இருந்தாலுந் கூட பெரிய தொரு குற்றமாமென்று கூறிய சொல்;

“கூற்று” என்னுமிலேசானே அலிதவாகுதக் கொடுமைத்தாக இருக்குமென்பதும் கொள்ளப்படும்.

செவி கொள்ளில் கொடுமை கொடு குன்றவர் = செவியுத்தலிலே கொள்ளப்பெறுவார் என்னில் கொடுமைபைக் கொண்ட வராய் ஒருவர்போல;

ஊண் முதலியவற்றிலே பெறுப்புவராத கல்வி முதலியவற்றிலே வெறுப்புவரும் என்பது இதுகாறும் கூறப்பட்டது.

“உண்டுடுத்துப் பொன்புண் டுடலோம்பும் பேரையர்க்குத்-தண்டமிழைக் கற்றறிவெத் தாம்பெருக்கி-கொண்டிருமைப்-பேரடைந்து வீடு பெறுமுயல்வீ ரென்றிடித்துக்-கூறிலுங் கொள் ளாரே குணம்” என்றா பிறரும்.

கூலி பெறு வினைஞன் தன்மொடு கூடி = கூலியைப்பெறுகின்ற தொழிலாளன் தன் னுடனே சேர்த்துகொண்டு;

[சாலவிலை தலிர்க்குத் தலைவனைநோக்கி] வினை சால தலிர்க்கும் தலைவனை நோக்கி = (அக் கூலி பெறுதற்காகத் தொழிலாளனானே செய்யப்படும்) தொழில்களை மிகுதியுங் கெடுத்துவரு கின்ற தலைவனை (அத்தொழிலாளன்) பார்த்து;

தலைவனாயிற்றே என்றஞ்சிச் சின்றுக்கூற வானா வழித்தான் என்பது போதா “நோக்கு” னன்றார். “கூலிபெறு வினைஞன்” என்றமையால் வினைசெய்யாவிடினும் தலைவனால் கூலி கொடுக்கப் பெறுதற்குரிய தொழிலாளன் என்பது தானே போதரும்.

[இவ்வகை நீயே யியற்றுகி மடனென] நீயே இவ்வகை மடன் இயற்றுகி என = நீ ஒரு வனை (கூலிக்கு வேலைசெய்யவந்தவனை வேலைசெய்து முடிக்கவொட்டாமல் அவனோடு கூடியாடித் தலிர்க்கின்ற) இந்தகைய மடமையைச் செய்துவருகின்றாய் என்று கூறிய;

அடியோன் உரையும் அகம் கொளா தலைவற்கு = அத்தொழிலாளன் சொல்லும் வார்த்தையையும் மனத்தாட் கொள்ளாத அகத்தலைவற்கு;

[படிநேர் பமைத்தனிர் பனுவல் கேட்டீர்] பனுவல் கேட்டீர் படிநேர்பு அமைத்தனிர் = தூங்களைக் கேட்கின்ற மாணக்கராகிய நீவிர் [அத்தலைவனை] ஒப்ப நோத்தமைத்தவராகின்றீர்;

குன்றுவராகிய பனுவல் கேட்டீர் நீவிர் அத்தலைவற்குப் படிநேர்பு அமைத்தனிர் என முடிக்க.

[உம்பொரு ளெமக்கீண் வெகையுற் றுதவினிர்] ஈண்டு எமக்கு உம்பொருள் உவகை உற்று உதவினிர் = இதுபொழுது எமக்கு உமக்குரிய பொருளை மகிழ்ச்சியுற்று வழங்கினீர்;

அப்பொருள் மாணக்கர் அளித்தும் கண்ணையாகும் என்க. அது பெற்றோரால் அரிசி ஸீட்டப்பட்டதாயினும் இவரை அடைதற்குரியதாதலின் “உம்பொருள்” என்றார். ஈண்டு இவ்விடத்தினாலும்.

எம் பயிற்று இறையும் எவாது ஆடுதல் = (உமக்குக் கற்பித்துக் கொடுக்கின்ற) எமது கல்வியின் ஒருசிறிதையாவது (நீவிர்) ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தல்;

ஏற்காது விடுதலும், ஆடுதலாகிய இரண்டு குற்றம் புரிந்தனர் என்க.

பெரிதும் தவறு என பேசினும் = மிகவும் குற்றமாகுமென்று கூறினாலும்;

அன்புகாட்டிக் கூறினமை தோன்றப் “பேசினும்” என்றார்.

திரிபு உறுகின்றனர் = (நல்வழிக்கு வராமல்) மாறுபாட்டைகின்றனர்;

பெரும்பான்மை கேட்டகாலையிற் கற்றற்குச் சிறிது மனமுள்ளவராவர் என்பதுதோன்றத் “திரிபுறுகின்றனர்” என்றார்.

செய்வது எவன் = (உங்களைக் கல்விசெய்துமாறு) செய்யத்தகுந்த காரியந்தான் யாதோ;

“உம்பொரு ளாகவீனரி” ; “திரிபுறுகின்றனர்” ஆதலின் அத்தலவனை நிகர்ப்பீ என முடிக்க.

வேலக்காரன் வேலைசெய்யாது சொம்புவானாயின் அவனைத் தண்டித்துச் சம் வேலையை நிறைவேற்றிக்கோடல் தலவாதமக்கெல்லாம் வழக்கமாயிருக்கவும், வேலக்காரனே கூடி வினை யாடிச் செய்யவேண்டிய பணிகளைக் கெட்டுநதலவனைப்போல, ஆசிரியர் பாட்டுசொல்லாது சோம்பினரேனும், அவர்க்குப் பொருளைக்கொடுத்த மாணக்கர் சாஸமும் பொருளும் வீணாகாமல் நயந்துநயந்தருட்டிப் பாடக்கேட்குகோடலே முறைமையாகவும் அநுபந்தமபிரியாமல் ஆசிரியர் தாமே படியுங்கள் படியுங்கள் என்று வற்புறுத்தவும் படியாமல் விளையாடுகின்றனா என்றும்.

இவரே = இம்மாணவகாதாம்;

ஆசான் பொருள் ஒன்றும் அடைதல் பழி என = ஆசிரியனுடைய பொருள்களுள் யாதொன்றையேனும் பெறுதல் (இருமைக்கும் ஆகாத) பாவம் என்று கருதி;

[தேசார் கல்வியுங் கொள்கிலா செவியிடை] செவி இடை தேச ஆர் கல்வியும் கொள் கிலர் = காதகத்திடிலேனும் புகழ்நிறைந்த கல்வியையும் ஏற்கின்றாரில்லை;

தேச-ஒளியுமாம், அஞ்ஞான இருநீக்குதலின். அவரது தூய்மை தோன்றக் “கல்வியும் கொள்கிலர் செவியிடை” என்றிட்டார், இதனால் அவரது அறியாமையைப் புலப்படுத்தி நிரூபித்து.

கான் விலங்கு ஒறுப்பிற்கு அஞ்சி = காட்டிலுள்ள (புலிமுதலாகிய) மிருகங்கள் (அடித்தல் முதலாகிய) தண்டனைக்குப் பயந்து;

எவல் சன் புரி திறனையும் எண்ணி துணிந்து = (அத்தண்டனை செய்வோன் எவிய) எவல்கோ (நாம் காணுமாறு) இங்கே புரிந்து வருகின்ற வகையினையும் ஆசாய்ந்து அவ்வாறே செய்யத்தணிந்து;

யானமுதலிவற்றைக் கொண்டு எல்லாவினையினையும் செய்து கொள்ளுதற்கும், சிங்கம், புலி, காடி, குதிரை, குரங்கு முதலியவற்றைத் தாம்வேண்டிய விளையாட்டுக்களைப் பயிற்றுதற்கும் அடித்தல் முதலாய் ஒறுப்பினைச் செய்துவருதல் கண்கூடே.

பிரம்பினை எடுக்கில் = (அம்மாணவகாதாம் படிக்கவிலலையே என்று அவர்களைக் கண்டிக்கு முகத்தாலேனும் திருத்தற்பொருட்டுப்) பிசம்பினைக் கைக்கொண்டால்;

பிறர் = (இதுபோது கல்வியை வளர்க்கும் கலாசாலை ஆகியப் முதலிய) மற்றையோர்;

மேனாட்டின் வழக்கத்தை இவர்களும் படைத்திட்டார் ஆதலின் அவரைப்போலவே இவரையும் “பிறரே” என்று கூறியடக்கிவிட்டார்.

வரம்பு அகல் வதம் மல்கும் என்குந் = (ஆசானுக்கு) எவ்லை கடந்த குற்றங்கள் பெருகு மென்று கூறுகின்றனர்; (எனவே தண்டித்தலைத் தடுக்கின்றனர்; இனிச் செய்யும் வழிதான் யாதானது என்று வருந்தினான் அவ்வாசிரியன் என்க.)

கட்டினையின் மிகுதிதோன்ற “எடுக்கில்” என்றார், மறைத்துவைத்தல் வழக்காறு என்று அறிவித்தற்குமாம்.

(46) பேதைதாயர் களைதல் பிழையா மென்றல்.

வான்பயிர் முதலா வார்வழிப் புன்னிங்
கமுதலிடைப் பிணித்த கயிறறினது கடைபைப்
பொவடிப் பிணீஇப் பைம்புல் லார
விரித்த வெருமை யாயிடை வெம்முட்
செடியொடு சுற்றுபு சிக்குத் திகைதிற
லீக்கிக் காக்குமா நெய்தி நிகழ்த்துவோ
லுடல்படு துயரே புறுவர்
மடவர் படுதாயர் மாற்றவர் தோரே.

(இ-ஈ.) வான் பயிர் முதலா = பெருமை பொருந்திய நெற்பயிர் முதலாக உள்ளனவற்
றின்;

வான் பெய்தாவன்றித் தான் வளர்ச்சியடையாத பயிர் என்று கூறுப. “வானம்பார்த்
கூழவுசெய்யு மாக்கடிய ரினுங்கொடிய வறுமைகொண்டேம்” என்னுங் காட்டினையும் அவர்
காட்டுப.

வளர்வு அழிப்பு உன்னி = வளர்ச்சியை அழித்தல் கருதி;

கழுத்து இடை பிரித்த கயிற்றினது கடையை = கழுத்தினிடமாகக் கட்டிய கயிற்றினது
முடிப்பாகத்தை;

பலா அடி பிணீஇ = பலாமரத்தின் அடிப்பாகத்திலே கட்டி;

பைம் புல் ஆர விடுத்த எருமை = (அப்பலாமரத்தின் பக்கவிலே நிறைந்துள்ள) பசிய
புல்லே மேயும்படி விடப்பட்ட எருமையானது;

பைம் என்றனமயால் மழைபெய்துவிட்ட பக்கத்து நாட்கள் என்பதும் எருமைக்கு உண்
ணும் இடமிமையது என்பதும் குறிக்கப்பட்டன. ஆர்தல்—நிறைதல், அதுபலித்தல், புசித்தல்
என்னும் பலபொருட்குரிய கிளவி ஈண்டு (புல்லின் நிறைவையும், உண்ணும் சுவையையும்,
கருதி) மேய்ந்து வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளுதலாக் குறிக்கின்றது.

ஆயிடை = அயவிடத்திலேயுள்ள;

வெம் முள் செடியொடு சுற்றுபு சிக்கு திகை திறன் நோக்கி = கொடிய முட்கள் நிறைந்த
செடிகளிலே சிக்குண்டு மேயவியலாத திகைத்து நிற்கும் வகையை இரக்கமேலீட்டாற்பார்த்து;

புல்லுமாமத்திரம் மேயும் இயல்புடையதன்றி உணவிற்கு உபகாரமாகும் பயிரையும்
அழிக்குமென்பா “வான்பயிர் முதலா வார்வழிப்பு” என்றும், பலகாலும் பலப்பல பயிரையும்
அழித்தமை தோன்ற “உன்னி” என்றும் கூறினார். இவற்றால் அவ்வெருமையைக் கயிற்றால்
யாத்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணம் முன்னிருக்கவில்லையென்பது புலப்படுத்தப்பட்டது.
இனி முன்னர் இருந்தமடு புல்லுமட்டும் மேய்ந்துவந்தமையானன்றே இதனையும் அவ்வாறே
மேய்ந்துவர விடுத்து விடுத்து வந்தமையால் வளர்பயிர் தம் வளர்ச்சியும் அழிவதாயிற்று. அது
கருதியன்றே அதனைக் கயிற்றிடைப் பிணித்து மேயவிடுத்தான் என்க. இக்கருத்தை “வளர்
வழிப் புன்னி” என்பதும், “விடுத்த” என்பதும் வலியுறுத்தாநிற்கும். இதனைப் புலப்படுத்த
வேண்டியே “பிணீஇ” என்றனபடுத்தது. வான்பயிர் இல்லாத இடத்தும் பைம்புல்லிருந்தும்
அப்புல்லே விரும்பாமல் பயிரையே விரும்பி அழித்துவந்தது என அதன் கொடுமை விளக்கப்
பட்டது. இதுகருதியே “பைம்புல்” என்று விசேடித்தார். அதனை அடித்தற்கும் மனத்துணி
கிலன் என்பது போதா “உன்னி” என்று கூறப்பட்டது. எருமை தன்னிஷ்டப்படி மேய்ந்

நால் அதற்கு நன்மையாகும்; அதுவே பயிரை வளரவொட்டாமல் அழிக்கின்றது; என்செய்யலாம்; கயிற்றிடை யாததுதான் 'விடுதல்' வேண்டும் என்பனவே அவனது எண்ணம் என்க. அவ்வெருமை அசைதலுக்குள் பலமுட்களும் அதனை வருத்துதலின் அசையாமல் வாளாநின்றது என்க. இதனைத் "திகைத்திறன்" என்றது வலியுறுத்தும். இச்சகைய டெம்முட்செடிகள் இருத்தல்பற்றி அதனை யாததுமேய விடுதற்கு ஆதியில் ஒருபடாமல வாளா விடுததுவர்களை என்க. இத்தனைப் பலபொருள்களைச் சில சொற்களில் அடக்கி அழகுற விளங்கவைத்தமை உவனித்தற் பாலது.

காக்குமாறு எய்தி நிகழ்த்தினோன் = அச்சிக்கலினின்று அவ்வெருமையைக் காக்கும் பொருட்டு ஆண்டசென்று அதனை யாத்திருக்கின்ற கயிற்றுச்சிக்கல்களை நீக்குந்தொழிலை நிகழ்த்துவனான்;

உடல் படு துயரே உறுவர் = உடல்படுகின்ற துன்பத்தினையே அடைவர்; (அவர்தாம் யாரோவெனில்?)

அவ்வெருமை சிக்கில் நின்று விரைவிலே வெளிவருதற்பொருட்டுக் கூத்தாடி இழுக்குங் காரணத்தால் அவனது உடலைப் பக்கங்களிலிருந்த முட்செடிகள் சுற்றித் துன்பப்படுத்தின வென்க. மனத்திலே துன்பமில்லையென்பார் "உடல்படு துயரே" என்றார். உரியோன் எனச் சிறப்பித்துக் கூறாமல் "நிகழ்த்துவோன்" எனப் பொதுப்படக் கூறினமையால் அவ்வெருமைக் குரியோனையும் பிறனையும் குறிக்கும். அவ்வாறு கூறியது சீவப்பிராணிகள் துன்பப் படும்போது கண்டோர் யாவரேனும் அவற்றை விலக்கிவிட வேண்டியது கடனாகலின் என்க. பிரானுக்கேற்ப முற்கூறியவற்றன்றும் பிறவற்றின்றும் எடுத்து விரித்துரைத்துக்கொள்க. உரியோன் அன்புடையவன், பிறன் அருளுடையவன் எனினும் ஒக்கும். அன்புடையானுக்கு மனமும், அருளுடையானுக்கு உடலும் மனமும் வருந்தா எனத் தேர்ந்து அறிக. இனி வஞ்சமுதலியவில்தான் மடவோர்க்கே உதவி செய்தல் தீமை பயக்குமெனில் வஞ்சமுதலிய பயிலும் பிறாக்குதலிசெய்தல் அறவே இறுதி பயக்கும் என்பது தானே பெறப்பட்டது. நீராவியில் அமிழ்த்துதல் முதலிய உடையாரைச் சென்றெடுத்தலும் உயிர்க்குறுதி பயக்கும் என்பது குறிப்பு. அறியாமையினுண்மை கருதி மடவோரை எருமைக்கு ஒப்பிட்டார், என்னை? "விலங்கொடு மக்க ளினைய ரிலங்குதூல்-கற்றாரோ டேனை யவா" என்றாராதலின்.

மடவர் படு துயர் மாற்றவந்தோர் = அறிவில்லா அடைகின்ற துன்பத்தை அகற்றவந்த அறிஞர்;

மடவோரை எருமையொடு பொருத்தி மற்றோரை வேண்டியவாறே ஏற்பவற்றோடு பொருத்தி விரித்துக்கொள்க.

(47) ஓதிய முறையி னுறுதுணை புரிந்து
திதினை யகற்றல் செவ்விதா மென்றல்.

பிறர்மனன் காண்பான் பெரிதுவிழை மனனே
நிறைவுடைச் சிலசோ னீர்மைகொடு கேண்மறு
பகையமை யொருவனைப் பார்த்திடி னவற்குத்
தன்மறை புலப்படாத் தகையெவன் புரிசுந
னண்பமை நெறியிடை யார்த்து நடட்டுனு
நடையின்னு தேர்த்து நன்குசிற வானே
லின்பமு முண்மையு மியாண்டய்துங் கொல்லே.

- ஆதலின்,
எத்துணை பெய்வுழி பெவனட் பேற்று
- 19 மத்துணை யவ்வுழி யவனுங் குண்மை
தவற்றுவுழி யொரிஇக் தானநிந் தினிகரு
மிவற்றூ னட்டுகட் டெவற்றையும் பேறுறுதி
நட்டற் கமைந்திடி னுடிரழுக் காறவா
வெகுளியின் னாசசொல வெறுபபன வொறுக்கத்
- 15 தகுபடை யாகு மன்புகைக் கொண்டு
பொறுமைவீற் றிருந்து கறைபோக மன்றொ
லெலிலை கிடைபே ரிநமைதரு மறகருடி
மங்குற வான்டு வளர்கருதி
தொல்லையோ ருணர்த்திய ஊறையும் நிதவே.

(இ-ள்.) பிறர் மனன் காண்பான் பெரிது விழை மனனே = பிறர் மனத்தமைந்து கிடப்பனவற்றைக் கண்டுகொள்ளும்பொருட்டு மிகவும் ஆசிக்கின்ற நெஞ்சமே;

மெய்யுறவு நூண்ட சுற்றத்தார் சிநேகிதர் முதலியோரின் மனநிலை அறிதற்பாலதாதலின் “பிறா” என்றமையால் அன்றோகை ஒழித்த ஏனைப் போலி நட்புடைத்தவர், பகைஞர் முதலியோர் குறிக்கப்பட்டனர் என்க.

பகைஞர் யாது கருதுகின்றனர் என்றறிந்துகோடற்கு அவாவதலும், தங்கருததுக்களை அன்றோ அறியாவண்ணம் மறைத்தற்கு முயல்வதும் உலகத்தியற்கையாகும். குறிப்புமொழி முதலியனவைத்து வழங்குதலும் மறைப்புக் கருதியே என்க.

நிறைவு உடை சில சொல் நீர்மை கொடு கேண்மதி = உண்மை நிறைதலையுடைய சில வாகிய சொற்களாக் கேட்டற்குரிய தன்மையைக் கொண்டு கேட்டாயாக;

சுத்துள்ள என்பா “நிறைவுடை” என்றும், நீண்டு கேட்டலில் வெறுப்புண்டாகு மாதலின் சொல்வனவும் சிலவே கேட்பதும் எளிது என்பது தோன்றச் “சிலசொல்” என்றும், சிந்தைகொண்டெனாவிழிப் பயனிலை ஆகலின் “நீர்மைகொடு” என்றும் கூறினார். “மதி” முன்னிலை யகைச்சொல். “கேண்மோ” என்றும் பாடலாம்.

பகை அமை ஒருவனை பார்த்திழின் அவற்கு தன் மறை புலப்படா தகை எவன் புரிசு நன் = பகைபொருந்திய ஒருவனைக் காண்பானாயின் அவன் நன்குத் தனது மாமங்களை (இரகசியங்களை) வெளிவிடாத் தகுதியை எக்காரணம்பற்றிச் செய்துகொள்ள விரும்புகின்றான்;

ஆகலின் நண்பின் தகுதிக்கேற்ப மெய்மையும், பகையின் தகுதிக்கேற்பப் பொய்மையும் புலப்படும் என்க. பகைஞன் மாமங்களை அவன் காணாது இயன்றவரையில் மறைந்துகொண்டறிதற்கே முயற்சிசெய்வான் என்பது போதாப் “பார்த்திழின்” என்றார்.

நண்பு அமை நெறி இடை ஆர்ந்து = சிநேகம் அமைந்த வழியிடத்திலே பொருந்தி;

பூர்த்திபெற வேண்டுமென்பார் “ஆர்ந்து” என்றார்.

நட்டல் என்னும் நடை பயின்று தேர்ந்து நன்கு சிறவானேல் = சிநேகித்தல் என்னும் நுழக்கத்தைப் பழகிவந்து அப்பழக்கத்திலே தோச்சியுற்று நன்றாகச் சிறப்படையா னாயின்;

சிநேகத்தின் பெருமையும் அதனை அதுட்டிக்கும் அருமையுந்தோன்ற “நண்பு” என்றொழியாது “நட்டல்” எனப் பின்னருங் கூறினார். உலகத்தவா சிநேகஞ்செய்துவரும் வழியிலே தாரும் அவ்வொடு பழகிவருதலினால் ஆங்காங்கு அமைந்து கிடக்கும் பலபலன்களை அறிந்துவரல் வேண்டுமென்பது போதா “நண்பமை நெறியிடை யார்ந்து” என்றும்; (இவ்வாறு

பழகிவருங்காலத்துத் தீயோர் குழுவிடைப் புருதல் கூடாது என்பதை வற்புறுத்தவே “நண் பமை நெறியிடை” என்றனர்.) அப்பழகிவரும் பழக்கச் சிறப்பானே தமக்கியைந்த ஒருவ ரோடு நேசித்தல் வேண்டும் என்பது போதர “நட்டல்” என்றும், அந்நட்டலினானே ஒழுக்க விசேடம் பெறுதல் வேண்டும் என்பார் “நடை” என்றும், அந்நடையும் பன்னாள் முயற்சியான் எய்தப்பெறுவ தொன்றென்பார் “பயின்று” என்றும், இப்பயிற்சியைத்தானே நண்பிலே தேர்தவராவார் என்பார் “தேர்ந்து” என்றும், இத்தேர்ச்சியை நண்மையமைந்த சிறப்பினைத் தரு மென்பார் “நன்குசிறவானேல்” என்றும் கூறினர். சிநேகம் அதிகப்பட அதிகப்பட உண்மையு ம் இன்பமும் அதிகப்பட்டுவரும். தத்தம் நெஞ்சினைப்போலத் தன்னை நினைந்துவரப் பழகி வருதல் வேண்டுமென்பது கருத்து.

[இன்பமு முண்மையு மியாண்டெய்தும்] உண்மையும் இன்பமும் யாண்டு எய்தும் = உண்மைப்புலப்பாடும் (அதனாலடையப்பெறும்) இன்பப்பேறும் எவவிடத்து அடைதல் கூடும்;

எதுனை எ உழி எவன் நட்பு ஏற்றும் = எவ்வளவு எப்பொருளிடத்து எவன் நட்பினை ஏற்றுவானே;

அதுனை அ உழி அவன் ஆங்கு உண்மை தவறு வழி ஓர் இது தான் அறிந்த இனிக்கும் = அவ்வளவு எப்பொருளிடத்தே அந்நட்டவன் உள்ள உண்மையைக் கெட்டவழியினின்று நீக்கித் தானுபுணர்ந்து இன்புறுவான்;

“மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” எனவும், “எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோடவ்வ துறைவ தறிவு” எனவும் குறளிற் கூறப்பட்டன.

இவற்றால் = இக்கூறிய காரணங்களானே;

[நட்டுந் டெவற்றையும் பேணுதி] எவற்றையும் ரட்டு நட்டு பேணுதி = எல்லாவற்றையு ம் சிநேகித்துச் சிநேகித்து விரும்பி வருவாயாக;

துன்பமும் வெறுக்கத்தக்க பிற எதுக்களும் அன்னபிற எவையாயினும் நிகழ்ப்பெற்றும் விடாமல் நட்டல் வேண்டுமென்பார் “நட்டு நட்டு” என்றார். “செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டோர்-மறுத்துஞ் சிறைசெய்வர் நீநகை வரமுந்-வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே-தாம்வேண்டிக் கொண்டா தொடர்பு” என்பது நாலடி. (செறுக்குந்தோறும் = அடைக்குந்தோறும்.) உயிர் உன்னன இல்லன என்றதல், உயிதினை அஃறினை யென்றதல் வேற்றுமை யென்னு மல் நேசித்துவரல் வேண்டுமென்பார் “எவற்றையும் பேணுதி” என்றார். அங்ஙனம் செய்வார்க்கே கவித்துவ சத்தி அமையுமென்பது பெரியோர் துணிவு. “வெறித்த வினமானகாள் மென்மயில்கா ளிரித்த-நெறிக்க ணைம தூழி வாழ்வீர்” எனவும், “வாவுவின மான் காள் மயில்காள் மடப்பிடுகாள்-கூவுக் கரிய குயில்காள்மென் புள்ளினங்காள் ** வழியெனக்குக் காட்டரோ” எனவும், “பானலே சோலைப் பசுந்தென்றல் வந்துவவு-காளலே வேலைக் கழிக் குருகே * * * * சொல்லீ ரொன்கு” எனவும், “போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி-நாவாய் குழை நடுங்குறுவாய்-தீவாய்-அரவகற்று மென்போல வார்கலியே மாதை-யிரவகற்றி வந்தாய்கொ லின்று” எனவும், “முல்லையும் பூத்தியோ” எனவும், “கோயிலு மந்தப் புரமுந கொடிதுடங்கு-வாயிலு நின்று மயங்கியதே” எனவும் விலங்குகளைப் புட்களைக் காணலைக் கடலைக் கொடியினைப் பிறவற்றைக் கூலிவினித்து உரையாடிய கவிருத்தங் கூற்றெல்லாம் கணித்தற் பாலன.

நட்டற்கு அமைந்திடும் = (மனனே யானுரைத்த சில சொற்களைக் கேட்டுக்கொண்டு அக் கொண்டவாறே) நேசித்தற்குப் பொருந்துவையேல்;

நாடும் அழுக்காறு அவா வெகுளி இனாச்சொல் வெறுப்பன ஒறுக்க = பொருந்துகின்ற பொருமை, ஆசை, ஆறச்சினம், துன்பத்தரத்தக்க கெட்டசொல் என்பனவாகிய வெறுக்கத் தக்கவைகளை ஒறுத்தழித்தற்கு;

நல்லமைதியோடு இருக்குங்காலத்திலே இவையெல்லாம் வந்து புருந்து அந்நிலையைக் கெடுத்தவிடம் என்பது தோன்ற “நாடும்” என்ற அடை புணர்க்கப்பட்டது. இவற்றையெல்

லாம் உன்னிடத்தில் வைத்திருப்பாயானால் கூறிய உண்மையை நீ பெறமாட்டாய் என்று குறிப்பித்தார்.

தகு படை ஆதம் அன் டு கைக்கொண்டு = தக்க படைக்கருவியாகிய அன்பினைக் கைக் கொண்டு;

பொறுமை வீற்றிருந்து = பொறுமை யென்ற இடத்தைவிட்டு விலகாமல் அதிலேயே வீற்றிருந்துகொண்டு;

கறை போக்கு இன் சொல் எல்லைக்கு இடையே = குற்றத்தைப் போக்குகின்ற இன் சொல்லாகிய எல்லைக்குள்ளே;

இருமை தரும் அறம் குடி = இம்மை மறுமைகளை ஒருங்கே தரவல்ல அறமாகிய குடியை;

மல்த உற ஆன்டு வளர்க்குரி = தவழத்தல் பொருந்தும்படி ஆளுதலைச்செய்து (அக்குடியை அழியவிடாமல்) வளர்த்துவருவாயாக;

தொல்லோர் உணர்தரிய துறையும் மற்று இதுவே = பண்டைப் பெரியோர் நமக்குணர்த்தி வந்த முறைமையும் இதுவேயாகும்;

* “தேவகுவிண் போகமுஞ் சிறந்த முத்தியு-மீங்குறு மாக்கமு மினிது நல்கலா-லோககிய வசத்தினை யுளமுன் மூன்றினும்-பாங்குற நித்தலும் பரிந்து செய்தியால்” என்பது விநாயக புராணம்.

(48) பொருளெனும் பொய்யா விளக்கினை புணரியோ பிருள்கடித் தெண்ணியாங் தெய்துவ ரென்றல்.

“பொருளெனும் பொய்யா விளக்க மிநாறுக்குற
எண்ணிய தெயத்துச சென்று”. (என்பது ஆறாம்.)

உள்ளொரு ளடைபுநர் வாழ்க்கை மழையிடை
கன்பொத் தன்ன காரிருந் கடப்போர்ச்சுச்
செய்யினக் கண்ட திவிளக் கற்றே

தெப்பொரு ளுடைபோர் செய்கையத் திவிளக்

5 கொரிஇவெளிப புருந்த முண்ண

மர்இயற் றென்னு வகுத்துறைத் தன்னே

(இ-ள்.) வளர் பொருள் அடையுநர் வாழ்க்கை = வளர்ச்சி பெற்றுவருகின்ற பொருளை அடைபவாதம் வாழ்க்கையானது;

பழியஞ்சிப் பாத்துண்ணும் பொருள் என்பது தோன்ற “வளர்பொருள்” எனருர். எடுக்குந்தோறுங் குறைவருது நிறைவுபெற்று வரும்பொருள் என்பது கருத்து. பெறுகுகாற் செப்ப முடையவராய்ப் பழியஞ்சி ஈட்டிப் பகுத்துண்ணும் வாழ்க்கை என்பது ஈண்டுப் போதாக்கிடத்தது.

மழை இடை கண் பொத்து அன்ன காரிருந் கடப்போக்கு = மழைபெய்யும் பொழுது கண்ணைப்போத்தினாலொத்த கரிய இருந் நிறைந்த வழியைக் கடந்துசெல்வோர்க்கு;

இருட்டில் நடப்போர் கண்ட விளக்கு என்பதாவே இன்றியமையாத உவமையாதலின் மனழியடைக் கடப்போர் என்றிலம். கார் இருள், கண்பொத்தன்ன இருள், மழை இடை இருள் எனக் கூட்டிப் பொருள்பண்ணுக. [“இருள்குழைத்திறுக வியற்றிய சுவரின்” என்று இஃதுலாசிரியர் கூறிய மற்றொரு பகுதியும் ஈண்டுக் கருதற் பாலது.] வழிச்செல்கைக்கு அவையெல்லாம் இடையூறு செய்வனவாகும் என்றபடி. “கண்பொத் தன்ன விருள்” என்று கூறிப் படிப்பார்க்கு அவவிருளின் தன்மையை நன்கு புலப்பட வைத்தார் என்க.

சேய் இடை கண்ட தீ விளக்கு அற்று = தூரத்திலே அவர்கண்ட ஒளி விளக்கை ஒத்து விளங்கும் தன்மையுடையது;

மழை பொழியுங் காரிருளிலே வேற்றிடத்துச் செல்வோர் வழிதெரியாமல் அலைந்து மூலம் போழ்து சேய்மையிலே அவர்கண்ட விளக்கு அவர்க்கு இனிமைசெய்து வருதல் போலப் பாவம் நிறைந்த உலகத்திலே அறிவின்மையாகிய இருட்டின் நயங்கிலின் தாம் செல்லுப லீட்டு நெறியை அறியாது இடப்படுவார்க்குப் பழியஞ்சிப் பாத்துண்பவருதல் என்னும் ஒளி விளக்கு தோன்றப்பெறின் நலன் புரியும் என்க. கட்டலின் இனிய அருமையை வெய்யிலின் கடிய கொடுமை காட்டுமாறு புண்ணப் கருமங்களின் ஈலத்தைப் பாவகாமங்களின் தீமை காட் டும். அறவழியே ஈட்டி அறஞ்செய்தலின் அருமைப்பாடுதோன்றச் “சேய்யிடைக் கண்ட தீ விளக்கு” என்றார். தம்மொடு விளக்கினைக் கொணர் செல்வார்க்கு அஃவிட்டுத் தோன்றப்பெறுத லாவேபோல இயற்கையிலே அறமுடையார்க்கு இயல்புகில் ஒருவரைக் கேடும் உண்டாவதில்லை. உலகவாழ்க்கையைக் கடத்தற்குரிய பொருளை அடவழியில் ஈட்டித் தருமாஞ்செய்தாகக்கே இன்ப மும் வீடும் உரியன என்றும், அவ்வாறு புரியாதார்க்குத் துன்பமும் நாரும் உரியன என்றும் கூறினாராயிற்று.

தேய் பொருள் உடையோர் செய்கை = நாள் தோறும் குறைந்து வருகின்ற பொரு ளுடையவர்தம் வாழ்க்கை;

அற முறை கோடி ஈட்டப்பட்டபொருள் என்பது தோன்றச் “தேய்பொருள்” என்றும், அவரது வாழ்க்கையும் ஒருவாழ்க்கையோ என்பது தோன்றச் “செய்கை” என்றும் கூறினார்.

அ தீ விளக்கு = முன்னர்க் கூறப்பட்ட ஒளியுடைய விளக்கை;

ஒரீஇ வெளி புருநா தம் உண்மை மரீஇ அற்று என்னு = நீக்கி வெளிப்புறப்பட்டவர் தன களுடைய தன்மையை ஒக்கும் அத்தன்மைத்து என்று;

வகுத்து உரைத்தன = வகைப்படுத்தி ஆன்றோர் உரைத்தருளினர்.

(49) விழைபொருள் பெறினதை வெறுப்பது மியல்பெனல்.

மழைவேட் டெய்தினோர் மழையையும் வெறுப்பார்

கோடைவேட் டோரு மம்பா லாவர்

பொருட்பா லோரசர் பொருநகிய போற்றார்

பெருதன பேணிப் பெரும்பெ துறுவர்

5 பெற்றன வுவர்த்தலும் பெருதன வேட்டலும்

கற்றறி வில்லார்க் கியல்பெனி னாங்கவர்

பெற்றநன் மக்களைப் பிரித்தகற் றிலோ

யுற்றந் பொருள்களை யொறுத்தொதுக் கிலோ

யற்றகன் மிடியைமீண் டழைத்துமகிழ் கிலோ

10 கற்றிலாப் பனுவலைக் கற்கமுயல் கிலோ

பென்னே யிவர்தம் மியற்கை
தன்னே ரில்லாத் தமிழ்நிலத் தவரே.

(இ-ள்.) மழை வேட்டு எய்தினோர் மழையையும் வெறுப்பர் = (கோடைக்காலத்து வெப்பத்தால் வருந்தும் பொழுது) மழையை விரும்பி அது வரப்பெற்றோ (ருளிர்பிக்கு வாட்டுங்கால் அக்குளிரைத் தரும் மழையானது தம்மாலேயே விரும்பிப் பெறப்பட்டதென்று எண்ணாமல்) அதனை வெறுப்பா; (எனவே பழைய கோடையை அடைய விரும்புவர் என்க.)

கோடை வேட்டோரும் அபால் ஆவர் = வேணிற் காலத்தை விரும்பினோரும் (மழை வேட்டு தெய்திய பின்னர் அதனை வெறுத்திட்ட) அப்பகுதியினரை ஒத்தவராவர்;

அஃதாவது விரும்பிய கோடையை எய்திய அவர் பின்னரும் அதனை வெறுப்பர் என்றல்; மனைவி முதலியவர்களோடு வெகுளி யெழுந்தால் கடவுளை இம்மனைப் பந்தத்தவிட்டு நீக்கத் திருவருள் கொள்ளியோ என்று தவங்கிடந்தார் தவப்பயனை எய்தியபின்னர் மனைவி முதலியவர்கள் இல்லாத எவ்வளவு வருத்தமுறுகின்றேன் என்று முன்னொடு பின் முரணாக கடவுளை வேண்டிக்கொள்ளுதல் என்னும் இத்தனை முதலாகவுடையவற்றையே சுணங்கி குறிப்பித்தார் இந் துளாசிரியர் என்க.

பொருள் பால் ஓரார் = உலகத்துப் பொருள்களின் பருதிகளை உணர்ந்தறியமாட்டார்;

என்று ஒவ்வொரு பொருளின் தன்மையை உள்ளவாறு உணர்ந்துகொண்டால் அறிவாமை நீங்கிப் பெற்றவற்றை நயந்து கொண்டு பெருதன்வற்றுக்கு இரங்காமல் அமைவர் என்க.

பெருதன் பேணி பெரும் பேது உறுவா = பெருதன்வற்றை விரும்பி (அவை கிடைக்கப் பெறாமையானே) பெரியதொரு மயக்கத்தை அடைவா;

பொருத்தியுள்ளவற்றை நயந்து பேணி அவற்றொடு மனரம்மிய மாதலே ஞானமாதலின் இங்ஙனம் கூறினார். “உடற்குள் வந்தெழு மொளையல் போன்றுபின்-கிடைத்தி டாப் பொருண் மேற்கினாந் தோடியே-ஈடக்கு மாணசையை நண்ணு முவப்பின-லடக்கு மந்தண ரேயறி வாளரால்” என்பது பாகவதம்.

பெற்றன் உவர்த்தலும் பெருதன் வேட்டலும் = (தாம்) பெற்றுக்கொண்டவற்றிலே வெறுப்புண்டாதலும் பெறக்கிடையாதவற்றில் விரும்புண்டாதலும்;

கற்று அறிவு இல்லார்க்கு இயல்பு எனின் = கல்வியைப் பயின்று (அப்பயிற்சிவழி) அறிவைப் பெறுதார்க்கே இடல்பாருமென்று கூறுவரேன்;

ஆங்கு அவர் = அவ்வியற்கையுடையார்;

பெற்ற நல் மக்களை பிரித்து அகற்றிலர் = தாங்கள் பெற்றுவைத்திருக்கும் நல்லமக்களை (வெறுப்புறி இவேண்டாராய்த் தம்மில் நின்றும்) வேறுக்கி அகற்றிவிடுகின்றாரில்லை;

நீய் மக்களை ஒரோவழித் தூரத்திலிடுதற்கு உடம்படுவராதலின் “நன்மக்கள்” என்றார். பெற்றவற்றில் உவாப்புண்டாதல் இயற்கையெனக் கோடலின் பெற்றநன்மக்கள்பால் அவ வியற்கை நிகழாமற் பிறழ்வது என்னை யென்றபடி.

உற்ற நல் பொருள்களை ஒறுத்து ஒதுக்கிலர் = (தம்பால்வந்து) அடைந்த நன்மையாகிய செவ்வங்களை வெறுத்து ஒதுக்கிவிடுகின்றாரில்லை;

அற்று அகல் மிழையை மீண்டு அழைத்து மகிழ்கிலர் = (செவ்வச் சேர்க்கையால்) மடிந்து அகன்றுபோன வறுமையைத் திரும்பியும் (தம்மிடத்து முன்புபோலவே) வரவழைத்து மகிழ்ச்சி புறுகின்றாரில்லை;

இல்லாதனவற்றை விரும்புதல் இயற்கையாமெனில் தம்மிடமில்லாத வறுமை வந்து பொருந்துமாறு விழையாமை எவ்வகால் என்றபடி.

கற்றிலா பனுவிலை சுந்த முயல்கிலர் = தாம் கற்றில்லாத (அரிய) சாத்திரங்களைக் கற்கவும் முயல்கின்றாரிலை;

இயலாகவலியைக் கொள்ளவிரும்பாமை இல்லாதன வேட்கும இயற்கைக்கு மாறாகும் என்ப.

[என்னே யிவாதம் மியற்கை-தன்னே ரில்லாத் தமிழிலாத தவிர] தன்னோ இவ்வாதமிழ் நிலத்தவிரே இவாதம் இயற்கை எனனே = தன்னொப்பாரில்லாத் தமிழ்நாட்டவரை இக் கூறப்பட்டவாடகளைச் சபாவாதான் எத்தலைத்து; (கூறுமின் என்றபடி.)

(50) முந்தைநிலை யறியா வந்தணன் பகன்றோர்
செத்தமிழ் வாணர்சைத் திறன்றொரி கிலொனல்.

தொடுதோன் முதல துன்னி நி சனர்வாழ்
குடிவாப் நன்று கூறப் வாறுப
படுசோ ழுண்டுவார் பார்ப்பனச சிறுவன்
முந்தரு குறிக்கொடு முக்கைநிலை தெனிராகா
காங்குழை தந்தை யாதணன் கடுபா
விற்றைஞான் றியலுமித் தாழிர்முன் வினெதரி
பெற்றிதந பண்டைப் பெருநான்
கற்றறிசு தோர்மனப் கலங்கியழி குந்தை.

(கு-ள்.) தொடு தோல் முதல் = (காலில்) அணிகின்ற செருப்பு முதலியவற்றை;

கல், முன முதலியன பாகத்தை உருத்தாது காத்தலின் இதனைப் பாதுகவசம் என்றும் ஆரணமென்றுக் கூறுப. “மொன்று எழுபுதை யாணம்” எனவருதல் காண்க. தொடுதோல் பலவகையின் அமைக்கப்படும். “சாகசால் முதல் பாதம் முழுவதையும் மறைத்தற்குத் தற்காலம் மொடதனையும் ஆரணத்தைச் “சப்பாத்து” என்று வழங்குவர்.

துன் இழிசனர் வாழ் = தைக்கலின்ற (உறைகாரரும் பறம்பருமாகிய) கீழ்மக்கள் வாழ்கின்ற;

பறம்பர்—செம்மார், சக்கிலியர். இத்தொழிலுடையார் இழிசனர் என்பதனைக் “கட்டி அணிககு மிழிசின்ன கையது” என்னும் புறப்பாட்டாலுணாக. இவ்வாறு ஆவிரிததுத் தின்னும் புலையென்று இழித்துரைப்ப.

குடிவ்வாய் நன்று = குடிசையின் வாயிற்கண்ணே நின்று;

குடிவட்டி புருத்தரும் உரிமை பெற்றிலன் என்பார் “குடிவ்வாய் நின்று” என்று கூறின கூறிய ஆற்றி = செய்யென்று கூறியபணிவிடைகளைத் தவறுபடாமற் செய்து;

இதனால் அவனைப் பலகான் ஒறுத்தும், பட்டினிபோட்டும், அச்சுறுத்தியும் வந்தனர் என்பதும் பிறவும் பெறப்பட்டன. இதனைக் “கூறியவாற்றி” என்னும் சொற்போக்கே வலியுறுத்தாநிற்கும்.

படுசோறு உண்டு வளர் = கையிற் கிடைத்த சோற்றை (சீர்திதவுபடுத்தாமலும், வேண்டேனென்று வெறுத்தோதுக்குமலும்) உண்டுவருகின்ற;

பார்ப்பனச் சிறுவன் = பிராமணச் சாதி இளையவன் நனது;

முகம் தரு குறி கொடு = முகமானது தந்த குறிப்பினைக்கொண்டு;

உரை முதலாயினவற்றால் அறிதற் சியலாதென்பார் “முகந்தரு குறிகொடு” என்றார். அவர்கள் எவியவற்றை மகிழ்ந்து செய்யாமலும் பிரவாஹம் அவன் இருத்தல்பற்றியும் அந்தணர் தம் சாதிக்கு இயற்கையிலே அமைந்துள்ள முகத்தேசபற்றியும் ஒரேயிரத்தமாதலின் ஒருவரை பொருவர் உள்ளன்போடு இயற்கையிலே பார்க்கும்படி நேரிட்டமைபற்றியும் “முகந்தரு குறி” என்றார் என்றலும் ஒன்று.

முந்தை நிலை தெளிந்து ஆங்கு அகம் குழை தந்தை அந்தணன் கடுப்ப = (அவனதுயர்ந்த) பழயநிலைமையை உய்த்தறிந்து மனம் வருந்துகின்ற (அவ்வினையோன்றன்) தகப்பனாகிய பிராமணனை ஒப்ப;

“முந்தைநிலை” என்றது அந்தணர் குலத்திற் செல்வம்பெற்றிருந்த நிலைமையை. சாத்திர ஆராய்ச்சி செய்து பெருமை பெறுதற்கிசைந்த உயர்குலத்திற் பிறந்தும் இவ்வாறாயினே என்று அவன் தந்தை வருந்தினான். அவ்வினையுடன் தன்பொருட்டுத் தந்தை வருந்துகிறான் என்றதையும், தான் இன்னவன் என்றதையும் அறிந்திலன். தந்தைபடு துயரத்தைக் கண்டார் இத்தகைய இழிவுடைமகளை இவன் பெறுதற்கு என்னபாவம் செய்தனலே ன்று இகழுமுறை யாற்றெனிக. தற்காலத் தமிழரும் தங்கள் நிலைமையையும், தம்பொருட்டு மனமுருகும் பெரியார் துயரையும் அறிந்திலர் என்க. தனது மகனிலைமைக்கு வெளிப்படையாக இரங்குவது காணமாதலின் “அகங்குழை” என்றார்.

இற்றை ஞான்று இயலும் = இக்காலத்திலே இயங்காநின்ற;

இ தமீழர் = (தமக்கீையைத்) உடை, நாடை கல்வி மாண்பு ஆகியபலவற்றையும் இழக்கப் பெற்ற) இத்தமிழருடைய;

முன் நிலை தெரி = பூர்வீக நன்னிலைமையைத் தெரிவிக்கின்ற;

ஏனைச் சாதியாரைப் பார்க்கிலும் தலைசெந்து பண்டைக்காலத்தில் இத்தமிழர் விளங்கியிருந்தனர் என்றபடி.

பெற்றி தரு = (தம்காலத் தமிழரைச் செய்வறிவுறுத்தி நல்வழிக்குக் கொண்டுவரும்) பேற்றினை (த் தம்மைச் செவ்விறிற் கற்றுத் தேர்வார்க்கு) க் கொடுக்கின்ற;

“பெற்றியுமைதென்” என்னும் மணிமேகலைப்பகுதியும், ‘பிணிப்பறுத்தோர்தம் பெற்றி யெய்தவும்’ ன்ன்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியும் “பெற்றி” என்பதற்குப் பேறு என்னும் பொருளுண்மையைப் புலப்படுத்தாநிற்கும். தமது முன்னோர் நிலைமையை நன்கறிதலே பிற்காத்தாராகிய தமிழர்க்குப் பெரும்பேறு ஆகுமாதலின் அங்ஙனம் பெருநூரைக்கப்பட்டது. பெற்றி என்பதற்குத் தன்மை என்று பொருள்கூறினும் பொருந்தா.

பண்டை பெரும் நூல் = முற்காலத்து முச்சங்க நூல்களையும் அவை போன்ற பிறநூல்களையும்;

பிற்காலத்தார் செயத நூல்களெல்லாம் பிறமொழிகளுக்குப் பெரும்பான்மை சிறப்பும், தமிழ்மொழிக்குப் பெரும்பான்மை சிறப்பின்மையும் தருவனவாகும். முற்காலத்தாரா செய்த நூல்களோ பிறமொழிகளுக்கு ஏக்கத்தையும், தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்பினையுந் தருவனவாதலிற் “பண்டைப் பெருநூல்” என்று சிறப்பிததுக்கூறினார். அந்நூல்களே தமிழரைப் பிறம்மதிகக்குச் சிறப்பினைத் தருகின்றனவென்க. சொல்லளவிற் சிறியனவாயினும் பொருள் யளவுணும் மிகப்பெரியன என்றலும் பொருந்தும்.

கற்று அறிந்தோர் = (கசடறக்கற்றுக் கற்றவற்றை எடுத்துரைக்கு வற்றையும் நன்கு) பயின்றறிந்த (பெருமையுடைய) மூதறிவினர்;

கற்றன் மாத்திரையினின்றுவீட்டால் பயன்றாவாதலின் “கற்றறிந்தோர் இதுனை ஒரு சொல்லாக்கியும் உரைப்ப.

மனம் னவங்கி அழிகுநர் = மனமானது கலங்கப் பெற்று (த்துயர் மிகுதியால்) அழிவினை ஈயதுவீசுநன்

தம்மாற் றிருத்தற்கும் இயலாமையான் அந்நான் அழிஞர் என்க.

அந்தணர்தம் வருணத்திற்கும் தமிழ் நாட்டவாக்கும் வேண்டியவாறே ஒப்புக்கூறி விரித் துக்கொள்க. இழிசனா இல்லத்தை அடைந்து அடிமைபுருந்த அவலினைஞனை அந்தணனுக்கு தற்கு அவன் தந்தைமுதலியோரால் இயலாதவாறேபோல் இத்தமிழரையும் பண்டைய நிலைக்குக் கொண்டுவருதற்கும் அக்கற்றறித்தோரால் இயலாது. திருநாளைப்போவார், திருப்பாணழ்வார் முதலியோரை மேம்படுத்திய இறைவன் றிருவருளே இவரையும் மேம்படுத்தல் வேண்டும். தாழ்வடைந்த மைந்தனைக்கண்ட தந்தையாகிய அந்தணன் வருத்திய வருத்தத்தைப் போலவே பண்டையதூல் கற்றறிந்த நம்மவரும் நம்மைக்கண்டு வருத்தமெய்துவா. நம்மனோர் அனைவர்க்கும் இவ்வலைந்தாய இரக்கம் வரப்பெறவும், ஈடேறி உய்யவும் வேண்டி பண்டைப் பெருநூல் களாக் கசடறக் கற்றறிந்து ஒழுகுதல் வேண்டும் என்றபடி.

(51) உயிவு மிழிவு முண்மையி லின்றெனல.

- தழுவகை யிசையினக் கேற்பத் தனித்தனி
வாழ்தனை தம்மு னொன்றின்மற் றென்றின்
சூழிசை துவைத்துச் சுவைதொலைச் சீரெயுள்
யாழிற் கேட்போர் தம்மு னொருவரை
- 5 வினாவுழிப பிறரே விரைநதுவிடை யிறுக்குநர்
முல்வகைப் பண்பின் மூடமூக் கறிவின
ரெவ்வகை யொன்றினைச் சுருக்கினத் தியைக்கவு
மியைத்த வற்றை யினிதுவிரித் தியம்பவுங்
கூடு மிவற்றைக் குறிக்கொடு சான்றோர்
- 10 நாமெ் பாவுரை நயந்தாய்ந்து நல்கின
ரிவ்வறி யாரே யியைந்தாங்கு சுருக்கி
யொவ்வவுளத் தூன்றவு மூழின் றி விரிக்கவுர்
தலைப்பட்டு வினை தம்பயன் கெடுகருநர்
நிலைப்பட்ட நெஞ்சி னிறைதமி றியற்கைப்
- 15 புலவர் பாடல் பொருந்திசி னேரே
நிலவுநர் மற்றெவர் நிலைபெற் றனரே
தத்தமை மகித்துத் தருக்கொடு செருக்கிய
வெத்துணைச் செல்வ ரிடுந்துமறைந் தனரே
யந்தனை னொடிகை யதற்குமா றுகப்
- 20 புலையன் கையை மருத்துவன் பொருந்திபு
னக்கை கொடுத்தனக் காவன செய்குவ
னிழிவுள் எனவு மேற்றமுள் எனவு
மாயபல் லுறுப்பு நமக்கமை வனபோற்
றாய முழுமுதற் றெல்லோன் றனக்கு
- 25 மேயின வுறுப்பென வியன்பார் முதல
வவ்வப் பொறிவழி யேற்பன வ ரித்தற்குச்
செவ்வை சேர்தலுந் திறஞ்சிதைத் தளித்தற்குத்

30 நெவ்வமை வெறுப்புச் சேர்தலு மனன்பெறு
மொருவற் சார்த்து ருளவழிச் செல்கைக்
சுவப்பும் பிறவழிக் குவர்ப்புமவ னென்று
மீண்டிய விவைபோ லெண்ணில செய்கை
யீண்டின டுன்பமென் றிணைந்திணைந்
தாண்டாண் டலைய ரவனிக் கியற்கையே.

(இ-ள்.) ஏழ் வகை இசை இனக்கு ஏற்ப தனி தனி வாழ் தலை தம் உள்=ஏழ்வகை
வாய் சர இனங்களுக்கு ஏற்குமாறு தனித்தனியாக வாழும் கட்டுக்கள் தம்முள்ளே;

ஏழ் வகை இசையாவன குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இனி, விளரி, தாரம் என்பன
வாம். இவை முறையே மிதது, நா, அண்ணம், சிரம், நெற்றி, நெஞ்சம், மூக்கு என்பனவற்
றிருந்து தனித்தனி பிறக்கும். இவற்றின் எழுத்துக்கள் ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஒஒ,
ஒனஉ எளவும், ச,ரி,க,ம,ப,த,ரி எனவுங் கூறுப. சட்சம பஞ்சமங்கள் ஒழிந்த ஏனையவற்றிற்கு
இனமுண்மையின் “இனக்கு” என்றும், சதுச் சுருதிரிஷபமே சுத்தகார்தாரமும், சட்சுருதி
ரிஷபமே சாதாரண கார்தாரமும், சதுச் சுருதி தைவதமே சுத்த நிஷாதமும், சட்சுருதி தை
வதமே கைஷிக நிஷாதமும் ஆதலின் “ஏற்பத் தனித்தனி வாழ்தலை” என்றும் கூறினார். ஏற்ப
வாழ்தலை தம்முள், தனித்தனி வாழ்தலை தம்முள் என்க. சுத்தரிஷபமும், அந்தர கார்தாரமும்,
சுத்தமத்திமம், பிரிமத்திமம், காகலரிஷாதம் என ஒருமுறையின் நித் தனித்தனி வீடுகளைப்
பெற்றிருத்தலின் “தனித்தனி” என்றார். தலையென்பது ஸ்வரவீடுகளை. அவ்வொலி ஆண்
டாண்டெத் தலைப்பட்டிருத்தலின் அங்கனம் ஒரு பெயர் கூறப்பட்டது. பிறவிட்டிலே தோன்
றுது என்பதுபோதா “வாழ்” என்றார். கீழ் மேல் மத்திம தானங்களிலே வேறு பட்டிருத்
தலின் “தனித்தனி” என்றருமாம். இனி யாழின் நரம்புகளில் ஒன்று அற்றுப்போயின் கை
வன்மையான் மற்றொரு நரம்பிடை வேண்டிய இசையை ஒருவாறு பிறப்பித்துக் கோடல் வழங்க
மேயாயினும், பிறப்பித்த அவலிசை வாழ்தற்கு இயற்கையின் அமைந்தவிடம் யாண்டைய
தென்பது தோன்ற “வாழ்” என்றருமாம்.

ஒன்றில் மற்று ஒன்றின் சூழ் இசை துவைத்து=ஒரு சுரத்திற்குரிய தானத்திலே
மற்றொரு தானத்திற்குரிய இசையை ஒலித்து;

இவ்வாறு ஒலித்தலை அபசரவாத்திய மென்ப. இதனை வாசிப்பவர்க்கு மேன்மை கெட்டு
விடும்.

சுவை தொலைச்சிடும் புன் யாழின்=(யாழாசிரியன் தான் காட்டவந்த) சுவையைக்
கெடுத்துவிடும் புல்லிய யாழைப் போல;

கேட்போர் தம் உள்=(பாடம்) கேட்போர் தங்களுக்குள்ளே;

ஒருவரை வினாவு உழி=ஒருவரை நோக்கி (இவ்வினாவிற்கு விடையிறுக்க என்று) கேட்கும்
பொழுது;

உழி—காலத்தின்கண் வந்தது.

பிறரே விரைந்து விடை இறுக்குநர்=வினாப்பெருத மற்றைய மாணக்கரே விரைந்து
விடைகூறிவிடுகின்றனர்;

அறியாதானைக் குறிப்பால் அறிந்தகொண்டு விடைதரும்படி அவனைக் கேட்டல் ஆசிரி
யர்க்குச் சிறந்ததொரு கடமையாதலின் “ஒருவரை வினாவுழி” என்றும், வினாப்பெற்றோன்
விடையிறுக்குமுன் வினாப்பெருநார் ஒருவரை மற்றொருவர் முந்தித் தாமே விடையிறுத்துவிடு
தல் வேண்டுமென்னும் அவாமேலீட்டினானே எல்லாருள் ஒருங்கு கூடி உரத்து விடையிறுப்பர்
என்பது போதா “மற்றொருவன்” என்னுதுயிறரே என்றார்.

அபசாங் கொண்ட யாழிணையும், வினாவப்பெறாதபொழுது விடையிற்கும் மாணவகரையும் ஏற்பவிடுத்துரைத்துக் கொள்க. யாழ்திருத்துவோன் அவ யாழை எங்ஙனம் ஆயதம் கொண்டு திருத்துவனோ அங்ஙனமே இம்மாணக்கரையும் பிறப்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு ஆசிரியன் திருத்துதல் வேண்டும் என்றற்கு விரித்துரைத்துக் கொள்க. “வாவென வந்தாந் கிருவென விருந்து — சொல்லெனச் சொல்லிப் போவெனப் போகி” என்ற நன்மாணக்கர் இயற்பகுதி ஈண்டாராயம்பாற்று.

[மூவ்வகைப் பண்பின் மூடமுக் கறிவினி] மூ வகை அழுக்கு பண்பின மூடு அறிவினர் = மூன்றுவகை மலமாகிய குணவேற்றுமையானே மறைக்கப் பெற்ற அறிவினையுடையார்;

மும்மலம் ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்பன.

எ வகை ஒன்றினை சுருக்கி மனத்து இயைக்கவும் = எவ்வாறு (பாந்துபட்ட) ஒரு விஷயத்தைச் சுருக்கி மனசின்கண்ணே பொருத்தி வைத்துக்கொள்ளவும்;

இயைத்தவற்றை இனிது விரித்து இயம்பவும் கூடும் = (அவ்வாறு மனசின்கண்ணே பொருத்தியவற்றை (க் கேட்போர்க்கு) இனிதாமாறு விரித்துக் கூறவும் இயலும்; (இயலாதென்ற படி.)

பேரறிவாளர்க்கே அங்ஙனம் செய்தல் கூடும் என்க. நமமனோர் குறைவுபட அமைத்துக் கொண்டு மிகைபடக் கூறிவருவா. இதனால் உண்மை பெரிதும் மறைபட்டு உலகந்தமொழும். இதுகருதியே “நூலுரை போதகா சிரியர் மூவரு—முக்குண வசத்தான் முறைமற்ற தனசே” என்றார் இலக்கணக்கொத்துடையாரும். கேட்பார்க்கினனோ பயப்பின் வெறுப்பராதலின் “இனிதுவிரித்து” என்றார்.

[இவற்றைக் குறிக்கொடு சான்றோர்—நாடும் பாவுரை நயந்தாய்ந்து நல்கினர்] சான்றோர் இவற்றை குறி கொண்டு நாடும் பா உரை நயந்து ஆய்ந்து நல்கினர் = அறிவாற்றல் நிறைந்த பெரியோர் ஈண்டுக் கூறப்பட்ட விஷயங்களைக் கணித்துக்கொண்டு நன்மை நாடுகின்ற பாக்களையும், உரைகளையும் விரும்பி ஆராய்ந்து நமக்குதவியருளினர்;

அவற்றால் திமை நாடாததலின் “நாடும்” என்றதற்கு இங்ஙனம் பொருளுரைத்தாம். குறிக்கொடுபாவுரைகளை இயற்றிக்கொள்ள எல்லாராயும் விட்டுவிட்டால் உலகந்தமொழும் என்று தாமாகவே ஆராய்ந்து அவற்றைச்செய்த நல்குவான் கணித்துக்கொண்டு அங்ஙனஞ் செய்தனர் என்றவாறு. இனிப் பாவலர் பொருளோடு ஒன்றுபடுதலை யோகவழியால் நாடி அமைக்கும் பா எனவும், அப்பாவை நாடி அறியும் உரை எனவும் பொருள் கூறினும் இழுக்காது. காட்டில் வாசஞ் செய்து வந்தமையானும், எழுதுதற்கு வேண்டிய காகிதம் அச்சமுதலியவற்றிற்கு வேண்டிய கருவிகள் இன்மையானும் முன்னோர்கள் தங்கள் சாத்திரங்களைச் சுருங்கிய சூத்திரவடிவமாக எழுதிவந்தனர் என்றலும் அன்னபிரவலும் பொருந்தாமையை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. அறியாமையின் வசப்பட்ட நாம் அவ்வாறு சுருக்கவும், விரிக்கவும் இயலா என்பது கருதி அங்ஙனம் செய்துதலினர் என்க. அன்னோர் சுருக்கியதுவே சுருக்கம், விரித்துதுவே விரிவு என்றறிக்க.

இ அறியாரே = இக்காரண காரியங்களை அறியமாட்டாத இங்காலத்தினர்தாம்;

இயைந்தாங்கு சுருக்கி = விஷயங்களைத் தத்தமக்குப் பொருத்தியவாரே சுருக்கிக்கொண்டு;

ஓவவ உளதது உண்மவும் = தமது புல்லிய நெஞ்சத்தின் கண்ணே (அழுத்திப் பொருந்துமாறு) பதிகவும்;

எனவே முன்னோர் சூத்திரங்கள் உள்ளத்திலே பதியுமாறு செய்யப்பட்டன என்பது பெற்றும். ‘ககார நகார முதன வண்ணம்’, ‘சகார ருகார மிடைய வண்ணம்’, ‘டகார ணகார னுனிநா வண்ணம்’, எனப்படிப்போர் மனசில் இனிதுபடிந்திடுமாறு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சூத்திரித்தமையே மேலதற்கொரு சான்றாகும். இந்நூலாசிரியர் மேற்கூறியவற்றைப் படிப்பெடுத்துமாழியும் “கருவும் சஞ்ஞம் டணவு முதலிடை—துனிநா வண்ண முறமுறை வருமே” என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தைக் கீழ்வருமாறு கண்டித்தார் “இம்மூன்றினையும் ஒரு சூத்திர

மாக்கி ஓசை முதலிய நயங்களை நன்னூலார் பாழ்படுத்தினமை உரைத்தறிக்க.” (செந்தமிழ் தொகுதி பதினெட்டிலே 103ம் பக்கத்தைப்பார்க்க.)

ஊழ் இன்றி விரிக்கவும் = முறைமையின்றி (சுருக்கியவற்றை) விரித்துக் கூறவும்;

தலைப்பட்டு லீணை தம் பயன் கெடுக்குநர் = முற்பட்டு அவமே தாம் அடையும் பிரயோசனத்தைக் செடுத்துவருகின்றனர்;

நிலை பட்ட நெடுஞன் நிறை தமிழ் இயற்கை புலவர் பாடல் பொருத்தினோர் நிலவுநர் = (யோகமுதலாய வழிகளானே ஒரு) நிலப்பட்ட மனதின் கண்ணே (சாபாறுக்கிரகமும், சொற் சுவை பொருட்சுவையும், இன்றோசையும், சுருக்கச்சொல்லன் முதலாய அழகுநரும் கொள்கைகளும், அதுபலபுத்திகளும் அன்னபிறவும்) நிறைந்த செந்தமிழியற்கை சுவணிய புலவர்தங்கள் பாடல்செய் பொருந்ரியவரே (இந்நிலவுகத்தின்கண் யாண்டும் எப்பொழுதும் பொன்றாது) விளங்கிவருகின்றனர்;

புல்லரை நல்லரென்றியினும், நல்லரைப் புல்லரென்றியினும், எளியோரைச் செவ்வரென்றியினும், செவ்வரை எளியோரென்றியினும் சொல்லிய அவகாணமே உலகத்தாரால் மதிக்கப்படுவர் என்பது தோன்றப் “புலவர் பாடல் பொருத்தினோர்” என்றார். தமிழ்நாடு உள்ளவரையினும் அவர்தம் பாடல்கள் இருந்துகூடல் மரபாகலின் அங்ஙனங் கூறினோமாம். “இசின்” இறந்தகால இடைநிலை.

“இம்மூவுகி லிருக்கடிபு மாய்க் திர்போ-லம்மூன்று முற்ற வறிதலாற்-றம்மி-னுமழா மயங்கி யுறழினு மென்றும்-பிறழா பெரியோர்வாய்ச் சொல்” என்பது புறப்பொருள் வெண்பா மாலே. “கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த செனினு-மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவவான்-மலர வன்செய்-வெற்றுடம்பு மாய்வனபோன் மாயா புகழ்கொண்டு-மற்றிவர் செய்யு முடம்பு” என்பது நீதிநெறி விளக்கம்.

மற்று எவர் நிலைபெற்றனர் = அவரல்லாத பிறா எவர்தாம் உலகத்திலே விளங்கிவருகின்றனர்; (ஒருவரும் இல்லையென்றபடி.)

தம் தம்மை மதித்து தருக்கொடு செருக்கிய = (புலவர்தங்களை மதியாமல் அவமதித்துத்) தங்கள் தங்களையே நன்குமதித்துக் களிப்பினைக்கொண்டு மனோராச்சியஞ்செய்து;

தருக்கு-அகங்காரமுமாம். செல்வப்பெருக்கே செருக்குண்டாதற்கு விசேட காரணமாகும். “சிறியரே மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந்தற்ற நூன்றே-வறியபுன் செருக்கு மூடி வாயுளார் மூக ராவர்-பறியணி செவிய ளாரும் பயிறகு செவிட ராவா-குறிபெறு கண்ணு ளாருங் குருடராய் மூடிய ரன்றே” என்பது குசேலோபாக்கியானம்.

எனினு செல்வா இருந்து மறைந்தனரே = எத்துனைக் கணக்கான செல்வர்கள் (இவ்வுலகத்திலே) வாழ்ந்திருந்து (இருந்தவிடமுந் தெரியாமல்) மறைந்து போயினர்;

அயாசன் இருந்தவிடமுந் தெரியவில்லை பென்பது போதர மாய்த்தனரென்னுது “மறைந்தனா” என்றார். “மக்களிற் பிறவி யுள்ளு மன்னர்தம் மன்ன ராகித்-திக்கெலா மடிப்ப டித்துந் திகிரியஞ் செவ்வரேனு-மக்குலத் துடம்பு தோன்ற வன்றுதொட் டின்று காது-மொக்கநின் றூர்கள் வையத் தொருவரு மில்லை உன்றே” என்பது யதோதரகாவியம்; “—இமையவ ரமை யலர்க் கடந்த-தாங்குமா வண்கைச சக்கர மிக்குயர் பிறரும-யாங்க ணூரவ னுரோடு பேரோமக் குரையாய்” என்பது சீவகசிந்தாமணி.

அந்தணன் ஒழிகை அதற்கு மாறு ஆக = பிராமணன் ஒடிந்துபோன தன கரத்திற்குப் பிரதியாக;

[புலையன் கையை மருத்துவன் பொருத்தியின்] மருத்துவன் புலையன் கையை பொருத்தியின் = ஒரு வயித்தியன் (ஆவுரித்துத் தின்றுழலும்) புலையன் நன் கரத்தைப் பொருத்திவிட்டானேல்;

பொருத்தும் அருமை நோக்கிப் “பொருத்தியின்” என்றார்.

அகை கொடு தனக்கு ஆவன செய்குவன் = (பொருத்தப்பட்ட) அந்தக் (ப் புலையன்) கரத்தைக்கொண்டு (தன்னைகொண்டுவந்தான்.) தனக்கு ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்து கொள்வான்;

உடல் வேற்றுமையானே சாதியுண்டென்று கூறுவாரை மீண்டு மறுத்தனர்.

இழிவு உள்ளனவும் ஏற்றம் உள்ளனவும் ஆய = தாழ்ச்சி (எளிமை) உள்ளனவும் உயர்வுள்ளனவுமாகிய;

பல் உறுப்பு நமக்கு அமைவன போல் = பல அவயவங்கள் எங்களுக்கு (எங்கள் உடற்கண்) பொருத்தியிருத்தல் போலவே;

நா, பூக்கு முதலியனவற்றுள் வெறுக்கத்தக்கனவும் உண்டென்பது தோன்ற “இழிவுள்ளனவும்” என்றார். அவை இடக்கடிக் கிளவியாலே கூறத்தக்கன என்க.

தாய் முழு முதல் தொல்லோன் தனக்கு = பரிசுத்தமுடைய முழுமுதலாகிய தொன்மை பொருதிய இறைவனுக்கு;

[மேயின வறுப்பென வியன்பார் முதல்] வியன் பார முதல் உறுப்பு என மேயின = அகன்ற புலியை முதலாகவுடையன எல்லாம் அவயவங்கள் எனப் பொருத்தின;

பிரகிருதி சுபாவத்தினாக்கு இளை எடுத்துக் கூறுதலிற் பாரை முதன்மையாக்கினர். “முதல்” என்றலிலேசானே பாரகத்துள்ள உயிருள்ளனவும், உயிரில்லனவும், மருங்கு சூழ்ந்த மற்றைய அண்டங்களுக்கும், பிறவுங் கொள்ளப்படும். இவற்றுள்ளே உயர்ந்தனவும் இழிந்தனவும் அடங்குதலின நம்முடலத்தில் இருவகைத்தன்மைய அவயவங்களும் இருத்தல் போல இறைவன் உடற்கண்ணும் உண்டென்க.

அ அ பொறி வழி வற்பன அரித்தற்கு செவ்வை சேர்கலும் = அந்த அந்தப் பொறிக்கு முறைமையாகத் தகுந்தவற்றை நாம் கொடுத்தற்கு நன்மை அடைதலையும்;

திறம் சினைத்து அளித்தற்கு தெவ் அமை வெறுப்பு சேர்தலும் = அவைகையைக் கெடுத்துக் கொடுத்தற்கு வீரோதம் பொருத்திய வெறுப்பினை அடைதலையும்;

மனன் பெறும் = மனசானது ஏற்றுக்கொள்ளும்;

அவவப் பொறிகட்கு வேண்டுவன நாவிற்குச் சுவையும், மூக்கிற்குக் கந்தமும், கண்ணுக்குக் காட்சியும் போல்வனவாம். அவவப் பொறிகட்கேலாதன நாவிற்கு புழுமும், கண்ணுக்குக் குழம்பும் போல்வனவாம்.

ஒருவற்கு சார்தற்கு உள வழி செய்கைக்கு உவப்பும் = (அவ்வாறே) ஒருவன்மனைக்கு அடைதற்கு உள்ள நெறியாகச் (அவன்மனைநிடத்திற் பிறர்) செல்லுதற்கு விருப்பத்தினையும்;

பிற வழிக்கு உவர்ப்பும் = (சாரவொண்ணுத) வேற்றுவழியாகச் செல்லுதற்கு வெறுப்பு பிணையும்;

அவன் ஒன்றும் = அவன் அடைவான்;

சுண்டிய இவை போல் எண் இல செய்கை = நெருங்கிய இவைபோன்ற கணக்கற்ற செய்கைகளைச் செய்துவருதல்;

சுண்டு சுண்டு இன்பம் என்று இணைந்து இணைந்து = இவ்விடத்தே இவ்விடத்தே இன்பம் உளதென்று (கருதிக் கொண்டு கருதிய அவ்வவ் விடயங்களைப்) பொருத்திப் பொருத்தி;

அறியாமை தோன்ற “சுண்டெண் டுன்பம்” எனமும்; இன்பத்தின் விருப்பும், துன்பத்தின் உவர்ப்பும் இவை இவையெனத் தோன்ற “இணைந்திணைந்து” என்றும் கூறினார்.

உயிர்களெல்லாம் இன்பம் அடைதற்கே விழைகின்றன. அவ்வின்பமானது ஊனிடத்தோ, பொருளிடத்தோ, பெண்ணிடத்தோ எனப் பலவாறெல்லாம் முயன்று வருந்தித் தேடியும்; தேடியடைந்தும்; அடைந்து நுகர்ந்தும்; நுகர்ந்து வெறுத்தும்; முடிவில் அவற்றையெல்லாம் ஒருவி முத்தி தலைக்கூடும்; என்னும் மறைபொதியுண்மையை சுண்டித் திட்டபுதுப்பமாய் விளக்கினா இந்நூலாசிரியர் என்

ஆண்டு ஆண்டு அலைந்து அயர் அவனிக்கு இயற்கை = அவ்வவ்விடத்தே (உண்டென்று தேடிய இன்பம் கிடைக்கப்பெறாமல்) அலைவுற்றுத் (ச் சமுன்று) துன்புறுகின்ற இவ்வுலகத்தார் தங்களுக்கெல்லாம் இயல்பாய் குணமாகும்;

ஆண்டாண்டு என்பது இன்பமுளதாக னீனைந்து சென்ற அவ்வவ் விடங்களிலே என்ற வாறு. அவ்வப்பொருள்களோ துகர்ந்து இன்புறுவான் பலதுறைக்கண்ணும் தேடித்திரிதலின் “அலைந்து” எனப்பட்டது. “அயர் அவனிக்கு” என்றமையார் பிரபஞ்ச விலாசத்துள்ளே நிலபெற்ற இன்பம் இல்லையென்பது குறிப்பாகும். எனவே உயர்வு தாழ்வு கருகி விருப்பு வெறுப்புக் கோடலும் அவம் என்க. “இன்பம்வந் துற்ற போது மெறிமறை யுற்ற போது—முன்புட லுறமுழு தென்றே விருப்புருர் முனிவுஞ் செய்யா—ரண்புசிற் றுயிரகத்து மமைத்துவாழ் கின்ற நீரார்—வன்புமும் மலருந்நக்கத் திருவருண் முழு கு மான்பார்” என்பது மயூரப் புராணம்; “ஒழுக்க மேவின ருயர்ந்தவ ரும்ப்ரமா முனிவ—ரிழுக்கு நீசர்க ளெண்ணுநான் மறையவ ரியாரும்—பழிக்கு மூர்க்கார்ந் பண்டிதர் பாவிய ரறவோர்—புழுக்க ளியாவையும் போதமென் நிகழ்வுருர் புகழார்” என்பது தத்துவரத்தினுடைய; “* * * * யாற்று—கீவழிப் படுஉம் புண்ணோ லாருயிர்—முறைவழிப் படுஉ மென்பது திருவொர்—காட்சியிற் றெனின்தன மாகலின் மாட்சியிற்—பெரியோன் வியத்தலு மிலமே—சிறியோரை யிகழ்த வதனினு மிலமே” என்பது புறநானூறு.

(52) அருமைக் கேள்விய ராத லேனையர்க்
குரிமைய தெனினு மரியதொன் ருகலின்
மூத்தோர்ப் பிழையா மரமி னவப்பாற்
சீற்றங் காட்டல் சிறப்பில தென்றல்.

வன்மைபெற விழைஇ வாய்விடல் கருந்நிர்
போர்க்கொரு மடவோன் போதல் போலுங்
குழவிபெற விழைஇக் குறுகுபு போதி
நிழல்வலம் வந்தாங்கு நின்றடி யகட்டை
5 வருட நோக்கிய மடவரல் போலு
மீரெழுத்துப் பரின்ற வேழையர் நான்மறைப்
பார்ப்பா ராகப் பதைக்குந் தம்மா
இவரே,

- மரபுமர பாக வகத்தன புறத்தன
10 வேற்ற பெற்றியா வியைந்துவந் தார்ந்தே
யாற்றல்சா லன்னவை யாதலறி கிலரே
புறத்தன குழந்த வந்தணர் தம்முளு
மிழிந்தன ஁ருளரே மிழிந்தோர் தம்முளு
மஃதே மான வந்தணர் மறைகுந்
15 ராதலிற் றிணைக்காப் பறஞ்சிறந் தன்றே
பென்குநர் புலாலை மேலோ ரெண்ணினு
மிழிந்தோ ரியைத்த வின்சுவைப் பண்டந்
கண்டருந் தற்குங் கயப்புக் கோடல்

- கண்டிலர் கொல்லோ கற்றறி மாக்க
 20 னீறு பூசலு நீரிடை முழங்கும்
 பேறுதரு கடவுளை வடிவிடைப் பேணலுங்
 கூறை தூய்தாக கோடலும் பிறவு
 பாற கிலையோ வகத்தொழுக் கிற்கே
 இதனல்,
 25 அகத்தப் பாயிவ்விற் கண்ணுத லாசிய
 புறத்தப் பாயிவ்விட ரொன்றொப் பாதும்
 இனிபே,
 ஒருமுடி பிறந்தொர் தம்மு னொநவர்
 நெய்ப்புற் றமர்குது மெய்பா டன்றே
 30 யண்ணன் றம்பி யருமபெறற் சேய்ய
 நண்ணிய பெற்றோர் நலன்றிறந் தககா
 லவரொடு பொருத ஸழகா குந்கொன்
 மேம்பட் டோரை மேனிலைச செயலு
 ளாப்படி வைத்தற் கறியா ராகித்
 35 தாம்பொறுக் கிளராய்த் தபுக்குந் தவயிவிலே
 யென்றுநொ னமமனோ ரீணைந் து
 நன்றிபல பெற்றீடு நயந்துவளர் நானோ.

(இ-ள்.) [வன்மைபெற விழைஇ வாய்விடக் கருந்திப்-போர்க்கொரு மடவோன் போதல் போலும்] ஒரு மடவோன் வன்மை பெற விழைஇ வாய் விடக்கு அருந்தி போர்க்கு போதல் போலும் = (போரைவிரும்பிய) ஒரு மடமைத்தன்மையுடையோன் (அப் போர் செய் தற்கு இந் தியனமயாத) வலிமையைப் பெறவிரும்பி (அவ்வலிமைக்குக் காணமாகப்) பொருந் திய ஊனை உண்டு (உண்ட அப்பொழுதிற்றானே போசெய்தற்பொருட்டுப்) போர்க்களத்தை கோக்கிச் செல்வதைப் போலும்;

விடக்கு-ஊன். “இனிச்சுவை கிடக்கும் விடக்கரிது” என்றார் கம்பரும். “பலவுயிர் தம்மைக்கொன்று விடக்கடித் துக்கொண்டு” என்றா பட்டினத்தடிகளும். “அரவகை யோரா விடக்கு மிசைவோர்” என்பது வரையாபதி.

சுவைவேட்டுத்தின் நிலன் என்பது போதா “வன்மைபெற விழைஇ” என்றார். எனவே ஊனுண்ணு மரபினன் எனப்படும் பெற்றும். பெருப்பாலும் அந்தணரையும், சிறுபான்மை என்னயரையும் இது குறிக்கும். ஊன் உண்டலை மிருகி முதலியன அந்தணிக்கு விதித்துச் சேற லல்லையோ வெனின் ஊனாருந்தல், வேள்விசெய்தல், துறவுமேற்கோடல், தாழ்ந்தகுலத் தைய லரைக் கைப்பிடித்தல், தாழ்ந்த குலத்தவரைக்கொண்டு உணவு சமைப்பித்தல் என்னும் இத் தொடக்கத்தன பலவும் அந்தணிக்கு இக்கலியுகத்திலே பொருந்தாத தருமங்களாய் விலக்கப்பட் டிருக்கின்றன வென்க.

பிரியை நீக்கிச் சுகம்பெறற்கெழுந்த வேட்கை மிகுதியான் மருத்தினது கசப்பைக் கரு தாமற் கொள்வதுபோல வன்மையை விரும்பிய விழைவால் ஊனின் இழிவைக் கருதிலன் என்க.

கூத்திரியிற் முதலியோர் ஊன் உண்டலினானே வன்மையுற்றுப் பிரரை அடக்கி ஆண்டு வருகின்றனர் எனக் கேள்வியுற்ற அந்தணன் ஒருவன் தன்னும் அதனை உண்ணின் உலகை

ஆட்சிசெய்தல் கூடுமெனக் கருதி விடக்கையுண்டு, உண்ட ஆக்கணமே போர்செய்தற்குப் புறப் பட்டான் என்பது உவமைக்கேட்கத் குறிப்பு. ஊனுணவு வன்மையை வளர்க்குமெனக் கொண்டாலும் ஒருமுறை உண்டபொழுதிற்றானே வளர்த்துவிடுமென மயங்கினனாதலின் “மடவோன்” என்றார்.

[குழலிபெற விழைஇக் குறுகுபு போதி-நிழல்வலம் வந்தாங்கு நின்னு] குழலி பெற விழைஇ நிழல் போதி குறுகுபு வலம் வந்து ஆங்கு நின்றும் மகப்பேற்றை விரும்பி (அதுபெறு தற்கு) நிழலொடு பொருந்திய அரசமரத்து அடியை அடைந்து வலமாகச் சுற்றிவந்து அவ்வந்த விடத்திலே நின்றுகொண்டு;

அரசமரப் பிரதக்கணஞ் செய்வார்க்குப் புத்திரப்பேறு உண்டாகும் என்று சிலர் கூறுப. நிழலை வலம்வருதற்கு இயைப்பாரும் உளர். போதி நிழலொடு செறிந்தது என்றமையானே அதனைச் சிரத்தையொடு காத்துவந்தமையும் புலனாகும்.

[அடியகட்டை-வருடி நோக்கிய மடவரல் போலும்] அகடு அடியை வருடி நோக்கிய மடவரல் போலும் = (கருக்கொண்டிலிடு மென்ற எண்ண மெலிட்டால் புடைத்துளதோ என்றறியும் பொருட்டுத் தனது) வயிற்றின் அடிப்பாகத்தைத் தடவிப்பார்த்த பதைப்பைப் போலும்;

கருக்கொண்டு இரண்டொரு திங்கள் கழிந்த பின்னரே வயிறு புடைப்பெய்தல் இயல்பாகவும், இவன் மரத்தைச் சுற்றியவுடனே ஆராயத் தலைப்பட்டிவிட்டான், ஈடுகென்ன பேசுமை என்னும் வியப்பு மெலிட்டால் “வருடிய” என்றொழியாது “வருடி நோக்கிய” என்றடைகொடுத்தார். இவன் குழலி வேட்டு நோக்கியவாறு ஏழையர் அந்தணராதற்கு அவாவவர் என்க.

ஈர் எழுத்து பயின்ற ஏழையர் = சில தூல்களைக் கற்ற அறிவில்லாதவர்;

“ஈ” என்பது சிறுமையையும் “எழுத்து” என்பது தூலையுங் குறிக்கின்றன. “இரண்டெழுத் தநியா மூண்” என்பது உலக வழக்கு. ஆழ்ந்து கற்றமைந்தார்க்கே அந்தணர்தஞ் சிறப்பு எனிபுலப்படும் என்பது குறிப்பு. அற்பக் கல்வி உயர்க்குறுதி பயக்குமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்புமுடிந்த வுண்மை. “Little learning is dangerous” என்பா மேனுட்டாரும். இக்காலத்திலே சில கற்றுவிட்டுக் கற்றோரையும் முன்னோரையும் அவரது பழக்கவழக்கவொழுக்கங்களையும் புறக்கணித்துத் தூற்றித்திரிதல் கண்கூடு. இது கருதியே மரபுமரபாகப் பயின்று வராத இழிசுவர்த்தாககுத் தத்துவஞான ஈல்களோ உபதேசித்தல் கூடாதென்று வடமொழி வானரும் பிறரும் பலபடி வற்புறுத்திச் சென்றனா என்க.

நால் மறை பார்ப்பார் ஆக பதைக்குநா நான்கு வேதங்களை ஒதுவதற்கும் ஒதுவித்தற்கும் அதிகாரிகளாகிய பிராமணர்கள் ஆதற்குத் துடித்துருகுகின்றனர்;

வேதத்தைப் படிப்பவனை விப்பிரன் என்ப. “நான்மறைப் பார்ப்பார்” என்பதூஉம் அதனையே குறிக்கும். இருடிகளின் பரம்பரையினர் என்று அந்தணர்களைப் போற்றாது தூறுதலும், அசான்றோர் உலகத்தாரான் எவகளைச் சிந்தேதோராகொறு செய்துவலிய தூல்களின் கொள்கைகளுட் சிலவற்றைக் கைக்கொண்டுப் பலவற்றை நீக்கிவிடதலும் முறைமையாகா. சதுர்வண்ணகளையும், அவை நடைபெற்றகிசைந்த தொழில்களையும், அத் தொழில்களுக்கேற்ற உணவுகளையும் கடவுள் உண்டாக்கிஞர் என்பது மறைபொதியுண்மை. ஆரியவருத்தமே சீவராசிகளுக்கு வைப்பாதலின் இனமும் அம்முறைகள் ஆண்டு நடைபெற்று வருகின்றனவென்றும், ஆண்டிருந்து பிறவிடக்களுக்குச் சென்றிரிடையிற் காலகதியில் அக்கொள்கைகள் நடுவிப்போயின என்றும் பலருங் கூறுப. அந்தணர் பிறர் எவரினும் மேம்பட்டவர் என்பதற்குப் பிறரிடம் பெருகிவருகின்ற கொலைப்பாவம் இவரிடம் அருகியிருத்தலே தக்க சான்றாகும் என்பது கண்கூடு. “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானாக கைகூப்பி-யெல்லா வுயிருந் தொழும்” என்பது குறி.

இவரே = இவர்தாமே;

[மரபுமரபாக வகத்தன புறத்தன-வேற்ற பெற்றியா வியைந்துவர் தார்க்கே] அகத்தன, புறத்தன மரபு மரபு ஆக ஏற்ற பெற்றியா இயைந்து வந்தார்க்கே = (மனம், அறிவு இவை முத

லாகிய) அகத்தனவற்றையும், (உடை, அணி, ஊண், ஒழுக்கம் இவை முதலாகிய) புறத்தனவற்றையும் பாரம்பரியமாக (இவ்விவைதாம் இவ்விவர்க்குரியவாகும் என்னும் விதிக்குள்) ஏற்ற தன்மையாகப் பொருத்திவந்தவர் தங்களுக்கே;

ஒவ்வொரு தொழிலும் தந்தம் பரம்பரைக் கிராமமாக வருகல் வேண்டுமென்ப. அவ்வத் தொழிலின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு உணவு, உடை, நடை முதலியனவும் அடங்குனமே பொருத்தி வருதல் வேண்டும். நரம்பு புழியாக அத்தொழிற் சத்திகளேறிப் புலப்பல நன்மைகளைப் பயக்கும். தொழிலுல் கருவிலே தொடர்ந்து விடுதல் வேண்டுமென்ப.

வித்தையைப் பயிலற்குரிய சிறப்பிலக்கணம் பயின்றான்றி யாவரும் முறைதப்பிப் பயின்றுவருகின்ற இக்காலப் பழக்கம் முன்றோரைத் தூற்றலும், அவர் விதித்தவற்றை இகழ்ந் தொதுக்கி விளக்கலும், ஆதியவற்றைப் பயப்பதன்றி வேறு இனிய பயனொன்றும் அளிக்க வில்லை யென்பது புனைந்தரையாகாது. உயர்ச்சிவாய்ந்த கல்வி கற்றற்குரியான் மாமிசவுண்ணை யுண்டு பலரொடுங்கடி அளாவியின் அவர்தம் வாசனே இவ்வுணக்கேறிவிட்டால் எங்ஙனம் கல் வித்துறையிலே முறைபோந்து லோகோபகாரியாவான்? உலக வாழ்வுக்குரிய மோகவலையில் ஈடுபட்டுவிட்டால், உண்மையும், நெய்நிலையும் அன்னபிறவும் புலப்படுதல் அரிதாகும். சதுர் வருணச்சிரம முறைதவறிய தேசத்தில் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி முதலியவை நிலவி ஆண் டென்னாரை அழித்துவருதலும் பொய்யாமோ? ஆதலின் வருண நியமமே உலகின் மேன்மைக் குக் காரணமாகுமென்று அறிஞர் கூறுவர்.

நமது உடலின் அங்கங்கள் தலை, கழல், இடதுகை, வலதுகை என்று பிரிவுபட்டு வேற்று மைதொழில் பயின்று வருதலால் யாதேனும் குறைவு நிகழ்கின்றதோ? யாவன் எவ்வருணத் தானு யிருந்தாலும் தான் என்றும் பிறன் என்றும் பேதித்து நினையாமல் யாவரையும் ஒரேபடித் தாக நேசித்துவருவாராயின் அஃதொன்றே பெருந்தருமமாகும். பல்லாயிர வருடங்களாகச் சதுர்வருணச்சிரமப் பாகுபாடு நடைபெற்றும் அப்பெற்றமையாற் குற்றமொன்றின்றி வந்த தருமமானது சின்னாக்களாக அப்பாகுபாட்டினாலேயே நிலைகுலைந்ததென்று கூறுதல் ஒரு பெரும் விந்தையாகுமென்றும், அப்பாகுபாட்டைக் கவனியாது சோரவிடுதலே தருமக்கேட் டிற்குக் காரணமென்றும் பல சான்றோர் கூறுவர். ஒரு தொழிலுக்குரியது மற்றொன்றுக் கியையாமற் பகையாகுமாதலின் பலவகைச் சீவாசிகளையும் படைத்தோம்பிவரும் இறைவன் அவையெல்லாம் இனிது வாழ்த்தற்குரிய வருணச்சிரம முறைகளை வகுத்திலனென்பது ஒர் இழிந்த கருத்தென்றும், எல்லாநாட்டகத்தும் இந்நிலைகள் யிகப்பூர்வகாலந்தொட்டு வழங்கி வரவா மங்குவதாயின என்றும் பலர் கூறுவர்.

ஆற்றல் சால் அன்னைவ ஆதல் அறிகிலர் = (வளர்ந்து பெரும்பயன் அளிக்கவல்ல) வல்ல பம் நிறைந்த அவையெல்லாம் நிறைவேறுதலை அறிந்துகொள்கிலா; (இக்காலத்து மாந்தர்கள்.)

புறத்தன சூழ்ந்த அந்தணர் தம் உ(ள்)ளும் இழிந்தனா உளரே = (பூணல், நீறு, அக்க மாலு, தோத்திர முதலாய) புறவொழுக்கங்கன் மட்டும் நிறையப்பெற்ற அந்தணர்தங்கள் குலத் தின்கண்ணும் அவரிற் சூழ்ந்த வருணத்தா பிறந்திருக்கின்றனரே;

இழிந்தனா என்றது தம் வருணத்துக்குரிய ஒழுக்கங் குறைந்தோரை. இவ்விழிவு தாழ்ந் தவர் சங்கமத்தாலும், கற்பில் பெண்களாலும், தீநாளிற் சேர்க்கையாலும் நிகழ்ந்திடுமென்ப அகத்தனவும் சூழப்பெறின் இங்ஙனம் உளதாகாது என்பது போதாப் “புறத்தன சூழ்ந்த” என்றார். உம்மை அவரது சிறப்பை விரித்து இழிவைப் புலப்படுத்தியது.

இழிந்தோர் தம் உ(ள்)ளும் அஃதே மான அந்தணர் மறைகுநர் = அவ்வந்தணரிற் சூழ்ந்த வருணத்தாருள்ளும் அவ்வாறே ஒப்ப அந்தணரும் பிறந்திருக்கின்றனரே;

என்பது வீண மூவருள்ளும் அந்தணமை சான்றார் உளர் என்றலை; என்னின், விபசார காரணத்தானே வருணக்கலப்பு வந்தமைதல் சாறுமேயெனில், அக்கலந்தோர் அதுலோமர் முதலி யோர் ஆவரேயன் நிச்சதுர்வருணத்தர் எனப்படார் என்க.

இழிந்தாருள்ளே மறைந்து கிடக்கும் உயர்ந்தோர் நிலைமை பிரகாச மெய்துவதில்லை ஆதலின் “மறைகுநர்” என்றார். அந்தணருள்ளே மறைந்த பிறர்க்கு அங்ஙனம் தற்காலத்து

மனோதுக்க மின்மையின் ஆண்டு “இழிந்தனருள்” என்றார். இவற்றான் வருணக்காப்பில்லை என்பது கூறப்பட்டது.

ஆதலின் = அதுகாரணத்தானே;

நினை காப்பு அறம் சிறந்தன்று = சதுர்வருணக் காப்பு என்னும் தருமம் சிறந்ததொன்று என்றல் சாலாது;

விபசார தோஷத்தானும், நியம மாறுபாட்டானும் அன்ன பிறவற்றானும் நமது வருண தருமம் பாழ்பட்டுக் கிடத்தலின் எல்லாவருணங்களையும் ஒன்று கூட்டலே இக்காலத்திற்கு நலனுதமென்று சிலர் கூறுப. அங்ஙனம் புரிதல் உள்ள நிலையையும் கெடுத்து விடுத்தற்குக் காரணமாகுமென்றும், உணவு முதலியவற்றினும் பிறவற்றினும் பெரும்பான்மை விகற்பங்கள் பெருமையின் இதுபோதுள்ள வருணத்தாரை இருக்கும்படியிலே இருக்கவிட்டு அவர் ஒழுக்கங்களைத் தக்காங்கு சீர்ப்படுத்தி நடத்துதலே வாய்ப்பாகுமென்றும் பிறர் கூறுவர். ஸாத்திகவாதி களும், அரசலோ வேண்டாமென்னும் யாதிகளும், வருணதருமக் கட்டுக்கு முரணாகின்ற வாதி களும் ஒரு நிலையினராக மதிக்கப்படுவர். இந்நூலாசிரியா வருணக்காப்பைக் கெடுப்போர் நாத் திகர், அரசமுரணவாதி என்னு மிவர்தருளையே ஒப்பர் என்று ஒரு வெண்பாவைக் கூறியுள்ளார். அது வருமாறு. “ஒருவனுன்னென்னு முண்மையா லாளு-மரசர்செங் கோலினரு ளாட்சி- வரிசையா-ஒல்வருணக் காப்பா னம்பெறலா விவவழிப்போர்-போல்யமனு முண்டோ புகல்”.

எனருநர் = என்று கூறுகின்ற இவர்தாம்;

[புலாலை மேலோ ரெண்ணினு-மீழிந்தோ ரியைத்த வின்சுவைப் பண்டந்-கண்டருந் தற்குல் கயப்புக் கோடல்-கண்டிலர் கொல்லோ கற்றறி மாக்கள்] கற்று அறி மாக்கள் மேலோர் புலாலை எண்ணினும் இழிந்தோர் இயைத்த இன் சுவ பண்டம் கண்டு அருந்தற்கும் கயப்பு கோடல் கண்டிலா கொல் = (பல நூல்களையும்) பயின்ற (அப்பயிற்சி வழியே விஷயங்களை) அறிந்துகொண்ட மாக்கள் அறிவொழுக்கங்களானே மேம்பட்ட அந்தணர்கள் (மீன்முதலாய்) மாமிச உணவை நினைத்தாலும் தம்மினிழிந்த வருணத்தார சமைத்த இனிய சுவபொருந்திய உணவுப் பண்டங்களை நோக்கி உட்கொள்வதற்கும் வெறுப்புக்கொள்வதைப் பார்த்தாருமில்லை கொல்;

கற்றறிந்தாரேயன்றி அறிந்தவண்ணம் நடவாதார் என்பது போதரக் “கற்றறி” என்றும், அவ்வறிவு பயன்படாமையின் “மாக்கள்” என்றும் கூறினார். “கற்றதஞ லாய பயனென்கொல் வாலறிவ-ன்றரு டொழாஅ ரெனின்” என்பது குறள்.

“கயப்புக் கோடல் கண்டிலர் கொல்” என்றமையார் கண்டிருந்தால் அங்ஙனம் வருண தருமத்தைக் கெடுத்தற் கொருப்படார் என்பது குறிப்பு.

புன்மணம் வீசி வெறுக்கவைக்கும் தன்மைத்தாதலின் புலாலாக் கூறினாராயினும் ஏனைய வற்றையுக் கொள்க. வழியிடைக் கண்ட அமங்கலப்பொருளை நினைக்குத்தோறும் அருவருப் புக்கொள்வர் என்பது தோன்ற “எண்ணினும்” என்றார். இழிந்தோர் இயைத்த இன்சுவைப் பண்டத்தை அந்தணை மூலமாகப் பெற்றிற் கயப்புக் கோடல் செய்யாது உண்டுவிடுதலும் கூடு மாதலிற் “கண்டருந் தற்கும்” என்றார். வெறுப்பின் மிகுதி தோன்றக் “கயப்புக் கோடல்” என்றார்.

நித்ய ஸ்நானஞ் செய்யாமை, உடுத்தவுடைகளைத் தோயக்காமற் பன்னாளுமுதினவருநல், புலாதுண்ணல், எச்சின் முதலியவற்றை நோக்காமை ஆகிய சுகாதாரக் கெடுதிவினைக்கும் ஒழுக் கங்கள் பலவும் அந்தணர்ஸ்வாதாரிதத்துப் பெரும்பான்மை பொருந்தியிருத்தலின் அன்னாருடன் அந்தணர் பயின்றவருவரேல் நாளடைவில் தங்கள் வருணக்காப்பழைப் புனிதமும் அன்பு தயை ஆசாரம் முதலியனவும் இழிந்திப்பெற்றுக் கெடுவர் என்க. “சிறிநின மஞ்சம் பெருமை சிறுமைதான்-சுற்றமாம் குழிந்து விடும்” என்பது குறள். “நிந்தையிலாத் தூயவரு நின்றை யரைச் சேரிலவர்-நிந்தையைது தம்மிடத்தி னிற்குமே” என்பது நீதிவெண்பா.

வேதியன் ஆறுபொழுது உண்டுகிடையாலிடின இழிதொழில் செய்வோன் கையுணவை யும் அருந்தலாமென்று மிருதிகள் விதித்திலையோவெனில், அங்விதி முன்னைய யுகங்களுக்காய்

மைக்கப்பட்டுக் கலியுகத்துள் விலகப்பட்டவற்றுள் ஒன்றாய்தென்க. பண்டைய யுகத்தினர் யுளானும், அறிவாற்றல்களானும், புத்தி தத்துவங்களானும், தவவன்மையானும் மிகச் சிறந்த ராதலின் அனனவாகக் கமைந்த விதிகன்பல இக்கலியுகத்தாக்கு இசையாவென விலக்கப்பட்டன. நெடுங்காலம் பிரமசரியந தரித்தல முதலாகத் துறவி மாலைப்பொழுதினுக்குமேல் கிரந்தனயிருத்தல் ஈராகவுள்ள ஐம்பத்தமூன்று ஒழுக்கங்களை யாவையுங் காலத்தகுவ உணர்ச்சி பற்றமகான்களாகிய புலவர்கள் தவவன்மையாற் கட்டுப்பாடாகக் கலியுகத்திற் கூடாவென தித்துவிட்டார்களெனும், தரும்முணர்ந்தவர்களாகிய அந்தப் பெரியோர்களுடைய சமயக் கட்டு வேதம்போலும் பிரமாணமாயிருக்கும் எனும் பராசரம் ஆசாரகாண்டம் முதல் அதநியாத்திற், கலியுகத்தில் ஒழிக்கத்தக்கன எனஹ் தலைக்கீழ் கூறியிருப்பது காண்க. அவ்விலக்குப் பற்றவற்றுள் இழிபொழிலின் கையுணவு முப்பத்தேழாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

யுகத்தொறும் தரும் பேதமுறுதற்கும் காரணம் மேந்தணிப்புரணத்தான (மிருதி வாக யத்தைத் தழுவிக்) கூறப்பட்ட பின்வரும் இருசெய்யுள்களானும் அறியப்படும:—“வேத ரணையி னமைந்துட டெனையே விளங்கிப்—பேத மாயவரு நாலுக்க் தொறுமபொருள பிரிவுற— ருது மாநிலை கற்பமோ டொடுங்கிமே லொடுங்கா—வேது வாயுயா பொருளதே நுமமென் னைப்பா”, “நாலு க்க்தொறு மப்பொருள பிரிவதை நவிலி—மேலெ லுமபொடு தலைக்கறை 'ரும்புகு முழியுங்—காலி யம்புயி முறைமுறை யுகத்திடைக் கழியு—மாலி யம்புமு னுத்தவம் எனுத்த மையா”’. இக்கலியுகத்திறுளும் பண்டையோர் நிலையையுடன ஒப்பிட்டுப் பாக் கன் இன்றையோர் தேகவன்மை மிக்க குன்றிவிடுதல் கண்கூடு.

மேற்கூறிய இழிந்த செயல்கள் அவ்வந்தணருள்ளும் இருந்து வரவும் இவ்வந்மெல்லாம் -றுதல் முறையோவென நினை, முறையேயாம், எனனை' இக்காலத்தா உபேக்சத்தானும் முக்கத்தானும் தம்முறு தொழில்களையும் ஆசாரங்களையும் நடுவவிட்டமையின் அக்குற்றம் அவா க்களைச் சாராதென்பது உண்மையாதலின் என்க.

நீறு பூசலும் நீர் இடை மூழ்கலும் = (தூளிதமாகவும் குழித்தனம்) திருநீற்றினைப் பூசிக் 'காள்ளுதலும் தண்ணீரிலே தோயதலும்;

பேறு தரு கடவுளை வடிவு இடை பேணலும் = (புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள்,)பான், நெல், நலநூழ், துகாச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயினமை, ராப்தான் என னும் எண்ணிருவகைச் செல்வங்களையுஞ் சீவராசிகளுக்குக் கொடுத்தவரும் இறை ினை உருவப்படுத்தி (ஆராதனை செய்துவருதலினுணை) அதன்பால் விருப்பங்கொள்ளுதலும்;

விககிரக வணக்கத்தைப் பதினாளுஞ் செய்யுஞ் முறையும் விரித்துச் சேறல் காண்க.

கூறை தூயது ஆ(க்) கோடலும் = ஆடையைப் பரிசுத்தமுடையதுவாக உடுத்திக்கொள்ள றுதலும்;

பிறவும் = இவை போன்ற பிறவற்றைக் கொள்ளுதலும்;

இருக்கை, நலலுணவு, தூயமை முதலியவற்றையும் “பிறவும்” என்றது குறிக்கும்.

[ஆறு கிலையோ வகத்தொழுக் கிறகே] அகத்தது ஒழுகுகிறகு ஆறு ஆகிலையோ = மனோ ஃதத்திறகு (இவைகளைல்லாம்) வழியாக இருக்கவிலையோ;

ஆடை முதலியன அழகுநிறிருப்பின் நோயமுதலியன வரப்பெற்று மனநிலை கெடுவ ராதலின் அவ்வந்ந கூறினா.

இதனால் = இக்கூறிய காரணத்தானே;

[அகத்துப் பயில்விற் கணைமுத லாகிப்—புறத்துப் பயில்வும் பொன்னுப் பாகும்] புறத்து யயில்வும் அகத்து பயில்விறகு அணை முதல் ஆகி பொன் ஒப்பு ஆகும் = புறத்திலே பழகிவரும் நழுக்கங்கள் எல்லாம் மனசின் கண்ணே பழகிவரும் ஒழுக்கங்களுக்கு அணைந்த காரணங்களாகிப் பெருமை தருவதற் பொன்னுக்குச் சமமாகும்;

புறத்தொழுகம் பயின்னதேறல் விக்கிரகவணக்கம் முதலியனவும் பயனற்றனவாகும் என்பது குறிப்பு. தொடர்ச்சி உண்டென்பது தோன்ற “அணைமுத லாகி” என்றார். அருள்மு

நோக்கிப் “பொன்னெப் பாகும்” என்றார். “பொன்” என்னும் இலேசினானே அப்பயில்வுகள் நன்மை சான்றன என்பது தானே பெறப்படும்.

இனியே-அப்பால்;

ஒரு குடி பிறந்தோர் தம் உள் ஒருவர் மேம்படில் தமக்கு அது மேம்பாடு அன்று=ஒரு குடியின்கண் உதித்த பலருள்ளும் ஒருவர் (கல்வி, செல்வம் முதலியவற்றால்) மேம்பாட்டை அடைந்தால் அம்மேம்பாடு (அக்குடியின்கண் உள்ள) அவர் தங்களுக்கு எல்லாம் மேம்பட்ட தொரு பெருமியதமன்றே;

அரசர் குடியுள் ஒருவன் அரசனாக அக்குடியோர் அவனை வெறுப்பாரா? என்றார்கு வினாவின்கொள்க. இஃது லாசிரியர் 26ம் செய்யுளில் “அண்ணன் தமரென வறிந்திசினோர்க் குத்-தமருறு நலனே தம்முறு நலனே-தமர்கைப் பொருளே தங்கைப் பொருளே” என்று கூறிப் போந்தமையும் நோக்குக. “* * * உறக்கருதி-எவ்வாறு மறக்குமதி யெண்ணுதிர்நீ ரெல்லார்க்கு-மவ்வாறே யெண்ண லறம்” என்பது பொருந்தேவனார் பாரதம்.

[அண்ணன் தம்பி யரும்பெற்ற சேய்-நண்ணிய பெற்றோர்] அண்ணன் தம்பி பெறல் அரும்சேய் நண்ணிய பெற்றோர்=தன்முற் பிறந்தோன் தன்பிற் பிறந்தோன் (தான்பெற்ற) பெறுதற் கரிய பிள்ளை (தன்னைப் பெற்றுப்) பொருந்திய தந்தை தாய் என்னும் இவர்கள்;

சிறந்த பொருள்களுக்கு அடைகொடுத்தல் வேண்டா மென்ப. “திருவளி” என்னும் பாசுரத்திலே கொங்கினை அங்குனங் கூறியமை சிறந்த காட்டாகும். இதனானே “அண்ணன் தம்பி” என்று வானா கூறினார். ‘மக்கட்பேற்றிற்குக் காரணமாகி நிறமல் சிறந்த தவமாதலின் “அரும்பெற்ற சேய்” என்றும், தவத்திற்கேற்ற குணஞ்செய்கைகளையுடைய மக்கள் வந்துதிப் பர் (“தக்கா தகவில ரெனப் தவரவ-ரச்ச்சத்தாற் காணப் படும்”) என்பது தோன்ற “நண்ணிய பெற்றோர்” என்றுங் கூறினார்.

நலன் சிறந்தக்கால் அவரொடு பொருதல் அழகு ஆதும் கொல்=நன்மைபெற்றுச் சிறப் படைந்தால் அச்சிறந்த அவர்தங்களோடு (பொருமை கொண்டு) சண்டையிட்கேக்கொள்ளுதல் சிறப்பாகுங்கொல்லோ; ஆகாது என்றபடி.

முன்னர் ஒருகுடியில் வாழ்வார் தங்களுள் ஒருவர் மேம்படில் அம் மேம்பாடு அக்குடியிலுள்ள எல்லார்க்கும் பொருந்துமென்று கூறிய ஆசிரியர் பின்னரும் அதனை எதிமறை முகத்தானும் விளக்கியிட்டார். துதலிய பொருளாக் கற்பவர் சிந்தையில் வலியுறுத் தும்பொருட்டு அங்ஙனம் செய்தமை மிகைபடக் கூறிய குற்றமாகாது. தேவர் குறளுள்ளும் இங்ஙனமே கல்வி-கல்லாமையும் அன்னபிற உடன்பாடெதிர்மறைகளும் அதிகாரப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஒரு குடியைக் குறித்துக் கூறினவர் பின்னரும் “அண்ணன் தம்பி” என்றது வேறு பிரித்துக் கூறியதின் நோக்கம் உலகத்தவர் குணக்கேட்டை நன்கு விளக்கிக்காட்டித், ருத்துதற் பொருட்டுப் போலும்.

இக்காலத்து வடதேசத்தாருட் சிலர் அவ்விடத் தந்தணா பலர் உத்தியோகம் முதலிய பதவிகளிலே மேம்பட்டுவிட்டனர் எனவும், பிறரையெல்லாம் லிங்குகளினும் தாழ்த்தவராக மதித்தோதுக்குகின்றனர் எனவும், அவமே கருதி இடாப்பட்டுக் கலாம் பலவினாத்துத் தமிழ் மக்கள் முன்னேற்றமடைதற்கு முரணாகவிருந்துவருகின்றனர் என்பது கருதி, அன்னவர் யாவ ரையும் ஒன்றுபடுத்துவான் கொண்ட இரக்கமேலிட்டால், இவ்வாறெல்லாம் ஞாலாசிரியர் இனி தெடுத்தோதினர். இக்கருத்தை “ஒன்றணி வதற்கே” என்ற 26ம் செய்யுளும் பிறவும் வலி யுறுத்தாநிற்கும். நாமெல்லாரும் ஒரு சாதியினர் ஒரு வயின் பிறந்தவர் என இங்ஙன நாகரீ கத்தார் உணர்வராயின் நம்முள் எவரொருவர் பெருமையும்றாஅம் அப்பெருமை எம்மியாவார்க்கும் உரியதே என்று கருதி மகிழ்வரல்லது பொருமைகொள்ளார் என்க.

மேம்பட்டோரை மேல் நிலை செயல் உள் ஆம்படி வைத்தற்கு அறியார் ஆகி=(மக் குள்ளே மா முரபாக) மேம்பட்டு வந்த அத்தணரை (அவர்க் கிருந்தவரும்) மேலாகிய நிலைமை

யைப் பயக்கும் (ஒதன்முதலாகிய) தொழில்களுக்குள்ளே இயைந்துவரும்படி வைத்துப் பாதுகாத்துவருதற் கறியாதவராகி;

சுதுவருணத்தார் தந்த உக்கு விதிக்கப்பெற்ற விதிவழி ஒழுகிவருதலே சிறப்பென்பது ஈண்டு விளக்கப்பட்டது. சகல சாதாரணகூலியும் இயற்றி உகவியவரும, நாட்டுக்குவரும் நன்மை தீமைகளைத் தமக்குற்றனவாகக்கொண்டு நடாத்தியருபவரும், பிறாக்குக் குற்றேவல் புண்டவர்போல அவா பணியாற்றி அவரால் உதவப்படும் சிறுபொருளை உவந்தேற்று வாழ்பவரும் அத்தனையோவா, இக்காலத்தந்ணம் இவ்வியல்பின் மாறினசேயெனில், இவ்வியல்புக் கவரைக் கொடுவர மூலவேண்டியது நமமவர் கடனேயாம்.

[தாம்பொறுக கிலராய்த் தபுக்குந் சுவாநிலை] தாம் பொறுக்கிலராய் அவர்நிலை தபுக்குநர் = அவ்வந்தணர் தம் மேம்பாட்டிற்கு (இக்காலத்துச் சிலர்) மனஞ்சகியாதவாகனாகி அவர் நிலைமையைக் கெடுத்துவிடுகின்றனர்.

அவர்க்கு வருகெடு இவர்க்கே என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

[என்றுகொ ணம்மனோ ரிணந்து-நன்றிபல பெற்றிடு நயந்துவளர் நாளே] நம்மனோர் இணந்து நன்றி பல பெற்றிடு நயந்து வளர் நாள் என்றுகொல் = நம்மவரெல்லாரும் ஒன்றாக மன சிணந்து (அவவினைப்பாலே பெறுதற்குரிய) நன்மை பலவற்றையும் பெற்று (அப்பெற்ற வற்றை இகழாமல்) (விரும்பி வாழ்த்துவருநான்தான் எந்தான் கொல்லோ;

இன்னதாலன்றி ஒன்றும் நிறையேருது ஆகலின் “நம்மனோ ரிணந்து” என்றும்; இணந்தாலே நன்மைபெறலாம் ஆகலின் “நன்றி” என்றும்; அந்நன்றியும் ஒன்றேயென்னின் அன்று, பல என்பது போதரப் “பல” என்றும்; அப்பலவும் அழியாமல் நீடுநிலப்பன என்பது போதரப் “பெற்றிடு” என்றனபெய்தும்; இவைதமமை அடைநதுவிடுதல் இக்காலத்தாக்கு எளியதொன்றன்று, நெடுவகாலஞ் செல்லும், செல்லினும் கைகூடல் யைம் என்பன போதர “என்றுகொல்” என்றும் கூறினா. “என்றுகொல்” என்று முன்னர் வைத்ததும் யைப் பாட்டின வலியுறுத்தப்பொருட் டென்க. ஏனையவற்றையும் ஏற்றபெற்றி வைப்புமுறை கூறிக்கொள்க.

(53) இழிவுடல் கழிபொரு ளிவைகொண் டோடாப்
புறுபவ ரழியா வுடலழற் பொருளும்
பெறுகுவ ரென்னிலெப் பெற்றிய ரோவெனல்.

உலகிடை விளந்த வுணவின் ரொகுதியை
யவமே யழித்தற் கிபாடுந் துணர்நில
ரிருவயிறு படைத்தோ ரிண்டெவரு மிலரே
யாதவி னமக்கமை வனவிரை தணையு

5 மெனசுருந்த் திருசுரு மினிமையறி கிலரே
தொழிலறவு படாமற் றேன் றுதற் கன்றே
பொருள்கொண் டாடை பொருளில் பண்டம்
விற்குந் மென்ற விலைஞரு முண்டுநொல்
பலப்பல பண்டம் பார்த்தொர் சருவியாம்

10 பணத்தினைக் கவர்த்துமறை பதகர்நிலை பெயவன்கொல்
பல்லோர் கூடியொரு மல்லனைப் பாற்றுவ
செல்லோரு மிணந்து கூடலிடுந் தின்றமிழ்

- வல்லாங் காப்பந்த வாபுலப் புலவந்
 நொடாவர் கணையா வுயர்துவர் நொடொ
 15 விவவிவ வலகயா விவ்விவை விவர்கலாந
 கீதாந தனிசா வென்னெட டெழுந்
 தாஅந தந்க்கத் தகழநெல வேரெனந
 சாஅந தணையுந் சார்தற் தறிவிந
 நரைபெ திசையெ முரபெ நிரிபெ
 20 கந தரந் கரடெ பின்ன கதவுறா
 நாமறவுந் காநா நயந்நத நகுறுவோ
 நயமண வுடல் நாபாந நண்ண
 பெறுதுந் பிறவும பெற்றா மெனினை
 பொதுண வீறற் நேபாப் புறுவோம
 25 பார்நடை முற்றும் பபின்று
 மார்கொ லின்னவை யறிந்நுநடக் குநே.

(9-ள்.) உலகு இடை விளைந்த உணவின் தொகுதியை = உலகத்தின்கண்ணே (குறிஞ்சி முதலாகிய நான்குவகைப்பட்ட பல்ங்களில் உணவிற்கிசைய) விளைந்த தானியக் குவியல்களை;

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்-சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்-வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்-வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்-முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்த லெனச-சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” என ஆசிரியா தொல்காப்பியனார் முல்லை முதலாகியவற்றை உலகங்கள் என்றால் நோக்கி “உலகிடை” என்றும், அவ்வுலகங்களின் உதவி தோன்ற “உலகிடைவிளைந்த” என்றும், பல்லோர் புரிந்த அருமையற்றதும் உண்டென்பது தோன்றத் “தொகுதி” என்றும் கூறினார். கதி, காற் முதலியவற்றின் உதவியுங்கொண்டு விளையும் என்க. உணவின் தொகுதியைமட்டும் கூறினா எனினும் பருத்தி, மருத்துப்பூ, விறகு, வாசனைத்திசுவியம் முதலிய உபயோகப்படும் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தழீஇக் கொள்க.

[அவமே யழித்தற் கியாருந் துணிகிலர்] யாரும் அவமே அழித்தற்கு துணிகிலர் = எத்தனையு இழிஞ்ணம் படைத்தவரும் (அவவிளைந்த உணவுப்பொருள்களா) வீணாகுமாறு அழித்தற் குத் துணியமாட்டார்;

அவமே அழிப்பவர் நல்லவர் ஆகார் ஆதலின் “யாரும்” என்பதற்கு அங்ஙனம் பொருள் விரித்தாம். அவமே அழித்தலாவது உண்ணுவதற்கு உபயோகப்படாமல் நிலம், நீர், எரி முதலிய வற்றுள் அடக்கிச்சிதைத்தலும்; நஞ்சிடைப்பெய்து கெடுதலும்; அன்னப்பிறவாகச் செய்தலுமாம். ஆயின், அங்ஙனமெல்லாம் இக்காலத்தார் செய்துவரும் போரிடை நிகழ்கின்றனவே என்னில், அந்நிகழ்ச்சி யாண்டும் எப்போதும் நடைபெற்றுவரும் வழக்காரின்மையானும், பேரரிஸ் நிகழ்ந்தனவற்றை எடுத்து இத்தகைய இடங்களிற் காட்டுதல் “கொல்லுதல் கூடாது” என்று கூறுமுழிப் “போரிடைக் கோறல் நிகழ்கின்றதுவே” என்று எதிர்மறத்துக் கூறும் கூற்றொத் திகழப்படுமாதலானும், அன்னப்பிறவற்றானும் அது பொருந்தா தென்க. அவமே யழித்தல் என்றமையால் அவமாகாதழித்தலு முண்டோவெனில், மாற்றலொமடக்கி வெல்லான் அழித்தலும், பிறபொதுப்பயன் விளைய அழித்தலும் அவச்செயல்கள் ஆகாவென்க.

[இருவயிறு படைத்தோ நீண்டெவரு மிலரே] ஈண்டு இருவயிறு படைத்தோர் எவரும் இலர் = இவவுலகின்கண்ணே இரட்டை வயிறு படைத்தவர் ஒருவரும் இல்லை;

ஒருபோதில் இருபோதுக்குரிய உணவுண்பார் இல்லையென்பது கருத்து. “ஈண்டு” என்பதனைக் காலத்தின்கண் வந்ததாகக்கொண்டு பண்ணடைக் காவத்தில் குண்டோதாரன், வீமன் முதலியோர் இருந்தனர். அவர் போன்றார் இக்காலத்தில் இல்லை என்று பொருள் கூறுவாருமுனர், “ஒருநா ணுணவை * * * இருநாளைக் கேலென்ற லேலாய் * * *” என்னும் பாட்டும் இக்கூற்றுக் கேற்றதொருமேற்கொளாகும். இருவயிறு படைத்தோர் இருந்தால் நமக்கு வரவேண்டிய பாகத்தையும் புசித்துவிடுவர், அன்றோ இல்லையாதலின் வர்ப்பாலான வந்தே நீரும் என்று குறிப்பித்தாராயிற்று.

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

நமக்கு அமைவன விரைந்து அணையும் என குறித்து இருக்கும் இனிமை அறிகிலர் = நமது பசியை ஆற்றாது கிசைந்த உணவுப் பொருள்கள் (வீணகாமல்) விரைந்துவந்து (நம்மைச்) சாரும் என்று கினைத்து (அழுக்காறு முதலியவற்றையும் துன்பத்தையும் கொள்ளாமல் மகிழ்வுற்று) இருக்கும் இனிய வழியை அறிகின்றார்களே;

அவ்வுணவின் தொகுதியை வைத்திருக்கும் அவர்தமக்கு வேண்டியன போக எஞ்சியன வாய் நமக்கு வேண்டியனவற்றை என்று பெய்துரைத்துக்கொள்க. அவர் பக்கல் இருந்துவரும் பொருள் மிகும் பதனழிக்கும் வருஞ்சமயத்திற் பிறர்க்குக் கொடுத்தே விடுவர் என்பது போதா “விரைந்து” என்றும், இல்லாதாரே அவ்வுணவினைப் பெறுதற்கு முற்பட்டுவருவர் எனையோர் முற்படார் ஆதலின் “அணையும்” எனறுங் கூறினார்.

இது துறவிகளானோர் மனத்திருத்தியுற்று அடங்கிவாழும் வழியைப் புலப்படுத்தியது. எனையோர்க்கும் பொருந்தும், என்னை? செயற்பாலனவற்றைச் சோம்பாது செய்துமுடித்து இங்ஙனம் கருதியிருத்தலே பெருநலன் ஆதலின் என்க.

“அலரவன் நீட்டி வைத்த வாயுனி னளவை காறும்—விவிலா வினைக்குத் தக்க விருப் புண வெறுப்பு ணவு—மிலக வுண்டு * * *” என்பது குசேலோபாக்கியானம்; “யகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது” என்பது குறன்; ஏற்ப விரிததுக் கொள்க.

தொழில் அறவுபடாமல் தோன்றுதற்கு அன்றே = (தாம் செய்துவரும் வாணிபத்) தொழில் நடவாது இடையறுத்து போகாமல் தோற்றம்பெற்று வருதற்பொருட்டாகவே;

பொருள் கொண்டு ஆடை பொருவு இல் பல் பண்டம், விற்கும் என்ற விவரமும் உண்டுகொல் = பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு (அப்பணத் தந்தார்க்கு வேண்டிய) ஆடைகளையும் ஒப்பற்ற பல பண்டங்களையும் விற்றுவருகின்றோம் என்று (உண்மையைக் கருதிவரும்) வாணிபரும் உளரோ; (இல்லையென்றபடி.)

பணவாசையின் மிகுதிதோன்றப் “பொருள்கொண்டு” என்பதனை முன் வைத்துக் கூறினார்.

வாணிபராவார் லோகோபகாரத்தொழில் செய்பவரேனும் தத்தொழிற் பயனுண்மையை அறியமாட்டாதவராய்ப் பணவாசைகொண்டு அலைவராதலின் இங்ஙனம் கூறினா. “நீதி—கிடத்துவான் மன்னவர்தங் கீர்த்தியினைப் பாமே—னடக்குவாய்” என்று வணிகனைப் புகழேந்தியார் வருணித்தார்; தற்கால வணிகமாக்களோ தரும்பிறம்பித் தொழின் முறை தவறி உரைக் கொள்ளையடிப்பவராவர்.

[பலப்பல பண்டம் பார்பொன் கருவியாம்—பணத்தினைக் கவர்ந்துமுறை பதகர்நிலே யெவன்கொல்]

பார் பல பல பண்டம் கொள் கருவி ஆம் = நிலவுலகத்து மக்கள் (தமக்கு வேண்டிய) பலப்பலவாகிய பண்டங்களையும் பெறுதற்குத் துணையாகின்ற;

பணத்தினை எவ்ந்து மறை பதகர் நில எவன் கொல் = பணத்தைத் திருமுக்கொண்டு (பிறர் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாத அத்துனைக் காப்புவாய்ந்த இடத்திலே) மறைத்துவைக்கின்ற பாதகர்களின் நிலைமையான் யாது; (மிக்கதோரிழுவடைத்தா மென்றபடி.)

உலகத்திலுள்ள பலவகைப்பண்டங்களுக்கும் வாங்குதற்பொருட்டே பணம் உபயோகப்படும்; அவ்வபயோகத்தை அடையவிடாமற் தடுத்தல் பழியாகும்; ஆகலின் அகநன்ம் செய்வார் “பதகர்” எனப்பட்டார். பொருள்களை வாங்குதற்பொருட்டுப் பணம் உண்டாயதாதலின் “பலப்பல பண்டம்” என்றும், பணவாசையால் இவவுலகத்தார் எவற்றையும் கொடுப்பர் என்பது போதரப் “பலப்பல” என்றும் கூறினார் என்க. (சிலவற்றைச் சில்லோர் கொடுக்கார் என்பது குறிப்பு.) நிலவுலகத்து மாக்கள் கற்பனையே என்பது தோன்றப் “பாடுகள் கருவியாம்” என்றும், எல்லாகும் முயற்சியானும் உலக காரியங்கள் நடைபொவும் சில்லோர் பணம் படைத்தும் பல்லோர் வறினராய் இருத்தலும் அச்சில்லோராதவ கள்ளத்தனமே என்பது போதாக “கவர்ந்து” என்றும், உலகத்திலே உலாவவிடாது புதியினகத்தாதல் காப்புற்ற இடத்தினால் மறைத்து வைப்பது தமக்கும் பிறர்க்குக் கேடுவிலக்குந் தன்மைத்தாதலின் “மறைபதகர்” என்றும் கூறினார். “பாடுபட்டுக் கெடப் பணத்தைப் புதைத்துவைக்குங்-கேடுகெட்ட மாண்டோர்” என்றா பெரியாரும். இங்ஙனம் புரிவாரைக் கயவொன் நிகழ்ப.

பல்லோர் கூடி ஒரு மல்லனை பாற்றுவர் = பலரும் ஒருங்கு சேர்ந்து மற்றொருவல்லன் ஒருவன் வலிமைபாடுகடுகிடுகிடு;

மட்டை கொடுக்கது; “நீளத்தால் ஒருவனைச் செல்வனை ஆக்கிவிடுதலுங் கூடும்” என்பது போல்வனவற்றையெல்லாம் தாழ்த்துகொள்க. “இரவுக் குணவிலா வேமை யாளரைப்-பாவுத தன தனபு பண்ணவும்” என்று” என்பது நோக்கற்பாலது. சில்லோரால் முடியாது என்பது குறிப்பு.

எல்லோரும் னந்து = உலகத்து மக்களெல்லாரும் (அறிவின் பகுதியிலே) ஒற்றமைப்பட்டு;

கூடல் இருள் தமிழ் வல்லாங்கு ஆய்ந்த வடி புலம் புலவருள் = மதுரையிலே (தருமிய தமிழ்ச்சந்திரன்) தமிழ்நருந்து இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்பைத் தந்தம் வன்மைக் கிணைத்தபடி அராய் உலகமையானே (குற்றமெல்லாம் நீங்குமாறு) வடிதகெடுத்த தூயமை யான நூல்களை இயற்றுகின்ற த (பொய்யடிமையில்கூட) புலவர் தங்குள்ளே;

பாண்டிய அரசராகிய கூடல் எனனும் மதுரைப்பதிமைபட்டும் புலவர் பெருமான் ஒருவன் துறந்த தலமாகக் கூறினார் “செந்தமிழ் நாட்டை-சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் நாட்டை நாடாபாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாட்டை-சககப் புலவருத் தழைத்த திவ்ய பரிபாட்டை னாடி வளநாடென்ப” வாகலின். இனி ஒரு சாரா சோழநாட்டையும் பாண்டிய நாட்டையும் “செந்தமிழ் நாட்டை-மனை வானன் மலர் நாளம்-மனை மழை மகல்” எனப்படுத்த வடிபலக் கருத்து மதிச சங்கமுட-பழியும்-பாண்டிய அரசராவது சோழனாகிய சோழநாட்டை வகுந்த தழைத்தினை நிருத்த-மையது சோழ வளநாட்டை பாண்டிய நாட்டை செய்யுளுங் காட்டியார். “கூடலி னுயர்ந்தவெண் உதமிழின் துறையாய்” என்று பாண்டிய அரசர் கூறுதலின் அவர் கூற்றுப் பொருத்ததென்க. சேனாபதியரும் கச்சினர்க்குப் பார்த்து வலையை யாற்றின் வடகென்று கூறுவார். பண்டைய பனுவல்களெல்லாம் பாண்டியநாட்டையே தட்டிநாடென் என்று கூறுகின்றன.

முறகாலத்துப் புலவர்பெருமக்கள் பிறபாணப் புலவர் போலாது தங்கள் மனவியற்கைக் கொத்தவற்றையே பெரும்பாலும் பாடிவந்தனா என்பது தோன்ற “வல்லவா காய்ந்த” என்று கூறினார். எல்லாவற்றையும் ஒருவராகப் பாடுதல் ஏதம்மக்கு மென்ப. பலரும் தந்தமச் சிபற்கையிலே அமைத்து வைத்த விடயங்களைப் பாடிய பாக்களின் தலைநிறந்தனவற்றையே நூல்களாகத் தொகுத்திருந்தலின் “வடிபுலப் புலவருள்” என்றார். அவர்செய்த புலமும் வடிபுலம், அவர் தாழ்ந்த வடிபுலமையானார் என்க. “மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் லுணன்-கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன்-கருதிய-பாலையோ தல்லாந்தை பன்முல்லை பேயனே-தூலையோ தைவகுது துறு” என்பது முதலியவற்றையும் பார்க்கு.

ஒருவர்து இணை ஆ(க) உயர்குவர் கொல்=ஒரு புலவர்தம் ஆற்றலுக்கு ஒப்பாக உயர்ச்சி பெறுவா கொலலோ; (பெருர் என்றபடி.)

இவர்களு தாழ்வும், அவர்களுது பெருமையுத் தோன்ற “உயர்குவர் கொல்லோ” என்றா. இசுளுனே புலவோர் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. “ஆய்ரவ ராணு மறிவிலார் தொக்கர் ணாமாயிரு ஞாலத்தா மாண்பொருடன் போல்கலார் * *” என்றா முன்னுறையனரும. “கலமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினு-மலரவன் வண்டமிழேட்டா கொவவான்- மலரவன்செய்- வெற்றிடம்பு மாய்வனபோன் மாயா புகழ்கொண்டு-மற்றிவா செய்யு முடம்பு” என்பது நீதி நெறிவிளக்கம்.

இது இவையா இது இவை இவர்க்கு இவர்க்கு=இந்த இந்த முறையாக இந்த இந்தப் பொருள்கள் இவர் இவர்களுக்கு;

[சுந்தார் தனிசா வெணவேட் டெழுதித்-தாஅர் தருக்கித் தழைசெல் வோரெனச்-சாஅர் துணையுஞ் சார்தர் கறிவிலார்]

தனிசு ஆ(க) சுந்தாம்=கடனாகக் கொடுத்திருக்கின்றம்;

என வட்டு எழுதி=என்று கணக்குப் புத்தகத்தில் எழுதிக்கொண்டு;

“எழுதி” என்னும் இலேசானே உறுதி, கணக்குப் புத்தகம் முகலியன பெறப்படுதலின் “என+வேட்டு” என்று கண்ணாழித்துப் பொருளுரைத்தலும் அளபும்.

தழை செல்வோர் தாம் என தருக்கி=தழைத்திருக்கின்ற செல்வம் படைத்தவர் தாம் ஒருவரே என்று செருக்குற்ற;

சாஅம் துணையும் சார்தர் அறிவு இலர்=இறக்கும்வரையும் (மனத்திருத்தியை) அடைந்திருத்தற்குரிய அறிவுடையாருமில்லா;

உண்மையிலே பணத்தைக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்வார்க்குப் பலகஷ்ட நஷ்டங்களு முண்டு. இவர் தமக்கு எப்போதும் அவையிலில்ல. இவரறைக் குறித்தற்கே “சாஅம்”, “சாஅம்” என்னும் அளபெடைகள் வந்தனபோலும். முடிவில் இறந்துபோதல் வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

உலகின் பொதுக்காரியங்களை நடத்தற்கு நிதியுடையார் உகவல் வேண்டும். கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கற்கென்றே நிதிபடைத்தார் தம்மினும் இக்கூறியவரே சிறந்தார் என்பது கருத்து; இவரால் கெடுதியிலில் ஆதலென்க. “பண்புதரு நலவழியிற் பார்த்தளியா தேவன்கை-மண்ணிற் புதைத்தால் வளர்நிதிமோ-கண்படைத்தும்-பார்க்காமற் சென்று படுகுழியிற் வீழ்ந்தகா-வார்க்குண்டா டோவென் றறை” என்றா பிறரும்.

மிகுதியாகப் பணம்படைக்க வேண்டுமென்று அவாவுவாரை நோக்கி இது கூறப்பட்டது. பணமிருந்துதான் லோகோபகாரம் செய்தல்வேண்டும் என்னும் நியதியிலில்ல யென்ப.

நரையே திரையே மூப்பே பிணியே கருது சாக்காடே இன்ன கதுவுறுஉம் நாற்றம் உடற்கு ஆனா(க) நயந்து தருக்கு உறுவோம்=மயிர் வெளுத்தல், தசை சுருங்கல், முதுமையு கொள்ளுதல், நோய்வாய்ப் படுதல், நீனைக்கின்ற இறந்துபோதல் என்னும் இவைகளெல்லாம் பற்றுவுதற்குக் காரணமாகியதும் துர்க்கந்தத்தை உடையதுமாகிய இந்த உடலத்திற்கே அடிமையாகி விரும்பிச் செருக்குறுகின்ற நாம்;

நரை முதலாகியவற்றிற்குக் காரணமாகிய உடல், அழியும் உடல், அது (புண்) நாற்ற வுடல் என்க. தேகாபிமானத்தாற்றும்படியென்றி இன்பஞ் சாராதென்பது தோன்றக் “கது வறுஉம்” என்னபெடுத்தது. நரை முதலாகியவற்றிற்குக் காரணமாயிருப்பினும் நறுமணம் கமழும் உடலமாயின் ஒருவேளை போற்றல் தரும், அதுவுமில்லையே என்பது தேனார் “நாற்ற வுடற்கு” என்று உடலொடு பொருத்திக் கூறினார். பின்னர் “நறுமணம்” என்று விதந்தோதப் பெறுதலின் “நாற்ற வுடல்” என்னுமிதற்கு இங்ஙனம் பொருளுரைத்தாம். உடலின் இழிவு நனை முன்னர் விளக்கினு மா,தலின் இங்கே விரித்திலம். இறந்தலே இன்னதென்று அறிந்த

கருமையா யிருத்தலின் “தருதுசாக் காடு” என்றார். மரணத்தை நினைப்பின் தேகாபிமானம் பொருந்தாது என்பது தோன்றற்கென்றும் கூறுப. “இறப்பெனு மெய்ம்மையை” என்றார் கம்பரும். நரை திரை முதலியவற்றை நேகப்பற்று நீக்குதலினும் இறத்தலைக் கருதாதினானே கனி நிற்கும் எனபது தோன்ற அங்ஙனங் கூறினாரு மாம்.

நறு மணம் உடலம் = நல்ல வாசனையை இயற்கையாகப் படைத்துள்ள தேகத்தையும்;

[நாள்பல நண்ணல்] பல நாள் நண்ணல் = பலகாலம் சீவனைப் பொருந்தியிருத்தலையும்;

[பெறு திரு பிறவும்] பெறு பிற திருவும் = பெற்றபாலனவாகிய எளைய செல்வங்களையும்;

பிணியற்றிருத்தல், வல்லமை பெற்றிருத்தல், செல்வமுதலாகிய வளம்பெற்றிருத்தல் முதலியவற்றையே ஈண்டுக் குறிப்பித்தார். பசியற்றிருத்தலையும் வேண்டுமேல் இளையத்துக் கொள்க. தூநாற்றத்தைப் போக்குவதும் கமக்களுக்குப் பிரதானமாதலினாலும், அது வாய்க்கப் பெறின் நீடித்திருக்கவேண்டிய எண்ணம் நீடித்துவருமாதலினாலும் முதற்கண் “நறுமண வுடலம்” என்பது கூறப்பட்டது.

பெற்றும் எனின் = நாம் பெற்றுவிட்டோம் ஆனால்;

பெறுவதியாண்டு மில்லையென்க. பெறுமைக்குக் காரணம் இந்துலாசிரியர் கூறிய ஓம்படைசெய்யுட்கண் நனகு விளக்கப்பட்டிருத்தலின் ஆண்டிக கண்டிகொள்க.

எதுனை வீறு உற்று ஏமாப்பு உறுவோம் = எவ்வளவு பெருமிதங்கொண்டு இறுமாப் படைந்திடுவோம்;

கடவுளும் இது கருதியன்றே நமக்குச் சின்னாட் பல்பிணிப் புன்மணயாக்கை அளித் திருக்கின்றா.

பார்நடை முற்றும் பயின்றும் = உலக நடையை எல்லாரும் முழுதும் பயின்றிருந்தும்;

உலகத்திலுள்ள வையெல்லாம் அழியுந்தன்மையுடையன இதிவுடைய என்று எல்லாரும் அறிந்துவைத்து, பாசமயக்க மேலீட்டால் அறிந்தவாறு நமபி நடக்கின்றாநிலை பென்பது குறிப்பு.

[ஆட்கொ லின்னவை யறிந்துநடக் குநரே] இன்னவை அறிந்து நடக்குநர் ஆர் = இவற்றை ண்மையில் அறிந்து அறிந்தவாறே நடப்பவர் யாவர்; (ஒருவருமில்ல யென்றபடி.)

“பலநிரண்ட செல்வத்தைப் பார்க்கிற் களுவா-மலர்நிரண்டாற் போல்வமை வாடுஞ் - சிலநிகழ்த்த-மன் றொருதம வாழ்நா ளிவையிறறை மெய்யென்றிட்-னெனக் களிப்பா ருள்” என்றா பெருமேதவனாரு ம.

(54) மக்க டாமே பல்வகைக் குணத்தர்
மிக்கோ மென்ன வியத்தலு மியல்பெனல்.

மக்க டாமே வேண்டு வகைபுரிஇத்

தொக்குமகிழ் தூங்கிக் துலங்குந ரிவரே

தமக்கின்றி யமையாத் தன்மைப வற்றைப்

போற்றுகர் பகைதமைப் பொருதழிக் குரே

5 மேனைய வற்றை யெவன்கொல் செய்குநர்

புன்முத லாய நிலையுயிர்ப் பொருளு

மெறும்புமுத லாய வியங்குயிர்ப் பொருளு

மெவன்கொல் புரிபு மியாவர்தாம் புரக்குநர்

இனியே,

- 10 நமமு நொழியு நமமு நொநந
நமமு நொழிநு நாமபொந நின்னே
பிறநொழி நொநொநில் பேணிவாநு நுநே
நாநே,
- உண்ணு முணுவே யுரைகு முணையே
15 யுநகு முடையே யநிபன நிறவே
யென்னுமியை முதலா வினையகன விபவன
பிறநாட டொணைய பேணி நாமமு
வார்க்கை வாய்ப்பது வாய்நு நொநே
யுநமுநா நாம முவநதாந நடைபொந
20 சபைய நொநே பகைவாயியை யாதுநொந
ஆ விநா,
நமமு நொழிமுத னன்னிய வெவநறையு
நாநிநு பொநறு நபகநு வென்னுநா
நிநாநு வெவநாம வெநி நாமந் தவவே
25 வொநு வறநகுமே நாமநன்மே நொந
நவாநு நொநுநகமாந் தாநொநா வெந்நி
மிநொந மியவா நேநறவை நுநா
நொநனம் நாமநி நொநுநு வெவநொந
பகைநுணை யுநிநி நயவநொநு கிநிநி
30 நொநுநு நேமய நன்நொநொ நாமநி
நாமநு நொநுநு தாநு நொநு
நொநு நொநுநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
35 நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
40 நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
45 நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு
நொநு நொநு நொநு நொநு

- னன்றேன் சார்பி னடிக்கீழ்வரிற்
50 பனரே சிவபெற்றுப் பலமுான் வினாக்குந
ரின்றெரி யுற்றப் கியைபொரு ளழிதல்
காணு துயில்வோன் கணவிடை மனக்கு
நல்லன துநர்த்து நகைத்துமகிழ்ந தாஅங்
கோங்குபெரும் பணியு மொப்பில் பட்டமும்
55 பாங்கெனப் பெரிஇப் பசசென் றமைகுநர்
முன்றோர் துன்புற முரண்டுமுயல் குநரே
இனியே,
பனுவல் வகையினும் பன்பல வேற்றுமை
நாட்டுமொழி தம்மினு நனிப்பல வேற்றுமை
60 திணையினு நிலையினுந் சீர்தா னிறத்தினுந்
தணிவின் மனவிறு டணகருங் கடவுட்
பணிவினும் பல்பல வேற்றுமை மன்ற
வடி க்ருபல வேற்றுமை வமைத்துநிலை போக்குந்
ஆதலின்,
65 சென்றன செங்க டேர்வன கருதி
யொற்றுமை கொள்ளுமி னெற்றுமை கொள்ளுமின்
கற்றறி மாந்தர்தங் கட்டுட் புகுநதமைந்
தொற்றுமை கொள்ளுமி னெற்றுமை கொள்ளுமி
னமதுகுறிப் பென்னு நஞ்சுவைப பழந்தான்
70 பழுத்து நின்ற பதன்பெற் றிட்டது
நான்பல கழிப்பி னயன்கெட் டழிப்பி
பறவை முதலிய பார்த்துணர்ந்து முண்ணுங்
கன்வர் கயவிந் கவர்கினுங் கவர்குவர்
கொடுங்காற்று வந்து குலைப்பினுங் குலைக்கும்
75 அதனல்,
காலங் கழித்தனங் கடமையு மன்று
நொலம் பழிக்கு நாமது பெறுவிடற்
செய்வன செய்வின் றவிர்வன கலாமி
னறிவு மாற்றலு மறனும் பொருளு
80 நறுமணங் கமழு நல்வழி யின்பழம்
பொறுமையு மாட்சியும் புரைதீர் புகழும்
வறுமையறப் பெரிஇ வாழ்துவீர் பெரிதே
ரிழிவுக் குலத்தின ரென்றுநா மல்லே
நிடிமைக் குரிய வெற்றுநாட் டவரலே
85 முப்பொழு துணர்ந்த மனிவருந் தேவரு
மொப்பில் வேந்தரு முயர்தாற் புலவருங்
கொற்றம் பலதருஉங் கொடுங்கண் மறவரும்
பொன்மணி வெள்ளிப் பொருப்புகள் பலவுங்

நான் சுரந்து குலவுவாந் நான்
 90 எல்லம் புகழ் நாடெயி நான்
 மென்னுந்நினைவு கருதி யிளிப்பே
 நன்னர்வின் பல்வா நாடிமுயல் குவிபே.

(இ-ள்.) [மக்கடாமே வேண்டுவதை புரிந்து-தொகுத்துத் தூங்கித் தலங்குநர்] மக்கள் தொகுத்தாம் வேண்டுவதை புரிந்து மகிழ் தூங்கித் தலங்குநர் = மக்களின் ஒன்று கூடித் தாம் (விரும்பியவற்றை நிலகுல்லே அடைதற்கு) வேண்டிய வகைப்பட்ட வாரியங்களைச் செய்து முடித்து (முடித்தமையாற்றமது குறையெல்லாம் நீங்குதலின்) மகிழ்ச்சி மிக்கடைத்து விளங்குகின்றனர்.

கூடுகின்றவர் மக்களாதலின் முதற்கண் “மக்கள்” என்றும், தமக்குரியவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குப்பொருட்டே குழுமுதலாதலின் “வேண்டுவதை புரிந்து” என்றும், புரிந்துபொருட்டே கூடுவாதலின் “தொகு” என்றும், (“மக்கள்” “தொகு” என்பன எதனைகளாக அமைச்சு காரணமும் இதுவே போலும்.) குழுமுதலான் வருவன மகிழ்வம் விளக்கமென்றுதலு மாதலின் “மகிழ் தூங்கித் தலங்குநர்” என்றும் கூறினா. வேண்டுவதையைப் புரிந்து போடலே இந் தெடுத்துக்கொண்ட இன்றியமையாச் சாதனமாகலின் “புரிந்து” என்றனபெடுத்தது.

இவரே = (சமக்கு வேண்டியவற்றை ஒன்றுகூடிப் புரிந்துகொண்டு குண்டு செய்கைகளையுடைய) இவர்தாம்;

தமக்கு இன்றியமையாத தன்மையவற்றை போற்றநர் = தங்களுக்கு எவை இல்லாவிடின் (வாழ்க்கை) நிறைவுறு திருக்குமோ அவ்விடையையவற்றைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர்;

எனவே மக்கள் போற்றிவருவனெல்லாம் தங்கள் வாழ்க்கையை வளர்த்துவருதற் பொருட் டாதலின் சுயநலமே கருதிவருமா என்பது புலனும்ற்று.

இன்றியமையாதது-இல்லாவிடின் நிறைவேறுதது; உணவின்றிப் பசிதணிததல் ஒல்லாமையின் அவுவுணவு பசிதணிததற்கு இன்றியமையாப்பொருள் எனப்படும்.

பகை தமை பொருது அழிக்குநர் = (தங்கள் வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிக்கு மாறாக) இடையூறு செய்யும் எவற்றையும் அடர்ந்து மூலவேறற் சிதைத்துவிடுகின்றனர்;

“பகை” ஈண்டுப் பன்மைப்பொருள் பயங்கலின் “தமை” என்றார்.

வனையவற்றை எவன்கொல் செய்துநர் = (வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்கு வேண்டியதம்மையெல்லாம் தருவனவற்றைப் போற்றியும் இடையூறு செய்வனவற்றை அழித்தும் வருவனவல்லாத) மந்தையவற்றை யாதான் செய்துவருகின்றனர்;

போற்றுதும் அழிக்காதும் எனவே ஒன்றுச் செய்யாது விட்டு வருகின்றனர் என்க.

புல் முதலாய நிலை உயிர் பொருளும் = புலலை முதலாகவுடைய இடம் பெயரா திருக்கின்ற சீவராசிகளும்;

நிலைத்திணைப் பொருளைத் தாவரசங்கமம் என்றும் அசரம் என்றும் கூறுப.

எறம்பு முதலாய இயங்கு உயிர் பொருளும் = எறும்பு முதலாகவுடைய நடமாடித்திரிகின்ற சீவராசிகளும்;

மூச்சுடையதாகிய இயங்குதிணைப்பொருள் சரம் எனப்படும்.

எவன் கொல் புரியும் = (தந்தம் வாழ்க்கையை வளர்த்து நிறைவுறக் கிடைப்பொருட்டு) யாதான செய்யும்;

யாவர் தாம் புரக்குநர் = (அவற்றையெல்லாம்) எவர்தாம் காப்பாற்றுகின்றனர்

உயிர்ப்பாப்பு மலமகன்று உய்தற்பொருட்டு நெடுதொழில் நடாத்திவரும் இறைவனே காப்பாற்றி வருகின்றனன் என்க.

சென்முதலாய பயிர்க்கையும், தெங்கு முதலாகிய லிருகூங்கலையும், மல்லிகை முதலாகிய புக்கொடிகளையும், ஆடு மாடு குதிரை முதலாய விலங்குகளையும், கள்ளை முதலாய பறவைகளையும் மக்கள் ஒப்பிவருகலும்; பாம்பு, தேன், கரடி, புலி, காஞ்சிறை, காஞ்சோன்றி முதலியவற்றை அழித்துவருகலும் மெய்யே எனினும் மக்கள் தங்கள் தங்கள் சுயநலங் கருதியேயன்றி அவைதம் பொருட்டிற் போற்றியும், அறித்தும் வருவதில்லை. அன்றியும் அவர்கள் முயற்சியாற் புரக்கப் படுவன யாண்டும் பொலிவடைந்தும், அழிக்கப்படுவன அறவே அழிந்தும் வருவதின்றையால் இறைவனது ஆணையின் பேராற்றலே மேலாய் விளங்கும் என்பது இனிது பெறப்படும்.

அரசியலையும் மக்களையும் பற்றிக் கூறவந்த இச்செய்யுட்டுக் கொட்பில்லாத மேல அடக்களை ஆசிரியர் புனர்த்தியது குற்றமேயெனில் அற்றன்று, கயிற்மொழியினதும் அமமொழி பேசுவோரினதும் கிரஹமையை நினைந்து ஆசிரியா வருந்துழி வளைச்சுவாசிகளினது நிலமையும் இவைவனது திருவருட்காப்பும் அவர்குத்புலப்பட்டுக் கவிதையாகச் சுரந்து, அச்சுரந்த கலிதையுள்ளே தமக்கு ஆறுதலளிக்கது இவ்விடமாதலின் இதனை முதற்கட்கூற்றினர் என்க. அன்றியும் இவரை ஒப்பப் பண்டைச் சங்கத்தாரும் பாடியிருந்தலைக் காண்க.

இனியே = அப்பால்;

நம் உறு மொழியும் = நமக்குப் பொருந்திய பாலையும்;

தாய்மொழி என்பது போதர “நம்முறு மொழி” என்றார். பாடை வளர்ச்சியடையா விழன் எனையவெல்லாம் காமே குன்றிலிடு மாதலின் முதற்கண் இது கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் கருதப்பட்டது தமிழ்மொழி என்க. கனவிற பிறபாடை பேசுவது யித்தியுவு கிடையாது என்பது கருத்த. சுயபாடையிலே நினைந்துகொண்ட பிறபாடையில மொழிபெயராததல் வேண்டுமென்ப. நமது ஏற்றக்கிரகக் ககமொழி என்பது குறிப்பு. இதைச் சுருசியே “நம்முறு மொழி” யென்றாகும். தொழிலாளர்களுக்குப் பாஷாவிற்பதறி யில்லாமையானே நமது நாட்டிற் தொழில்களால்லாம் மறைந்தொழிந்தன என்பது ஒரு சிந்தனைப்பாலது.

நம் உறு பொருளும் = நமக்குப் பொருந்திய பொருள்களும்;

நம் முன்னேற்றத்திற்குரிய பொருளுமாம். பிறா பொருள் பிறிக்கு நலன்பயத்தலின் “நம்முறு பொருள்” என்றார்.

‘நம் உறு தொழிலும் = நமது (பாடைக்கும், நாட்டிற்கும், வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையா முன்னேற்றத்திற்கு) குரியனவாய்ப்’ பொருளுகின்ற தொழிற்முறைகளும்;

நாம் போற்றிலெம் = நாம் பாதுகாத்து வருகின்றோம் மில்லை;

பிற மொழி பொருள் தொழில் பேணி வளர்க்கும் = பிற பாடையைப் பொருளையும் தொழிற்றுறைகளையும் காப்பாற்றி வளர்த்துவருகின்றோம்;

இச்செயல் நமது தாழ்விற்கும், பிறரது உயர்வுக்கும் காரணமாகும். நமது மொழி முதலியவற்றைப் போற்றிலெம் என்பது கொண்டு பிறமொழி முதலியவற்றைப் போற்றிவருகின்றோம் என்பது பெறப்படமாதலின் இங்ஙனம் விரித்தது மிகையோவெனில் அற்றன்று தெளிவற வற்புறுத்தற் பொருட்டு விரிககப்பெற்றதாதலின் என்க. நம்முறு மொழி முதலாய வற்றைப் போற்றிலெம் என்னின் மந்தராயினேம என்பது பெறுதலும் முறையாதலின் அங்ஙனம் கூற்றினர் என்றுங் கூறுப.

நாமே = நாம் தாமே;

உண்ணும் உணவே = உண்டுவருகின்ற உணவே;

உரைக்கும் உரையே = பேசுவருகின்ற பாலையே;

உடுக்கும் உடையே = உடுத்தவருகின்ற உடையே;

[அடுப்பன் = அணை] பிற அடுப்பனவே = இவையுல்லாத ஏனையவாகிய நம்மை அடுத்து வருகின்றவையின;

உலகியல் பெட்டி, பேழை, இருக்கை, ஊர்தி, துடை, பாதரசை, விளக்கு, மனைக் குரியவை முதலுக்குக் கருவியாகிய அடுப்பு முதலியனவும் அன்னப்பிறவுமாம். பழக்க வழக்க வெள்ளை நிறம் கண்டே அடங்கும்.

பிறநாட்டினவற்றை முதலாக இயைந்தன இரவல் = என்று சொல்லப்படும் இவற்றை முதலாக நம்பி நம்புதல் பொருந்தியுள்ள எல்லாம் யாசித்தப் பெற்றவைமாகும்;

புரடல் என்பது முகமாற்று; பின்னிருந்தருவதாகக் கொள்ளப்படுவது. எனவே சொந்த மறிந்து.

பிறநாட்டினவற்றைப் பேணி நம் உறு வாழ்ச்சை வளப்பது வாய்க்குந் கொல்லோ = பிற நாட்டினவையு பொருள் முதலாகியவற்றை விரும்பு (மது நாட்டினவற்றை வெறுத்து) வருதலினால் நமக்கு நமக்கு வாழ்க்கையை (நமக்கு நமக்கு விரும்பு) வளர்த்து வருதற்குப் பொருளாக; பொருந்தாது என்றபடி.

பிறநாட்டினவற்றை விரும்புதல் பாதா விரும்பத்தை ஒக்கும்; நம்மவனல்லா அயன் மாதரசை சகோதரிகளாகக் கருதல் முறையாதலின் அம்முறைபோலப் பிற நாட்டினவற்றை விரும்புதலன்றிக் காதலித்தல் குற்றமாகும். ஏற்ப விரித்துரைத்தக் கொள்க.

உலகு முழுகாறும் உவந்தாக்கு தடை பெற்றது இயலுதலால் = (பிரளயம் வந்து அழித் தலினால்) இந்த உலகம் அற்றுப்போகும் அக்காலம் வரையிலும் அப்பிறநாட்டோடு உவந்த படியே நடந்து வருதற்கு முடியுமா; முடியாது என்றபடி.

பிறநாட்டை நம்பி எதிர்பார்த்தவரின் நம்பால் உவப்பிருக்கும் வரையும் தந்துதவும்; வெறுப்பதையிற் றாதுவிடும்; விடவே நமக்கு வேண்டியவற்றைத் தருபவர் யார்? ஆதலின் வேண்டிய எல்லாவற்றையும் நமக்குரியனவாக அமைத்துக்கொடுப்பே முறைமையாகும் என்பது குறிப்பு.

பகைமை இயையாது கொல் = மாறுபாட்டை உண்டாக்காதே; நீச்சயம் உண்டாகும்.

இங்கனம் உடை முதலியவற்றிற்குப் பிறரை நம்பிவந்தால் ஒரு காலத்திலே அவமானம் எய்துவோம் என்பது கருத்து.

ஆதலின் = அதுகாரணத்தானே;

நம் உறு தொழில் முதல் நன்றியை எவற்றையும் = நமக்குற்ற பாடை முதலாகப் பொருள் திய எல்லாவற்றையும்;

நாம் இனிது போற்றி நயத்தல் வேண்டும் = நாம் நன்றாகக் காப்பாற்றி விரும்பிவருதல் வேண்டும்;

நயந்து போற்றல் வேண்டுமென்று முறைப்படி கூறும் “போற்றி நயத்தல் வேண்டும்” என்றனம் என்னெனில் பிறநாட்டிப் பொருள்களோ நெடிது பழகியதாக்கு அவைமாட்டிட மன விரும்புச் செல்லுமன்றித் தேசாபிமானங்கருதித் தம்முறு பொருள்களைப் போற்றிவந்தாலும் அவற்றைத் தய்த்தற்கு விரும்பார் என்பது கருதி அவ்வுண்மையைக் கூறினான். சுவைநல என்ற ஆணைக்கு நெய்யும் குணநலன்கள் கருதிப் பொருள்துழிக் கொள்ளும்பால்தேயாம்; அதிபேரம் நம் முன்னோர் காட்டிவைத்த விதிகளிலே சில பல அதுட்டித்தந் கரியனவாயினும் விளைபலன் கரு தித் தழுவுவா பாலனவேயாம் என்பது குறிப்பு.

பிறிக்கு உரிய எல்லாம் = பிறநாட்டார் குரிமையாகிய பொருள்கள் எல்லாம்;

பெரிது மயக்குவ = மிகுதியாக நமது மனசினால் மயக்கி வசீகரிப்பனவாகும்;

“பெரிது” என்றது மயக்குந் தன்மையின் வன்மைமிகுதியை ஆதல் காலநீட்சியை யாதல் காட்டும்.

இவ்வசீகரணம் அறிவிலிகளோ மயக்குகின்ற பரந்தையர் வசீகரிப்பை ஒக்குமேயன்றி. அறிவாற்றல் படைத்தாரைமட்டுச் செல்லும் வன்மைபிலது. பிறநாட்டினவற்றிற்கு மயங்குவோர் பெரிதின்வழி மனசினையும், மனசின்வழி அறிவினையும் “சென்றான. விடுப்பவராவர் என்க.

அவாஅ அறுக்கும் ஓர் ஆற்றல் மேற்கோடல் = (கண்டவற்றையெல்லாம் விரும்பிப் பற்று தற்குரிய) ஆசையை அழிக்கும் ஒப்பற்ற வல்லமையை மேற்கொள்ளுதல்;

அவா + வறுக்கும் என்றும் கண்ணழிப்ப. மெய்ப்பொருண்மேலுள்ள பற்றினை வைத்துக் கோடல் வேண்டுமென்பார் “அறுக்கும்” என்றும், அறுத்தலின் அருமைதோன்ற “ஓராற்றல்” என்றும் கூறினார். “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்-பற்றுக் பற்று விடற்கு” என்றார் குறளினும். பிறகாட்டவற்றால் ஏதமே பயக்கும் என்றறிந்தவனின் அவற்றினமேல் வெறுப்புத் தானே அமைந்துவிடும் என்ப. “ஒருவன் பிறகாட்டுப் பொருண் முதலியவற்றள்ளே யாதொரு பொரு ஈட்த்துப் பற்று நீங்கினான் அவன் அப்பொருளால் தன்பம் எய்துதல் இலன்” என்றா பிறரும்.

தவாஅ ஒழுக்கம் ஆ(க) தாம் கொளல் வேண்டும் = தவறாத ஒழுக்கமாகத் தாம் கொள்ளு தல் வேண்டும்;

“ஒழுக்கத்தி னெல்கா ருவோர் * * * ” என்னுங் குறளுள் சித்திக்கற்பாலது. புற நாட்டுமொழியே பொருடே! என்னும் இவற்றின்மேலுள்ள பற்றுக்களை முற்றத் துறந்தார்க்குச் சுயவாட்சி கிடைத்தல் எளிது. இதனானே துறவின் பெருமையும் நன்கு புலனாகும்.

இவ எ(ல்)லாம் இயைவான் ஏற்றவை சூழ்ந்து போற்றல் = இவைகளை யெல்லாம் நாம் அடையும்பொருட்டுத் தகுதியானவற்றை ஆராய்ந்து செய்துவருதற்கு;

பிறகாட்டவற்றைப் பேணுது தன்னாட்டவற்றை யே பேணிவருதலாகிய இவைதம்மை எனவிரித்துக்கொள்க. சுயவாட்சி பெறுது இவற்றைச் சூழ்தற்கும், போற்றுதற்கும் இயலா வென்க. இனிது முற்றும் தடைப்பட்டுவிடுமென்க.

நம் ஆட்சி பொருத்தல் வேண்டும் நமக்கு இசைவதாகிய ஆட்சியை நாம் அடைந்திருத் தல் வேண்டும்;

நம் + மாட்சி என்று கண்ணழித்துப் பொருளுரைப்பிற் றொடர் பொருட்கு முரண்படும்.

படைத்துணை இல்லீர் = (அந்நன்ம் சுயவாட்சி பெறுதற்கு ஏற்ற படையாகிய துணை யுடையமை இல்லீர்;

படை துணை எனப்படாக்கொண்டு படையுத்தையு யிலலீர் என்பாருமுண்டு. இனி “மறத்துறை”, “அறத்துறை” என்பனவற்றை அடியார்க்குநல்லார் உம்மைத்தொகையினவாகக் கொண்டனராதலின் “படைத்துணை” என்னும்பதற்கும் அப்பொருளுண்டென்க. படையும் அதற்கேற்ற துணையும் எனப் பொருள் கொள்க.

பயன் பெறுகில்லீர் - (அவ்வினமை காரணத்தானே நீவீர் கருதிய) பயனையும் பெற மாட்டீர்;

சுயவாட்சி பெற்றக்கால் அப்பேற்றால் விளையும் பயனை அடையவிடாது அயல் நாட்டார் முதலியோர் நலிவுசெய்வர், ஆதலிற் பெற்றும் பயனில்ல என்றும் கூறுப. இனி அது பெறு தற்கே அத்துணை வேண்டுமென்றுங் கூறுப.

நடை துணை மேளம் என்று பெறல் பாலீர் = உமது ஒழுக்கத்தையே (சுயவாட்சி பெறுதற் குத்) துணையாகக்கொண்டு நன்மையை அடைதற் குரியவராவீர்;

நடையும் அதனுக்கேற்ற சாதனமாம். பிறர்க்குரியவற்றைப் பேணுது தமக்குரியவற் றையே பேணுதல், இப்பேணுதலைக் கு அவாவறுக்கும் ஓராற்றலுத் தவாஅ வொழுக்கமாகக் கோடல் வேண்டிதல் என்னும் இவையே அவ்வொழுக்கம் என்க.

இனி இவற்றைப் பழகிவருதற்குரிய வாயில்களைக் கூறுவர்.

தம் உறு செயலே தாம் பேணுதல் = தங்களுக்குப் பொருந்திய காரியங்களைத் தாமே விடும்பிடுவருதலும்;

தம்முடைய மொழி முதலியவற்றை வளர்த்தற்குரிய செயலே “தம்முறு செயல்” என்க. பறனா எதிர்பார்த்திருத்தலும், தம்முட் பலர் செய்யாதிருக்கின்றனரே என்று தாமும் அயரா

விட்டு வளாவிருத்தலும் கூடாவாம் என்றபடி. “தாஅம் பேணுதல்” என்றனபெடுத்தமையும் நோக்கற்பாலது. எவையுமில்லாமல் தாமே தம்மவற்றைப் பேணுதல் வேண்டும்; இடையறவுபடுத்தாதல் கூடாது என்றநன்மையற்றதையும் இது விளக்கும்.

வெம் = உறு பிறர் செயல் வேளாது அகற்றல் = (வெளிக்குமட்டும்) விருப்பத்தைக் காட்டுகின்ற பிறர் செயலைக் கண்டு (மயக்கங் கொண்டு) விரும்பாது புறத்தே ஒதுக்கிவிடுதலும்;

வெம்—கொடுமையுமாம். பிறர்செயலானே சுமது மொழி முதலியன அதியப்பெறுதலின் அவர் செயல் “வெம்முறு பிறர் செயல்” என்றார். இதுகுணே தமா வெம்முறு செயல் செய்வரே அவற்றையெல்லாம் வேட்டேற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும் என்பதும் தம்முறு செயலைத் தாம் பேணுதலில் இடாதல் கூடாது என்பதும் குறிப்பு. அவர் செயல் நாட்டு வேற்றுமை யானும், இப்பற்கை மாறுபாட்டானும் கொடுமை பெற்றது என்பார் “வெம்முறு” என்றும், அக் கொடுமை பிறராலே சொவாதலிற் “பிறர்” என்றுங் கூறினார். அச்செயல் அவநாட்டுக்கு நன்மையையும், நமது நாட்டுக்குத் தீமையையும் பயக்கும் என்பது குறிப்பு. நம்முடையன எல்லாம் பிறர் செயலாயே கெட்டழிகின்றனவென்று உணர்ச்சிக்கு உருகிவரின், நம்முடையனவற்றைப் பேணலும் அப்பிரயற்சை வெறுத்தலும் உண்டாதும் என்றவாய்ந்திறை இவையுக்களாற் குறிப்பிட்டா. இனிக்குறி வேற்றுமையையு குறிப்பித்தாருமாம்.

நலனே புரிதல் = (தமக்குப் பிறர் நன்று புரியினும் த்து புரியினும் அவர்தமக்கெல்லாம்) நன்மையையே புரிந்துவருதலும்;

தீமை புரிதல் தகாது; “புரிதல்” என்னுந் சொற்போக்கால் நினைத்தலும் கூடாது என்றருமாம். “சாந்தனாயுத் தீயனயே செய், டிடினும் தாமவரை-யாந்தனையுங் காப்ப ரறிவுடை யார்” என்பது மூதனாள்.

நல்லன பேசுதல் = நன்மை தரற்பாலனவாகிய (இனிய) பேச்சுக்களாப் பேசுதலும்;

இதனையே இன்சொல் வென்றும் கூறுபா. “இன்சொலா லன்றி யிருநீ வயவாழ்கம்—வன்சொலா வென்று மகிழாதே—பொன்செய்திவரையாய் பொங்கா தழிந்தாரா னவன—கதிர்வரவாற் பொங்குவ கடல்” என்பது நன்னெறி.

[நிலனே போன்று நேர்ந்தன பொறுத்தல்] நேர்ந்தன நிலனே போன்ற பொறுத்தல் = (பிறரானே தமக்கு) உண்டாகிய அன்புக்கள நிலன் (எவ்வாறு எல்லாவற்றையும்) பொறுத்துக் கொள்கின்றதுவோ அவையோ) பொன்று பொறுத்துக் கொள்ளுதலும்;

“அசுப்பாரைத் தாங்கு ளவன்போலத் தம்மை—யிகழ்வாப் பொறுத்தல்”, “தெரிவரும் பெருமையும் தின்மையும் பொறையும்—பருவ முயற்சி யாவிர் பயத்தா—மருவிய நன்னிலய மாண்பா கும்மே” எனபன நோக்கற்பாலன.

முன்னர் உள்பாட்டுத் தன்மையிற் கூறியவர் பின்னர் முன்னிலையாக்கினமை நாட்டன வற்றையெல்லாம் ஒருங்காய்ந்தவர் சிலரை முன்னிலைப்படுத்தித் தங்கோள் விளக்குதற்பொருட்டு என்க. “முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி” என்னும் வெண்பாவின் அமைதியையும் நோக்குக.

அன்பு கைக்கோடல் = (மேற்கூறியவற்றையெல்லாம் அதுசரித்தற்கு இன்றியமையாச் சாதனமாகிய) அன்பினே ஆதாரமாகக் கொள்ளுதலும்;

நமது பாடை முதலியவற்றை விரும்புதற்கும்; பிறர்க்குரியவற்றை வெறுத்தற்கும்; தம ரானும், பிறரானும் நேரிடும் இடையூறுகளைப் பொறுத்தற்கும்; உரிய அபிமானம் அன்பினானே தோன்றப் பெறுதலின் “அன்புகைக் கோடல்” என்றார். “முன்பு பின்பின் மூவுலகத்தினு—மன்பு இல்லதோ ராக்கமுன் டாகுமோ” என்றனர் கம்பநாடரும்.

ஆம் இவை எல்லாம் இன்பு என கொள்ளின் = ஆகுகின்ற இவற்றையெல்லாம் (அதுட் டித்து வருதலை) இன்பமென்று (கூறிய அவற்றையெல்லாம் அடைதற்குரிய முயற்சிகளில் முயன்று வருதலைக் கைக் கொண்டால்;

அவற்றையெல்லாம் கையாண்டவருதல் முதற்கட்டுன்பமாகிப் பின்னர் இன்பம் பயத் தலின் அதுதோன்ற “இன்பெனக் கொள்ளின்” என்றா. மருந்தின் கசப்பையும், பத்தியத்தின் கடுமையையும் தமக்கு இனியனவாகக் கொள்வோர் அவற்றைக்கையாளுங் காலத்துத் துன்பை நுகரிலும் பின்னர் நலன்பெறுவர் என்றாகு மெற்கூறியவற்றைப் பொறுமைகொடு அதுபுத்தவருந் நலம்பெற வேண்டுமென்பதே கருத்தென்க.

துன்பு கைவிட்ட ம = (மருத்து) துன்பமெல்லாம் நம்மைவிட்டுச் சென்றுவிடும்;

முன்னர் அமைந்தள்ள துன்பமும், அசுரன்பத்தை நீக்குதற்கல்ல முயற்சியால் நேர்ந்த துன்பமும் கைவிடும் என்க. கைவிடல் நியமம் என்பது போதரக் “கைவிடேம்” என்றன பெடுத்தது.

என்குநர் = என்று கூறுகின்றார்; (அவர்தாம் யாவரோவெனில்.)

ஒரு சா இயல்பு உடை சான்றோர் = ஒரு பகுதியான இயற்கையுடைய பெரியோர் ஆவர்;

ஒரு ஸா + இயல்பு = ஒப்பற்ற அபிமானம் என்பதெனும் இவ்வனம் அக்கருத்துப் பொருந்தாது.

பின் வரு மரபின் பெருமை நிலைபாட்டுவான் = நமக்குப்பின்னால் வருகின்ற பரம்பரைக் குப் பெருமையை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு;

நம் உறு நலனை நயக்கிலிர் ஒட்டி = நமக்குப் பொருந்திய சுகத்தினை விரும்புகிலீராய் அதனை அகற்றி;

உடல பொருள் உயிர் தமை உதவல் வேண்டும் ஆல் = உடலைப் பொருளை ஆவியே என்ற வற்றை அப்பண்ணுதெய்தல் வேண்டும்;

நாம் கஷ்டப்பட்டவது நமது மரபினைக் காப்பாற்றல்வேண்டும் என்பது கருத்து. ஆல் அசை.

என்குநர் = என்று கூறுகின்றார்; (அவர்தாம் யாவரோவெனில்.)

ஒருசா இயல்பு உடை சான்றோர் = ஒருபகுதியான இயற்கையுடைய பெரியோர் ஆவர்;

இவ்விருசா இயல்புடையோரே சான்றோராவர். மற்றைய சாபுடையார் அங்ஙனம் கூறப்பெறா என்க. இவ்விருவகையாக முயல்வதால் மக்கட்குரிய இயல்பாய் நாத இலக்கணமாகும். எளிப்பிரிவுடைமை அசும், ஆசை, நன்னலம் என்னும் இவை முக்கியவற்றைக் காரணங்களாகக் கொள்ளத்தலின் அவற்றையுடைய அங்ஙனம் உயர்த்திக் கூறப்பெற்றர் என்க. “இயல்புடைச் சான்றோர்” என்றமையே மேற்கூறியவற்றை வலியுறுத்தாநீர்ந்தும். இங்ஙனம் முயல்வதுவே இயற்கை என்பது தோன்ற “இயல்புடை” என்றும், அங்ஙனமுடையவர் நமது சான்றோர் போல நமக்கு ஆவனவற்றையெல்லாம் ஆக்கிக் காத்தலிற் “சான்றோர்” என்றும் கூறினார்.

தலைவனை தணந்து உழல் தகைவளம் குழியை நாயகனை நீக்கி வகுத்துகின்ற தகுதியையும் வளப்பத்தையும் உடைய ஒருநாடுமபத்தை;

தலைவனிலே தகுதியையும் வளப்பத்தையும் பெற்றிருந்தது அக்குழி என்க.

வினைஞன் நொதுமலன் = வானபனும் அயலானும் ஆகிய ஒருவன் வந்த;

வானிபஞ் செய்தற்பொருட்டு அயனாட்டிலிருந்துவந்தவன் என்பது கருத்து. தேயம், பாடை, சாதி, மதம் முதலியவற்றினும் “நொதுமலன்” என்க.

வேட்கை கொடு போற்றி நிலை பெற செய்துவல் = விருப்பங்கொண்டு காப்பாற்றி முன்னிருந்த நிலைமையைப் பெறுதற்குரிய செய்கைகளைச் செய்தவருவேன்;

நிலிர் என் நிழல் கீழ் என்றும் அமைகுவீர் என = (அக்குழிக் குரிகையாளர்களாகிய) நீங்கள் என்று பாதுகாப்பாகிய நிழற்கீழ் எப்போதும் அமைந்துவருவீர்களாக என்று கட்டளையிட்டு; (அந்தக் குடும்பாதிக்காரத்தை நடாத்திவருதலினாலே)

தன வளர்த்து = (தான் கொண்டுவந்த பொருள்களை அக்குடும்பத்தாரை வாங்கும்படி செய் தவிஞானே தனக்குரிய) செல்வங்களை வளரும்படி செய்து;

பொன் நாடு என்ன = தேவலோகம் என்று கூறும்படியாக;

தன் நாடு புரக்குநன் = தனக்குரிய நாட்டைப் போற்றிவருகின்றான்;

அக்குடியானா தம்மைக் காக்குமாறு கேட்காமல்கொண்டு இவனது பாதுகாப்பு அவர் களுக்கு வேண்டா வெறுப்பாகிறது என்பது வெளிப்படை. வாணிபம் புரிய வந்தான் குடும்பப் பாதுகாப்பிற்குள்ளே பிரவேசித்தமையுஞ் சிந்திக்கற் பாலது.

இன்னா தமக்கு உன் = இக்குடியானர் தமக்குள்ளே;

இயை சில்லோ இடை என்னாஹம் ஈந்து = (தனது சாயிற்குப்) பொருத்திய சிலரிடத் திலே யாதேஹம் ஒரு பொருளிக்கொடுத்து;

தனது அதிகாரஞ் சென்றுவருமாறு யாதேஹம் ஒன்றனைக் கொடுத்து என்க. அச்சில் லோர்க்கும் மன்ன நிரம்பப்பெருமை தோன்ற “என்னாஹம்” என்றா. வேறுங் கூறப்.

தன் இன்னாத போக்குநன் = தனக்குற்ற கெடுதிகளைப் போக்கிவருகின்றான்;

இவனது குடும்பாதிகாரத்திற்கு அமையாது லீலகி நிற்பவர் விளைக்கக் கூடிய துன்பங் களைத் தடுத்தற்பொருட்டுத் துணைசேர்ப்பான் சிலருக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துவரு கின்றான் என்பது குறிப்பு.

அன்னோன் சார்பின் அடிக்கீழ் அவரில் = அவ்வணிகன் பக்கம்பற்றி அவனது அடிக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்துவரும் அவரைப்போல;

பலரே = பலமக்களே;

சில பெற்று பல முரண் விளைக்குந் = சிலவகைச் செனகரியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நாட்டுக்குப் பல மாறுபாடுகளைச் செய்துவருகின்றனர்;

அவ்வணிகன் பக்கம் சார்ந்து தமது குடும்ப முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடுகின்ற பரோப காரிகளுக்கும், தமது குடும்பத்திற்கும் கெடுகுழந்துவரும் அவர்களைப் போல்வார் இவர்களும் என்க.

இல் எரி உற்று ஆங்கு இயை பொருள் அழிதல் = மனையிலே நெருப்புப்பற்றி ஆங்குப் பொருந்தியுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் அழிந்து போதலே;

காணுது துயில்வோன் கனவு இடை = அறியாமல் நித்திரை செய்கின்றவன் காணும் கனவிலே;

மனக்கு நல்லன துகர்ந்து நகைத்து மகிழ்ந்தாங்கு = மனசுக்குமட்டும் நல்லனவாகத் தோற் றப்படுகின்ற விடயசகத்தை அதுபலித்து அவ்வதுபலிப்பின் காரணமாகச் சிரித்து மகிழ்ச்சி யடைதல் போல;

ஒங்கு பெரும் பணியும் = உயர்ந்த பெருமைவாய்ந்த உத்தியோகங்களையும்;

ஆட்சிக்கு முரணாகிய கிளர்ச்சியின் வளர்ச்சிக்கேற்பப் பணிப்பெருமையும் ஒங்கிக்கொண் டேவரும் என்பது தோன்ற “ஒங்குபெரும் பணியும்” என்றார்.

ஒப்பு இல் பட்டமும் = நீகா இல்லாத பட்டங்களையும்;

பாங்கு என பெறீ இஃக என்ற அமைகுநர் = தங்களுக்கு இயைந்தனவாகக் கருதிப் பெற்று (அவற்றையெல்லாம் பெற்றதினானே) பசுமையுற்று (முனத்திருத்தியான தன்மையைப் பொருந்தி) அமைந்துவருகின்ற இவர்தாம்;

முன்னோர் துன்பு உற முரண்டு முயல்குநர் = முன்னர்க் கூறப்பட்ட அவ்விண்ணுவகை யான சார்பினையுடையவர் துன்பத்துட் பட்டழியுமாறு அவர்களோடு மாறுபட்டு (அம்மாறு பாட்டை நிறைவேற்றாதருரிய முயற்சிகளிலே) ஈடுபட்டுவருகின்றனர்;

பேபுதமையால் தமக்கும், தமது நாட்டுக்கு முண்டாகின்ற கேட்டை அறியாது மகிழும் இவர் நித்திரை நீத்தெழும்புக்கால் தம்மகிழ்ச்சியின் பயனைக் காண்பர். மனையில் நெருப்புப்

பற்றிப் பொருள் அழிதல்போன்று நாட்டுமொழி, கைத்தொழில் முதலாயின கேடுறுகின்றன; அந்நிகழ்ச்சியை உணராதான் மனசுக்கினியனவற்றைக் கணவிலைக் கண்டுநுகர்ந்து நகைத்து மகிழ்தல் போன்று பெருமைவாய்ந்த உத்தியோகங்கள் முதலியனபெற்று மகிழ் துங்குகின்றார் விழித்துழி ஒலமிடுவார் என்க.

வீட்டு நெருப்பை அவிக்க முயன்றவரைக் கணவின் இன்பத்தைக் கெடுப்பவராகக் கொண்டு துன்புறுத்துவான் போன்று நாட்டிற்கு நலம்புரிய முன்வந்தாரையும் முாண்டு துன்புறுத்துவர்.

இனியே = அப்பால்;

பஹுவல் வகையினும் பல பல வேற்றுமை = சாத்திரவகைகளினும் பலப்பலவாகிய வேற்றுமைகளுண்டு;

அவர் செய்த நூல் சிறந்தது இவர் செய்த நூல் சிறந்தது என்று வாதாடி வந்தல்.

நாட்டு மொழி தம்மினும் நவில் பல வேற்றுமை = தேசபாடைகள் தம்மினும் சொல்லுகின்ற பல வேறுபாடுகளுமுண்டு;

தெலுங்கு பெரிது, கன்னடஞ் சிறந்தது, மலையாளம் மாண்புடையது என்றாங்கு வாதாடல்.

தினையினும் = சாகியினும்;

நிலையினும் = ஆச்சிரமங்களினும்;

சீர் சால் நிறத்தினும் = சிறப்புமிக்க வருணங்களினும்;

தணிவு இல் மனம் இருள் தணக்கும் கடவுள் பணிவினும் = குறையில்லாத மனசின் கண்ணே (இயற்கையாக அமைந்துள்ள அறியாமை என்னும்) இருளோப் போக்குகின்ற கடவுள்வனவருக்கும் வணக்கத்திலும்;

அரசாங்கத்தார் குழுக்கள் மனநிலையைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றலில்லாதவராதலின் அவராலும் தணிக்கமுடியாத மனவிருள் என்பது போதாத் “தணிவின் மனவிருள்” என்றார். மனோசுத்தமில்லாவிடில் வெளியொழுக்கத்தார் போந்த பயன்றான் யாதோ? ஆததிக நாபனத்தை அரசாங்கம் கைக்கோடல் ஆவசியகமாயிற்று. அரசனைத் திருமாலிள் அமிசமென்று இறைவன் முதலிய பெரும்பெயரான் அழைத்துவருதலும் இதுகருதிப் போலும். இந்நூலாகிரியர் இவவுண்மையை முன்னும் பின்னும் வாய்க்கு மிடந்தோறும் கூறியிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு செய்கையிலும் நம்மவர் கடவுளை இணைத்து வருதலும் இதுகருதிப் போலும். இப்பெற்றி தெளியாதார் எல்லாச் செய்கையிலும் கடவுளை இயைத்தல் அறியாமைப், பாலதென் நிகழ்வா.

அடிக்கு பல வேற்றுமை அமைந்து நிலை போக்குந் = அடிதோறும் இங்ஙனமாய் பலவிகற்பங்கள் அமைந்துவந்து நமது நிலைமையைக் கெடுத்துவிடுகின்றன.

இப்பிரிவுகள் உடலுறுப்பின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் போல ஒற்றுமை வேற்றுமையாக அமையப் பெறின் பெரியதொரு நன்மையுண்டாகுமென்பது குறிப்பு.

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

சென்றன செல்க் = (சென்றவற்றைப்பற்றி வாளா சிந்தித்தலிற் போந்த பயன் யாது மில்லை யாதலிற்) சென்றவை செல்க்;

“சென்றன கருதார் மேலச் சேர்வன கருது நீரார்” என்றார் பெரியாரும்.

சேர்வன கருதி = இனிச் சேர்ப்பாலனவற்றை கவனித்து;

“உற்றது கொண்டு மேல்வர் துறுபொருள் கருதுங் கோனார்” என்றார் கம்பரும்.

ஒற்றுமை கொள்ளுமின் ஒற்றுமை கொள்ளுமின் = ஐக்கியம் கொள்வீர்களாக, ஐக்கியம் கொள்வீர்களாக;

கற்று அறி மாந்தர் தம் கட்டு உள் புருந்து அமைந்து = (நமது நாட்டுக்கு வேண்டியவற்றைக்) கற்றுத்தேர்ந்த சான்றோர் தங்கள் கட்டுப்பாட்டினுட் சென்று பொருந்தி;

ஒற்றமை கொள்ளுமின் ஒற்றமை கொள்ளுமின் = ஐக்கியம் கொள்வீர்களாக, ஐக்கியம் கொள்வீர்களாக;

“ஒன்றமை யொன்றியார் கட்படி னெஞ்ஞான்றும்-பொன்றமை பொன்ற வரிது”, “எட்பக வன்ன சிறுமைத்தே யாயினு-முட்பகை யுள்ளதால் கேடு” என்னும் குறட்பாக்களையும் நோக்குக. “ஒருவீ ரொருவீக் காற்றுதி ரிருவீரு-முடனிலை திரியீ ராயி னரிமிழ்திரைப்-பெளவ முடித்தலிப் பயங்கெழு மானிலந்-கையகப் படுவது பொய்யா காடே-அதனால், நல்ல போலவு நயவ போலவுந்-தொல்லோர சென்ற நெறியே போலவுந்-காத னெஞ்சினு மிடைபுகற் கலமு-மேதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளா-தின்றே போல்கதும் புணர்ச்சி” என்றார் காரிக்கண்ணாறு.

நமது குறிப்பு என்னும் நல் சுவை பழம்தான் = நமது இலகியம் (இலக்கு) என்கின்ற இனிய சுவையைத்தரும் கனியானது;

நாவின் கினியனவாய்ச் சுகத்திற் கிடையூறு செய்வனவும் இருத்தல் பற்றி அவற்றை நீக்க “நற்சுவைப் பழம்” என்றார்.

பழுத்து நின்று பதன் பெற்றிட்டது = கனிந்து நின்று (உணவிற்குரிய) பக்குவத்தைப் பெற்றுவிட்டது;

நான் பல கழிப்பின் நயன் கெட்டு அழியும் = நான்கள் பலவற்றை உண்ணாது செல்லவிடுவோமானால் (அப்பழத்தை உண்ணுவதால் அடையும்) நன்மைகெட்டு அழிந்துபோகும்;

பழுதாகி அழுகிப்போகும் என்றபடி. கனிதற்கு முன்னும், கனிந்து பதன்கெட்ட பின்னும் உண்ணக் கூடாததலிற் கனிந்து பதனழிந்ருக்கும்பொழுதே உண்ணவேண்டுமென்க.

பறவை முதலிய பார்த்து உணர்ந்தும் உண்ணும் = (அப்பழத்தின்மேல் விருப்புள்ள) பறவை முதலாகவுடையன (பழத்தின் பக்குவ நிலையை) நோக்கி (அதனை உண்ணுவதா லுண்டாகும் நன்மையை) உணர்ந்துகொண்டும் உண்ணினும் உண்ணும்;

கள்வர் கதுவி கவர்கினும் கவர்குவர் = (அப்பறவை முதலியவற்றிற்கு ஒருவேளை அகப் படை திருப்பினும்) திருடர்கள் மறைந்து வந்து அதனைப்பற்றிக் களவாடிச் செல்லினும் செல்வர்;

கொடும் காற்று வந்து குலைப்பினும் குலைக்கும் = (பறவையானும் கள்வரானும் தப்பி விடினும்) கொடிய காற்றுவந்து (அப்பழத்தின் நாம் துகராமல் அசுத்தமாகிய இடத்தில் விழும் படி) உதிர்க்கினும் உதிர்க்கும்;

“திவனியா னற்கா யுகித்தது முண்டு” என்பது நாலடியார். பறவை, கள்வர், காற்று என்பனவற்றை முறையே பெளதீக, தெய்வீக, பிரார்த்தவ வழிவரு இடையூறுகளுக்கு ஒரு வாறு ஒப்பிடலாம்; பஞ்சம், கொள்ளோரோய், மாற்றாப்படை அன்னவற்றிற்கும் பொருத்தலாம்.

அதனால் = அதுகாரணத்தானே;

காலம் கழித்தல் நம் கடமையும் அன்று = (அந்தக் கனியை உண்பதற்கு உரியதாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற) காலத்தை (அநவனம் செய்யாமல் அவமே) செல்லவிடுதல் நமது கடமையும் ஆகாது;

[ஞாலம் பழிக்கு நாமது பெறுவிடில்] நாம் அது பெறுவிடில் ஞாலம் பழிக்கும் = நாம் அக்கனியைப் பெற்றுண்ணுவிடில் இவ்வுலகம் நம்மை இகழும்;

செய்வன செய்மின் = செய்யவேண்டிய காரியங்களை (இதுபொழுதே விரும்பி விரைந்து) செய்வீர்களாக;

விருப்பின்றிச் செய்மின் இனிது முடியாது, விரைந்து செய்யாவிடற் செய்தும் பயனில்லை ஆதலின் அநவனம் பொருள் விரித்தாம்.

தவிர்வன களைமின் = (அவ்வாறே) நீக்கத் தக்கனவற்றையும் (விரைந்து வெறுத்து) நீக்குவீர்களாக;

அக்கனியை உண்ணாத திடையூறு யிருப்பனவற்றைத் தவிர்தல்வேண்டும் என்றபடி.

அறிவும் ஆற்றலும் அறனும் பொருளும் நறு மணம் கமழும் நல் வழி இன்பமும் = அறிவுடைமையும், (ஆக்கவேண்டியவற்றை ஆக்கிக் கோடற்கும் நீக்கத் பாலனவற்றை நீக்கிவிடுதற்கும் வேண்டிய) வல்லமையும், அறமுடைமையும், பொருளுடைமையும், இனிய வாசனையைத் தருகின்ற சன்மார்க்கத்தால் உண்டாகும் இன்பத்தையும்;

உலகியற்றைகைய முதற்கட் டெரிந்துகோடல் வேண்டுமாதலின் “அறிவும்” என்றும், அறிவைப் பெறுங்காலத்து ஒருவல்லமை தானே தோன்றுமாதலின் “ஆற்றலும்” என்றும், அவ்வாற்றல் கொண்டு கடமைகளாகத் தவறாது செய்தல் வேண்டுமாதலின் “அறனும்” என்றும், அறனைத் துணையாகக்கொண்டு பொருளை யீட்டவேண்டு மாதலின் “பொருளும்” என்றும், அப்பொருளைச் சன்மார்க்க வழியாக துக்வதே நற்குணமும் நற்செய்கையும் ஆதலின் “நறுமணங் கமழு நல்வழி யின்பமும்” என்றங் கூறினா.

பொறுமையும் ஆட்சியும் புரை தீர் புகழும் = (எல்லாவற்றையும் சகித்தொழுகும்) பொறுமையும், ஆளுகையும், குற்றத் தீர்த்த கீர்த்தியும்;

மனசிலே இன்பம் பொருநதவாழிற் பொறுமை பொருந்துவதில்லை யாதலின் “பொறுமையும்” என்றும், மேற்கூறியவற்றை உடையவரே எல்லாவற்றையும் ஆளுகை செய்தற்கு உரியவராதலின் “ஆட்சியும்” என்றும், இவ்வாட்சியாலே உண்டாகும்புகழ் ஏனைய புகழ் போலாது புரைதீர்த்த புகழாகுமாதலால் “புரைதீர்” என்றும் கூறினார். மாட்சி எனப்பிரித்துப் பொருள் கூறுவாருமுளா.

[வறுமையறப் பெற்றி வாழ்குவீர் பெரிதே] வறுமை அற பெற்றி பெரிது வாழ்குவீர் = (உமக்குரிய இன்பத்திற்கு இடையூறுக நின்று கெடுத்துவரும்) புன்மை அற்றுப்போமாறு (அவற்றை யெல்லாம்) பெற்றுப் பெரிதாக வாழ்வீர்கள்;

பெறுதல் நிச்சயம் என்பது குறிக்கப் “பெற்றி” என்றளபெடுத்தது.

[இழிவுக் குலத்தின ரென்றுநா மல்லேம்] நாம் என்றும் இழிவு குலத்தினர் அல்லேம் = நாம் எக்காலத்தும் தாழ்வாகிய குலத்தினர் அல்லோம்;

மிடிமைக்கு உரிய வெற்று நாட்டவர் அல்லேம் = வறுமைக் குரிமையாகச் செய்யும் வெறுமையாகிய நாட்டினரும் அல்லோம்;

அவற்றையுடையர் பிறர் என்க.

மு பொழுது உணர்ந்த முனிவரும் = மூன்று காலங்களையும் (எனவே சென்ற, நிகழ்கின்ற, வருவனவாகிய காரியங்களே) அறியவல்ல முனிவர்களும்;

தேவரும் ஒப்பு இல் வேந்தரும் = தேவர்களும், தம்மை நிகர்ப்ப (இவ்வுலகிற் பிறா எவரும் இல்லாத அரசர்களும்);

உயர் தூல் புலவரும் = பெருமைவாய்ந்த பணுவர்களைச் செய்துவரும் புலவர்களும்;

கொற்றம் பல தருஉம் கொடுங்கண் மறவரும் = வெற்றிகள் பலவற்றையும் (நமது நாட்டிற்குத்) தருகின்ற அஞ்சாமையுடைய வீரர்களும்;

பொன் மணி வெள்ளி பொருப்புடன் பலவும் = பொன்னே அரசுதமே வெள்ளியே என்னும் இவைமுதலாயின மலையகை ஒப்பக் குவித்துகிடக்கும் குவியல்களும்;

பொன்-மேருமலை, வெள்ளி-கைலைமலை என்றும் கூறுப.

கூலம் சுரந்து குலவு வனம் நாமும் = பவகைத் தானியங்களும் மிக்குப் பெருகிவிளங்குகின்ற வனம் பொருந்திய நாடுகளும்;

(ஆகிய பலவற்றையும்)

ஞாலம் புகழ் நாம் பெரிது உடையேம் = உலகமெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடுமாறு நாம் பெரிதும் படைத்தாளோம்;

என்னும் இவை கருதி = என்கின்ற (பெருமைவாய்ந்த) இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்து இவ்விடே = (சென்ற காலம்போக) இனிமேலாவது;

நன்னர் வினை பல ஆ(க) நாடி முயல்குவர் = நன்மை பயப்பது இவ்விச் செயலென்று பலசெயல்களையும் ஆராய்ந்து முயன்றுவருகின்றவர்களே;

முயல்குவீரே—ஒற்றுமை கொள்ளுமின் என முடிக்க.

முயல்குவீர் என்பதற்கு முயற்சி செய்வீர்களாக எனப் பொருள் கொண்டு (ஒற்றுமை கொள்மின், செய்யின், வாழ்குவீர் என்பனவற்றைப் போல) முற்றுவினையாக்கி இது நீவிர் என்னும் தோன்ற எழுவாயின் பயனிலையென முடித்தலும் பொருந்தும்.

(55) பேதைப் பிரோகிதர் பெருமையுற் றிருப்ப
வோதுதமிழ் வல்லோர் நோதற் கிரங்கல்.

பட்டாங் குணராப் பதடிக னென்னு
முட்டார் புரோசர் முணுமுணுத் தியாண்டும்
பேசுபொறி பொப்புத் திருப்பிப் பிதற்றுந
ரெட்டுவாரி கற்றதோ டின்புற் றிருக்குந

5 ரவ்வரி தம்மு ளபைந்ததிந னெவலே
தித்தித்து நலந்தாநடும் பத்துப் பாட்டே
மட்டிசைப் பரிய வெட்டுத் தொகையே
மதியெலா மணக்கும் பதினெண் கணக்கே
யிவைமுத லாகிய வெல்லா வற்றையுந்

10 கண்ணொளி மழுங்க வரியிடைக் கண்டு
மெண்ணுளஞ் சேந்தபுண் ணினைவுற வாய்ந்து
நாத்தமும் பேற நளின்னும் புற்கையுந்
கண்டில ராகித் கலங்குந
கொண்டமி ழாய்ந்த வொழுக்கத்துப் பலரே,

(இ-ள்.) பட்டாங்கு உணரா பதடிகள் என்னும் = உண்மை உணராத பதர்கள் என்கின்ற;

பட்டாங்கு—உண்மை; “பிரிவின்றிப் பட்டாங்கறிய” என்பது வெண்பாமாலை. ஊழ், சியதி, நீதிதூல், தத்துவதூல் முதலியவற்றையும் குறிக்கும்; “பட்டாங்கி லுள்ள படி” என்றார் பெரியாரும். பதடிகள்—உள்ளீட்டில்லாதவர், எனவே அறிவற்றோர் என்க. பட்டாங் குணராமையின் அவர் பதடிகள் (பதர்) எனப்பட்டார். உண்மையுணராதார்க்கு முத்தியுமிவ்வே யென்பவா கலின் யாண்டுந் தன்பினையே நுகர்ந்துவருவர் என்பது பெறப்படும். மெய்மையாய் உள் பொருள்கள் எவையோ அவை யாண்டும் உண்மைப் பொருள்களேயாம். கடவுள், ஆன்மா, பாசம், மோக்க நரகங்கள் முதலிய உள்பொருள்களின் உண்மையை அறிவிண்மையாற் றெரிந் திலார் பதடிகளாவர் என்க.

முரண் கொள் முட்டு ஆர் புரோசர் = மாறுபாட்டைக் கொள்வதினாலே வழுஉக்கள் நிறைந்த பார்ப்பாராவோர்; (புரோகிதராவோர்);

பட்டாங் குணராமையானே மாறுபாடும் வழுஉக்களும் அவர்பக்கல் நிறைந்தன என்க. புரோகிதனாவான் அரசன் கீம்பெருங் குழுவில் ஒருவன் அவன் வருங்காசியஞ் சொல்வோனும்,

கிருத்தியம் பண்ணுவிப்போனுமாவான். “மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட”. என்று அடிகள் கூறுதலின் கிருதமுனைச்சார்த்தோதாம் புரோகிதராவர் என்னும் நியதியில்லை, வணிகர்க்குச் சடவருசெய்வித்தனைப் புரோகிதன் என்று அடியார்க்குநல்லார் கூறுதலின் என்க.

புரோசர்-புரோகிதர். “புரோச மயக்கி”, “புரையறு கேள்விப் புரோச மயக்கி” என்பன நோக்கற்பாலன.

தம்காலத்திற் பார்ப்பார் பலரும் பொய்மந்திரங் கூறிப் புன்னெஞ்சினராய்ப் பிதற்றி நமது பூர்வீக நன்னிலையைப் பாழ்படுத்தி நாகிற்கு ஆளாக இருந்துவருகின்றனர். வேதம், தம்சாத்திரம், வடமொழிப்புலமை என்னும் இவற்றில் என்னுடையாராய்ப் புரோகிதப்பட்டம் பெற்றுக் கொள்ளையடித்துப் பெற்றபொருளைக்கொண்டு பலபழிபாவங்களைச் செய்து வருவோர் பலர் உண்டு.

[முனுமுனுத் தியாண்டும் பேசுபொறி யொப்பத் திருப்பிப் பிதற்றுநர்] யாண்டும் முனு முனுத்து பேசு பொறி ஒப்ப திருப்பி பிதற்றுநர் = எவவிடத்தும் முனுமுனுவென்று பேசுகின்ற யந்திரத்தை ஒக்குமாறு (சொல்லிய மந்திரங்களையே) திருப்பிப் பிதற்றுக்கின்றவர்களும்;

பிதற்றல்-ஒன்றையே பற்றிக்கொண்டு விடாது பேசுதல். இரகசியமாக உச்சரிக்க வேண்டிய மந்திரங்களுமுள என்பதுதோன்ற “முனுமுனுத்து” என்றும், வெளிப்படையாகவுங் கூறவேண்டியன சிலவுள அவற்றை அந்தஞானமில்லாது கூறுகின்றனர் என்பது தோன்ற “பிதற்றுநர்” என்றும் கூறினார். அந்த ஞானமில்லாதவராதலின் அவர் உச்சரிப்பு முதலியன பிறழக் கூறுவர் என்பதை அறிவித்தற்கு அங்கனம் கூறினாராம். பேச்சுக் கருவி சொல்லியதைப் பிறழாது மீட்டுஞ் சொல்லியாங்கே மறவாமல் உரைத்துவருதலினாலும், சொல்லியவுடனே மீட்டும் ஒப்புவிக்கும் ஆற்றலுடைமையானும் இவரினும் சிறந்தது என்பது போதர உவமைமுகத்தால் ஒப்புக்கூறினர். திருப்பிச் சொல்லும் மாத்கிரை ஒன்றே அதற்கும் இவர்க்கும் பொதுவாகுமென்க. “பிதற்றுநர்” என்னுயிலேசானே பிதற்றுக்கின்ற பேசுகருவி எனப்பெய்துரைத்துக்கொள்க. இவரை ஒரு சடப்பொருளோடு அங்கனம் ஒப்புக் கூறியது அருத்த ஞானமின்றி வேதபாடம் பண்ணுபவரைச் சடமென்று வடமொழிக்கவிஞர் கூறும் கூற்றைக் கருதிப்போலும்.

இனி, நெருப்பானது கடுமென்றதல், சுடாநென்றதல் நினைந்தாயினும் மறந்தாயினும் தன்னைத் தீண்டுவோனைச் சுட்டேவிடுமாறு வேதமந்திரமும் பொருளறிந்தாதல், அறியாதாதல் தன்னை உச்சரிப்பார்க்குப் பயனைத் தந்துவிடுமென்பார் ஒரு சாரார். அந்தருகைக்கு ஒரு கதையை யுங் கட்டுவர். இம்மந்திரத்தை இதன்பொருட்டு இவ்வாறு உச்சரித்தல் வேண்டும் என்று அறிந்துகொட்டு அருத்தஞானமும் வேண்டப்படுதலின் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாதென்க. அருத்தமறியாத காரணத்தால் உச்சரிப்புமறித் தீப்பயனை ஒருவன் அதுபலித்தான் என்று வேதத்திலும் கூறியிருத்தல் கவனித்தற்பாலது. இவ்வாறே பிற்காலத் தாசிரியரும் கூறுப.

இனிச் சேய்மைச்சுக்கள் உள்ள ஒருவன் அவனுக்கிடப்பட்ட சொந்தப் பெயரைக்கொண்டு அழைக்கப்படும் பொழுதே வினாவிற் நிரும்பிப்பார்ப்பான்; அதுபோலப் பழம்பொருளையும் பல்லாயிர பூழிக்காலங்களாக முனிவர் அழைக்கவாறே அழைப்பின் உடனே அவர் பிரசன்னமாவான் என்பர் பிரிதொருசாரார். இதையகமலங்கள் எல்லாவற்றிலும் வசித்துவரும் வாலறிவனுக்கு அங்கனம் வேண்டுவதில்லை என்க.

வடமொழியேதான் துதித்தல்வேண்டும் என்பதூஉம் அன்னபிறவும் உண்மையாகுமாட்டா. வேதமுதலியவற்றைச் செய்தோ பெருமையையும், ஆற்றலையும் கருதி அவற்றைப் போற்றிவரல் வேண்டுமென்றுகோடல் எத்துனையோ மேன்மையுடைத்தென்க. வந்தனை வழி பாட்டிற் செப்புஞ் சொல்லினும் சிந்திக்கும் பொருளே விழுமியது ஆதலின் இறைவனை எப்பாலெய்யானும் துதித்துவரல் மரபாகும் என்பது வெளிப்படையாயிற்றென்க.

இனி ஆரியர் வைதீக காரியங்களுக்குத் தம்மொழியையே உபயோகித்து வருதல் வேண்டும் என்று விதித்த துணுக்கம், அக்காலத்துப் பொதுமொழியாய் நிலவிய “தவக்” ஆரிய

மொழி பிற்காலத்துத் தனது பதலியை ஒருவேளை இழந்தவிடினும்; அதன் வழக்கும், பெருமையும் குன்றாதிருந்துவால் வேண்டுமென்று கொண்டிருந்ததைப் பற்றியதென்க.

பொதுமொழி என்னும் நிலைமையிற்று வழக்கு வீழ்ந்திருந்தும் இமயசேது பரியந்த முள்ள ஆரியர்களும், அவரைச் சார்ந்த பலமொழியாளரும் அம்மொழியையே பெரிதெனப் பேணித் தங்கள் வையக நாரியங்களை நிறைவேற்றி வருகின்றனர். புராணமுதலியவற்றிற்கும் பிறவற்றிற்கும் வடமொழியே சிறந்துவருதல் கண்கூட. நமது மொழியையும் அங்ஙனம் செய்துவராமையே ஒருபெருங் குறையென்க.

இனி அருத்தநூலாய் மில்லாமல் வேதாநிகரீர்ப் பாடம் பண்ணுவதால் வருங்கேடு உச்சரிப்புப் பிழை, சந்தமறியாமையு, விட்டனவறியாமையு, கலந்தனவறியாமையு என்னுயித்தொடக்கத் தனவென்க.

இங்கிலாந்திலே பிராமணரல்லாதார்க்குச் செய்துவரு சடங்குகள் எல்லாம் வேதாநிகரிலே இல்லாதனவாய் நவமாய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்டனவேயாம். இவைதாமும் மிகச்சிறு பகுதிகளே. இவற்றைப் பாடம்பண்ணிக்கொண்டு நாடோறும் பலவகையாகப் பொருளிட்டி வருகின்றனர். விற்பத்தினாணம் இல்லாதவராதலின் நற்குண நற்செய்கைகள் இவரிடம் இருக்கப்பெறு.

கோயிற் பூசை முதலியவற்றைச் செய்வோரும் இத்தகையவரே.

அங்ஙனம் இழிந்தவருதற்குக் காரணம் வடமொழி மந்திரமெயென்க. அருத்தஞானத் தெரிந்தார்க்கு நலஞ்செய்துவராமல் அமைந்துவரும் பழக்கத்தினாலும் கொடிது பிறிதில்லை. இவற்றையெல்லாம் சுருக்கமாகச் சிலவாசிகளுள் இந்நூலாசிரியர் தெளிவுப்பற அடக்கிச் சொன்னமை நோக்கற்பாலது.

எட்டுவரி கற்றதோடு இன்பு உற்று இருக்குநர் = நாலிரண்டு (சில) வரிகளைக் கற்ற அம்மட்டோடு மகிழ்வடைந்து இருந்து வருகின்றனர்;

சிலவற்றைப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டவா என்பது போதா “எட்டுவரி” என்றா, இவரைப் பெரியா என்று பாராட்டி நன்மை நினைகளுக்குக் குருக்களாக்கி வேண்டியவற்றையெல்லாம் அளித்து உபசரிகின்றனர் இக்காலத்தார் என்பதூஉம், இவர்தம்முள்ளே ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் பெரியோர் என்று மகிழ்ச்சிகொண்டு இறுமாந்து பிறரை அவமதிக்கின்றனர் என்பதூஉம் தோன்றற பொருட்டு “இன்புற நிருக்குநர்” என்றா. பிராமணர்களுக்கு வையகச் சடங்குகளைச் செய்விக்கும் உபாத்தியாயர் பலவருட்காலம் பலவற்றையும் பாடம்பண்ணவேண்டியிருந்தலின் அவரது சிரமங்குறித்து அவர்தம்மை மிக ஏனையவர்க்கு இக்காலத்திற் செய்துவரும் புரோகிதர்களை இங்ஙனம் இவ்வாலாங்கியா உபசரித்தாரா என்க. இவர்தம்முள் ஒருபகுதியார்கும்பாபிடேக் முதலாய் கருமங்களுக்குத் தமவடத்துள்ள பிழைபடவெழுதிக்கொண்ட ஏடுக்கொவாய்க்குவந்தவாறெல்லாம் பிதற்றிக்கொண்டு பொருளிட்டிவருகின்றனர். இதன்கையரையே “எட்டுவரி கற்றதோ டின்புற நிருக்குநர்” என்றா. (அம்பு விற்பத்தியுடையானே தூண்டொன்றித்தவன் என்றும், மததிம விற்பத்தியுடையானே நாலிரண்டு திறந்தவனென்றும், உயாதா விற்பத்தியுடையானே பதவத்தட்டிற்தவன் என்றும் சொல்வது சில நாட்டி வழக்கு) கற்றரைப் போற்றாது மற்றவரைப் போற்றிவருதலினாலே இவரும் பிறரும் கல்விக்கும், அக்கல்வியைக் கற்றார்க்கும் சிறப்பளிக்காது இக்கல்வளிக்கின்றனர் என்க.

இவற்றின் முன்னர் விரித்தனவெல்லாம் இச்செய்யுட்கருத்தென்று தெற்றென உணர்ந்து கொள்க. வேத விப்பிரக்கே பேசுகருவி உவமையாயிற்று; ஒரு சிறிது இவர்க்கும் ஒருவாறு ஒக்கும்.

அவரி தம் உள் அமைந்த திறன் எவன் = (வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் அளித்து வருகின்ற) அவ்வெட்டுவரி தங்களுக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கும் வல்லமைதான் யாது;

அவற்றிற்கு ஓராற்றலும் இன்று; உலகின் அறியாமையே அங்ஙனம் அவரை இன்புறுத்தி வருகின்றது என்பது குறிப்பு. பண்ணுலாய்ந்த புலவர்களைக்கொண்டு மேற்கூறியவற்றைச் செய்வித்துவந்தால் நமது நாட்டிப் புலவர்களும், தூல்களும் எந்நிலைமை எய்திவிடும் என்பதும் ஈண்டு விளக்கப்பட்டது.

சித்தித்த நலம் தருஉம் பத்துப்பாட்டு = (படிப்பவர் வாயும் கேட்பவர் செவியும் இவ்விருவர் மனசும் ஆகிய இவற்றை) இனிமைசெய்து (இருமைக்கும் வேண்டிய) நலத்தைக்கொடுக்கின்ற பத்துப்பாட்டும்;

பாவநாயிமானமே உனைய அபிமானங்கோ யுண்டாகுதலினாலும், கம்பிப்பாவைக்குள்ளே தலைசிறந்திருக்கும் தூங்குந் பத்துப்பாட்டு விசேடம் பெற்றதாதலினாலும் இங்ஙனம் கூறினார்.

பத்துப்பாட்டு என்பது இருவகைக் கணக்குள் மேற்கணக்கின் பாலதாதும். “தாறடிச் சிறுமை தூற்றப்பத் தளவே-பேரிய வடியி னீரைம் பாட்டுத்-தொடுப்பது பத்துப் பாட்டென வருமே”, “அதுவேயகவலின் வருமென வறையுநர் புலவர்” என்பன அப்பாட்டின் இலக்கணங்களாகும்.

இருவகைக் கணக்காவன மேற்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கு என்பன. இவற்றை “அகவலுங் கலிப்பா வும்பரி பாடலு-பதிற்றற் தாதி பதிர்நைம் ப திரு-மித்துடன் டொடுப்பன்” மேற்கணக் கெனவும்-வெள்ளைத் தொகையு மவ்வகை யென்பவறி-வெள்ளையந் கீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே”, “மீம்பத் முதலா ஸைந்தா நீரு-வைவகைப் பாவும் பொருனெறி மரபிற்-ரெகுக் கப் படுவது மேற்கணக் காகும்”, அடிநீமா பல்வாச் செய்யுட் டொகு, சி-யறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி யவவத்-திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்” என்றும் குத்திரங்கனான் அறிந்து கொள்க.

பத்துப்பாட்டின் அடங்கிய பிரிவுகள், “முருகு பொநாறு பாணிரண்டு முல்லை-பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி-மருவியிய-கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்-பாலை கடாந் தொடும் பத்து”.

மட்டு இசைப்ப அரிய எட்டுத்தொகையே ஒப்புச் சொல்வதற் கரிய எட்டுத்தொகைகளும்;

எட்டுத் தொகைகளாவன, “நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைக்குறுது-ரெத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்-கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியோ டகம்புறமென-றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை”. இவை எண்பெருத்தொகை எனவும், எண்கோவை எனவும் சொல்லப் படும்.

அகரம் தொக்கது. மெற்காட்டிய வெண்பாவில் உள்ள தூங்குநர்க்குக் கொடுக்கப்பெற்ற அடைமொழிகளை ஆராய்வோர்கு “மட்டிசைப்பரிய” என்றும் அடைவிசேடமும் நன்கு புலப்படும்.

மதி எ(ல்)லாம் மணக்கும் பதினெண் கணக்கு = ஆராய்வார்தம் புத்தியைப் பரிமளிக்கச் செய்யும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குகளும்;

பதினெண் கீழ்க்கணக்காவன, “நாலடி நான்மணி நானூறு தைந்நினைமுப்-பால்கடுகங் கோவை பழமொழி-மாமூல-மன்னிலைசொல் காஞ்சுயுட் னேவாறு பெயன்படுவ-கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு”

இச்செய்யுளின மூன்றாமடி “எய்க்கிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே” என்றும் பாடலாம். சிலர் “இன்னிலை” என்பதை ஒரு நூலாகவுங் கொள்வர். வேறுசிலர் அதனைக் காஞ்சிக் கடையாக்கிக்கொண்டு “கைந்நிலைய” ஒரு நூலாகவுங் கொள்வர். இன்னுஞ் சில விவரங் களை எமது “தமிழ்வரலாறு” 259-260ம் பக்கங்களிற் காண்க. பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலியவற்றையும் அந்நூலில் விரித்திருக்கின்றாம்.

பதினெண்கணக்கு என்றோரேனும் அடைமொழி விசேடத்தால் கீழ்க்கணக்கு என்பது பெற்றும். “ஆரியம்-வேத முடைத்து தமிழ்திரு வள்ளுவரே-ரோது குறிப்பா வடைத்து” எனவும், “நானூறும் வேதமாம் நானூறு நானூறும்-நானூறுங் கற்றற்கு நற்றிணையாம்”, “வேளாண் மரபுக்கு வேதமெனச் சான்றோர்கள்-எல்லாருங் கூடி யெடுத்துரைத்த” எனவும், “இத்திணை யைப்பது மார்வத்தி னேதாதார்-செந்தமிழ் சேரா தவர்” எனவும் பிறவாறும் வருவனவற்றை நோக்கி “மட்டிசைப்பரிய” என்றார்.

“முப்பால்” என்பது அறம், பொருள், இன்பங்களைப் பப்பத்து வெண்பாக்களாலே கூறும் மற்றொரு தூவெனவுஞ் சொல்லுவர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வுரையில் இவ் வுண்மை புலப்படும்.

இவை முதல் ஆகிய எல்லாவற்றையும் = (கூறிவந்த) இவைகளை முதலாகக்கொண்ட எல்லா தூவ்களையும்;

“இவைதங்களை முதலாகக்கொண்ட” என்றேமாயினும், முதலாகிய இவை என்பதுவே கருத்தாகக் கொள்க. இவ்வாறு கொள்ளுதலும் உரைவிகற்பத்தில் ஒன்றென்ப.

சிந்தாமணி முதலாகிய மீம்பெருங்காப்பியங்களையும், குளாமணி முதலாகிய ஐஞ்சிறங் காப்பியங்களையும் பாரத ராமாயணம் சமயநூல் என்னுமித்தொடக்கத்தனவற்றையும் “இவைமுத லாகிய” என்று குறிப்பிட்டார்.

கண் ஒளி மழுங்க வரி இடை கண்டும் = (சொல்லிய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளி நோக்குதலினாலே) கண்ணொளி மழுங்கிப்போமாறு வரிவடிவங்களிலே நூலிடையிற் கண்டு ஆராய்ந்தும்;

உள்ளி நோக்குதலின் நீட்சி தோன்றக் “கண்ணொளி மழுங்க” என்றார். கண்ணிற் முதலியன சுரத்தலும், ஒருவகை இருருண்டாதலும் நீண்டராய்வாருக்கு நேரிடுதலின் அங் கனம் கூறினோமாம். ஏடு பார்த்தலையும் குறிக்கும் என்க.

எண் உளம் சேந்து புண் இளைவு உற ஆய்ந்து (அக்கண்டவற்றிலுள்ள உண்மைப் பொருளை இதுவென மதித்தற்குக்) கருதும் மனசானது கன்றி (அக்கன்றுதலினால் நேர்ந்த) புண்ணால் தன்பம் பொருந்துமாறு ஆராய்ந்து;

“தொல்பலநூலாய்ந்து சிவந்தது பாவாணர் நெஞ்சம்” என்றார் பிறரும்.

நா தழும்பு வற நவின்றும் = நாவிலே தழும்பு மிக்கேறும்வண்ணம் (பலர்க்கும் பல விடங்களிலேயும்) கூறியும்;

கண்டாய்ந்தவற்றைக் கூறிக்கூறி வருதலின் மிகுதியானே நாவிற்கழும்பேறிற் றென்க.

புற்கையும் கண்டிலர் ஆகி கலங்குநர் = சோற்றைத்தானும் கண்ணாலேயும் காணாதவராகிக் கலக்கமுறுகின்றனர்;

புற்கையுங் காணுதார்க்குப் பிற செனகரியங்கள் எங்ஙனம் வாய்க்குமென்க. இந்நிலையிலே இருந்துவந்தும் தமிழை ஆய்ந்து வளர்த்துவருதல் வியக்கற்பாலது என்பது குறிப்பு.

(அவர்தாம் யாவரோ வென்னிஸ்?)

ஒண் தமிழ் ஆய்ந்த ஒழுக்கத்து பலர் = ஒள்ளிய தமிழை ஆராய்ந்து (அவ்வாராய்ந்த வண்ணமே ஒழுகிவரும்) ஒழுக்கத்தையுடைய பல்லோர் ஆவர்;

வடமொழிப் புலவரையும், அவர் நூல்களையும் சுண்டுக் கூறுது விடுத்தார்; தமிழ்ப்புல வரும், தமிழ்நூல்களும் மிகப் பரிதபிக்கத்தக்க நிலையில் இருத்தல் கருதிப் போலும். அன்றியும் வடமொழியை வளர்ப்பவர் பலநாடுகளிற் பலப்பலருளர்; வடமொழிநூல்களும் பலப்பல வுள்ளன என்பன கருதிப் போலும்.

(56.) தண்டமிழ்ப் புலவரைத் தாங்கறக வென்றல்.

முடிகளித் தென்ன முகமலர்ச்சி செய்குநர்
வடிவேற் குத்தின் வருத்தாந் பாலொடு
தேனுண் டாங்குச் செவியினைப் பெர்ழியுந்

- திருச்சுவை சானற வேம்புகின் முங்குத
5 கயததல சானற வாற்றறவழ் சொல்லின்
முடிபுக்கார வேட்டி வீர முழாந்
காட்டி போதனைக் கடித்தரு ஸந்ந
விநுடைய நெஞ்சை யினக்கி முழைந்த
விவறறதி ரினனவும் பிறவு மேற்புழிய
10 பாட்டிடை நாட்டிப் பாரகயினிய புழுகும
புகுகிழி தொக்க முக்கிழிய புலவோ
ஆங்கு,
காட்டி கிலலா காறு பொருடையி
வெழுமுய பட்டி மேயி நின்று
15 குறைய யாதகுவந் திறமாந் துயிர்த
பெண்ணே பேணும பொய்க் கிடமிலா
நாடுமொழிய புலவோ நவைபோ மொனா
முக்கிய முன்னரு நனைத்துப்பகை மூடநா
மகட கொடை மோகிலா மடவோ வெறுத்தரு
20 மொனசை சினைஇ யியற்றநிழிய பணுவீ
நெருப்பிடை யெரிகது நிலவுகிழி மகட
கருக்கு மொருபயாக கிறுஞ்செய கிலலா
வருட்டிம பூண்ட வந்குமிழிக் கடவுறா
தாய்மொழிய பொருடநிச தநகலந் துறநது
25 ிரிய கோன்பு செயிரறுசு செயது
திருநாண மங்கலந் செநகரிழிக் தாடி
நெருமாண் கழுத்தி லுழிதொறும வாழ்கு
வருமாறு காதத வளஞ்சால் வண்மையா
பொருளுடை யவரேற புடைமுழ செல்ல
30 ள்நடரு கலவியி னுடைசுசான நவரே
யிலலா தவரே லிையவர
கலலா மடவமொனக் கருதுநிலை யவரே

(இ-ள்.) முடி கவிததென்ன முகம் மலாசசி செயருந்=முடிருட்டப் பெற்றாலொத்த
மகிழ்ச்சியைச் செய்வனவும்;

ஒரு தூலின்கண்ணே ஒருவர்க்கு முடிபுனைப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பின் அத
னைக் கற்பாக்கும் அம்முடி ததமக்கே கவிகப் பட்டால எததுணை மகிழ்ச்சி எய்துமோ அத்
துணை மகிழ்ச்சியைத் தர்ப்பாலனவும் என்றபடி. இதுமுதலாக தூற்பயிற்சியிற் றேன்றம் இன்
பதன்பமாதிய சிலமெய்ப்பாடுகளை ஒருவாறு விரிகக எதெதுக்கொண்டா, பின்வரு வருத்தம்
இன்சுவை முதலியனவும் துன்மாட்டிக் கண்டவற்றும் பிறதனவாகப் பொருள்விரிததுரைத்துக்
கொள்க. மலர்ச்சி என்று கூறினார் ஆதலின் செவ்வது காரணமாக உவகையைத் தோற்றுவிப்ப
தென்க. மலர்ச்சி எனினும், மகிழ்ச்சி எனினும், உவகை எனினும் ஒக்கும். புலனே

புணர்வே விளையாட்டே என்பனவற்றால் வரப்பெறுவதை, “இன்னவும்” என்றவிலேசினால் அமைத்துக்கொள்க. இராமபிரானுக்கு முழுகூட்டப் போதலாக் கேள்வியுற்ற எல்லா மக்களும் தத்தமக்கும் அரசென மகிழ்ச்சி நந்தார் என்பது போதா “ஒத்த சிந்தைய ருவகைய ரொருவாக்கன கொருவர்- தத்த மக்குற்ற வரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தார்” எனக்கம்பநாடர் கூறியுள்ள முறை மையை போக்குக. முடிவினுடைய அமைப்பு, விளை முதலியவற்றால் நிகழப்பெறும் மகிழ்ச்சியை நிக்ருத்தொருட்டு “முடிக்கவித் தென்ன” என்றார். “என்னும் ஒப்புருபாற்றலினால் கவித்தற்றூரிய ஆற்றலில்லாத பிராகடகனப் பொருள்பட்டது. மகிழ்ச்சியின் மிகுதி தோன்ற “முடிமலர்ச்சி” என்றார்.

வடி வேல் குத்தின் வருத்தந் கூறிய வேற்படையின் குத்தைப்போன்று வருத்தஞ் செய்வனவும்;

இது அச்சமும் துன்பமும் காரணமாக அழகைப்படுத்தோற்றவியப்பது. “வருத்தந்” என்பதற்கு வருத்தி அழச்செய்வன என்று விரித்துப் பொருள்கொள்க. “எழுதெழில் சிவைய வழுதன னேங்கி-யடித்தென வருத்த தித்திப் பல்லுழ்-வெடித்ததனச் சிவந்த மெல்லிர் நிறகுபு-கூர்துதி மழுங்கிய வெயிற்ற-ஓர்முழுது துவதுந் காணிய சென்மே” எனனும் செந்நெடு தொகைப்பாட்டை வற்ப விரித்துவாத்துக்கொள்க. குத்தின கொடுமை தோன்ற “வடிவேல்” என்றார்.

பாலொடு தேன் உண்டாங்கு செவி இடை பொறியும் தீம் சுவை சான்ற பாலொடு கலக்கப்பெற்ற தேனை உண்டாற்போலக் கேட்பவர்தம் செவியிடத்திலே பொழிகின்ற தித்திப்பான சுவைநிறைந்தனவும்;

பாலொடு தேன்கலக்கப்பெற்றதன் சுவை மிகுதிப்படும் என்பவாகவி “பாலொடு தேனுண்டாங்கு” என்றார். “பாலொடு தேன்கலத் தற்றே பண்மொழி-வாவெயி றூறிய நீ” என்றார் குறளினும். இசைகூட்டி உரைக்கப்படும் பாக்கைக் குறிப்பித்தாகுமா, “கவிப்பா வழுத யிசையின் கற்பொடு கண்ணனுண்ணக்-குவிப்பான்” எனக்கம்பநாடரும் கூறினர். பாலினைச் செய்யுளாகவும், தேனை இசையாகவும் பொருத்தி எற்குமாறு விரித்துவாத்துக்கொள்க. இதுவும் முகர்ச்சி காரணமாகிய உவமையின்பாற்படும். சுவைப்பண்பு காரணமாகிய உவமை என்றும் கூறுப. ஏனைப்பண்புப்பகுதிக்கேயும், பிற்கூறப்படுவனவற்றையும் ஒற்றப்பெற்றி தழீஇக்கொள்க.

வேம்பு தின்றருங்கு கயத்தல் சான்ற வேப்பங்காயைத் தின்றாலொத்துச் செவிக்குக் கயப்பினைத் தரும் சுவைநிறைந்தனவும்;

“வாய்க யப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்” எனக்கம்பநாடர் கூறினராதலின் உரைக்கின்ற வாயும் கசக்கும் எனக்கொள்க. செவிகைத்தலுக்குச் “செவிகைப்பச் சொல்லி” எனப் பிற்கூறிய கூற்றும் மேற்கொள்க. வேம்புதின்றருங்கு நிகழும் தலைநடுக்கம் முதலியனவும் சண்டிக் கொள்ளப்படும். இதுவும் வெறுப்பின்பாற்படும்.

ஆற்றல் தவழ் சொல்லின = வல்லமை அமைந்த சொற்களாயுடையனவும்;

“ஆற்றல்” என்ற இலெசானே ஆக்கவும் அழிகவும் வல்ல சொற்களாயுடையன எனவும் கொள்க. இதனை “ஆரிய நன்று தமிழ்தி தெனவுரைத்த-காரியத்தார் காலக்கோட் பட்டானைச்-சீரிய - வந்தன் பொதியி னகத்தியன ராணையார் - செந்தமிழே தீர்க்கச் சுவாகா” எனவும், “முரணில் பொதிய முதற்புத்தேன் வாழி-பாண கபிலருர் வாழி - யாணிய-வாணந் வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோட-ஹுனந்தஞ் சேர்க் சுவாகா” எனவும் தெற்கண்வாயில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தார்பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும், சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின என்று பேராசிரியர் கூறியவற்றாலும்; கம்பர், காளமேகம் முதலிய நல்லிசைப்புலவர்கள் பாடிய வகைகளானும் தெளிக.

மூப்பு தளர்வு ஒட்டி வீரம் முழக்கு = மூப்புடைமை காரணத்தான்வந்த தளர்ச்சியை அகற்றி வீரத்தன்மையை உண்டாக்க வல்லுநரும்;

இது தனக்கட்டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்பைப் பிறக்கவைப்பது. வீரம்பற்றி ஆற்றத் தன் முதலியன உளவாதல்பற்றி “முழக்கு” என்றார். “ஓரு முதமறவன் இராமாயணப் பிர

சங்கக் கேட்டுவரு நாளுள் ஒருநாள் இராவணன் பிராட்டியை எடுத்துச் சென்றான் என்னும் விஷயம் செல்யில் விபூரத மாத்திரையினே ஸீராபேசுக்கொண்டு கூக்குலிட்டனன் என்னும் கன்னபரம்பரைச் செய்தியும், சிவாஸி என்பான் இராமாயணபாரத சரிதைகளைக் கேட்டுவந்தமையானே வீரத்தன்மை எய்தப்பெற்று எல்லாரையும் வென்று அரசுகூகி மேம்பட்டனன் என்னும் கதையும் பிறவும் ஈண்டுப்புகோக்கத்தக்க பெற்றியனவாம்.

காமம் போக்கை கடிந்து அருள் ஈட்டுந் = காமத்தால் விளையும் குற்றங்களைக் களைந்து கன்மை பயக்கவல்ல அருளோப் புகட்டுவனவம்;

காமம்போக்கு என்பதைப் பண்புத்தொகை எனவும் கூறுப. மனவருத்தம், உடம்புத் தளர்ச்சி, வாய்ப்திறம், அரிவாய்க்கம் முதலியன இம்மைக்கண்ணும்; நரகத்திற்பம் மறுமைக் கண்ணும் பயக்கவல்லது காமம் என்க. இதற்கும் மெய்ப்பாட்டினை மேலுரைத்தாக்கு ஏற்ப விரித்துரைத்துக்கொள்க. புதுமையே, பெருமையே சிறுமையே என்னும் பகுதிகளை “இன்னவம்” என்றதாற் கொள்க. அருள் வேட்டார்க்குத் காமப்போக்கு நீக்கப்படல் வேண்டும் என்பது தோன்றக் “காமம் போக்கை கடிந்தரு ஸூட்டிந்” என்றனர். தலைமைநிறிக் காமமொன்றையே கூறினோனும் புலை, கொலை, சுவை கள்ளாதியவற்றையும் கூட்டிக்கொள்க. “தன்னா தாருவ காமத் தம்பா-லாங்கத்து படிந்தோ ரல்லவைய கடிந்தோ” என்னும் மணிமேகலைச் செய்யுளானே காமம் அவற்றுட் டலையிறந்தமைக்குத், மற்றையவற்றைக் கூறுமைக்கும் உளவாய் காரணங்கள் நன்கு அறியப்படும். இத்திறத்துக் காமத்தை மூட்டிய பிரகல்பத்திபுறநிய ஆலும் பிறவும் இதனது எதிரினே வலியுறுத்தும். வல்லாயாய்க் கேட்டுணர்க.

இரும்பு அ(ன்)ன நெஞ்சின இனக்கி குழைக்குந் = இரும்புபோன்ற (வல்லென்ற தன்மையையுடைய) நெஞ்சத்தை இனகவைத்துக் குழையச் செய்யுனவம்;

நட்பினே முதலிடைகடைகளாக முப்பாற்படுத்தி முதற்பிரிவுக்குப் பொன்னையும், இடைக்கு வெள்ளியையும், கடைக்கு இரும்பினையும் ஒப்புக் கூறுப. பொன் தன்னொடு கூடிய நெருப்பினே அகற்றித் தான் அடிபட்டுவருதல்போல உத்தம நட்பாளரும் தம்மொடு கூடிய நேசரைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டு அத்துன்பத்தைத் தாமே அனுபவிப்பர். வெள்ளி தன்னொடு கூடிய நெருப்புக்கு இடைநிகர்த்த துன்பத்தை அளித்தல்போல மத்திமநட்பாளரும் தமது நேசர்க்கு இடைநிகர்த்த துன்பங்களை அளித்துவருவர். இரும்பு நெருப்புக்கும்கூடியவையினும் அடிபட்டுப், பின்னர் அடிபடாதிருத்தல்போல அதமநட்பாளரும் தமது நேசவொடு ஒருநிகர்த்த துன்பத்தை அனுபவித்துவருவர். “இரும்பன நெஞ்சு” என்றமையானே தமையும் தம்மையும் வருந்தவைக்கும் அதமதுணமுடையார் என்க. வேறுந் கூறுப. வல்லென்ற நெஞ்சுடைய வேடனை நாரதமுனிவா முனியனாகுகின்றமையும் பிறவும் ஈண்டுருவாறு ஒப்புக்கோக்கற் பாலானவாகும்.

இவற்று எதிர் = ஆகிய இவற்றையும் இவற்றிற்கு மாறுபட்ட பிறவற்றையும்;

இனமையை ஒட்டி முதமை காட்டுவனவும், அருளினே போட்டிக் காமப்போக்கை ஊட்டுவனவும், இனாருத் தன்மைத்தாய நெஞ்சின இரும்புபோலாக்குவனவும் ஆகிய பலவும் அடங்குவதற்கு “இவற்றெதிரி” என்றார். வேறுமுரைப்ப.

இன்னவம் = (மேற்கூறிய) இவை போன்றவற்றையும்;

பிறவும் = (கூறுத) ஏனையவற்றையும்;

உவமை, மரபு, உத்தி, மதம், அழகு என்னும் இத்தொடக்கத்தன பலவும் அடுத்துவதற்குப் “பிறவும்” என்றார். இனிப் பிறவும் என்றதனால் மாத்திரை முகலாய முப்பத்தான்கு உறுப்புக்களையும், நினைதறை வகைகளையும் கூறினார் எனினும் இழுக்காது.

வற்புழி = ஏற்கும்புத்தையறிந்து;

இதனாற் கவிமரபிற்குரிய ஒரு துப்பம் காட்டப்பட்டது

படிட்டு இடை காட்டி = செய்யுளினிடமாகத் தாபித்து;

பாட்டி னுறுப்புகளே “மாத்திரை யெழுத்தியல்” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரததா னும் பிறவாற்றானும் அறிந்தகொள்க.

பாகது வியப்பு உறுத்தம் = உலகத்து மக்களுக்கு வியப்பினைச் செயலிகின்ற;

பாகது எனப் பொதுப்படக் கூற்றோனும் அப்பாட்டினை ஆயந்தறியும் ஆற்றலுள்ள வரையே கொள்க.

புத்து அமிழ்து ஓதத = புதிய அமுதத்தைப்போன்ற;

சுவையும், அருமையும், ஆற்றலும் உடைமைபற்றி அமுதோடு புலவரையொப்பிட்டார். முததம்மீட்கேற்றிக் கூற்றும் இழுககாது.

முததமிழ் புலவோர் = இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்று தமிழையும் அறிந்த சான் றோரும்;

ஆங்கு என்பது அசை. “புரக்கிலலா”, “விளங்குநா”, “துயில்குநா”, “இயம்பிலா” “மூட்டுநா”, “நோகிலா”, “வெறுக்குநா” என்னுமிவ்வெல்லாம் பிறா எனபது போதரற் பொருட்டு அவ்வனம் அசைகொடுத்தக டீய்வருவனவற்றைப் பிரித்தா என்க.

தம் புரக்கிலலா = (தமிழ்ப்புலவர்களாகிய) தங்களைக் காத்துவருகின்றாரிலலை;

தாஅம் பெரும் பணி வெம் உறு பட்டம் மேய விளங்குநா = (அப்புரக்காத) அவாதாம் பெருமைவாய்ந்த உத்தியோகங்களையும் விருப்பமுறுகின்ற பட்டங்களையும் பொருந்தி ஒளி சிறந்துவருகின்றனர்;

வேலை, பட்டம் என்னுமிவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று நீடு நினைத்து முயன்று தாமொருவரே பணிக்ருகியமையானா பட்டத்திற்குரியமையானா என்றியாண்டிம் பொலிந்து தோன்றும் செயல்களோக்கித் “தாஅம்” என்றன்பெடுத்தும், எய்தபணிக்கு மேற்பணியையும் எய்தப்பட்டத்திற்கு மேற்பட்டதையும் ஓயாமல் விரும்பியரும் இயல்பு கோக்கிப் “பெரும்பணி”, “வெழுந்து பட்டம்” என்றும், தாம் பணியானா தாம் பட்டத்தினா என்று இறுமாந்துவருதலிற் குறைவுபாடாமையை நோக்கி “மேய விளங்குநா” என்றும் கூறினா. பணிகளையும் பட்டங் களையும் நழுவவிடாமற் பற்றிவரும் இயல்புநோக்கி “மேய” என்றன்பெடுத்தது. வெம்— கொடுமையுமாம், நாட்டுக்குத் தீமைசெய்தலின் என்க.

உண்டு உடஇ ஊரது உவந்து இறுமாந்து துயில்லா = (உண்ணவேண்டியவற்றை யெல்லாம்) உண்மும், (உடுத்தவேண்டியவற்றையெல்லாம்) உடுத்தும், (ஊரவேண்டியவற்றை யெல்லாம்) ஊராதும், (வருதலினாலே) மகிழ்ச்சி கொண்மும், (அமமகிழ்ச்சி காரணமாகத் தம் மீனும் பிறரொருமும் இல்லையென நுகருகித்) தலையெடுத்து (கக்வலை யொன்றேனும் இல்லா மையால்) நித்திரைபுரிந்துவருவனரன்;

இவரல்லாத பிறரெல்லாம் உண்ணவும், உடுக்கவும், ஊரவும், உலகக்கவும் வழியில்லாய்த் தலையுள்ளிந்து நித்திரைகொள்ளாமல் நிலைதுலகின்றனர் என்க.

என துணையேனும் பெட்டாகுது இயம்பிலா = என்னவெனும் விரும்பியபடியே பின் னரும் பேசுகின்றாரிலை;

“பெட்டாகு டீயும் பெருவளம் பழுநி” என்றா கயிலரும். சிலர் எப்பொழுதேனும் விரும்பினேனும் அவ்விருப்பத்தை வெளிக்காட்டிற் புலவா பொருள்கேட்டுவிடுவரோ என்றும், பிறா தம்மை நன்குமதித்தல் குன்றிவிடுமோ என்றும் பிறவாறும் கருதி வாயாலும் விரும்புமாகக் கூறலா. கூற்றே இவ்வாறாகுமேல் செய்கையைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவேண்டாம் என்க. ஆங்கிலங்கறது நாட்டுமொழி கதாரூப்போன்று நடித்துப் பெருமைப்பீட்டுவான்வேண்டிச் சிலபுல வாகளைக் கையாட்களாக வைத்துக்கொள்வோர் இவகே குறிகப்பட்டனர் என்க. தனித்த விடத்திலும் அகத்திலும் விரும்பியபடி என்று விரித்துக்கொள்க.

நாட்டுமொழி புலவோர் நலையோர் என்ன முகத்து முன்னரும் நகைத்து பகை மூட்டுநர் = தேசபாஷாவிற்பத்தியுடைய வித்துவான்கள் குற்றமுடையவராவார் என்று நேரிலே இகழ்ந்து கிரித்துத் தாமாகவே பகைமையை அதிகரிக்கச் செய்கின்றனர்;

“நாட்டுமொழிப்புலவோர் நவையோர்” என்றது தேசபாஷாபண்டிதர்க்கும் பொதுநு
த்கி, மாணுக்கரையடக்கியாளுந் புவலகை, புறநாட்டுநாகரீகம், சித்தகத்தம் என்றன்னபலவும்
இல்லையென்று கருதுதல் இக்காலத்துச் சிலந்த இயற்கையாதலின் அப்பண்டிதரை அவர்
பலையோர் என்கின்றர் என்றவாறு. “முடித்து முன்னரும் நடைக்கப் பகை முட்டிகர்”
என்றது புறம்பேதான் துயில்கின்றார் மோழநாகவாது அறிவுத்தாமெ பணக்கின்றார் என்ற
வாறு. “முடித்து முன்னரும் நடைக்க” என்றமையால் அச்சிலந்தக் கட்டுமொழிப் புலவர்
தம்மேல் உள்ள அபவப்பகைத் புலப்படுத்திஞராயிற்று. “பணக்கமுட்டிகர்” என்றமையான்
பண்டிதர்கள் வானாவிர்துதர் அச்சிலவோர் அடரை வானாபகைக்கின்றர்; பண்டிதர்க்குத் கதி
பிறிண்மையின் அடரை கேட்கேதருநின்றர் என்ற குறிப்பித்தராயிற்று.

மகன் கொடை கொடுவர் (தமிழ்ப் புலவரைத்) கருகப் பெண்களை மணந்து கொள்ளு
மாறு கொடுக்கும் கொடைகருப் கொடுத்தகின்றாரிலை;

ஆகலிவாய்வுலாக்குப் பெண்கொடுக்கல் அடமானம் என்று கருதல் இக்காலத் தமிழ்
ரியல்பு. புலவர்களும் பெண்டருடைய கேளார் என்க.

மடவோர் வெறுக்காது = மடப்பம் வாய்ந்த பெண்களும் (தமிழ்ப் புலவர்களை நினைத்தா
லும்) வெறுப்புறுகின்றனர்;

போற்றுவாரும் மரியாதும் இல்லாமையிற் கங்கைபுடைசூளை யடுத்திக்கொண்டு லீன
களிலே வெப்பிலின்றும், மனையொன்றும் சினையாராய்யாண்டு விரிக்கும் மிகச்சிறு பொருளும்
கிடைக்கின்றாராய்த் தடுத்த புலவோர் இருந்துவருதலின் அங்ஙனம் அவரை மடவோரும்
வெறுக்கின்றனர் என்க.

இனி, மடவோர் என்றதற்கு மனையாட்டி எனப் பொருள்கொள்ளுவாரு முண்டு.

என்ன சிறை இன்று மனங்கொண்டு;

வெறுக்கி என்றுது “சிறை இன்று” என்றர் புலவோரது பொறுமை தோன்றற்பொருட்
டென்க. மேற்கூறியபலவாம் வெறுத்தற்குக் காரணங்களாகவிரந்தும் சினைமுற கொள்கவர்
என்பது குறிப்பு. அச்சிலவ கொள்வாரேல் அடுத்து ஆரசினையாய்விடும் என்பது தோன்றற்
“சிறை இன்று” என்றாற்பெரித்தது.

இயல் தாழ் பறுவல் நெருப்பு இடை எரித்து இப்போதும் கையகத்துள்ள இயற்
றமிழ் தூங்குந் நெருப்பிடையிலே எரியவிட்டு அழியுமாறு செய்தலினுளை;

ஏனைய இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்றும் இவற்றுக்குரிய பணுவல்களை யெல்லாரும்
போற்றாமையாகக் கவையப்பட்டன. இதுபோதள்ள இயற்றமிழ்ப்பணுவல்களையும் புலவரைப்
போற்றாநிழர் தீயிடையிட்டு அப்புலவர் அழிக்கிவர் என்று நாட்டாக்கு அச்சங்காட்டிப் புல
வரைப் போற்றுவாறு ஒருகூழ்ச்சி செய்தனா இதுவா விரிபா என்க. புறநுமண முகலியவற்றிற்
பணுவல்களை யிட்டாரேற் சிலாகண்டு ஒருவேளை எடுத்துவிடுவா. அவாகது அங்ஙனம் எடுக்கவுந்
ஒண்ணாமல் நெருப்பிலிட்டிடுவர் என்று அச்சமிகுதி கொள்ளற்பொருட்டு “நெருப்பிடை
யெரித்து” என்றார்.

நிலவு தாழ் மக்கட்கு இருக்கும் ஒரு பெயர்க்கு = இதுகாறும் விளங்கிவந்த தமிழ் மக்கட்கு
இருந்துவரும் ஒப்பற்றபெயர்க்கு,

தமிழ் என்னும் பெயருண்ணம் மொழியால் எய்தப்பெறுதலின் இஃகனம் கூறினார்.
பாஷை காரணமாகவே தமக்குப்பெயர்வாய்த்திருத்தலைத் தமிழர் அறிந்துகொண்டாரிலை என்
பது குறிப்பு.

இறுதி செய்கில்லா அநுந் திறம் புண்ட அநம் தமிழ் கடவுளர் = முடிவின்ச் செய்யாத
அநுநாகிய கூறுபாட்டை ஆபரணமாகப் புண்டிகொண்ட அரிப தமிழ்சினைந்த கடவுளரும்;

அநுந் புண்டவராதலின் இறுதிசெய்திலர் என்க. தமிழ் நிறைந்தமையே அங்ஙனம்
அநுந்புண்டதற்குக் காரணமாகும். மக்களிப்பற்கையைவிட்டு உலகோர் தமக்குச்செய்துவரும்
அவமதிப்பைப்புறக்கணித்துச் செந்தமிழ்க்கு காத்துவருதலின் அவர் கடவுளர் எனப்பட்டார்

என்க. கடவுட்பெயர்க்கொடை பிறாக்கு முண்டென்பதைப் பத்துப்பாட்டினும் கலித்தொகையிலுந் காண்க. ஆண்டாண்டு நச்சினாக்கினியர் எழுதிய விசேடக்குறிப்புகளையும் கோக்குக:

தாய் மொழி பொருட்டு தம் நலம் துறந்து = நாட்டுமொழியாகிய தமிழ்மொழியைப் போற்றியருதல் காரணமாகத் சமத்திரிய நன்மையைநீக்கி;

அரசமொழி பயின்றார்களன்றி இக்காலத்து நன்மையின்மையின் நாட்டுமொழி பயின்று தந்நலந்துறந்தார் என்க. கட் துடி, குதி, பரதந்தையர்விழைவு இன்னவற்றால் நலந்துறத்தல் இயல்பு. மொழியறிந்தையால் நலங்கெடுதல் இங்காவதற்குக் கோலத்திற்கு இயல்பாயிற் றென்க. இதனால் நாட்டார்தம் அறிவின்மை விளக்கப்பட்டது.

சீரிய நோன்பு செயிர் அற்று செய்து = சிறந்தனவாகிய குணஞ்செய்கைகளுக்கும் காரணமாகிய நோன்பினை (விரதத்தை) தந்தகாலத்தார் தம்மை அவமதித்தல் முதலாய் இழிவுசெயல் களுக்கு உட்படவேண்டிய குற்றத்திற்குப் பாதறிமாமாகாமல் நீங்கிச் செய்துவந்தமையால்;

நற்குண நற்செய்கைகளே யுடையாரே நோன்புசெய்தற்குரியாரா என்பாரா “சீரிய நோன்பு” என்றும்; தமிழ்ப்புலவர்கள் இக்காலத்தார்க்கும் தமிழ்க்குமே இழிவு செய்யவேண்டியதுவே இப்பகை, அவவியற்கையாகிய குற்றமற்றா இவர் என்பார் “செயிரற்று” என்றும், எக்காச ணத்தை முன்னிட்டும் உண்மையை அழுட்டித்தற்கு உரவோர் மடியாராதலிற் “செய்து” என் றுங் கூறினா.

[திருநாண் மங்கலஞ் செந்தமிழ்த் தாயின] செம் தமிழ் தாயின் திரு நாண் மங்கலம் = செம்மையாகிய தமிழ்த்தாயின் சீகரம் பொருத்திய நூலாகிய மங்கலியம்;

ஒரு மாண் கழுத்தில் ஊழிதொடும் வாழ்ந்து வருமாமு = ஒப்பற்ற கழுத்திலே பிரளயந் தோடும் நிலைத்து வரும்படி;

காத்த வளம் சால் வண்மையா = காப்பாற்றிய வளப்பம் நிறைந்த கொடையையுடையாரும் ஆகிய பண்புதர்கள்;

தமிழ்மாதாக்குரிய நூலுழியாமற் காத்தவர் என இருபொருள் படுதலே யுய்த்துணர்ந்து கொள்க. மற்றைய மடவார்தம் கழுத்திலுள்ள நூல்களுக்கும் தமிழ்த்தாயின் கழுத்திலுள்ள நூலுக்கும் ஒரு வேற்றுமை யுண்டென்பது “தான்” “ஒருமாண் கழுத்தில்” என்றா. என்றும் நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்பார் “ஊழிதொடும் வாழ்ந்து வருமாமு” என்றார்.

பொருள் உடையவரேல் = (உல்லற முதலியவற்றை நடாத்துதற்குத் தக்க) செல்வ முடையவரேல்;

புடை சூழ் செல்வர் = (அவர்தம் செல்வத்து) மருங்கிலே பொருந்திய தணவர்கள்;

புலவர்தம் சிறப்புத்தோன்றப் “புடை சூழ் செல்வர்” என்றார்.

அருள் தருகல்வியின் ஆட்சி சான்றவா (தன்னை முறையோடு கற்றுத் தேர்தார்க்கு அம்மை இன்பத்திற்குக் காரணமாகிய) அருட்செல்வத்தினைத் தருகின்ற கல்வியை ஆண்டவரும் ஆட்சி நிறைந்தவராவர்;

கற்றவராவர் என்றபடி. “கற்றலிற் கற்றாரை வழிபடுதல் சிறந்தன்று” என்பவாகவின் இவ்வாறுகூறினார். கற்றவர்களித்தலே உலகத்தை வளர்ப்பதும், அளிப்பாமைமே உலகத்தைத் கெடுப்பதும், ஆம் எனவும் குறிப்பித்தாராயிற்று. தற்காலத்துத் தமிழ்நாட்டாரூட்பலர் தமிழ்ப் புலவரைப் பாதுகாவரம் பிறரைக் காத்துவருகின்றனாராதலின் அவர் செய்கை அவர்க்கே கேடு பயக்கும் என்று குறிப்பித்தாரும்.

இல்லாதவரேல் = (அக்கற்றவர் செல்வம்) இல்லாதவராமாயின்;

இயையவர் கல்லா மடவர் என கருது நிலையவர் = அவர்தம் புடைசூழ்ந்த செல்வர் கற்றறி வில்லா மடமை பொருத்தியவர் என்று (சான்றோர் யாவராலும் இகழ்ந்து) கருதப்படும் நிலையிற் சாவர்.

இதனாற் றம்புடை சூழ்ந்த புலவரைக் காத்துவருமாறு செல்வர்க்கெல்லாம் செவியன் றுதத்தினராயிற்று.

(57) தொல்லோ ருணர்த்திய நன்னெறி தவாஅ
தயல்வர் கலையையு மாராயந் தறிந்து
பெருமைகொடு வாழுதல் பெட்பா மென்றல்.

- தீட்ப வெப்பந் தகுதியொடு நாடு
வாயது தொழினிலை வாய்க்க விவழநிற்
கேன்ற வலியு மினிதாக்கு மீ.ம
மன்ற வலவும் சிறவு மனிதகவர்
- 5 தோன்று பிணிக் கு மருகுந் தண்ணை
சான்ற வுரிக்கைக ளரியன பர் மெ
பருத்தியுந் துருநம் வருத்தம் பாராநின்
ரிருக்கையா வாழ்க்கைக் கின்றியலை கிள்ளத்
திருத்தாந் பாரின் ம கீர்சர் னெறியு
- 10 முன்னம் பரக்கு மியவுந் துண்ணையு
மின்னவும் பிறவு மினிதந் தியன்றன
ரிவ்வா ளுகவு மிறறைஞர்ன் றவரு -
சிலசே,
- அவரினு தூட்ப மார்தன செனக்கொடு
- 15 முக்தை தொட்டு முறைவரு மாவலையர்
தபகம் கிருபபிற றபுத்தாறழ் குந்
இவசே,
ஒலகாப் பெருமைத தொல்காப் பிபுழாம்
வாளுவர் வழங்கிய தென்றாகுநிழ்வு புலமுஞ்
- 20 சுவைகசிற தூற்று நவையில பண்டைத்
தண்டாநிழ்ப் பணுவலுந் தருஞ்சார் பினர்கொர்
லாறுகடை - யிட ட பத வுலகைக் கூல
புதல வுணவும் பிறவு முறையே
மார்த்திப பிறவழங்கு மார்தல் ரேயோ
- 25 ஆகவி னின்னோ சா சியுட் பாரம
லூடற்கருவி யமைபடி முயர்வரு விரப்ப
முயிர்வோ மயக்கு மொன்றிய வையம்பெநம்
புதத் தியற்கையும் புந்திகொடு துரிஇய
பழக்க வழக்கம் பாற்பட வணிருநல்
- 30 விற்பழந் றெங்கி யிலகுந்
லன்புந் றமர்வழக் காறா கும்மே.

(இருள்.) தட்பம் வெப்பம் = குளிர்ச்சியும் உஷ்ணமும்;

உலகத்தின் பருவகாலம் ஆரூகப்பிரித்து வழங்கப்படும். ஆவணி மாதம் முதல் இவ்விரு மாதம் ஒவ்வொரு பருவமாக முறையே கார், கூசர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதல வேனில் எனப்பிரிவுபடும். ஆயினும் துணுகிரோக்குங்கால் இவ்வாறு பிரிவுகளும் மேலைய இரண்டினுள் அடங்கும் என்ப. குட்டின் அபாவமே சட்பமாகும் என்றும் ஒருசார் வழக்குப் பற்றித் தட்பம் முதற்கட கூறப்பட்டது போலும். அன்றேல் நமது நாட்டார் விரும்புவது தட்பமாதலின் அநாவணம் கூறப்பட்டது எனினும் பொருந்தும்.

தகுதியொடு நாடு வயது தொழில் நிலை = தக்கதோடு தேசமும், வயசும், தொழிலும்; நிலைமையும் ஆக;

அறிவு, ஏழக்கம், குணம், நடுவுநிலை ஆகியவற்றைத் “தகுதி” என்றது குறிக்குமேனும் ஈண்டுச் செல்வம், வலிமை முதல்வயவராதாக குறிக்கின்றது. இவ்வறதாவநகனையும், ஆச்சிர மங்களையும் “நிலை” என்றான் குறிக்கும். தொழில்கொணடு வருணம் உய்த்துணர்ப்பாஸ்தாகும்,

வாய்ந்த இவற்றிற்கு = பொருந்திய இவைதமக்கு;

என்ற வல்சியும் - இயல்பு உண்வினையும்;

உணவு முதலியவெல்லாம் கிதோஷ்ண நிலைமைக்கு ஏர்குமாறு இருக்கல்வேண்டுமென்பார் “தட்பம் வெப்பம்” என்றும்; அக்கட்ப வெப்பங்களுக்கது ஏற்ப அமையும் உணவு முதலியன செல்வர் முதல் எளியோர் ஈராக உன்னாயிதர் ஈன்றாக ஈர, உவவு மறு இருத்தல் வேண்டுமென்பார் “தகுதி” என்றும்; ஏழைக்கு அமைக்கப்படும் உணவு முதலியன அவாதாம உண்மைமுதலியன பெற்றும்பதற்கு ஏற்றானாய் இருக்கல்வேண்டும் என்பார் “தகுதியொடு” என்றும்; சீதோஷ்ணம் தகுதி என்பன நிலையிலுப்கும, உணவு நாட்டில் அகப்படக்கூடியவற்றிற்கும் ஒக்கிருக்க தல் வேண்டுமென்பார் “நிலை” என்றும்; அவ்வெல்லாம் ஒக்கிருப்பினும், குழவி, இளமை முதலாய் பருவநிலைக்கு ஏற்றவாறு அமையப்பெருவிழன் ஒருபயனும் இல்லையாதான் “வயது” என்றும்; மேற்கூறிய அனந்தம் தொழில் நிலைமைகளுக்கு ஒத்தனவாய் இருக்கலும் ஆவசியகம் ஆதலின் “தொழில்” என்றும்; இவ்வறதாவநகன்களும், ஆச்சிரமங்களுக்கும் மேற்கூறிய வெல்லாம் வேற்றமைப்பட்டிருக்கலின் “நிலை” என்றும் கூறினா. “தொழில்” என்றதனை “நிலை” என்றதனுட்பொருதவிடாது கணிக்கக் கூறிய காரணத்தான் யாதோவெனில் தொழிலானது ஒவ்வொரு வருணத்தின்களும் பலாடியாக வேற்றமைப்பட்டிருக்கலின் அநாவணம் கூறப்பட்டது என்ப. இதனாட்டா உண்மையும் நமது நாட்டாருண்மையும் மன்காயது வேற்றுமை தெளிக. விரிக்கிற பெருகும்.

இனிது ஆகும் ஆறும் - (அவவுணவை) இனிதாகச் செய்துகோடும் வழியையும்;

கூலமுதலியவற்றையுங் காய்கிழங்குமுதலியவற்றையும் உணவு சென்களும் வழியை என்பதுவே ஈண்டுப் போந்தபொருளென்க.

பாகசாத்திரம் முதலியன அவவழியைப் புலப்படுத்தும். இவ்வாறு அளக்கியுமும், ஈன்றுக்குத்தூட்டமையும் தெளிவும், நாவிர்துசு சுவையும, ஈழக்கிறதம் மனமும், இன்ன பிறவும் தருவனவாக ஆக்கிக்கொடல் வேண்டுமென்பார் “இனிதாகும்” என்றும்; அவ்வாக்கு தலைப் பழக்கமுடையாபாற் கேட்டுணந்து பழக்குதல் வேண்டுமென்பார் “ஆறும்” என்றும் கூறினா.

ஆன்ற அளவுக்கற்றை அளவினையும்;

“ஆன்ற” என்பது கால், காற்றை எண்ணுக்கு ஆல் என்றும் முகனிலையடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். ஆன்ற “ஆன்ற” என்றாயிற்று என்பாரும் உண்டு. தூய்மை, சுவை, பண்மணம், உண்மை என்பன பலவம் கறையப்பெறுதற்கு ஓரளவு உண்மென்பார் “ஆன்றவனவும்” என்றார்.

அளவான்றிருத்தலையும் என்றகால் அச்சுவைகளை பிழைபடுமாதலானும், சொற்பவ்கும் ஆதலானும் “ஆன்றவனவும்” என்று கூறினார். இந்நூலாசிரியர் அக்கவலைகைபட நன்கு லிஷயத்தை ஏற்குமாறு கூறினர் ஆதலின் விதிமுறைகொண்டு சீருத்தலையும்மட்டுத் தழுவிச் சென்ற

நிலர். விதிசூற வேண்டியவிடத்தும் விஷயக்கூறிக்கொள்ளுமிடத்தும் முறையே சேருந்தனையும்படவும் அவற்றுடன் ஒசைபடவும் ஆண்டாண்டு அமைத்தச் செல்கின்றனர்.

ஒன்றினோடு மற்றொன்றினைச் சேர்த்தல் என்னும் பொருள் அளவும், சூட்டின் ஏற்றத் தாழ்விற்குரிய சூட்டளவும், இவற்றிற்குவேண்டிய காலவளவும் இன்னபிறவும் அடங்குவதற்கு “ஆன்ற வளவும்” என்றொன்றையும் ஒன்று.

பிறவும் அளித்தனர் = இவைபோன்ற பிறவற்றையும் கொடுத்தவரும்;

பாத்திராவகை, இடவகை, விறகுவகை, செய்வோர்வகை, ஆக்குதற்குரிய காலவகை, உண்ணுதற்குரிய காலவகை என்னும் இக்கொடக்கத்தனவற்றையெல்லாம் “பிறவும்” என்ற தனும் நழிஇக்கொண்டார்.

தோன்று பினிக்கு மருந்தம் = (பழவினைக் காரணமல்லாத ஏனைக்காரணங்களால்) உண்டாகின்ற நோய்களைத் தீர்த்தும் மருந்தினையும்;

பழவினைப்பயனாய் வருமார்களா அஃவினைக் கழிவினன்றித் தீராவாகலின் மருந்தினும் தீர்க்கப்படுவன ஏனைக்காரணங்களாலவரும் பினிகளேயாம்.

துணைமை சான்ற உகைகைக்கு உரியன = (மேற்கூறியவற்றிற்குத்) துணையாகுந் தன்மை நிறைந்த ஆடைக்கு உரியனவாகிய;

ஆடையினாலே உடலமைதிக்குத் தக்காங்கு வெப்பதப்பங்களை அமைத்துக்கொடுக்கக் கருதித் “துணைமை” என்றும், அவ்வாடைக்குத் தூய்மைமுதலியன அமையாவிடின் மேற்கூறியவற்றிற்குத் துணைமையாகாத ஆகலின் அது தூய்மை முதலியவற்றைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பார் “சான்ற” என்றும் கூறினார்.

பட்டும் பருத்தியும் தந்த நம் வருத்தம் பாற்றினர் = பட்டினையும் பருத்தியையும் (கண்டறிந்து நமக்கு) உதவி நமது துயரை நீக்கியவரும்;

“பட்டும் பருத்தியும்” என்றோடும் சரிகை, மயிர் முதலியவற்றையும் தழுவிக்கொள்க, தூய்மையும் பிறவும் பட்டிடத் துணைமையற்றி அது முற்கூறப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் தாமே வைத்தபலியாமல் நம்மோர்செல்லாம் கொடுத்தருளினர் என்னுமுகத்தால் அவர்தம் பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்தினாராயிற்று.

இருக்கையும் = வீடு முதலியவற்றையும்;

பீடமுதலிய ஆசனங்களும் அன்னபிறவும் “இருக்கை” என்பதனான் அடங்கும்.

வாழ்க்கைக்கு இன்றி அமைகில்லா திருத்தம் பயின்ற சீர் சால் நெறியும் = (மேற்கூறியவற்றைக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும்) வாழ்க்கையை நடத்தற்கு இன்றியமையாத திருத்தம் பழகி வந்த சீர்த்தி நிறைந்த நீதிகளையும்;

வாழ்க்கைக் கின்றியமைகில்லா நெறி; திருத்தம் பயின்ற நெறி; சீர்சால் நெறியென்க. உலகத்தார்க்கு நடுவுநிலைமை முதலியன வாய்க்கப் பெறுவிடில், ஒருவர்க்கொருவர் பொருமை கொண்டு கலாம்பலவினைத்து மடியுற்றுபன்று கள்வராகிக் கெடுவராதலின், அக்கேடுமுதலியன வின்றி வாழ்தற்கு, ஒரு நீதிதூல் வேண்டுமாதலின் “வாழ்க்கைக் கின்றியமை கில்லா” என்றும்; தேயத்தானும், காலத்தானும், பிறவாற்றானும் முறையே வேற்றுமைப்பட்டு எற்குமாறு திருத்த

* இளம்பூரணவடிகளும் இக்கருத்தையேகொண்டு பின்வருமாறு கூறினர்:—“மேற்சொல்லப்பட்ட ஒசைவகையால் அல்லாது பட்டாங்கு கூறார் என்றவாறாயிற்று. பட்டாங்கு கூறலாவது ஒசையொழிந்து சேருந்தோயும் படக்கூறல். அவ்வாறு சொல்லுங்கால் பட்டாங்கு ஆகாது என்பதூஉம், அடியுந்தொடையும் பெற்றவந்ததாயினும் தூவின்பாற் படுதல் உரையின்பாற் படுதல் என்பதூஉம் கூறியவாரும். அது வருமாறு “இவகையடியும் * * * * * தைந்தாகும்மே” என்பது ஆசிரியப்பாவிற்குரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஒசையின்மையால் ஆசிரியம் என்பபாது தூல் எனப்படும் என்றுகொள்க.”

முற்று வருதலின் “திருத்தம் பயின்று” என்றும்; ஈன்மக்கள் எல்லாரும் சேரும், சிறப்பும் பெறுதற்குக் காரணமாக இதுவே அமைதலிற் “சீாசால் டெறி” என்றும் கூறினார்.

முன்னம் புரக்கும் இயவுவது உண்மையும்—உள்ளத்தை (கீழியவழியினின்றும் நீக்கி நல்வழியிற் செடுத்து) ஆட்கொள்ளும் கடவுள் உண்டு என்று உண்மையையும்;

முன்னம்—மனசு; இயவுவது—தலைவன். ஒருவர் மனதிலேயை மற்றொருவர் அறிதல் சாலாது. அவ்வளவாகவே எத்தனை ஆணையிட்டு என்னெனியின் முயன்றுவருமாறு வற்புறுத்திக் கூறினாலும் உலகத்தவர்களை அறியாத சாராளியர் உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவருவர். மனசினையும், பிறவற்றையும் அறிந்தானும் ஆட்சி இயக்குகுண்டென்று அறியப் பெறுவதே நன்முயற்சியினபாற்பட்டு நலமுறவா. ஆதலின் “முன்னம் புரக்கு மியவுவது துண்மையும்” என்றார். “பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெய ரியவு” என்பது முருகாற்றுப்படை.

இன்னவும் பிறவும் = இத்தகையவற்றையும் பிறவற்றையும்;

அரசாங்கமும், மீம்பெரும்புத்தமும், உயிருடல்வளமும், வுயற்றைசெயற்கைகளும், அழிதலும் வளாத்தலும், உறுதலும்பெறுதலும் ஆகியவெல்லாம் இனிதடங்க “இன்னவும்” என்றும், முத்திவகைகள் அடங்கப் “பிறவும்” என்றும் கூறினார். இவற்றையெல்லாம் உபதேசவழியானும் நல்வழியானும் தந்தருளினார் எனக.

இனிது ஈந்து இயன்றனர் = இனிதாக அளித்து விளங்கினவரும்; (ஆகிய இவர்தாம் யாவரோவென்னில்? என்றோர் எனக.)

நாம் அவற்றையெல்லாம் செயலிற் கற்றுணர்ந்து எட்டிநின்றுதல் எளிகன்று. அவ்வாறாகவும் சிரமம் சிறிதுநிறி அவற்றையெல்லாம் எளிதிலேபெறுமாறு உதவியருளினா என்பார் “இனித்தும்” என்றும் இத்தகைய செயற்கரியசெடகை பெய்கையையானே அழியாது விளங்கி வருகின்றனா என்பார் “இயன்றனர்” என்றும் கூறினார். தாம் அரிநின்றுத்து கண்டவற்றையெல்லாம் பிறர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்ற எண்ணியல்லாதவராய் மனமகிழ்வோடு கொடுத்தருளினா என்பதுதோன்ற “இனித்தும்” என்றனர் என்றலுமொன்று. அவர்செய்துவந்த பேருதலியெல்லாவற்றையும் அறவேமறநீருக்தும் கம்மவாக்துள் அவர் இயல்விலையென்றும், நம்முன்னோரிடத்திலே இயன்றவந்தா என்றும் குறிப்பித்தன்பொருட்டு “இயன்றனர்” என்று இறைகாலகதிற் கூறினார் என்றலுமொன்று.

இவ்வாறு ஆகவுள் = (அச்சான்றோர்கள் நம்மவர்க்குச் செய்த உதவி) இவ்வழியாகவும்; அன்னொருதம் செய்கைமுலாகவே அவர்கடையறிதல் இக்காலத்தாகு இயலுமாதலின் இன்னவராகவும் என்குது “இவ்வாறாகவும்” என்றார். அவ்வான்றோர் நம்மனோர்க்குச் செய்துவந்த உதவிகளையே நினைந்துருகிப் பாடிவந்தனராகலின் அவ்வாற்றத்து அவர்கடம் செய்ய்கையின்மேல் இந்நூலாசிரியாக்து மனஞ்செல்லப்பெற்று அவர்செய்த உதவி இவ்வழியாகவும் என்று கூறினார் என்றலும் சாஸ்பொருதும்.

இற்றை ழான்றவருள் = இக்காலத்தார் தம்முள்;

சிலர் = சிலலோர்தாம்;

அவரினும் துட்பம் ஆந்தனர் = என கொடு = அவ்வான்றோர்தம்மினும் தம்மை மிக்க துண்மதிநிறைந்தவர் என்று நினைந்துகொணும்;

இங்ஙனம் நினைப்பவர் பேரையர் எனப்படுவர். அன்னவரைக் காணலும் தகாது. “சூற்றத்தை நன்றென்று கொண்டு குணமிறிச்—செறற முதலா வுடையாரைத்—தெற்ற—வறிந்தா ரென்றேத்த மலர்களைக் கண்டாம்—துறந்தெழுவார் துயக்காட்சியார்” என்பது அறவெறிச் சாரம். “வினைய மோர்சிலாது—ஒருசெயல் விரைந்துசெய் துயங்கி வாழ்தலும்” சீழ்மக்கட்கு இயற்கையென்று கத்தப்பராணக்கூறும்.

முத்தைதொட்டு முறை வருஉம் அவ் எ(ல்)லாம் = பழமைதொடங்கி முறைமையாக வருகின்ற அவற்றையெல்லாம்;

முந்தை முத்தையென விகாரப்பட்டது. “முத்தை வளுஉங், காவந் தோன்றி” என்பது தொல்காப்பியம். மேற்கூறியவெல்லாம் படைப்புக் காலத்தொடங்கி உள்ளனவென்பார் “முத்தை தொட்டு” என்றும், அவற்றைப் பெற்றபலனும் மிகப்பலவென்பார் “முறைவருஉம்” என்றும் கூறினர். முடையாகவரவும் அவற்றையெல்லாம் மாற்றுகின்றனரே என்னும் ஆச்சரியத்தோன்ற “வளுஉம்” என்றனபடுதலுது.

தம் தம் விருப்பில் தடித்து உறழ்துநா = தங்கள் தங்கள் விருப்பத்திற்கேற்றமாய் (முறைமையுற்றவரும் அவற்றையெல்லாம்) ிரித்துக் கெடுத்துவேறுபடுகின்றனர்;

கான்றோர் உலகவளர்ச்சிகருகி ஈடுபுதிர்வையில் வீழ்நிருந்து அளித்த நல்விதிகளையெல்லாம் தீமை பயப்பணவாகக்கருதித் தஞ்சன் தஞ்சன் அறுபுழம் உக்தியு மில்லாப் புதுமுறைகளைச் செய்தோர் என்பார் “அயவெலாந் தத்தம் விருப்பில்” என்றும் அஃசேர்க்கவற்றோனே உலகவளர்ச்சி கெட்டொழிந்தது என்பார் “தடித்து” என்றும், இங்ஙனையே அவதூறும்முன்னும் பிறந்தமுன்னும் தாந்தாம் கண்டவற்றையே மேன்மையுடையனவாக ஒருவரோடொருவா கருத்துமாறுபட்டு இகலிக் கலாம்விரிப்பா என்பார் “உறழ்துநா” என்றும் கூறினர்.

இவரே = (இவ்வாறு ஆன்றோர் செய்கையோடு முரண்பட்டுப் புதுமுறைகளைச் சேர்க்கக் கருதிய) இவர்தாம்;

ஒல்கா பெருமை தொல்காப்பியமும் = துளர்ச்சியடையாத பெருமையுடைய தொல்காப்பியத்தையும்;

சொற்கவைமுதலியவற்றிலும் பொருட்சிறப்பு முதலியவற்றிலும் “ஒல்கா” என்க. எத்தனையோ வழிதூல்கள் உண்டாகியும் அவற்றையெல்லாம் போற்றினளர்த்தற்குப் பலர் மலிர்நிருந்தும் அவையெல்லாம் இருந்தவிடமுந்தெரியாமற் கெட்டொழிந்துபோகவும், தொல்காப்பியமோ இடைச்சங்ககாலமுதலாக இதுதானும் தன்பெருமையிற் கெட்டொழியுதா நிலைபெற்றது என்பார் “ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியமும்” என்றார். ஒல்துதல் குறைதலுமாம்.

வள்ளவர் வழங்கிய தென்ற தமிழ் புலமும் = நிருவல்லுவார் கொடுத்தருளிய தெளிந்த இனிமைவாய்ந்த தூலாகிய திருக்குறளாயும்;

தமிழ்மொழிர்நுச் சிறப்பளிக்கவர் என்பதுதோன்ற “வள்ளவர்” என்றும், உலகத்தார் அளித்தகொடை எவற்றினும் சிறந்ததென்பார் “வழங்கிய” என்றும், உலகவழக்கினும் செய்யுள் வழக்கினும் மீறறநுகிந் தத்தம்மை எல்லாரும் அறிந்துவருமாறு அடைவுபெற்றி இலக்கண முறைப்படி அமைத்தனர் என்பார் “தென்ற” என்றும், எவர்க்கும் எப்பொழுதும் இனிமை கொடுப்பது இஃகொன்றே என்பார் “தமிழ்” என்றும், தூல் என்ற மாதவியையானே எல்லா ரானும் அறியத்தக்கது இஃகொன்றே என்பார் “புலமும்” என்றும் கூறினர். தமிழ்ப்புலம் தமிழ்துலுமாம். உள்ளுவனாரைத் “தமிழர்” என்று பிறசொல்லுந் கூறுபாக்கின் அவர் னாலும் அங்கனம் கூறப்பட்டுதலினும் அமையும்.

சுவை கசிந்து ஊற்றும் சுவை இல் பண்டை தான தமிழ் டனுவலும் = (சொற்கவை பொருட்சுவை முடைய) சுவைகள் கசிந்து (அக்கசிவு மிசுறியானே) ஊற்றெடுத்துப் பெருகு கின்ற குற்றமில்லாத பழைய தண்ணிய தமிழ்தூல்களாயும்;

சுவை கசிந்தூற்றும் பனுவல்; சுவை இல் பனுவல்; பண்டைப் பனுவல்; தண்டமிழ்ப் பனுவல் என்க. ஆராய்வார் உள்ளத்தில் ஊன்றியவுடன் சுவை சரிபத்தொடங்கும் என்பார் “சுவைகசிந்து” என்றும், உள்ளத்தில் ஊன்றப்பெற்றவர் இடைவிடாத ஆய்ந்தாய்ந்து பழகி வரின் ஊற்றெடுத்துப் பெருகுமென்பார் “ஊற்றும்” என்றும், பிறமொழிநூல்கள் தனித்தனி ஒவ்வொருவரார் பெரும்பாலும் யாக்கப்பட்டமை போலாத ஒவ்வொன்றும் அவ்வத்தையின் முறையே கைபோகிய உத்தமப் பாவலர்களான் இயற்றப்பட்டுப் பலப்பல காலம் உலகத்தில் உலாவி அவற்றுள் நன்மக்களார் கொண்டாடப்பெற்றவற்றைப் பின்னுள்ளார் ஒவ்வொரு னாலா உத் தொகுத்துச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றுவார் ஆதலின் அவையெல்லாம் குற்றமற்றனவாகும் என்பார் “நலையில்” என்றும், இக்காலத்தார் அவ்வழக்கினின்றும் வழுவினர் என்பார்

“பண்டை” என்றும், அவைகளே தண்ணிய தமிழ்நூல்கள் எனப்படும் என்பார் “தண்டமிழ்ப் பனுவலும்” என்றும் கூறினார்.

தரும் சார்பினர்கொல் = தருகின்ற தன்மையுடையரோ;

வேற்றுமொழி ஒன்றினைப் புதிதாகத் தாமே இவ்வாறெல்லாம் உண்பெண்ணிக் கொள்வார்களோ என்றபடி.

ஆறுகடை இட்ட பந்து வகை கூலம் முதல் உறாவும் பிறவும் = ஆறு என்னும் இலக்கத் தைக் கடையிலே படைத்த பந்து (பறிஞறு) வகையினையுடைய கூலங்களை முதலாகவுடைய உணவுகளையும் பிறவற்றையும்;

காய்கனி கிழங்கு, பால் தயிர் பெய் மோர், முகலியலெல்லாம் அடங்குவதற்கு “முதல்” என்றும்; சித்திரம், சிற்பம் என்றற்றெடுக்கத்தனவும், மேற்றொல்லியவற்றுட் கூறப்படாதனவும் அடங்குவதற்குப் “பிறவும்” என்றும் கூறினார்.

முறையே மாற்றி பிற வழங்கும் ஆற்றலரேயோ = முறைமையாக அவற்றையெல்லாம் கலந்து (அவற்றிற்கொத்த) பிறவற்றைக்கொடுக்கும் அத்துனைத் திறமையுள்ளவராவரோ;

நிறமையுள்ளார் கொடுத்தவற்றையெல்லாம் அறவேமாற்றாதல் வேண்டுமென்பார் “முறையே மாற்றி” என்று கூறினார். முடியாது என்றபடி.

ஆகவினை = ஆதாரணத்தானே;

இன்றோர் ஆட்சியுள் படாமல் = இந்தகைய இழிசனர்தம் ஆளுகையிலே அகப்படாமல்;

அன்றோர் என்னது “இன்றோர்” என்றனர், இவரே அதிகாரப்பட்டுச் சுயீபீத்திருத் தலின் என்க. தரகன் முறைமை நியாயமுடையதுவாகவும், ஆன்றோர் முறைமை நியாயமற்றதாகவும் மருட்டிக் தம்வசப்படுத்துவர் ஆதலின் அவர்தம் ஆளுகை இடத்தையும் மிதித்தல் கூடாது எனபார் “ஆட்சியுட் படாமல்” என்றும் கூறினார். இவர்தம்கோட்டியை வெள்ளைக் கோட்டி எனப். “பிறவோ ரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்”, “வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொழியின்”, “செய்ந்நன்றி கொலவன்மின்” என்பன சிலப்பதிகாரம்.

உடல் கருவி அமைப்பும் = யாககையின்கண் உள்ள மெய், வாய், முதலியகருவிகளின் அகம்புற வளம்பிணையும்;

கமது எண்ணத்திற்கு அகப்படாமலிருந்து நம்மால் அளிக்கப்பெற்ற ஆகாரங்களைச் சீரணமாக்கி எவ்வெப்பாகங்கள் எவ்வெவ்விடங்களிற் சோக்கப்படவேண்டுமோ அவ்வப்பாகங்களை அவ்வவ்விடங்களிற் சேர்க்கும் உள்ளுறுப்புக்களின் விகோதத்திறமைகளும்; வெளிப்பொருள்களைக் கண்டறியுமாறும், உட்பொருள்களைக் காணுமாறும், விசித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கண்களின் அமைப்பும்; இன்னபிறவற்றின் அமைப்புக்களும் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்வதால் இறைவனது உண்மையும், அவனதன் ஆற்றலும் நன்கு புலப்படும்.

உயிர் வரு வியப்பும் = அவ்வுடலுக்குள்ளே உயிர் வந்துபொருந்தும் வியப்பினையும்;

ஒன்பது வாய்க்களையுடைய உடலின்கண்ணே உயிர் எங்கனம் பொருந்தியிருக்கின்றது, எங்கனம் வருகின்றது என்று ஆராய்வார்க்கு நிகழ்வது வியப்பாதலின் “உயிர்வரு வியப்பும்” என்றார்.

உயிர் போம் மயக்கும் = அவ்வந்துபொருந்திய உயிரானது உடலிலிட்டு நீக்கிச்செல்கின்ற மயக்கமும்;

தம் உடலிலிட்டு உயிரீங்குதல் அறியப்படாதிருத்தலினாலும், அநீக்கம் துன்பத்தருவதொன்றதலினாலும் “உயிர்போ மயக்கும்” என்றார். உயிர் பிரியமுன் புலன்கள் சோர்ந்து ஒடுக்கும் வரைக்கும் அடையுந் துன்பமே இங்ஙனம் குறிக்கப்பட்டது. புலன்களின் ஒடுக்கத்தின் பின் நித்திரை போயாடுகுப்பத் துன்பவுணர்ச்சி தோன்றுவதில்லை.

ஒன்றிய மீம் பெரும் பூத்து இயற்கையும் = பொருந்திய மீந்து பெரியபூதங்களினது இயல்பாய் குணமும்;

நமது உன்னும் புறத்தும் இருப்பன கீம்பெரும் பூதமாகலின் “ஒன்றிய” என்றனர் நமது உடம்பும் கீம்பூதச்சேர்க்கைத்து ஆதலின் “கீம்பூதத்து” என்றார்.

கீம்பூதங்களாவன பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம். இவை முறையே மண், நீர், தீ, காற்று, வின் எனவும் சொல்லப்படும். இவற்றின்குணம் ஆகாயம் சத்தகுணம் உடைத்து; காற்று சத்த பரிசுங்களை உடைத்து; தீ சத்த பரிசு உருவமென்னும் முக்குணங்களையுமுடைத்து; நீர் அம்முன்றலோடு இரச குணத்தையும் உடையது. மண் அந்நான்களோடு கந்தமென்னும் குணத்தையும் உடையது. இவற்றின்றொழில், ஆகாயம் வாயிலாகி மற்றையபூதங்கட்கு இடம் கொடுக்கும்; காற்று சலித்து எவற்றையும் திரட்டும்; நெருப்பு சுட்டு ஒன்றுவிக்கும்; புனல் நெகிழ்ச்சிசெய்து குளிர்ப்பிக்கும்; மண் வன்மையாகி எல்லாவற்றையும் தாங்கும். இப்பூதங்கள் தத்தம் தன்மைநீங்கி மண்மெய்யாகவும், நீர் வாயாகவும், நெருப்பு கண்ணாகவும், காற்று மூக்காகவும், ஆகாயம் செவியாகவும் நின்று உடம்பாகும். பொறிகடோறும் விநியோகப்பட்டு புலன், சுவைமுதல் ஐந்து வகைப்படும். இவ்வைந்தும் பொறி கீந்தினுமேறி மண்ணை மெய் ஊராயும், நீரால் வாய் சுவையாயும், தீயார் கண் ஒளியாயும், காற்றான் மூக்கு கந்தமாயும், ஆகாயத்தார் செவி ஒசையாயும் வந்து அமையும். அன்றியும் மண்ணின் பகுதி நரம்பு, இறைச்சி, என்பு, மயிர், தோல் என ஐந்து; நீரின் பகுதி மூளை, சுக்கிலம், நிணம், உதிரம், நீர் என ஐந்து; காற்றின் பகுதி யும். தீயின்பகுதியும், பசி, சோம்பு, மைதுனம், காட்சி, நீர்வேட்கை என்னுமைந்துமாம். ஆகாயத்தின்குணம் வெகுளி, மதம், மானம், ஆங்காரம், லோபம் என்னும் ஐந்துமாம். இவற்றின் விரிவுகளையெல்லாம் ஆயுள்வேதம் முதலியவற்றுட்காண்க.

புந்தி கொடு துரீஇ = அறிவைக்கொண்டு தேடி ஆராய்ந்து பார்த்து;

பன்னாள் நீண்டு ஆராய்தல் வேண்டும் என்பது போதாத “துரீஇ” என்றனபெடுத்தது. வெளி நோக்கத்தார் நோடாது உண்ணிலைமையை நன்கு ஆராய்தல் வேண்டுமென்பார் “புந்தி கொடு” என்றார்.

பழக்கம் வழக்கம் பார்பட அணிந்து = பயின்றுவரல் வேண்டியவற்றையும், வழங்கிவரல் வேண்டியவற்றையும் தந்தம் பகுதிகளுக்கு ஒக்குமாறு செய்துவருதலை விரதமாகப் பூண்டு கொண்டு;

நல்ல இன்பம் உற்று ஒங்கி இலகுதல் = நல்ல பேரின்பத்தை இருமையினும் அடைந்து சீர்த்தி முதலியவற்றான் மிக்குயர்ந்து விளங்குவது;

மற்றவற்றான் எய்தப்பெறும் இன்பம் முடிவிறுன்பமாகி வருதலைப்போலாகாது இவ் விற்பம் அழியாத இன்பம் என்பார் “நல்லின்பம்” என்றார்.

அன்பு உற்று அமர் வழக்கு ஆறு ஆகும் = அன்பினாலே ஈண்டுப் பொருந்தி வாழ்ந்துவரும் வழக்கத்தின் பயனாகும்;

“என்பு தோலுடை யார்க்குமி லார்க்குந்தம்-வன்பு கைப்புலன் மாசற மாய்ப்பதென்- முன்பு பின்பின் றி மூவுல கத்தினு-மன்பி னல்லதோ ராக்கமுண்டாகுமோ”, “என்பென்ப தியாக்கை யென்ப துயிரென்ப திவைக னெல்லாம்-பின்பென்ப வல்ல வேறுந் தம்முடை நிலையிற் பேரா-முன்பென்ப வுளதென் றுறு முழுவதற் தெரிந்த வாற்று- லன்பென்ப தொன்றின் தன்மையுமரகு மறிந்த தன்றால்” என்பன இராமசரிதை. “அன்போ டுடையந்த வழக்கென்ப வாறாயிர்க்கென்போ டுடையந்த தொடர்பு”, “அன்புந் தமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்-தின்புந் து ரெய்துந் திப்ப” என்பன குறள். இவற்றை ஏற்புழி விரித்துக்கொள்க.

(58) காண்டகு மில்லக் கிழத்திதுயர்க் கிரங்
யிண்டு வத்தன னின்னறீப் பாயெனப்
பாண்டியத் துரைபாற் பரிசில் கடாவுதல்.

- உற்றுழி முறீஇ யுதவிய தானே
கவிரபுறு கடடை காணமே லுறாந்
பொற்றகி விட்டுப் போதா தியாதத
நாஸிசுரு க - நக் கையின ணுவன்சால்
- 5 கைவந்த துன்னற் கவின்பெறு வினைஞன்
பன்னுன் முயற்சியைப் பாடிசெய் புரையதூர-
மெத்திறம் யாபயினு மி ர்நொளப் புரிவதூரன்
செவ்வா னததுடை வெள்ளுநிச ரெறிவெனப்
புள்ளியிடை யிட்டு நான்மருங்கு கறுத்த
- 10 நடந்தெஃ கூறைய னரிதற் கோளுணை
வெருகிலை ருநதி வாப்புகொளத் தப்பினன்
பதற்றுரின லெட்டு மாலை நனி யொழீஇப்
புற்றுடகல் லென்நி டெருதற் பசிக்கே
னென லேங்கி முயலுநி நன்றுவினக கேதற்கிய
- 15 தென்னென வெண்ணித தன்குறைக்கு நாணு வெள்ள
சாதக விலை பொத்திச சிளவீடு கறங்கல்கண்
உருகவன் ரொட்டுன் றினிதுகதைத திடுவொர்
கன்றி வண்டொளி கறங்கொளி யென்பவ
டுஞ்சிடை புண்ட லுறிலு பெயிர
- 20 அன்றிரெ னுறங்கொன னென்றுரை மடலோள்
கண்ணக தீட்டிய மடகவ மாண்டிபல
நண்ணியடி புப்புண்டு நடந்தா லென்னக்
சுருகையடி புணைநறை க தவமுழை புற்பா
யாதந் தடையுடை யிலலோண் முகபரிவலு
- 25 நிழலொடு சிலவளா அப் சிலவுறு மண்ணை
மழையுடைய வாய்க்கென்று மகிழ்வுறீஇ யெடுத்த
நாணுற்று விச நல்லவ லென்னுயிர்
வைப்பனார் வகைகண் டாற்றுகி பொற்றெனப்
புலங்குந் காணறி மகிழ்நொடு போகதி
- 30 நல்குந் பாண்டித் துறைகளை நயங்கே
விளத்தரு திருமுத னிறைந்த
குலத்தரு கொள்கை கொண்டனை யெனவே.

(இ-1.) உற்றுழி முநீஇ உதவியதான் = (உண்டி முதலியன இல்லாமல் வறுமை) வந்தடைந்த பொருட்தெல்லாம் (துண்டுதண்டாக) உடைத்து (தண்ணு நாயகனுக்கு) க்கொடுத்து வந்தகாரணத்தானே;

உணவு முதலியவற்றைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவெண்டியது நாயகனுடைய கடமையாயிருந்தும் அவனது இயலாமைகண்டு தன் பொருட்க் கொடுத்துதலின் “உதவியதானே” என்றார். முறித்தலுக்குக் காரணம் உற்றுழி உதவுதல் என்பது.

சுளிம்பு ளுறு கட்டை காண (உாளிருத்) களிம்பேறு செப்புவனையமானது மேலே தெரியுமாறு;

செப்பவனையம் கொளிர்ந் புலப்படாவண்ணம் பொற்றகட்டான் மூடப்பட்டது. ‘மேலு ளுறு’ என்றமைய இன்ன உன்னிருப்பை வலியுறுத்தும்.

மேல் உறு உற்பொன் தகடு விட்டு போகாது யாகத ளால் இலகு கடகம் மையின்னம் = மேலே பொருத்தகின்ற பொன்னாவாகிய கட்டினை (முறித்து முறித்து உதவிவருதலினானே அதன்மேல் அச்சொப்புக்கோடத்தை) விட்டுப் பிரித்துபோகாமல் இருக்கும்படிக்கிய ளால் விளகுதகின்ற கடகமடிண்ட கையினையுடையானும்;

கை முதலிய பலபொருட்குரிய “கடகம்” இவ்வாறம் உதவிட ஆனபுன் வீராயிடுப்துறிக் கும். காப்பு, கங்கணம், குடகம் முதலியனவும் கடகம் எனப்படுமாறு, அவை பெருமபான் மையும் முழுதும்பொன்னுலே செய்யப்படுவன. வீராயிலோ கொம்பு, சங்கு, செப்புப்பட்டம் முதலியவற்றைச்செய்து பொற்றகட்டான் மூடப்பட்டிருப்பது. “களிம்புறு கட்டை” என்றமையான் மேற்பாகமுழுதும் பொன்னுன் மூடப்பெற்ற உளளே செப்புக்கட்டையையுடைய கடகம் என்பது போதரும்.

முறிக்கப்பட்ட பாகங்கள் போக எஞ்சியிருக்கும் பொற்றகட்டைத் தண்டங்கள் நூலினால் யாக்கப்படாவிடும் நன்னிலைகுலந்து டடம்பிற் றுழும், துணிவிற்புரையு முண்டாக்கிக் கொண்டே வருவதலின் ளால்யாப்பு இன்றியமையாதாயிற்று. விளக்கப்பெற்றது ளால் என்றும், கடகமென்றும் பலவாறு கூறுப. செடுகவும் அளர்ந்தவர்க்கையாற் கடகத்தை ஒருவழிக் கூடாந்துவிடத்தரும் மனமில்லையாதான் இங்ஙனம் ளால்காணடியாததுப் புரோஷன் என்க. இதனுலே பொருட்படைத்தப் பின்னா வறுமையடைவா நிலைமை விளக்கப்பட்டது.

துவல் சால் கைவத் துன்னல் கலின் பெறு விடுவான் - சொல்லாந்த மகாசகித்தையற் றெழிலாற் (புத்தனப் புறநகன் மறைநகரத்தன்னி அளித்தநனா த வளமுற் செய்யும்) சிறப்பினைப்பெற்ற தையநகரனறன்;

பல் நான் முயற்சியையாழ் செய் பனையுறார் பவாநாக(செய்வ பவதனிக் காத்திருத்தந்தனியைந்த) முயற்சியை வீணாகச் செய்து விட்டான்; பதாம்;

புலா-உட்கிளை; துணிகளிலுண்டாகுமா டாது உய்யவழி, வெடிப்பாகவெணும் இருக்கலாம் என்பதுகருதிக் கிழிவு என்று பொருளுகலாம். புலா-கின் பன்மையும், பெருமையுந்தோன்ற அளபெடுத்தது. இதன்கைய துணிகளாகத்திருக்க, பல்போயிக் செய்வதற் பிறதுணிகளைத் தைக்கவியலாமையானும்; அதனால் முன்னாள் நுத வருவாயும், பெரும குன்றுவதனானும்; இதனானும் பயனெய்தப்பெருமையானும்; அன்னபிறவாற்றினும் வறுமை எய்தவன் என்க.

எதிமற் யாப்பினும் இடர் கொள்ள புரிவதா உம் (புலாநன் வெளியிலே தோன்றப் பெற்றதனவாய் அமையுமாறு) எவகையாகக் கட்டிக்கொண்டதாம் துன்பத்தினையே கொள்ளுமாறு செய்வதும்;

அவ்வுடையின் சிறமையுற் கொடுமையுந்தோன்ற அளபெடுத்தது. கந்தைத் தனியுடையாய்; அத்துணியின் பொத்தல்கள் பிறர்க்குப் புலனாகண்ணம் மடித்தும், சுருட்டியும், நிரட்டியும் முயன்று பலவாறு கட்டுவன்; ஆனால் அத்துணியோ தனதுபொத்தல்களைப் பிறர்க்குக்கட்டி அவளுடைய முயற்சியையும், உத்தியையும் பாழாக்கி இடரையே தனையெய்யும் என்க.

செம் வானத்து இடை வெள் உடு செறிவு என = செம்மையாகிய விசம்பின்கண்ணே வெள்ளிய நட்சத்திரங்கள் அடர்ந்திருந்தாலொத்த;

செவ்வானம் புடவை நிறத்திற்கும், வெள்ளுடுச்செறிவு அதன்கண் நிறைந்த புள்ளிகளுக்கும் ஒப்பாயின. உடுவைப் புரைக்கும் ஒப்பாக்குப.

“பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் நீராக்-குறிப்பின் வரூஉ நெறிப்பா டுடைய” என்றோனோம், “மைக்கட னடுவெண்ணுட் பக்கத்துப்-பசுவெண் மூங்க டோன்றி யாங்குக்-கதப்பயல் விளங்குஞ் சிறு துதல்” என்பது வழக்காதலின் இதுவும் அவ்வழக்கோடு ஒத்துச் சிறப்பிற்றீராத மனங்கொள் வந்ததென்றே கொள்ளப்படும் என்க.

இது வண்ணவழம், ஆயின் இதனுக்குரிய “போல” முதலிய உருபுகளையே கூறற்கிருந்தும் “என்ன” என்றது (“போல மறுப்ப வொப்பக் காய்த்த-நேர விரப்ப நளிய நந்தவெண்-றெத்துவருகிளவி யுருவி னுவமம்” என்று தொல்காப்பியங் கூறலிற்) குற்றமாகாதோ எனின் “நெருப்பெனச் சிவந்த வருப்பலிர் மண்டிலம்” என்று சான்றோர் வழக்கிருத்தல் பற்றியும், “பொதுச் சூத்திரத்தின் வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு சிறுவரவின்” என்று பேராசிரியர் உரைக்கு முறைபற்றியும் குற்றமாகாதென்க.

முன்னும் பின்னும் உள்ள சிலவற்றிற்கும் இங்ஙனம் உரைக்கின் உரை பெருகுமாதலின் உரைத்திலம் என்க.

புள்ளி இடை இட்டு நான்கு மருங்கு கறுத்த = வெள்ளிய புள்ளிகளை இடையிடையே இட்டு நான்கு பக்கங்களிலும் கறுப்புக்கோடுடைய;

செந்நிறப்புடவை; நடுவிலே பல வெள்ளிய புள்ளிகளையுடைய புடவை; நான்கு பக்கங்களிலும் கறுப்புக்கோடுடைய புடவை என்க.

கூடல் செம் கூறையன் = மதுரையிலே செய்யப்பட்ட சிவந்த புடவையினை உடையவனும்;

மதுரைச் சிவப்புச் சேலையே இத்துணை வருணிக்கப்பட்டது.

அரிதில் கோள் உணை = அரிதாக (எப்பொழுதேனும்) கொள்ளப்பட்ட உணவின்;

பட்டினி கிடத்தலே பெரும்பான்மையதென்க.

வருநிலை கருதி வாய் கொள்ளா துயரின்ன = தனக்குவருகின்ற நிலைமையை நினைப்பதினானே வாயிலுங்கொள்ளாத அத்துணைத் துன்பத்தினை உடையவனும்;

“கிட்டியதைப் பின்னுண்ணக் கிட்டியதை யெண்ணவருஉங்-கட்டமதா லுட்கொள்ளாக் கன்மத்தேன்” என்றார் பிறரும். நாளை வருபசியை எவ்வாறு தணிப்பேன் என்று சிந்தாருலங் கொள்வதால் இன்று அரிதிற்கிட்டிய உணவையும் உட்கொள்ளமாட்டாத அத்துணைத் துன்பத்தை உடையவன் என்க. “இன்று வருவது கொல்லோ நெருநலங்-கொன்றது போலு நிரப்பு என்னும் திருக்குறளும் நனி பொருத்தமுடைத்து.

பகல் துயில் வேட்டு மாலு துனி எழீஇ = (இரவிலே - துயில்வதற்கு வசதியின்மையான் மற்றையநாளின்) பகற்பொழுதிலே நித்திரையை விரும்பிச்செய்து மாலைப்பொழுதின் முடிவிலே எழுந்திருந்து;

இரவிலே துயில்கொள்ள இயலாமைக்குக் காரணங்கள் பசி, பணி, மழை முதலாயின என்க.

பல் துலக்கல் வேண்டும் = தந்தம் துலங்குமாறு விளக்கல் வேண்டுமென்றும்;

வெயிலும் ஒளியும் ருன்றிய மாலைக்கடை அவ்விரண்டிமில்லா விடியற்காலத்தை ஒத்துத் தோன்றும் ஆதலிற் தன்னைமறந்து தயிலுணர்ந்தாட்கு அங்ஙனம் நிச்சயமாகவே தோற்றிற் மென்க.

நெருநல் பசித்தேன் = நேற்றைய இரவு உண்ணாமையானே மிகுந்த பசியை அடைந்து விட்டேன்;

பொருள்களின் திவ்யபல்.

பொருள்களெல்லாரும் என்னை யெழுப்பியுணர்பிக்காமல் உண்டுவிட்டார்கள் என்று வருத்தநிலை கொண்டுள்ள என்பது குறிப்பு. விடியற் காலமாகக்கொண்டமையிற் பகிடைத்தது சென்ற இரவு என்று எண்ணினன்.

என்று ஏகி முயல் உழி = என்று உட்கொண்டு மனமிரங்கி (வேண்டியவற்றைச் செய் தற்கு) முயலும்பொழுது;

உழி-காலத்தின்கண் வந்தது.

என்று விளக்கு ஏற்றியது என் என எண்ணி = நன்றாகிய விளக்கை (ப் பிறர் ஏற்றியிருத் தலைபோல இக்காலப் பொழுதிலே) ஏற்றினமையாதுகாரணத்தால் என்று எண்ணுதலினாலே;

இரவுக்கு நன்றுபுரிவது விளக்காதலினாலும், அதனைத்திருமகளாகக் கருதிலரும் உண் மையினாலும் “என்று விளக்கு” எனறா. “நனறு” என்பதனை விளக்கின் அடைமொழியாக் கா மற் பிரித்து “நல்லது இது காலப்பொழுதென யான் கருதியது சாதமையானால் விளக்கேற்றல் நிகழ்ந்தமை எனனென்று நினைந்து” என்று பொருள் செயதலும் அமையும்.

இனி ஒரு பகலிரவும், மூன்றொருபகலும் உறங்கியதாகக் கருதி இரங்கினனாமல்.

தன் குறைகரு நாணுவோன் = (அருதிப்பொழுதைக் காலப்பொழுதாகப் பிறழ்ந்துணர்ந்து கொண்டமையையே தெரிந்துகொண்டு) தன் அறியாமைக்கு வெட்கமுற்றவரும்;

இருட்டுமிருந்துவருதல், புள்ளினமடங்கல் முதலிய பலகுறிகளானும் அவ்வெண்ணம் மாறிவிட்டதென்க.

காது துளை பொத்தி சிள்வீடு கறங்கல் கண்டு ஈது எவன்கொல் என்று நகைத்திடுவோன் = செவிகளின், உட்டுளைகளை (க கையினதல் கைவிரலினதல் கொண்டு) மூடிக்கொள்வதாம் சிள் வண்டு இராவதுபோன்றதோ ஒலிதோன்றலின் இவ்வொலிதான் யாதென்று இனிதாய்ச் சிரிப்பவனும்;

சிள்வீடு-ஒருவகை வண்டு; அதனைச் சிள்வீடு, சிள்வண்டு, சிள்வண்டு, சிள்வி என்றுங் கூறுப. உருவத்தைக் கண்டுகொண்டுகாணலும், ஒலியைச் செவிகொண்டு கேட்டலும் இயல் பாகலிற் சிள்வீடொலியைக்கேட்டு என்னுமற் “கண்டு” என்று சொன்னது குற்றமே யெனின், மன்கிடைத் தோன்றியவற்றையும், உணர்ந்தவற்றையும் “கண்டு” என்று வழங்கல் உண்மையிற் குற்றமாகாதென்க. “காணல்” என்னுஞ்சொல் குறித்தல், தோற்றல், நினைத்தல், பெறுதல் என்னும் பலபொருட்குமுரியது.

[கண்டு வண்டொலி கறங்கொலி யென்பவன்] சுறங்கு ஒலி கண்டு வண்டு ஒலி என்பவன் = காற்றாடி (விண்ணிடைப் பறப்பதாலுண்டாகும்) சத்தத்தைக்கேட்டு இது வண்டின் இரைச் சலோ என்று கியூறுபவனும்;

வண்டொலி இவனால் அறியப்படாவிடத்து வண்டொலிகண்டு கறங்கொலி என்பான் என்னும் பொருள்கோளும் செய்தல்சாலும். காற்றாடி-காற்றிற் பறக்கும் படம்.

துஞ்ச இடை உண்டல் அறிவிலன் = நித்திரைசெய்தபோது (சுற்றத்தார் எழுப்பிச் சொடுக்க வாங்கி) உண்டதனை (சித்திரமையக்கத்தால்) உணராதவளாகி;

தப்பி இரவு உண்டுவென் உறங்கினென் என்று உரை மடவோன் = உணவினை நேற்றிரவு உட்கொண்டோனிலே உண்ணாது உறங்கிவிட்டோன் என்று கூறிவருதல் மடப்பம் பொருந்திய வதும்;

சுண்ணம் திட்டிய மண் சுவர் = சுண்ணம்பு பூசப்பெற்ற மண்ணாலாகிய சுவரானது.

மட்டிசுவர்; சுண்ணம் திட்டிய சுவர் என்க. தூய்மைக்கும், அழகுக்கும் சுண்ணம் திட்டித் தீயிடுவது, “வெண்கதைத் தீற்றிய பித்தி” என்பது கடைதம்.

நுண்ணி பல சுண்ணி அடி உப்பு உண்டு நடந்தால் என்ன = ஆண்டுகள் பலவாகச் சென்று வருவது உகைவாழ்க்குள் அமைந்த உப்பானது மேலோடி விழுங்கிச் சென்றதுபோல
நுண்ணி பல சுண்ணி அடி உப்பு உண்டு நடந்தால் என்ன = ஆண்டுகள் பலவாகச் சென்று வருவது உகைவாழ்க்குள் அமைந்த உப்பானது மேலோடி விழுங்கிச் சென்றதுபோல

கனதை அடி புரை மறை கதுவு பழம் புல் பாய் யாத்த தட்டி உடை இல்லோன் அருந்தி
நீண்டு அடியிலேயுள்ள கிழிவுகளை மறைக்கும்வண்ணம் (அதன் உட்பக்கத்தின் அடியிலே)
பொருத்துகின்ற பழைய புற்பாயால் யாககப்பட்ட தட்டியையுடைய இல்லினையுடையவனும்;

சுதாரமாக அமைக்கப்பட்ட சட்டங்களுையுடைய மறைப்பு; அச்சட்டங்களிலே நிரமங்கிய
பழையதுணி யாக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அத்துணியின் அடிப்பாகம் பொத்தல் பலவற்றை
யுடையது; அப்பொத்தல்கள் மறையும்வண்ணம் அடிப்பாகத்திற் பழைய பழுப்புநிறம் படைத்த
புற்பாய் மூடப்பட்டிருக்கின்றது. மேலே தோன்றும் கனதை மட்சுவாரிற் நீட்டிய சுண்ணாம்பின்
தோற்றத்தையும், உட்பாகத்திற் பொருத்தப்பட்ட புற்பாய் சுண்ணாம்புபூச்சு உப்புண்டழியப்
பெற்ற மண்ணினது தோற்றத்தையுடையது அத்தட்டியிலென்க.

[முகப்பில்வரு நிழலொடு நிலவளாஅய் நிலவுறு மண்ணை] இல் முகப்பு வரு நிழலொடு
நிலவு அளாஅய் நிலவுறும் மண்ணை மனையினது முற்பக்கத்திலேயுள்ள இறப்பினால் வருகின்ற
நிழலொடு சந்திரன் காலும் ஒளிவாய்ந்த நிலவு கலந்துவிளங்குகின்ற மண்ணை;

சந்திரன் ஒளி பரப்புதலானே இறப்பின் அடிப்பாகம் நிரமங்கி இருன்கலந்து தோன்றும்
மண்ணையுடையது என்க.

மழைப்பெயல் வாய்ந்தது என்று மகிழ்வு உறீஇ எடுத்து நாண் உற்று வீசம் நல்லவன் =
மழைப்பெயலால் நனைதலைப் பொருநதியதென்று மகிழ்ச்சியுற்று எடுத்து (அவ்வாறில்லாமை
யானே) வெட்கமுற்று வீசம் நல்லாரும்;

மனையகத்திருந்தவன் வெளிவந்து பார்க்கும்போது தாழ்வாரத்துமண் மழைப்பெயலான்
நனையப்பெறதுபோன்று காணப்பட்டமையால் வியப்பெய்தி மழை பெய்ததுகொல்லோ என்
றையுற்று அம்மண்ணிற் சிறிதள்ளியெடுத்தப் பாகக நனைவு காணப்படாமையால் வெட்கமுற்
றான் என்க.

என் உயிர் வைப்பு அ(ன்)னன் = எனதுயிரைக் காப்பாற்றிவருகின்ற புதையலைப் போன்
றவருமாகிய எனது மனைவி;

அவள தான்படும் துயரையெல்லாம் ஒருபொருளென மதியாமல் மேற்கூறியவாறெல்
லாம் மகிழ்வுபுத்தது வருகின்றனன்; அவளது செல்வ மிகுதியும், அச்செல்வம் தன்காரணமாக
அழியப்பெறும் வெறுப்புக்கொள்ளாமல் நேசித்துவரும் அன்பின் மிகுதியும் இதுகாறும் புலப்
படுத்தப்பட்டன.

வகை கண்டு ஆற்றாது போற்று என = (வறுமையா லடையுந் துன்பங்களின்) தன்மை
யைப் பாதது ஞாஞ்சம் சகிக்காமல் தன்னைக் காப்பாற்றுவாயாக என்று வேண்டிக்கொண்ட
மையால்;

பலகுழந்தைகளைப் போற்றும் தந்தைமையார் குசேலனார் தம்மனைவியார் கண்ணபிரா
ளிடைத்து யாசித்துவருமாறு வேண்டிக்கொண்டதை முன்னர்மறுத்துப் பின்னர்ச் சென்றது
போல யானும் நீன்னிடத்தே வந்தேன் என்க.

இனி அவளது ஆற்றுகைகண்டு கானெறிபோக்கிப் பாண்டித்துரையே போற்றென
கிளை நயந்தேன என்றுமாம்.

புலம் தரு காண் நெறி மகிழ் கொடு போக்கி = அறிவினான் மட்டிடின்னாந்த காட்டிப்
பாதையை மகிழ்ச்சிக்கொண்டு கடத்து;

ஒரு நெடிக்கண் பலவழி பிரிதலிற் செல்லற்குரிய பாறை இதுவெனக் கண்ணாற் நெரித்து
கோடலும், எறிவருவார் இன்மையின் உசாவிக்கோடலும் இயலா ஆதலின் "புலத்தரு நெறி"
என்றும், அக்கெறிவைப் போக்குதலும் ஒரு மகிழ்ச்சியாதலின் "மகிழ்க்கொடு நெறி" என்றும்
உறிஞ்சு. புலம் = திசையும். எல்ல நெறி என்றும் உறுப. அங்கொற்றையுடையவனும்

புலம் தரு பாண்டித்துரை கிளை நயந்தேன் = தன்மையால் நெருகின்ற பாண்டித்துரை
நெறி விளம்பிவந்தவனாய்வேனென்க.

“தானென்று வெண்ணன் பாடையிற் காட்டிற் றலையும்க-வேனென்று கேட்ப
ரில்லாத் தமிழை யினிதளிக்க-நானென்று கங்கணங் கட்டிக” கொண்டமையானும்; நான்காஞ்
சங்கந் தாபித்தமையானும்; பொன்மாரி, சொன்மாரி, கலிமாரி பொழிந்து உலகை நன்னிலை
மைக்குக்கொண்டிவந்தமையானும் “நலந்தரு பாண்டித துரை” என்றார். பிறர்க்கெலாம் புலவர்
தம் அருமை பெருமைகளை அறிந்துகோடும் ஆற்றலின்மையின் “நினை நயந்தேன்” என்றார்.
(யாது காரணத்தான் நினை யடைந்தேனே வென்னில.)

நிலம் தரு திரு முதல் நிறைந்த குலம் தரு கொள்கை கொண்டனை என = நிலம் கொடுக்
கக்கூடிய செல்வம் முதலாயினவெல்லாம் நிறைந்த குலந்தருகின்ற கொள்கையை நினக்கு அணி
கலனாகிக் கொண்டனயென்று கருதி;

கொண்டனயென நினை நயந்தேன் என்க.

உயிர்களுல்லாம் உடலோடுறவுபூண்டு ஈண்டுருந்தவருதல் அறமுதலாய நற்பொருள்
களையும் முற்றுவித்தற்பொருட்டேயாம்; அவற்றையெல்லாம் நீ உடையையென்க. இனி,
மாற்றாது நிலத்தைத் தன்கீழ் வாழ்வாகருத தருகின்ற திருவெனறும் பிறவாறாகவும் கூடாது.
“நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்” என்பது பனமபாராது உரைத்த பாயிரம். “இவனென்னு
மெவ்வ முரையாம் லீதல்-குலனுடையான கண்ணே யுள்” என்பதனை நோக்கிக் “குலந்தரு
கொள்கை கொண்டனை” என்றார்.

(59) உயிரினு மானஞ் சிறந்ததென் றுய்யரிச்
செருவிற் கேகுந் திரமிது வென்றல்.

- உ-மமென் றுசபதேனு முழன் றலேனது குலைதாங்
கமமவென் றசறறிக கண்ணீர் பாபசசி
யாருயிர்க் கிரங்கு மநுதமிழ் டாவி
சென்மகன் போரிடை வெரிநெடுங்கு திங்கு
5 வந்தன னென் றுதி மருண்டமன் றேங்கி
யவன்வரு மகடடை வேறருகந் யதிபப
லென்று புகுந்தாரு பெருதையு மென்னையும்
போருந் றுயர்ந்தனா போகெனப் பான்மண
மின்னங் கமழு மினம்பூட சேயை
10 யமமுனை விடுத்த வன்னனும் பிறருந்
தமமுறு மாபின் றுபரெனக் கூஉய்
மார்பிடைத் தட்டி நெடுமொழி வழங்குவரு
நேர்மைத்தமிழ் மக்கா ணிகழ்த்துவ கேண்மோ
கழுத்தை வருத்திக் கருத்துப் பிறக்கிட
15 வுயர்ந்தோங் குசசி யுலவில்பல வறையு
மிருட்டுக்குடி யிருக்கு மெழினிழல் படைத்து
முல்லையுடுப் பூத்துக கொன்றைப்பொன் சொரிந்து
பூங்குடல் பூத்து வெண்ணெய்க்குன் றிருந்து
பெய்யாது பூயு திரிடைக் காடும்.

- 20 பழுத்த நெற்பயிர் பலகோப்பு முத்தை
வழுத்திவள ருழ்வரை வாழ்த்தி வழங்குங்
கருஞ்சேற்று வண்டல் கதுவிமனங் கவருங்
காமர் வளவயலும் வான்கீழ் வீழ்ந்த
காட்சியி னிடையிடைக் கயன்முதல் மிளிர்ந்து
- 25 நீலக்கதிர் விரிக்குங் கோலக்கடன் மாட்டு
வான்வரை துடுவு மழையும் பூத்தென
விலையிடைப் பூவு மிணைநதுகுடை கவித்த
புன்னையும் வீழுடைப் பொலன்சைர் தாமையு
மின்னபல செறிந்து நன்னர்தரு நெய்தலும்
- 30 படைததநன் னாடு பட்டினம் பாக்க
மறித்த பெருநக ரன்னபல வுடையிர்
நெறிமுறை நிகழ்த்து நிகரிச் பஸ்சவை
குறைவுறக் கொடுக்கு மிருமைநிலை கொளுத்தி
நிறைவுசெய் தமிழ்மொழி நிலவுத லுடைமையி
- 35 னன்பநா படைததீண் டாற்றலசான் றுலகெலா
மின்புற வாளு மியலபுநனி யுடையிர்
எனினும்,
காஅல வேண்டினுங் கருப்புச்சுவை தருஉ
நீஇர் வேண்டினு நெல்ல வேண்டினு
- 40 மறுவை வேண்டினு மாரொளி வேண்டினுங்
கல்வி வேண்டினுங் கவினுரை வேண்டினு
மணிகலன் வேண்டினும் பிணிதவிர் மருந்தே
பொருந்து மடிபுகை காபபே குடையே
படையே நடையே பகரு மின்னை
- 45 வெவற்றை வேண்டினும் பிறர்முக நோக்குகி
ரெத்துணை நாட்க னிவைபெறற் சியலும்
பிறர்மனங் கோணப் பெற்றிதரு நட்பைப்
பொறைகொடு விடாது போற்றுவிர் கொல்லோ
விடையறவு படினே பென்னு குவினே
- 50 நசசெயிற் றரவு நவிவுகொடுக் கமைதே
ளசசறுத் தமிழ்க்கு மாற்றல்சால் வரிப்புவி
தைசசடிக் கருஞ்செய் தகைமர னிவற்றை
யெச்சமறக் கொன்று மின்றுநின் றிலகுந
நொடியிற் படியை நுங்குபிணி பலப்பல
- 55 மிடியிற் கடுத்து, வீட்டிய முயிர்கள்
குறைகில வாதவி னமரையுங் கோறல்செய்
முறைபொன் றுண்டென முன்னுத றுவரு
யிசைபட னாழா, வெளிமைகொள் வாழ்த்துகொடு
நசைந்தபெறு கிழ்வர் நாடுமொழி யுற்றல்

பொருளெளியியல்

ஸஸ வசையொழி வண்மை யறிவொழுக்க மாட்சி
யிசைவினீர் துன்பெலா மேற்றயிரைந் தமிழுவீர்
மாணம் பிழைத்துயிர் வாழ்தலிற் செருவிற்
ஞாழாயிர் தந்து தழைப்பி
ஞான வெவறறையு மடைநதாய் குவிரே.

(இ-ள்.) உம் என்று உரப்பினும் = (ஒருவர் வந்து உரத்த சந்தமாய்) உம்மென்று முழக்கமிட்டாலும்;

உழன்று உலைந்து குலைந்து அம்ம் என்று அறற்றி கண்ணீர் பாய்ச்சி = தமோறி அலைந்து கட்டலிழ்ந்து அம்ம் என்று ஒலமிட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்தது;

ஆ உயிராகு இரங்கும் அரும் தமிழ் மறவிர் = (உடலின்கண்ணே) நிறைந்துள்ள உயிரானது நிலையற்று நீங்கிவிடுமோ என்றழுது வருந்துகின்ற அருமையான தமிழ்நாட்டுக்குரிய வீரர்களே;

இவற்றால் அச்சமிருதிகூறப்பட்டது.

“அச்ச வலியை மாயுந காலை-யொடுவகிய வுடம்பு நடுவகிய நிலையு-மலவகிய கண்ணுங் கலவகிய கண்ணுந்-தார்துவர லுடைமையுந் கையெதிரா மறுத்தலும்-பாரத நோக்கமு மிசைபண்பினவே”, “அவலத தவிரைய ஸறிவாக கிளப்பிற-கவலையொடு புணர்நத கண்ணீர் மாரியும்-வாடியுநீரமையும் வருந்திய செலவு-டீடழி யிடுமபையும் பிதற்றிய சொல்லு-நிறைகை யழித்து நீரமையில் கிளவியும்-பொறையின ருதலும் புணர்ததினா புலவர்” எனப்பனகொண்டு அச்சவகடாந்தர அறிகுறி தெளியப்படும்.

“இம்பதி னிரட்டியவன்-சேரியும்-என்பதி னிரட்டி யெறிப்படைப் பாடியும்-மன்பெருஞ் சிறப்பி னாயிர் மாகிய-தலைப்பெருஞ் சேனைத் தமிழ்ச சேனையும்” என்று முன்னர்க்காலத்திலே சிறப்பிக்கப்பெற்ற நந்தமிழ்மறவர் இக்காலத்திலே இவ்வனமாயினா என்க.

என் மகன் போர இடை வெளிக் கொடுத்த வந்தனன் என்றதிர் = எனதுமகன் போருக்காற்றாறுபு இடையிலே முதற்காட்டி (புறங்கொடுத்தோடி) இவருவந்தானே என்று (என்னைவீர்) வினவுகின்றீர்; (என்று கூறி.)

மருண்டு அழன்று வகி அவன் வரும் அசட்டை = மயங்கிக் கோபித்த வகைமுற்றவளாய் அம்மகன இருந்துவந்தவயிற்றை;

சிறந்த மறவர்தம்மரபிற் பிறந்தமகன் இவ்வனம் போரிடை முதற்காட்டினன் என்ற சொல் செலிப்புருந்த மாததிலையினே அவனது மனசானது மருட்சியுற்றது. பொருதிற்று புகழை நிறுத்தாமல் இவ்வனம் மீண்டவனைக் கண்டுகொண்டு பாரததலினும் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது கலனென்று கருதுவதான அழற்சி மிககது என்க.

வேல் குத்தி அழிப்பல் என்று புருநாளும் = வேல்கொண்டு குத்தி அழித்துவிடுவேன் என்று உயிர் அங்கனம் செய்யமுயன்றவனும்;

வெற்றிதருதற்குரிய வேற்படையிருந்தும் பயன்படாது சென்றமையிற் பகைஞரைத் தோற்றுகுரிய அது ஒன்றைச் சிதைப்பதாக என்று தன்னை மாய்த்துகொள்ளற் கிசைந்தான் என்க.

எனைய உதர்ப்புக்கள் ஒருவனைக் குற்றமுஞ் செய்தல்; இப்புல்லியமகனைக் கருக்கொண்டு கொன்றுபெற்றது வயிற்றுதலின் அதனைக் குத்தியழித்தல்வேண்டும் என்று துணிந்தான் என்க.

நன்று புழுந்தாலும்” என்றும் இவையானே புருந்தாலேயன்றிக் குத்திக்கொண்டதென்று கருதுவது.

பண்டைச் சாஸ்துத் தாய்மாரின் வீரம் இவ்வியல்பிற்றென்பது புறநானூறு முதலிய சங்கநூல்களால் புலனாகும். “நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றேண்-முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்-படையழிந்து மாறின னென்றுபலா கூற-மண்டமார்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்-மூலையுத திடுவென் யானெனச் சினைஇக-கொண்ட வானொடு படுபிணம் பெய ராச்-செங்குளந் துழுவேவோள் சிதைந்ததுவே ருகிய-படுமகன் கிடக்கை காணுஉ-வீன்ற ஞானநி னும் பெரிதுவந் தனனே” என்று காக்கைபாடினியா நச்செனையா எனனும் நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலா கூறினா (புறம் 278.) “வாதுவல (அறுப்பேன) வயிறே வாதுவல வயிறே-கோகே ண்ததை நிளனீன மனனே-பொருந்தா மனன் ரருஞ்சமா முருக்கி-யக்கனத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க-புகாமுக்க குஞ்சர மெறிந் வெஃக-மகன்முத்த தொழிய நீபோந் தனையே-அத் ஞல்-எமயில் செய்யாப் பெருமபழி செபத்-கல்லாக் காணைய யீன்ற வயிறே” என்று கூறினா.

எந்தையும் என்னையும் போ உறறு உயாந்தனா = எனது தகப்பனும் எனது கொழுநனும் மாற்றாத்தம் போரிடைப்புகுத் வீரசுவாககம் பெற்றனா.

மேல்காள் நடந்த போரில் அவள தகப்பனும், சமீபத்தில் நடந்த போரில் அவள் கொழுநனும் மடிந்தனா என்க. மடிந்தனா, இறந்தனா என்று கூறுதல் “உயாந்தனா” என்றா, சுவாககம் புருந்தமையானும், புகழ்ந் துவி யுமமைக்கு உயாச்சிபெற்றமையானும் என்க.

போரிடை மடிவோர் வீரசுவாககம் புதுவா என்பதை “அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தா-தாமாயந் தனரே * * * * * வாடாப் பூவி னினமயா நாடக்து-நாற்ற வுண் வி னேரு மாற்ற வருமபெற லுலக் ந்ரைய-விருந்துபெற நன்றாற பொல்க்தம் புகழே” என்ற கழாதலையா பாட்டு முகலியவற்றாணாக. “உரிக்கா யரவ மானத் தனே-யரிதுசெ லுலகிற செனநன்ன” என்றா வடமோதங்கிழாரும.

[போகெனப் பாணமண மினன்ன சமமு யிளம்பூட சேயை] பாலமணம் இன்னம் கமழும் இளம் பூண் சேயை (அருங்குய தன்ப) பால் வாசனை இப்போதும் பரிமளிக்கும் அத்துணை இளமைவாயந்த அனிகளின் பூண்ட சிறுவனை,

பாணமணங்கமழும் என்றமையால் அச்சேயின் வயசின் சிறுமையும், அவட்கு வேறு முதிர்ந்த ஆணம்காரா இளமையும் அவளது தனிபையும் பருவவிளமையும் பிறவும் பெறக்கிடக்கின்றன. இளமை, அருமை, பெருமை முகலியவற்றையும், தானை, கொழுநன் எனனும் இவாகநம் இறந்தமையான் வேறு தஞ்சமற்றிருத்தலையும், கனயனும் போரின மாயக்கூடும் என்பதைபும அன்னப்பிறவறையும் ஒருபொருளனவாக் மதிக்காமல் நாட்டுவன ஒன்றனையே நனி விரும்பினன் என்க.

போரு னன் அ முளை விடுத்த அன்னனும் = (வெற்றிபெற்று மீளவான்) செல்வாயாக என்று (தந்தையும், கொழாணும் நூறத்) அப்போக்களத்துக்கு அதுப்பிய அத்தகுதியுடையவனும்;

“அமுழை” என்றா, அவளது அஞ்சாநெஞ்சத்தைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு. வீரத்தாய் ஒருத்தி தன ஏக புகழிரனைப் போக்கு அதுப்புகின்ற மடசிபை ஒக்கூ மாசாத்தியா எனனும் நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலா பின்வருமாறு வியாது கூறுகின்றா. — “கெடுக சிதை கடிதிவ னெனவே-முகிற பெண்டி ராத் தருமே-மேனா ஞ்றற செருவறிகிவ டன்னை-யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே-நெருந லுற்ற செருவறிகிவன் கொழாண்-பொருநரை விலகி யாண்டுப் பட்டனனே-இன்றும், செருப்பறை கேட்டலின் விருப்புற்று மயங்கி-வேல்கைக் கொடுத்த வெளி தவிரித் துடிஇ-பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணைய சீவி-ஒருமக் கல்லது இவ லோள்-செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே” (புறம் 279); அன்றியும் வெண்பாமாணியில் “வந்தபடை நோனாள் வாயின் முஸைபித்த-வெந்திற லெஃக மறைக்கொளி இ-முந்தை-முத்தல் லாக்கர் ருன்காட்டி மூதின் மடவாள்-புதல்வனைச் செல்கென்றாள் போர்க்கு” என்றுவருதல் போன்ற நனவறையும் கோக்குக.

பிறரும் = இவசல்லாத எனைவரும்;

தம் உறு மரபின் தாயர் என உஉய்=தங்கட்டுப் பொருத்திய, பரம்பலாயின் தாய்மா
என்று உவ்வகொண்டு;

மார்பு இடை தட்டி = (வீரங்காட்டும் அறிகுறியாக) மார்பிலே தட்டிக்கொண்டு;

நெடு மொழி வழங்கி வரு நேர்மை தமிழ் மக்கள் = (தம்மேம்பாடு சான்ற) வீரவார்த்தை
பேசுவருகின்ற ஒழுங்கமைந்த தமிழ் மக்களே;

இவ்வனமெல்லாம் நெடுமொழி வழங்கிவருதலே இவரது வழக்கமும் இவ்வழக்கமே இவர்
தமக்கு நோமையும் என்க. இவ்வழக்கன் முந்தையோ தந்திலைகளாக காட்டிப் புகழ்வது போல
வீங்காலத்தினரை இசுழ்த்து மணக்கினாச்சி செய்தலை நோக்குக. “நெடுமொழி மணன்”
“நெடுமொழி மறந்த சிற்பே சாயம்” என்ற பிற கூற்றுக்களையும் நோக்குக.

நிகழ்த்துவ கேண்மின் = யாம் சொல்வனவற்றைக் கேட்டீர்களாக;

“நமக்கொன்றியம்புவல்” என்றும் பாடலாம்.

கழுத்தை வருத்தி கருத்து பிறக்கிட உயர்த்து உச்சி உலவு இல் பல் வரையும் =
(அண்ணாது நோக்கியும் முடிவு கடை போகாமையால் நோக்குவார்த்தம்) கழுத்தை வருத்தாமாறு
செய்து அவரது எண்ணம் பன்னிட்டு ஒடுமாறு (அத்துணை மிகு) உயர்த்தோங்கும் முடியுளை
யுடைய கெடுத்தலில்லாக பல மல்களும்;

இகனாற் குறிஞ்சிநிலம் வருணிக்கப்பட்டது. பிறந்து-பின்; “நாளைபிறக் கொழியப்
போகி”, “முவிசாய் வளளிப்பவ காடுபிறக்கொழிய” என்பன பாட்டு; “என்பிறக் கொழிய
விறந்தோப்”, “நாளைபிறக் கொழிய” என்பன மணிமேகலை, “எண்ணிய பிறக்கியுட் செலான்”
என்று பி யமைந்தபடி அசைச்சொல்லாய் வருதலும் உண்டு.

இருட்டு குடி இருக்கும் எழில் நிழல் படைக்கை = (பகலில் இருப்பதற் கிடம்பெறுதலு
பகலவனுக்கு அருசிப் பதுங்கி அகலும்) இருளானது இனிதமாநிற்குகமபடி அழகிய நிழலை
உண்டாக்கி;

“தூங்கிருள்வெய் யோற்கொதுகிப்-புகுகிருந்தா லன்ன பொழில்” என்றார் புகழேந்
தியாரும்.

முல்லை உடு புத்து = முல்லை மலராகிய நகைத்தெய்வகாப்பித்து;

புத்து-பூக்குமாறுசெய்து. முல்லை மலரை நோக்குவாரக்கு நகைத்திரங்களின் ஒற்றுமை
தோன்றும். “உயர்ந்தகண் மேற்றையுள்ளவ காலை” என்றாரேனும் “பொருளே யுவமந்த் செய்
தனர் மொழியினு-மருளா சிறப்பினிஃதுவா மாகும்” என்றமை கருதி “முல்லையுடுப்புத்து”
என்றார். இனி முல்லை உடுவை எவ்வனம் புத்தெனது வியத்து கூறப்பட்டதெனினும் ஒக்கும்.
இதனைப் பிற்காலத்தார் விபரீத வுவுமை என்பா.

கொன்றை பொன் சொரிந்து = கொன்றைமரங்கள் பொன் போன்ற பூக்களைச்
சொரிந்து;

“பொற்கொன்றை” என்றார் முடித்தாமக்கண்ணியா; “முறியிணா கொன்றை நற்
பொன்கால்” என்றார் கப்பூதனார்.

பால் கடல் பரந்து = (நிரைக்கூட்ட மிகுதலிற்) பாலானது கடல்போலப் பரவி;

நிருமாலுக்கு இருப்பிடமாதலின் இவ்வனம் வருணித்தார் போலும்.

வெண்ணெய் குன்று இருந்து நெய் ஆறு பாயும் - வெண்ணெய் ஆகிய டீலயிலிருந்து
வடியாகிய ஆறு பாய்கின்ற;

இவற்றுள் முல்லைமாக்களின் வனமிகுதி கூறப்பட்டது. வெண்ணெய்-உருக்காநெய்.
இவ்வந்தவங்களின் ஒன்று வெண்ணெய் கல்லூர் என்றும், முருகக் கடவுளுக்கு யிசவும் விருப்
புடைத்தாய்க் கொங்கு நாட்டிலுள்ள ஒரு ஸ்தலம் வெண்ணெய் மலை என்றும் பெயர் பெறும்.

நீள் இடை காடும் = நீண்ட இடத்தையுடைய காடுகளும்;

பழுத்த செல் பயிர் = முதிர்ந்த செல் பயிரானது;

பல கோப்பு முத்தை = பலவாகக் கோவை செய்யப்பட்ட முத்துக்களை;

பல முத்துக் கோப்பை என மாற்றிக்கொள்க. முத்து ஆகுபெயராய் நெல்லை உணர்ந்திற்று. நெல்லானது முத்தை நிகர்த்துத் தோற்றவின் நெற்கதிர் முத்துவடத்தை ஒத்த தென்க நெல்லிலிருந்து முகதுப் பிறத்தலும் உண்டென்ப. “தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகத் தழைகதவி-நந்து சலஞ்சல மீ நாறலை கொக்கு நளினமினனா-கந்தாஞ் சாலி கழைகண்ண லாவின்பல் கட் செவிகா-இந்து வுமெழு கதிர்முத்த மீனு மிருபதுமே” என்பது கொண்டு முத்துப் பிறக்கும் இடங்களை அறிக.

வழுத்தி வளர் உழவரை வாழ்த்தி வழங்கும் = தன்னைத்துதித்து வளர்த்த வருகின்ற உழு தொழிலாளரை (நன்மை பொருந்துமாறு) வாழ்த்துக கூறி அவர்க்குக் கைம்மாறு கொடுக்கும்; உழுதொழிலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ஒன்றுக்குப் பல கொடுத்தலின் “வழங்கும்” என்றார். உழவர் கழனியைப் போற்றி வருஞ் சிறப்புத்தோன்ற “வழுத்தி வளா” என்றும், அச்சிறப்பாற் பல பயன் பெறுகின்றார் என்பது தோன்ற “வாழ்த்தி வழங்கும்” என்றாக கூறினார்.

“சேறமை செறுவினுட் செந்நெல் வான்முளை-வீடுரு விளகெனத் தொழுது வித்து வார” என்பது சிந்தாமணி; “கழனிவாழ்கென வான்முளை வித்துநா” என்பது நைடதம்.

கரும் சேறு வண்டல் = கரிய சேற்றுடனே ஆறுவந்து பாய்தலாலுண்டாகும் வண்டலினையும் உடைய;

இதனால் விளையணுகுந் காணாக கூறப்பட்டது. சேறு வயலில் இயற்கையாக வுள்ளது; வண்டல் ஆற்றுவரத்தால் உண்டாவது. “தண்டலைப் பரப்புஞ் சாலி வேலியுந் தழீஇய வைப்பும்-வண்டலி டோடும்” என்றார் கம்பநாடரும்.

கதுவி மனம் கவரும் காமா வளம் வயலும் = நோக்குவார் மனத்தைப் பற்றி வலிந்திழுத்து ஷக்கரிக்கின்ற ஆழகிய வளப்பம் பொருந்திய வயல்களும்;

இவற்றால் மருத்ததின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

வான கீழ் வீழ்ந்த காட்சியின் = ஆகாயமானது கீழேவிழுந்திருந்த காட்சியைப் போல; இடை இடை கயல் முகல மிளிர்ந்து = இடையிடையேகயன் மின் முதலாகியன (குதி பாய்ந்து செல்வதால்) ஒளிவிட்டு;

கயன் மின் முதலியன மிளிர்ந்தல் விண்ணிடை மீன்மிளிர்ந்தல் ஒக்குமெனக் குறிப்பித்தா ராயிற்று.

நீலம் கதிர் விரிகளும் சோலம் கடல் மாட்டு = நீலமாகிய ஒளியைப் பரப்புகின்ற அழ கமைந்த கடலுக்குப் பக்கத்திலே;

அலைவீச்சலைக் கதிர் விரித்தற்கு ஒப்புக் கூறினார்.

வான வளைந்து உடுவும் மழையம் பூத்தது என் = அந்தவானம் வளைதலைப் பொருந்தி நடித்திரர்களையும் மேகங்களையும் பொலிவற விளக்கினார் போல;

இலை இடை பூவும் இண்ணந்து = இலைகளின் இடையிடையிலே மலர்களும் பொருந்தி; விண்ணிலே மேகங்களுகது இடையிடையில் உடுக்கன் தோற்றம் பெறுதல் போன்று புண்ணை இலைகளின் இடையிடையில் பூக்கன் தோற்றம் பெறுகின்றன என்க.

குடை கவித்த புண்ணையும் = குடை கவித்தா லொப்பக் கவிந்திருக்கும் புண்ணொழும்;

வீழ் உடை பொலன் சேர் தாழையும் = விழுதுடைய பொனமயப் பூக்கன் பொருத்திய தாழையும்;

வீழில்லாத்தாழை தென்னையாதலின் அதனை கீக்குதற்பொருட்டு இங்ஙனம் அடை கொடுக்கப்பட்டது. “வீழிறுழைக் குழவித் திரீ” என்றார் உருத்திரம்கண்ணனார். “வீழ் தாட்டாழை”, “வீழ்தாழ் தாழை யூழை கொழுருகை”, “தாழைவீழ்க் கவித் தாசல்”, என்பன வற்றையும் நோக்குக. பொலம்-ஆழையாய்.

இன்ன பல செறிந்து நன்னா தரு நெய்தலும் = இவை போன்ற பலவனங்கள் நெருங்கி நிறையப்பெற்று நன்மையைத் தருகின்ற நெய்தல் நிலமும்;

ஏனைக் கடல்வளங்களுமே நண்டே கூறிக் கொள்க.

படைத்த நல நாடு = ஆகிய இவற்றை பெயலலாக் கொண்டிருக்கும் நல்ல நாடும்;

பட்டினம் = கடற்கரைப் பேரூரம்,

பாககம = கடற்கரைச் சிறுநூரு ம.

அடுத்த பெருநகரம் = (எல்லாச் செலவுகளும்) அடுத்திருக்கின்ற பெரிய நகரங்கள், m ;

அன்ன பல உடையா = அவற்றை ஒத்த பலவற்றையும் உடைமையாகக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

நெறி முறை நீக்கத்து ம-ஃகை கிரமத்தைப் பேரதகுதிய விடாது நாட.

நிகரில் பல சனைய குதையு அற மகி பகரும - ஓபயலவரது பல சனவகையும குதையவற
(நிறைவுக) கொடுக்கின்ற.

இருமை நிலை சொன்னதில் உறையு செயல் உறமை என்மையும் இரண்டிற்கும் வேண்டிய நிலை உருபைப் பொருத்திப் புகழிடுதல் உறவு.

“எழுதகியத சீரு ஷிபிதககர”¹ தான-மொழிதர நகரின் மு -றுக்தா னுதர -
மொழிதரிகதின் முட்டறுக்த ஸ்லாஸா முகரார (சீரு ந்நா) த கட -யக்த விஷ்லபறு
காண்”, “அறமபொரு ளிளபமவி ட டைதரோ ர பயின்” என்பன ஸ்லாஸாபாலன.

தமிழ் மொழிச் சுவைகள் உடைய மயன் - கற்புபாடு வையானது (புகாரிடத்தே தாயப்
பாவையாக) விளங்குதல் உடைய காரணத்தால்,

அன்பு அந்நா படைத்த அன்புள்ள ம அந்நா லே யுந் கொள்ளி,

உண்பதென்றே அந்நாட்பலாபமாதலால் “உண்பதா” என்று, (நலமக்கூட)

இவ்விரண்டிலுமே மரபடி செலவுகளைப் பற்றி விவரப்படுத்துகின்றது. “படைத்து” என்றும் கூறினா. “அன்பென்பு முதலான ருணனை யமரநு மிடுக தனரல” என்றும், “முன்பு பின்பினி ருமுவல கஞ் ஷு-மணப் னல்லவ் தா ராகமுண்டா ந்மோ” என்றும் இராமர் வதாரங்கூறும்.

சண்டு ஆற்றல் சான்ற = இயவுலகத்ிலே உலமை நிறையப்பெற்று;

அன்பருள் படைக்கவோ எல்லாம் உபயிதர சூரியரென்று கூறுப. உலகச் செய்க்க
எல்லாம் இவற்றின் காரணத்தால் ஆகினான் என்க. படைவுகை முகலியவும், அன்னபுர
வும் அவற்றிற்கு ஆதாரங்கள் ஆதமென்று உண்மை அறிவுச்சுடாயாயக்கப்பெற்ற சிலா கூறுவர்,
அவரை நாததிகரினு கொடியோ என்க.

உலகு எல்லாம் இனபு உற ஆநம் இயலபு நளி ஁ டையிர = உலகங்கள் எல்லாவற்றையும்
இனபததிற் பொருதுமாறு ஆட்சிசெய்யும் இலக்கணம் மிதுதியும் பெற்றவனே,

இவ்வுலகத்தில் யாண்டும் பகைமையில்லாமல் அவ்வுலகாட்சியும் கைகூடும் என்பது போதா “உலகொமை” என்றும்; கொடிய வல்லகரு முதலியவைகளும் தங்கள் குழுவிகளையும், பிறவற்றையும் நேசித்துவருதல் அன்புகாணத்தாலே ஆதல், அன்பினால் இன்பம் எய்தும் என்பது போதா “இன்புறு வானம்” என்றும் கூறினா.

எனினும் = (மேற்கூறிய செலவுகளையும் குணங்களையும் பெற்றீர்) என்றாலும்;

கால் வேண்டினும் = (மூச்சுவிடுதற்கு) காற்றை விரும்பினீராயினும்;

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத தாதலின் கால் முற்கூறப்பட்டது; அளபெடையும் இதுகூறிப்போகும். இக்காலத்தார் மின்சாரத்தால் இயக்கமபெறும் விரிந்த முதலியவற்றைச் சிவப்புவருவோங்கி இவ்வருகாவளித் காற்றிற்கும் பிறையே ஐதிர்பார்ப்பார்சொல்லோ என் து. நல்லது அதுதான் முகத்தோ சத்திசு முயற்சித் தேவின்ருக்.

இறைவனது சிருட்டி முறையின் மாட்சியை இவ்வாசிரியர் மற்றொரு தனிப்பாகத்தில் விளக்கியது வருமாறு:—“ஆருயிர் வாழ்க்கைக் களைத்துப் பொழுதினுஞ்-சோர்வின் நி வேண்டித் துணைமைசால் காற்றை-யாண்டுந் தந்தோன் வேண்டிழி வேட்கை-தணித்தற் குரிய தண்ணீர் தருஞ்சில-விடத்திற் றந்தோ னுணவைளிச் சக்கு-வேண்டுத லவற்றினுஞ் சிலவே யாதலி-னத் தகு மரபி னவவவை யளித்தோ-னின்னண மாக வியன்றன வெல்லா-தண்ணுணர்வு பெற்றீஇ நோக்குபவாக் கன்றிப்-பிறாதமக கறிதல் சாலா தாதலி-னவவெலா மளித்த செவவி யோனைப்-பொருடரு கில்லான் போற்ற கில்லா-னருட்டுறை யில்லா னுவன செய்யா-னெனப்பபி சுமத்தி யின்னல்பெரி துறுஞ்-ருடல் வளாச்சிக் கொள்ளுயிர வளாச்சிக-கேற்றவை யல்லா வெவற்றை யும் பேணி-மாற்றருந் துயாககடன் மாழ்கிப்-போற்றலறி கிலராய்ப் பொங்கியழி ருளரே”.

கரும்பு சுவை தரும் நீர் வேண்டினும் - கரும்பொத்த இனிய சுவையை (அருந்தவாரக் குக) கொடுக்கின்ற நல்ல நீரை விரும்பினாலும்;

தண்ணீரக் குழாய்களை நம்பி நன்னீராக் கிணறு, குளம் முதலியவற்றைத் தூரத்திலேக்கி இங்ஙனம் கூறினா, குழாய்வழி வருநீரும் துயதன்மை யாகாவாது வெளிப்படடை.

நெல் வேண்டினும் = (உணவிற்கு இன்றியமையாத) நெல்லைப் பெறவேண்டுமானாலும்,

அகவலோசை நரப்புவான “நெல்” என்ற மொழியின் இறுதி ஒற்று அளபெடுத்தது. நெல்லென ஒன்றே கூறினோரையும் ஏனைத் தானியவாகக்கொளும் தழிவுக்கொள்க. இவற்றைப் பயிரிடவும் விடவும் உககளுக்க அநிகாரமில்லை என்பது குறிப்பு. நநாட் டெனவுக்ளைப் பிற நாட்டாருக கொப்படைத்தவிட்டு அப்பிறா பண்ணமைத்தது தரும் உணவுக்ளை எதிர்பார்க்கின் தீர் என்றலும் சாலும். எனைய வகைக்கோத தழுவிக் கோடறகும், சிறப்புடைமைக்கும், இருப் பனவற்றைப் பிறாகுகரிசுதவிட்டு அபபிறாமுகநோக்கியிருக்கும் எளிமைக்கும், அனனபிறவற றிற்கும் நீவா ஆளாசுகின்றீர் என்றலைப் புலப்படுத்துவானவேண்டி “நெல்” என்பது அளபெடுத்தது என்றும் கூறுப. எனையவிடவகளுக்கும் ஏற்றவாறு இங்ஙனமே கூறிக்கொள்க.

அறுவை வேண்டினும் = ஆடைக்ளை விரும்பினாலும்;

அறுககப்படுதலின் அறுவையாயிற்று.

“பலபகல் வருத்திப் பாடு பட்டுப்-பருதகி வித்திப் பயன்பிறாக் களித்ததச்-சிறுபொரு ளேற்ற நநதலை விதியே-அசுஞல், நூஉ னூற்று துண்ணுடை புனைஇப்-பெரும்பொருள பெறு தல் பிறாக்கமை வாய்ப்பே” என்று இந்நூலாசிரியர் கூறிய மற்றொரு பாப்பகுதியும் நோக்கற் பாலது.

ஆர் ஒளி வேண்டினும் = (இருளைப் போகருந் தன்மை) நிறைந்த விளக்கு வேண்டுமென் றாலும்;

“ஆரோளி” என்றமையான் மின்சார விளக்கு என்பது வெளிப்படை. ஒளியென்றமையால் நெருப்புக்கும் அப்பிறரையே எதிர்பார்க்கின்றீர் என்பது பெற்றும். விளக்கினை ஒளி முகத்தான விளக்கிப் போந்தமையான் அகவிளக்கு முதலாயவற்றிற்கும், நெய்க்கும் அப்பிற ரையே எதிர்பார்க்கின்றீர் என்பதும் பெறப்பட்டது. அம்மின்சாரவிளக்கு ஒளியால் நிறைவு பெற்றதேயன்றிக் கண்ணுக்கு நலன்றருவ தொன்றன்று என்பது குறிப்பு. விளக்கு வைத்துக் கொள்ளவும் அறிகிலீர் என்று கூறினாராயிற்று.

கல்லி வேண்டினும் = கல்வியை விரும்பினாலும்;

நாட்டுமொழியை வளாககப் பிறா உதவுகின்றாரில்லை என்று பலர் சொல்வதை நோக்கி இங்ஙனம் கூறினா. நமது கல்வியை வளாககப் பிறருதவி யாதுகாரணம்பற்றியென்க. இக் கருத்தைத் தழுவிய இலாலாசிரியர் கூறிய தனிப்பா வருமாறு:—“பலரரு முயற்சிப் பயன்பாழ் படுத்தி-நிலம்பண் படுத்தி நலம்பெற தழிவு-புதையடி பத்துமுத லொன்றிய வாட்டுப்-பலப்பல லாடிப் பசித்ததந் நாட்டின்-கல் முண்டி குலமுறை கிண்டிப்-புறமொழி பயின்று பொருந்தினை புதலியை-குறியொதிர் நோக்கி வறமை கொளிஇத்-தாய்மொழி யறித்ததத் தகவிலி ராயினிச்-தீவிர. காடு கொன்று கதவுபுல னுக்கி-நாடுசிறி நிவிலாடு நயந்துகலை பயிற்று-புதிதென

தொழின்முறை கூடினி ராகிக்-காலையொடு மாலை கற்பமை சிறுநு-தூலருள் வொரு நோன் புலத் துழவுந்-தவழ்பிற தொழிலுந் தக்கால் கியற்றி-யாறுத லடைஇ யருந்தமி ழாய்ந்துவறிந்-பேறுபெறு பெற்றோர் பேணுறு பொருளையும்-வீறுபெறு வேந்தர் விழைதரு பொருளையு-நோக்கல் வேண்டா றும்முறு மொழிக்கழி-வாக்கல் வேண்டா வத்தொழி னுணுக்கம்-வாக்கு தேன் புலத்துவழி மருவா தவமே-போககல் வேண்டா பொய்யுரை யன்றே-மீக்குயர்த் திறை யின் மேன்மைசா னகரையு-முடனபெநீஇ நன்றே யும்மீன்-மடன்பெரு வாழ்க்கை மற்றது வாமே”.

கவின் உரை வேண்டினும் = இலக்கணம் அமைந்த உரைகளை உரைக்க விரும்பினாலும்; எங்கள் மக்களுட்கு நாட்டுமொழிக்கல்வி பயிற்றல் வேண்டும், நாட்டுமொழிச் சொற் களிலே நல்லுணர்ச்சி பெறுதற்குப் பேரிலக்கணலக்கிய அறிவைக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று இக்காலத்தா பிறாமுகத்தை நோக்கி எதிர்பார்த்திருந்தலை. இக்கெடுத்தக் கூறினா. இந்தாலா சிரியர் என்க.

பிறா கல்வி, பிறா உரை என்னுயிவற்றைப் பெறுதற்கு விரும்புகின்றீர் ஆதலிற் பிறர் முகம் நோக்குகின்றீர் எனப் பொருள்கூறுவாருமுனர்.

பஞ்சினைப் பிறாகதவிற்று தூல், உடை என்னும் இவற்றிற்குப் பிறந்தகளை எதிர நோக்கி வருதல்போலக் கல்வி உரை முதலியவற்றையும் பிறாக்கு ஒப்புவித்துவிட்டு அவற்றைப் பெறுதற்கு அவாலிப் பிறாமுகம் எதிர்பாரக்கின்றீர் என்பது நோ.

அணிகலன் வேண்டினும் = புனைகின்ற ஆபரணங்களை விரும்பினாலும்;

நமமுடையவற்றை அநாகரீகம் பெற்றனவென்று களளிவிட்டுப் பிறாக்குரியவற்றைப் பெறுகின்றீர் ஆதலின் அவற்றைப் பெறுதற்கும அவாமுகம் நோக்குகின்றீர் என்க. உடை முதலிய ஏனையவற்றிற்கும் இங்ஙனமே கூறிக்கொள்க.

பணி தவிர மருந்தே = நோயை நீக்குகின்ற மருந்தும்;

நாட்டுமருந்துகளைப் புறக்கணித்தொதுக்கிவிட்டுப் பிறாநாட்டு மருந்துகளையே பேணி வருகின்றீர் ஆதலின் அவற்றிற்கும் அவாமுகம் நோக்குகின்றீர் என்க.

பொருட்தும் அடிபுதை காப்பே = பொருளுகின்ற பாதத்தை மறைத்துக் காவல் செய்ய கின்ற பாதாணையும்;

நநாட்டுச் செருப்பு முதலியவற்றையும் புறக்கணித்து விடுகின்றனா என்க. பாதத்தின் அளவுக்குத் தக்காங்கு பொருதுகின்ற எனப் பெய்துரைத்துக் கொள்க.

குடையே = குடையும்;

படையே = படைக்கருவிஞ்ஞம்;

நடையே = நடக்கு மொழுக்கமும்;

நமா அமைத்த ஒழுக்கங்கள் பிழையுடையன என்றகற்றிப் பிறருடையவற்றை நம்மவா எதிர்பார்த்து வருகின்றனா என்க.

பகரும் இன்னன = சொல்லுகின்ற இவைபோன்றனவாகிய;

எவற்றை வேண்டினும் = எப்பொருள்களைப் பெறுதற்கு விரும்பினாலும்;

பிறர் முகம் நோக்குதிர் = பிறருடைய முகத்தையே பாதத்துவருகின்றீர்;

எத்துனை நாட்கள இவை பெற்றரு இயலும் = எவ்வளவு காலம் வரையிலும் இவற்றை யெல்லாம் (அப்பிறர் முகங்கோணுது தரவும் நீவிர எளிதிற) பெறவுங் கூடியதாயிருக்கும்;

பிறர் மனம் கோணு பெற்றிதரு நட்பை = அப்பிறருடைய மனமானது (அவற்றை யெல் லாங் கொடுத்தலின்) மாறுபடாத தன்மையைத் தருகின்ற சினேகத்தை;

‘பொறை கொடு விடாது போந்துவிர் கொல் = (எவை நிகழினும் பொறுக்கின்ற) பொறுமையைக் கொண்டு (அக்கொண்டதினாலே அந்நட்பை நழுவு) விடாமற் காப்பாற்றி வரு தொழிலே’;

வருதல் சாலா தென்றபடி.

'இடை அறவு படிந்' என் ஆருவிர் = ஈட்டி மாறுபட்டு அப்பொருள்கள் நாமக்குவந்துசேர்ந்தல் (இயலாமல்) இடையிலே அற்றுப்போனால் நீவிர யாதுதாம் ஆவீர்;

உயிராகாதும், அருந்தாதும், உண்ணாதும், உடுக்காதும், ஒளிசெய்துகொள்ளாதும், சுந்தாதும், உரையாதும், இன்னபிறவெல்லாம் செய்யாதும் இருப்பீரோ; இருப்பின், எந்நிலைமைக்கு நீவிர வந்துவிடுவீர் என்றபடி.

நஞ்சு எயிறு அரவு = நஞ்சுபொருந்திய பல்லையுடைய பாம்பு;

நலிவு கொடுக்கு அமை தேன் = துன்புறுத்துகின்ற விஷக்கொடுக்கைப் பொருந்திய தேன்;

நலிவு-ஆருபெயர்.

அச்சுறுத்தி அழிகரும் ஆற்றல் சால் வரிப்புலி - நீனைப்பினும் அச்சத்தைக் கொடுத்து அழிவுசெய்யும் வல்லமை நீறைந்த இரோகைக்கோயுடைய புலி;

புலியைக்கண்டாலும் அக்கண்ட நீனைவாற் பீதிமேலிட்டு கோய்வாய்ப்பட்டு மழவர் என்பது கருத்தெனக்கொண்டு அவநாள் அடைபுணாத்கப்பட்டது.

தைச்சு அடிக்கு அஞா செய்தகை மான் = தைக்கலினாலே பாதத்திற்குத் தன்பதைச்செய்யும் தகுதிவாய்ந்த முட்களையுடைய மரம்;

தைசு-ஆருபெயர்.

இவற்றை = என்கின்ற இவைதவிர எல்லாம்;

எச்சம் அற கொன்றும் இன்றம் நீன்ற இலதந் = அவற்றின் பாராபரியமும் அற்றொழிப்படி அழித்தவிசுவசம் அவைகள் இன்றைக்கும் பிற்பெற்ற விவாகியருகின்றன;

ஒருவா நீனைததாதுத் துன்றனை அழித்தல் இயலாதென்பது குறிப்பு. எச்சமறக் கொன்றவிட்டால் இன்னா எஞ்சி நிம்பது எவ்வனமெனில், அறவே கொல்லப்படவில்லை அறறுவிட்டவென்றாக கொன்றுவந்தனா என்க.

கொடியில் படியை நடந்து பணிய பலபல = ஒரு கொடிப்பொழுதுக்குள்ளே இவ்வளவுகதாதுச் சீவராகிகளையெல்லாம் விழுகிவிடக்கூடிய அத்தனைக் கொடுமையுள்ள நோய்கள் பலப்பல;

மிடியில் சுடுதது வீட்டியும் = வறுமையைப்போலக் கடிந்து நாசஞ் செய்யினும்;

வறுமை செய்குப்பு தாங்குதற்கு அரியதாதலின் கொள்கை நோயின் கொடுமையை அதற்கு உபிட்டா. வறுமையை விவரிக்குமிடத்துக் குசேலோபாக்கியானம் "பொருவாவெங்குநகூற்றாயக் கொடுவிடமாய் வடவையாயப் புருந்து வாட்டித்-திருவாந் நீடுமிடி" என்றும், "சரித்திர மவமா னம்பொய்பே ராசை தரும்நிற் கொடியகொன் றிலையே" என்றும், "தரித்திரக் கொடிய வெவற்றினுங் கொடித்" என்றும் பலவாறு கூறுநிற்கும்.

உயிர்கள் குறைகில = சீவராகிகள் தந்தோற்றத்திலே குறைவுபடவில்லை;

ஆதலின் = அதுகாரணத்தானே;

நமரையும் கோறல் செய் முறை ஒன்று உண்டு என முன்னுதல் தவறு ஆம் = நம்மவரையும் பிறா கொலை புரிதற்கு வழி ஒன்றுளது என்று நாம் நீனைத்தல் தவறுடைத்தாகும்;

ஆக்கலும் அழித்தலும் இறைவனேயன்றிப் பிறரால் நமக்கொன்றும் நேர்வதில்லை என்றபடி. அவ்வனமாயின், அரசிழந்தடிமை புக்குப் பிறர்முக கோக்க கோரிடெதலும் இறையவன் விதியென்று வானாவிருத்தல் முறையாகாதோ வெனின், ஆகாது; தந்நிலை தாருங்காலெல்லாம் முயற்சி செய்யவேண்டியது ஒருவனது கடமையாகும். ஊட்டி உறக்குவிக்கும் இறைவனே எதிர்வந்திப் பாலன்னம் கலத்திற் பெய்துதரினும் கைவாய் முதலியன முயற்சித்தன்றோ உட்கொள்ளல்வேண்டும். "ஊழிற் பெருவலியாவுள் மற்றொன்று-குழினுந் தான்முகத் துறும்" என்ற பெருநாவலர் "ஊழையு முப்பக்கம் காண்ப நிலையின் நித்தாழா துஞ்றுயுட்குள்" என்றும்

“தெய்வத்தா னாக தெனினு முயற்சிதன்—மெய்வருந்தக் கூலி தரும்” என்றுங் கூறிய போந்ததின் கருத்தி என்னெயென்று துணுகி ஆராய்ந்தறிந்து தெளிக.

இசை பட வாழா எளிமை கொள வாழ்க்கை கொடு = புகழுண்டாக வாழாத எளிமைத் தன்மையைக் கொண்ட வாழ்விலாக கைக்கொண்டு,

இசை—புகழ். புகழாவது இல்லறத்தின் வழுவாதாக்கு இம்மைப் பயனாகி இவவுலகின் கண்ண்கழாது இறவாது நிற்குங் கீதகதி.

நகசாத பெறுகிலவீர் விரும்பிப் பவாறைப் பெறமாட்டீர்,

தமக்கு நுகாச் சிவிலையென்பது கூறப்பட்டது.

நாடு மொழி ஆற்றல் வசை ஒழி வலுமை அறிவு ஒழுக்கம் மாட்சி இசைவிலா = (நமது மனசை இடமாகக் கோடற்கு) நடுகின்ற (தாயப்) பாஸகத், (ஆவன ரூபகம் போவன போகக் கும் ஏற்ற) வல்லமை, குற்றமற்ற கொடை, (அறியவேண்டியவற்றை அறிகவருரிய) அறிவு, (இருமைக்குத் தாணமாக ஒழுதும்) ஒழுக்கம், சிறந்த மேனமை என்னும் இவற்றையெல்லாம் பெறமாட்டீர்;

தனபு எ(வ)லாம் ஏற்று விரைந்து அழிசுவிரி (சீயனவும் இயக்கைக்கு மாறப்பட்டனவும் ஆகிய குணநமசயகைகளே எட்டையாதவின் அவற்றால் நீங்கப்பெறும்) துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் சமத்து மிகவிரைவிலே நாசமாடுவீர்,

மனம் பழைத்து உயிர் வாழ்தலில் பெருமை கெட்டு உயிர் வாழ்ந்து வருகலினும்,

மானமென்பது குடிபயிற்றதாகக்கமைந்ததொரு விழுமிய குணம்; தந் நிலயிற ருழாமை யும், தெய்வத்தாற ருடிவு வந்தழி உயிர் வாழாமையும் மானமுடையா செய்கைகளாம். “கற்றாண்பிளாடுவது தலவாற பெருமபாந் தாங்கிற—நளாந்து வரையுமே தான்” என்பது நோக்கற்பாலது. இனநிலமையாச் சிறப்பினவாயினும் குன்ற வருபவ விடல், குன்றிவருபவற்றையுந் தமநிலையின் இழிந்தவற்றையும் செய்யவா தலையிழிந்தமயிரினையா எனக், இவர்க்கு இந்ருமையினும் நலனிலலை. மானம் கெடையின் உயிர் நீத்தலே மாண்பு எனக்.

[செருவிற ருளமுயிர் தத்து கழைப்பின்] செருவில் உயிர் தானம் தத்து தழைப்பின் = (நமக்கு ஆவனவற்றை ஆக்கியும் போவனவற்றைப் போக்கியும் கோடற் குரிமையாகிய) போரிடைச் சென்று உயிர் தியாகஞ் செய்து தழைத்தால்,

இம்மையிற புகழும் மறுமையிற சுவாக்கமும் பெறுதலிற றழைப்புறவா எனக்.

ஆன எவற்றையும் அடைந்து உயருவீர் = (உங்கள் உரிமை) ஆன எல்லாப் பொருள்களையும் அடைந்து உச்சவீர்த்து வருவீர்கள்;

உங்கள் பரம்பரையும் நலன்பெறும் சீவிரும் புகழுடம்புபெற்றப் பொலிந்து வருவீர் என்றபடி.

(60) உழுதொழில் புரிவோர் விழுமிய ரென்றல்.

உழுதொழில் பெரிகே யுழுதொழில் பெரிகே

கழனிப் புழுக்கியைக் ககிருண வுணக்கி

யெருப்பெய்து விககி யின்னீர் பாய்ச்சி

நாறுபத னறிந்து வீறபெற நட்டுக்

5 களையறக் கட்டுப் பயிர்வளர்த திட்டுக்

கதிர்நலன் கண்டு குகிரிடைக் கொண்டிவ்

வாழ்த்துகி ழுடைய வணிமண் ணிலக்கெலா

- நாழித்துணை யளந்து நன்றுபுரிந் தானு
மேழிச செல்வத் துழுதொழில் பெரிதே
10 யீதுபடைத் திட்ட தீதுதீ ருழந
ரவன்மிசை யமைந்த பரனிறை புறீஇக
கள்ளியெருக் கிக்கிரி காரை முட்சொரி
வேலை நெருஞ்சில் வெங்காற் தில்லை
விளிவுசெய் வரிப்புவி விளங்குமயி ருளிய
15 மனியில பாந்த ளவைசெறி நிலத்தை
நலந்தரு வினாபுல னாகிய நலலோர்
மாரி பென்றா மறுகித் தெறுகனல
வாரி பென்றா மாழ்கிலர் முயன்றுதஞ்
சோரி பொழிந்து தொன்றுமுத னன்றுபுரி
20 கொடையின ரரிவா னுஞ்சில்கொட டென் னும்
படையினர் துஞ்சிலும பன்னுவய லமையு
நடையினர் மழைநீர் நவைபெறு தியாறு
குளனேரி கோட்டகங் குண்டகல் சீட்ட
மின்னிலை யிருத வின்னுயிர் மருந்தினர்
25 நிலமக ளகட்டு ணிலைஇய வைப்பு
பலவெடுத தளிக்கும பான்மையர் மேன்மைசா
ளீகையொன் றறிவோ ரிரப்பறி சிலலார்
மகிழ்ந்திவர் வழங்கும மாண்டசெல வததைப்
புகழ்நதுபாத் துண்ணல் புரிவோர் தம்முட
30 சிலரே,
மூச்சுத்தடைப் படுத்தி முன்னுந் ரொன்றை
சிலரே,
மெய்யுணர் வளித்து மேம்பட வுயர்த்தல
செய்யற நெல்லாந் திறம்படச் செய்குநர்
35 சிலரே,
நிலனெலார் தம்மடி நிழலுற வாண்டு
பலபுகழ் பெறீஇப் பசுசென் றமைகுநர்
சிலரே,
கொற்றங் காட்டிக் கொடுப்பா செய்குநர்
40 சிலரே நொடைத்தொழில் செய்குநர் சிலரே
பேவல் செய்குந ரின்ன வெவரு
மின்னண மாற்றி யியலகுந ரதனை
னுழுதொழி லவரே யுயர்ந்தோர்
பழுதுண்டு மற்றைய பணியுடை யவர்க்கே.

(கு-ள்.) உழுதொழில் பெரிதே உழுதொழில் பெரிதே = (குத்திரக்கும் வைசியர்க்கும் ரிய அறவகைத் தொழில்களில் ஒன்றாகிய நிலத்தைக் கிளைத்துப் பயிர்செய்துண்டு வாழும், முத்தொழில் (ஏனைய தொழில்கள் யாவற்றினும் தலைசிறந்த) விழுமிய தொன்றேயாம்;

முத்தொழிற் பயனைப் பகுத்துண்டு வாழ்ந்து வருதற்பொருட்டே ஏனைய தொழில்க ளெல்லாம் உண்மையின் இங்ஙனம் கூறினார். “சுழன்று மேர்ப்பின்ன துலக மதன-ஓழந்து முழவே தலை” என்றார் குறளினும். “வெளிற்றுப் பன்னுணியின் வீற்றுவிற்றுக் கிடப்பச்- களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை-வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்தப்- பொருபடை தருஉங் கொற்றமு முழுபடை-பூன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே” என்றா வெள்ளைக்குடி நாகனரும். இவற்றை ஈண்டு ஏற்குமாறு விரித்துரைத்துக்கொள்க. உழுதொழி லின் பெருமையைக் காட்டுதற் பொருட்டு அடுக்கிக் கூறினார்.

கொற்றத்தையும் கருவையும் சுற்றத்தையும் கொற்றத்தினும் அழலினும் *உழவினும் விளைக்கும் பெருமைவாய்ந்த மண்மகட் புதல்வராகிய உழுநராம் வேளாளரின் சிறப்பியல் “வரு விருட் தோம்பலானை வழிநின்ற லொழுக்கழகந்-கரிவகத் தின்மை யென்றுங் கைக்கட னுற வன்றே-உரியதா மிறையி துத்த லொற்றுமை கோடல போற்றல்-விரவுமான் வினெதொ டங்கல் வேளாளா செய்கை பத்தே” என்றபடி பததுவகைத்தாரும்.

கழனி புழுதியை கதிர் உ(ண்)ண உணக்கி = வயலைப் பன்முறை உழுவதால் உண்டாகும் புழுதியைச் சூரிய வெப்பம் உண்ணவிட்டு உலர வைத்து;

பலமுறையும் உழவேண்டும் என்பா “கழனிப் புழுதியை” எந்நார். வண்மையும் றிருந்த வயற்பாப்பைப் பன்முறை யுழுவதால் புழுதிசெய்து காயவைத்தல்வேண்டும் என்பது கருத்து. கதிருணவிடுதற் கிடைத்த காலம் கோடைக்காலம் ஆதலின் அக்காலத்திலே மழை பெய்தவுடன் பலகாலு முழுது புழுதியாக்கல் வேண்டுமென்று குறிப்பித்தாருமாம். இனி, உண்மையற்றிருக்கும் நீர்க்ககிவை உணக்குமாறு ஆறு வழுதல் வேண்டும் என்றுமாம்.

எரு பெய்து வித்தி = எருவிட்டு (விட்டதன்மேல் விதைக்கற் பாலனவற்றை) விதைத்து; முன்னரே எருவிடப்பின் எருவின் ஆற்றல் இளம் பயிருக் கேறப்பெற்று இயல்பு கெட்டபுறம் ஆதலின் பின்னர் எருவிட்டு உடனே விதைத்தல் வேண்டு மென்றான்க. எருச் சாரம் விதைத்தற்குமுன்னரே வயலிற் கலக்கப்பெறின் பயிர் மதர்ப்புறதுப் பயன்றா தொழியும் என்பது உமாம்.

இன் நீர் பாய்ச்சி = (விதைகள் சேராக முளைத்துவருதற்கு) இனியதுவாய் னைப் பாய்ச்சி;

மிகினுங் குறையினும் நோய் செய்யு மாதலின் “இன்னா” என்றார். கட்ட விதைகள் முளைத்து நலந்தருதற்கு இத்துணை நீர் இவவிப்பொழுது வேண்டுமென்பது பாய்ச்சுவோர் அறிந்து கோடல் இயல்பாகலான் வானா “பாய்ச்சி” என்றா. காலத்துக்குத் தக்காகவருதவி செய்யும் நீர் என்பது போதற்பொருட்டுமாம்.

நாறு பதன் அறிந்து = நாற்றைப் பறித்து கடுதற்குரிய பக்குவத்தை யுணர்ந்து;

“நாறிது பதமென” என்றார் சிந்தாமணியிலும். நாறு செவ்விய பருவமடைதற்கு முன் னும் பின்னும் பறித்து நடப்பின் பயன்கொடா தாதலின் இங்ஙனவ கூறினார்.

வீறு பெற நட்டு = செழித்தோங்கி வளர்ந்து பெரும்பயன் அளிக்கும் வகையிலே நடு தலைச் செய்து;

“முடிச்சு முடிச்சாக நட்பாற் கோட்டை கோட்டையாக விளையுமா” என்பது சோனாட்டு வழக்கு. ஒவ்வோ கலகுகளாகப் பிரிக்காமலும், பலப்பலவாகச் சேர்த்து நெருக்காமலும், மிகத் தாழ்ந்தாமலும் சம இடைகண்டு செறிப்பட நடப்பட்ட பயிர்கள் நற்பயனை அளிக்கு மென்க. இங்ஙனக நடப்பின் பயிரும் பயனும் வீறுபெறுதற்குரியனவாம். வீறு-வீற்றுத்தெய்வமுமாம். மாணியை அக்குடியை வீற்றுத்தெய்வமாச் சாண்டுக் கூறிக்கொள்க.

களை அற கட்டு = (நட்டு வளர்த்து வருகின்ற பயிர்களின் உணவிலையும் பிறவற்றையும் அழித்துவருகின்ற பணைச் செடிகளாகிய) களைகளை ஆணிவேர் அறப் பிடுங்கி எறிந்து;

வேற்றுப் பயிர்களையே களையென்று கூறினார். களைதற்கு உரியதெனபது பொருள். மேற்பாகத்தை மாத்திரங் கொய்துவிடில் பின்னரும் முளைததுக் கெடுதல்பயத்துவரும் ஆதலின் “கட்டு” என்றது “அறக்கட்டு” என்றோ. “கன்” (பிடுங்கு) என்னும் பகுதியடியாகக் “கட்டு” என்பது தோன்றிற்று. களையெடுக்குங் கருவி “களைக்கட்டி” எனப்படும்.

பயிர் வளர்த்திட்டு = (பயன்றருமாறு வேண்டிய தொழில்களைக் கிரமமாகச் செய்து) பயிரை வளர்த்து;

வனவிலங்கு, மாடாடு, வீட்டில், கிளி முதலியவற்றாலும், வெள்ளம், வெப்பம், நோய் என்னுமினவ முதலியவற்றாலும் இடையூறு நேரிடாமற் கரைகோலி வெலியிட்டுக் கண்ணை இமைகாப்பித்தபோலக் கங்குலபகல் பண்ணைப் பயிரை உழுநா காத்தவரல் வேண்டி மென்று ஈண்டிக் கூறினார். நெருங்கிய பயிரைப் பெயர்த்துநடல், மதாத்த பயிரை நுளிகொய்து வசப் படுத்தல் முதலிய வெல்லாம் ஈண்டே யடங்கும். உழுதல், எருப்பெய்தல், களைக்கட்டல், நீர்கால் யாததல், காத்தல் என்னும் ஈன்றும் உழுதொழிலின விசேட பாகங்களாதலின் இவ்வரிசைப் படுத்திக் கூறினார்.

கதிர் நலன் கண்டு = கதிர்களின் முறிச்சிவனம் நோக்கி அரிந்து வைக்கோலை நீக்கித் தானியத்தை மனேக்குக் கொடுப்பாய்;

“குதிரிடைக் கொண்டு” என மேற்கூறுகலான் இங்ஙனஞ் சொன்ன பெய்துரைக்கப் பட்டன. இவ்வரைச் சரூகுகி நடாத்துங் கவிதைகள் கவிதவதானை முதலாய பன்மைப் பனுவல் கூறிற் பரக்கக் காணலாம். உய்யாமேல் எனவந்த அருள கருதிப்போலும் பகட்டுத் தொழிலைக் கூறிற்றிலர்.

குதிர் இடை கொண்டு = கூடுகளிலே பெய்தவைததுக்கொண்டு;

குதிர்-டான்முதலிய வைக்குகூடு. களங்களில சேரினும், கூடுகளிலும் பெய்தவைப்ப ரென்க.

இ ஆழி துகில் உடைய அணி மண் நிலத்த எ(ல்)லாம் = இந்த வாரிதியாகிய ஆழையை உடுத்த அழுகிய அணுக்கள் செறிந்த நிலவுலகத்து மக்களுக்கெல்லாம்;

அழி எக்கா செய்து நிலவுலகத்தைக் காத்து வருதலின் ஆடைக்கொப்பிட்டா. இதனை வலியுறுத்தற்கு “அணி மண்ணிலக்கு” எனப்பட்டது. இந்நிலம், ஆழித்துகில் உடைய நிலம், அணிநிலம், மண்ணிலம் எனக் கூறிகொள்க. அப்புவினின்று தோன்றிய காரணம்பற்றிக் கடலை அடையாக்கினார் என்பாருமுளா.

நாழி துணை அளந்து = நாழி அளவுடைய தானியமாக அளந்து கொடுத்து;

“தினைத்தனை” “பனைத்தனை” என்றாகு நாழித்தனை எனக் கூறினார் என்றலுமாம். எவ்வகையாய உத்தியோசத்தரும் இவா எடுத்த உணவு கைக்கொண்டே தீரவேண்டும். மக்கட் பிறப்பினர்க்கெல்லாம் இவரே யுணவளிப்பவர் என்பது கருத்து. வான்பமும் ஒருவாறு ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது போலும்.

மனையு புரிந்து ஆரும் = நன்மை பொருத்துமாறு காப்பாற்றி ஆட்சிசெய்து வருகின்ற;

வனைய தொழிலாளர்செல்வம் சிலர்க்கே பயனாகவும் இவவுழவர் செல்வம் எல்லார்க்கும் பயன்றருதலின் “கன்றுபுர்த்து” என்றும், வனையர் ஆட்சி இவரது ஆட்சியின்றேல் இன்றாகும் என்பது கருதி “ஆளும்” என்றுங் கூறினார். வனையவராட்சி முன்வாங்கித் தாழ்த்துநீர் எஞ்சி யதைப் பின் வனையர்க் களித்தல். இவராட்சி அங்கனமாவதன்றென்று காட்டற்குமாம். வனைய தொழில்களுக் கெல்லாம் தீமை கனி யிருதியாகவும், நன்மையி னுண்மை யெய்துத் திடனாகவும் இருத்தல்போலாது இவ்வுழுதொழிலில் வருவது கன்மை ஒன்றே என்பது போதா இ கூறினார் என்பது உம் சாஸ்ப்பொருளும். “மேழிச் செல்வம் கோளாப்பாது” என்பதனும் ஒக்கையுமும்.

உழி செல்வத்த உழுதொழில் பெரிதே = கல்பனையைக் கையாழ்வருஞ் செல்வத்தையுடைய உழுதொழில் பெரியதொரு தொழிலே யாகும்;

மேழி-ஆகுபெயருமாம். மேழியுர் என வேளாளர்க்குப் பெயருண்மையும் நோக்கற்பாலது. உழுதொழில் நிகழ்வதற்குக் காரணமாக மேழி அமைந்திருத்தலை நோக்கி அதனைச் செல்வமென்று சிறப்பித்தார். இனி உழுநா வகபடம் பெருமை நோக்கியுமாம்.

ஈது படைத்திட்ட ஈது தீர் உழுநர் = இவவுழுதொழிலைத் தந்தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும் குற்றந்தீர்ந்த உழவோராவார்;

உழுதொழிலின் பெருமை தோன்ற “ஈதுபடைத்திட்ட” என்று சுட்டிக் கூறினார்: “உழுதாண்டு வாழ்வோ வாழ்வாமற் றெல்லாந்-தொழுதாண்டு பின்செல் பவர்” என்றார் குறளினும. “இரப்போர சற்றமும் புரப்போ கொற்றமு முழுவிலை விளைப்போ” என்றார் இளவகொவழகனும்.

அவல் மிசை அமைந்த = பன்னம் மேடுகளாகப் பொருந்திய;

பன்னமுண்டாகுந் காரணம்பற்றியே மேடுண்டாகும் என்னும் இயைபுபற்றி “அவன் மிசை” என்றார்.

பால் நிறைபு உறீஇ = பருக்கைக் கற்கள் நிறைதலைப் பொருந்தி;

கள்ளி எருக்கு இக்கிரீகாரை முன் சொரி வேலை நெருஞ்சில் வெம் கால் தில்லை ± கள்ளி, எருக்கு, இக்கிரி (ஒருவகை முட்செடி), காரை, முட்களைப் பக்கமெங்குஞ் சொரிகின்ற வேலை, நெருஞ்சில், வெப்பாகிய காற்றை வீசுகின்ற தில்லை;

தில்லையிற் படிந்துவரு காற்று தேகத்திற் படியவீசினால் வீக்க முண்டாகும் ஆதலின் “வெங்காற் தில்லை” என்றார். முள்ளின் நீட்சிகருதி “முட்சொரி வேலை” என்றார். கூறிய இவைகளெல்லாம் பாலினாலும் முள்ளினாலும் பால்முள்ளிரண்டினாலும் பிறவற்றாலும் உடலைத் துன்புறுத்துவனவாம். தொடுங்குணத்துக் கிசைந்தாங்கு வரிசைப்படுத்திக் கூறினார்.

விளிவு செய் வரி புலி விளங்கு மயிர் உளியம் அளி இல் பார்கள் = கொல்லுகின்ற வரி களையுடைய புலி, பொலிந்து தோன்றும் மயிரினையுடைய காடி, இரக்கமில்லாத பாம்பு;

அவை செறி நிலத்தை = (பன்னமாய், மேடாய்ப், பரலகளும் கள்ளி முதலியவும், புலி முதலியவும் ஆகிய) அவையெல்லாம் நிறைந்த நிலத்தை;

இவையெல்லாம் இக்காலத்தில் இல்லை அக்காலத்தி லிருந்தன வென்பது போதா “அவை” என்றார். “ஆகாத தன்று லுணக்கவ வனமில் வயோத்தி” என்ற சுட்டுக்களையும் நோக்குக. “காமுகொன்று நாடாக்கித்-குளந்தொட்டு வளம்பெருகுகி” என்றாங்கு வேளாண்மைக் கிடர்புரிவனவற்றைக் கண்டதொதுக்கிச் சார்புடையனவற்றைத் தழிபூயினா என்க.

[நலந்தரு வினை நில னாக்கிய நல்லோர்] நலம் விரோ தரு நிலன் ஆக்கிய நல்லோர் = நன்மையைக்கொண்ட வினைவுகளேத் தருகின்ற நிலனாகத் திருத்திய நலன் வாய்ந்தவரும்;

குறிஞ்சி முதலிய இவகை நிலனாகப் பண்படுத்தியவர், கொடியவற்றைப் போக்கி நல்லவற்றை ஆக்கியவர், தீமைதரு நிலத்தை நன்மைதரு நிலனாக்கியவர் எனப் பெய்துநிறைத்துக் கொள்க.

மாரி என்று மறுகி தெறு கணல் வாரி என்று மாழ்கிலர் = மாரிக்காலம் என்று கருதியும், சினந்த வீசுகின்ற நெருப்பையே வருவாயாகவுடைய கோடைக்காலம் என்று கருதியும் (உழு தொழில் முயற்சியிலே புகுதற்கு) மயங்காதவராகி;

கழனியிற் பணிசெய்யாமையே தமக்கொரு பெரும்பினி என்றும், செய்தலே பெருகலெனவென்றுக் கருதி நடப்பவர் என்பது குறிப்பு.

முயன்று தம் சோரி பொழிந்து தொன்று முதல் என்று புரி கொடையினர் = (கூல முயற்சியவற்றைப் பெறுதற்கு, வேண்டிய துறைகளிலே) முயற்சியெடுத்து தங்கள் இரத்தத்தைத்

உடலானது செயல்பற்றுப் போகாதுகூறும் உழைத்துவருவாரென்பது போதா “மூய்ந்து தஞ்சோரி பொழிந்து” என்றும், அகநானம் முயல்வது அவர்தம் பின்பியற்கை யெனபார் “தொன்றுமுதல்” என்றும், தீமைசெய்தல் அவர்க்குப் புலப்படா தென்பா “நன்றுபுரி” என்றும் கூறிஞர். தீமை செய்தாரும் இவராகிய செல்வத்தையே துகர்ந்து வருதலின் “நன்று புரி” என்றருளும்.

பலபத்திரன் என்பான் கலப்பையைப் படைக்கலமாகக் கொண்டமைபற்றி “நாஞ்சிற்படையோன்” என்னும் பெயர் பெற்றான்.

இரவு பகல்களை வயலகத்தே போக்கும் ஒழுக்கம் படைத்தவா என்பது. கணலிலும் வயற்பணிசெய்யும் மாண்பு சான் நவா என்றதும் ஒன்று. இனி, செத்தாலும் வயற்றலையிலே செய்வதமா யமம்நிற்குந்து வருவனென்று அணிபொருந்த வுரைத்தது மலமயும்.

கடல், பாழ்நிலம் முதலிய இடங்களிற் செல்லவிரிதெல் நீருக்குற்ற நலையென்க. இனி மழை நீரால் நலையைப்பெறுது என்று பொருள்சொண்டு வீடுமுதலியவற்றை அழிககல் செய் யாது என்பாருமுளா. மழையுயில்லாக காலத்திற்று நீரில்லாக் காரணத்தானே பயிர்முதலியன நலையைப் பெறுது என்றுமாம். அன்றியும் மழைக்காலத்தின வயல்களிலே நீராமிககு வீளைவுகளை நலையடச் செய்யாது என்றும் பொருளுமே.

கோட்டகமென்பது பயிரோடு கூடிய நீர்நிலை.

பயிர்கள் நீரினிலுள்ள உதல்கொண்டி போக்கவேண்டியவற்றைப் போக்கி ஆக்கவேண்டியவற்றை யாகக்கி நலன் பெறுதலின் அந்நீரினிலுள்ள மருந்தினை நிகர்ப்ப உழுநா மருத்துவரைப் போல்வர் என்க. மருந்தே தவாரமுதமுமாம். மருத்துவ னியல்பை “கல்வக் தியவ நாம நாய் கம்-கெல்லையின் மருத்துவ னியல்பின்” எனறா கம்பநாடரும். உணவின் சிறப்பை “உண்கு கொடுத்தோ ருயிரகொடுத்தோ” எனச் சேத்துசப சாத்தனரும், “நீரின் மமையா யாக்கெக் கெல்லா-முண்ட கொடுத்தோ ருயிரகொடுத்தோ-புண்ட முத்தற முயலின் பின்ட-முண வெண்டமுடிது நிலத்தொடு நீரே-நீரு நிலனும் புணரி யோரீண்-டுமட்பு முயிரும் படைத்திரி சிலேசே-ஐத்திவா னோக்கும் புன்புலன் கண்ணகன்-வைப்பிற் ருயினு நண்ணி யாளு-மிறைவன் றுட்குந் வாதேயதனு-லடுபோகச் செழிய விகழாது வல்லே-நிலனெறி மருங்கி னீர்நில பெருகு தத-நட்டோ சம்மா விவட்டட் டோசே-தன்னா தோகிவட்டன்னா தோரே” என்ற குடபுலவி யலருந் கூறினார். ஏற்பு விரித்துரைத்துக் கொள்க. ஏனையவிடங்கட்கும் இவற்றை யாண்டு கொள்க.

வெட்டிக் கொத்திக் கிளைத்துப் போற்றிப் பலவகை யணவகளையும் சிவத்தினின் னுக் கிளைத்துக் கொடுத்தலின் இங்ஙனம் கூறினார்.

எடுத்த அளிக்கும் பாண்மையர் = கைக்கொண்டு கொண்டுவற்றையெல்லாம் உலகத்தார் க்குக் கொடுத்துச் காப்பாற்றுவரும் இயல்பினையுடையவரும்;

அவற்றை எடுத்தளிக்காது விடுவரேல் எல்லாரும் இறந்துபோவ ரென்பதாகருத்தது.

மேன்மை சால் நகை ஒன்று அறிவோர் = மேன்மைதகவாய்ந்த கொடை ஒன்றினையே அறிந்தவரும்;

வறிஞர் குதவுதல் மேன்மைக் கொடையாகும். உடையில்லார் குடையும், உண்டியில் லார்க்கு உண்டியும், மருகில்லார்க்கு மருந்தும் என்றாங்குதவுதல் ஒன்றிய கொடை; உண்டி வேண்டினார்க்கு மருந்தும், மருந்து வேண்டினார்க்கு உணவும் என்றாங்குதவுதல் ஒன்றாக்கொடை என்க. “மேலுலக-- நல்லெண்ணு மீதலே நன்று” என்பது தோன்ற “மேன்மை” என்றும், ஒன்றியது உதவுவா என்பது தோன்ற “சால்” என்றுங் கூறினர்.

இரப்பு அறிவில்லார் = யாசித்தல் என்பதை அறியாதவரும்;

உழுதொழில் நளிகளாந்த நாட்டில் இரப்பு இருக்கா தாதலின் இங்ஙனங் கூறினோமாம். இனி, தாயிரப்பவர்க ளளிப்பரே யன்றிப் பிறரிடம் இரக்கமாட்டா ரென்றுமாம். “இவ்வேனெனு மெவ்வ முறையாம லீதல்--குலனுடையான் கண்ணே யுள்” என்னும் குறட்பாவுக்குரிய பொருள் வேறுபாடுகள் அனைத்தையு மிதழைக் கேற்றிக்கொள்க. “நல்லா நென்னுங் கொளரீது” என்ப வாகலின் இங்ஙனங் கூறப்பட்டது.

[மகிழ்ந்திவர் வழங்கு மாண்ட செல்வத்தை] இவர் மகிழ்ந்து வழங்கும் மாண்ட செல் வத்தை = ஆகிய இவ்வுழுவா உள்ளககாரிப்போடு கொடுத்தருளும் மாட்சிமை பொருந்திய தாளி யச் செல்வத்தை;

புகழ்ந்து பாத்து உண்ணல் புரிவோர் தம்முள் = (நல்லசுவை, வலிமை, முதலியவற்றை இவ்வுணவு உடையதென்று) பாராட்டிக்கூறி (த்தென்புலத்தா முதலியோர்க்கு) ப்பகுத்து உண் ணுதலைச் செய்துவருகின்ற மக்கள் தங்களுக்குள்ளே;

[சிலரே மூச்சுத் தடைப்படுத்தி முன்னுந் ரொன்றை] சிலரே மூச்சுத் தடைபடுத்தி ஒன்றை முன்னுநா = சிலமக்கள் பிராணயாமஞ்செய்து தனிமுதற் பொருளாகிய இறைவனை ஸ்நேந்து வழிபட்டு வருகின்றனா;

அட்டாங்கயோகத் தொன்றாகிய பிராணயாம மாவது பிமாண வாயுவை அதன் இயல்பிற் செல்லவிடாது இரேசக பூசக கும்பகங்கனாற் றடுப்பது.

பிராணவாயு இரு மூக்கானும் ஒவ்வொரு பாரிசத்து ஐந்துநாழிகையாக்கொண்டு ஒரு மாத்திரையில் நூற்றிருபத்தைந்துசுவாசமாய் ஒரு சுவாசத்திலே பன்னிரண்டங்குவிப்பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலாருவி தேய்ந்து என்விரலிலடங்கு மியல்பிற்று. இரேசகமென்பது மூச்சை விடுத்தல், பூசகமென்பது மூச்சை உட்செலுத்துதல், கும்பகமென்பது அங்ஙனஞ் செலுத்திய மூச்சை நிறுத்துதல். நிறுத்தும் வகை அகற்பம், சகற்பம் எனவிரண்டாகும். மந்திரமில்லாது நிறுத்தல் அகற்பமெனவும், பிரணவத்துடன் காயத்திரி மந்திரத்தையுமுச்சரித்து நிறுத்தல் சகற்பமெனவும் படும. இவற்றின் விரிவுகளை யெல்லாம் கூரம்புராணம், குதசங்கிதை வாயு சங்கிதை முதலிய நூல்களிலே கண்டு தெளிக.

சிலரே மெய் உணர்வு அளித்து மேம்பட உயர்த்தல் செய் அறன் எ(ல்)லாந்நிறுப்பட செய்குநா = சிலர் உண்மை உணர்ச்சியைக் கொடுத்து (இருமையினும்) மேம்படுமாறு மேலேற் றுதலைச் செய்தற்குக் காரணமாகின்ற தருமங்களைல்லாம் பகுப்புற நூல்களைச் செய்கின்றார்கள்;

திறம்-நூல்; “மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடு”, “மெய்த்திறன் வழக்கென விளம்புகின்ற” என்பன மணிமேகலை.

தனுப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் பெயப்பொருள் போக்கி மெய்ப்பொருள் போட்டு பேரின்ப நிலை அடைதலான் அவ்வடைவிற்கேற்குமாறு அறம் படைக்கப்பட்டிருப்பது தோன்ற வந்தனா. உறுப்பிட்டதென்க. அறத்தின் பெருமை, பாசுபாடு முதலியவற்றைத் திருவுள்ளு ளவனான ஈசனார், மிருதி முதலியவற்றிற் பரக்கக் கண்டு கொள்க.

சிலரே நிலன் எ(ல்)லாம் தம் அடிநிழல் உற ஆண்டு பல புகழ் பெற்றீடு பச்சு என்று அமைஞநர்=சிலர் நிலங்களெல்லாவற்றையும் தமது அடி நிழலிலே பொருந்துமாறு ஆட்சி செய்து பலவாகிய கீர்த்திகளைப்பெற்றுப் பசுமையுற்றிருக்கின்றனர்;

பாதன், சிபி, அரிச்சந்திரன், நளன், தருமபுத்திரன், கணனன் முதலியோர் புகழீட்டி னமை முதலாய எல்லாவற்றையும் சிந்தித்தறிந்து தெளிக. பாரி, குமணன், கரிக்கால்வளவன் முதலியோரும் அதனுக்குரியராவர்.

சிலரே கொற்றம் காட்டி கொடும் போர் செய்துநர்=சிலர் வீரங்காண்பித்துக் கொடிய போரினைச் செய்து வருகின்றனர்;

புறங்கொடுக்காதவர் என்பார் “கொற்றங் காட்டி” என்றும், சோம்பாது மேன்மேலும் போராடியே விரும்புவரென்பார் “கொடும்போர் செய்துநர்” என்றும் கூறினார்.

சிலரே நொடை தொழில் செய்துநர்=சிலர் விற்றற்றொழிலைச் செய்துவருகின்றனர்;

சிலரே ஏவல் செய்துநர்=சிலர் ஏவற்றொழில் செய்துவருகின்றனர்;

இன்ன எவரும் இன்னனம் ஆற்றி இயங்குநர்=இத்தகுதியையுடைய எல்லாரும் இங் னனமாகப் புரிந்து வாழ்ந்துவருகின்றனர்;

உழுநர் தம்மால் உயிர்வாழ்ந்துவருவா ரென்பது தோன்ற “இன்ன வெவரும்” என்றும், இங்ஙனம் பலதொழில்களாற் பெருமையடைகின்றனர் என்பார் “இன்னன மாற்றி யியங்குநர்” என்றும் கூறினார்.

அதனால்=அதுகாரணத்தானே;

உழுதொழில் அவரே உயர்ந்தோர்=உழுதொழிலைச் செய்துவருகின்ற உழவர்களே உயர்ச்சி வாய்ந்தவராவார்;

[பழுதுண்டு மற்றைய பணியுடையவர்க்கே] மற்றைய பணி உடையவர்க்கு பழுது உண்டு =ஏனைத் தொழில்களை உடையவர்க்கெல்லாம் குற்றமுண்டு;

ஆதலின் உழுதொழிலாளரே உயர்ந்தோ ரென்க.

“ஆற்றங் கரையின் மரமு மரசிய-வீற்றிருநத வாழ்வும் விழுமன்றே-யேற்றம்-முழு துண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லக கண்டூர்-பழுதுண்டு வேரோ பணிகு” என்பது நல்வழி.

(61) கயவர்தம் மியல்பு காண்மி னென்றல்.

ஒருகுறைப் பணிமாட் டெற்றோர் தம்மு
ள முககாறு முதலதஞ் சினைபென வடைஇப்
பழிபடாளு செந்நீர்ப் பதர்பல ரமமா
கரப்போர் விலலாக காண்டி னுளதது

5 நன்னிலை நண்ணிய நலனோர் சிலரே

யின்னவ ரேற்றக் காற்றா ராய

முன்னவர் முதலவர்தம் முறைபெருப் புணர்கிலாப்

யின்னவர் தமைக்க உய்ப் பேணுதல காட்டி

யன்பமர் காதற் பெருதகை யீரும்

10 மாற்ற லறியா தன்னோன் வெப்பற்றிடு

நொய்தி னெய்யசொற் கபக்கவாய் துவகந்து

பொருணெறியியல்,

- வைதன னெனச்செவி வழிகெருப் பேற்ற
வாய்மடித்து வெருண்டு துடித்துக் கைபுடை
துரப்பியவ ருரைத்தவெலாந் தமமே லேற்றில்
- 15 செவகட டியினர் சிறந்து மூக்கின
நுண்ணிலி வினைநீன ருசசிக கூபிய
சீலையுடைக் கையினர் நெடுபிறழ் மெய்யினர்
நாடுங் கரைநீனா நவிறா கேசாய்
செவ்படைத் துழாறுந் செய்நுறு தலைவர்
- 20 டிறாமனங் காண்கொப பெதைய ரிவரே
பொநாபொ நமைபாற் புடைத்து வெளிஞன
யுறாந் நெறுக்கி யறத்துவோர் களைதூநர்
இனிபோ,
'என்கா நெருப்பு நீர்மண் னென்றாக்
- 25 'சையபெநம் புகை தாட்சியு மாறமலும்
பெறுநில சகனா டிறங்கி
யுறந்ந ரமமா வுலகத்துப் பவரே

(இ-ள்.) ஒரு துறை பணிமாட்டு உற்றோர் தம்முள் = ஒரு தொழிற்றுறைக்கண்ணுள்ள வேலையிலே பொருநதியவா தம்முள்;

அழககாறு முதல = பொருமை முதலாக உடையவற்றை;

அவா, வெருளி, இன்னாச்சொல் முதலியவும் பிறவும் அடங்குவதற்கு “முதல” என்றார்.

தம் சினை என அடைஇ - தங்கள் உறுப்புகளாக அடைந்து;

தூர்க்குணங்களையே தங்கள் அவையவர்களாகப் படைத்தவர் என்றபடி. எத்துணையவ்விருந்தமுயன்றும் அவா தம் இழிதணங்கள் நீங்கப்பெறா என்றறிவித்தற்கு “அடைஇ” என்றனபெடுத்தது. இதனை “மிகுபு பெருகி மிகுபுணல பாய்ந்தாறு-மூப்பொழிதல் செல்வா வெலிகடல்-பான-மிக-வினநல நன்குடைய வாயினு மென்று-மனநல மாகாவா கீழ்”, மூக தாறு நன்கறியா தாமமுள்ளர்”, “உழந்தாறு உம் பேணு தொறுத்தமை கண்டும்-விழைந்தாபோற றியவை பின்னருகு செய்தல்” என்ற படிமொழிச் செய்யுட்களும், “கல்வா-புலவோர்க்கு நல லோசொன்ன பொருணென்ப் போயிறன்றே” என்ற கம்பராமாயணச் செய்யுளும் புலப் படுத்தாநிற்கும். தீட்சையல்களை யாவரும் பரிசிடத்தற்கும், உரைத்தற்கும், பார்த்தற்கும், துகர் தற்கும், சேட்டற்கும் தாமே இலக்காகி நிற்பவ ரென்பது ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது.

பழிப்பு ஆம் செந்நீர பதா பலா (அமமா) = பாவமாகிய இரத்தத்தினையுடைய பயனற்றவர் பலராவா;

மேற்காட்டியவற்றிற்குப் பாவத்தொழிலே காரணமாதலின் உயிர் உடலோடுறுவுண்டி வாழ்தற்குச் சிறந்த கருவியாகிய இரத்தம் பாவத்திற்கு உருவகிக்கப்பட்டது. என்க தாதக ளையும் ஏற்றவாறு வரித்துரைத்துக்கொள்க. விதைத்தவா இட்டுவரும் எருமுதலியவற்றை உண்டும் அன்னார்க்குப் பயன்றராமல் ஆகக்கேட்டைச்செய்வது பதாரதலின் அது தீயார்க் கொப்பாயது.

சாப்பு ஓர்வு இல்லா = வஞ்சனையை அறிதலில்லாத;

காண்பின் உறுத்து = காட்சிக்கொடிய மனத்தினையுடைய;

“காண்பின்காலே” என்றார் புறத்தம்; காண்பின் உள்ளம் என்றனைக் குன்றிந்த மனம் என்றுதோடலும் பொருததும். நேர்மைபெற்ற மனமாதலின் எல்லாப்பொருளின் உண்மைத் தன்மையையும் காணவல்ல மனம் என்றுரைப்பாருமுளா; அவ்விரண்டோடு அதனை அறிதற்குச் சாதனமாக நின்றவின் என்க.

நல் நிலை நண்ணிய நல்லோர் சிலரே - நன்மையுமைந்த செய்கைகளின் நிலையிற் பொருந்திந்தும் நகுணமுடையோர் சிலராவா;

நண்ணிலையிலே எப்பொழுதும் நிலத்திற் றும் அருமை தோன்ற “நண்ணிய” என்று கூறினா. அழகாகவு முதலியவற்றை அத்தியோகத்து உயர்த்துக்களாகவும், பிறவாகவும் அமைதக வாயு போல இயாக ஏற நகுணநந்தசெய்கைகளை ஏற்றபெற்றி அமைதகுகொள்க. தீயோர் பலராகவும் நல்லோர் சிலராகவும் இருக்கலே “இலாபவ ராகிய காரண நோற்பா-சிலாபவர் நோலா தவா” எனப் பொய்யாமொழியா கூறியாவ குணநது கொள்க.

இன்னவா ஏற்றக ஆற்றா ஆய முன்னவர் = (நற்குணநந்தசெய்கைகளையுடைய காணத் தானே மேம்பாடுற) இயாதம் பெருமித்தகிறகுப் பொருதவராகிய அத்தீயோர்;

நன்மையே செய்துவந்த யைக் தந்திமைபுரிந்தழிந்த தூற்றவா இத்தீயோர்க்கொப்பாவா. நல்லவர் ஏற்றகதிற்கு மனம் பொருதிருத்தலையே அழகுகாறென்ப. நல்லா ரிழவு காண்டோறும் நனியுட்பா என்க.

[முதல்வாதம் முறையிருப் புணர்கிலாப் பின்னவர் தனமக்கூய்] முதல்வர் தம் இருப்பு முறை உணாகிலா பின்னவர் க(ம)மை கூய் - அதெதாழிற்றலையர் (ஆண்டிய ரறியாதவண்ணம் மறைந்து) இருக்கின்ற முறைமையை உணராத அநல்லோரைக் கூவி அழைத்தது;

அத்தீயோர் அமமுதல்வர் இருப்புமுறை இல்லலோ அறியாரென்று அறிந்தகொண்டு கூவியழைத்தாரெனவும், முதல்வர் ஆண்டிருக்கலே அத்தீயோர்தாடும் அந்நிலவென்று தம்மைக் கருதுமாறு குழ்ச்சியுரு செய்துகொண்டனா எனவும் குறிப்பித்தற்கு இருப்பு என்றழியாது “முறையிருப்பு” என்றா. சாண்டு அம்முறை சிறப்பானமைக்கன்றே இருப்பு முறை என்னுது “முறையிருப்பு” என்று கூறினா என்க. கூப்பிட்டே இச்செய்யுளுக்கு நிலைக் களனியிருத்தலிற் “கூஉய்” என்று அளபெடுகது. தலவா இருப்பை அத்தீயோர் உணர்ந்து வைத்தம் உணரார்போல உரப்பக கூவியழைத்தனாகாண் என்றலே அறிவித்தற்கும் அவவாறு குறிப்பிட்டா எனறலும் ஒன்று.

பேணுதல் காட்டி = (உபசரிப்புவழியாகத் தாம் அவரை) விரும்புவதாகக் காண்பித்து;

உன்னன்பில்லாமை தோன்றக் “காட்டி” என்றா. இவவாறு செய்தலே நயவஞ்சக மென்ப. “அடுத்தது காட்டும் பளிகடுபோ நெஞ்சங்-கடுத்தது காட்டு முகம்” என்ற முது மொழியைப் பிழைபடச்செய்து வென்றவராகி நெஞ்சங் கடுத்தகைமுகத்திற் காட்டாத ஆற்றல் என்பது போதரப் “பேணுதல் காட்டி” என்றார் என்றக கூறலாம். இவ்வண்மை “முகத்தி னினிய நகாஅ வகத்தின்னா-வஞ்சகரையஞ்சப் படும” என்னுவ குறளார் புலப்படும

அன்பு அமர் காதல் பெருந்தகையிர் = எம்மேல் அன்புபொருத்திய விரும்பத்தையுடைய பெரியோர்களே;

அன்பு நிலைபெறுதலினருமைதோன்ற “அன்பமா” என்றும், அவவன்பு அமர்ந்தவழியும் கடுஞ்சொல் முதலியன தோன்றப்பெற்றிப் பயனில்லை யென்பார் “காதல்” என்றும், இவ்வன்புக் காதலுமுடையாரே பெரியாவர் எனபார் “பெருந்தகையிர்” என்றும் கூறினார். இனி நண் டிக் குறிப்பிட்ட இஞ்சொல் இழுக்குத்தரும் என்றறிக. “காதலார் சொல்லுக் கடுஞ்சொல் லவந்தரைக்கு-மேதிவா ரின்சொல்லிற் தீதாமோ” என்னும் காலடிச் செய்யுளும் பிறவும் நன் டாராயத்தக்கன.

[உம் மாற்ற வறியா தன்னோன்] அன்னோன் உம் ஆற்றல் அறியாது உம் உணர்வு உம் வலைய் குருவன் உருளின் வல்லமை இத்தன்மைதீதன்றியுள்ளது.

முன்னா நிகழ்த்தவை அந்நிகழ்ச்சியுடையாரால் அறியப்படுவனவாதலிற் பண்டு வைதவனை இன்னா எனறு கூறுது சுட்டிக்காட்டினா. இதுவும் பண்டறிசுட்டென்க. இந்நலலோமேற்கொண்ட தமவெறுப்பினைத் தாமாக டேரே வெளிவிட்டுச் சாதிக்காமல் அவாகடேர் வஞ்சனையால் தீர்வதாகத் பகைவராகிக் கெடுக்கவிடக் கருதித் தலவா தகவாரியத்தின் பொருட்டு மனாவாகப் பகிர்ருத டூதததகனபுத்து நுவவாறு கூறலுந்நாளானக.

வெயதுநீது = (வாகனமேல்) வெகுளியுறறு,

அன ல்லா வெதுண்டாந் என்ற கூறுதலே இந்நிலைரை வருசம் புரிந்து கெடுதற் குக் கரண்ட எனபது தோனா “மீது” என்றாபொங்குக. விதாயாட்டின பொருட்டிம சிலவாநைக் கூறுதல் லக்ஷணக்காதுன் “வெயதுநீது” என்று கூறினா.

[தாயி மலையாசொற் பகர்கவாய் துவண்ட நயதனனென] வாய் சுயக்க நொயகின் நொயப் சொல் துவண்ட வைதனன என வாய்நைத் கூறுதனமையுடையுமண்ணம் (அததகைய தீர்வாகிய) அரபக்டிம் அபராசிய சொற்களாக் காலலி வைதனன என்று;

வாலலுதக கப்பண்ணமை “வாய்க் கப்பாற் மருகரை வழங்கிய வெருசொல்” என னும் கப்பராபணை செய்யுர் வலிபுறகும் கப்பாந் சிறப்புத்தோன “கயக்கவாய்” என மாறரியாதனா. அவாதம் இந்நினைக்கை புலப்படுத்தற்குச் “சொல் துவாறு வைதனன” எனறனா.

செவி வழி நெருப்பு ஏறா - (அவாதம் உள்ளதகைச் சுட்டிக் கொடுக்கவைத்துப் பாழாக்கி டழலவைத்தலக் கருதிச்) செவிவழியாக் வெதுளி என்னும் நெருப்பினை ஏற்றலும்;

வெதுளியை நெருப்பாகக் கூறுதல்க் நிருக்தாந் முதலிய நூல்களாலறிக. செவிவழி யென்ற மயானே பிறா அறியவறிற் றனதுகுடிசரி நிரைவேறுது தீவரபுயக்குமெனக் கருதி அவா செவிக்குட்டிம கேட்குமவண்ணம் இரகசியமாக் கூறினா என்க.

வாய் மடித்து = (அனலே) இத்தகீன் மடிக்கற்கொண்டி;

வெதுளியின் புறத்தோற்றத்தை இதுமுதலாகக் கூறுவான எடுத்துக் கொண்டா. “வெதுளியின் மடித்த வாயினா” என்றா கம்பரு.

வெதுண்டு - கோபித்து;

துடித்து = ஆற்றமையாற் பதறலுறறு;

கை புடைத்து (ஒலியெழு மடிமடி) கைக்கொடி அடித்துக்கொண்டு;

உரப்பி = வாயாலத்திட்டிப் பேசி;

அவா உரைத்த எலாம் - (ஒருவன் கூறியதாக் அத்தியோர் சுட்டியவற்றிற்கு மாறுபாடாக்) அந்நலலோ உரைத்த இழிவுகளை யெல்லாம்;

கோப ஸுட்டிக்கொண்டபின்னா அவா உரைத்தவெல்லாம் தமக்கு என ஏற்றிக்கொண்டனா; என்னே? இயற்கையாக அமைவது தன்மையாத்ந் என்க.

தமமேல் ஏற்றினா = (தமமை இகழ்ந்துரைத்த வகைகளாக் அவமே) தமமேல் ஏற்றிக் கொண்டி;

செம கண் தீயினா = கோபத்தாற் சிவந்த கண்களினின்றும் நெருப்பை உருத்து;

சிறது உறு முக்கொளா = (துயா மிகுதியானே) முக்கொள்க சிறதி;

உலகு நலி வினையினா = நல்லவா தமமையெல்லாம் வருததுகின்ற கொடுஞ்செயலை மேற் கொண்டி;

அல்தாவது இவன் என்னே வீணே இகழ்ந்தனன என்று பலபடப் புனைந்துகறிப் புலம் புதல். அவவாறு புரிதல் உலகத்தைக் கெடுக்கும் ஆகலி “உலகுநலி வினையினா” என்றா.

நீக் கூப்பிய நிலை உடை கையினர் = சிசின்மேல் நிலைமையுடையவாகக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு;

இழுமைவிடத் துணிந்தார் என்றபடி. எத்தனைத்துயர் எய்தப்பெறிலும் வெய்தவைப்பெய்யும் சிறந்த குழந்தைகள் தழுவியார் என்று பிறர்மதிக்கும்பொருட்டித் து

களைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டனர். உண்மையி னோக்குங்கால் அவர்க்கு அவ்வாறாய இயற்கை இவ்வா மையான் அவர்களின் கைகள் நடுவப்பெறுகின்றன எனவும், அவ்வன்ம் நடுவலிடாது நிலை பெறச்செய்துவருகின்றனர் எனவும் குறிப்பித்தற்கு “நிவ்யுடைக் கையின்” என்றார்.

நெறி பிறழ் மெய்யினர் = (தமது வசப்பட்டுச் சேராமல்) வழிமாறிச் செல்லுதன்மை யுடையதுபோல மெய்யினர் காண்பதற்கு;

இனி அவர் தம்முகல்வரிடத்துக் கூறப்பெற்ற மெய்மை நெறிபிறழ்ந்துவரும் ஆதலாற் கூறற்கண்ணும் மெய்தள்ளாமுனா என்றலும் சாலும்.

நா நடுவரு உரையினர் = (துகக் கிறைவாவே தாம் கருகியவற்றைக் கூறும் ஆற்றலில்லாத) நாவானது நடுகமபடைததமையாற் பல்வறையும் நடுவகிடுவகி உரைத்து;

கூறப்பெற்றத கொடுமைக்கிசைந்த வெஞ்சொற்களை உபயோகித்தற்கு நாவானது அஞ்சி நடுக்குற்றது என்றலும் பொருந்தும். புனைநதுகூறும் காரணத்தாலும் பழக்கின்மையானும், உண்மை புலனாகுமோ என்னும் மையப்பாட்டினாலும் அவ்வமையிறு என்றலும் சாலும்.

நவிறற்கே சாய் = (வெள்ளரைக் கள்ளராககற்பொருட்டு) முறையிலவற்றைச் சாய்த்துக் கேட்கின்ற;

வெள்ளரைக் கள்ளராக்ருந்தொழில் கயவர்க்குரியது என்பதை “கெரியாதார் சொல்லுந் திறனின்மை தீதாப்-பரியாப் பயனின்மை செயது-பெரியாசொல-கொள்ளாது தாநகமமைக் காவார் பிறரைக்-கள்ளரசு செய்குறு வா” என்னும் பழமொழிச்செய்யுள் ஒருவாறு புலப் படுத்தும். “உரையின்” என முற்கூறப்பட்டமையான் ஈண்டு “நவிறற்கு” என்பதனை ஆகு பெயராகிப் பொருளுரைத்தாம்.

செவி படைத்தது உழறறும் செயி உறு தலைவர் = காதுகளைப் படைத்தது (நீயோக்கு நலம்புரிந்தும், நலனோகருத் தீமைபுரிந்தும்) வருகதுகின்ற குற்றமுடைய தலைவர்கள்;

வணக்கத்தை முகலாகவுடைய கள்ளவேடங்களைத் தரித்துக்கொண்டு தமக்குள்ள பணிகளைச் செய்கிலராயச் சோம்புறுதல் பிறரை வினாதுரை கூறுவாரை மதித்து வருதலும், முறையாயினவற்றைப் புரிந்துவருவாரை மதியாது வருதலும் தொழிறற்றைத் தலைமை வகித்தாருட் பெருவழக்கு என்றபடி. “செழுநகர்நி நிறைசோலைத் தண்டலைச் செறியாரே திருடிக்கொண்டே-வெழுநகர்நா நல்லகள்ள பொலவாத கள்ளரினி யாரோ வென்றா-கொழுநகர்நா தமமுன்னும் பிடுவகள்ள திருநீறு குழைக்ககள்ள-ரமுநகள்ள தொழுவகள்ள ராசா ரக கள்ளரிவ ரைவாதாமே” என்னும் பழமொழி விளக்கச் செய்யுளானும் இதீயோர் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். செயற்கையாற செயிருற்றமை தோன்றச் “செயிருறு” என்றார்.

பிறா மனம் காண்கிலா பேதைமர் = தமது மனசையன்றிப் பிறர்மனசை உள்ளபடி ஆராயும் திறமையிலலாத மடமையாநாதவர்;

பிறர்தம் மனசைக் கண்டறிந்துகொடும் ஆற்றலில்லாதிருந்தும், கண்டறிந்தாரேபோன்று ஈழ்த்து நல்லோர்க்குப் பல தீ துன்பமும் கூசாமற் புரியும் கொடியோர் என்பது போதாப் “பிறர்மனக் காண்கிலாப் பேதையர்” என்றார். காணுநல் ஈண்டு மன்னுணர்ச்சி மாந்திரையாய் நின்றது. அண்மையிற் பின்னின்று கூறும் உறுப்பு, அணி முதலியவற்றின் இகழ்ச்சியையும், சேயரைக்கண் நின்றார்கூறும் குணநடை முதலியவற்றின் இகழ்ச்சியையும், அன்னபிறவற் றினையும் அறிந்துகொடும் ஆற்றல் இல்லாதார் என்றாகக் கொள்க.

இவரே = (இத்தகைய இடையுடைத் தலைவராகிய) இவாதாம்;

பொருள் பெற்றமையால் பொருளுடையவராயிருத்தலினால்;

புடை கதுவு எளிகுரை = தம்மருங்கு (கூலிவேலை செய்து உய்த்துவருகின்ற) ஏழமை யுடையவரை;

தம்பணித்ததை நிற்பவரன்றித் தமது இல்லச் சார்பினில் வாரும் எனியவரும் அடங்கப் புடைகதுவு” என்ற விசேஷத்தார். அத்தலைவர் புடைகதுவுச் சார்வது தமக்கெனப் பங்கிக்கேள்வது என்று வந்தவர் எனப் போதார்க்குத் “கதுவு” என்றார்.

அருள் அற்று ஒழக்கி அறத்துவேர் களைகுநர் = கருபை இல்லாமல் வருத்தித் தருமத் தின் மூலமும் கெடும்படி அழிக்கின்றனர்;

“சொற்பருக்கு வாழ்வுவந்தார் கண்டெரியா திறமாந்து துன்பஞ்செய்வர்” என்றபடி. எளியனர அருளொடு பேணிவரும் தன்மையே அறத்தின்வேர் ஆகுமென நீதிநூல்கள் கூறும்.

இளியே = அப்பால்;

விண் கால் நெருப்பு நீர் மண் என்றவகு இம் பெரும் புத்தது ஆட்சியும் = ஆகாயம் காற்று, நீர், நீர், மண் என்று சொல்லப்படும் இஃது பெரிய புத்தவகளைத் தமது விருப்பத்தின்படி ஆளும் ஆட்சியையும்;

பெற்றிலா = பெற்றூரில்லை;

அகறல் = அதுகாரணத்தானன்றே;

உலகத்த பலா இலகிலவுலக சிலை (ஏற்றத்தாழ்வுடன் கூடிய) பல்லோரும்;

பிறங்கி உற்றனா - விளங்கிப் பொருநகி வாழ்க்கைருகின்றனர்;

இதலிலவா இமபெரும் புக்களையும் ஆட்சியெய்தாராமாயின தம்மால் வெருளப்பட்டார் க்கு வருணனை நீர் கொடாகே, காற்றே உயர்ப்புதவாதே என்றன்னவகை தம்மனகபோன வாதெல்லாம் கட்டளையிட்டு உலகிலை நலியவைப்பா என்றபடி. கடவுள் சீவாதா வஸ்துக்களை யெல்லாம் யாவரும் எளிதிற பெறுமபடி அமைத்துவைத்திருக்கல முன்னரும் விளக்கப்பட்டது. காற்றிலையேல் ஆவியுமில்ல ஆகவின் அதனை உலகத்தில் எல்லாவிடத்தும், எப்போதும் நிறைந்திருக்கும்வண்ணம் அமைத்திருத்தலகாண்க. நீர் அமைப்பு முதலியனவற்றையும் அவ வாதே ஆய்ந்துணாக. அப்பரகாணமாகிய (முககியமற்ற) பொருண்முதலியவற்றையே சிலர்க்கு அளித்தும், பலர்க்கு அளிச்சாமலும் இறைவன வருகின்றனன் என்க. தந்தை மக்கள் என்னும் இவர்பாலினும் இதனைக் கண்டறிதல்கூடும்.

(62) இதஞ்செய்த தன்மைய ரெனினு மவர்க்குத் தேடிவினை செய்த றியோர்க் கியல்பெனல்.

இருமபுகொடுத் தநிறைப் பொன்வரிற் பெறரிதே
விருமபுமணி நீறு முதலமேற் பொருளெனக்
கொண்டுமிகு பொன்னைக் கொடுக்குநு மிலலை
யின்னண மியல்குவ ரேனைக் கொளகையர்

- 5 தாமிரந தாமர தகையிற் பழிபுரி
வினையிற் புணரந்நம் வெளிப்பட டாங்கு
நாணின்றி பொருவின் நலிகிலு நலிகுவர்
பிறர்சினே யிகழ்தலிற் பேணுந் தமசெயல்
பிறரிகழ்வு பெறுதலும் பேணுந் பிதற்றுவு
- 10 ரொருதொடர்ப் பலபொரு ளறற்ற ரோபா
வுரைபல வுரைத்தாக் குணர நிலைமையர்
காண மின்றிப் பற்பல கடாவுவர்
பிறர்நிலை பேணுந் பற்பல பிதற்றி
யுறுதலின் முதல் வழக்கிக் கலக்குவர்

- 15 பிறரெடை தமக்குப் பெருந்துன் பெனினு
மரிசாதி வேட்டு மலர்த்துவர் முகத்தைத்
தாப்பொழி பயிலார் தாய்மொழிப் புலமை
யாய்தலர்க கண்டொய் தாவன புரியார்
மாய்தகை வினாசெப் மாககட் குதவுவர்
- 20 தமராசு வேட்டுத் தாய் அர்ப்புவு கூறுவர்
குறிப்புணர் லிலார் கூறார் வுறாகம்
வெறுப்புநீடு ஈன்மறு விசுவர் நலிகு
நொடியிருப புணரா னோகந் குடலொழிவு
கலவினு நிலையாக கருதுவீண் முபல்குவர்
- 25 மண்ணிடை யியலிவை மயித்தீண்
டெண்ணுற் றேகா திறந்தவர் பலரே.

(இ-ள்.) இருப்பு கொடுத்த அந்நிற பொன் வரில் பெருர் இ(ல்)லை = (தம்மிடத் தள்ள) இரும்பைக்கொடுத்து அத்தனையளவு பொன் கிடைக்குமானால் அதனைப்பெற்றுக் கொள்ளாமல் விடுபவா (இவவுவகதகில்) இல்லை;

இரும்பின் பெறுமதி பொன்விலையில மிகத்தாழ்த்து. உயர்ந்த பொருளுள்ளான் அப் பொருளைக்கொடுத்த இழிந்த பொருள் கொள்ளான். ஒரோவாயம் அருமையாலேனும், ஆவசியகரிமித்தமாகவேனும் இழிந்தபொருள் வேண்டப்பட்முடி அந்நிறம் கொடுத்தாற வதற்குச் சம்மதிப்பாளுயின் இழிந்த பொருளுள்ளான் அக்கனமை அம்மாற்றலுக்கு உடம்படுவானேயென்ற மறுக்கவேமாட்டான் என்றபடி.

“பொன்பெற் றந்நிறை யிரும்புகொடா ரில்லை” என்று கூறப்பெற்ற பொருந்தாதோ வென்றி, பொன்னிப் பெறுகருக்காரணமாவது இருமபதலினும், உயர்ந்தபொருளை இழிந்தபொருளுக்காக ஏழுககாமல் இழிந்தபொருளை உயர்ந்தபொருளுக்காக இழத்தல் வழக்க மாதலினும், இவவுவகததையே ஈண்டெடுத்தது கூறற்குற்றமையானும், கையிலுள்ளது இரும்பும் மணிக் விரும்பியது பொன்னும் ஆகலினும் பிறவாற்றானும் பொருந்தாதென்க.

விரும்பு மணிகீறு முதல் - (சைவர்கள் எவற்றினும் மேம்பட்ட பொருள்களென்று) பேணிவருகின்ற உருத்திராகமணி விபூதி முதலியவற்றை;

விவ்வம், துமபைமலர் என்னும் இதொடக்கத்தனவும் அடங்குவதற்கு “முதல்” என்றார். உருத்திராகச விபூதிகளில் சிர்க்கையும், அன்பும வேண்டுமென்பார் “விரும்புமணிகீறு” என்றார். “விரும்பு கீறுமணி” என்றியத்தால் அகவலோசை பிறவாது. மணியும், கீறும் சிறப்பால் ஒற்றையையுடையவேனும் பூண்டமணியை நெடுநாளும் பூண்டிருந்தல் சாலம் என்றும் இயைபுபற்றி அந்நிறம் கூறினா என்றலுமாம். இனி விரும்புகின்ற அணியையுடைய கீறு எனப்பொருள்கூறினும் இழுக்காது. ஈண்டு அணியென்பது உடலுக்கும், உயிர்க்கும் அல்ல காஞ்செய்வது. அசெய்தல்த் திருநீற்றப்பதிகம் முதலியவற்றின் உணாக. மணிகீறு முதலியவற்றை விரும்புகின்றவர் சைவரேயாதலின் அந்நிறம் அடைபுணர்த்தி உரைத்தார். பிணிக் குதல், ஆற்றவளித்தன் முதலிய பயன்கருதிப் பிறரும் விரும்புவர் என்க.

மேல் பொருள் என கொண்டு = (வாய்மாத்திரையான் உயர்ந்தவெனக் கூறிவருகின்ற அவற்றைச் செய்கைமாத்திரையானும்) மேலாகிய பொருள் என்றுகருதித் தைக்கொண்ட;

“விரும்புமணி கீறு” என்றதனானே அவற்றின் மேன்மை பெறப்பட்டிருத்தலின் ஈண்டு “மேற்பொருள்” என்றதற்கு இவ்வணம் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

கொண்டு பொன்னைக் கொடுக்கின்றவருமில்லை என்ற பொருள்கூறப்படின “அவர்கொடுக்கும் மணிமுதலியவற்றைத் தாம் பெற்றுக்கொண்டு அவற்றிற்கு மாறாக” என இசையெச்சங்கள் பல வருவித்துரைக்க நேரிமொதலினாலும், கூறியது கூறலாகுமாதலினாலும் சூற்றமாகும் என்க.

யிரு பொன்னை கொடுக்குநரும் இல்லை - ஏற்றாங்குந்த பொன்னை (அக்கொண்டவற் றிற்கு மாறாகக்) கொடுக்கின்றவரும் இல்லை;

“யிரு” என்றதற்கு அளவின்மிகுதவென்ற பொருள்கோடல் பொருள்காது; என்னை? அளவிறுப்புப் பன்னூறுமடங்கு குறைவாகவேலும் கொடுத்தும் வடிவகாரினைமை ஆகியன என்க. வீழ்விமணகோ அளந்தமாக்கியவர்கள் எல்லாம் பெய்க்கும் பயக்குமென்றவன் அவுமறைப் பெறுதலுடைய தமையிடுகதுள்ள பொருள்நான் உயராதவ னையெனும் கொடுத்தவர்களுக்கென்று கொண் டுமென்க.

[குன்னண பிபலகுல ரோடாக கொள்கையா] “நான் ஏனை கொள்கையா” இயல்துவர் இயையாறாகவே ஏனைய மதத்தினரும் அடங்குமாறாம்;

ஏயும், உம்மும் தொக்கன. பிரமத்தத்திற்குரிய சின்னங்களை யெடுத்துக்கூறாமல் மணியையும், நீற்றையும் கூறியதானும், ஏனைக்கொள்கையா என்றமையானும் இந்நூலாசிரியர் சைவ மதத்திலின்புடையா என்பதையும்; கடவுள் வாழ்த்தைப் பொதுப்பட வள்ளுவனாபோன்று கூறினமையாற் நெய்வயிகமுடகுறை இவரிடத்தில் இல்லையென்பதையும் புலப்படுத்தினு மாயிற்று.

தமரும் தாமும் ததை இல் பழி புரி = தமக்குச் சுற்றமானவரும், தாமும் தகுதியில்லாத பாவங்களைச் செய்துவரும்;

பாவம் என்பது புறத்தவர் அறிதற்கு அமையறப்பாலதும், அறிதற்கு அமையாப்பாலதும் என இருவகைப்படும். கட்குடித்தல், பாததையாசாபு போலவன அறியப்பாஸன். அந்தனர் அந்தரங்கத்திற் புலாவலு ளல், இராசத்தாவிவதம் போலவன அறிதற்கமையாப்பாலன். வேறு வகையுமுண்டு. இயற்கை புலப்படுத்தலவேண்டிப் “பழிபுரி” என்கொழியாது “தகையிவ்” “பழிபுரி” என்றுகூறின உயாவு புரியுமிடத்தைத் தமரினும் தாம் விளங்கித் தோன்றுதலும், தாழ்வுபுரியுமிடத்தை அமைக்கித் தோன்றுதலும் வடிக்கம். பழிபுரியினையை எடுத்த தாக் கூற்றமையான “தமரும் தாமும்” என்கு. தாம புரிபழியை மறைத்தற்கு உபகாரமா யிருப்பவா தமராதலன் அபயன் கூற்றொருமாம்.

ஏனை இயல்பு உண்டாதும் = தொழிலின் இயற்கையை உணர்ந்துவைத்தும்;

எல்லாரும் பாவப்புரிந்துவருவோ என்பதைத் தாமும், தமரும் உணர்ந்தவா என்றபடி. மக்களிடம் பெருமபாவிலா தவகள் செய்கைகளுட் பிறழ்ந்ததா கொடுத்தண்டத்தை விளவித்கக் கூடிய அததுணைத் தீசசெயல்களைச் செய்தும், பெரிதும் நினைத்தும் இயலாமைகாரணமாக மறைத்தும் வருவா. அவுமறைச் சொல்லாஹும், செயலாஹும் பிராக்குப் புலனாகாத மறைத்த வரை எல்லாவராக மதித்தாம்; ஆக்குவோரைத் தீயவராக இகழ்ந்தும் வருகின்ற மனாமக்கள் என்க. சுற்றத்தாற் சூழப்பட்டவா செய்கை வெளிப்படின அவாக்கேதம் பயத்தலுமுண்டு. சுற்றஞ் சூழ்வுருப்பின் எத்தகைய கொடுஞ்செயல்களும் மறைந்தொழித்தலும் கூடும் என்பவும் பிறவும் உணர்த்தப்பட்டன.

வெளிப்பட்டாங்கு ஒருவனை நாண் இன்றி நலிவினும் நலிதவர் = (தமர்முதலிய சுற்றம் சூழப்பெறுதான் புரிந்த இழிவுடைச் செய்கை) வெளிப்பட்டபோது வெட்டகின்றி அவ னொருவனை வருகதினாலும் வருத்தவர்.

ஆங்கு-காலத்தின்கண் வந்தது; இடத்தையும் குறிக்கும். பிரத்தியக்கமாயவிடத்துத் தீண்மபுரிந்தான் தம்மவனுயினும் ஆண்டு நலிவினும் நலிதவா என்றும் கூறிக்கொள்க. நினைத்த போழ்தினும், செய்த போழ்தினும் அறிந்தகொள்ளும் ஆற்றலில்லாதவர் என்பார் “வெளிப் புட்டபுரி” என்றார், இதுகருதியின்றே ஒரோவிடத்துச் செய்தபொழுது கண்டுகொள்வதைத் துன்புறுத்திகொள்ளுதலாக், அன்றியும் வெளிப்பட்டாலும் தீண்மவர்க்குப் பெருமைகொண்டி

பதாய் அச்செய்கை இருக்கப்பெறின் இயன்றவரையில் மறைப்பொனவும், கடந்துப் பிறி அறிவின் ஒறுக்கத் தொடங்குவர் எனவும் குறிப்பிததற்பொருட்டு அங்கனங்கூறினோமாம். இவற்றும் பழியுடையார் காவதுணுக்கமும் புலப்படுத்தப்பட்டது. தமது பெருமைக்கு அவனை ஒறுப்பது குறைவாகுமேல் இகழ்ந்தாதல், வானாவாதல் விட்டுவிடவா என்பது போதா “நலிகுநா நலிகுவா” என்றார். இடம்பாயக்கிற் கொலையும் புரிவா என்க, “நாளானிவா மன்ற பொய்மொழிந் தனரே” என்னுமிதனை “நாளானி” என்னுமிதற்கு ஒப்பிட்டொரத்தககொள்க.

பிறர் வளை இகழ்தலில் = தமக்குப் புறம்பாயினொறு, செய்கையை இழிவுடைத்தென்று தாம் இகழ்ந்து வருதலுப்போலவே;

பேணும் தம செயல் = (எல்லாரும் நன்கு மதித்தல் வேண்டுமென்று) விரும்புகின்ற தம் முடையவாகிப் செய்கைகள்;

“தம்” என்றமைநோக்கிச் செயலின் பொருள்களப் பன்மையாக்கினோம்.

பிறா இகழ்வு பெறுதலும் பேணுது பிதறவா பிறர் இகழ்ந்து கூறும் இகழ்ச்சியைத் தாம் பெறுவது தின்னமாதுதலையும் கருதாது பிதற்றிவருவா;

பிறர் வளையெல்லாம் இழிவுடைய தம்முடையவே உயாவுடைய என்று கூறி வருவாரை நோக்கிக் கூறியபடி. தம்புகழ்ச்சியாதலிற் கூடாதென்க. தம்முடையவற்றிற்கும், பிறருடையவற்றிற்கும் உள்ள வேற்றமையை உலகம் கண்டு மதிக்குமென்று கூறினாரியற்ற. தம் செயல்களை மதிக்கப்படுகற் பிறா செயல்களை இகழ்ச்சல் வேண்டுமென்று கருதி முயல்துநா என்பார் “பிறர்வளை யிகழ்தலின்” என்றார். இகருகரைப் “பேணுந் தமசெயல் பிறரிகழ்வு பெறுதலும்” என்றது வலியுறுத்தாரிதம். உண்மையாகவே பிறா செயல்கள் தாழ்த்தனவாகவும், தம்முடைய உயர்த்தவாகவும் இருப்பினும் மேற்கூறிய செய்கையுடையாதம் செய்கை எற்றம்பொருதா என்றும் குறிப்பிததா என்க.

ஒரு தொடர்பு பொருள் அற்ற அற்ற ஒபா உரை பல உரைத்து = ஒருதொடர்ச்சியாகப் பேசப்பட்டவரும் அப்பேச்சினுள்ளே சம்பந்தமில்லாத பலவிஷயங்கள் அறறுப்போனாலும் முடிவுபெறுது செல்லுகின்ற உரைபலவற்றை உரைத்தது;

ஒரு விஷயத்திற்கு ஒரு தொடரச்சி உண்டென்பா “ஒருதொடா” என்றும், ஒரு விஷயத்திற்குரிய ஒருதொடாச்சியிலே பலவிஷயங்களையும் பேசுவருபவா என்பா “பலபொருள்” என்றும், அப்பலபொருள்களுள்ளும் ஒருபொருளேனும் முற்றுப்பெறுது கெட்டொழியு மென்பார் “அறற்றம்” என்றும், முடிவுபெறுதபோது பேச்சினை நிறுத்தவேண்டியதவே முறையாகவும் நிறுத்தாது பேசிக்கொண்டே செல்பவர் என்பார் “ஓயா” என்றும், பொருளில்லாத சொற் கூட்டமே அவரது உரைக்கூட்டம் என்பார் “உரைபல வரைத்து” என்றும் கூறினார். சொல்லமைதியும், சொற்றொடரமைதியும், பொருளமைதியும் அவரது பேச்சில் இல்லையென்று குறிப்பித்தற்கன்றே பலவரைத்து என்றாராய் “உரைபல வரைத்து” என்றனர். மடியுடையோர் பலர்கூடிக்கொண்டு அறுகிபெறாத பலப்பல பயனில்லாத விஷயங்களை மிக அன்போடு பேசியும், கெட்டும் வீண்பொழுது போக்குவர். இவ்வழக்கத்தை யாண்டும் பாக்கக் காணலாம். இவ்வாறு செய்துவருகலாற்றிப்பொருட்டு சோமையும் நீங்கப்பெற்று நயனும் நண்பும் நனியழியப் பெறும் என்பது சான்றோ கொள்கை. “பயனில்சொல் பாராட்டு வானை மகனெனன்—மக்கட் பதடி யெனல்” என்பது தமிழ்மறை.

ஆங்கு-அசை.

உணரா நிலைமையர் = (அக்கூறியவற்றினே நிகழ்ப்பெறும் பயனை இரீதென) உணர்ந்து கொடும் நிலைமையிலாதவர்;

உணர்ச்சிபெற்ற பொழுது தாம் வீண்பொழுது கழித்துவிட்டோமே என்றிசங்குவர் என்க. தமக்குவரும் கெட்ட உரைநா நிலைமையர் என்பார் “உணரா நிலைமையர்” என்றார். ஆணவ முத்தலையு மூனையிலே சம்பந்தப்பட்ட அறிவுண்புழியாரே உணரா நிலைமையர் என்க.

காண மின்றி பல் பல கடாவுவர் = (ஒரு காரியத்தையேனும் கருதிநிற்கும்) காணம் சிறிதுமின்றிப் பலப்பல வினாக்களை வினாவிவருவர்;

ஐயம்மீர்! தாங்கள் எவ்வாறினர், எக்காரியத்தை முன்னிட்டு இங்கே வந்தீர்கள், யாரிடத் திருவந்தீர்கள், வந்து எத்துணை நாட்களாயின, எப்பொழுது ஊருக்குத் திரும்புவீர்கள் என்று இத்தகைய வினாக்கள் பலவற்றையும் ஒருதெடர்புமில்லாத ஒரு கொதுமலானிடம் வினாவுவர் என்க. வினாவுப்படுவோர்க்குப் பல காரியங்களும் உள்ளன என்றும், வினாவுவோர்க்கு ஒரு காரிய மும் சிறிதும் இல்லையென்றும் குறிப்பித்தற்காகக் “காண மின்றிப் பல்பல கடாவுவர்” என்றார். இஃதெவ்வனம் பெறப்படுமெனின் காணமில்லாதவர் வினாவுவாய்பொழுது வினாவுப் படுவோர்க்குப் பலகாரியமும் உளமென்பது தானே பெறப்படுமென்க. ஒரு தொழிலுமின்றிச் சோம்பித் திரிவாரே இவ்வனமெல்லாம் வினாவிவருவா என்றபடி. இனித் தமக்குவேண்டிய காரியத்துக்குரிய காணமின்றிப் பலப்பல வினாவுவாராமாம். பாக்குவெற்றிலையை ஒருவ னிடமிருந்து பெறவிழைந்தார் அவனை முற்கூறியவாறெல்லாம் முதற்கண் வினாவுவர் என் றதுமாம்.

பிறர் நிலை பேணார் = பிறர்தம் மனோநிலைமை, சரீரநிலைமை என்பனவற்றைக் கருதாத வராகி;

தம்மனசின்கண்ணே விழையப்பட்டவற்றை உடனேபெற்றுவிடுதல்வேண்டும் என்னும் நோக்கமேலீட்டார் பிறர்தம் நிலைமையை நோக்கி அவரை விட்டுவிடாது நெருக்கிக் கேட்பல் என்பது போதாவறி “பேணார்” என்பதற்குக் கருதார் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

புல் பல பிதற்றி = பலப்பலவாகிய வினாக்களை (புல்பலவாகியவால்) வினாவி

வினாவி என்னது பிதற்றியென்றார், பயன்பெறுமையின் என்க.

உறு துயில் முதல = பொருந்திவருகின்ற நித்திரையை முதலாக உடையவற்றை;

உழக்கி கலக்குவர் = கெடுத்து (அவர்பெறும் நன்னிலைமையை) ப் பழுதுபடுத்துவர்;

தம் மனவேட்கையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளும்பொருட்டுப் பிறர் நித்திரைசெய்தன் முதலியவற்றைப் பெறக்கூடிய சுகங்களைப் பெறவிடாது கெடுப்பார் என்றபடி.

பிறர் எடை தமக்கு பெரும் துன்பு எனினும் = (தம்முடைய பொருளைப்) பிறரெடுத்துக் கொள்வது தமக்குப் பெருந்துன்பமாய் முடிவதொன்றாய் இருப்பினும்;

தம்பொருளைத் தமது உத்தராவின்றிப் பிறர் எடுத்தலும், உத்தரவுபெற்றும் தமது மன வனிதியைக் குறிக்கொள்ளாமல் எடுத்தலும், பிறர்க்குரியதாய்த் தம்மிடம் வைக்கப்பட்டிருந்த பொருளை அங்ஙனமே எடுத்தலும், பிறர்பொருளைப் பலகாரணங்கொண்டு தாம் எடுத்தலும் எனப் புலபடி கொண்மார் “பிறரெடை” என்று கூறினார். இப்பிரிவெல்லாம் விரிக்கிற பெருகும்.

[மரிசாதி வேட்டு மலர்த்துவர் முகத்தை] மரிசாதி வேட்டு முகத்தை மலர்த்துவர் = நீதி வழியிலே நின்றிலே விரும்பி முகத்தை மலர்த்திக்கொள்வர்;

மரிசாதி-நீதி; “மரிசாதி யாயிருந்து மனறஞ்சு வாக்கு” என்பர் முன்றறையனாரும். முகமலர்ப்பெறுதல் நீதிவழி நின்றற்பொருட்டாதலின் “மரிசாதி” என்றும், அவர்தம்மை விரும் ப்பாது நீதிவழியையே விரும்பினாராதலின் “வேட்டு” என்றும், அவலிருப்பத்தான் மலர்ச்சியுண் டாயதன்றி அவர்பொருட்டு என்றதலின் “மலர்த்துவர்” என்றும், அம்மலர்ச்சியை அவர் தமக்கே காட்டவேண்டியது உலகநீதி ஆதலின் “முகத்தை” என்றும் கூறினார். இவற்றின் முகத்தை மலர்த்துவர் என்னுமிருசொற்களையும் மாற்றியாத்தமைக்குக் காணமும் புலவருகிய வாறு தெளிக. உண்மிகிழ்ச்சி இல்லையெனபது போதா “மலர்த்துவர் முகத்தை” என்றருமாம்.

தாய்மொழி பயிலார் = தாய் மொழியாகிய தமிழ்ப் பாஷையைக் கற்றுப் புலமையை இரப்பிக்கொள்ளாரும்;

பிற மொழியைப் பயன்றுவருவர் என்றபடி. மேம்பட்டுத் தோன்றுவதற்கும், அரசாங்க சத்து நியாயவையிலே தங்கக் குளத்திலே ஒழிந்துக்கூறி வாத்தாடி நிறைவுபெறுதற்கும்

புலவற்றிற்கும் தாய்மொழிப்பயிற்சி ஆவசியகம் வேண்டுமென்பார் “தாய்மொழி: பயிலார்” என்றார். தமிழ்மொழிப் பயிற்சியார் பண்டைய வழக்கப்பழக்கங்களும், பெரியோர் கட்டி வைத்த நீதிசாஸ்திரங்களும் கைவரப்பெற்று வாதிட்டவரும் விஷயத்தை வலியுறுத்துமாற்றல் அன்களையும் என்க.

தாய்மொழி புலமை ஆய் தவர்க்கு = தாய்மொழிப் புலமையைக் கற்றலையே தமது பெரும் பேரகக்கொண்டு ஆராய்ந்துவரும் அரிய தவத்தினையுடையார்க்கு;

தவசிகள் தவத்தினைப் போற்றிவருதல் போன்று இவரும் தமிழ் ஆராய்ச்சியைப் போற்றிவருகின்றனா என்க. தாய்மொழிப் புலமையை ஆராய்தலே தமிழர்தம் கரும மாதலினாலும்; ஆடம்பரம், செல்வமாதியவற்றைப் பெறுவான்விழந்து தாய்மொழியைப் பயிலாது பிறமொழிகளைப் பெருமபான்மையோர் பயின்றுவருகின்றனர் ஆதலினாலும்; ஆடம்பரத்தையும், செல்வ முதலியவற்றையும் ஒரு பொருளவெனக்கருதி மயங்காதவரே தாய் மொழியை ஆராய்தலிற் புகுவா ஆதலினாலும் பிறவாற்றாலும் “தாய்மொழிப் புலமை யாய்த வர்க்கு” என்றா. ஆடம்பரமுதலியவற்றை நீக்கியவா ஞானமபூனுது தமிழ்மொழியை வளரத் தற்கு ஒருப்பட்டது மிக்கதோருமைததாகும் என்பா “ஆய்தவர்க்கு” என்றார்.

[அன்புசெய் தாவன புரியார்] ஆவன அன்பு செய்து புரியார் = வேண்டியவற்றை அன்பு படைத்துச் செய்யாதாரும்;

வேண்டியவற்றைப் புரிதற்கு அன்புடையாராய் இருக்கல்வேண்டுமாதலின் “அன்பு செய்து” என்றதனை “ஆவன” என்றதற்கு முன்வைத்து யாதனார். அவாதம் குடும்பக காப் பிற்கு உரியனவும்; ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவும்; ஆய்தவற்றைத் தமரும், பிறரும் அறிந்துவக்குமாறு செய்தற்குரியனவும் இன்னபிறவுமே அவாதம்க்கு ஆவனவாம். இனி “அன்புசெய் தாவன புரியார்” என்றதற்குக் காரணகாரிய முறைப்படியே அமைந்தபொருளாக இருக்கவும், இங்ஙனம் மாற்றிப் பொருள்கொடற்கிருக்க காரணமென்னையோவெனின், அன பானது செய்கையழியாகவே வரப்பெறுமாதலின் என்க. “ஆற்ற-வறஞ்செய் தருளுடைய ராகுமின்”, “ஆற்றவுக கற்று ரறிவுடையார்” என்றும் பாககளையும், “அறிவினை யுடையா ராவா மிகவும் கற்று” என்றும் உரைபாடையையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு “அன்புசெய் தாவன புரியார்” என்றதை வலியுறுத்தினும் இழக்காது.

மாய்தகை வினை செய் மாககட்டு உதவுவா = கெடுகின்ற தகுதியையுடைய தொழில் கள்ள வஞ்சமாகச் செய்துவருகின்ற சனங்களுக்கும் (அவர்கள் வேண்டியவற்றையெல்லாம் வேண் டியவாரே) கொடுப்பவரும்;

ஆகிய இவர்தாம்.

மாய்தகை வினையாவது தேயம், பாஷை, நாகரீகம், மரபு, மேன்மை என்பனவற்றை யெல்லாம் கெடுத்து அடிமையாகாதற் தரிய சூழ்ச்சி. றேரே தீமை புரிவாரை ஒழிப்பாரென்றி அவர்தமக்கு ஒன்றுகொடா ஆதலிற் “செய்” என்றதற்கு “வஞ்சமாக” என்றும் அடை புணர்த்திக் கூறினும். நன்மை புரிவார்போலக் காட்டித் தீமைபுரிவா என்க. கெடுக நின்றல் வேண்டி அவ்ஙனம் புகின்றார் இவர்க்கு வன்மையிலலாமையின் என்க. இவாதம் உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டம் தீமைபுரிந்துவருதலின் மக்கள் என்னுது மாக்கள் என்றா. “தவஞ்செய் மாக்கள்” என்பது பாட்டு. விசேடவுரையையும் நோக்குக. “மாவ மாக்களு மையறி வினவே” என்பது தொல்காப்பியம். மாக்கள் என்பபொவார் மனவுணர்ச்சி இல்லாதவா. “வலிக் மாக் களை யொத்ததன் வாரியே” என்பது இராமசரிதை. நலவணிகரைப்போலப் பொருள்களைச் சேமஞ்செய்யாதாரைப் பொருள்களை வீணே கடலிற்கொண்டுசேக்கும் வாரிக்கு ஒப்பாக்கினர் கம்பரும்.

தம் அரச வேட்டு தாய் பல கூறுவா = தம்மாட்சியைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பித் தாலிக்குதித்துப் பல நியாயங்களையும் எடுத்துப்பேசுவர்;

தேட்டார்க்குரியாரும் பயனும் இல்லை என்பதுபோதாக் “கூறுவா” என்றார்.

தமிழ்நாட்டாருட் பற்பலர் இசைக்காரருக்கும், உழறுபடைப் பாகவதர்களுக்கும், கூத்தர் கூத்தியர் தமக்கும் இன்னபிற்தமக்கும் தமதுபொருளை ஏராளமாக வழங்கியும்; தமிழ்ப்புலவரை இகழ்த்தொறுத்தும் வருகின்றனர். சுற்றாருள்ளும் பிறமொழிக்கு ஈடுபட்டு உழல்கின்றார் பெரும்பாலர் என்ப. ஆகவே இன்னோர் தமக்குச் சுயவாசாட்சி கிடைக்கப்பெறின் நமது நாட்டுக்கு விளையக்கூடிய பயன் எதனைகதது என்பது ஆராயற்பாலது. செய்துகொள்ள வேண்டியவற்றைச் சீருதச் செய்துகொள்ளாது தாவிக்கூறுதலைக் குறிப்பித்தற்குத் “தாய்ய” என்றனபெடுத்தது.

குறிப்பு உணாகில்லார் கூடு உயர்வு உரைத்து = (ஒருவாக்குத் தங்குநின்றமேல் விருப்பமுண்டோ இல்லையோ என்றனநது கேட்குந் தகுதியுடையார்க்கு உரைத்தலும் இல்லார்க்கு வானாவித்தலும் மாகிய) குறிப்பினை உணராதவராய் மிகவுயர்ந்த விடயத்தை அவர்க்கு எடுத்துரைத்து;

“கேட்பாரை நாடி கிளகதப் படுமபொருட்கண்—வேட்கையறிநதுரைப்பர் வித்தகர்” என்பது முன்றுறையனா பாட்டு. இப்பாட்டின் விசேடவுரையினையும் நோக்கியறிக. காலதேச வர்த்தமானங்களை அறிநதுரைக்கல்வேண்டுமென நற்படி. “குறிப்பறிந்து காலங் கருதி வெறுப்பில—வேண்டுப வேட்பச் சொல்ல” என்பது தமிழ்மறை. “என்குறைக் வயவேந்தற் கியம்புதியேல் வடங்கிடந்து—பொன்பிதிரின் சணங்காநத பொம்மலிள முலையினாபா—வன்புநல் மமயமதி லறையறக் வரைநுதியே—என்குறையிடுங் காமவாபா னட்டற்ற தன்மையினால்” “வேற்றரசா திறன்கொளரும் வேலையினுஞ் சொல்லற்க—மாற்றரசர் பால்வெகுந மமயத்தும் வருகதுரைமேல்—கேற்றமுடை மகிவல்லோ தேர்ச்சியிலுந் தெரிந்தாரையேல்—சாற்றிலுரை தனவெல்லாந் தவறாரு மறிகுதியே”, “பொறிசெறித்த மாண்பினராய்ப் பொருந் தலாசசெறி நிருந்தியை—செறிநருமா ிட்டியரு வினைவாங்கு செயலினரு—முறுபிழையுட் சிறிதயற்றி னொருகதிவா வயவேந்த—ரறுதிபெற ிமொழியு மமயமறிந் துரைத்தியால்”, “உள்க தனவாய் முகத்தனவா யுட்குமுனை குறிப்பினும்—நெளகதரைக்கல் ிமைத்து” என்பன நடைதப்பாக்கள். ஏபனவற்றைப் பொருத்தியுரைத்தது கொள்க.

[வெறுப்புநீஇ நலன்று வீகுநா நலிந்து] வெறுப்பு உநீஇ நலன் அறறு நலிந்து வீகுநர் = (இவ்வரிய விடயத்தை அவர் கேட்டிலரே என்று) வெறுப்புற்று (அவ்விடயக்காலடையப் புதுசு) நன்மைகெட்டுத் தமமைக்க தாமே நலிந்துகொண்டு அழிவர்;

வேலைக்காரன் தான்செய்த காரியங்களைக் கூறுதலும், அன்னபிறவும் ஈண்டடங்கும். குறிப்புணராமல் உரைத்த தம்மையே வெறுத்துக்கொள்ளாமல் அவரை வெறுக்கமை தோன்ற “உநீஇ” என்றனபெடுத்தது. நலன்றுதேவே அவாதம் அழிவிற்குக் காரணமாகலின் நலிந்து வீகுநர் என்னது “வீகுநா நலிந்து” என்றா. அவநன மாயின் “நலிந்து” என்பது மிகையோ வெனின் அற்றன்று, அம்மட்டோடமையாமல் தம்மையும் நலிந்துகொள்கின்றனர் என்று அவரது அறியாமையைப் புலப்படுத்தி நின்றலின் என்க. “என்னுங் கூற்றிலுந் கித்தலோ வேண்டுமோ” என்னும் இராமாயணப்பாட்டிடு இக்கருத்தேபற்றி எழுந்தது.

நொடி இருப்பு உணரா நோதக் உடலவாழ்வு = நொடிப்பொழுதேனும் இருக்கல் கூடுமோவென்னும் இருப்பினை உணரப்படாத வருந்தத்தக உடலோடு கூடிவாழும் வாழ்க்கையை;

“நீரிற் குமிழி யிளமை சிறைசெல்வ—நீரிற் சுருட்டு நெடுநிலை—வீரீ—வெழுத்தாரு யாக்கை” என்பது நீதிநெறிவிளக்கம்; “நிலையாமை சாலநி ிபெற்ற தன்றே” என்பது குளமணி; “மின்னெக்கும் வாணு” என்பது பாரதம்; “நெருந் விளநெருவ னின்றில” யென்னும்—பெருமை யுடைத்திவ்வுலகு” என்பது குறன்; “புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி” என்பது நாலடி, யாக்கை நிலையாமை ின்றே கூறப்படலும் இரமை, செவ்வம் முதலியவற்றின் நிலையாமையையுங் கொள்க.

கல்லினும் நிலையா கருதி வீண் முயல்குவர் = கல்லைக் காட்டினும் நிலையையுடையதுவாக நினைந்து (அறமுதலாகியவற்றிற்கு ஏதுவாகக் காரியங்களைப் பெறும்பொருட்டுச் செய்யப்படுஞ் செயல்களை அவற்றிற்கு முரணாகவற்றை) வீணே முயன்றுவருகின்றனர்;

“கற்போற் பிரியல மென்றசொல்” என்பது அகம். அறமுதலாயவற்றைப் பயத்த லின்மையின் வீண்முயற்சியென்று கூறப்பட்டது. ஈண்டு “வீண்” என்பது ஆகுபெயர். கல்லை ஆகுபெயராக்குதலுமொன்று.

மண் இடை இயல் இவை மதித்து = உலகத்தின்கண்ணே நடைபெறும் இவற்றையெல் லாம் வரையறுத்தது;

[ஈண் டெண்ணுற் றேகா திறந்தவர் பலரே] எண்ணுற்று ஏகாது ஈண்டு இறந்தவர் பலர் = ஆராய்ச்சிசெய்து (அவற்றிற்கேற்ப ஒழுகி முத்திமுதலாகிய பதவிகளுக்கஞ்சு) செல்லாது (நாகம்முதலியவற்றிற்குச் செல்லும்பொருட்டு) இவ்வுலகில் இறந்தவர் பலராவா;

அறமுதலாயவற்றிற்கு ஏற்பணவற்றையே செய்வதாக வரையறுத்துக் கோடல்வேண்டும். அவ்வாறு வரையறுத்துச் செய்துகோடற்பொருட்டே மக்கட்பிறப்பினை எடுத்தனராதலின் “மண்ணிடை” என்றும், இவ்வுலகத்திற் பிறந்தார்க்குச் சபாவமான சேய்கை பாவகாரிய முயற்சியே என்பதுபோதா “இயல்லை” என்றும்; இவையும், புண்ணிய காரியமுயற்சி யும் மனுமுதலாய தூல்களில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாதலின் அவற்றுட் செய்யென விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தற்கும், ஒழியென விளக்கப்பட்டனவற்றை ஒழித்தற்கும் நிர்ண யஞ் செய்துகோடல்வேண்டும் என்பா “மதித்து” என்றும்; நிரணயஞ் செய்துகொண்டபின் னா மனசுபொருந்துமாறு ஆராய்தலும், தவறாதுசெய்தலும் வேண்டும் என்பா “எண்ணுற்று” என்றும், அவ்வாறு எண்ணுற்றுச் செய்தாரே முத்திமுதலாகிய பதவிகளையும், செய்யாதாரே நாக முதலியவற்றையும் எய்துவா என்பா “ஏகா திறந்தவர்” என்றும்; இவ்வாறு முயலாது கெட்டவர் சிலா அல்லா என்பா “பலர்” என்றுங் கூறினா.

எண்ணுற்று என்பது ஏகாது என்பதன் முதனிலையோடு முடிந்தது. எண்ணுற்றுச் செய்தா முத்திமுதலியவற்றையே எய்துவராதலின் அநுபனம் பொருளுரைக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது இயலாகிய பொருண்ணெறியியல் ஏற்றவேறியது.

இன்பநெறியியல்.

(உரையாசிரியர் குறிப்பு)

அறம் பொரு ளிரண்டினையும் அறுபானிரண்டு கவிகளால் விளக்கிய இந்நூலாசிரியர் மேலும் தொன்முறை தழீஇ நாலிரு கவிகளில் இன்பநெறியியலைக் கூற எடுத்துக்கொண்டனர். இவ்வியல் இளம்மாணவகாக் கியையாது காமவுணாசகி புத்தபருவத்தினர்க்கே உரியதாகும். அன்னவர் தாமும் எழுத்துஞ் சொல்லுமாய்ந்து வல்லுநராயின் தக்க குரவா முன்னிலையில் பொரு ளனிகாரத்தை யியலிப்பீதமறக் கற்றாய்ந்து தெளிந்துகொண்டாலன்றி இன்பவியற் பகுதியின் துட்ப திப்பங்களை விளங்கிக்கொடமாட்டா. தற்காலத்து நத்தமிழ் மாணவருட் பல்லோர் அங்கினமொழிப்பயிற்சி வாசனையாலும், அம்மொழியாளாதம் கூட்டுறவினாலும் அவர்க்குரிய பழக்க வழக்க வொழுக்கங்களில் அநாகரீகமாகிய பலவற்றை நாகரீகமானவையென்று மயங்கிக் கையாடி வருதலான் இப்பகுதி இந்நூற்கண் வந்தமை அநாவசியமென்று துணிந்து நீக்கி விடக் கூடுமாதலின் இங்ஙனம் சில கூறவேண்டியது ஆவசியமாயிற்று.

மாதவ வழியால் அரிதினும் அரிய மானிடச் சென்மத்தை இந்நிலவுலகின்கண் எடுத்தா யாவரும் முயன்றடையவேண்டிய எல்லாவற்றினும் விசேடமாகித் தலைசிறந்து நிற்பது வீடே யாம். காட்சி அனுமானம் உரை என்னும் முன்றளவைகளானும் அளந்தறியப்படும் பொருள்க ளெல்லாம் அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நாரபாலன் அடங்குமென்பது நன்மக்கள் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த துணிபாகும். அறமும் பொருளும் இன்பத்துக்களுகலமாகி நிற்ப இன்பமோ வீடுதலைக்கூட்டு அண்மையின் முதன்மையாகி நீற்குத் துணைசக்தனமாகலின் அதன் விழுப்பம் மறுக்கற்பாலதன்று. வீடென்பது சிங்களயுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாதலின் இலக்கணவகையாற கூற்றகமையாது துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவ தாகும். இன்பதுகாச்சியை அவாவும் பறமெனப் தொன்றிலலாவிடில் துறவென் றென்றைக் கூறற்கிடமிடில்லை. இதனால் மக்கட் காவசியமாயது வீடு என்றும், அதனை அடைதல் துற வினால் என்றும், துறத்தல் இன்பப்பற்றினே யென்றும் பெற்றமாதலின் இன்பவியலுணாசகி யாவாக்கும் ஆவசியமே வேண்டற்பாலதென்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

இது கருதியே ஒப்புயாவல்லாத தனிமுதலிறையவன் மெய்ப்புயரியில் உள்ளவா றுணராத அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியனாகும், அவரின் மாணக்கரான தொலகாப்பியனா முதலியோரும் தமிழலகம் இனிது கற்றுத் தத்துவமாராயுமாம், பொய்ப்பொருளின் வேறாய் மெய்ப்பொருள்காணாமாமும், வீடுதலைக்கூடுமாமும் அவலிறையவனருளால் தாமியற்றியருளிய தமிழியல் வழக்கு நூல்களின்கண் அவலிறையவனுதவிய முதலுலகன் கூறும் துண்பொருள் களைத் தூலவருந்தி நியாயமுறைபற்றி அகப்பொருள் புறப்பொருளென்றிருதிருத்தார பறி னுற்றினைப்படுத்திக் கூறிப்போதனார்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கறபென்றின்னோ ரன்ன வியல்களானே இல்லறமும் பொருளும் இன்பமு முணர்த்துவதன்றி, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணாவு, அவாவறுத்தல் என்றறொடக்கத்து வீட்டியறெடுக்க முோத்துக்களுடைத் தாகாமையின் வீடுபேற் றுறுதிப் பொருளுலு மாதலின்றெனில், அற்றன்று, அஃது உலகியல் வழக்கு நூலாதலின் பெருமபான்மையால் நாலவகை வருணத்தாக்கு முரிய இல்லறம் பொருள் இன்பம் என்பவற்றை நேரே உணர்த்தியும், அகத்திணை யியலுட் பிரிதனிமித்தம் கூறுதலானும், புறத்திணை யியலுள் வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் கூறி அவற்றது நிலையாமை காருசியுட் கூறுதலானும் “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பன பகமும்” என்னும் புறத்திணையியற் குத்திரத்துள் “காமஞ்சான்ற” என்னும் கற்பியற் குத்திரத்துற் துறவு மெய்யுணர்வ மவாறுத்தலுள் கூறுதலானு வீட்டியலுறுதிப் பயனுள் கூறிற்றென்க. திருக்

குறன் என்னும் நீதிநூல் வியற்றிய பெருநாவலா இன்பவியலை ஒரு துணைப்படுத்திய தூஉம், திரு வாசகமியற்றிய மணிவாசகப்பெருமான் கோவை செய்த தூஉம்; ஏனைச் சான்றோர் இன்பவியல் லோதிச் சென்ற தூஉம் மக்கள் மெய்மைதேறி வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் தலைக்கூடுமாறென்றே யுணர்க.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த பொருளதிகாரத்தைத் தற்காலம் விரும்பிக் கற்பவர் தொகை அருகிக்கொண்டே வருகின்றது. அக்கதினைப்பாற்படும் இன்பவியலை அறவே புறக்கணித் தின்றனர். இந்நிலவுலகினகண்ணே தோன்றுகு சீவராசிக ளினைத்துக்கும் ஒரு பருவ நிகழ்ச்சி யிலே காமவுணர்ச்சி பிறத்தல் இயல்பேயாம். சருகக்கூறில் உலகம் தோன்றிநின்றியங்கி நடைபெறு முறைமையெல்லாம் காமப்பொருட்டென்றே சொல்லலாம். காமதுகர்ச்சி என்று நிறுத்தப்படுமோ அன்றே உலகவளர்ச்சியும் நின்றவிடுமென்றால் இழுக்கெனனை? காமம் மறைவிலே தயக்கற் பாலதாயினும் அதன் இயலைப் பக்குவர் யாவரும் ஆராய்ந்தறியவேண்டி யது முறைமையன்றோ! சிற்றறிவுடைய விலங்கினங்கள் தாமும் போகத்துய்ப்பதில் சுகா தாரத்துக்கேற்ற ஒவ்வொரு விதியைக் கிராமாய்க் கையாண்டவரவும் பொருளுணராப் பேதை மாந்தர் விதிவிலககு கோக்காது முறைமையும் வரம்பும் இகந்தொழுதித் தவசன் சுகததையும், மனைவிமக்கள் நலத்தையும் பாழ்படுத்தி உலகத்திற்குக் கேடுகுழுவர். (இந்நூலின் எட்டாம் செய்யுளுரையின் இறுதிப் பாகத்தை 60ம் பக்கத்தில் நோக்குக). பேதமையே காரணமாக விபரீத விளக்கங்கொண்டு இன்பவியலைக் கற்கவும்மாட்டார், கற்றவர்மாட்டிக் கேட்கவும்மாட் டார். கற்பிக்கவல்ல மம்சாத்கிரங்களைத் தற்கால அரசினர் பரம்பவும் விடார். அரோசிகமா னவை, அவமானமானவை, அவலக்கணமானவை (indecent, obscene &c.) என்று பலவாறு கூறி ஒதுக்கிவிடுவர். அங்கிளமொழியில் பெய் மெய் கலந்துலாவும் போலிப் போக சாத்திரங் களை (Sexual Surveies) காணுதவர்போற் கணமூடிககொண்டு பரம்பவிடுவர்.

மாணவர்களை! தம்மறிவு தேறவேண்டுமாயின் தொல்காப்பிய முதலிய சிறந்த விலக் கண நூல்களின் பொருளதிகாரத்தை இகழ்ந்தொதுக்காமல் விரும்பிக் கல்மின்; அதனினும் அகப்பொருளைச் செயலிதில் ஆராய்மின். செவலிதில் ஆராய்தலாவது நேரே வெளித்தோன் றிக் கிடக்குந் தூலப்பொருளுடன், உள்ளுறையாய் துண்ணிதாய் மறைந்துகிடக்குஞ் குக்குமப் பொருளையுந் தெளியக் கற்றல். ஒருவனும ஒருத்தியும் இன்பவகோரிக் கூடுங்கலவியில் நிகழ்த் துங் காரணம் உலகியல் தழுவிய தூலப்பொருட்டனமையையும் அந்நிகழ்ச்சி காரணமாக இன்ன தெனப் பிறர்கருணாததல்யலாது உள்ளத்தில் தோன்றும் இன்பம் வீட்டியல் தழுவிய குக்குமப் பொருட்டனமையையும் ஒருவாறு பொருந்துமென்க,

63. ஆரணங் கேகொ லணியிழை யேகொலென்
றேர்கண் டையுற் றின்புறத் தெளிதல்.

கண்ணே,

காணற் குரிய காட்சி முறறவு

மாணக் கண்டு மகிழ்கூர்ந் தனறே

மூக்கே,

5 கண்டறி கில்லா வொண்ணறு மண்ணென்.

மோலூர் திழுத்து மூச்சகிடு தற்கு

மெண்ணங் கொள்ளா திடர்ப்பட்ட டுன்றே

தாதே,

- வாழைமா பலாஅ வழங்குகளிப் பிழியு
 10 மீர்கி னாரியலுஞ் சாநதிற் றெடுத்த
 பூந்தண் டேறலும் பெண்ணைவரு மட்டுங்
 கருப்புச சாற்றிற் பாலொடு கலாஅப்ப்
 போக்கறக் காய்ச்சிப புனைபொவி யாழிற
 நன்வழி யொழுககவிற் றனைமறந தன்றே
 15 நாக்குந் தோளு நலமில கையு
 மெகக முழிஇ யியைகில மெலிந்த
 ஏள்ளமுஞ் சோர்வுந் றுளைந்தயர்ச தன்றே
 வின்னவெனக கீத்த பொன்னமபூங் கொம்பா
 மென்மெல வெலகி வீநடந தாங்குந
 20 கண்ணொளி வழிபே கவினுற நடநகென்
 நெண்ணங் கும்கொண் டிருநருங்கு மொருங்கே
 பயின்று மயக்கிததன் பாரபடுத திறநே
 அதுவே,
 பொன்னங்குடம் பற்றிக் கன்னங்கரு முகிங்சே
 25 ராழகுந் கடறோப்ந தாட்டுபபல வாடிப
 பழகுதமிழ்ச் கடறோப்நது பாவமு துண்டு
 இங்கண் மலர்ந்த திருமுகத் தகட்டிற்
 பொங்குதே னுமபலிடைத தங்குவெண் முத்தம்
 பெறுதற குரிய பேறறது கொல்லோ
 30 வஞ்சமீக் குலத்தி னாணங் கேகொ
 லென்னினிச செய்கோ வென்னினிச செய்கோ
 வென்னப பெரிதழிந் திளைப்பேற் கிரங்கி
 வண்டுபடி மலரணி கொண்டறலைக கொம்பர்
 நிலத்தடி தோய நீல மிடைதது
 35 வேல்யாடு கோங்குல விளைதரு வன்னியு
 நாணங் கனிந்து மடமெலிற் றசசமுங்
 காட்டி விபர்த்துக் கனிப்புதந் தன்றே
 யானும,
 தெங்கிலை முடைஇய கிருமிடை யிறப்பிடைத
 40 தங்கொளி கண்டு தகைசான் மணியென
 விழைந்தோ நெருப்பென வெய்துயிர்த் தத்தை
 விரைந்துரீர் னுடய்கொடு மேளப்பொழிந் தறிவுழி
 மணியா குதலறி வறிஞனிற்
 றணியாப் பிணியொரிஇத தழைத்துமகிழ்ந் தேனே.

சான்ற தலைமக்கண்மாட்டு நிகழ்தலின் இழிவுடைத் தாகாதென்க. புணர்ச்சி நிகழாமையின் ஒருமருவகுபற்றி நிகழுமிகேணமை ஒருதலைக் காமமென்பபடும.

இக்கைக்கிள்ள இயற்கைப்புணாச்சி காரணமாக நிறநலின் களவென்னும் கைகோளுக் குப் பெரியதொரு சிறப்பாகும். இதனைக் கைக்கிளை என்று கூறுதற்கும சில ஆன்றோர் மன மொவ்வா.

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் உமமைக்காலததுப் பிறப்பினைத்தினும் ஒருவரை ஒருவா இன்றியமையாதாராய்ச் செய்த நலவினை காரணமாக அனபான ஒரு பொழிவவயிற நமியராய்க் கண்ணுறல் காட்சி, இவன யாவளோவென்று சிலைமகன் யுறுதல யம, பலகுறிக்கண்ணு தனக் குரியனாகும் சிறப்புடையனென்று தோதல தெளிதலாம்.

ஒத்தல்-பிறப்பு முதலிய பததானும் ஒப்புடையராதல். அப்பததையும் “பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ-டுருவு துத்த காம வாயி-ளிறைமே யருளே புணர்வொடு திருவென-முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே” எனனும் மெய்யப்பாட்டியற குத்திரத்தாற நெளிக. ஈண்டு பிறப்பு-உயாரும்ததோற்றம்; குடிமை-குடிப்பிறப்பிறகேற்ற ஏழுக்கம், ஆண்மை-ஆளுநனமை; ஆண்டொப்பு-தலைவிக்குப் பண்பாராண்டு தலைவருகுப் பதிலுற னுமொம்; அப்பருவத்திறுனே பெண்ணையு மாணமையும் பிறகு நென்பத வேதமுடிபாகலின் அதுவும் ஒப்பெனவே படும. உருவு-ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்கும் வேறவேறாக ஒதிய இலக்கண மெல்லாம் நிரம்பிய வன்புமாட்சியான மனசின்கட் பிறப்பதொரு தருகு, ஆண்பாற்குரிய விலக்கணத்தைப் “பெருமையு முரணு மாடுஉ மேன்” என்பதனாலும், பெண்பாற்குரிய விலக் கணத்தை “அச்சமு நாணு மடனாமுத் துதக-நிச்சமும பெண்பாற் குரிய வென்ப” என்பதனாலும் பிறவற்றானுந் தெளிக. பெருமையாவது-அறிவு மாற்றலும் புகழும் கொட்டும் ஆராய்ச்சியும் பண்பு நண்பு பழிபாவ மருசுக்கல் முதலியவாப் மேம்பட்டு நிகழுந் தலைமைக்குணம்; உரன்-இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கும் அறிவுக்கிடபம், அச்சம்-அன்புக்காரணமாகத் தோன்றும் உட்கு; நாண்-காமக்குறிப்பு நிகழ்வுழிப் படுவதொருள்ளவொடுக்கம், மட்டம்-செவிலியா கொளுத்தக் கொண்டது வீடாயம். காமவாயி-புணாச்சிக்கு வாயிலாகிய இயற்கையனபு; நிறை-பிறரறியாமல் நெஞ்சினை நிறுத்தல், அருள்-தொடாபு பற்றாத இயல்பாக எல்லா வுயிரகண்மேலுரு செலவாகிய கருணை; உணர்வு-அறிவுடைமை (உலகியலார் செய்யத்தக்க தறிதல்); திரு-பொருளுந் தயப்புமன்றி எஞ்ஞான்றரு செலவத் தகவிறறியுதோ உள்ள நிறைவு.

இளிக் களவென்பது எனையோவெனில் “களவென்ப படுவ தியாதென வினவின-வளைகெழு முன்கை வளங்கெழு கூடகன்-முனையெயிற நமாநகை மடநல லோனொடு-தளையவிழ் தண்டாக காம னன்னோன்-விலையாட் டிட்நென வேறுமலைச் சாரன்-மாநினந் குருவியொடு கடிந்துவின யாடு-மாயமுந் தோழியு மருவினந் கறியா-மாயப் புணாச்சி யெனமறா புலவா” என்பதனாற் தெரிந்தகொள்க.

இவ்வகை ஈடைபெறம் மணத்தினைக் கந்தருவம் என்று கூறுப. “அன்பி னைந்தினைக் களவென்ப படுவ-தந்தண் ருருமறை மன்றலெட்டினு-கந்தருவ வழக்க மெனமறா புலவா” எனவும், தொல்காப்பியத்தில “இன்பமும பொருளும் அறனு மெனருந்-கன்பொடு புணாந் தவைந்தினை மருங்கிற்-காமக் கூட்டங் காணுவ காலே-மறையோ தேத்த மன்ற லெட்டினுட்-டுமையமை நலயாழத் துணைமையோ ரியலபே” எனவும் வருவனவற்றால் இவ்வுண்மை தெளியப் படும. ஆயினும் கந்தருவம் களவினைப் போலவதானையெனறிக் களவன்று என்றும், இவ் விரண்டும் வேவவேற என்றும் பலா கொளவா. ஆரியா வழக்கும், தமிழா வழக்கும் வெவவேறென்பதும் பழய நூல்களாற் பெறப்படும.

தலைமகளின் காட்சியாற் தலைமகனுக்கு நோத யம முதலியவற்றை முதற்கண் கூறுகின்றார்:—

(இ-ஈ.) கண்ணே = கண்ணனது;

காணற்கு உரிய காட்சி முற்றவும் = தான் காணுதலுக்கு உரியன இவையென்று எண்ணி வைத்த காட்சி முழுவதையும்;

மாண கண்டு மகிழ் கூடாதன்று = தான் மாத்ஸியைப் பெறுமாறு காணுதலுற்று மகிழ்ச்சி மிக்கது;

கூடாந்தன்று-ஆன்று எண்டு எதிராமறையன்று; அன சாரியை. வீனையவற்றிற்கும் இஃ தொகரும்-தான் மாணுமாறு அக்காட்சி எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே கண்டு மகிழ்ச்சி மிக்க தென்க; மகிழ்கூடாதுக்குக காரணம் மாணக காணுதலேயாம். மாணக்காட்சியாற் போந்தபயன் யாதாமில்ல யாதலின் இங்ஙனம் கூறினா.

காது முதலிய ஏனே உறுப்புக்கள் ஒசை முதலியவற்றை எய்துவதிலும் சேய்மைக்காட்சி களை விரைந்து காணுதலாழகம், “கண்ணிற சிறுத வுறுப்பிலீல” எனப்பாராட்டப்படுவதானும் அது முதற்கட்கூறப்பட்டது. சீயவற்றை சீக்குறப்பொருட்கெ “ஏனற் குரிய” என்றும், உரியனவெல்லாம் காணும்பெறு கிட்டிவிட்டது என்பது போதா “மாணக கண்டும்” என்றும் கூறினா. காட்சி என்பதுபற்றி முற்கூறப்பட்டதெனினும் இழுககாது.

முகமே = முககாணது;

கண்டு அறிகில்லா ஒன்றையும் மண்ண எல்லாம் = இதுகாறும் பார்த்தறியாத ஒன்றிய இனிய வாசனைகள் எல்லாவற்றையும்;

“கண்டும்” என்றோரேனும் “மோநது” என்பதுவே பொருளாகக் கொள்க. “கண்டறி கில்லா” எனவே இரண்டுரன்னவற்றையெல்லாம் மோந்தறிதல வேண்டுமென்னும் அவா வுண்மை பெறப்பட்டது. இதனற் செய்யப்பட்ட தவப்பயனுண்மை புலப்பட்டது. எனனை? “வேண்டிய வேண்டியாக செய்கலாற் செய்கவ-மீண்டு முயலப் படும்” எனப்பவாகலின் என்க. இஃதேனையவற்றிற்கும் ஒக்கும்.

மோநது இழுதது மூச்சு விடுதற்கும் எண்ணம் கொள்ளாது இடர் பட்டன்று = முகநு மாகு உளளியுத்த சுவாசத்தை வெளியே விடுதற்கும் மனமிசையாமற் துன்புற்றது;

வாசனையைச் சுவைத்துக்கொண்டே உளளியுத்த வருகின்றதென்பா “மோஒந் திழுத்த” என்றும்; உள்ளே கொள்ளப்பட்டதனை வெளியே விடுதற்கும், விடுதலாத்தது இழுத் தற கியலாததற்கும் மனமில்லா பென்பா “மூச்சு விடுதற்கு மெண்ணக கொள்ளாது” என்றும்; மூச்சுவிடாமையோடு வருங்காற்றுப் பெருகிவருதலின் அதனாறுயாப்பாடுண்மை தோன்ற “ஆடாப்பட்டனறே” என்றும் கூறினா. மோப்பின் மிகுதிதோனற “மோஒந்து” எனறள பெய்த்தது.

காதே = காதானது;

வாழை மா பலா வுந்கு கனி பிழியும் = வாழையும், மாவு, பலாவும் கொடுக்கின்ற கனிகளினின்றும் பிழிந்தெடுத்த சாறும;

பிழிந்தெடுத்தலிற் “பிழி” எனப்பட்டது. சுவையிதழி கருதி முதற்கட்கூறப்பட்டன. கைக்கினையும், களவும், கற்பும் முறையே பொருந்தல இரமுககணிகளின சாறு பொருந்திச் சுவை தருதலை ஒக்கும்ென்க. திணைப்பகுப்பா னிகழும்பெறு பிற்சூறப்படுதலின் எண்டு வேறு பொருளைக் குறித்தனம்.

புகைமுதலியவற்றால், எனவே செயற்கையால், கனிபயம் முதலின்சுவை அத் துணைச்சிறத்தன்றாகலிற் ருனே பழுத்தபழம் எனபதென்பதா “கனிப் பிழியும்” என்றார்.

நந்தின் அரியலும் = ஈச்சமாத்ஸிதனுண்டாகிய கூர்

இதனற் பாலை கூறப்பட்டது. பொருளிட்டி மண்ணிற் பூவல்லாத குப்பாலை உப காசப்படுத்தலின் அது முதற்கட்கூறப்பட்டது.

சாந்தில் தொடுத்த பூ தண் தேறலும் = சந்தனமாத்திலே வைத்த நாமரைப்பூவின் தேனும்;
சாந்தில் என்றவினையானே சந்தனத்தின் ருதுவும் கொள்ளப்படும். “பூவெனப் படுவது
பொறிவாழ் பூவே” என்றமையார் “பூ” என்பதற்குத் தாமரை என்று பொருள் கூறினும்.
“தாமரைத் தண்டா தூதி மீயிசைச்-சாந்திற் றெடுத்த தீந்தேன்” என்றார் கபிலரும்.

இதனால் குறிஞ்சித்திணை கூறப்பட்டது.

பெண்ணை வரு மட்டும் = பனியினின்றும் உண்டாகின்ற கள்ளும்;

இதனால் நெய்தந்திணை கூறப்பட்டது. “பெண்ணைதரு மட்டும்” என்று பாடமுமாம்.

கரும்பு சாற்றில் = கரும்புச்சாற்றிலே;

இதனால் மருத்திணை கூறப்பட்டது.

பால் ஒடு கலாய் = ஆவின் பாலொடு கலந்து;

இதனால் முல்லைத்திணை கூறப்பட்டது.

போக்கு அற காய்ச்சி = குற்றமறக காய்ச்சி;

காய்ச்சதலின் குறையும், மிகுதியும் போக்குத்தருவனவாதலின் இங்ஙனம் கூறினார்.
விறகு, பாத்திரம் முதலியவற்றையுந் தழிஇக்கொள்க.

புனை ஒலி யாழில் தன்வழி ஒழுக்கவில் = அவ்வகரிக்கப்பட்ட ஒசையையுடைய யாழைப்
போலத் தன்னிடத்தே ஒழுகுமாறு செய்தலான்;

ஒலியும் புனைதற்கேற்ப அமைதலின் அவ்ஙனம் கூறினார். இனிப் புனைதல் சுரப்படுத்
தலுமாம்.

இவற்றால் தலைமகளது ஒசையினிமை குறிக்கப்பட்டது. இருவரும் எதிர்ப்படுத்தற்கு
முன் எழுந்த அவளது ஒசையைச் செவியுணர்ந்து இனித்துக்கொண்டிருந்தலை யுணர்த்திற்று.
இனி “அனநடை வாய்நது” என்றாங்கு உரைத்துக்கோடலும் முறைமையாகும்.

தனை மறந்தன்று = தன்னை மறந்துவிட்டது;

எப்போதும் அவவினியவோசை காதில் ஒலித்துவருகின்றது என்பது குறிப்பு.

நாக்கும் தோளும் நலம் இல் கையும் ஏக்கம் உறிஇ இயைகில மெலிந்த = நாவும் தோளும்
நன்மையில்லாத் கையும் (முறையே சுவைக்கவும், புணரவும், தீண்டவும் பெறாமையானே) ஏக்கம்
பொருத்தி அமைதலில்லாதனவாய் மெலிந்துபோயின;

“நலமில்” என்பதனை ஏனையவற்றோடும் கூட்டுக. கிறப்புச்சுருதிக்கையொடு “நலமில்”
என்பது சேர்க்கப்பட்டது. “இயைகில” வாதலின் ஏக்கமுற்றன வென்றலும் சாலும். பிறகு
விப்பகுதியை மிகுதியும் பெற்றதுடலாதலிற் பரிசுவுணர்ச்சியையே பெரிதென விழைதலும்
இயற்கையாயிற்று.

உன்னமும் சோர்வு உற்று உளைந்து அயர்ந்தன்று = மனமும் தளர்ச்சிபொருந்தி (அப்
பொருந்திய காரணத்தால்) வருந்தி அறிவழிந்துபோயிற்று;

சோர்தல்-கட்டுவிதெல்.

இன்ன எனக்கு ஈத்த பொன் அம் பூ கொம்பர் = இத்தன்மைகளை எனக்குக்கொடுத்த
பொன்போலும் அழகிய பூக்களையுடைய கொம்பானது;

என்றதொருவடிவத்தை. ஐயப்பாட்டிற் கேதவாய் அமைதலிற் கொம்பர் என்று
கூறினார். பொன் அம்முச்சாரியைபெற்றதாகக்கொண்டு பொன்னுலாகிய பூவினையுடைய
கொம்பர் என்றும் பொருள்செய்யலாம். பொன்னம்பூகுகொம்பர் என்பதனை அன்மொழித்
தொகையாய்க்கொள்ளாமல் ஆகுபெயராய்க்கொள்க. “கணங்குழை” என்றதற்கு ஆசிரியர் பரி
மேலழகர் உரைத்த உரைதட்பமும் ஈண்டாசாயற்பாற்று. இன்னோன்னவிடக்களில் ஆகு
பெயரென்றலே இலக்கண முறைமை. “பாயின மெகலை” என்றமைக்குப் பேராசிரியரொழு
திய விசேடமும் கவனித்தற்பாலது. கொம்புபோன்ற இத்தோற்றம் என்க. உருவும் அருளும்

அறியப்படாதிருப்பதி ஆகுபெயரென்றலே மரபாகும்; பொன்சொம்பர், பூங்கொம்பர் என்க. பொன்னை மேனிக்கும், மலரை உறுப்புக்களுக்கும் ஒப்பிக. இக்கொம்பரைக் கண்ணுற்றமை யான் மேற்கூறியவெல்லாம் நிகழப்பெற்றனவென்க.

இனி ஆன்மாவே தலைமகனாகவும்; ஓர்ஹை அறிவித்தால் அறிந்துகோடும் ஆன்ம குணமே தலைமகனது கண்ணாகவும்; வேண்டியவற்றை மறைத்தும், வேண்டாதனவற்றைக் கொடுத்தும், பதியைச் சாருங்கால் பதியுடனும், பாசத்தைச் சாருங்கால் பாசத்துடனும் ஒன்றி அமுந்தவைக்கும் குணமுடைய ஆணவமலமே தலைமகனாகவும் அனனபிறவாகவுவகொண்டு துண்பொருள் தெளிக. வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலின் இவ்வணம் விரித்தல் சாலாது.

மெல மெல ஒல்கி = மெதுவாக மெதுவாக அசைந்து;

வீ நடந்தாகு = ஒரு பூவானது நடத்தலையுற்றாற்போன்று;

கண் ஒளி வழியே கவின் உற நடந்து = கண்ணின் ஒளிவழியாக அழகுபொருந்த நடக்க லுற்று;

என் எண்ணம் குடி கொண்டு = எனது உள்ளத்திலே குடியாக வீற்றிருந்து;

இரு மருங்கும் ஒருங்கே பயின்று மயக்கி தன்பால் படுத்திற்று = அகம்புறமாகிய இரு பக்கங்களினும் ஒன்றாய் நெருங்கிப் பழகி (அப்பழகிவரு விச்சைத்தால் என்வசத்தை) த் தனது பகுதிகளுள் அடங்கியொழுதுமாறு புரிந்தது;

என்றது அவருக்கீடுபட்ட தன்வசமற்று அவளைப் பெறுதலே பேரின்பமெனக்கருங் மயக்கமுற்றிருந்தான் என்க.

அதுவே = மேற்கூறியவற்றை எனக்குச்செய்து மயக்கித் தன்பாற்படுத்திய அக்கொம்பு தான்;

பொன்னம் குடம் பற்றி = பொன்போலும் அழகிய இருகுடங்களைச் சுமந்துகொண்டு;

பொன்னங்குடம் தனத்தைக் குறித்தலிற் “பற்றி” என்பதற்கு அவ்வணம் பொருள் லாத்தாம். பற்றுதல் அவன் கைக்கோடலுமாம்.

கண்ணம் கரும் முகில் சேர் = மிக்ககறுத்த மேகம்சேர்க்;

என்றது கூந்தலை.

அழகு கடல் தோய்ந்து = அழகாகிய கடலிடத்தே முழுகி;

பெண்களுக்குக் கூந்தல் சிறந்தவழுகுபயத்தலின் “கண்ணங்கு முகில்சே ருழுக்கட றேய்ந்து” என்றா.

ஆட்டு பல ஆடி = விளையாட்டுக்கள் பலவற்றையும் விளையாடி;

பழகு தமிழ் கடல் தோய்ந்து பா அமுது = பயின்றுவரு தமிழாகிய கடலின் கண்ணே மூழ்கி ஆண்டு அமைந்துள்ள கவி அமுதை நுகாந்து;

தலைமகனுந் தலைமகனாக கூடுங்காலத்தாக்கு முன்னரும், பின்னரும் வாய்ந்த இன்ப மேலீட்டினுனே தலைவற்கு மனசிலே சுரக்கும் இன்பப்பாக்கள முதலியன இவருக் குறிக்கப் பட்டன. தாய்மொழி என்பதே போதப் “பழகுதமிழ்” என்றும்; அரதனம், முத்து, பவழம், அமுதம் முதலியவற்றை யுடைமையானும், அன்பரும் அசுலமும், நீளமும், ஆழமும் பிறவும் உடைமையானும் “கடல்” என்றும்; பாக்களின் கலைமுதலியவும், ஆராய்வின் அருமையும் பிறவும் தோன்றப் “பாவமுது” என்றும் கூறினார். வடமொழி வாணரும் கல்வியை ஆலோ சஞவயிர்தம் என்ப.

திங்கள் மலர்ந்த திரு முகத்து அகட்டில் = சந்திரனை மலரச்செய்த அழகிய முகமண் டிலுத்தன்னே;

முகத்திலே சந்திரனது தன்மையும், தேசம், வசுகளிப்பும் இருத்தல்பற்றி இங்ஙனம் கூறு; பங்குணம், தோட்டில் என்றும் விரிப்ப.

[பொங்குதே னும்பலிடை] தேன், பொங்கு ஆம்பல் இடை = தேன் மிகுத்துச் சொரி
கின்ற செவ்வாம்பல் மலருக்குள்ளே;

தேன் என்றது வாயமொழியை; ஆம்பல் என்றது வாயிதழை. தேன் என்றதை அதா
நீருக்கும் ஒப்பாகுவா.

தவகு வெண் முதம் பெறுதற்கு உரிய பேற்றது கொல் = நிலைபெற்ற வெள்ளிய முத
தத்தை யான் (தலைமகன்) பெறுதற்குரிய செல்வமாய் பெறுவேன் கொல்லோ?

வெள்ளிய முதகொத்த பறகளைப் பேறாகக்கொண்டது அவளது வாய், அவவாயுதவம்
கொஞ்சுதலாகிய முததத்தைக் கொள்வது ஂன்பேறாயமையுமோ என்றபடி. முதம் பெறு
தற்குரிய பேற்றதுவாகுமோ அவ்வரு ஂன்பதுவே பொருளாயினும் விளக்கத்தினபொருட்டு
இங்ஙனம் கூறினும்.

கோய்ந்து, ஆடி, பாடி, முத்தம் பெற பேற்றதுகொல் எனக.

தனது குலமுதலாயவற்றுக்கேற்ற மாணுடமங்கைகொல்லோ என்று தலைமகன்
பேறுறான ஂன்பது கூறப்பட்டது.

அஞ்சு மீ குலத்தின ஆரணங்கு ஏ கொல் = அஞ்சுதக்க தனக்கு மேம்பட்ட குலத்தின
யுடைய தெய்வப்பெண்ணைக்கொல்?

மீக்குலத்தானே மணத்தல தகாததலின் இங்ஙனம் கூறினான் எனக. இவ்வையங் காண
மாக அச்சந்தோன்றினமையின் அவனது துயர்ப்பாட்டை இனி விளக்குவா. மீக்குலமென்றது
சுரபூசுர குலங்களை.

[என்னினிசு செய்கோ வென்னினிசு செய்கோ] இனி என செய்கோ இனி என செய
கோ = இப்பொழுது ஂனசெய்கேன, இப்பொழுது ஂனசெய்கேன,

ஂனனல் விரும்பப்பட்ட ஂன மீக்குலத்தனாயின் அவளை விரும்பியசால் வருங்கேடு பல
வாயிற்றே. ஆதலின் ஂனனினி செய்கோ ஂன்று வருந்திக் கூறினான். கழுவாயிலை யாச
லின் இங்ஙனம் வருத்தினான் எனக.

ஂனன பெரிது அபிந்து இரோபபேறது இரங்கி = ஂன்று பெரிதாக மனமழிந்து
மெலிந்துவருகின்ற ஂனியன்பொருட்டு மனமிரக்கவொகாணி,

வண்டு படி மலர் அணி கொண ல தலை கொம்பா = (தெனுண்டற்பொருட்டு) வண்டுகள்
வந்துபடிந்திருக்கின்ற மலர் குடிய முநிலபோலும் கூடகிலையுடைய அக்கொம்புதான்;

நிலத்து அடி தோய நிலத்தின்கண்ணே பாதவசன் பொருந்த,

கீலம் இமைத்து கீலமலர் போன்ற விழிகோ இனமத்து;

வேய் ஒடு கோங்கில விராதரு வளரியும் = மருங்கிலும் கோங்குரும்பிலும் வீளை தலைத்
தருகின்ற வள்ளிக்கொடியும்,

வேய் ஂன்று தோர்; கோங்கெனறது தனத்தை; வள்ளி ஂன்றது அவற்றின் மேல்
எழுந்த தெயயிற கொடியை, தெயயில் ஂன்பது மகளிர் தாவகைச்சாந்தினால் உடலில் எழு
து ம கோலம்.

நாணம் கண்டது (பெணமைக்குணங்களில் ஂன்றாகிய) வெட்கம் செறிந்து;

நாணம் ஂன்பது தலைமகன்பால் விருப்பக்குறி தோன்றுவதைக் கண்டுழி ஂண்டாகும்
ஂனத்தின் ஒடுக்கம்.

மடம் பிலந்து அச்சமும் காட்டி = மடத்தன்மைதருகின்ற அச்சத்தையும் வெனியே
காண்பிதது;

மடமென்பது அன்புடையா கூறுவதைக் கேட்டும் தான் மூன் கொண்ட கருத்தை
விடாமை. அச்சம் ஂன்பது அன்புக்காரமாக ஂண்டாகும் பயம். பயிப்பும் இவற்றோடு
கொள்ளப்படும்.

இன்பநெறியியல்.

இயற்றான் தெளிதற்கமைந்த குறிகளை ஈண்டுக்கூறினார். “வண்டே யிழையே வள்ளி பூவெ-கண்ணே யலமர லிமைப்பே யச்சமென்-றன்னவை பிறவு மாங்கவ ணிகழ-கின்றவை களை யுங் கருவி யென்ப” என்றார் தொல்காப்பியத்திலும். திருக்கோவையாரில் “பாயும் விடையரன் றில்லையன் னுள்படைக் கண்ணிமைக்குந்-தோயு நிலத்தடி தூமலர் வாடுந் துயரமெய்தி-பாயு மனனே யணங்கல்ல எம்மா முலைசுமந்து-தேயு மருங்குத் பெரும்பனைத் தோளிச் சிறு அதலே” என வருங்கவி நோக்கற்பாடுது.

களிப்பு தத்தன்று = மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது;

காட்டிய குறிகளால் மீக்குவதளல்லனென்று தெளியவைத்தமையால் மகிழ்வீத்தனன் என்க.

யானும் (அக்களிப்பைப் பெற்ற தலைமகனாகிய) யானும்;

தெங்கு இல முடைஇய கிடுகு மிடை இரப்பு இடை = தென்னோலதெற்றிய கிடுகு கள் நொருங்கிய விட்டிறப்பிலே;

“குன்றுறழ் யானே மருங்கு லேய்க்கும்-வண்டோட்டித் தெங்கின் வாடுமடல் வேய்ந்த” என்றார் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரும். “வேய்ந்த-முடைந்த.” என்பது நச்சினூர் கினியம்.

தங்கு ஒளி கண்டு = நிலபெற்ற ஒர் ஒளியைக்கண்டு;

தகை சால் மணி என விழைந்தோன் = தகுதி நிறைந்த அரதனம் என்று கருதி அதனைப் பெறுதற்கு விரும்பினோன்;

அணிவோனைத் தகுதிப்படுத்தும் ஆற்றல்சான்ற மணி என்க.

நெருப்பு எரு வெய்து உயிர்த்து = அவ்வொளியை நெருப்பென்று கருதி வெய்துயிர்ப் பெறிந்து;

[அத்தை-லிரைந்தநீர் தூஉய்க்கொடு மேளப்பொழிந் தறிவுழி] லிரைந்தநீர் தூஉய் *கொடுமேளப் பொழிந்து அத்தை அறிவுழி = வேகமாகத் தண்ணீரைத் தூவிக்கொண்டு அவ்வொளியிருக்குமிடத்தை அடைந்து நிறைவாகத் தண்ணீரைப் பொழிந்து அறியும்பொழுது;

மணி ஆகுதல் அறிவறிஞளில் = இரத்தினமாக இருப்பதை அறிந்த தரித்திரனைப் போல;

தணியா பணி ஓரீஇ தழைத்து மகிழ்ந்தேன் = எவ்வாற்றானும் தணித்தற்கியலாது பட்ட வருத்தத்தை நீக்கிச் செழிப்புற்று மகிழ்வடைந்தேன்;

இங்ஙனம் தன்மனசுக்குக் கூறித் தெளிந்துகொண்டான் என்க.

வறிஞன்நன் வீட்டிறப்பிலே ஒளி நெருப்புத் தோற்றமாயின் அவனது வீடும், பொருளும் ஒருங்கே கெடப்பெற்றுப் பெருந்தன்பத்திற்காளாவான். அவ்வாறே இவனால் விழையப்பட்டான் அஞ்சுமீக்குவத்தாளாவனெல் இவனும், இவனது பொருளும், குலமும் எசமுற்றுக் கெடும் எனாரங்கு ஏற்ப விரித்துரைத்துக்கொள்க.

64. பலர்செறி குழுவின் னொருமகள் பலவுடற்
கொருதனி யுயிர்போ லுலவிய துரைத்தல்.

தீயங்குகதி ரொளிவேட்டுத் தனித்துநோன் பிருந்து
பயன்கொண்டு மலர்ந்த பைந்தாட் பூவி
னாமகள் புன்னகை நாடினன் பெற்றுக்

- கல்லுங் கரையசெய்யுட் செய்யும்
 5 பாவலர் செவிவழி யூட்டிய பனுவலைச்
 சுவைதரும் பொருளார் நவையிலசொற் பரவை
 யிரவுபடத் தொடுத்தன மென்செய் வோமென்ப
 பரவுதமிழ் வல்லார் பணிந்தமை பாங்கிற்
 றெனபுகன நேத்தி மனததொடு வாழ்த்தி
 10 நானலங் கனிய நன்குற நனின்ரு
 மீங்குவள் யாங்கன மெய்தின னென்ன
 வையங் கொண்டு பைய நபநது
 கொஞ்சங் குதலைச் செமமொழி பெருவு
 தோருரை யுரைககினு முத்தஞ் சமுககென
 15 வுதிரும போலு மெனமுணு முணுத்துச்
 சிறிது தெளிநது கிழியெனத் தேர்நதும
 வேந்தர் தமககெலா மாநதொழில் சிறக்கப்
 பலகாற் பயின்று மாடியிடைப் படிவம
 பாரததயர்நது பிறமாற் படிவவெழி லுணர்நது
 20 முள்ளங் கவர்ந்தோ ஞ்றுதுயில் கவர்ந்தோ
 ளொளகல் செல்லா வெமமறிவு கவாந்தோள்
 வண்மை யார்ந்த பெண்டனை நாளை
 பெருநாள கொல்லோ வெருநாள கொல்லோ
 நந்நா ளாகுத வநநா ளமமா
 25 பொருநது நாளபல் வருந்திப் போக்கியு
 மன்றந் நாளை மாண்புறக் காட்டு
 முடங்கல் கண்டு மடங்கா வூககமொடு
 முள்ளீ டியின் முருதுநாள் கழிப்பியு
 முள்ளம் பிறக்கிட வொருநொடி சேர்நது
 30 வானிடை மீனெனா நீல விதானத்
 தொண்ணிலவு காலுந் தாளப் பந்தரிடை
 மணியொன பாணு மலர்வுறக் குயிறறிய
 பொன்புனை யிருக்கை பொலியயீற் றிருக்கு
 மாசொங் குழாமெனு மவவுடற் கெலா
 35 மிருண்ட கூந்தன மருண்ட விழித்துனை
 யேங்கு சிறிடை வீங்குபெருங் கோங்கு
 காந்தட் செங்கை கவின்றமை குமிழிவை
 யேந்திப் பொலிவுற் றின்னடை தழீஇ
 யொருதனி யுயிரே யுலகிற் றம்மா
 40 அதுவே,
 ஒவ்வோ ருடலைக் குறுகுதொறு மவ்வுடல்
 பைய வுயிர்த்துப் பச்சுற் றின்புறவுந்
 தீர்வுழி யுயிர்ப்புந் தீர்வுந்நெழியக்

கண்ணுடை யீரே காண்பின்

பெண்ணுறு சிறப்பின் பெருமிக முணர்த்தே.

இப்பாட்டு எண்வகை மன்றலிலே பெருந்திணைக்குரிய நால்வகைத்தனொன்றாகிய ஆசரம் என்னும் மணவியலைக் குறிப்பது.

எண்வகை மன்றலாவன, பிரமம், பிரசாபத்தியம் (பிரசாபத்தம்), ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசரம் (அசரம்), இராகத்தம், பைசாசம் என்பன. பிரமமாவது ஒத்தகோத்திரத்தாலும் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தவனுக்குப் பன்னீசாட்டைப் பருவத்தானாய்ப் பூப்பெய்தியவனை மணிகலனைனிந்து தானமாகக் கொடுப்பது. பிரசாபத்தியமாவது மகட்டுகோடற்சூரிய கோத்திரத்தான் கொடுத்த பரிசத்திரட்டி தம்மகட்டுக்கு ஈத்து கொடுப்பது. ஆரிடமாவது தக்காஹைவனுக்கு ஆவும், ஆனேதம் பொற்கோட்டுப் பொற்றுளம்பின வாகச்செய்து அவற்றிடை நீரீஇப் பொன்னாக்கிது “நீரும் இவையோற் பொலிந்து வாழ்வீர்” என நீர்கொடுப்பது. தெய்வமாவது பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றா பலருள்ளும் ஒருவற்கு அவ்வேள்வித்தீமுன்னர் ஒருமகளைப் பூணணிக் கொடுப்பது. அசரமாவது கொல்லேறு கோடல், திரிபன்றியெய்தல், வில்லேற்றுதல் முதலியனசெய்து மகட்டுகோடல். இராகம் மாவது தலைமகடன்னிலும், தமரிலும் பெறுது வலிதிற்கொள்வது. பைசாசமாவது முத்தோர்களித்தோர், தயின்றோர் புணாச்சியும்; இழிந்தோரை மணஞ்செய்தலும் பிறவுமாம்.

ஆசரமணத்தின் இயலை “முகையவிழ் கோதையை முள்ளெயிற் றரிவையைத்-தகை கலன் கருதற் தருக்கினி ருளரெனி-னிலையிவை செய்தாற் கெளியண்மற் றிவனெனத்-தொகைகிலை யுரைத்த பிள்ளைப் பகைவலித்-தன்னவை யாற்றிய வளவையிற்-றென்னிலை யசுரத் துணிந்த வாரே” என்றதனானு தெளிக. அன்றியும் இறைமனாகப்பொருளுரையில் அசரம் என்பது கொல்லேறு கொண்டான் இவளை எய்தும்; திரிபன்றி எய்தான் இவளை எய்தும்; மீடல் நூட்டப்படலின் இவளை எய்தும் என இயவாறு கொல்லக் கொடுப்பது” என கக்கிரைஞாறு கூறிப் போந்தனர். “கனவொழுக்கம் பொதுவாகலின் நானது வருணத்தாக்கும், ஆயர்முதலியோக்கும் உரித்து. மாலெகுட்டலும் இகன்பாற்படும்” என்று கூறியிருத்தலும் ஆராய்தற்பாலது.

(இ-ள்.) தயங்கு கதிர் ஒளி வேட்டு தனிந்து தோன்பு இருந்த பயன் கொண்டு மலர்ந்த பைம் தான் பூவின்=விளங்குகின்ற சூரியனாகு காந்தியை விருப்பித் (மறறென்ற னோடுஞ் சேராது) தனிமையாக விரதமிருந்து (அயவிரத பலருக்கிட்டிய) பயனைகொண்டு (அக்கொண்ட மகிழ்ச்சியான்) மலாச்சியடைந்த பசிய தாயாயுடைய தாமரைப்பூவைப்போல;

தான் நிலையெயுற்றிருப்பத் தன்னைச்சுற்றி மிகமுதலாகிய மலர்வலாம் வருதலின் “தயங்கு கதிர்” என்றும்; தன்னை வளர்க்கும் புனலோடும், பிறவற்றோடும் காமரை சேராமலிருந்து வருதலின் “தனித்து” என்றும்; கதிரவனைக்கண்டே மலர்தலும், பிறவற்றிற்கு மலராதிருத்தலும் பற்றி “நோன்பிருந்து” என்றும்; மழை முதலியவற்றை விசுவம் மலாறக்கப்படினும் அவ்வொளியெய்தும் மலரும் அருமை நோக்கிப் “பயன்கொண்கி மலர்த” என்றும் கூறினார். “பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே” என்பவாசல்ற் றாமரை எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. நாமகன் புன்னகை எனப் பின்வருதலை நோக்கி அவன்-தாமரை என்றலும் சாலும். இல்-உலம் உருபு.

நாமகன் புன்னகை நாய் கலன் பெற்று = கலைமகளின் புன்சிரிப்பை விரும்பி (விரும்பிய வாழ்வு அறினப் பெறுகின்ற) நன்மையை அடைந்து;

“செங்கதிர் நோக்கிச் செய்தவ மியற்றித்-தங்குபுண் முதலிய சார்பொடு படாது” என்பதோடு கொண்டு பசுமுனை விரிந்துச்-சேயித் துலர்ந்தித்-தெளிநடை பிலிற்றி-வண்ணென்று

பட்ட மகிழ்தூக்கு தாமரை--நகையும் புகழும் நாணமும் வேண்டாது--தகையுஞ் சீருந் தழைப்பும் பேணுது--நாவீர் கினிய நரசுவை யுணவுந்--கண்ணுக் கினிய வண்ணக் காட்சியு-மூக்குக் கினிய முன்னுநறு மண்ணு--மின்ன பிறவு மென்னும் விழையாது--சுவடிக் கையும் யாழ்வருடு விரலும்--நற்றமிழ்ச் சுவைபொழி காற்றினை முற்றவு--மொருங்குதரு பாவெலா முரைதரு வாயும்--கெள்ளிய மேனியுந் கள்ளமி லுள்ளமு--மடியார்க் கருடலின் மடியா முயற்ற--மள்ளற் பழன்த்து வெவ்வேத தாமரைப்--பள்ளியுந் கொண்ட பாவையைப் பாடி--நலன்பெற்றுச் சிறந்தா குவன் பெற நவரென" என்று இந்நூலாசிரியர் கூறியதையும் நோக்குக.

கல்லும் கரைய செய்யுள் செய்யும் பாவலா = வனமையமைந்த கல்லுத்தானும் கரைந் தருகுமாறு அத்தனை உருக்கஞ்சான்ற பாடல்களைப் பாடும் கவிஞர்கள்;

கழிகள் பலவகைக் குணமுடையன. சந்திரகாந்தகல், சூரியகாந்தகல் என்பன முறையே சந்திரனதும், சூரியனதும் தட்ப வெப்பங்களைக்கிரகித்துப் புனலையும், அனலையும் உமிழும். நவரத்தினங்களிலே நீலம் முதலிய சில கற்கள் பண்ணமைந்த சிலவிராகவோசையைக் கிரகித்து அனலின்மெழுகொப்பக் கட்டுவிட்டுருகாநிற்கும். அசுரமாய்க் கடியவன்மையுடைத்தாய்க் கிடக்கும் கல்லினம் இன்னொலிப்பாவுக்கித்தகையவாய் உடையுமாயின மக்கள உள்னம் என்படுமென்க. "உள்ளத்த தூய்மை யுடையோரிடை யொளிரும்--வள்ள லின்னருள் வாய்ந்தது தண்ணிய--வொள்ளொளி யனபிவை யுந் பெற நிட்ட--துவவுறு காநறி னெண் ணீழ் மழையிற--ருளே வந்து தழைத்தநலன் புரியு--மாறறவிற் போற்றிய வரும்பெறற் பேற துத--நீனைப்புழி யெல்லா சோச சோதத்த--கனலில் வந்து நனவிலொளி சுரப்பது--பாட்டென மொழிப்" என்று இந்நூலாசிரியர் பிறுண்டோரிடத்திற கூறியசெய்யுள் பாட்டின அருமை பெருமைகளை நன்கு புலப்படுத்தல் காண்க.

இத்தாலியகேசந்தை கத்தவசாகிரவிப்பன்னரொருவா ஒரு பேரியாற்றின் மேலிடப் பட்ட பெரும்பாலகதருகில ின்று தனகை வீணையைமீட்டிச் சில சுரங்களையெழுப்ப அப்பாலம் அகைநடந் குலங்கிப் பாததிருந்த பல்லாயிரவரும் பிரமிக்கதக்கவாறு நடுங்குத தொடங்கிய தென்றும், வீணையை ிற ததக் குடக்கமும் நின்றதென்றும் பக்திரிகைகள் பல கூறியதுண்டு. நாதலியலாதியவற்றை நாகாந்தவினக்கம் முதலிய நூல்களிற கண்டுதெளிக.

செவி வழி ஊட்டிய பனுலை = கூதின் வழியாகச் செலுத்தியுண்ணவைத்த நூல்;

என்றது பின்வரு கன்னியின் பேரழகு முதலாயவற்றை விரித்தது மேற்கூறிய இயற்கைப் பாவலாகப் பாடிய பனுலையே பலராஜ குமாரர்களும் கேட்டனா என்பது.

சுவை கரு மொருள ஆர் நவை இவ் சொல் பரவை = (ஒசை, அழகு, அணி, மதம், உதத் முதலாய) சுவையைத் தருகின்ற விடயம் நிறைந்த (சுன்றக்கூறன் முதலாய) குற்றங் கள்ளலாத சொற்கடலானது;

சுவைதரு சொல், பொருள ஆர் சொல், நவை. இவ் சொல், அச்சொல்லாகிய பரவை என்க. அழகு முதலியவும ஒவ்வொரு சுவை பயத்தவின் சோக்கப்பெற்றன. இனி நவையில் லாதது அழகுமுதலியன எனபாருமுளா.

இரவு பட தொடுத்தனா = (இனிப் பின்னோ பாடற்காகாவண்ணம்) வெறிதாகுமாறு (மேற்கூறிய பனுலையே) தொடுத்துவிட்டனா;

"தொடுத்தனா" என்னு மிலேசானே யாப்புலகைகையுன்கொள்க. பாவலர் தொடுத்தனா என்க.

[என்செய் வோமெனப் பரவுதமிழ் வல்லா--பணிந்தமை பாங்கிற்று] பரவு தமிழ் ஒவ்வொர் னெசெய்வோம் என பணிந்து அமை பாங்கிற்று = துதிக்கின்ற தமிழ்ப்புலமைநிலை வள்ள வராகிய புலவோர்கள் (தாம் பாடுதற்கு இனிச் சொல்லும், பொருளும், பிறவும்) கள்ளகிண்பற்றி யாது செய்யோமென்று வகித்த தாழ்வுந் தீர் அமைதலைச் செய்யுந் தன் மையுடைத்து.

“பாவுகழித் வல்லா!” எனப்பதற்குப் பிறர் எல்லாரும் தம்மைப் பாவுமாறு தமிழில் வல்லவொன்றும், தமிழே தம்மைப் பாவுமாறு புலமையில் வல்லவொன்றும், தமிழைப்பாவிப், புலமையில் வல்லவாயினார் என்றும் பலபடியாகப் பொருள்கூறுப.

என புக்ன்று ஏத்தி மனத்தொடு வாழ்க்கி - என்று கூறி அந்தூலத் துதித்து அதி நீரேயி வாழும்வண்ணம் மாசுபொருத்தி வாழ்த்தாலத் செய்து;

ஏத்துக்கும், வாழ்த்துதற்கும் காரணம் முற்கூறப்பட்டது. அப்பனுவலில் சுடுபட்டனர் என்பது கருத்து.

நா நலம் களிய நன்குந நவின்மும் = நாவிலே நன்மை முதிருமாறு நன்றாக அப்பனு வலைக் கூறியும்;

“செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” என்பவாகியின் இங்ஙனம் கூறினார். உச்சரிப்பு பிழை படிற் சுவையும், பயனும் கெடுமாதலின் “நன்குந நவின்மும்” என்றார்.

சங்கு இவள் யாங்கனம் எய்தினள் என்ன - இவ்விடத்தே (பஹுவலாற்குறிக்கப்பட்ட குணஞ்செய்கைகளையுடைய) இவள்தான் எவ்வாறு அடைந்தனள் என்று கருதி;

வருதற்கிசையாத இடம் என்பது தோன்ற “சங்கு” என்றும், இத்தகைத்தாயவிடத்திற்கு வரத்தக்க அதனுணர்ச் சிறுமையளவுள்ள என்பது போதா “இவள்” என்றும், பலகாப்புக்குள் ளாகியிருப்பவள் எவ்வனம் வருதற்குச் சாலுமென்பது போதா “யாங்கனம்” என்றும் கூறினார். “இவள்” என்றது பஹுவல்வழியாக உள்ளக்கிலே வேருன்றிக்கொண்டமையைக் குறித்தது. அண்மையிடத்தாள் என்பதுபோதா “இவள்” என்று சுட்டப்பட்டாள். “யாங்கனம் வந்தனை யென்மக னென்றே” என்பது மணிமேகலை. யாங்கனம் என்னுங்கால் ஓசையின்பங் குறைதலை உரைத்துய்த்துணர்க. இந்துறுக்கம் அறியவியலாத் தற்காலத்துப் பிறர்பலரும் யாவநனமென்றுகூறிச் சுவைகெடுத்துச் செல்வர்.

பெருகூரிய கண்ணியின் உருவப்படத்தைக் கண்ணுற்ற அரசினங்குமாரொல்லாரும் அவளாகவே கருதி இங்ஙனம் கூறத்தொடங்கினர் என்க.

யியம் கொண்டு = சந்தேகம் கொண்டு;

பைய நயந்து = மெல்லென்ற வகையால் நயப்புறா முகலியவற்றைக் கூறி;

முன்னறியப்படாதாள் ஆதலின் தக்கம் பெருமை (பாவுமாறுமாயும், அவள் தம்மை விரும்புமாயும் நயப்புகரைகளிப் புனைந்துகூறினார் அ. ப. ப. மாரொல்லாரும் என்க.

கொஞ்சம் குதலை செம் மொழி பெறுத - பன்னிப்பாட்டுப் பருகின்ற குதலையாகிய செம்மைவாய்ந்த சொற்களை அவளிடமிருந்து பெறுத காரணத்தாலே;

கொஞ்சல், கொஞ்சதல் - ஈண்டு முத்தமிடல் என்னும் கருத்தைப் பயவாது செல்வமாகப் பேசுதல், மழலைபேசுதல் என்னும் பொருள்படும். கொஞ்சுகியி - குதலைபேசுகியினி. குதலை - அறிவிலாச்சொல், மாதருடைய மொழி. மழலை, மதலை - நிரம்பா மென்சொல்; இளம் பிள்ளையின் பேச்சு. மழ - இளமை. குதலையும் வேறு மழலையும் வேறு என்னுமுண்மை “குழலிசை மடந்தையர் குதலை கோதையா - மழலையங் குழலிசை -” என்றுயருமன்னவழக்காற் பெறப்படும்.

ஓர் உரை உரைக்கினும் முத்தம் சழக்கு என உதிரும் போலும் = (நயந்துரைத்துவினாவிய தற்கு விடையாக) ஒரு சொல்லு உரைத்தாலும் (உரைத்த வாயில் நின்று) முத்து சழக்கென உதிரும் போலும்;

சழக்கு, சளக்கு, சருக்கு, சல்கு என்றுவருவனவெல்லாம் ஒலிக்குறிப்பு. ஒரு பொருள் விழும்பொழுது உண்டாக்கும் ஒலியை அவ்வொலிக்கிசையத் தொனிக்கும் சொற்களைத் காட்டுவது உலகவழக்கு. பலவாறு நயந்துநயந்துரைத்தும் பயன்படாமையால் இங்ஙனம் கூறினார் என்க. “-சாத முட்டையார் மணிவாய் திறக்கிற் சலக்கென்பே” என்பது

என முணு முணுத்து = என்று வெளியுருவண்ணம் வாய்க்குள்ளே மிருதுவாகச்) சொல்லிக்கொண்டு;

தனது கோபத்தையும், சிரிப்பையும் காட்டுதற்கு இதுவுமொரு வழியாயிற்று.

சிறிது தெளிந்து கிழி என தேர்ந்தம் = சிற்றுணைத் தெளிவடைந்து (தன்னுள் காதலிக் கப்பட்டவளின் வணப்புரு அமையச் சித்திரிக்கப்பட்ட) படமென்று அறிந்துகொண்டும்;

அக்கன்னியின் உருவப்படத்தைக் கண்டு அவளே எனக்கருதி இங்ஙனமெல்லாங் கூறிய பின்னர் கிழி எனத் தெளிந்துகொண்டனர். உருவெளித் தோற்றமுதலியனவும் சான்றோர் செய்யுட்கண வருதலின் இதுவும் புலனெறிவழக்கொடு அமைந்ததென்றே கொள்ளப்படும்.

“இளங்கோன் கண்ட விளம்பொற பூங்கொடி-விளங்கொளி மேனி வண்ணவா வியப் பப்-பொருமுகப் பளிங்கி னெழினி வீழ்த்துத்-திருவின செய்யோ னாடிய பாவையின்-விரை மல ரைங்களை மீன விலோதனக்-தருவி லான்றொ டிருவம் பெயர்ப்ப-வோலிய னுள்ளத் துள்ளியது வியப்போன்-காவியங் கண்ணி யாகுத் லறிந்து” என உதயகுமாரன் மணிமேகலை யைக் கண்டு ஒவியமென மயங்கித் தெளிந்தாங்கு அரசிளங்குமாரும் அக்கன்னியின் ஒவியத் தைக்கண்டு அவளென மயங்கித் தெளிந்தனா என்க.

வேந்தர் தமக்கு எ(ல்)லாம் ஆம தொழில் சிறக்க பல் கால் பயின்றும் = அரசாதகருக் கெல்லாம் ஏற்பனவாகுகின்ற (விவ்விததை முதலிய) தொழில்கள் யாவும் தங்குள் தங்கருக்கே விசேடமொருமாறு (அக்கண்ட அரசிளங்குமாரினைவரும்) பலமுறைகளிலும் பயின்று தோச்சியுற்றும்;

எனது “யானையு மிரதமு மிவளியு முதலா-மேனைய பிறவுமவ வியல்பினி னடையுற்” நெனவிரித்தவற்றை. காலஞ்நடைகளையும், வில்வித்தை முதலியவற்றையுந் தழீஇக்கொள்க. ஒவ்வோரசிளங்குமாரருந் தந்தமையே அக்கன்னி மணத்தல்வேண்டுமென்று இங்ஙனமெல்லாம் முயன்றனா என்க.

ஆடி இடை படிவம் பாதது அயர்ந்து பிறரால் படிவம் எழில் உணர்ந்தும் = கண்ணாடியிலே தந்தம் உருவங்களை நோக்கி(ச்) (த் தம்படிவம் தமக்கினியதுவாகத் தோற்றமுமைகண்டு) சோவுற்றுப் பிறரால் அவவுருவச் சிறப்புண்மை எடுத்துக்கூறி வற்புறுத்தப்படத் தெளிந்து மகிழ்ச்சிபூத்தும்;

எத்தகைச்சிறந்த உருவுடையரேனும் ஆடியிடை நோக்குழிப் பெரும்பாலும் சந்தேகம் உண்டாகுமென்னும் இயைபே ஈண்டு விளக்கப்பட்டது. அழகின்மை காரணமாகத் தம்மை மணமுடிக் ஒருப்படாளோ என்னும் ஆசங்கையால் அயர்ச்சியுண்டாயதென்க.

உள்ளம் கவாந்தோள் = மனசினைத் தன்னிடத்தே கவாந்துகொண்டிருப்பவளும்;

அக்கன்னியைக் கண்டதுமுதல் மனமானது பிறவழிச்செல்லாது மோகத்தமிழ்ந்தி ஈடுபடுதலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

உறு துயில் கவாந்தோள் = பொருந்துகின்ற நித்திரையைக் கவாந்து சென்றோளும்;

கண்ணுறங்கவேண்டிய கங்குற்காலத்தினும் மன்மானது பிறசிந்தனை, காட்சி முதலிய வற்றால் கவரப்படாதிருந்தும்; அக்கன்னியின் கலவியையே நனவிரும்புதலானும், கலவி வாய்க்குமோ என்று ஐயம் மிகுதலானும் அடையவேண்டிய நித்திரை அடைந்திலதென்க.

என்கல் செல்லா எம் அறிவு கவாந்தோள் = இகழுதல் நடைபெற இயலாத எமது அறிவினை அபகரித்துக்கொண்டவளும்;

அவளையே நினைத்து அறிவுமயக்கமுற்றா என்க. அறிவின் பெருமைதோன்ற “என்கல் செல்லா எம்மறிவு” என்றார்.

(இன்னபலவும் செய்தவனாகிய)

வண்மை ஆர்ந்த பெண்டு அனை நாள் = வளப்பம் நிறைந்த அப்பெண்ணைத் தழுவினாள் கொள்ளும் நாள்நாள்;

உள்ளகவாதல முதலாயவற்றிற்கேற்ற ஆதரவகளின் வளப்பமே ஈண்டு வண்மை எனப்பட்டது. வேறுவகையுங் கூறலாம்.

எ நாள் கொல்லோ எ நாள் கொல்லோ = எந்த நாளோ? எந்த நாளோ?

அடுகதெனக் கோடாமல் பிரதியிதை எம் நாள் என்று பிரித்தும் பொருள் செய்யலாம்.

[நகநா னாகுக் வநநா னம்மா] அ நாள் ந நாள் ஆகுக் - அவனது கிருமணநாளே எமக்குச் சிறந்தநாளாகுக்;

“ஓ” என்றது சிறப்பு என்னும் பொருளுடிக. “நகசென்னோ, நபபூதன, நககோன்” என பணவற்றை நோக்குக. “நபபூணாநீதோ” என்றதற்குப் பொருளகூறுமாறு இதற்குப் பொருள் கூறுவாருமுளா. நம+நாள் எனப் பிரித்துப் பொருள்செய்தலும் சாத்தம்.

பொருந்த நாள் பல வருந்தி போகியும் = (மணம் ஓங்குகிடையே) உறந்தின்மீ பலவற்றையும் வருத்தவகொண்டு செல்லவிடுத்தும்;

மணநாள் நியமிக்கப்படல் என்றே? மணமுடங்கல் என்று வருமோ? எனப் பலவாறு சிந்தாதுவகொள்ளலின் “வருந்திப் போகியும்” என்றா.

மணம் தரு நாளை மாண்பு உற நாட்டும் = அக்கன்னியின் மணத்தைக்கொடுக்கின்ற நாளை (அரசினாகுமரரெல்லாரும் இத வெனத் தெளியுமாறு) மாட்சிபெறக் காட்டுகின்ற,

முடங்கலைக்கண்ட அளவில் அக்கன்னி தந்தமையே மணப்படுவது மாட்சிமைப்பட்டனா எனக்.

முடங்கல் கண்டு = ஓலையைப்பார்த்து;

முடங்கல் ஊக்கமொடு = சோமபாத ஊக்கத்தோடு;

அக்கன்னி தம்மை மணப்படுவென்னும் ஐயப்பாடு இடையிடையே தோன்றப்பெற்றும் மணசை ஊக்கப்படுத்திக்கொண்டனா எனக்.

முன் ஈடு அடியின் முந்த நாள் கழிப்பியும் = முள்ளிலே இடுதலைப்பொருந்திய பாதம் (எவ்வண்ணம் தனபுதுமோ அவவண்ணம்) போல் மணநாளுக்கு முன்னுற நாட்களைப் போகியும்;

மணவோலைபெற்ற தினத்திற்கும், பிசயாணநாளுக்கும் இடையுற நாட்களைக் கழித்தலில் உளவாகும் துயரைப் புலப்படுத்த இவ்வண்ம கூறினா.

உள்ளம் பிறக்கிட ஒரு நொடி சோந்தது = மனோவேகமும் பின்னிடுமவண்ணம் ஒரு நொடிப்பொழுதுகளுள்ளே (அக்கன்னி மாலொட்டும் மணமண்டபத்தை) அடைந்தது;

பிறக்கிட-பின்னிட். “என்பிறக் கொழிய விறந்தோய நீன்னடி”, “துண்பிறக் கொழிய” என்பன மணிமேகலை; “துறைபிறக் கொழியப் போகி”, “காடுபிறக் கொழிய” என்பன பாட்டு.

வான இடை மீன எஞ் = விசமபினகண் நட்சத்திரங்களை பூக்கண்டென்று கூறும் வண்ணம்;

நீலம் விதானத்து ஒள நிலவு காலும் தரளம் பந்தா இடை = நீலவாணப்பட்டாகிய மேற்கட்டியின் கீழ் நிறுத்திய ஒளரிய நிலவைப்பொழிகின்ற முத்தப்பந்தரிடத்தே;

நீலவிதானத்தை வானுக்கும், தரளப்பந்தரை நட்சத்திரங்களுக்கும், ஒப்பிக. “நீல விதானவகற்றினா முத்தொளி பெறுதல்கோக்கி, அஃது அக்காலத்து முத்தநோக்குவாரா ஒப்புக்கு விரித்துநோக்குப்” என்றுங் கூறுப.

[மணியொன் பானு மலர்வுறக் குயிற்றிய] ஒன்பான் மணியும் மலர்வு உற குயிற்றிய = ஒன்பதுவகை இரத்தினங்களையும் ஒளி பூத்திலுருமாறு பதித்த;

பித்தலின் அருமைதோன்ற “மலர்வுறக் குயிற்றி” என்றா.

பொன் புனை இருக்கை பொலிய வீற்றிருக்கும் = பொன்னுல விசித்திரமாகச் செய்யப்
ஆசனங்கள் விளங்குமாறு அமாந்திருக்கின்ற,

இறுமாந்திருத்தலுமாம். இருப்போரது மேனமைதோன்றப் “பொலிய” என்றார்.

அரசு இளம் குழாம் எ(ன்)னும் அ உடற்கு எல்லாம் = அரசினவகுமாரர்கள் கூடிய கூட்ட
மாகிய அவவுடலங்களுக்கெல்லாம்,

அவவரசினவகுமார இக்கண்ணியைத் தழுவினெனக்கருகியதால் அவர்களை உடலுக்கொப்
பிட்டனா. தலைமகன் உயிரென நினைத்தாரும் இயல்பே என்க.

“காணு மரபிற் றயிரென மொழிப-ரானிலா மன்ற பொய்மொழித் தன்றே-யாஅங்
காண்டுமெம் மருமபெற் றுயிரே-சொல்லு மாடு மெனமெல் வியலங்-கணைக்கா னுணுகிய நுகுப
பின்-மழைக்கண் மாதா பிணைப்பெருந் தோட்டே” என்ற பிறாகூற்றையும் நோக்குக.

இருண்ட கூந்தல் = இருளசான்ற கரிய கூர்நலம்,

[மருண்ட விழித்தனா] மருண்ட துளை விழி - மருட்சி பொருந்திய இரு கண்களும்;
ஆடவாகுழாங் கண்டமையின் மருட்சிகூறப்பட்டது.

ஏனகு சிறு இடை = (கூர்நன முதலியவற்றைத் தாக்குதற்கியலாது வருத்தி) வாங்கின்ற
இடையும்;

வீங்கு பெரும் கோங்கு = விம் மிப்பெருந்த கோங்கு என்பதத் தனங்களும்;

காந்தள் செங்கை = செங்காந்தன் மலாபோன்ற கைகளும்,

மாலைபயனிக் கும பெருமைதோன்றச் “செங்கை” என்றா. “நோக்கிய நோக்கெனு
துதிகொள வேலினை-தாக்கணங் கனைய டனகிற் றைத்தவே” என்றாகுப் பாப்பவா விழி
வீசுப்படியுமிடங் குறிப்பான செங்கைக்கும் இடைக்கும் நாப்பண கோங்கு கூறப்பட்டது.

கவினது அமை குமிழ் = அழகுவாயந் தமைதிபெற்ற குமிழ்போன்ற மூக்கும;

இவை = ஆகிய இவை தங்களை;

ஏறி பொலிவு உற்று இன் நடை தழீஇ = சுமந்து விளக்கம்பெற்று இனிய நடையைப்
பொருந்தி;

மாலை சூட்டற்றவரும் நடையெண்பது தோன்ற “இன்னடை” என்றா. இல்லுக்
கொத்த நடை என்றாக் கூறப்பட.

ஒரு தனி உயிரே உலவிய நறு = ஒப்பற்ற தனித்த உயிரே (அம்மண்டபத்தில்) உலாவியது;

அதுவே = அவவுலவியரு முயிதான்,

ஒவ்வோர் உடலை குறுகு தொறும் = அரசுமுவினுள்ளமைந் ஒவ்வோர் உடலைக் கிட்டும்
பொழுதெல்லாம்;

அ உடல் = அந்த உடலானார்,

பைய உயிர்த்து பச்சு = நறு இன்புறம் = மெதுவாக மூச்சுவிட்டுத் தெளிந்த இன்
பத்தை அடையும்,

மாலை சூட்டுவான் என்னுந் தெளிவுக்குறி இவ்வன்மாய மகிழ்ச்சி எய்தப்பெற்றதென்க.
அவன் வருதல் உயிர்வருதல் ஒத்தது.

நிவ்வு உழி உயிர்ப்பும நீர்வு = நன்று ஒழியும் = (கிடைய உடல்கைகவிட்டுப் பிறிதோர்
உடலைச் சாலான) விவரும்போது நீங்கப்பட்ட அவவுடலும் மூச்சுறறு (செத்ததபின்னம் போல)
அடங்கிவிடும்,

[கண்ணுடை யீரே காணமின்-பெண்ணுற சிறப்பின் பெருந்த முணாந்தே] கண்ணு
டை யீரே பெண் உறு சிறப்பின் பெருமிதம் உணராத காணமின் = கண்களைப் படைத்திருக்
கின்றவார்களே பெண்பாலாககு ஆண்பாலா கொடுக்கின்ற விசேடத்தால் எய்தப்பெற்றுத்
மேனமை இதுவெனத் தெளிந்தொண்ணு இக்காட்சியைக் காண்பார்களாக.

உணராத பாததலிற் பயனில்லைமரத்தின் இவ்வனம் கூறப்பட்டது.

(63) இன்புற்ச் செய்தவ ளியலிடங் கூறல்.

- உ—டறபடு முயிரெலா முவந்துதம மரபுநனி
படபுணர் கொள்கை விடறகெளி தேகொல
பொறிவறிப பட்டு நெறிமுறை தவறிக
தறுகிய கமககெலா மறிவுகெட டயர்தல
- 5 பலவுற ிப்புகை சிலவறற்ற கினறெனச
சொபுவுள டிலமை து பமுணர் தெளிவினை
ஈனனுரி ஈனையை பென்னுறு செய்கை
பன்னா பரினற்றி பண்பினை செய்வகொல
கொன்னே நி னககலை செய்னா விளைகு
- 10 மெனக்குறிகி ழிகக தனக்குறிக ரிலலோ
யுநுகிப பாபச்சி பொழுகிப தவறக
கிநர்கிளா பாவைக கொன்பான் மணிபு
முறுபபுச்செய தென்ன விருபபுறு மேனியள
வெருண்டோடு மானின் மருண்டோடு நோங்கினா
- 15 கூடகற காடுங் கோங்கமுங் கூறையு
மேடதி ஈறோகக வினனடை மடவோள
கொடதல ரோதிர சேளநக கைபினள
கூடகறி கிலலான பாகதுவர திலவிடை
மேளப பொழுதினுங் கண்டன கேட்டன
- 20 மடநிந தோனறும வகையி லளிபெனுங்
காண்பன வனனோர் கவினபெறு வடிவங்
கேட்பன வனனோ டநகேன கிராவி
யுரைப்பன வனனோர் விழுப்பத தொழுககம
ஆங்கு,
- 25 கணனுங் காதும வாபுமவ ளனறி
நணணில வாதலி னாடு மெனதுய
ருளாள்மு மவளசீ ருளளியுடைந தனறே
யாடைநீ ரினறி யமையா வாழ்க்கைபிற
முனின்றி யமையே னெனக்கருத வைத்தோ
- 30 ளினனபல வீதத விபலபுதவ ழாற்ற
றனனகத தடக்கிய மினனுபபுங் கொடியோள
கருவிரற குரங்கினங் கனனீரச சுணையிற
றெண்ணீ ராடிப பூஞ்சினை வேங்கைக்குக
குளியிலைத தேக்கிற குளிரீ ராடிப
- 35 பாறைவயிற் றுரிஞ்சிய பைஞ்சார தபடி
பகிற்புகை பூட்டி மலர்தூஉய்ப் போற்றித்
தேனுந் திணையுங் கிழங்கும் படைஇ
முருகேற் றுட்ட முயறல்கண் டாங்குள

- குறமட வோர்கள் கூஉய் நகைத்துங்
 40 குன்றத்துச் சீறாப் பெருங்குடி யோரோ
 பொங்கிருள விசும்பிற ஸ்ததபன் மீனிடெ
 திங்கண் மலர்நது சிறந்தான்
 காயத்திடை விளங்கு மாயத்திடு மகனோ

குறிஞ்சி.

இது தலைமகள் பாங்கற்கு இவ்விடத்து இதன்னைக்கென உரைத்தல்.

௭-து. பாங்கற் கூட்டத்துத் தோழன் அஃது எவ்விடத்து எவ்விடப்பிறற் என்று கடாவத் தலைமகன் குன்றத்ததொரு சீறா, அஃதோரகண் உளளதொரு பெருங்குடியிலவந்த திருமகன்; அவனது காட்சி என்னை எனவயம் அறிதகங் கனவயமாகியது, புலனும, மன்னும், அறிவும், அவன்பார் புணர்புணரெ மயங்கிய; அமரபகம் அவனாலன்றிப் பிறரால் விடுவித்தற கரியதுகாண என்று வருந்திக் கூறுவிற்பது. “சூரபகாட்டிய வாயில் பெட்டினும்” என்றா தொங்காப்பியனாகும்; “ஆவனம் புணரக கிழவோன் நனவயிற்-பாங்கி னோறிற குறிதலைப் பெய்தலும்” என்றா இறையனாகும். மேற்காட்டியதற்கு இவையே இலக்கண மென்றிக

(இ-ள்.) உடல படும உயிர் எ(ல)லாம் உடலின்கண்ணே பொருந்திய சீவராசிக னெல்லாம்;

உடலில்லா வுயிரும் இருத்தல்பற்றி இளனம் கூறினா. சீவராசிகள்-தேவா, மக்கள், விலங்கு, புன், ஊவன, நீவாழ்வன், தாவரம் என்னும் எழுபிரிவினுள்ளவருமெனவும்; இவற்றின் யோனிபேதம் எண்பத்தானது நூறுபிரமெனவும் கூறுப. தேவா பதினானது நூறுபிரம், மக்கள் ஓன்பதினூறுபிரம், விலங்கு பத்தநூறுபிரம், புள பத்தநூறுபிரம், ஊவன பதினொரு நூறுபிரம், நீவாழ்வன் பத்தநூறுபிரம், தாவரம் இருபத்தநூறுபிரம் எனப். அன்றியும் தேவா பதினொரு நூறுபிர மெனவும், தாவரம் பதினொரு நூறுபிர மெனவும் கூறுப.

[உவந்துதம் மரபுநனி-படப்புணர் கொள்கை விடறகெளி தேகொல] தம் மரபு நனி பட உவந்து புணர் கொள்கை விடறது எளிதே கொல-தங்கள் பரம்பரை மிதுதியுந்தோன்றற பொருட்டு மனமுவந்து கூடுகின்ற கோட்டிடு விடபொழிந்த கெளிதாருமோ;

இவ்வேயென்றபடி. மனமகிழ்ச்சி இம்மை மறுமைக்கின்றியமைபாததாதலின் “உவந்து” என்றும், உவவுவப்பின் காரணத்தினாலே பெறக்கூடிய நன்மை தமக்கேயாதலின் “தம்” என்றும், அப்பேறுதான் பரம்பரை என்பா “மரபு” என்றும், அம்மரபு மிகப்பெருகவேண்டுமென்பது எல்லாச் சீவராசிகளுக்கும் உடம்பாடென்பது தோன்ற “கெளிபட்” என்றும், அப்பெணக்கரு வேண்டிய செய்கை புணர்ச்சியாகலிற் “புணர்” என்றும், அப்புணர்தலும் உயிர்தமக் கெல்லாம் இயற்கைத்தாகிய ஒருமதம் என்பா “கொள்கை” என்றும், அக்கொள்கையை விடுதல் துறந்தாக்கனறி ஏனையோக்கியலாது என்பது தோன்ற “விடறகெளி தேகொல” என்றும் கூறினா.

பொறி வழி பட்டு நெறி முறை தவற = மனசைப் புலன் சார்பாக நேதாதிய பொறி வழியே அகப்படுமாறு விட்டு அவ்விடுகையினாலே நீதியையும், அநீதியின்ற முறையையும் புறம்பே நழுவுவிட்டு;

பொறியை இயக்குவது புலனாதலின் அப்புலனின் சார்பாக என்றும், அப்புலனின் வழிப்படுவது மனசாகலின் அம்மனசைப் பொறிவழிப்பட்டதாகவும் கூறினும்.

உயிர் தன்னொடு வேற்றுமையில்காத அறிவைக்கொண்டு தனக்கு வேண்டியவற்றை இனிது முடித்துக்கொள்ளும்; அவ்வறிவோ தனக்கு வேண்டியவற்றை மனசை விட்டு முடித்து

கொள்ளும்; அம்மனசும் தனக்காவனவற்றைப் புலனை இயக்கி நிறைவேற்றிக்கொள்ளும்; அப் புலன் பொறியுள்ளடக்கி அவற்றையெல்லாங் செய்து முடிக்கும். இவ்வரிசை முறையாகத் தனக்காவனவற்றைச் செய்துகொள்ளும் உயிர் இருமை கலங்கினாயும் இஃது தாய்க்கும்.

புலன்வழியே மனசும், மன்கின்வழியே அறிவும், அறிவின்வழியே உயிரும் ஈடுபட்டு வரின் பணியாளுகின்றனவையே தலைவனைப்போல ஆவனகெடுத்து அவ்வனகுழந்து அவ்வந் படுதற்கேதுவாகுமென்க.

பிற்கூறிய இதனையே “பொறிவழிப் பட்டு நெறிமுறை தவறி” என்றார்.

குறுகிய தமக்கு எ(ஸ்)லாம் அறிவு கெட்டு அயாதல் - தம்மாட்டாறுகிய எல்லாவற்றிற்கும் (ஈடுபட்டு வருகதகலினாலே) அறியால் உள்வாங்கும் பயன்கெட்டுத் தாள்ச்சி அடைதல்;

குறுகுதல்-அணுகுதல். “குறுகா ரறிவுடையார்”, “கோவலன் றன்னேக் குறுகினனாகி”, “கோயின் மன்னனைக் குறுகினன்” எனப் பிறுநடை இப்பொருட் தாகல ஆற்க.

பொறிவழிப்பாட்டின் கேடுகளை “பெரும்பிணி கீளாயும்” என்ற இஃது ற் பாட்டானும் தெளிக.

“அறிவுகெட்டயிதல்” என்றதனால் உயிரும், மனமும் ஆண்டு வீராகப்பட்டன

பலவற்று இயற்றை - பல சேவாசிகளுக்கும் அமைக்கோ இயல்பாகும்;

சில வற்றுக்கு இன்று என - சில சேவாசிகளுக்கு அவ்வாறு அயாதல இல்லையென்று;

என்றது மனசு முகலியவற்றை அடக்கி ஆளும் அறிவை.

செப்பு வளம் தூள் துட்பம் உணர் தெளியின உரைக்கின்ற வளப்பமவாய்ந்த உணவொம் தூள்களிலே அமைந்துகிடக்கும் துண்ணிய பொருள் (எல்லாப் பொருள்களையும் அறிந்து அறிந்தவற்றைப் பலகாலும்) ஆய்ந்து கொண்டதெளியின உடையோய்;

மேற்கூறியவற்றை அணுகுகின்ற இருமைப்பயன் கிட்டாமலின் அகனைச் “செப்பு வளம்” என்றார். மற்றவற்றை உரைக்கும் தூலெல்லாம் வண்மைபற்றன் என்பது போதற் *பொருட்டு வளதூலென்றருமாம். முன்னொடுபின் முரணுது சுருங்கச்சொல்லுதன் முதலாய அழகுக்கும், உடம்புடன் முதலாய மகங்களும், துகலியதறிகள் முதலாய உதவிவகைகளும் பிறவும் ஆண்டாண்டுப் பொருதுமாய தூலச்செய்தலின் அகனைக் காணுகையுரை முகலிய வற்றின் உதவிகொண்டு அறிந்தான் என்பது போகா (முனைமாணுகனது தன்மையுள்ள இவன் கல்லாசிரியன்பால் அதனைப் பலவிகற்ப உரைக்கோடி உணரகாணுமா) “துட்பமுணர்” என்றும், தன்னொத்த மாணுக்கரோடு பயின்றும், பலநோக்குப் பயிரியும் வருகலினாலே அந் துட்பமெல்லாம் தெரிந்துகொண்டமைபற்றித் “தெளியின” என்றுமகற்றினார்.

இன்னுயிர் அனையை = இனிய உயிரை ஒத்தவனே;

உயிருக்கு இனிமைசேர்ந்தவரு தனக்குப் பாங்கு வாயத்தான் என்பது போதா “இன்னுயி ரனையை” என்றார்.

உயிர் அருமையானது, அவவரிய உயிரும் இனிமையுமையின் நிகலிசேடமுடைத்தாகும். பாங்கனும் அத்தகையனளுதலின் “இன்னுயி ரனையை” என்றாணுமாம்.

என் உறு செய்கை பல் நாள் பயின்று அறி பண்பினை எங்குத் பொருகிய செய்கை கள் எல்லாவற்றையும் பலகாலமும கற்று அக்கற்ற விசேடத்தால் இவையென அறிந்துகொண்ட இயல்பினாயும் உடையாய்;

உரைப்பனவும், செய்வனவும் உள்ளத்தொடு பொருந்திவருதலால் பலகாலமாகப் பல வாறுகளும் மாந்துவருதல் இலக்கணமாதலின் அதுதோன்ற இவ்வனம் கூறப்பட்டது. உறு செய்கை என்றதனார் சொல்லுங்கூட்டப்பட்டது. கோவையாரினும் “யானன்ன பண்பினை” என்றதனும் இது கருதிப்போலும், என்னை? வேற்றுமையின்றென்பது பெறப்பட்டதாதலின் என்க.

இதனால் கட்டற்குரிய வழியும், பிறவும் கூறப்பட்டன.

எவன் கொல் சொன்னே நினைத்தனை என்னு இளைக்கும் எனக்கு மகிழ் ஈத்த தனக்கு நிகர் இல்லோய் = யாது காரணத்தானே என்னை இத்தகைய இழிந்தவரை வானா கருதிவிட்டனை என்று நினைந்து மனம்வருந்துகின்ற எனக்கு மகிழ்ச்சியைக்கொடுத்த நினக்கு நின்னை யன்றிப் பிறர் நிகரில்லாத பாங்களே;

தான் நினைந்தவாதே பாங்களும் நினைந்து வேண்டியதை இனிது முற்றுவிப்பான் என்று நினைந்தகொள்கைக்கு முரணாக அவன் நினைத்து உரைத்துவிட்டான்; ஆதலின் “எவன்கொல்” என்றும், அந்நினைக்கை மீண் என்பது போதாக “கொன்னே” என்றும், என்னொத்தபாங்க ளாய் இருந்தும் இவ்வன் கருகினான் என்பதுதோன்ற “நினைத்தனை யென்னு” என்றும், தனக் குப் பற்றுக்கோடாகிய பாங்களும் வேறுபட்டமையால் இனிச்செய்வது என்னே என்றிரங் கினன் என்பதுபோதா “இளைக்கும்” என்றும், இவ்வனமாய யான் உய்யுமாறில்லை என்ற முழவுக்குவந்த எனக்கு வருவது துன்பமேயாகவும் இன்பத்தை அளித்தாய் என்பதுதோன்ற “மகிழ்” என்றும், ஒன்றிதலே சகை அவ்வண்மை நினக்குரித்து என்பதுதோன்ற “ஈத்த” என்றும், எனக்கு நிகரானவன் நீ என்று இதுகாறும் எண்ணியிருந்தனது எண்ணத்தை மாற்றி நினக்குநிகரீயே ஆராய் என்பது தோன்றத் “தனக்குநிக ரில்லோய்” என்றங் கூறினா.

இனித் தலைம்களது இயல்பு கூறப்படும்.

உருக்கி பாய்ச்சி ஒழுகிய தவகம் திரு கிளர் பாவைக்கு = (பிறலோகங்கள் அகலுமாயும், உருவாக்கற்கியலுமாயும் உலையிலேவைத்து) உருக்கி (உருவம் பதியுமாறு புனையப்பட்ட உள் ளீழில்லாத மட்டுக்கையிலே) பாயவிட்டு (அவ்வவவிடங்களிலே ஒழுங்குபெற்று நிரம்புமாறு) ஊற்றப்பட்ட தவகத்தாலாகிய (சண்டாரால் விரும்பப்படுபதன்மை வாய்ந்த) அழகுபொலிந்த பிரதிமைகரு;

திரு என்பது இலக்குமி முகலாய பலபொருட்குரிய கிளவியாயினும் இன்றோரன்ன விடங்களிற்கண்டாரால் விரும்பப்படுபதன்மைவாய்ந்த அழகினையே குறிக்கும். யாவனெருவன் ாதொரு அருமைப்பொருள்க் கண்டானே அக்கண்டவற்கு அப்பொருண்மேற் சென்றவிரூப் பத்தோடே கூடிய அழகு திருவெனப்படும். அதன்மேல் அவற்கு விரும்பஞ்சேறல் அதனிற் சிறந்த உருவம், நலனும், ஒளியும் எவ்வகையானும் பிரிதொன்றற்கில்லாமையால் என்க. திரு என்பது அழகெனும் பொருள்பயக்கச் செய்யுளிலன்றி வழக்கினும் திருவாயில், திருக்கோயில், நிருப்பணி என்றருகுவருதல் காண்க.

ஒன்பான் மாயும் உறுப்பு செய்தென்ன = நவரத்தினங்களாலும் அவையவங்களைச் செய்தவைததாலொத;

பவனம் வாய்க்கும், முத்து பல்லுக்கும், பச்சை கூந்தலுக்கும், நீலம் கண்ணின் கருமணிக் கும், சிவப்பு செவவரி முதலியவற்றிற்கும், ஏனைய ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்றவாறெப்பாக்கிக் கொள்க.

விரும்பு உறுமேனியன் = எவரும் விரும்பத்தக்க தன்மைசான் உடலினையுடையவரும்;

இவளது பொன்போன்ற மேனியிலே நவரத்தினமொத்த உறுப்புக்கள் அமைந்தன; அவ் உறுப்பு விரும்புறுதற்குக் காரணமாயிற்றென்க. அவயவ இலக்கணங்களுக்கியசையவே குணஞ் செய்கைகளும் அமையுமாதலின் அவற்றையுந் தழீஇக்கொள்க.

வெருண்டு ஒடும் மானின் = (யாதேனும் ஒன்றைக்கண்டவிடத்து) வெருட்சிகொண்டு (தாவிப்பாய்து செய்மைக்கட்சென்று திரும்பிப்பார்த்துப் பின்னரும்) ஒடமுயல்கின்ற மானிப் போல;

மருண்டு ஒடும் நோக்கினன் = (பயிலாதவற்றுள் யாதேனுமொன்றைக்கண்டவுடன்) திணைத்து ஒடமுயலுமாறு நோக்குகின்ற நோக்கத்தை உடையாரும்;

இதனால அவளது நாணம், அச்சம் முதலியன கூறப்பட்டன. “மருண்ட பிண்போல் விழியாநா” என்பது மதனதுதல்.

கூத்தல் கடும் கோங்கமும் கூறையும் ஏந்தி இ'ளத்த இன் கடை மடவோன் = கூத்தலாகிய காட்டையும், கோங்கரும்பையொத்த தனங்கனையும், ஆடையையும் சுமந்து (அச்சுமத்தலினாலே) வருந்தி மெலிவுற்ற இனிய ஈடையையுடைய மடப்பம்வாய்ந்தவனும்;

பெண்டன்மையைச் சிறப்பித்தல் கூந்தலும், தனங்களுமாதலின் இவையே கூறப்பட்டன. ஒன்பான்மணியும் உடம்புககனென முன்னக கூறப்பெற்றிருப்பவும் பின்னருங் கூந்தற்காடு முதலியவற்றைக்கூறியதற்குற்றமாகாதோவெனில் ஆகாது; என்ன? இவற்றைத்தாறுதலின் இ'ளத்தகடையான் என்று சொல்லப்படுதலின் எனக. கணத்தைக் 'கோங்கமும்' என்று ஆகு பெயர்க்கினவியாலுரைத்ததென்னெனில் இக்காலத்தார் அவையன்கினவிகளை இவையெனவோராமல் தனம், அல்லு முதலியவற்றையும் அவற்றினபாறட்டுதலுமாதலின் அவர் தமக்கினங்குமாறு இவ்வனம் கூறினா என்க. பிறுண்டு இத்தாலாகியா இவ்வனமாய் சொற்களை இவ்வகையாகக்கூறுதலும் இதுபற்றியே என்க. இவ்-இவ்வுககொத்த ஈடையுமாம்.

இயற்கையிலே மெல்லியன, மெல்லிய ஈடையுடையான், இவற்றையுஞ் சுமந்திலாத்த ஈடையுடையான் என்று கூறுமுத்தானே அவன்மேல்பு சுரக்குமென்காருங் இவ்வனம் கூறப்பட்டதென்றனுஞ் சான்றும். "துணியின முல்பாரம்-நாலுஞ் சுமந்தென விறகாக நிமிர்ந்து நுடது வர்களைத் தோகையித் தீன தூரம்" என்பது சித்திரங்கதை விலாசம். அணிகலன் முதலியவற்றைக் கூறுதுவிட்டனர் "யாரே-யழகக் கழகுசெய் வார" என்பது கருதியும், கூந்தலும் கோங்கமும் தாங்கற்கரிய பொறையாயிருப்பக் கண்டிரங்குந் தலைமகன் பிறப்பொறை கையுங் குறிகொண்டால் என்பவென் என்பது கருதியும் என்க.

கோங்கம்-மெல்லியமம்; ஈண்டுக் குறிகப்பட்டது கோங்கு, அது கோங்கம் என விகாரப்பட்டது.

அறுபடல்பற்றி ஆடையை அறுவை என்றாகுது கூறுதல்பற்றிக் கூறை எனப்படுமென்ப. இக்காலத்தார் மணமகன்மணவாட்டி யுடுத்தற்கு முதற்கண்வாங்கிக்கொடுக்கும் புதுப்புடவை யைக் கூறை என்பா. முறாலத்தார் பலவகைப் புடவைகளையும் கூறையென்று வழங்குவர் தனர். அவாகாலத்தார் கூறைவிகற்பம் பங்னேழு; அவை, கந்தை, விரிபம், கண்டை, பிடியல், வேகம், புகம், பக்கம், கதரியம், துரியம், சிறியல், காகம், பாசி, பாயிரம், காம்பு, நெத்திரம், மயிரகம், வயிரியம் என்பனவாம்.

[கொந்தல் ரோஷிச் சேருத கையினன்] அலா கொந்து ஏந்தி சேந்த கையினன் - பூங் கொத்துக்கொடி எடுத்துவந்து கணநிசெய்வந் (அகதுண மெல்லிய) கையுடைய யாளும்;

அச்செம்மையின் கீர்சியும், காண்பவா கொள்ளும் இரக்கமிகுதியும் தோன்றற்பொருட் டிச் "சேஎந்த" எனபுறப்பெடுத்தது போலும்.

இனித் தலைமகன் தனக்கு மாலைகுட்டற்பொருட்டு மணமாலைகைக் கையிலேநினைவத் திருந்ததாற் சிவந்தவகையினன் என்றுகூறி இருவா அன்புடையையையும் விளக்கினாலாயிற்று என்றும் கூறுப.

கூத்து அறிகில்லான் = நாடகத்தை ஒருபோதும் பாக்கதரியாத ஒருவன்;

புதுமைக்கு வியப்பும், விருப்புமாளியுளவாதலின் இவ்வனம் கூறப்பட்டது.

பார்த்து வந்து இவ் இடை மேளப் பொழுதிலும் - (அந்நாடகத்தைக்) கண்டுவந்து வீட்டின் கண்ணே (நித்திரையிலே) பொருந்திய அமையத்தின்கண்ணும்;

"உவந்து" எனக் கண்ணழித்தலும் கூடுமாதலின் "கண்டு வந்து" என அவ்விரு பொருளும் பொருந்தமாறு உரை கூறினும். இவ்வனமே ஆசிரியா நசினுக்கினியா எழுதிப்போதலையும் ஆண்டாண்டுக் கண்டுகொள்க.

நாடகங்கண்டான் இவ்விடை மேலிய பொழுது என்றமையாற் மயிலுண்ணம் பெறப்பட்டது. "அயர்ச்சியால் நித்திரையும், விழிப்புமில்லாத நிலையிலேயே அவனது நிலை என்பது சூழி "மேளம்" என்றார். அக்கிலையின் இயத்தோன்ற "மேளம்" என்றபெடுத்தது.

இனி, மேலிய என்னும் சொல்லாற்றலாற் பொறியடக்கிய புலன்கள் மனசுடைப் பொருந்திய பொழுதிலே எனவும் பிறவாறும் பொருள்படுதலையும் துனித்துணர்ந்துகொள்க.

கண்டன கேட்டன மட்டும் தோன்றும் வகையில் = அந்நாடகசாலையிலே தான் கண்டு கொண்ட காட்சிகளும், கேட்டுக்கொண்டதேம், உரை, வாதியை ஆகிய இவைகளும் மாத்திரமே அடனுக்குத் தோன்றுகின்ற முறைமைபோல;

அளியெனும் = நின்றோற் புரத்தற்குரியவனென்று தோற்றப்பட்ட யாஹும்;

காண்பன அன்னோன் கவின்பெறும் வடிவம் = காண்பன எல்லாம் அத்தகையானது அழகுமிக்க உருவமேயாம்;

உருவெளித்தோற்றமே ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்றது.

“பொயர்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியான் புருந்தானே நோக்கி-மெய்நின்ற கூடாவானவ னே நூற் நோக்கு நங்காய்-மைநின்ற வாட்கண் மயினின் நெனவந்தென் முன்னி-இந்நின்ற உளாங்கொ லியம்பிய சீதை யென்றான்”, “செந்தாமரைக் கண்ணொடு செவகனி வாயி னோடுஞ்-சந்தார் தடந்தோ னொடுந்தாழ் தடக்கைக் னோடு-மந்தா ரகலத் தொடுமென் னகைகுன்ற மெனை-வந்தா னிவனொரு மல்வல்லி விராம னென்றான்”, “பெண்பா லுநா னிதுகண் டதுபேதை நீயின்-டெண்பா லு மிலாததொ ராணாரு வென்றி யென்னே-கண்பா லுறுமாயை கவற்றுதல கற்ற நம்மை-மண்பா லவரேகொல் விளைப்பவர் மாயை யென்றான்”, உஹுறு முணர்வப் புறமொன்றினு மேட லின்றி-யான்று முளதா நெழ்தாசை கன்றற் நின்றாய்க-கேன்று னென்திரே விழிகோக்கு மிடங்க டோறுந்-தோன்று மனையா னிதுதொன் னெறித்தாகு மென் றான்”, “அன்னு ளதுகூற் வரக்கனு மனை தாக-நின்னாலவ விராமினைக் காண்குறுநீரெ னென்றா -டெனநா ளவனென்றை யித்தீவரு மின்னல் செய்தா-னநாண் முகல்யானு யயாததில னொது மென்றான்” என்னும் இராமசரிதைப் பாக்களால் அது புலப்படுமென்க.

கேட்பன அன்னோன் தீம் தேன் கிளவி = யான் கேட்பனவெல்லாம் அத்தகையானது தித்திப்பாகிய தேனெக்க வாடகைதகளே;

உரைப்பன அன்னோன் விழுப்பத்து ஒழுக்கம் = யான் உரைப்பனவெல்லாம் அத்தகையானது மேன்மைதக்க ஒழுக்கங்களே;

ஆங்கு என்பது அசை.

கண்ணும் காதும் வாயும் அவன் அன்றி நண்ணில ஆகலின் = கண்ணும், காதும், வாயும், அவனது காட்சியையும், உரையையும், ஒழுக்கத்தையுமேயன்றித் தமக்குப் பற்றுக்கோடாகப் பிறவொன்றையுஞ் சார்ந்தில, அதுகாரணத்தானே;

நாமம் எழுது உயர் உன்னமும் அவன் சீர் உள்ளி உடைந்தன்று = புலன்களின் வழியே சென்றறிந்துகொண்ட என்னுடைய உயாச்சிவாய்ந்த மனசும் அவனது பெருமைகளையே நினைத்துத் (அவனைப் பெறுதற்கு விழைந்தும் கிடைக்கப்பெறுமையானே) தனாச்சியடைந்து விட்டது;

புலன்வழிச் சார்ந்தாலும் நலனையே மனசுபெற்றது என்பது தோன்ற “நாம மெனதுய ருன்னமும்” என்றும், பாங்குஞ் அவனை எய்தலாகும் என்றமையும் வீணாயிற்று என்பது தோன்ற “உடைந்தன்று” என்றும் கூறினார். பாங்குன் தலைவற்குச் சார்பாகவருதற்கு முன்னரே அவ்வடைதல் பொருந்திற்று என்பது போதா இறந்தகாலத்திற் கூறினாராம்.

ஆடை நீர் இன்றி அமையா வாழ்க்கையில் = உடையும் நீரும் இல்லாமற் பொருத்தாத மக்கள் வாழ்க்கையைப்போல;

“நீரின் மமையா வுலகம் போலத்-தம்பின் மமையா நநயத் தருளி” என்றார் கபிலரும்; “நீரின் மமையா துலகெனின் யாரயார்க்கும்-வானின் மமையா தொழுக்கு” என்றார் குமரனீ றும். ஆடை என்றமையான் மக்கள் வாழ்க்கையை உணர்த்திற்று.

நான் இன்றி அமையென் என கருதவைத்தோன் = அவன் என்னொடு புணர்த்தாலன்றி யான் வாழ்க்கையொடு பொருந்தமாட்டேன் என்று யான் நினைக்குமாறு வைத்தவனும்;

இன்ன பல ஈத்த இயல்பு தவழ் ஆற்றல் தன் அகத்து அடக்கிய மின்னு பூ கொடியோன் = இத்தகையனவாகிய பலவற்றையும் எனக்குக்கொடுத்த இயற்கையமைந்த லல்லபத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற மின்னலைப்போன்றொளிரும் பூக்கொடியைப் போன்றவளுமாகிய அத்தலைமகள்;

பெண்டன்மையின் சிறப்புததோன்றத் “தன்னகத் தடக்கிய” என்றா. மின் என்னும் இலேசானே முகில் மின்னலையும், இடியையும் தன்னகத்தடக்கியவாறெப்ப மேற்கூறிய ஆற்றலையும் தன்னகத்தடக்கியுள்ளான் என்றாகமையும் பொருள்பலவற்றையும் தழீஇக்கொள்க.

இதுகாறாக தலைமகளது இயல் கூறப்பட்டது.

கரு விரல் குரங்கு இனம் = கரிய விரல்களையுடைய வானரக்கூட்டங்கள்;

கல நீர் சுனாயில தென் நீர் ஆடி = கல்லிலேயுள்ள நீரியையுடைய சுனையின்கண்ணே பொருந்திய தெளிந்த சலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து;

கல்லின் வழியாக ஊற்றில் வந்தநீர், சுனையிலுள்ளநீர், தெளிந்தநீர் என்க.

பூ சினே வேங்கைகரு = பூக்களையுடைய கொம்புகள் பொருந்திய வேங்கைமரத்திற்கு;

[குவியிலை தேக்கிற் குளிரீர் ராட்டி] தேக்கு இலை குவியில் குளிரீர் நீர் ஆட்டி = தேக்கினது இலைக்குவியிலே கொடுவந்த குளிரந்தநீரால் அபிதேகஞ்செய்து;

குவிவுநடுவிற்பன்னமுண்டாகச்சூழ்ந்த மருங்கினை ஒழுக நெருக்கித் திராட்டிப் பாத்திரீ வடிவாகக்கொலப்பட்டது. இலைகளாற் கொலப்படும் பாத்திரம் தொன்னை எனப்படும்.

பாறை வயிற்று உரிஞ்சிய பை சாந்து அபி = கற்பாறையின் இடமாகத் தேய்த்தெடுத்த பசிய (சுரம்புலராத) சந்தனகுழம்பைப் பூசி;

சுதனமரக்கிளைகள் வீசுகின்ற காற்றினால் அசைக்கப்பட்டுக் கற்பாறையில் உரோகவ தாலுண்டாகும் குழம்பென்க. குரககினத்தாற் பாறையில் அரைக்கப்பட்டதுமாம்.

அகில புகை ஊட்டி = அகிற்புகையால் தூபங்கொடுத்த;

யானை முதலியவற்றால் ஊறுவராதபடி குறவா மூட்டும் நெருப்பை அப்புகைக்கு ஒப்பிடலாம்.

மலர் தூஉய் போற்றி = குறிஞ்சி முதலாய பூக்களைத் தூவிப் போற்றிசெய்து;

அக்குரங்குகள் இருந்தபான்மை போற்றிசெய்வார் நிற்கும் நிலையினைப் போன்றதென்க.

தேனும் தினையும் கிழங்கும் படைஇ = தேனையும், தினையையும், வள்ளி முதலாய கிழங்குகளையும் விவேதித்து;

தினை அரிசிகொண்டு பல்வகையுணவும் பாகஞ்செய்யப்படுமாதலின் தினைமா என்னுதா தினை என்றனர்.

முருகு ஏற்று ஆட்டம் முயறல் கண்டு = முருகுத் தெய்வத்தைத் தங்கன உள்ளத்திலே ஏற்றுக்கொண்டு ஆட்டம் முயல்வதைப் பார்த்து;

முதனான் குறவர்கள் முருகயந்திலைக் கண்டிருந்த குரககினம் தாங்களும் அவ்வனமே செய்தன என்க. வள்ளியைக் களவிற்புணரவந்த முருகன் குறவாவருதலை நோக்கி வேங்கை மசுமகிநின்ற காணத்தால் வேங்கைக்குப் பூசனைபுரிதலும் இயல்பாயிற்றென்க.

ஆக்கு உன குற மடவோர்கள் = அவ்விடத்துள்ள குறசகாதியனாகிய மடப்பம்பாய்ந்த பெண்கள்;

கூஉய் கைக்கும் குன்றத்து சிறு ஊர் பெரும் குடியோன் = கூவிச்சிமிக்கின்ற குன்றத்தி னுள்ளிருந் திழ்ந்தாலேயுள்ள பெருங்குடியிற் பிறந்தவனாவான்;

[பொங்கிருள் விசம்பிற் பூத்சபன் மீனிடை] இருள் பொங்கு விசம்பில் பூத்த பல் மீன் இடை = இருண்மிகுதின் ஓகாயத்தின் கண்ணே தேற்றும் பல் நட்சத்திரங்களுக்கு நடுவிலே;

திங்கள் மலர்ந்து சிறந்தாங்கு = சந்திரன் உதயமாகிச் சிறப்படைந்தவாறேபோல;

ஆயத்து இடை விளங்கும் மாயம் திரும்புகள் = மகளிர் கூட்டத்தின் நடுவிலே சிறந்து தோன்றும் (என்னை மயக்கும்) மாயத்திலவல்ல அழகிய மகளே;

மாயத்திருமகள், மின்னுபூங்கொடியோள், குன்றத்துச் சீறர்ப் பெருங்குடியோள் என்க.

இனி இப்பாட்டிற் கிடக்கும் இறைச்சியைக் கூறுதும். இறைச்சி என்பது கூற வேண்டியதொரு பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அதற்குப் பகாரப்படுவது.

இறைச்சி-கருப்பொருட்டு நேயம்.

உள்ளறையில் அடங்குமாறு போன்றவரும் இறைச்சியும் உண்டென்ப. “இறைச்சி தானே பொருட்புறக் கதுவே”. “இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே-திறத்தியன் மருங்கிற் நெறியு மோககே” என்பன தொல்காப்பியம்.

இறைச்சி: குரகினம் புனலாடி, அபிடேகஞ்செய்து, தூபங்கொடுத்தது, மலாதூவி, வேங்கையைப்போற்றி, முருகேற்றாடலைக்கண்ட குறமங்கையா நகையாடாநிற்பா என்றது; காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து மனப்பதை ஒம்புதல் மேற்கொண்ட என்னுள்ளதான் ஒரு மகள் புருந்து தவகி என்னை ஆட்டுதலை அறிந்தநீ நகையாடி அமுங்கச்செய்தனை என்பதாம்.

திணை-குறிஞ்சி; கைகோள்-களவு; கூற்று-தலைவன் கூற்று; கேட்போ-பாங்கன்; இடம்-தலைமகன் இல்லம்; காலம்-நீக்கீத்காலம்; பயன்-பாங்கனிடத்தினாரததல்; முன்னம் (சுருத்தி)-தலைமகன் கூட்டகலைப் பெறுதல்; மெய்ப்பாடு-வருத்தமபற்றிய இளிவரல.

(66) பூத்தரு புணர்ச்சியா லறத்தொடு நிற்கு

மாரற்றம் துரைப்பிழி மலைவளங் ளு, ளல்

வொண்டா மரனெலா நி ளல் செய்

புரட்சிப் பல்வரைக நெய்வாய் தெருகெனப்

பாலைவன வடிவிற சிறிபயும் பெ

மரகி விளங்கு மநெல்வய லாடகிப்

5 நல்ல நி லுடையோரா கொண்கிறத தொடபாற

புல்லறிவு கதுவிப் புலனாயா குறிஞ்சி

மரனே ருளிறிற் றண்ணலி சாரது

கெளரி காவ கலையும் பெருவுரை மலையிடைச்

செலகைக் குறிய செய்கொ ரிப் புகழுழி

10 மிருளவது போன றுநன் கிருநடு போகுழி

விடிவது போன று விடிநிலைவது விப்பபும

வெற்றிலை யொத்து விளங்குகிற நிலையு

முருளபடப் பச்சை யொன்றிய முதகின்

கோப்பெனத் தூங்குங் குறுமிளகு படர்ந்து

15 மார்த்த மரனெலாங் காட்சிதரு மாடசியும்

பேளய்த் தேறிற் பிறங்கு காணற

- 20 றேற்று புனலிற றுலங்குமழை யணியரைத்
 தோற்றது மறைக்குந் தோற்றமுங் கதுமென
 மேலீடிந்து விழுமென வெருட்டல்செய் பிளவுக்
 கூர்ங்கல் வழித்தெனத் தொட்டென வின்ன
 பலவெனக் காட்டும் பண்பு மேறுவோ
 நிறங்குவோர் வெய்துயிர்ப் பெய்தவுங் கீழருண்
 டேங்குற வீழ்ந் துறன் பிபையவும் புரீஇ
 பெறியு மிறங்கிபுரு சுற்றியுந் கிரும்பியு
 25 மாறியுரு சுழன்று மயக்குநெறி நெடுகவும்
 புறப்பட்ட விடத்தையே நெறிப்பட்டுங் காட்டுஞ்
 சூழ்ச்சியு மெடுந் த வீசியெறிந் தாங்கு
 வீழ்ந் து கிடந்து விளங்குபுந்நக் கற்களி
 னாழநதுபடு குறியெலா மவனினை யொன்செப்
 30 செய்கையிற் றிகழ்ந்தெனச சிறந்த வொல்லென
 வீஇ முருளி மேவு கற்களைக்
 சூறுமண வாககிந் கொடுக்குங் ரோலமுங்
 கூடிப்பொலிந் திலங்குங் குறிஞ்சிசா னமது
 வெறபமை மழையின் வெய்போன் செங்கதிர்
 35 ஊடுசென் றவறறை யொள்ளிய வெள்ளி
 பீடுநெழு பொன்மணி தம்மிந் பிறங்குங்
 கோடுக ளாங்கிபுங் கொள்ளைவண் டொலிக்கும்
 பன்னிற மலரினும் பல்லவர் தம்மினும்
 மென்பணித் துளியிசை மேளம்ப்பாய் தவற்றை
 40 முத்தென மணியென முளரிநெழு பவளந
 கொத்தென மருட்டல்செய் நோலங் கூட்டியும்
 வருமமை யத்துநீ மகண்முந் நோக்கித்
 “ஆஞ்சம ரிருளொலார் தொலைத்தழிந் தன்றே
 குககூ வென்றது கோழியும் பல்கட்
 45 டோகைவிரிக் தகவின மஞ்ஞரையும் பைஞ்சிறைப்
 பறவைகள் செவிநுகர் பயனும் விளைத்தன
 நீயே,
 உண்ணவு முண்ணு யடுக்கவு முடாஅய்
 புனையவும் புனையாய் புலன்வேறு படுத்தனை
 50 யினையை யாயினு மெங்குற மகளே
 மனைக்குவிளக் காகிய மங்கலந் கொடிச்சி
 தனக்குகிக ரில்லாய் வைகறை தன்னினு
 மெழாஅ யாகி யிருந்தேங்கி விம்மிக்
 குறுக வுயிர்த்துக் குணம்பிறி தாகினை
 55 யிணங்கிலை” யென்றுரைத் தணங்குற் றனளென்
 றுண்மை காணு தலைந்தரு ருறீஇக்

- கட்டினுங் கழங்கினு மொட்டியோ ருணர்த்த
நறையும் விரையு நாண்மலர்த் திரளுந்
குறைவற வோச்சியுந் சூடந்தம் பட்டுப்
60 பரவியுந் தூயும் பல்வேறு கடவுளர்
புறந்தரு கில்லார் போக்கறி கில்லாய்
வருந்துகி மன்னோ மதலைமொழி கேட்டிசின்
வேய்க்கும் வேலிச செருகினைப் பைங்கதிர்
மாவும் புள்ளும் வெளவா தோசசிப்
65 படுசுட ரமையத் தெம்மிற் படர்நது
குறுகுதிர் மாயோ யிழுகொள் கென்ன
விடுத்த ஞான் றியா மடுத்ததுஞ் சொற்கொடு
மேளயின மாக வாங்கமைநது விளங்குந்
காட்சி முற்றவுங் கண்களித்து நோக்கி
70 யெம்மைபு மறந்தினி திருநதே முரன்மிசைப்
பனைபடு துண்டம் பதித்தாங் கமைகான்
முறச்செவிச சிறுகட் பெருவடி வியானை
யநதும் பொத்த வணர்துதிக் கைக்கா
யிடையறவு படாது சோளவெனப் பொழிதலின்
75 வாரிமழை பெறீஇச சிலம்புந் சிலம்புநச்
சிலம்பி யதன்வளஞ் சேர்த்தெடஇ நறவ
மருந்தி நாண்மல ரமைவரச் சூடிப்
பொருநதுசார் தரைத்துக குழம்புகொடு பூசி
விரைநதலை பரப்பிக் கரைநதுகக் கரையு
80 மொல்லென வோடு மொள்ளருவி நீத்தத்
தல்லலடைந் தேகி யககரை சார்நது
மபிலகூத் தாடுங் குயினகடு கீண்டுவளர்
காமபே யடுக்கற் படியெனக் கிடக்கும்
பாம்பினை வருத்த வதன்மிசை யேறிப்
85 படர்தரு மாமாக சூழஉத்திர டுடுமென
வருவியின் வீழ்தர வாழ்நதுபடு பாறையிசை
வீழ்நதுதுடித் தயர்நது வெய்துபிர்த் தடங்க
வரையமை மந்தி மரன்றாவி யோட
வாலவெண் கவரி மாவயற பாய
90 நெற்றரு வேட்கையிற் கைக்கொடு வாங்கி
விடுதலு மொருபான் மற்றொரு பாலிற்
பொன்சொரி மலரொடு பொலிந்துதழை வேங்கையைப்
புவியெனச் செத்துத்தன் பொருந்து காதற்
பிடிமருண் டிரங்கிப் பெரும்பே துறீஇக்
95 கன்றுகை யனைத்துக் குன்றுபுடைக் கதுவலைக்
கொடுங்கூர்க் குறுங்கல் களிநெனக் கொடுபாய்ந்து

- நெடுங்கை வருந்தி நின்றழிந் திரங்கும்
வரிப்புவி கண்டு மயங்கிவெரீஇ யரற்றலு
மிருந்த பின்னர் மருந்தன வன்னுப்
109 மலர்கொய் வேட்கை பிடர்பிடித் துந்தவிற்
நெண்ணிர்சு சுயிற் கண்ணிர் லீல
மேருவிளக கொத்த காந்தக் கைமலர்
கோழமைசு சாங்கின் பூங்கேழ்க் குளிர்ந்தழை
யின்னபல கொய்து நன்னீர்ப் பாறைமிசை
105 நிரலப்படப் பரபரி நீடுகழைக் கூர்த்தக
ஒசிகொடு குயின்று விசிமணங் கருலப்
பொன்செய்பா வைக்குப புனை வவினை யாடித்
கூடுவண் டார்ப்பக குறிஞ்சி பாடி
யோடுநீ ஈருவி யாடி வரு போழ்து
110 கண்ணொளி கவருங் காட்சித் தியல்வினை
யெண்ணொளி கவரு மேமஞ்ஞ சான்றது
வண்ணமலர் வகைபிறி தின்றென மாண்ட
தெண்ணறும் விரையெலா மொருவழிக் கொண்டது
மாலைநம் வேங்கை மரனடித் தூங்கிக்
115 காலி னசைநது கவினொளி பரபரிவரு
மாட்சிக் கென்னும் பொறாஅ ளாகி
புலகம்போற் றுறாஉ மொருடட மங்கை
கலன்றிகழ் மங்கலக கழுத்தணி யாங்கின
ளதுகண் டியாவு மறைதலிற போந்த
120 பயன்சிறிது மினறெனப் பார்த்ததுவெறி தமைந்தேன்
அவ்வழி,
கட்டழ கியற்கையன் கரும்பூறு சொல்லினன்
வட்டுடை யன்னே கைபிடி வாஸின
னெட்டிசாண்டு நிரம்பா விளமைய னறத்துவழி
125 யொழுக்கம் பூத்த வுயர்குலத் தன்னே
பிறவொன்று பேணுப பெருஞ்செல வன்னே
கலவிற றிண்ணியா காத்தனிறை கண்ணினன்
மையனனி துறமபிய நடைகொடு மரீஇத்
தையா லென்மலர்த தாசனிற தையான
130 மனைக்குவிளக் காகென மகிழ்நதுசில கூறவு
நாண்டலை யேறிச சென்னி தாழ்த்தி
யிதழினை பொருத்தி யெழில்புனை பாவையி
னென்னு மொல்கா திருந்தே மாங்கவ
னதுகண்டு பின்ன ராவன பெறுவலெனப்
135 புன்னகை காட்டிப் போந்தன னொருநாள்
புனிவிடைக் காத்துப், பொற்றோ ளனைந்தனன்

- 140 போகெனக் கயந்தும் போகா னின்மகள்
 வெறுகரு நென்னுமுன் றன்னுபிர் வீத்திடு
 மெவன்கொல் செய்கோ வென்னுயி ரன்னுப்
 நீதின் னிளமைபி னேந்துயர் நிகர்ப்ப
 யானுங் கொண்டே னீதுமர பாகும்
 வழகெனக் கொளிஇ வானா நெகிழ்த்தனுந்
 செய்குவை கொல்லோ ரோடறி கிலலே
 னின்னுரை கேட்டொறு நெக்குளங் கலங்குநம்
 145 வெள்ளமிசைப் பொங்குநீர் பள்ளம் பாய்த
 லெள்ளவு மொண்ணு தென்றுபுரி கட்டளை
 கொள்ளப் புலனுநர் கோதுகடீர் தோரை
 வெப்புநீஇ வேட்கை விமைதூட்டி வாட்டுங்
 குறிஞ்சி புக்குக் கொடுங்குநர் செந்தனை
 150 காககவென விடுத்தனை காமர் வண்டருங்
 கண்பல் மலர்ந்து காட்சிக் கினிய
 போகையும் பைஞ்சிறைச் சொல்வாய்க் கிள்ளையு
 போருவரைப் பிடியு மோகைகொடு காதல்
 வாகைபெறு கடவுளர் வரைவிழாக் கோட்டு
 155 மாட்சி யான்று காட்சியுஞ் சான்ற
 செம்மணி பூத்த செழுந்தலிர்க் காந்த
 னறுமலர் பூத்த பொறைசினைக் குறிஞ்சி
 தங்கம் பூத்த பாங்கமை வேங்கை
 மலைமலைப் பதுபோ லகிலுஞ் சாந்தமும்
 160 வரைநெருப் புறீஇ விரைபரப் பியவே
 காவிற் காமபு கடுகிப் பொருதவி
 றுச்சிமிசைத் தூங்கு மொண்சுடர்த் தேனிறல்
 சொட்டுச் சொட்டுச் சொட்டெனச் சொட்டுந்
 மெல்லென வருவிகள் செல்குந் நீலத்
 165 தாய்மலர் காட்டி யணிகூட் டுநகனை
 யூதையுநர் துள்ளக் தொன்றுதன் மேய
 திவ்வெலா மியலு மேல்வெமனங் கவரு
 மவ்விய லொருவனு மாங்கடைந் தின்பச்
 செவ்வியல் காட்டி மின்னெனச் செல்குநன்
 170 ள்ங்கு,
 நின்னிளம் பேதையு மோதுசுழற் பட்ட
 துருப்பெனச் சுழன்று சோர்வுற் றனளே
 நியும்,
 புனஞ்செய் காவல் போதறவிர்த் தெமியமை
 175 மனஞ்சுவர் திருள மனைச்செறித் தனையே
 யூரவர் கொளுத்தி யோச்சுவெம் பகழியு

- தும்மனோர் கடுத்து துவன்றுகுத்து வேலு
மினையண் மெல்லிய னொனுகிடர்ப் படுத்திய
புலிக்குழாத் திடையிற் புக்குமுன்று மருளும்
180 மானா கிபனே வண்டமிழக் கொடிச்சி
யூமன் கனவி னுரைப்பறி கில்லே
னிவன்படு துயர்கண் டென்னுமார் றுது
மலைமான் பறவை விடங்குமுத லழுங்கி
யிரங்குகின் றனவே யிலித்தறித் திலைகொ
185 னிகழ்தது பிழையே னீபொய்த்
தகங்குரிந் தருளிப் புரத்தனல் லறனே.

இச்செய்யுள் தலைவியினது வேற்றுமைகண்டு வருங்கியசெவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்கும் பாங்குகூற்றாக ஆரியவாசன் பிரகத்தனைத் தயிழறிவுறுத்தற்குக் கபிலர்பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டின் முறைமையைத் தழுவிநடப்பது.

இதன்கட் கூறப்படும் துறைவிளக்கம் வருமாறு:—

முன்னர்த் தலைமகனாலு இயலிடங்கூறக் கேள்வியுற்ற பாங்கன் கேட்டவாறே சென்று தலைமகளைக் கண்டுவந்து தலைமகளை நளி வியந்தான். வியக்கப்பட்ட தலைமகனும் முதலாளிற் கண்டுகூடியவாறே தலைமகளைப் பொழிவிடைசுகண்டு புணர்ந்து வந்தான். ஆங்குத் தலைவியின் இன்னுயிரோத்த தோழி ஒருத்தி உண்டென்றுணர்ந்துகொண்டு அவளைக் குறையிரந்து அவளது உதவிகொண்டு தலைவியை இரவிலும், பகலிலும் குறித்த குறியெதிர்க்கண்டு கூடிவருவா றுயினான்.

இவனது களவொழுக்கம் ஊர்க்குள் ஊரும்பி அவராயது. தன்னை வேட்டு இரவில் வரும்வழியில் அரவு, புலி முதலியவற்றால் ஏதங்கள் பல விளையுமென என்னும் அச்சம் தலைவியை வருத்தலுற்றது. அன்றியும் பெற்றோர் வேற்றுவரைவிற்கும் முயல்வராயினர்.

இன்னவற்றால் தலைமகளுக்குக் கவலைகள் பலப்பலவாயின. இவ்வமையத்திலே தலைமகளை வரைந்துகொள்ளுமாறு தோழி தலைமகனைப் பலபடி வேண்டியும் அவன் களவொழுக்கத் திலேயே கருத்துடையவனுயினான். அது காரணத்தால் தலைவிக்கு ஆற்றாமைமிக்குப் புணல் விளையாடல், பூக்கொய்தல், அணிதல், உடுத்தல், உண்ணல், உறங்கன் முதலியவற்றுள்ள ஒன்றினும் புலன்செல்லாத பித்துப்பிடித்தவர்போல நிலையற்றிரிந்த தோற்றமுடையவனாயினான். இவ் வேற்றுமையுணர்ந்த செவிலி பல்லாறுபுரிந்தும் பயன்படாமையால் வேலனையிரந்து வெறியாட்ட யார்தற்கு உடன்பட்டான். இலித்தறிந்த தோழி இனி இக்களவைக் கர்த்துவைத்துவருதலிற் போந்தபயன் ஒன்றுமில்லையெனத் துணிந்து செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றான். (அறத் தொடு நிற்பலாவது தலைவி கழலுத்தற் காரணம் முதலியன கூறல்.)

(இ-ள்.) வான் படர் மான் எ(ல்)லாம் நிலன் படா தகை செய் உச்சி=விண்ணை அளாவித் தொடர்ந்துசெல்லும் அத்துனை உயர்ந்த மரங்களெல்லாம் மண்ணை அளாவிப் படர்ந்து செல்லுந் தகுதியைச்செய்கின்ற சிகரங்களையுடைய;

மரங்களெல்லாம் இயற்கையில் உயர்ந்தன என்பார் “வான்படர் மரனெல்லாம்” என்றும், நில உச்சியில் நின்றுபார்க்கும்போது அவையெல்லாம் நிலத்தொடுபடர்க்கிருப்பன போன்று காணப்படுகின்றன என்பார் “நிலன்படர் தகைசெய்” என்றும் கூறினார். நிலன்படர் தகை செய்வது உச்சியின் உயர்ச்சியாதலின் அங்கனம் கூறினோமாம்.

பல் வரைக்கு ஒவ்வொரு தொடுத்த எண் = பல சிறுமலைகளுக்குப் பொருத்தம்படியாகப் பழிகள் தொடுத்தவைத்தாற்போன்று;

பல் வேறு வடிவில் சிறியவும் பெரியவும் ஆகி விளங்கும் அம் நெல் வயல் ஆட்சியும் = பலவகையாய் வேறுபட்ட வடிவுகளிலே சிறியனவும், பெரியனவும் ஆகி விளக்கமுதுகின்ற அழகிய நெல்வயலினது ஆளுநன்மையும்;

பல்வேறு வடிவு என்றது சதுரம், வட்டம், ஆப்தம், முக்கோணம், சிலை, தாடி, முழா, ஏறுப்பு, கூன், குறள் முதலான வடிவுகளே. இவை சிறியவும், பெரியவுமாகி வரைகருப் படியமைத்தாங்கு விளங்குகின்றன என்க.

நல் அறிவு உடையோர் தொல்வினை தொடர்பால் = நல்லறிவுச்சுடரைப் பூர்வ சென்மத்தின் நல்வினைத்தொடர்பால் இயற்கையாகப்பெற்ற ஒருவர், அச்சென்மத்திலே இடையிடையிலேசெய்த தீவினைச்செய்கையும் உண்மையின் அது காரணமாக வந்த அததீவினைப்பயனின் தொடரசியாலே;

புல் அறிவு கதவி புலன் மயக்கு உறீஇ = (அற்பச்செய்கைகளைச் செய்தற்குரிய) எளிய அறிவைப்பொருத்தி (அதுகொண்டு பலதீமைகளையும் செய்து) புலன்மயக்குற்று;

காணப்படாத அறிவை புலன்மயக்குறுதன் முதலியவற்றானே காணாதல் சாலுமாதலின் “புல்லறிவு கதவிப் புலன்மயக் குறீஇ” என்று கூறினா.

சான்றோர் அருளில் தண் அளி சாராத தெளிந்தாங்கு அமையும் பெரும் புரை = (சாபாறுககிரக வல்லமைநிறைந்த) பெரியோர்கிருபை காரணமாகித் தண்ணியபாதுகாப்பை அடைந்த தெளிவுறந்து போன்று பொருந்திய பெரிய துவாரங்களுடைய;

நல்லறிவுடையோர் போன்று மலையிலே ஒளியுங்காலும் பெற்றுச்செல்பவர் தீவினைத் தொடர்பால் புல்லறிவெய்தி மலையிடைப் புரைநெறிப் போதது இருளின் சிக்கியவருமாயு சலங்குதலும், பின்னாச சான்றோர் தண்ணியுற்றங்கு வெளிநெறிப் போத்து விளங்குமாயு தெளிதலும் என்க. இதனை ஏற்ப விரித்துக்கொள்க.

மலை இடை செல்கைக்கு உரிய செய் நெறி = மலையிடையிலே செல்லுதற்குரிய நீண்ட பாதையிலே;

புக்கு உழி இருள்வது போன்று நன்கு இருண்டு = உட்புகும்போது இருள்வதுபோல் நன்றாக இருண்மும்;

போகு உழி விடிவது போன்று விடிந்த இலங்கு வியப்பும் = அந்நெறியைக் கடந்து புறத்தேசெல்லும்போது கங்குல் விடிந்த (சூரியனுதித்தாலொப்பப்) பிரகாசிக்கின்ற ஆச்சரியமும்;

உள்ளே செல்லச்செல்ல இருளின் மிகுதியும், வெளியே செல்லச்செல்ல ஒளியின் மிகுதியும் காணப்பெறுதலின் இங்ஙனம் கூறினா. இவ்வியல்பு மலைகளை ஊடறுத்துச் செல்லும் புகையிரதப்பாதைக் குழாய்வழிப் போததுளார்க்கு நனி விளங்கும். கதிருதயன் கூறப்பட்டமையின் செல்லுதல் பகலாயிற்று.

வெற்றிலை ஒத்த விளங்கு சிறு இலையும் = வெற்றிலையைக் கண்டாலொத்து விளக்கமுதுகின்ற சிறிய இலையையும்;

வெற்றிலை யொத்த தோற்றமுடையது, அதனின் சிற்றளவினது என்க. சிறு வெற்றிலை ஒத்த விளங்கு இலையும் எனக் கண்ணழித்துப் பொருள்கோடலும் சாலும். சிறு என்றமையின் முற்றிய சிறு வெற்றிலையின் ரோற்றத்தையே இதனுக் கொப்புக்கறிஞர் என்று கொள்க.

உருள் பட பச்சை ஒன்றிய முத்தின் கோப்பு என = திரட்சி பொருத்தமாயு பச்சை நிறம்வாய்த் முத்தினது கோவையென்னும்படி;

பச்சை யொன்றியமுத்தின் - இப்பொருளுகை.

தூங்கும் குறு மிளகு படர்ந்து யாத்த மான் எ(ல்)லாம் காட்சி தரு மாட்சியும் = தூங்குகின்ற சிறியமிளகு படர்ந்துசுற்றிய மாங்கனெல்லாம் காண்பாக்கினிய காட்சியைச் கொடுக்கின்ற மாட்சியும்;

பேய் தேரில் பிறங்கு காணல் தோற்று புனலில் துலங்கும் மழை = பேய்த்தேரினையும், விளங்குகின்ற காண்கண்ணே புலப்படுகின்ற நீரினையும் போன்று விளக்கமுறுகின்ற வெள்ளிய மேகங்கள்;

அணியரை தோற்றாது மறைக்கும் கோற்றமும் = சமீபத்திற் செல்வாரையும் பக்கத்திற் செல்வாக்குத் தோன்றவிடாமல் மறைக்குத் தோற்றப்பாடும்;

உம்மை தொக்கது.

கதம் என மேல் இடிந்து விழும் என வெருட்டல் செய் பிளவு கூர் கல் = திடீர் என்று அடிப்பக்கத்திற் செல்வார் தம்மேலே இடிந்து விழுந்துவிடுமென்று கருதுமாறு அச்சத்தைச் செய்கின்ற பிளவினையுடைய கூரிய கற்கள்;

வழித்து என தொட்டி என இன்ன பல என காட்டும் பண்பும் = வழித்துவிட்டாலெனவும், தோண்டிவிட்டாலெனவும், இன்னபலவாறு செய்துவிட்டாலெனவும் காண்பிக்கும் தன்மையும்;

[ஏறுவோ-ரிறங்குவோர் வெய்துயிர் பெய்தவுங் கீழுருண்-டேங்குற வீழ்ந்துதன் பியையவும் புரீஇ-யேறியு மிறங்கியுஞ் சுற்றியுந் திரும்பியு-மாரியுந் கழன்று மயக்குநெறி]

ஏறுவோர் வெய்து உயிர்ப்பு எய்தவும் = ஏறிச்செல்வோர் ஆற்றமைகாரணமாகப் பெரு மூச்சுடையவும்;

இறங்குவோர் கீழ் உருண்டு ஏங்குற வீழ்ந்து தன்பு இயையவும் புரீஇ = கீழே இறங்குவோர் அச்சமிருதியானே உருண்டு ஏங்குமாறு வீழ்ந்து தன்பததை அடையவும் புரிந்து;

ஏறுவோர் இறங்குவோர் ஆகிய இருபாலாரும் அச்சமிருதியால் இங்ஙனம் விழுந்து தன்படைவர் எனினும் அமையும்.

ஏறியும் இறங்கியும் சுற்றியும் திரும்பியும் மாறியும் சுழன்றும் மயக்கு நெறி = மேலேறியும், கீழிறங்கியும், நேரே செல்லாது வளைந்தும், பின்னாத்திரும்பியும், இவ்வகையாகச்செய்து வந்தவற்றோடு மாறுபட்டும், சூழ்ந்துசென்று சுழன்றும் (இவ்வாறமைந்திருத்தலினாலே தன்னிடைச் செல்வோரை) மயக்கஞ்செய்து மருட்டு நெறியானது;

ஏறுவோரை வெய்துயிர்த்தெய்தும் நெறி; இறங்குவோரைத் தன்புறுத்துநெறி; ஏறியும், இறங்கியும், சுற்றியும், பிறவாறும் அமைந்து மயக்கும் நெறி என்க.

'நெடுகவும் புறப்பட்ட இடத்தையே நெறிப்பட்டு காட்டும் சூழ்ச்சியும் = நெடுகச் சென்றும் தன்னிடைச் செல்வோர்தமக்கு அவர்புறப்பட்ட இடத்தையே ஒழுங்குபட்டுக் காண்பிக்கும் உதவிரமும்;

எடுத்து வீசி எறிந்தாங்கு வீழ்ந்து கிடந்து விளங்கு பருஉ கற்களின் = கையினால் எடுத்து நெடுகச்செல்லுமாறு வீசியெறிந்து குறிப்பிட்ட அவவிடத்தில் விழுந்திருந்தாலொத்து விளங்குகின்ற பெரிய கற்களிலே;

அழுந்த படு குழி எ(ல்)லாம் = (நீர் வீழ்ச்சி முதலிய காரணங்களாலுண்டாகிய) அழுந்தப்பட்ட குழிகள் எல்லாம்;

அங் வீனையோன் செய் செய்கையில் திகழ்ந்த என சிறந்திட = அழகிய சிற்பாசாரியன், ஞாபகத்தைத் தொழில் வன்மையானே விளங்குகின்றன என்று கூறுமாறு விசேடமடைந்திட;

ஒல் என வீழ் அருவி = ஒல்லென்னும் ஓசைபட அக்கற்களிலே விழுவின்ற அருவி பாண்டி.

மேவு கற்களை குறு மணல் ஆக்கிக் கொடுக்கும் கொலமும் = தனது செய்கையிற் பொருந்துகின்ற கற்களைச் சிறிய மணலாகச் செய்துகொடுக்கும் அழகும்;

கூடி. பொலிந்த இலங்கும் குறிஞ்சி சால் நமது வெற்பு = பொருந்திப் பொலிவுற்று விளக்கமுறும் குறிஞ்சியொழுக்கம் நிறைந்த நமது வாழ்க்கைக்குரிய மலையிலே;

அமை மழையில் = (உச்சியினும் பக்கங்களினும்) பொருந்தியிருக்கின்ற மேகங்களில்;

வெய்யோன் செம் கதிர் ஊடு சென்று = சூரியனது சிவந்தகிரணங்கள் நடுவிற்புகுந்து;

சூரியகிரணம் மலையைமூடியுள்ள மேகங்களிற் படிந்து என்றபடி.

அவற்றை ஒள்ளிய வெள்ளி டீடு கெழு பொன் மணி தம்மில் பிறங்கும் கோடுகள் ஆக்கியும் = அம்மலைகளை வெண்மை வாய்ந்த வெள்ளியும், பெருமை நிறைந்த பொன்னும், இரத்தினங்களும் ஆகிய இவைகளைப்போல விளங்கும் மலைகளாகச் செய்தும்;

வெண்மையை வெள்ளிகாட்டலின் மணியையும் அவ்வெண்மைதரு முத்தென்றல் பொருந்தாது.

மலையிற்படிந்துள்ள மேகங்களிலே சூரியகிரணம் பாய்தலின் வெள்ளி, பொன், மணி முதலியவற்றினாகிய மலைகளபோலத் தோற்றம்பெறுதலான இங்ஙனம் வருணித்தார். சூரிய கிரணம் மேகம்போன்ற புனல்செறி பொருள்களிற் படியுங்காற் பல் நிறங்களுயுங் காட்டும். வானவில்லை நோக்குழி ஏழுபிரதான நிறங்களைக் காணலாம். இந்நிறங்கள் சூரிய கிரணங்களுக்கியல்பாயுள்ளனவென்றும், பூக்கள் முதலியன எந்நிறக் கிரணத்தை அதிகமாகக் கிரகித்துக் கொள்ளுமோ அந்நிறத்தோற்றமே பெறுமென்றுங் கூறுப. சூரியன இவர்த்துசெல்லும் ஒற்றையாழித்தேர் ஏழுசூழிகரைகள் பூட்டப்பெற்றதென்று பண்டையோர் சொல்லிவந்த கூற்றின் கருத்தும் ஆராயற்பாலது.

கொள்ளை வண்டு ஒலிக்கும் பல் நிற மலரினும் பல்லவம் தம்மினும் மெல் பணி துளி மிசை மேய் பாய்ந்து = மிகுதியாகிய வண்டுகள் சப்திக்கின்ற பலநிறப் பூக்களிலும் பலதளிர் களிலும் வாய்ந்திருக்கும் மெல்லிய பணித்துளிகளினமேலே (அக்கதிரவன கிரணங்கள்) சென்றுபாய்ந்து;

கொள்ளைவண்டு-தேனைக் கொள்ளையாடி (த்திருடி) உண்ணும் வண்டு என்றமாம். கதிரவன்கிரணங்கள் சென்றுபாயும் கடுப்பின்மிகுதிதோன்ற “மேய்” என்றனபெரித்தது. மலர்முதலியனவெல்லாம் பன்னிறத்தோற்றம்பெறும் வியப்பை விரைந்துபுலப்படுத்தி நெஞ்சின்கண் நீண்டு பதியவைத்தற்குமாம்.

அவற்றை = மலரும் தளிர்களுமாகிய அவைகளுக்கு;

அவற்றை என்பது “அறிவுடையதனை னவளைக்காட் டென்றானே”, “தெனவையைக் காட்டி விடும்” என்றற்கு வந்த உருபுமயக்கம்.

முத்து என மணி என முளரி கெழு பவளம் = கொத்து என மருட்டல் செய் கோலம் கூட்டியும் = முத்து எனவும், நீலமணி எனவும், செந்நிறம் விளங்கப்பெற்ற பவளக்கொத்து எனவும் கண்டாரை மயக்கும் ஆற்றலுக்கொண்டு செய்துவருதற்கேற்ற கோலங்களைக் கூடுமாறு செய்தும்;

மணியை நவரத்தினமென்றல் பொருந்தாது; முத்து, பவளம் என விதந்து கூறப்படுதலின்.

வரும் அமையத்து = இக்காட்சியெல்லாம் ஒருங்குபொருந்தியருகின்ற வைகறைப்பொழுதினாலே;

சூரியநிறின் கிரணங்கள் இங்ஙனமெல்லாம் செய்தனவென்று கூறுதலின் வைகறைப் பொழுது கூறப்பட்டது. வைகறை விடியலுக்கு முன்னுள்ளபொழுது. “வைகறை யாறத்து வாரணம் தழிந்தி”, “வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து” என்பன இலப்பதிராகம்.

குறிஞ்சி-கூடர் யாம மென்மனார் புலவர்” என்றதற்கேற்ப இப்பசியும், கார்த்திகையுமாயி கூதிர்ப்பருவத்தின் இடையாமமே சிறுபொழுதாக இருப்பவும்; மருதத்திற்குரிய வைகறையைக் கூறியது குற்றமே எனில், அற்றன்று; என்ன? அக்காலத்துத் தட்பவெப்பங்களுக்கேற்ற தன்மை மனசில் நிகழப்பெறின் அதுபொழுது புணர்ச்சி தோன்றப்பெறும் என்பதுவே கருத்தாகலானும்; இதுகருதியே “கிணையக் குறுதலும்” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்கள் எழுந்தனவென்பது துண்ணறிவாளர் தமக்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த துணிபாதலானும்; நக்கிரும், இந்திணையுள்ளும் களவு நிகழப்பெறும் என்ற துணுக்கம் இத்தகையவற்றால் ஆதரிக்கப்படுதலானும்; “எந்நில மருவகிற் றவும் புள்ளும்” என்றாவகெழுந்த சூத்திரத்தினுட்பொருள் இதுபொழுதே தெற்றென வெளிப்படுதலானும் பிறவாற்றாறுமென்க.

“துணையு மாலு தன்னுதல் காணு” எனக் குறிஞ்சிகு மாலுவந்தமையும் நோக்கற்பாலது.

நீ மகள் முகம் நோக்கி = செவிலித்தாயர் ஆகிய நீவிர் தலைமகளின் முகத்தைப்பார்த்து; எம் குறு மகளே = (நற்றாய் முதலிய) எங்கட்குரிய குறியமகளே;

நற்றாய் முதலியோரோ பெருமையும், அவர்தமக்கு இவ்வியலபின் வந்து பிறந்தனளே என்றுகருதும் சிறுமையும் தோன்ற “எம்” என்றும்; இவ்வனம் புலன்வேறுபடுத்தற்குரிய பருவம்பெருதாள் இவ்வனமாயினளே என்று கருதிய வியப்பும், கொதிப்பும் பெறுதலுப்பலப் படுத்தக் “குறுமகளே” என்றும் கூறினார். எம்மகளே, குறுமகளே என்க.

மனைக்கு விளக்கு ஆகிய மகவலம் கொடிச்சி = இல்லத்திற்கு இல்லறத்தை வளர்க்கவந்த விளக்கொத்த நன்மையமைந்த குறமகளே;

கொடிச்சி-குறிஞ்சிசிலப்பெண், குறத்தி.

தனக்கு நிகர் இல்லாய் = தன்னை ஒப்பப் பிறிதொருவரில்லாச் சிறப்புடையவளே;

செவிலி அழைத்தும் தலைமகள் பேசாது மவுனமாயிருந்தமையைக் காட்டொழு இவ்வனம் பன்முறையும் விளித்தாள்.

“எங்குறு மகளே * * * தனக்குநிக ரில்லாய்” என்னும் (50-52) அடித்தொடர்கள் உரையை நெறிப்படுத்துமாறு ஒருங்குகூட்டி இவ்வனம் வைத்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டன.

“மந்தலக் கொடிச்சி” என்றமையாற் றலையினது இன்றியமையாமை விளக்கப் பட்டது.

துஞ்சு அமர் இருள் எ(ல்)லாம் தொலைந்து அழிந்தன்று = நித்திரை செய்தற்பொருட்டு ஈண்டுப் பொருந்திய இருள் எல்லாம் சென்று முடிவாயது;

கதிரவன்மூலமாகப் பகலெக்கொடுத்து எல்லாச்சீவராசிகளையும் முயலுமாறும், இருளைக் கொடுத்துத் துஞ்சுமாறும் செய்துவருகின்றான் இறைவன் என்பது போதரத் “துஞ்சும ரிருள்” என்றார். விடியலினமிகுதியைக் காட்டிதற்பொருட்டுத் “தொலைந்தழிற் தனறே” என்றும் கூறினார். “முன்னனைத் தெழுத்தே” என்றாவது “இருளெல்லாம் தொலைந்தழிற் தன்று” என்பதும் மயக்கிற்று.

[குக்க வென்றது கோழியும்] கோழியும் குக்க என்றது = கோழிகளும் குக்க என்று கூவின;

இவ்வண்ணமே அள்ளாரன்மூலனாருங் கூறுதலின் இவ்வடி மேற்கோள் என்க.

[பலக்-டோகைவிரித் தகவின மஞ்ஞையும்] மஞ்ஞையும் பல கண் தோகை விரித்து அகவின = மயில்களும் பல கண்களையுடைய (சுருக்கப்பெற்ற) தோகையை விரித்துக்கொண்டு ஆடின;

அகவின-கூவின என்றமாம். கோழிகூவும் வைகறைமுதலிய யாமங்களிலே மயில் கூறுங் கூவுதல் இயற்கை. ஆயினும் அங்ஙனங்கூவுழியெல்லாம் தோகையை விரித்துக்கொண்டு ஆடினவற்றன்று. “சுன்ன ருமலர்ப் பொதும்பரிற் களமயி லகவும்” என்பது ஐந்தாம், “சுன்ன

மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி.....தானுந்தன் பொல்லாக் கிறைகவிரித் தாடலுற்றதே” * * * ” என்றார்க்கு மயின்முதலியன ஆரும்பொழுது தஞ்சிறைகை விரித்துக்கொள்வது வழக்கம். இனி மயில்கள் கார்முசிலைக் கண்டவிடத்தே களிப்பெய்தி ஆடுதல் வழக்கமாதலின் வைகறையாமத்தினும் கார்முசில் காணப்பெறுமோவென்றிற் கூறிக்காலுமாதலின் எப்பொழுதிலும் பெறுமென்க.

[பைருசிறைப்-பறவைகள் செவிறுகர் பயனும் விளைத்தன] பை சிறை பறவைகளும் செவிறுகர் பயன் விளைத்தன = பசிய சிறுகளையுடைய பட்சிசாலங்களும் (செவிக்கொண்டிருக்கின்ற) பிரயோசனமிருந்த இன்னிசைகளைப் பாடுவதால் அப்பாடுதலைக்கேட்ட) செவிகள் துய்த்தற்றூரிய நல்லின்பத்தை உண்டாக்கின;

இவ்வெறினையுரிசெனெல்லாம் இன்பத்தை விளைவித்துவரவும், உயர்திணையளாகிய மட்டும் துன்பத்தை விளைத்துவருகின்றய என்று குறிப்பித்தாளுமாம்.

நீய = (இவ்வளமாகவும்) நீதான்;

[உண்ணவு முண்ணு யுடுக்கவு முடாய்-புணையவும் புனையப் புலன்வேறு படுத்தனை] புலன்வேறு படுத்தனை உண்ணவும் உண்ணும் உடுக்கவும் உடாய் புனையவும் புனையப் = நின்னறிவினை வேறுவிடயத்திற் செலுத்தினையாகி (அச்செலுத்திய காரணத்தானே) உண்ணுகின்றயுமில்லை, உடுக்கின்றயுமில்லை, (ஆபரணங்களை) அணிகின்றயுமில்லை;

உண்ணல், உடுத்தல், புனைதல்களை அறவே ஒழிக்கனவல்லன்; வேண்டிய அத்தனையளவு செய்கின்றனவல்லையென்பது கருத்தது. அவ்வனம் உண்ணுமை முதலியவற்றையுள்ளவாகுங் கொடுமை தோன்றற்பொருட்டு “உண்ணவும்”, “உடுக்கவும்”, “புனையவும்” என்னும் அடைகள் புணர்த்தப்பட்டன.

இனையை ஆயினும் = இத்தன்மைகளை உடையவளாகினை என்றலும்;

வைகறை தன்னினும் எழாஅயாகி = இந்த விடியற்காலத்திலேனும் துயினீத்தெழாதவளாகி;

உண்ணுமைமுதலியவற்றை மேற்கொண்டு புலன்வேறுபடுத்திய செய்கைகளை “இனையை” என்றது குறிக்கும். “எவ்வுறுமகளை” என்றகளை சான்றிக் கூறினும் அமையும்; என்னே? அவற்றைபெல்லாம் செய்யாபெனினும் இவ்வைகறையில் எழுதலாவது செய்தல் கூடாதா என்றதைப் புலப்படுத்திநின்றவியென்க. இந்நேரே இகனையடுத்து மேலிருந்தனவற்றையுஞ்சேகதுக்கொள்ளலாம். வைகறையில் துயில் கடுமையானதாக்கு எல்லாவாக்கமும் ஓய்வுற்றறியும் எனபவாகலின் இவ்வுகொன்றையேனுஞ் செய்துதினென்க.

இருந்த ஏகவி விம்மி குறுக உயித்த குணம் பிறிது ஆகினை = விழித்திருந்து நிகைத்துப் பொருமி மெல்லெனமுச்சுவிட்டிக் குணம்பெறுபட்டனை;

இருந்த-உட்கார்த்தமாம். இருள் புலாந்துவிடியும் காலமாதலின் உட்கார்த்திருப்பினும் சுண்டுகொள்ளலாமென்க. தலைமகனை இனி எவ்வாறு அடைதல் கூடுமென்று எங்கினுள்; அவவேக்கங்காரணமாகப் பொருமலுண்டாயிற்று; பொருமல்காரணமாகப் பெருமூச்சுவிடற செவிலி அறியுமென்றார்க்கு குறுகவுயித்தனன்.

இணங்கிலை என்று உரைத்து = இயல்போடு பொருந்துகின்றயில்லை என்றுகூறி;

நல்வழிக்கு நாளடைவில் திருந்திவருவாளென்று காத்திருந்தமை இக்கூற்றாற்புலப்படுத்தப்பட்டது.

(பாங்கி செவிலியை நோக்கி “நீ தலைவிக்கு * எவ்வுறுமகளை * * * * * இணங்கிலை” என்று கூறினாய்” என்றனன் என்க.)

இணங்காத்தன்மையால்;

அணங்கு உற்றனன் என்று = தெய்வத்தார் பிடிக்கப்பட்டனனோ என்றுகருதி;

அணங்கு-வருத்துந்தெய்வம்.

“வேயின் மென்றோண் மெலிதொளி வாடி வியிழிந்தாய்—பாயின் மேலை பண்டைய
நல்லன பவனசெவவி—யாயின் வீசு நமராக கமரன்சிற நமபலகான்—சேயின் தாட்சியிற்
பட்டன னாமித திருநகிலழியே” எனபது விருக்கோகையா (12-ம் செய்யுள்.)

உண்ணை காட்டுதல் அல்லது அனா லு உண்ணை (இல்கொண்டி) அறியமாட்டாது
(உண்பதவல்லாரைப் பெறுதற்பொருட்டு மின்) அல்லது (அனஞ் கிடைக்கப்பெறுமை
யால்) துன்பமுறம்.

துன்பகலின் மிகுதியும், அகலிசை கசகலிசை எனியதும் அறியாத அருந்த
வெளிமையுந் தோன்ற “உரு” என்றனம்படுத்தல். “எனவே வெறியாட்டயாதத ஒருபபட்
டமை அறியப்படுவது எனபதுபொருள்.

[கட்டிணை கழங்கிணை மொட்டையோ ருணாகக்] மெட்டையோ கட்டிணை கழங்கிணை
உணாதத—கட்டுருதலிபவருவல் சட்டிக் குறியுண்டொகா கட்டிணை, கழங்கிணை இவன்
அணங்குதர மனனதுகூற;

கட்டு எனபது சிறுமுறங்கிலே கொட்டியபாக்கம் ஒருவகைகூற. இகருறியாப்
பவன கட்டிசை (கட்டிலிசை) எனப்படுவது நெருக்கையாரிற் கட்டிலிசைகூறல் என்
றுருதுரைச்செய்யுள் (255) கோகதூச. “கட்டிலிசை கட்டிசை 111 காசுற் சாக்கல்
பிடிக்கெறிபா—வேரா விவிவிதிரா கொசில்கா கைகொயப கொயிரமுடைய கொன்ன
ருள்” எனஹம் பாசாழும் நோக்கற்பாலது.

கழகு எனபது வெறியாட்டாளருடல். “அறவை கோது கொடுபொரு குறிமிச—
சிறுமை நூற்றிய பல்லிலை கருங்கோ லா நவ சரியு முருவாய் மெய்கூறல் மாதோ கழங்கின
நிப்பம்”, என வருதல்கொண்டு கழங்குற குறிகூறல் எனவேயுள் என்க.

வேலும், கட்டிலிசையும் முணாபே கட்டிலிசை, கட்டிலையும் ஒட்டியுண்பவாக
ளாதலின் அறவரை ஒட்டியோ என்று கூறினா முட்டியகா பூசிக்கயருமெய்வம் ஒட்
டியாகவே எனப்படும்.

நாளும் விரையும் நாள லா சிற் ற நாளவு அற ியம் குடும்பம் பிடு பரவியும்
துபம்—நூற்பயையும், வாசனத்திரவிய நூல், அறவந்த லு திரைநகம் நிறைவு
பெறக் கொடுத்தல், வழிபட்டல், சித்தகல், அறவந்த லு வல் சலியுறுத்தல்,

“நறையும் விரையும் மோகியு” என்ற குறிப்பா பக்தாட்குந் “நூபங்குளம்,
சுந்தன் முதலியனவுகொடுத்தல்” என்றனா சேனாயிசு பார

குடநதம்பட்டு—வழிபட்டி; உணங்கல் டி கொற்றம். (நட எனபது கட்டுவனபது
போல வளவையுணர்த்துவதோ டிசெய்யவாய்க் என அகச்சொற்கையிற் பெயருமாம்.
“குடநதம் பட்டுக் கொழுல்லா சித்தி” எனபது சிறுமுருகுதரம்பட்டை.

பல வேறு கட்டுவது புறத்தருகிலுள்ள பல்லவக்கோயில்களையுடைய நின்வழிபடு
தெய்வங்கள் நன்கருத்தைப் பூதிசெய்யவில்லை,

போகது அறிகிலவாய வருத்தது—தலைமக்களுக்கும் நோயைப் போககுதற்கேற்றதொரு
வழியை அறியாதனையாகி வருத்தமுதுகின்றாய்;

யான் அதுதூக்கம் வாயிலை அறிதவல் என்றபடி. மனனே—அசை.

மலை மொழி கேட்டிசை—பொருள் நிரம்பாத எளியேனது மலைச்சொல்லையுங் கேட்
டருள்வாயாக;

அன்புகாட்டிக், கேட்டிற்கும், சின்வாநிருக்கதற்கும், குற்றம்பொறுத்ததற்கும் வேண்டி
மலைமொழியென்று கூறினான். மலைமொழி என்றமையானும், அறத்தோடுகிறதற்கு வந்த
மையானும் சொல்பவன்பாங்கி கேட்பவன்செவிலி என்பது பெற்றும்.

இது முதலாகப் பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தோடு நிற்கின்றான் என்பது கூறப்படும்.

மாயோய் = பெண்ணே;

கரியாளே என்றுமாம். முல்லைப்பாட்டு 21ம் அடி. “பருவர லெவ்வங் களோம யோயென்” என்றன்கண்ணுள்ள “மாயோய்” என்பதற்கு “மாமை நிறத்தையுடையோளே” என நச்சினாககினியர் பொருள்கூறினா.

வேய் சூழ் வேலி செம் திறை பை கதிர் = மூங்கில்கூழ்ந்த வேலியையுடைய புனத்தின் கண்ணே செவ்வியதிறையினது பசிய கதிகளை;

செந்திறை—திறையின் விசேடமுமாம். “பைக்கதிர்” என்றார் முற்றுநகரமும் காவல் செய்தவருதல் தலைமகளின் கடமையென்பது தோன்றற்பொருட்டென்க.

மாவும் புள்ளும் வெளவாது ஒசசி படு சுடா அமையதது எம் இல் படர்ந்து குறுகுதிர் = விலங்கும், பறவையும் கவாந்துசெல்லாமல் அவற்றையோட்டிப் புனங்காத்துக் கதிராவன் அஸ்த மிககுடகாலத்திலே எமது இல்லதனதச்சென்றடைவீராக;

“நறகோட் சிறுதினைப் படுபு னோப்பி—யெற்பட வருதிய ரெனக்” விடுதலில்” என்ற பது குறிஞ்சிப்பாட்டு. “படுசுடரையம்” குறிஞ்சிக்கு வந்தது. இவ்வாறே குறிஞ்சிப்பாட்டில் 230ம் அடி. “துணை இய மலை தன்னுதல் காணுத” எனவந்தமை காண்க. “நிலனொருவரு மயங்குத லின்றென மொழிப்” (தொல். அகத்திறையில, கு. 12.) எனவே காலமீரண்டும் பெறும் எனக்கூறினாராயிற்று.

இது கொள்க என்ன = இவ்வொழிலைக் கைக்கொள்வீராக என்று;

கொள்கவென விகாரம்.

விடுத்த ஞான்று = எங்கோப் போகவிட்ட அந்த நாளிலே;

யாம அடுத்த தும் சொல் கொ(ண்)டு = யாங்கள் பொருந்திய உமது சொல்லை ஏற்றுக் கொண்டு;

யாம் என்பது தலைமகளையும், பாங்கியாகிய தன்னையும் குறிக்கும். செவிலியிட்ட சட்டளை யும் இப்பலிருவாதமகேயாம். “தும்” என்பது நறறையையும் அடக்கியது. இன்றோன்ன வறறை வழுபெனக்கொள்ளற்க. வேறு விதிகளுமுண்டு; விரிககிற்பெருகும்.

மேயினம் ஆக = (புனங்காததற்பொருட்டு ஆண்டு யானும், தலைவியும்) சென்றேமாக;

(“ஆககமைநது விளங்கும்—காட்சி முற்றவுந் கண்களித்தது நோக்கி—யெம்மையு முறத்தினி திருநதேம்” என்ற 63-70ம் அடிகள் பின்னாககூட்டப்படும்.)

ஒரு பால் = ஒரு பக்கத்திலே;

உரல் மிசை பனைபடு துண்டம் பதித்தாங்கு அமை கால் = உரல்களுக்கு மேலே (துனியு மடியுந் தறிக்கப்பட்ட) பனநதுண்டங்களைப் பதித்தவைததாலொத்துப் பொருந்திய கால்களையும்;

முறம் செவி = சனகொதத செவிகளையும்;

முறததைப் புடைததுகொண்டிருப்பதுபோல் செவிகளிரண்டையும் அசைத்துக்கொண் டிருக்குமென்க; என்ன? செவிக்குவமையாகிய முறத்தின்றொழில்தவாகலின்.

சிறு கண = சிறிய கண்களையும்;

பெரு வடிவு யாளை = பெரிய உருவத்தினையுமுடைய களிருளது;

நெல் தரு வேட்டையல் = (தனது பிடிக்கு) நெல்லுக்கொடுவதா தருதற்கெழுந்த விருப் பததால்;

(90ம் அடியிலுள்ள “நெற்றரு வேட்டை” என்பது நண்டுக் கூட்டப்பட்டது.)

அம் தூம்பு ஓத்த அணர் துதிக்கைத்தாய் = (நீர்வந்துவிழும்) அழகிய சல்தாரையை யொத்த மேலெடுத்த துதிக்கையையுடையதாய்;

எடுத்தசெவியை அணர்ச்செவியென்று வழங்குதல்போல அணர் துதிக்கை என்னார்.

இடை அறவுபடாது சோ என பொழிதலின் = இடையிலே ஒய்த்தவிடாது மேகம் சோ என்னும் ஒசையுண்டாகப் பொழிந்துவருதலான;

வாரி மனழ பெற்றீது = உண்டாகிய வருவாயாகும் மழைநீரைப் பெற்று;

தனக்கமைந்துள்ள மதவூற்றுப்பெருக்கோடு இதனையும் பெற்றதென்க.

சிலம்பும் சிலம்புற சிலம்பி = மலையும் அசையுமாறு ஒலித்தலைச்செய்து;

அதன் வனம் சேர்த்து எஃகு = அம்மலைக்குரிய வனங்களை யெல்லாம் ஒருங்குசேர்த்து நிரட்டியெடுத்து;

எடுக்கும் விரைவு தோன்ற “எஃகு” என்றனபெடுத்தது. “தலையு மாகமுந் தாளுந் தழீஇயத-னிலேநி லாதிநை நின்றது போலவே-மலையி னுள்ள வெலாங்கொண்டு மண்டலால்” என்பதிராமாவதாரம்.

நறவம் அருந்தி = ஆண்டமைந்த கண்ணைக்குடித்து;

“அருந்தி” என்றாரேனும் அனாவிற்பெண்பதே கருத்தாகக்கொள்க. “வாக்கு தேனுந் மாக்களை மாணுமே” என்றார் கம்பரும்.

நான் மலர் அமைவர குடி = அன்றலாந்த பூக்கள் எல்லாவற்றையும் பொருந்துமாறு குடிக்கொண்டு;

பொருந்து சாந்து அரைத்து குழம்பு கொண்டு பூசி = தன்னிடத்திலே பொருந்திய சந்தனமாததை (த்தனது இருமருங்கிலும் அமைந்துள்ள பாரைகளிலே அலைகளாகிய கரங்களைக்கொண்டு) அரைத்து அதனாலுண்டாகும் குழம்பைக்கொண்டு மெய்யெல்லாம் பூசிக்கொண்டு;

[விரைந்தலை பார்ப்பிக் கரைத்துக் கரையும்] விரைந்து அலை பார்ப்பி கரையும் கரைத்து உக = விரைவினோடு அலைகளே விரிந்து இருமருங்குக்கரையும் கரைந்து உதிரவும்;

கரைந்து-ஒலித்து, இரைந்துமாம்.

ஒல் என ஒடும் ஒன் அருவி நீத்தத்து அல்லல் அடைந்து எகி = ஒல் என்றும் ஒசையைச் செய்துகொண்டு விரைந்துசெல்லிற் ஒள்ளிய கிறம்வாய்ந்த அருவியின்வெள்ளத்தைக் கடந்து செல்லும் ஆற்றலில்லாத காரணத்தானே துன்பமுற்றும் அவாவின்மிகுதியாற் சென்றது;

பிடிக்கு நெற்றருவேட்டைக் மிககூர்ந்தமையின் அவநனம் சென்றதென்க.

அக்கரை சார்ந்து = யாற்றின் மறுகரையை அடைந்து;

ஆறுதல்பெற்றமை தோன்றச் “சார்ந்து” என்றார். இக்கரைமாட்டு அஃதினமையின் அவ்வனமெல்லாம் அரிதினமுயன்று அக்கரை சார்ந்ததென்க.

மயில் கூத்து ஆடும் குயின் அகடு சேண்டு வளா காம்பு = (காமேகத்தைக்கண்டு களிப்பு மிகுதியால்) தோகைகள் கூடதாடுகின்ற (அச்சோலையின் உச்சியிலுள்ள) மேகங்களின் வயிற்றைக்கிழித்துக்கொண்டு வளாகின்ற மூலகிலானது;

அடுக்கல் படி என கிடக்கும் பாம்பினை வருத்த = மெல்ல எழும்பிய மலைப்பகுதிக்கு ஏறிச் செல்லும் படியொப்ப அமைந்துகிடக்கும் பாம்பினைத் தாக்கிவருத்தவும்;

அதன் மிசை ஏறி படர்ந்தும் ஆமா குழுட திரள் துடும் என அருவியின் வீழ்தர = அப் படியெனக் கிடக்கும் பாம்பின்மேலே ஏறிச்செல்லும் காட்டுப்பசுவின் கூட்டம் துடும் என்னும் ஒசையுண்டாக ஆற்றில் விழும்படி; (அப்பாம்பானது);

ஆழ்ந்துபடு பாரை மிசை வீழ்த்து துடித்து அயர்ந்து வெயது உயிர்ந்து அடங்கை ஆழ்ந்துபட்ட பாரைமேலே விழுந்து அவ்விழுகை தாக்குதல் ஆற்றாது துடிப்புற்றமெய் சேர்ந்து பெருமூச்செறிந்து உணர்ச்சிகெட்டு இறந்தாலொத்தடங்கியிருக்கவும்;

வரை அமை மந்தி மான் தாவி ஓட = மலையிருந்த மந்திகள் (இவற்றால் அச்சமுற்று) மரங்களையுயிற்றி ஏறிச்செல்லவும்;

வால் வெண் கவரிமா அயல் பாய = வாலிலே வெண்மைநிறம்பொருந்திய கவரிமார்கள் ஆண்டிருந்து அயலிடங்களிற் பாய்ந்துசெல்லவும்;

மந்தியின் ஒட்டக்கூறியவர் கவரியின் பாய்ச்சலைமட்டும் கூறியதால் அதின் ஒட்டம் காணற்கரிய வேகமுடைத்தெனப் புலப்படுத்தினா

கை கொடு வாங்கி விடுதலும் = துதிகையால் எட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு வளைத்து நெல்லை எடுத்துக்கொண்டு விடுதலும்;

களிறு நெற்கொடுநருவேட்கையின் நீத்தத்தக்கடாது அக்கரைசார்த்து காம்பை வளைத்துவிட்டது. வளைத்துவிடப்பட்ட காம்பு அடுக்கற்படியெனக்கிடக்கும் பாம்பினைத் தாக்கி வருத்திற்று. தாக்கப்பெற்றபாம்பு பாறையிரைவிழுது துடித்து அடங்கிற்று. அப் பாம்பின்மேற் படரும் ஆமாக்கள அருவியில் விழுந்தன. இவ்வாறெக்கண்ட மந்திகள் மரங்கள் மேற் சென்றன. கவரிமாண்களும் அயற்புறம் பாய்ந்தன என்க. இந்நிகழ்ச்சி அவ்வரையின ஒருபகுதியில் நடந்ததென்க.

நன்கு கிடந்த உள்ளுறை வருமாறு:—

களிறு தலைமகளுகவும், பிடி தலைமகளாகவும், நெற்றருவேட்கையில் அருவிதாண்டி அல்லுற்றமை களவுப்புணாச்சியாலாகும் இனபத்தைத் தலைமகளுக்கு அளிக்கவருபோழ்து உற்ற உறுதிகளாகவும், நெல்லை வாங்கிவிடுதல் களவாலின்பமெய்தற கியலாமைகண்டு அதனை விட்டுவிடுதலாகவும், பாம்பும், ஆமாவும் தாக்கப்பெறுதல் எதிலாகாதும் அம்பலும், அலரும் அறத்தொடுநின்றலாற்றுககுண்டு சிதறிப்போந்தனவாகவும் கொள்க.

இதனை இறைச்சியின்பாற் படுப்பாருமுனர். அது பொருந்தாதென்பது உய்த்துணர்ந் பாலது.

மற்று ஒரு பாலில் = பிற்தொருபக்கத்திலே;

என்றது இக்கரையை.

பொன் சொரி மலரொடு பொலிந்து தழை வேங்கையை புலி என செத்து = பொண்ணிச் சொரிந்தாலொத்த மலரொடுவிளங்கித்தழைத்த வேங்கைமரத்தைப் புலியென்று கருதி;

செத்து—சாதேகப்பட்டது. இவ்வாறும் வேங்கையைக்கண்டு இது புலியோ பிற்தொன்றே என்று ஐயப்படாமல் புலியென நினைந்துகொண்டமையால் கருதி என்று பொருள் உரைக்கப் பட்டது.

தன் பொருந்து காதல் பிடி மருண்டு இரங்கி பெரும் பேது உதீஇ = களிற்றின் காதலுக் குரிய பெண்யானை மருண்டு வருந்தி மிக்க மதிமயக்கமுறது;

பேது—மதிமயக்கம். மயக்கின் நீட்சியும் பிறவுந்தோன்ற “பெரும்பே துதீஇ” எனப் பட்டது. அனபெடையும் இதுகருதிப்போலும்.

கன்று கை அணைத்து குன்று புடை கதுவலை = தனது கன்றைத் துதிகையால் அணைத் துக்கொண்டு சிறுமலைகளின் பக்கத்திற்சென்று பொருந்துதலை;

கொடும் கூட குறுங்கல் களிற் என கொண்டு பாய்ந்து நெடும் கை வருந்தி நின்ற அழிந்து இரங்கும் வரி புலி கண்டு = வளைந்த கூருள்ள சிறியகல்லை யானையென்று உட்கொண்டு பாய்ந்து அதனை அறைந்தமையானே நீண்ட கை வருந்தி நிலைபெற்று மனமழிந்து துன்புறும் வரிகளையுடைய புலியானது கண்டு;

அறையுக்காலையிற் கைநீண்டு நகம் முதலியன விரியப்பெறும் இயல்புநோக்கி “நெடுங் கை” என்றா.

மயங்கி வெரீஇ அறற்றலும் = மயக்கங்கொண்டு அஞ்சிச் சந்தித்தலும் ஆகி;

வேங்கைமரத்தைக் கண்டயானை புலியென்றஞ்சிக் கன்றணைத்துக் குன்றுபுடைச்சென்றது. கூர்க்கல்லை யானையென்றுகருதி அறைந்துவருந்தியபுலி அப்பிடியைக்கண்டும் அருந் திற்று என்க.

இதன்பால் அமைந்துகிடக்கும் உன்னுறை வருமாறு:—வேட்கைமரம் தலைமகனாகவும்; கன்று தலைமகனாகவும், அமராததழியல் யானைகளுது விலையாகவும் தலைமகனாகவும், தலைமகனாகவும் புணர்ச்சி தகாவதாகவும், அமராததழியல் புலியெனமருண்டது அகவிரகா புணர்ச்சியையும் கேட்டசெவிலி வெருட்கொண்டதாவும், பிடி தன்னைதரு குறுபுடைகொண்டது செவிலி தலைமகனை இறச்செறிதகாசுவா, பிடியைக்கண்டு புலி அஞ்சல் இறச்செறித்தசெவிலியைத் தலைமகனாகண்டு அஞ்சுவதாவும் கொள்க.

இனி நெறநருவானசென்ற கரிநீரின் படியாக இதனைக்கொண்டு வேறபொருளுக கூறுப. அந்நெற உன்னுறைக்குச் சரியாதாவாண்மையான பிறவாற்றலும் கூற்றிலல் மென்க.

ஆக அமைந்து விளங்கும் கட்டி முறையும் அந்நீரின் போகி எம்மையும் மறந்து இனிது இருந்தேம் = (விந்தலும், அரண்மனை) ஆகவும் தபாற்றும் பொருத்திலானதும் கட்டிமுழுதையும் கண்டுகளிக்கும்வண்ணம்பாதித்தும் வகையாகவும் ஆகிதுபெற்றிருந்தேம்;

(69 70ம் அடிகள் இவ்வித சோகக் பெற்றன)

இருந்த பின்னா = இவ்வாறு இனிபிருந்தபின்னா;

மருந்து அ(ன்)ன அன்னாய் — தேவமுனைப்பொத்த காயே;

மருந்தின் சுவையையும், அடையும் பயனையும் எடுத்துக்கூறிப் பிணிகுதமுருதகாகிலும் அமையும்.

மலா கொய் வேட்கை பிடா பிடித்து உரக்கின் = பூக்கொய்வதற்குண்டாகிய விருப்பமானது எவ்வகை பிடாரியைப் பிடித்துக் கண்டுள்ளேனே;

தென்னீர் சுனையில்கண்ட நீர் நீலம் — தெனியுந் நீரையுடைய தடாகத்தின்கண்ணே விழியொத்துத்தோன்றும் தன்மையையுடைய நீலமெனும்;

கண்டீர் என்று பிரித்தும் பொருள்கூறுவா.

எனது விளக்கு ஒத்த காதன்கை மலா — எடுத்தவிளக்கொப்பச் சிவந்தோங்கிய கை மலரும்;

கோழ் அரை சாநின் பூ கேட்குளிர் தழை வழுவுழிப்பான் அரையினையுடைய சந்நமரத்தினது பொல்வொடுகூடிய நிறமவிளக்கப்பெற்ற குளிர்ச்சிபொருளிய களையும;

இன்ன பல கொய்து = ஆகிய இவற்றையும, இவைபோன்ற பலவற்றையும் பறித்து;

நல்ல நீர் பாறை மிசை நீரல் பட பரப்பி = (மலையெய்க்கு முதலியவற்றை கழுவுபெற்று) நல்ல இயல்புவாய்ந்த கற்பாறையினை (அப்பரிசுதவற்றை) ஏழ்க்குபடப் பரப்பிவைத்து;

நீடு கழை கூடத்த னையொடு குயின்ன முடியுறங்கிலின் கூரியமுள்ளாகிய வகையொத்த (வாழ்நாளைக்கொண்டு மாலை, தா, கண்ணி முதலியனவாசக) உகாதத;

[வீசிமணங்களுல்] மணம் வீசி களுல் = மணம் காற்றொடுக்கித் வீசப்பெறுதலிற் பரிமளிக்க;

பொன் செய் பாவைக்கு புனைந்து விளையாடி — பொன்னாசெய்த பாவைக்கு அணிந்து விளையாட்டயாநது;

* பொன்செய்பாவைக்கு நன்மணமுங் கலக்கப்பெறுமாறு புனைந்து என்க.

கூடு வண்டு ஆப்ப குறிஞ்சி பாடி = வந்து குழிவின வண்டுக்கெல்லாம் ஆரவாரஞ்செய்யக் குறிஞ்சியென்னும் பண்ணைப்பாடி;

பாடுதற்கும், தேய்தற்கும் ஆடியபின்னா முறையே வேட்கையுண்டாயதென்க.

இனி நீர் அருவி ஆடிவரு போத்து = நீரோடுமருவியிலே புனலாடிப் பாவையின்கருமிடத் திந்துவதற்கும்பொருது;

கண் ஒளி கவரும் காட்சித்த = (பிரகாசமிருதியாற்) கண்ணொளியைக்கவர்ந்து விகிரித்
கும் அத்துணை ஆற்றல் நிறைந்த அழகினையுடையதும்;

இயல் வினை எண் ஒளி கவரும் ஏமம் சான்றது = மாலையாகும் இயல்புக்குரிய வினை
தன்னை எண்ணுவோர்தம் எண்ணிக்கையைக்கவர்ந்து இன்பத்தைத் தரவல்ல ஆற்றல்கான்ற
தும்;

வண்ணம் மலர் வகை பிறிது இன்றென மாண்டது = சிறந்தபூவகைகள் வேறென்
றிலையென்று சொல்லத்தக்க அத்துணைமாட்சியுள்ளதும்;

எனவே எல்லாவகைப்பூக்களையுந் தனபாலடக்கியுள்ளது என்றபடி.

எண்ணு விரை எ(ல்)லாம் ஒரு வழி கொண்டது = எண்ணக்கூடிய நறிய வாசனைகளை
யெல்லாம் ஓரிடமாகக் கொண்டதும்;

எல்லாவகை மலர்களும் அடங்கினமையின் எல்லாவகை வாசனைகளும் பொருந்திய
வென்க.

மாலை நம் வேங்கை மான் அடி தூங்கி = ஆகிய ஒரு மாலையானது நமது வேங்கைமாத்
தின் அடியிலே தூங்கலுற்று;

காலின் அசைநது கவின் ஒளிபாப்பி வரு மாட்சிக்கு = காற்றில் அசைந்து அழகிய
தோற்றம் சிறந்து ஒளிவிரிந்து வருகின்ற மாட்சிமைக்கு;

என்னும் பொருள் ஆகி = சிறிதும் ஆற்றாதவளாகி;

உலகம் போற்றுகூடம் ஒரு மடம் மவகை = உயரந்தோர் எல்லாரும் துதித்துவருகின்ற
நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய ஒப்பற்ற மடப்பம்வாய்ந்த நமது தலைமக்களானவன்;

கலன் திகழ் மவகலம் கழுத்தாக்கு அணி ஆகினன் = அணிகனபலவும் விளங்குகின்ற
மக்களாகரம்பொருநறிய தனது கழுத்தாக்கு ஆரணமாகப் பூண்டுகொண்டான்;

அது கண்ட யானும் = அவனும் அணிநகைக்கண்ட யானும்;

அறைதலில் போந்த பயன் சிறிதும் இன்று என பார்த்து = (இனி யாதொன்றையும்),
கூறுதலாற் போந்தபயன் சிறிதேனும் இல்லையென்றுபுத்த நோக்கி;

சென்றது கருகலாற் போந்தபயன் ஒன்றேனு மின்றென்பது கூறப்பட்டது.

வெறிது அமைந்தேன் = வானா இருந்துவிட்டேன்;

மனத்தகத்தம் ஒன்றும் கொண்டிலேன என்பான் “வெறிதமைந்தேன்” என்றான்.

அவ்வழி அப்பொழுது;

அம்மாகசுமாய் என்றுமாம்.

கட்டழகு இயற்கையன் - பேரழகுபடைத்த தன்மையனும்;

கரும்பு ஊறு சொல்லின்ன் = கரும்புச்சாற்றின் ஊறெழுத்த இனிய சொல்லினனும்;

வட்டெடையன் = முழந்தான் அளவு கடைய உடையினையுடையானும்;

வட்டெடை - முழந்தான அளவும் உடிகரும் ஒருடை விசேடம்; குறவாகுலத் தலைவனாதலின்
இவ்வனம் கூறினா.

கைபிடி வாளின்ன் = கையிற்பிடித்த வாளினையுடையவனும்;

எட்டு இரண்டு நிரம்பா இளமையன் = பதினாறு வயசுதானும் நிரம்பப்பெறாத இளமை
வாய்ந்தவனும்;

எட்டிரண்டு - ஆகுபெயர்.

அறத்த உழி ஏழுக்கம் பூத்த உயர் குளத்தன் = ஒருணச்சிரமத்திற்குத் தக்காக ஒருக்
கம்விளங்கிய உயர்ந்தகுலத்தவனும்;

தமக்கொத்தவற்றைக் கூக்கொண்டும், ஒவ்வாதவற்றைக் கொள்ளாதொழித்தும், வஞ்
பவர் போலாகாது அறத்துவழி ஒழுக்கம்பூத்த உயர்குலத்தின்ன் இவன் என்க.

குலப்பெருமை படைத்தாரும் ஒழுக்கமிடாரும், குலப்பெருமையிலாரும் ஒழுக்க முன்னவரும் இருந்து வருதல் உலகத்தியல்பு. இவனுக்கோ குடிப்பிறப்பும், ஒழுக்கமுமாகிய இருவகைப்பெருமையும் ஒருங்கமைத்துள்ளனவென்க.

பிற ஒன்று பேறு பெரும் செல்வன் = தனக்குரியனபோகப் பிறர்க்குரிய ஒன்றையும் விரும்பாத அத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த செல்வத்தையுடையவனும்;

எனவே இவனது புணர்ச்சிமட்டும் அவனால் வேண்டப்பட்டதென்க.

கல்லில் திண்ணியன் = கல்லைப்பார்க்கினும் வன்மைபடைத்தவனும்;

“அரசரினுயர்த்தோர்தனா” என்றவகுரைக்கப்பட்டது. ஏதப்பொருளுள் கொள்ப, “கற்காணுந் திண்மையான்” என்பது இராமாவதாரம்.

காதல் நிறை கண்ணினன் = அன்புகாரணமாகிய விருப்பம்பிறைந்த கண்ணையுடைய வனும்;

கண்ணால் உள்ளக்குறிப்பை அறிந்துகொடல் சாலுமாதலின் இங்ஙனங்கூறப்பட்டது.

மையல் ஈளி ததும்பிய நடையோடு மரீஇ = ஆகிய ஒருவன் காமமயக்கம் மிக்குத்ததும் பித்தோன்றும் ஒழுக்கத்தோடு (யாங்கள் இருந்த இடத்தை) அணுகி;

அழகு, மென்சொல், உடை, வான், இளமை, ஒழுக்கம், உயர்குலம், பிறவேண்டாப் பெருஞ்செல்வம், திண்மை என்னும் இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குபெற்றேனாகிய ஒருமகன் காதல் நிறை கண்ணினனாய் மையல்ததும்பிய நடையோடு யாங்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்தை அணுகினான் என்க. மாலைக்குளவாரும் காரணங்களையும் விரித்துரைத்துக்கொள்க, வந்த அவ்வொருவர் தலைமகளோடுக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான் என்க.

தையால் = பெண்ணை;

என் மலர் தார் அணிந்தனையால் = எனது மலர்மாலையை (உனக்குப் பொருந்துமாறு நீ) அணிந்துகொண்டனை, அதுகாரணத்தானே;

மாலையை அணிந்துகொண்டதுவே மணமுடித்துக்கொண்டதற்குச் சமமாயிற்றென்க.

மனைக்கு விளக்கு ஆக என மகிழ்ந்து சில கூடறவு = எனது கிரகத்துக்கு (இல்லறத்தை விளக்கும்) விளக்காகாக (மனைவியாகாக) என்று மகிழ்ச்சிக்கொண்டு இன்ன சிலவார்த்தைகளை (எங்கள் முன்னிலையில்) எடுத்துக்கூறவும்;

நான் தலை ஏறி சென்னி தாழ்த்தி = (அவன் கூறிய சொற்களை யாங்கள்கேட்ட காரணத்தானே) நாணம் மிகுதிப்பட்டித் தலையை வணக்கி;

இதழ் இளை பொருத்தி = இதழ்களை ஒன்றொடுமெற்றொன்று கூடுமாறு சேரப்பொருத்தி;

அவனது சொற்கள் மையல் நகைப்பை உண்டாக்கவல்லன என்பதுதோன்றவும், அது காரணத்தால் தங்கள் ஆற்றலால் அங்ஙனம் பொருத்திக்கொண்டனர் என்பது தோன்றவும் “இதழினை பொருத்தி” என்று கூறினார்.

[எழில்புனை பாவையி னென்னு மொல்கா திருந்தேம்] புனை எழில் பாவையின் என்னும் ஒல்காத இருந்தேம் = அவல்கரித்துவைத்த அழகுவாய்ந்த பொற்பாவையைப்போன்று ஒரு சிறிதும் அசையாதிருந்தேம்;

தன்னையும், தலைவியையுந்தழுவித் தானேகூறுதலிற் பாவையென வானாகூறப்பட்டது. அழகுவாய்ப்பதும் ஓரியற்கையாதலின் எழிற்பாவை எனப்பட்டது. “அரசரிற் பெரியார் அரு மறையந்தனா” என்றவகுரைகொண்டு பாவை இடத்தானும், பிறர்முயற்சியானும் அசைதலுங் கூடும். யாமோ அங்ஙனமுமசைத்திலேம் என்றுரைப்பாருமுனர்.

ஆங்கு அவன் அது கண்டு பின்னர் ஆவன பெறுவல் என = (அங்ஙனம் யாங்கள் ஒல்கா திருந்த) அவ்வமயத்திலே (மனைக்குவிளக்காகெனக் கூறிமகிழ்ந்த) அவன் எங்கெது நாண் மிகுதிவழங்கண்டு (இதுபோது இன்னிலையுடையாதலிற்) பின்னர்த் தனக்கு வேண்டியவந் கூறல். பெற்றுக்கொள்வன் என்று கூறி;

புன்னகை காட்டி போந்தனன் = சிறுநகை காட்டிவிட்டுச் சென்றான்;

இதனாலும் “பூத்தருபுணர்ச்சி” கூறப்பட்டது.

ஒரு நாள் புனல் இடை காத்து பொன தோள் அணைந்தனன் = (அப்புன்னகை காட்டிச் சென்ற தலைமகன்) பின்னொருநாள் அருவியின் வெள்ளப்பெருக்கிற் (சிக்ஞண்டிதவித்த தலைமகளை இறவாவண்ணம்) காத்து (அக்காத்த காரணத்தால் அவளது) பொன்னொத்த தோளை அணைந்து சென்றான்;

இதனும் “புனறருபுணர்ச்சி” கூறப்பட்டது.

போக என சுயந்தம் போகான் = (இங்ஙனம் நீவருதல் தகாது, பழியாகும் ஆதலிற்) போவாயாக என்று கசந்துகூறியும் போகவும்மாட்டான்;

பூத்தருபுணர்ச்சியானும், புனறருபுணர்ச்சியானும் நட்பு மிகுதிப்பட்டமையின் அவன் அடிக்கடி எங்களைவந்து சூழ்ந்துகொள்கின்றான், போவாயாக என்று கசந்துகூறியும் போகா தானாயினான் என்றான் என்க.

நின் மகள் வெறுக்குநன் என்னும் முன் தன் உயிர் வீத்திடும் = நினதுமகளாகிய தலைவி உன்னை வெறுக்கின்றான் என்று கூறுமுன்னர்த் தன்னுயிரையும் விட்டுவிடுவான்;

தலைமகன்மேல் அன்புகொண்டு அவளது எண்ணத்தை நிறைவேற்றற்பொருட்டு எனது தலைவி என்றது “நன்மகன்” என்றான். சொல்லும் விரைவுதான் “வெறுக்குநன்” என்னு முன்” என்றும், இறந்துவிடுவான் என்னும் செளிவுதோன்ற “வீத்திடும்” என்றும் கூறினான்.

அவனதுபுணர்ச்சியை விலக்கினால் இனி மடலேறுவான் என்று அச்சுறுத்தியபடியுமாம். எவன் கொல் செய்கோ (இச்சங்கட்டத்திற்கு இனி) யாதுதான் செய்வேன்;

நீதான் ஒருவழியைக் கூறு என்றபடி.

என் உயிர அன்னாய் = எனது உயிரைப்போன்ற தாயே;

அன்னாய்-அனையவளேயுமாம்.

இது குற்றமாயின் என்னை ஒறுக்காதே எனபது தோன்ற “என்னுயிரான்னு” எனப் பட்டது. இனி உனக்குத் தீங்குசெய்யேன் என்றதுஉமாம். உடலையோம்புதலும் உயிரின் பொருட்டாதல்போல என்னை ஒம்புதலும் நின்னை ஒம்புதற்பொருட்டு என்றான் என்பது கருத்தி.

நீ நின் இளமையில் நேர் துயர் ஒப்ப யானும் கொண்டேன் = நீ நினது இளமைப் பரு வத்திலே அடைந்த துன்பதையொக்குமாறு யானும் அடைந்தேன்;

என்றது தலைமகளின் நன்றிய் தலைமகளாயிருந்தகாலத்தில் நீ தோழியாயிருந்து இவ ளையொத்த துன்புற்றையன்றோ, யானும் இதுபோது அவ்வண்ணமே துன்புறுகின்றேன் என்றபடி.

உய்யும்வாயில் பிறிதொன்றும் இல்லாமைபற்றி உள்ளம் திண்ணிதாகி இங்ஙனம் கூறி னன் தோழி என்க.

நது மாபு ஆகும் வழக்கு என கொளீஇ = இங்ஙனம் நிகழ்ந்தமுறை தமிழ்நாட்டினர்தம் மாபுக்குளதாகும் வழக்கமென உட்கொண்டு;

கொள்ளுதலின் அருமைதோன்றக் “கொளீஇ” என்றளபெடுத்தது.

வானா நெகிழ்த்தலும் செய்குவை கொல்லோ = சும்மா விட்டுவிடுதலும் செய்வாய் கொல்லோ;

உடனே விட்டுவிடும் படிற்றொழுக்கம் மிகுதிப்படுமாதலின் நாளடைவில் ஒறுப்பின் கொடுமை குறைந்தகொண்டேவரும் என்பதுபோதா “நெகிழ்த்தலும்” என்றும். அங்ஙனம் செய்தலும் ஐயம் என்பதுதோன்றக் “கொல்லோ” என்றும் கூறினான்.

சேர்பு அறிகில்லென் = (இக்கனவொழுக்கத்தினால்) எய்தும்முடிவு யாதாகுமோ தெரி கிலென்;

[நின்னுரை கேட்டொறு நெருநுள் கலங்குநம்] நின் உரை கேட்டொறும் உனம் நெக்கு கலங்குநம் = உனதுவார்த்தையைக் கேட்குமபோதெல்லாம் மனக்கட்டு அவியுப்பெற்று நிலை கலங்கி வருகின்றேம்;

[வெள்ளியினைப் பொருத்திப் பன்னம் பாய்தல்] மிசை பொருது வெள்ளம் நீர் பன்னம் பாய்தல் = மேலிடத்தே பொருதிப்பெருகுகின்ற வெள்ளப்புணல் பன்னத்திலே பாய்த்துசெல்லு தல்;

என் அளவுப் ஒண்ணது என்று புரி கட்டளை கொள் = எட்டுணையேனும் சாலாது என்று சொல்லுகின்ற விதியை ஒப்பாக்ககொண்ட;

அ புலன் துகா கோது காரகோரை - அந்கப்புலன்களால் விஷயத்தை அறிவுறுகாந்து வரும் குற்றத்தைக்கீழ் சான்றோரையும்;

வெப்பு உரிது வேட்கை விரைந்து ஊட்டி வாட்டும் - காமவெப்பத்தை மூட்டி (அவரது நெஞ்சத்தை ஆள்கவைத்து) ஆசையை வேகமாகக் கொள்ளுமாறு செய்தவாட்டும் ஆற்றன் டிருந்த;

நினைவிய அவரது நெஞ்சத்தை இனக்கி விரைந்துவாட்டும் ஆற்றல்புலப்படுத்தி “உரிது” என நனபெடுக்கது.

குறிஞ்சி புகழ் கொடும் குரல் செம் நிறை காக்க என விடுதலை - குறிஞ்சி நிலத்திட் சென்று பொறைமிகுதியால் வளைக்ககொடியுடைய செம்மையாகிய நிறையையுடைய புனத் தைக் காப்பிராக் என்று கட்டையிட்டு எக்கோ விடுதலை;

தலைமகனது இல்லமும் குறிஞ்சியாகவிந் குறிஞ்சி புகழ் என்றல் சாலாதே என்னிற் சாஹும்; என்னை? காமக்காட்சியின்றே நம இல்லக்கிற பெருமபானமையும் இன்னமையானும், புறஞ்சென்று வந்தாக்கே ஆனமும் இன்பநகுபததற்கு இடமாகுமாதலினாலும் பிறவாற்றினும் என்க.

“காமினென் தேவினை” என்றும் பாடலாம்.

காமா வண்டரும = இன்பத்தை மிதவிககின்ற இளிய வண்டினுக்களும்;

கண பல மலாந்து காட்சிக் கு இளிய கோகையும் கண்கள பலவநறையும் கவின்பெற மலர்த்துவதற் காண்பவா காட்சிக்கிளிமைதரும் கோகைகளையுடைய மயிரகூட்டங்களும;

[பைஞ்சிறைச் சொல்வாய்க் கிளியையும்] சொல்வாய் பை சிறை கிளியையும் = மகனாகக் கொப்பச் சொல்லும்வாயினையும், பசிய சிறுகளையுமுடைய கிளிகூட்டங்களுந்;

[போருவரைப் பிடியும்] வரை போது பிடியும் - மலை அசைந்துநடங்காலொப்பச் செல் கின்ற யானைகளும்;

களிறறினைக் கூறுதுவிட்டமை கற்புபிடுதியைக் காட்டுதற்குப் போஹும்.

ஒகை கொ(ண்)டு = களிப்புக் கொண்டு;

காதல் வாகை பெறு கடவுள் வரை விழா கோட்டு = காதல் பெறுவித்தலிலே வெற்றி பெற்ற காமக்கடவுளுக்கு உரிமைசெய்யும் வீழாக்கோளுக்கு;

வரைவிழாக்கோள் - குறிஞ்சிக்குச்சிறந்த உரிப்பொருட்குற்ற அடையாகக் கொள்வாரு முள். ஈண்டு வரை ஆகுபெயர். பிறவுங் கூறுப.

மாட்சி ஆன்று காட்சியும் சான்ரு = (குணஞ்செய்கைகளுக்குரிய) பெருமிதம் நிறைந் தனவாய்த் தோற்றம் நிறைந்தன;

[செம்மணி பூத்த செழுந்தளிர்ச் காந்தன்] செழுந் தளிர் காந்தன் செம் மணி பூத்த செழுந் தளிர்செயுடைய காந்தனெல்லாம் செம்மைவாய்ந்த அரதன்களைப் பூத்தன;

காந்தரின் பூக்கள் நோற்றத்தால் அரதனங்களை ஒத்திருத்தலின் அங்ஙனம் கூறினார். நளிர்ந்தே பூக்கவேண்மொதலின் அதனை முதலொடுசேர்த்துக் கூறினார். இனி உயிருடமையும், நோற்றங்காட்டுவதும் அதனும்பெறப்படுதலின் அவ்ஙனம் கூறினாரும்.

[நறுமலர் பூத்த பொறைகினைக் குறிஞ்சி] கினை பொறை குறிஞ்சி நறு மலர் பூத்த = கினைமுதலியவற்றார் பாரிககப்பெற்ற குறிஞ்சிமரங்கள் நறியபூக்களைப் பூத்தன;

[தங்கம் பூத்த பாங்கமை வேங்கை] பாங்கு அமை வேங்கை தங்கம் பூத்த = மருங்குகளிற் பொருந்திய வேங்கைமரங்கள் தங்கத்தையொத்த மலாகளைப் பூத்தன;

பூக்களின் நிற்றம் தங்கமயமாகத்தோற்றலின் அவ்ஙனம் கூறினார். செவ்வேள் வேங்கை யாய்நின்று களவுப்பயன்முய்தக பெருமைதோன்றக குறிஞ்சியைக் கூறியவர் “பாங்கமை வேங்கை” என்றா என்றுங் கூறுப.

[மலைமணப் பதுபோ வகிலுஞ் சாந்தமும்-வரைநெருப் புநீஇ விரைபாப் பியவே]

அகிலும் சாந்தமும் = அகிற்கட்டைகளும் சந்தனக்கட்டைகளும்;

வரை நெருப்பு உநீஇ = பூத்தமூங்கில்கள் ஒன்றுடனொன்று உராஞ்சுதலாலுண்டாகிய நெருப்பிடைப்பொருந்தி;

வரைநெருப்புத் தாவிப்போய் அவற்றையெரிகரும் விரைவுதோன்ற “உநீஇ” என்றள பெடுத்தது.

மலை மணப்பதுபோல் விரை பார்பியவே = மலைதான் இயற்கையாகப் பரிமளிப்பது போன்று நறிய வாசனையைப்பாப்பின;

காலில் காமு கடுகி பொருதலின் = மிகுந்துவிசங்காற்றினால் அசையப்பெற்ற மூங்கி லானது விரைந்துசென்று தாக்குவதால்;

உசரி மிசை தூங்கும் ஓன சுடா தேன் இரூல் = மலையின்சிகரத்திலே தொங்கிக்கொண் டிருக்கும் ஒள்ளிய கதிரையொத்த தேனீக்கள் ஈட்டிய தேனையுடைய கூண்டுகளானவை;

சொட்டு சொட்டு சொட்டு என சொட்டுந் = (அவற்றின் அகத்தமைந்ததேனைச்) சொட், டிசொட்டுச்சொட்டெனது துளிகளின்றன;

சொட்டு-துளளி; சொட்டுதலின் மிகுதிதோன்ற அடுக்கிக்கூறப்பட்டது.

[மெல்லென வருவிகள் செல்குக்] அருவிகள் மெல் என செல்குந் = அருவிகள் (மருங் கெல்லாம் நீரிற்றைநிறுத்தலின் ஓடமருரியவழியின்றி) மெல்லென்று செல்கின்றன;

[நீலத்-தாய்மலர் காட்டி யணிகூட் டெசனை] சனை நீலத்து ஆய் மலா காட்டி அணி கூட்டுந் = தடாகங்கள் ஆராய்ந்த நீலமலர்களைக்காண்பித்து (காண்பவர் காட்சிக்கு) அழகை வளர்க்கின்றன;

[ஊதைபுகுந் துள்ளத் தொன்றுதன் மேயது] ஊதை உள்ளத்து புகுந்து ஒன்றுதல் மேயது = ஊதைக்காரனானது மணசிலேபுகுந்து பொருதுதலுற்றது;

எனவே வேட்டை மிக்கூந்ததென்றாயிற்று.

இவ எ(ல்)லாம் இயலும் ஏல்லை = இக்கூறியவையெல்லாம் ஒருக்கே நிகழ்ந்துவரும் பொழுது;

இவற்றுள் ஒன்றே சாலுமாகவும் இவ்வெல்லாவகடி வருத்தவான்றோடங்கின என்ற படி.

[மனக கவரு-மவலிய லொருவனும்] மனம் கவரும் அவ இயல் ஒருவனும் = மன சினைக் கவந்துசெல்லும் அழகையுடைய ஒப்பற்ற அந்தமனமும்;

ஆககு அடைந்து இன்பம் செவ இயல் காட்டி = அவவிடத்தையடைந்து இன்பமயமாகிய சிறந்த ஒழுக்கத்தைக் காண்பித்து;

காம வயததனையிருந்தபோதும் உயர்ந்தோர்குரிய விழுமிய ருணஞ்செய்கைகளை உடை யான் என்று குறிப்பித்தான், செவிலி சினைவாதிருத்தம்பொருட்டென்க.

யின் என செல்குநன் = மின்னல் தோன்றிமறைவதுபோல விரைந்துசெல்வானுயின்ன்;
ஆங்கு = அவ்வமையத்து;

நின் இளம் பேதையும் = நினது இளம்பருவப் பேதைமகளும்;

மோது சுழல்பட்ட துரும்பு என = (பலவழியானும்) தாக்குகின்ற சுழல்காற்றில் அகப் பட்ட துரும்புபோல;

சுழன்று சோவு உற்றனன் = சுழற்சியடைந்து சோர்வெய்திடுஞன்;

நீயும் = நீதானும்;

[புனஞ்செய் காவல் போதறவிக் தெமியமை-மனஞ்சிவத் திருள மனைச்செறித் தனையே]

மனம் சிவந்து இருள = மனசு துண்பத்தாற் கன்றிச் சிவந்து இருளடையுமாய்;

எமியமை = (தும்மையன்றித்) தமிழேமாயிருந்த எங்குள;

“எமியேந் துணிந்த.....அருவினை” என்ற கபிலரின் குறிஞ்சித்தொடருக்கு

“தும்மையன்றித் தமிழேமாய் நாங்குளே துணிந்த.....செய்தற்கரிய இக்கந்தருவ மணம்” என்று நச்சினாக்கினியர் கூறிப்போந்த உரையை நோக்குக.

புனம் செய் காவல் போதல் தவித்து = தினைப்புனத்தின் கண்ணேசெய்யும் காவற் றொழிற்குப் போதலை ஒழித்து;

மனை செறித்தனை = இம்மனையகத்து (ச்சிறைசெய்தாலொப்பச்) சேர்த்துவைத் தனையே;

ஊரவர் கொளுத்தி ஒச்ச வெம் பகழியும் = ஊரின் கண்ணுள்ளா பொருத்தமுட்டிச் செலுத்துகின்ற (அவதூறுகளாகிய) கொடிய அமபுகளும்;

சேயர் என்பதுதோன்ற அவர்கூற்றுக்களைப் பகழிகொப்பிட்டார.

தம்மனோர் கடுத்து துவன்று குத்து வேலும் = தும்மையொத்தார் கோபித்து இடித்துக் கூறிக் குத்துகின்ற பழியாகியவேல்களும்;

அணுக்கத்தினர் என்பதுதோன்றவும், நெடிதுகூறுவர் என்பதைப் புலப்படுத்தவும் அவர் கூற்றுக்களை “வேல்” என்றார்.

இரோயன் மெல்லியன் எனது இடர்ப்படுத்திய = (பகழியும், வேலும் தாககற்கிலக்காகி நின் இத்தலைமகள்) மிக்க இளம்பருவத்தினன், மெல்லியதன்மையுடையவன் என்றுகருதாமல் துன்புறுத்துவனவாயின்;

அவ்விருபாலார் கொடுமைகளும் அன்னார் கூற்றுக்களின்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டன.

[புலிக்குழாத திடையிற் புக்குழன்று மருளும்-மாளு கியனே வண்டமிழ்க் கொடிச்சி]

வண் தமிழ் கொடிச்சி = வளப்பமவாய்ந்த தமிழாக்குரிய ஒருககம்பூண்ட கொடிச்சியாகிய நின்மகள்;

என்றது இலக்கணத்தோடுபொருத்திய சுளவுப்புணர்ச்சியை. ஈண்டுத்தமிழ் இனிமைப் பொருட்டென்று வேண்டியாவருரைப்பாருமுளர்.

புலி குழாத்து இடையில் புக்குழன்று மருளும் மான் ஆகியனே = புலிகூட்டத்தி னிடையே அகப்பட்டு வருந்தியவர்க்குள் மானையொத்தனன்;

இறந்துபடுவன் என்று குறிப்பித்தாளென்க. உடன்போக்கிற்கொருப்படாது தும்மிடை யிற் சிக்குண்ட மருள்கின்றான் என்பதுபோதாப் “புலிகுழாத திடையிற் புக்குழன்று” என்றனன்.

ஊமன் கனவில் உரைப்பு அறிகில்லேன் = (யானும்) ஊமையன்கண்ட கனவினை (ப்) (ச்சொல்லவியலாத்தன்மை) போன்று ஒன்றும் உரைத்தற்கு இயலாதிருக்கின்றேன்;

“துஞ்சுமன் கண்ட கரு” என்றார் பிறரும்.

[இவன்படு தயர்கண் டென்னு மாற்றாது-மலைமான் பறவை விலக்குமுத லுமுதலின் பறவையின் தனவே]

மலை மரன் பறவை விலங்கு முதல=மலை, மரம், பட்சிசாலம், விலங்குமுதலாகிய எல்லாம்;

இவன் படு துயர் கண்டு என்னும் ஆற்றாது = இத்தலைவிபடுகின்ற துன்பத்தைக்கண்டு சிறிதேனும் பொறுக்காது;

அழுகி இரங்குகின்றனவே = நெஞ்சழிந்து வருந்துகின்றனவே;

சிற்றறிவுயிர்களும், உயிரிலாப் பொருள்களும் கண்டிரங்குவனவாகவும் பேரறிவுடைய நாம் வாளாவிருத்தல் தகுதியின்றென்றவாறு.

இஃது அறிந்திலை கொல் = இத்தன்மையை நீ அறிந்தில்லாய்போலும்;

அறிந்தனையாயின் இங்ஙனம் பிரிதுமுயலுதலைப் பேணும் என்றபடி.

நிகழ்த்து பிழையேல் = (கூறிவந்தபடி இங்ஙனம்) சமபலித்தகாரியம் குற்றமேயானால்;

நீ பொறுத்து அகம் குளிர்ந்து அருளி புரத்தல் நல் அறனே = தாயே நீ (அககுற்றத்தைப் பாராட்டாமற்) பொறுத்து மனங்குளிர்ந்தருளசெய்து (குற்றஞ்செய்தவளாகிய தலைமகளையும், செய்ததுகண்டு தடாமல் வாளாவிருந்து குற்றத்திற் பங்குபற்றியவளாகிய என்னையும்) காப்பாற்றிவருதல் நற்றருமமேயாம்;

குற்றத்தைமன்னித்து அவ்வளவோடு தங்களை நீக்கவிடாமல் மேல் நடக்கவேண்டியவற்றையும் ஆலோசித்துத் தக்காங்குசெய்யவேண்டுமென்பான் “புரத்தனல் லறனே” என்றான்.

(67) ஆயிழை கணவனோ டருஞ்சுர முன்னிய வாயிலிற் பாலை வனத்தியல் புரைத்தல்.

மரனிலை யூழ்த்து வறிதுவெனி காட்ட
நிலன்வெப் பொறுப்பாற புறபோர்வை நீத்துப்
பரப்பிய சுடுமட் புழுதியை வெங்கா
லெஹு விசி யெங்குந தூவ

5 வேர்வந தழறிமுன் விரவுதுயில் களைதலிற்
பிறையில் பேணிப் பெரிதுகண் ணெரியு

முடம்பு நோவு முள்ளத் தயர்வு
மாக்கள் கொண்டு மாழ்சி வருந்த
வறிவுச் செயலு மாருடற் செயலு

10 நினைத்தாங் குளுற்று நேர்மைகெட் டொழிய
நீர்நிலை விருபு நீள்கால் வேட்கையும்
வோசெய் வெய்யில் வெறுப்பு மெய்த
வேருங் கயக்கு மேனிலை யழிக்க
வாரும் காத லவ்வினே யோரு

15 மோரும் புணர்ச்சிக் கொருப்படா தொருவ
வரைவாழ் வேயினம் மாணப் புல்விய
நினக்கட் டென்ன வினைந்துதி பெய்த
வுணங்குபொரு ளெல்லா முள்ளொளரி இ வெளிவரத்

- 20 தேட்டத் தேடுவான் நிருந்திழை யருமருத்
தன்னவர்ப் பிரிவையு மகங்கொளார் செய்த்தமை
நாட்டுவழிப் படர நலஞ்சால் சூறிஞ்சிச
சாத்தும் விரையுத் தண்ணறு மன்றம்
யாண்டும் பொலிய விண்டுபனை சிவிறியுங்
கையமர் குடையுங் காலகதுவு செருப்பும்
- 25 வெளிப்புற னெல்லா மிருத்துமலிச திலங்க
வகத்துப் பள்ளியி லன்புசெப் கிலராப்ப்
புறத்துப் பள்ளியிற் புரிவேட்டை கொள்ள
வடிககொரு முறையா வாகங் கழிஇ
நொடிக்கொரு முறையா நுண்ணுடை மாற்றுந்
- 30 காழுநர் வேட்டுக் கனிக்குநல் பள்ளிக
டனிலைகொடு வருந்தத் தண்ணளி வேந்த
னுட்சியற்று மறைந்த வவ்வமை யத்துந
குறும்பரிடை வந்து குறுகிக் கொடுமை
புரிந்தாட்சி செய்யும் பொலிவிற் றென்னக்
- 35 கார்முத லாகிப கோல்பிடித் தாண்ட
சீரிய முல்லை முதலிய திருசில
னெல்லா மடங்க வேற்றுனந்து பாலை
வேனி லோச்சி வியனரசு புரியத்
தங்கக் கண்ணத் தகைமலர் காட்டெழிற்
- 40 கோங்கமு மாங்கெரிச தொண்பொறி வீசிப்
பாங்கெலாம் வெறுபபும் பசையுல் கள்ளியி
னகில்புடை வீழ்ச்செரிச தநநறும் புகைச்சொற
வெரிவெப பாற்று வெழிலிசிலன் வீழ்ந்து
மயங்கிப புரண்டு மறுகிப படர்தலிற்
- 45 ஞேன்றக் குராவும் பாவையை யின
மராவும் பிறபல மரங்களு மலர
வராவொத் தமைஇய வலஞலார் னருந்தப்
பிரிந்துவரு வோரையும் பெற்றவெறு வபிறு
கொதித்தமுன் றேங்கவு மதித்தில ராகிக்
- 50 காமங் கனிந்த கானையர் தம்முட
னுடன்போக் கதற்குடன் பட்டோர் தம்மைபு
மிடையுறு செய்து குறையாட் டயரும்
வறந்தவன் னெஞ்சடை வன்கண் ணோரையும்
வேற்குத்தி வருத்து நோன்புகொண் டனபோன்
- 55 முட்குத்தி வருத்தும் வேலையும் புகையெழக்
காய்ச்சி யொழுக்கி யோட்டிப் படர
விட்டசெம் பிரும்பின் வெப்புற் றழற்று
மண்ணு மாண்புற வழியெதிர் நீர்நீன்

- 60 நண்ணுபொரு ளிழந்து நடுக்குறு வோரின்
வறந்து தோன்ற மாவு மாக்களும்
நாடி வறந்து நண்ணு கானலை
மயங்கி நீரோன முயன்றுபெற வேடித்
தியங்கி யேங்கித் தெருளற் றுழல
வுழவர் முதலோ ருளநனி வாட
- 65 வுமணர் முதலோ ருளங்களி கூடக்
குளிர்கெட வாட்டிக் கொதிப்பர சாளப்
பகலுஞ் சூடுநீஇப் பருத்து விரிய
விரவுந தண்மைச் சிறுமையிற் சுருங்கப்
பொருமரக் கதவு முதல பொருந்திய
- 70 நீரறுசு சுருங்கி நிலைக்கச் சரிமுக
மரனடி முதலிய வண்ணீ ரிடையிற்
புலனடக்கு வோரிற் பொருந்தி யமைய
மாரியி னலனையுந் துன்பையும் பெறுவா
னெறும்புமுயல் வெய்தி வருநக விககந்
- 75 வண்டொடு தேனுண்டு மாழ்கிக் களிககப்
பின்னிலை பேணுத தநிலை மறந்து
பொன்னிலை தொலைகதும் புல்லி யோரின்
மின்னவி ரோடை விபன்மதக் களிற்றி
னின்னடை தழீஇய வென்னுயி ரண்ணுல்
- 80 நீயே,
எளியேன் றன்பொருட் டிருமுது குரவரு
மளியார் பாங்கனு மநநல நாடுந
துளிவிர லெடுக்கெறிந தேங்கியமுது விம்ம
நிலன்படாத் திருவடி பரப்பட்டுச சேருது
- 85 புண்ணுற் றினைவுறப போந்தத கருகி
லென்னைநின் னிணையடி க கெய்துசெருப பாக்கினு
முன்னுதவி பெரிதா லுளங்ககிந தேங்குவல்
பின்னுசடை தூங்கிப் பெரிதுபெயர்ந தால
வன்னந தன்னையு மழகுபிடி தன்னையு
- 90 மென்னையென் றிகழு மின்னடைப பொன்னே
மானே தேனே மலைதரு மருந்தே
சுரும்பே விருந்தே கட்டிழ குடையாய்
கண்ணே வண்டெனக் காகலகூர் காட்சிப்
பெண்ணே யகனைந திணைப்பொருட் பெரும்பய
- 95 னெனக்களிக்க வெய்திய வின்றமிழ்ச் சுவையே
யாழ்கட லருந்திய வக்குறு முனியி
னேழ்தமிழ்க் கடலிசை யின்பெலா மணந்திண
டொருவழிப் படைத்த வன்புடைக் குயிலே

- வரைவழி யொரீஇ வாட்டுசான் படரு
100 மயிலே யழிவெஃ வள்ளறோர் வேட்டுப்
பயன்பெறு வள்ளியிற் பற்றெனக் களிக்து
விழிக்குதுணை செய்து வழிக்குதுணை யாகிய
மாமணி விளக்கிக் கிழித்தும் பாவாப்
பற்று நீங்கிய பண்ணோ னடித்துணைப்
105 பற்றென்று பற்றிய பிறபற் றெறிநு
நிலை தப்படை துன்பென நீதப பின்புகொள
புல்குறை முற்றிய புலுவோர் போன்று
நலத்தை நலநாப் பொலவென் னாடித்
தனக்குதலன் றாந் துறியிழை நாகிய
110 தமக்குப் பரக்குமை தைநாடுப் பொருது
வாயிடுமெரிவு படைபுப் வாப்பரிவ பாலே
செய்யுநகல் வீட்டாந் துறியன் மறுநு
வெபரிமை பகுபாய சிறுமெல லடியைப்
புன்செய்க குறுநுகரட் பரப்பகை பொருதுமற
115 நிறப்பையுநீர் செம்ம லேப்பப் பொக்குநீர்
வேலைத் தெம்முள் குதவிவெளி யாக்கி
நெருப்புமிதித் தாக்கு நைநனைந் துருகி
யுப்பென் றுயிரிக்கு முயிர்ப்பா னுமுன்றும்
கான்றரு துன்பும் மேனி யிரோயுந்
120 கண்ணுது வந்தநீன் காத்தரு செய்யுந்
கைம்மா றுன்றிகொல் காத்தருக் லமுதே
நீடுந் பிடுகது திலைகுலை மீளின்
யாயநந் தமரு மாறுதபர்க் கடலுறப்
பாங்கி பேங்கிப் பரிவிட நெல்லாங்
125 கண்ணி ராட்டி யுன்னிற் மாற
வெண்ணைய பொருளை வெப்திலை
நன்னுதல் வேப்த்தோ னறுந்தா ரோயே.

துறைவிளக்கம்-இப்பாட்டு உடன்போக்கு என்னும் பகுதிக்குரிய பலவியற் பகுதிகளி னுள்ளே “தேம்படு கோதையைத் திரவடு வேலோன்-பையக்கொண் டேகல் பயங்கெட ளுரைத்தல்-மையமர் கண்ணியை வழியயா வகற்றல்” ஆகிய சிலவற்றை நேர்வெளியாகவும், அவைகொண்டு அவாலிக்கோடற்குடிய முன்பின்னிகழ்ச்சிகளாகிய பிறசிலவற்றைக் குறிப்பு வழியானும் உணர்த்துவது.

பாங்கி அறத்தொடுகின்றமைக்குச் செவிலிமுதலியோர் ஒருப்படாமல் வெறுப்புக்காட் டித் தலைமகளுக்கு அயன்மணம்பேச முயன்றும், தலைமகளை இரவுசுருதி பகற்குறிகளிலே தலை மகன் காணுவண்ணம் அவளைக் காவற்படுத்தியும், இவ்வொழுக்கம் ஊரில் அரும்பி அலாதிவரு தலின், தலைமகளுக்கு ஆற்றாமையிக்குத் துயரம்பெருகி வருதலால் “இனி இவள் இறந்துப்

வுங்கடும்” என்றுணர்ந்தபாங்கி பெரிதுங்கவன்று வருந்தி மனமுருகிப் பண்டு தலைமகன் பயின்றவந்த குறியிடத்துச்சென்று அவனைக்கண்டு தலைமகளின் நிலைமையெல்லாவற்றையும் விரித்துரைத்துத் தனர்ந்தழுதான்.

அவளது அழுதைகேட்ட தலைமகன் மனமுடைந்திரங்கிப் பலபடிசூழ்ந்தும் ஒன்றுத் தோன்றாது தலைமகள் உடன்கொண்டு செல்லக்கருதிக் கூறினான். அக்கூற்றையுணர்ந்த பாங்கியும் மகிழ்ச்சிமிக்கு விடைபெற்றுத் தலைமகளிடஞ்சென்று தலைமகனது எண்ணத்தை வெளியிட்டான். அதுகேட்ட தலைமகன் தனதுநாணுகரு இரங்கியும் நாளினுஞ்சிறந்தது கற்பெனக் தெளிந்து தலைமகனோடு போதற்குடன்பட்டான். ஒருப்பட்டதும் உடனே அவன்வெளிச் சேற்றகு வேண்டவெனவற்றைப் பாங்கிபுரிந்து ஒருவருமறியாவண்ணம் இரவுக்குறியிடத்தே அவனைக்கொண்டுசென்று தலைமகன்பால் விடுத்தது அவனைநோக்கி மறைநிலைநிரியினும், கடன் முழுதும் வற்றினும் நினக்குத் தெய்வந்தராதின்ற இவளிடத்து நின்னருள் திரியாமற்பாது காப்பாயாக என்று ஒம்படைசூற்றிச் சென்றான். சென்றபின் தலைமகன் தலைமகள் இருவரும் அருஞ்சூத்துவழிச் செல்வாராயினார். செல்லுகையில் தலைமகன தன்பொருட்டுப் பெற்றோர் முதலியோரை ஒருவி வெப்பயிருந்து முட்களசெறிந்து பருக்கைமலிந்தபாலையிற் நிருப்பாதம வருந்துகிறுனே என்றுகருதிச் சில உபசாரவார்த்தைகளைத் தலைமகன்கூற அவற்றைக்கேட்ட தலைமகனுக்கு அவளதுபெருமையும், சுற்றத்தைப்பிரிந்தமையும், சூரதின் கொடுமையும், வழிச் செல்லுதன்பமும் உள்ளததிற்புலப்பட அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி மனமுருகி அவளை ஒருவாறு தேற்றினன்.

(கு-ள்.) மான் இலை ஊழ்த்து வறிது வெளிகாட்ட=மரங்களெல்லாம் இலைகளை யுதிர்ந்து வறிதாகிய வெளியிடத்தைக்காட்டவும்;

ஊழ்த்து செவ்வியழிந்து; எனவேபுலாந்துதிர்ந்து என்னும்பொருளைக் கொடுக்கின்றது. “அருவி தந்த பழம் * * * ஊழ்த்து” என்றா பட்டினப் பாலையாகிரியா. வெறிது, வறிது, என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள். கோடைக்காலத்து வெப்பம் மாங்களின் இலைகளைப் பதனழித்துதிாத்தலின் அவலிலைகளான் மறைப்புற்றிருந்த இடங்கள் வெளியாகின என்க. மான் + நிலை எனக்கண்ணழித்துப் பொருள்செய்தல பொருந்தாது.

நிலன் வெப்பு ஒறுப்பால் புல் போாவை நீத்து பரப்பிய சுடுமண் புழுதியை=நில னுனது வெப்பத்தின்கொடுமையால் (தட்பத்துக்காற்றாது முன்னர்ப்போர்த்திருந்த) புல்லாகிய போர்வையை நீக்கி வெளிப்பரப்பிய சுடுமண்ணாலாகிய புழுதியை;

வெம் கால் எழுதி வீசி எங்கும் தூவ=(சூரியகிரணக்கொதிப்பால்) வெப்புற்றகாற்றா னது எடுத்தெறிந்து யாண்டும் தெளிப்பவும்;

தன்மையும், வெம்மையும் காற்றுப்படிந்து வளர்பொருள்களின் நிலைமைக்கேற்றவாறா கும். குளிராதமழைத்தூவலை வீசியகாற்று இவ்வண்ம் சுடுமட்புழுதியையும் வீசிற்றென்க.

லோர் வந்து அழற்றி முன் விசவு துயில் கிடதலில்=யோவையானது உடம்பை வெதாப்பி முற்பொழுதிற் பொருளுகின்றநித்திரையை நீக்கிவிடதலினாலே;

பின் துயில் பேணி=இரவின் பிற்பொழுதிலே நித்திரையை விரும்பிச்செய்து;

முன் பின் என்றது இரவின் முற்பிற்பாக்களை.

பெரிது கண் எரிவும் உடம்பு நோவும் உள்ளத்து அயர்வும் மாச்சன் கொண்டு மாழ்கி வருந்த=அதிகமான கண்ணெரியும், மெய்வருத்தமும், மனச்சோவும் ஆகிய இவற்றை மக்க னெல்லாரும் அடைந்து மயங்கிவருந்தவும்;

அறிவு செயலும் ஆர் உடல் செயலும் நினைத்தாங்கு உருந்தும் நெர்மை கெட்டு ஒழியண் அறிவுப்பகுதியால் நடத்தும் செயல்களையும், ஆற்றல் நிறைந்த உடலைக்கொண்டு புரியுஞ்செயல் களையும் நினைத்தபடியே செய்துமுடிக்கும் ஒழுங்குகெட்டு அம்மக்கள் (அயர்ச்சிகாரணமாக அபவற்றிடைச்செய்லாது) நீங்கிவும்;

தீர் நிழல் விருப்பும் தீர் கால் வேட்கையும் வேர் செய் வெய்யில் வெறுப்பும் எய்த=தீர் நிலையோடுகூடிய நிழலின் கண்ணிருத்தலினே விருப்பமும், தீடித்த காற்றுவிசைதலிற் பிரியமும், வேர்வையைச் செய்கின்ற வெய்யிலின்மேல் வெறுப்பும் அடையவும்;

நிழலில்லாவிடின் தீர்நிலையும் வெப்புச்செய்யுமாதலின் “நீர்நிழல்” என்றும், ஆங்குக் காற்று வீசப்பெறாவிடற் பயனில்லையென்பது போதா “தீர்கால் வேட்கை” என்றும் கூறினார்.

வேரும் கயக்கும் மேனி நிலை அழிக்க=வோவையும, சோர்வும், மக்கள் உடம்பின் நிலைமையைக் கெடுக்கவும்;

வேர்வை முதலியன உடம்பின் அபிமானத்தை வெறுக்கச்செய்தலின் இங்ஙனம் கூறினார்.

ஆரும் காதல் அல் இளையோரும் ஒரும் புணர்ச்சிக்கு ஒருப்படாது ஒருவு=நிறைந்த காதலையுடைய அழகிய வாலிபாகளும், யுவதிகளும் (அவர்கள் இயல்பாக எப்பொழுதும்) கருதுகின்ற புணர்ச்சியிடத்தே மனமவையாது விட்டகலவும்;

ஆடவர் தம்மைவிழைதல் வேண்டுமென்று மடவோரும், மடவோர் தம்மைவிழைதல் வேண்டுமென்று ஆடவரும் கருதிவருதல் இயல்பாகலின் அவவியல்புக்கு முரணாகக் கோடைவந்து வேரும், கயக்கமுங் கொடுத்து மேனி நிலைமையை அழித்தவிட்டமையான் அவ்விருபாவாரும் புணர்ச்சியைவிரும்பாதார் ஆயினர் என்க. பருவத்தின் இயல்பும், மணந்தபுதுமையும், அன்பின்பமுமையுந்தோன்ற “ஆருங் காதல்வவிலை யோரும்” என்றும், அவர்தம் கருத்திற் புணர்ச்சியே மிகுதிப்பற்றியிருக்கும் என்பதுதோன்ற “ஒரும் புணாச்சிக்கு” என்றும், கெருவருவதற்குத்தானும் ஒருவரைமற்றொருவர் விடுகின்றாரில்லை என்பதுதோன்ற “ஒருப்படாது” என்றொழியாது “ஒருப்பாது தொருவு” என்றும் கூறினார். இவ்விருவோர் இங்ஙனமாயின் இளையோர்பாடு பேசவும் வேண்டியதில்லையென்பது குறிப்பு.

வரை வாழ் வேய் இனம் =மலையிலே வளர்ந்துவருகின்ற மூங்கிற்கூட்டங்கள்;

வரை என்னும் பெயரை மலையானது தனக்கு ஆகிக்கொள்ளுமாறு அமைந்த வேயினம் என்க. முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற்றிரியுங் காரணத்தாற் பாலையாகும் பான்மைதோன்ற வேய் கூறப்பட்டது. இனி, குறிஞ்சிகுரிய புணாச்சியைப் பிரித்தற்கே கோடைவந்திற்றுத்தலின் “வரைவாழ் வேயினம்” என்று குறிப்பித்தாருமாம்.

மாண புல்லியர் இனம் கூட்டு என்ன இணந்து தீ எய்த = (நற்குணநற்செய்கைகளிலே) மாட்சிமைபெறாத சீழ்மக்களின் இனக்கூட்டம் என்று சொல்லத்தக்கவண்ணம் தம்மிற் பொருந்தி (புல்லியர் இணைதலால் எவங்ஙனம் தீமையுறுவரோ அவங்ஙனமே) கெருப்புற்றழியவும்;

தீ எய்தலின்பயன் அழிதலாதலின் அவங்ஙனம் விரிதகாம். “நீயெய்த” என்பதை காரார்த்தபதமாக்கிக்கொண்டு ஏற்றவாறு பொருளாகுதல்கொள்க. தலலோர் சேர்க்கையால் எவ்வுண்டென்பது குறிப்பு.

உணங்கு பொருள் எல்லாம் உள் ஓர் இ வெளி வர =காய்ந்து வளறுதலேண்டிய பொருள்களெல்லாம் (மதையினைநீந்து பதனழியாமற் சேமித்துவைக்கப்பட்டிருந்த) உள் இடங்களைவிட்டுப் புறம்பே வந்துசேரவும்;

பொருளுடையாட்செய்கை பொருளின்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. “காய்ந்துவளருகொன்பொருள் கடுகவுள் விரைய” என்று முதற்பாட்டிற் கூறப்பட்டது. ஆண்டுகூறிய தொடரிலுள்ள “விசைந்து” என்றதை நண்டுகூட்டிப் பொருள்கொள்க. கருகக்கூறி ஏற புழியெல்லாம் எடுத்தாளவைப்பது இயற்புலவர்தம் இயற்கையாகும். இங்ஙனமே நச்சினாக் கினியரும் சிந்தாமணியுள்ளும் பொருள்கொண்டு, கொண்டமைக்கேற்ற இன்றியமையாமையையும் காட்டினமை நண்டு ஆராயற்பாலது. இப்பகுதியும் மாட்டின்பாற்படும். வானிறப்புப் கூறியதற்கு முரணாக நண்டுகூட்டங்குள்ள எல்லாவற்றையும் நண்டேயுடக்கிக்கொள்து, இங்ஙனமே நண்டுகூட்டி முரணையவற்றுள் ஆண்டுகூற்றென எல்லாவற்றையும் ஆண்டேயுடக்கிக் கொண்டு

ரணியவற்றையும் ஏனையவிடங்களில் ஏற்புழியிடுத்து இயைத்துக்கொள்க. அவற்றையெல்லாம் ஆண்டாண்டுகூறின் விசியுமாதலிற் கூறிற்றிலம்.

தேட்டம் தெடுவான் திருந்து இழை அரு மருந்து அன்னவர் பிரிவையும் அகம் கொள்ளார் = பொருளை ஈட்டும்பொருட்டு (அத்தேட்டக்கையே பெரிதாகமதித்துக்கொண்டு) திருத்தமுற்ற ஆபரணங்கையுடைய பெறுதற்கரிய தேவாமிர்தம்போன்ற தங்கள் தலைவியரைப் பிரிந்து போதலையும் ஒருபொருளாக மனசில் உட்கொள்ளாதவர்களாகி;

சேய்த்து அமை நாடு வழி படர = (ஆடவர்கள்) தூரத்தேயுள்ள நாட்டை அடைதற்குரிய சுரவழியிலே செல்லவும்;

பொருளின்றி அறம்புரிதலும், புகழீட்டலும் அமையாவாகலின் இங்ஙனம் பிரிந்தனர் என்க.

நலம் சால் குறிஞ்சி சான்றும் விரையும் தண் நறும் மலரும் யாண்டும் பொலியு = நன்மை சான்ற குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிய சந்தனம் (இஞ்சும், ஏனையநிலங்களுக்குமுரிய) வாசனைப் பொருள், குளிர்மையுள்ள இனிய பூக்கள எனனும் இவைகள் எல்லாம் எவ்விடத்தும் மலிந்து விளங்கவும்;

புணர்ச்சியே உலகவளம் சிசித்த விசேடகாரணமாதலின் அப்புணர்ச்சிக்குரிய ஒழுக்கம் பூண்டது குறிஞ்சியே என்பா “நலஞ்சால் குறிஞ்சி” என்றா. வேளிற்காலத்து வெப்பத்தைத் தணிப்பான் யாவரும் தண்ணமசான்ற சந்தனக்கலவைபூசி விரைதூஉய் மலரணிந்திருப்பவரென்றும் இயற்கைச்சுவையை எடுத்துக்காட்டினா இந்நூலாசிரியர் என்க. வேரும் கயக்கமும் மாறி மேளிரிலை ஒருவாறுகோடறது இவையே தக்கசாதனமாதலின் இங்ஙனம் கூறினர். அவ்வினையோறிற் காமஞ்சான் நயாசெயல் கூறப்பட்டதென்று பலகூறி வேறுபொருள் கட்டுவாருமுண்டு.

நண்ணு பனை சிவியுழி கை அமர் குடையும் கால் கதுவு செருப்பும் வெளிப்புறன் எல்லாம் மிகுத்து மலிந்து இவக = கெடுங்கிய பனையோலைச்சிறியும், கையிற்பொருந்துகின்ற குடையும், காலிறெடுக்கின்ற செருப்பும் என்னு மிவைகளெல்லாம் புறவெளிகளெல்லாவிடங், களிணும் மிகுதியாகிநிறைந்து விளங்கவும்;

விசிறி-விவிரியென மாறியது நிலமாறுவிகாரம். வீட்டுக்குட் செருப்பினைக்கொண்டு சேறல் ஆசாரகடெடுதியாதலின் “வெளிப்புறன்” என்றும்; நிறுவுள்ளவிடத்தும் சுருக்கிக் கையிலவைத்துக்கோடல் வழக்காதலிற் “கையமர் குடை” என்றும்; கையாலெடுப்பது மர பில்லையென்பதும், அளவின் பொருத்தத்திற்கேற்ப அணிந்துகோடல்வேண்டும் என்பதும் போதரக் “கால்கதுவு செருப்பு” என்றும் கூறினா.

அகத்து பள்ளியில் அன்பு செய்கிலராய் = வீட்டின் உள்ளே அமைந்திருக்கும் பாயல்களிலே (தூயில்வதற்கு) விருப்பப்புகொள்ளாராகி;

வியர்வை, புழுக்கம் முதலியவற்றால் அறையுட்படுக்கை விரும்பிவர் என்க.

புறத்து பள்ளியில் புரி வேட்டைக கொள்ள = (காற்றுவந்து உலாவுதற்கேற்ற)வெளிப்புறங்களில் அமைந்தபடுக்கைகளின் மிகுந்தவிருப்பங் கொள்ளவும்;

புரி = ஆசை, ஆசலின் மிகுந்தவிருப்பம் என்றும். புரி வேட்டைக-ந்திரைசெய்யும் விருப்பமெனக்கொள்ளினும் அமையும்.

அடிக்கு ஒரு முறையாக (க) ஆகம் கழீஇ = (அடிபெயர்த்துவைக்கும்போதெல்லாம் வியர்வைமுக்கியன தோன்றி மேளநிலைமையைக் கெடுதலின் அங்ஙனம் கெடாவண்ணம்) அடியெடுத்துவைக்கும் ஒவ்வொருமுறைக்கும் ஒவ்வொருமுறையாக (நீர் முதலியனகொண்டு) உடம்பைக்கழுவி (ச்சத்திசெய்து);

நெடிக்கு ஒரு முறையாக (க) தண் உடைமாற்றும் = (புழுதிமுதலியுமாசுகள் படிதலானும், வியர்வைமுதலியன மிக்கறித் தோய்தலானும்) கண்பொழுதுக்கு ஒரு முறையாக தண்ணியவேலைப்பாடமைந்த உடைகளை மாற்றிவருகின்ற;

இன்பநெறியியல்.

“தண்ணுடை” என்றார் அவரது அலங்காரமுதலியவற்றின் மேன்மைதோன்றற்கு.

காமுகா வேட்டு களிக்கும் நலம் பள்ளிகள் = காமத்திலே மனப்பற்றீடையோர் முன்னர் விரும்பிக் களிப்புக்கோடற்கு இனிதாயிருந்த நன்மையைத்தருகின்ற பாயல்களெல்லாம்;

வேட்கை-புணர்ச்சிவேட்கை. புணர்ச்சியின் நலத்தையளிகரும் பள்ளிகள். களிக்குமென்ற இலேசினுணை கள்ளுதலும் கொள்ளப்படும். காமுகா பள்ளிகள், அவர் வேட்கும்பள்ளிகள், அவர் களிக்கும்பள்ளிகளா, நலப்பள்ளிகளா என்க.

தனிமை கொ(ண்)டுவருந்த = (இக்காமுகரது சேர்க்கையைப் பெருமையானே) தனிமை, கொண்டு வருந்தவும்;

அப்பள்ளிகள் விளக்கம்பெற்றில் என்பது கருத்து. காமுகர்க்கும் பள்ளியின்கண் துக, ரும் புணர்ச்சியில் வெறுப்புண்டாயதென்பது குறிப்பு.

தண் அரி வேந்தன் ஆட்சி அற்று மறைந்த அ அமையத்து = தண்ணீர் கருணை கொண்ட அரசன் (தான் ஆண்டுவந்த நாட்டின்) ஆட்சி அறுதியாகி நாடுவிட்டகன்றுபோன அப் பொழுதிலே;

அவனது ஆட்சியிலே நாட்டுக்கிருந்த நன்மைதோன்றத் “தண்ணளி வேந்தன்” என்றும், அத்தகைய ஆட்சி அறுதல் நாட்டின் மாட்சியுறுதலாகும் என்பதுதான் “ஆட்சியற்று” என்றும், அவன்பதவியைப் பலரும் அவர் அடிவணக்கஞ் சரவாகப் பலநிகழிழைத்து அவனை ஓட்டினர் என்பதுதான் “மறைந்து” என்றும், அவனது மறைவுகண்டதும் பிறர் ஆட்சி செய்ய உடனேமுற்பட்டனர் என்பதுபோதா “அவ்வமையத்து” என்றும் கூறினார்.

குறும்பா இடை வந்து குறுகி கொடுமை புரிந்து ஆட்சி செய்யும் பொலிவற்று என்ன = குறுநிலமன்னர் நடுவிலேதான் (அநாட்டைகைப்பற்றி) கடுமைசெய்து ஆண்டவரும் பொலிவினையுடைத்தென்று கூறுமாறு;

குறும்பு-பாலேநிலத்தார், குறும்பர்சாதி, பொல்லாவகு. குறும்பர்-குறுநிலமன்னர், வேட்டு வச்சாகிமன்னர், பொல்லாவகுசெய்யும் மன்னர். “குறும்பு” என்றமைக்கேற்பக் கொடுமைபுரிந்தாருதலே கூறினார்.

பாலை = பாலேநிலனாது;

கார் முதல் ஆகிய கோல் பிடித்து ஆண்ட சீரிய முல்லை முதலிய திரு நிலன் எல்லாம் = கர்காலத்தை முதலாகவுடைய காலங்களை ஆட்சிசெய்யுஞ் செங்கோல்களாகக் கைக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த முல்லேநிலத்தை முதலாகவுடைய செல்வமிக்க நிலன்களெல்லாம்;

கார்முதலாகிய கோல்கள், கூடிரா, இளவேனில், முதுவேனில், முன்பனி, பின்பனி என்பன. முல்லேமுதலாகியநிலங்கள் குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன. இந்நிலங்கள் கார்முதலாகிய காலங்களையோச்சி இருத்தன்முதலாகிய ஓசைகளுக்கோப் பரப்பிவருகலிற் “கார்முதலாகிய கோல்பிடித்து” என்றார். காமுதலியவற்றைக் கூறியவிலேசானே மாலைமுதலிய சிறுபொழுதுகளையும் ஏற்றவாறொப்பிட்டு உரைத்துக்கொள்க. நிலங்களை அரசராகவொப்பிட்டுக் கம்பநாடரும் “மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ” என்றுகூறியுள்ளார்.

[மடங்க வேற்றுவந்து பாலை-வேனி லோச்சி வியனரசு புரிய] (பாலை முற்கூட்டப்பட்டது) மடங்க ஏற்று வந்து வேனில் ஓச்சி வியன் அரசு புரிய = அடங்குமாறு ஏற்று அவற்றின் ஆட்சியிட்டதுத் தான்வந்துபுகுந்த வேனிற்காலமாகிய கொடுங்கோலைச் செலுத்திப் பேரரசு புரியவும;

கார்முதலிய செங்கோல்பிடித்தாண்ட முல்லேமுதலியவற்றை ஓட்டி வேனிலாகியகொடுங்கோலைப் பாலையோச்சுவது தண்ணளிவேந்தன் ஆட்சியற்றொடுங்கக் குறுநிலமன்னன் கோலோச்சுதலை ஓக்குமென்க. வேனிலின்வெப்பம் தாங்கரிதாருமென்பது குறிப்பு.

தங்கும் கிண்ணத்து தங்க மலர் காட்டு எழில் கோங்கமும் = தங்கத்தாற்செய்த கிண்ணத் திண்ணு தறுதினொண்டமுல்லைகள் காட்டுதலான் அழகுபடைத்த கோங்கமரமும்;

தோக்கமலர் தக்கக்கிண்ணத்தையொத்தலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது, தக்கக்கிண்ணத்தை ஆடுபெயரென்று பொருள்கொள்வாருமுண்டு.

ஆங்கு எரிந்து ஒன் பொறி வீசி பாங்கு எ(ல்)லாழ் வெதும்பும் பசை இல் கள்ளியின் = அப்பாலிலிவந்து வெப்பியிருதியால் எரிதலையும் ஒள்ளிய தீப்பொறிகளைச்சிதற எறிந்து பக்க விடக்கொல்லாவற்றையும் வெதும்பிவருகின்ற ஈரம் (பால்) இவ்வாக் கள்ளியிலுண்டாகிய;

கள்ளியின் இயற்கைவெப்பமும், வேனில்காரணமாக எரிந்துவெதும்பும் வெப்பமும் ஒன்றுபட்டன என்க.

அகில் புடை வீழ்ந்து எரிந்த அம் நறும் புதை செறிவு = அகிற்கட்டைகள் பக்கத்திலே வீழ்ந்து எரிந்தகாரணத்தால் உண்டாகிய அழகிய நறும்புதையினீட்டம்;

கள்ளிமாங்கள் எரிதலின் அவற்றகத்துள்ள அகில்களும் அவ்வெரியாற்றாக்குண்டு பக்கத்தில்வீழ்த்தெரியப் புதைசெறிந்தது என்க.

எரி வெப்பு ஆற்றா எழிலி நிலன் வீழ்ந்து மயங்கி புரண்டு மறுகி படர்தலின் தோன்ற = எரியின் வெப்பத்திற்கு ஆற்றாதனவாகிய மேகங்கள் நிலத்திலேவீழ்ந்து (வெப்பத்திற்கும், வீழ்கைக்குஞ் சோர்ந்தனவாய்க்) கலக்கமுற்றுப் புரணசெழன்று ஊர்த்துசெல்வனபோன்று தோன்றலும்;

குராவும் பாவையை ஈன = குராமாமும் பாவைபோன்ற மலர்களை மலர;

மராவும் பிற பல மரங்களும் மலர் = மராமரங்களும், வேறுபலமரங்களும் மலர்களை மலர;

அரா ஒத்து அமைஇய அல்குவார் வருந்த பிரிந்து வருவோரையும் = பாம்பின் படத்திலக்கணம் ஒத்தமைந்த அல்குவையுடைய தலைவியர்மனம் வருதமாமாறு (பொருளிட்டன் முதலியவற்றையுட்கொண்டு அவாதம்மைப்) பிரிந்துவரும் தலைமகளையும்;

பெற்ற வெறு வயிறு கொதித்த அழன்று ஏககவும் மதித்திலர் ஆகி = (தங்களைப்பெறுதற்குத் தவஞ்செய்து வருநதிப்) பெற்று வெறிதாகியவயிறு (தம்பிரிவு காரணமாக ஆற்றாதனவாய்க்) கொதிப்புற்று அழற்சியெய்தி ஏக்கவகொள்ளவும் (அதனையும் பொருட்படுத்தி) நினையாதவாகனாகி;

இவரைப்பெற்றமையான் ஒருபயனும் எய்திலராய்த் துன்புகே காரணமாகி வீண் போயினமையின் “வெறுவயிறு” என்றும், பெற்றவயிற்றைக் குளிரவைக்கவேண்டியது முறைமையாகவும் அவனனஞ்செய்யாது அதற்குமாறாகக் கொதிக்கவைத்தனர் என்பது தோன்றக் “கொதித்தமுன நேகி” என்றும் கூறினா. பெறுதல் இவரால் நலன்பெறுதற்பொருட்டு என்பது தோன்றப் “பெற்ற” என்றா. உயாதினையில் உதித்தனரேனும், அந்நினைப்பொருளினும் தாழ்ந்தவராவா என்பதுதோன்ற “முதித்திலா” என்றார்.

காமம் கணிந்த காணியா தம்முடன் = காமம் முதிர்ப்பெற்ற காண்போன்ற ஆடவர்தன்களோடு;

காணியர்-கட்டினமைப் (பதினாறுவயதுக்குட்பட்ட) பருவத்தினருமாம். பாலுநிலத் தலைவனையும் காணியென்ப.

காமம் கணியப்பெற்றார்க்குச் செய்வனவும், தவிர்வனவும் புலப்படா, இவரதுபிரிவு பெற்றோமுதலிய பலரையும் மயக்கிக்கவந்தவைத்தலின் இங்ஙனம் கூறினார்.

உடன் போக்கு அதற்கு உடன்பட்டோர் தம்மையும் = கூடிச்சேறற்கு ஒருப்பட்ட தலைவியர்தங்கனையும்;

இடைபூறு செய்து குறையாட்டு அயரும் வறந்த வல் நெருடி உடை வன்களேனாயும் = (வழிவருவாரை மறித்துத்) துன்பஞ்செய்து கொள்ளையடித்தலை (தந்தொழிவாக)ப்பயின்று வரும் பசையற்றவலித்த நெஞ்சத்தையுடைய பாவிசனாகிய வேட்கனையும்;

வெல் குத்தி வருத்தம் கோண்ட புறங்குலேவினாருக்குத்தித் துன்புறுத்தலை ஒருவரகமாகக்கொண்டவை போன்று;

வருத்துதற்குத் திடசித்தங்கொண்டாற் போன்றன என்க.

முன் குத்தி வருத்தும் வேலை=முன்னாலே குத்தி வருத்தஞ்செய்கின்ற வேலைமாங்கனும்; முட்குத்தின் கொடுமை வேற்குத்துக்கொப்பாகியதென்க.

புகை எழ காய்ச்சி ஒழுக்கி ஒட்டி படர விட்ட செம்பு இரும்பின்=(எரிப்புமிருதியாற்) புகையெழுமாறு உருக்கிவார்த்து ஒடிப்படருமாறு செய்துவிட்ட செம்பினையும், இரும்பினையும் ஒத்த;

குட்டின்மிகுதியைக் காட்டுமாறு செம்பிற்கும்புகை எத்தோதினார்.

வெப்பு உற்று அழ்ந்நும் மண்ணும்=சூரியவெப்பம் பொருந்தி (நட்குஞ்சீவராகினை) அழ்ந்நிவருகின்ற மண்ணும்;

உடன்போக்கு மேற்கொண்டாரையும், தலைவியரைப்பிரிந்து பொருளிட்டச் செல்வோரையும், சூறையாட்டியர்வோரையும் வருத்தும் மண்ணென்க.

மாண்பு உறவுபு எதிர் நீர்நிலை=(ஆற்றிடைச் செல்வோர் நீர்வேட்கையையும், களைப்பையும் போக்கி) மாட்சி பெறுதற்கென்றே வழியெதிரிற் பொருந்திய நீர்நிலைகள்;

என்றது கூவல்களை.

நண்ணு பொருள் இழந்து நலிந்தவர் போன்று=(முற்பிறப்பிற்செய்த நல்வினைகாரணமாக) வந்துபொருந்திய பொருளை (அப்பிறப்பிற்செய்த தீவினைகாரணமாக) இழந்து (அவ்விழவைச் சகிக்காது) மெலிவுற்றவர்போல;

வறந்து தோன்ற=வறட்சியுற்றுத் தோன்றவும்;

மாரியில் நீர்பெருகிக் கோடையில் வற்றிப்போதல் நல்வினைதீவினைப் பயனெடுத்தன வென்க. இனி, கடவுளர் கருணைபோன்றது கூவற்புனல் என்றும், தீவினைபோன்றது வெப்புச்செய் வறட்சியென்றும் பிறவாறுங் கூறுப.

மாவும் மாக்களும் நாவறந்து நண்ணு காணலை=விலங்குகளும், பகுத்தறிவில்லாமனிதரும் நாவறக்கப்பெற்று(ப்) (ச்சேய்மையிற் றறங்கண்முன்னே) பொருந்தியிருக்கும் பேய்த்தேரை;

மக்களென்னுது மாக்கள் என்றமையானும், தோன்றுவது காணவெனத் தோர்த்துகொள்ளும் துண்ணறிவின்றி நீரென மயங்கினமையானும் “பகுத்தறிவில்லா” என்ற அடைகொடுத்தாம்;

[மயங்கி நீரென முயன்றுபெற வேடி] நீ என மயங்கி முயன்று பெற ஒடி=(பருகு வதற்கேற்ற) நீரென்று மாறுபடக்கருதி முயற்சிசெய்து (அதனைப்) பெறுமாறு ஒடி;

தியங்கி ஏக்கி தெருள் அற்று உழல=மயங்கி ஏக்கமுற்றுத் தெளிவின்றி உலைந்துதிரியவும்;

நீர்கிடைமையானே தியக்கமும், தியக்கத்தால் ஏக்கமும், அவ்விரண்டினாலும் (நீர்கிட்டு வதானே தாகந்தணிந்து கொள்ளலாமென்று முன்னர்க்கருதினமையான் அமைந்த) தெளிவுகெடுத்தலும், அக்கெடுதியால் உழற்சியும் நேர்ப்பட்டன என்க.

உழவர் முதலோர் உனம் களிவாட=உழவர் முதலாயினோர்தம் மனசு மிகச்சோரவும்;

மருதநிலத்திற்கு ஆறுபெரும்பொழுதுகளும் உண்மையின் அந்நிலத்தார்மனசும் இங்ஙனே கோடை சீடுகொல்வோவென்று வருந்தியதென்க.

உமணர் முதலோர் உனம் களி கூட=உப்புவாணிபர் முதலோர்தம் மனசு களிப்பு மிகக் கொண்னவும்;

உப்பு விளைவித்தற்கும் சேயவாய் நாடுகளுக்குக் கொண்டுசேர்த்தும் கோடைக்கி நலன் மருதநிலின் அவருளம் களிகூர்ந்ததென்க. இவ்விரண்டினாலும் வான்சிறப்புரைத்த பாட்டின் முன்னுமத்தி ஆண்பட்டின, இவற்றினும் இந்நாலாசிரியருக்கு மாட்டேற்றுக்கூறியது இப்பாருத்திக்கு காண்த,

[குளிர்கெட வாட்டிக் கொதிப்பர சாணீ] கொதிப்பு குளிர்கெட வாட்டி அரசு ஆணை வெப்பமானது குளிர்கெட்டொழியுமாறு அதனை வாட்டியோட்டிவிட்டு அரசாட்சிசெய்யவும்; பகலும் சூடு உறீ இப் பருத்து விரிய = பகற்பொழுதும் சூட்டின்மிகுதியார் பருமையும்று விரிந்துதோன்ற;

நீர்ப்பிடிப்புள்ள மரத்துண்டங்கன்போன்ற சிலவகைப்பொருள்கள் குளிருக்குப்பருத்துச் சூட்டுக்குச்சுருங்கும். நெய், இரும்பு போன்ற பிறசிலவகைப்பொருள்கள் இதற்குமாறாகக் குளிருக்குச்சுருங்கிச் சூட்டுசுருவிரியும். சகடக்காலின் இரும்புப்பட்டம் காய்ச்சும்பொழுது விரிந்தும், நீர் ஊற்றப்பெற்றபொழுது சுருங்கியும்போதிலேக் காண்க. பின்னையதையொட்டி இந்நூலாசிரியர் கூறியவருணனை கோடைக்காலத்துப் பகற்பொழுது இயல்பிலே நீடித்திருக்குந் தன்மை பற்றிப் பொருத்தமுடையதாயிருத்தல் காண்க.

இரீவும் தணமை சிறுமையில் சுருங்க = இராக்காலமும் குளிர்மைக்குரிய சிறுமையார் சுருங்குதலேப் பொருந்தவும்;

பொரு முகம் கதவு முதல பொருந்திய நீர் அற்று சுருங்கி நிலைக்க = ஒன்றொடொன்றொன்று பொருந்திமடக்கையுடைய கதவுகளை முதலாகவுடையவெல்லாம் (மழைக்காலத்திலே தடிப்புந் திருத்தற்குக் காரணமாகப்) பொருந்தியிருந்த நீர் அற்றுப்போதலின் சுருக்கங்கொண்டு (இயல்பிற் பொருந்திநிற்கவேண்டிய) நிலைமையிற்சிறுக்கவும்;

[சரிமுகம்-மரண்டி முதலிய வண்ணீ ரிடையிற்-புலனடக்கு வோறிற் பொருந்தியமைய] புலன் அடக்குவோரில் மரன் அடி முதலிய வன் நா இடையில் சரிமுகம் பொருந்தி அமைய = மெய்புவடக்கம் புரியும் பெரியோரைப்போன்று மரங்களின் அடிமுதலிய பாகங்களிலே வளர்ப்பம்வாய்ந்த குளிர்ச்சிபொருந்திய இடங்களிலே நததைகள் ஒன்றுபட்டு ஆண்டுத் தங்குவரவும்;

மாரியிலே இல்லெல்லாழர்ந்த இவை கோடையிலே இவ்வனமாயின என்க.

மாரியில் நலனையும் துன்பையும் பெறுவான் = மழைக்காலத்திலே நன்மையையும், துன்பத்தையும் அடையும்பொருட்டி;

நலன்பெறுதல் துன்பத்தின் துவக்கத்தானும், துன்பம்பெறுதல் இன்பத்தின் துவக்கத்தானும் கூடும் என்ப. என்பனை "இன்பத் துவக்கிற் துன்பம் பயக்கும்", "துன்பத் துவக்கிலின்பம் பயக்கும்" என்பன காஞ்சியாகலின் என்க.

எறுப்பு முயல்வு எய்தி வருந்த = எறுப்புந் (மாரிக்குவேண்டிய உணவுகளைக் கோடையிலே இடையடவுபடாது சட்டிவரும்) முயற்சியை மேற்கொண்டவருதலின் மெய்வருந்தவும்;

முயல்வெய்துவ காரணத்தால் எய்திய வருந்தமாதலின் அதனை மெய்வருத்தம் என்றும், மாரிக்குவேண்டிய உணவுகள் சேகரமாதலின் மணசுக்கு மகிழ்ச்சியெய்ந் வருத்தமுண்டாவதில்லை என்க.

[சுக்கள-வண்டொடிக் தேனுண்டு மாட்டிக் களிக்கப்-பின்னிலே பேணுது தந்நிலை மறந்து-பொன்னிலை தொலைக்கும் புல்லி யோரில்] பின் நிலை பேணுது தம் நிலை மறந்து பொன் நிலை தொலைக்கும் புல்லியோரில் = முதுமைப்பருவம் வருமபொழுது வேண்டற்பாலவனவற்றை விரும்பிச் செய்துகொள்ளாது தங்களுதலேமையையும் மாநதுபோய்ப் பொருளினாலுண்டாகும் நன்மையுமறந்த நிலைமையை அழித்தவரும் கீழ்க்காணப்போன்று;

பின்னிலே என்பது பொருள்முதலியவற்றை சட்டிவதற்கு இயலாது துய்ப்பதற்கு வேண்டிநிற்கும் முதுமைப்பருவம். அதனை முட்டிநிலையென்றுங் கூறுப. அவவுரை சண்டைக்கேலாமை ஆராய்நதறிந்துகொள்க. பின்னிலையைப் பேணவேண்டியதே அவர்தம் நிலைமையாகவும், அதனை மறந்துபோயினா என்க. மறாதமையார் பொன்னிலை தொலைத்தற்கு முற்பட்டா என்க. பின்னிலைபேணுது என்றமையான் முன்னிலையிலேயே இவ்வனமாய்ந்நீர் என்க. என்றது சட்டிற்கிசைந்த இரணமைப்பருவத்திலே சட்டாமல் அழித்தற்கு முற்பட்டனர் என்றவாறு.

பொன்னின் நிலையாவது அறனும், இன்பமும் அடைந்து வீடுபெறெய்துவதற்குக் காரணமாகவிரிததல். அதன் நிலைதொலைத்தலாவது கொலை, களவு, காமம், பொய் என்னுயிவற்றை முதலாகவுடைய மறங்களைவளாத்து இம்மையிற்பழியும், பழிபெறுமாற்றார் முன்பமும், மறுமையில் இவைகாரணமாக நாரும் பெறுதல். தந்நிலை மறத்தலாவது தமக்குரிய பொருண்முதலியவற்றின் சிறுமையைகோக்காது பெருமிதச் செலவுக்குள்ளாதல். இதனால் ஏறம்பின் அடக்கமும் பிறவும் கொள்ளப்படும்.

வண்டு ஓடு ஈக்கன் தேன் உண்டு மாழ்கி களிக்க = வண்டுகளுடனே ஈக்களும் தேனை யுண்டு (அவவுண்ணுதலானே) மயங்கிக் களிப்பெய்தவும்;

பின்னிலையைப் பேளுதாராய்த் தந்நிலைமையைமற்றது பொன்னிலைதொலைக்கும் புல்லி யோர் வண்டொடு ஈக்களுக்கொப்பாவா எனனும் இலேசானே, பின்னிலைபேணித் தமது நிலையை நீண்டது பொன்னிலையைப்பெறும் பெரியோரா ஏறம்பிற்கொப்பாவர் என்பதுபெற்றும். இவ்வனமே பொருள்கோடல் பண்டைய உரைகடைவழிக்கு. “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவா நீந்தா-நிறைவனடி சேரா தவா” என்பதையும், அதன் உரையையும் நோக்குக.

மின் அவியா ஓடை வியன் மதம களிற்றின் இன நடை தழுவிய என் உயிர் அண்ணல் = மின்னலைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற முகபடாமணிநத பெருமைவாய்ந்த முமமதயானையினது இனிய நடையைத்தழுவிய எனது உயிரொத்த நாயகனே;

பிராணநாயகன் என்றபடி; தன்னை உடலாகவும், தலைமகனை உயிராகவுககணித்துக் கூறினான். உயிரிலலாவுடல் இயங்குவாரேபோலத் தலைமகனும் தலைமகனையின்றி இயங்க மாட்டான். உடலைப் போற்றுவதெல்லாம் உயிரின் நலமாவதுபோலத் தலைமகனைப்போற்றுவ தெல்லாம் தலைமகனின் நலங்கருதியேயாகும். உயிரி செய்துகொள்ளும் இன்பமெல்லாம் உடலுக்கேயாதலேபோலத் தலைமகன் செய்துகொள்வதெல்லாம் தலைமகருக்கேயாகும். உடலை எடுக்காத உயிர் இன்பமெய்தற்கியலாததுபோலத் தலைமகனையடையாத தலைமகனும் இன்பத்தை எய்தமாட்டான். உடலுக்கு ஊறுவராமற் காப்பதும், உடலுக்குவந்த ஊற்றைத் தனக்குவந்த ஊறுகக் கருதுவதும் உயிரக்குரிய செயலாகல்போலத் தலைமகருக்கு ஊறுவராமற் காப்பதும், அவருக்குவந்த ஊற்றைத் தனக்குவந்த ஊறுகக் கருதுதலும், தலைமகன் செயலாகும் என்றின்னவாறு ஏற்ப விசித்தனாகுதல்கொள்க. உயிரி என்றனாயால் அன்பினுயர்ச்சியும், அண்ணல் என்றமையார் பெருமையினுண்மையும் உணர்த்தப்பட்டன.

நீயே = நீதான்;

எளியேன் தன் பொருட்டு = எளியவனாகிய என் நிமித்தமாக;

தலைமகனது அன்பின்மிகுதியே தலைமகன் தன்னை எளியனென்று கருகநேர்ந்தது.

இரு முது குரவரும் = இரண்டாகிய முதுமைவாய்ந்த பெற்றோரும்;

இருகுரவர், முதுகுரவர் என்க. “தாயினிற் சிறந்த தெய்வ மிலையுயர் தந்தை தன்னி- னையநற் குருவு மில்லை யென்னின்மற் நிவர்க டாளிற்-றுய்மலர் தூவி நானுந் தொழுகிடு மறிஞர் தாமே-யாய்க்கிற் பரப்பும் பொன்னுட் டமரரா யினிது வாழ்வார்” என்பது கூடமுரண மாதலின் இவ்விருவரும் முதற்கட் கூறப்பட்டனா.

அளி ஆர் பாகனும் = அன்புநிறைந்த தோழனும்;

இருவர்மாட்டுவ கிருபைவைத்துள்ள பாகனும் என்றமாம். “—துன்னிக்-கலந் ஞானாக கைவிடுதல் கானக நாட-விலவகிற்கும் விள்ள லரிது” என்பவாகலின், ஈனறோர்க்குட்ப ப் பாககன் கூறப்பட்டனன்.

அ நலன் நாடும = அந்த நன்மையுமைந்த நாடும்;

“அந்நல னும்” என்றார் தலைமகனது இருப்பால் அதுபோது நன்மைபெற்றிருந்து அல்லதுசிரிவால், இதுபோது தீமையுற்றது என்பது போதார்பொருட்டென்க. “அவ் வயோத்தி யில்வனம்” என்றார் கம்பநாடரும். அம்+நலன்+நாடு எனப்பிரித்து அழகிய நலன் னும்+நாடு என்பதுவகறலாம். நாடு ஆருபெயர்.

துளி விரல் எடுத்து எறிந்து வங்கி அழுது லீம்ம = (துன்பமிகுதியாற் கண்ணினின்றுத் துளித்த நீர்த்) துள்ளியை (விரலாவழித்து) எடுத்துவீசித் திகைத்து ஒலமிட்டுப் பொருமா நிழ்கவம்;

வஞ்சுதல்-என்செய்வோமென்று திகைப்புறுதல்; அழுதல்-அத்திகைப்புற் காரணமாகச் சத்தமிடுதல்; லீம்முதல்-சத்தமிட்ட அயாச்சியும், துன்பத்தினுயர்ச்சியும் ஒன்றுபட்டமையான் நேரிடும் பெருமூச்சொடுகலந்த புலம்பாலமுதல்.

நிலன் படா திரு அடி பரல் பட்டு சேந்து புண் உற்று இளைவு உற = வெறுநிலத்திலே மிதித்தறியாத நல்லிலக்கணமடைந்த பாதமானது (தொடுதோலினறிப் பாலவன்க்கில நடத் தலாற்) பருககைக்கற்களாற் றுக்கப்பட்டு(க்) (அத்தாக்கலாற்) கன்றுதலுற்று(ப்) (அக்கன்று தலின் மிகுதியாற்) புண்பொருந்தி வருததமடையவும்;

இவ்வனது அடிவைத்த இடத்தில் எண்பெருஞ்செல்வமும் பொறுகுமென்றான் என்பது தோன்றத் “திருவடி” என்றும், அத்தகைய பாக்கியமடைந்த அடியை இப்பாலநிலன் வருக துவதென்னகொடுமை என்றான் என்பதுதோன்றப் “பரம்படு” என்றும், அப்படுகையாற் பாதம் கன்றியதே என்றுகவன்றான் என்பதுபோகாச் “சேந்து” என்றும் கூறினார். நிலன் படாத என்மமையால் அவனது வளாச்சியின் அருமைபெருமைகளைப் புலப்படுத்தினுளாயிற்று.

போந்தது கருதில் = (இவ்வனமாகவும் என்னொடு உடன்போக்குக்கு ஒருப்பட்டு) வந்த மையை நினைத்தால்;

என்னை நின் அடிக்கு எய்த செருப்பு ஆக்கினும் = (எளியவளாகிய) என்னை நினதுதிரு வடிக்குப் பொருந்துகின்ற செருப்பாம்வண்ணம் செய்தாலும்;

உன் உதவி பெரிது ஆல் = (அச்செயலுப்பாக்கிலும் உடன்போக்குக்கு இசைந்துசெல்ல வாகிய) நினது உதவி பெரிதாகவேயிருக்கின்றதால்;

பாலையின்வெப்பமும், பரற்செய்ப்பருவரலும் தலைமகன்மடியைத் தாக்காவண்ணம் தன்னை அவன்காலுக்குச் செருப்பாக்கிக்கொள்ள நினைத்தான். அந்நினைவு செய்கைக்குவரினும் அவன் செய்தவதுவரி நளிபெரிதும், தன்செயல் நனிசிறிதுமாகவே இருக்குமென்று கருதினான் என்க. “காலுக்குத் தோற்செருப்பாவேன்” என்பது உல்கவழக்கு.

உளம் கசிந்து ஏங்குவல் = நெஞ்சம் உருகி இரங்குகின்றேன்;

என்னை மகிழ்விகுமாறு நீ எததுணைமகிழ்ச்சியைச் செய்யினும் யான் அத்துணைமகிழ்ச்சியையும் ஒதுக்கி இரக்கமேயுறுவல் என்பதுபோதர “ஏங்குவல்” என்று கூறினான்.

தலைமகன இவ்வனம் கூறியவற்றையுட்கொண்ட தலைமகனதுகூற்று இனிக்குறப்படும், பின்னு சடை தூங்கி பெரிது பெயாநது ஆல் = பின்னியசடையானது தாழ்த்த பெரிதாக இடம்பெயர்ந்து அசைய;

ஆல்-ஆடுதல்,

அன்னம் தன்னையும் அழகு பிடி தன்னையும் என்னை என்று இகழும் இன் நடை பொன்னே = அன்னத்தையும், அழகியபெண்யானையையும் (இவைநடக்கும் நடைதான்) எத்தகைத்தென்று இகழ்ச்சியெய்யும் இனிய நடைவாய்ந்த திருமகனே;

இவ்வனது நடைபினிமைக்கு அவற்றினடை ஒப்பாகாதென்க. உடன்போக்காதலின் நடையும், அந்நடையால் இகழப்பெறும் செயலுங் கூறப்பட்டன.

மானே = (நோக்கால்) மான்போன்றவனே;

தேனே = (அறம்பொருளின்பம் எனபவற்றை துகர்தற்குச் சாதனமாயிருத்தலினுனே), தேன்யோன்றவனே;

சொல்லினிமையானே தேன்போன்றவனே என்றுமாம்.

மலை தரு மருத்தே = மலைதருகின்ற மருத்தபோன்றவனே.

என்றது இயற்கைப்புணர்ச்சி தந்தவனே என்றவாறு. மருந்து கூறப்பட்டமையாற்
மேனுக்கு முற்காட்டிய உரைகூறினும். மருந்து-தேவமுதமுமாம்; அதற்குக் கடல்நீர்மவாத
மருந்தே என்றுகூறிக்கொள்க.

கரும்பே = (இயற்கைச்சுவை மிகுதியாற்) கரும்பையொத்தவனே;

விருந்தே = (தான் துகருமாறு ஏற்பட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி தருதலால்) விருந்துபோன்ற
வனே;

கட்டிழகு உடையாய் = (என்னெஞ்சுக்கைப் பிரிதொன்றின்பால் விடாது நின்மாட்டே
அமைந்திருப்பக் கட்டியைக்கும்) பேரழகுடையவனே;

அழகெல்லாம் தன்பாலேயுடனாகக் கட்டியவைததாலொத்த அழகுடையாய் என்றமாம்.

கண்ணே வண்டு என காதல் கூர் காட்சி பெண்ணே = நினதுகண்ணே வண்டாமென்று
காட்டிக் காதல்நிகுவிக்கும் காட்சியினையுடைய பெண்ணமைவாய்தவனே;

அகன் இந்து திணை பொருள் பயன் எனக்கு அளிக்க எய்கிய இன் தமிழ் சுவையே =
நடுவண் இந்திணைக்குரிய பொருளின்பிரயோசனத்தை எனக்குக்கொடுத்தற்பொருட்டு (இவ்வுல
கிற் பெண்ணுருவெடுத்து) வந்த இனிய தமிழ்மொழிக்குச் சுவைபோன்றவனே;

அகன்-அகத்திணை. இந்திணை-குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பவையும்;
அவற்றிற்குரிய புணர்ச்சி, பிரிவு, இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், என்பவையும்; அவற்றின் நிமித்த
முமாம். இவ்வைந்திணை கைக்கிளைக்கும், பெருந்திணைக்கும் இடைப்பட்டிருத்தலின் “நடுவ
ணைந்திணை” என்றவறித்துக்கூறினும். ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியரும் “அகனைந்திணையும்”
என்பதற்கு “நடுவணைந்திணைக்கண்ணும்” என்றுபொருள்கூறிப் போந்தமையறிக. ஆசிரியர்
தொல்காப்பியனாரும் இந்திணையைக் குறிக்கும்போது “நடுவணைந்திணை” என்று கூறுவதும்
தோக்கற்பாலது. திணையென்பது ஒழுக்கம்; திணையாகிய பொருள் என்க. பொருள் என்ற
விவேசானே மூதல், உரி, கருப்பொருள்களும் கொள்ளப்படும். இவையே அவ்வொழுக்கத்தை
நடாத்திவருதலினாலும்; இறைச்சி, உளநுறை, இருவகைக்குறி என்பவற்றுக்கும் அப்பொருள்
கள் இனிதாகலானும் என்க. இவற்றின்விரிவைத் தொல்காப்பியததுப் பொருளதிகாரத்திலே
அகத்திணைமுதலிய இயல்களுட்காண்க. பொருட்பயனாவது இன்பதன்பங்கள்.

இன்பம் என்றது புணர்தலானும், அதன்னியித்தத்தானும் எய்தப்பெறும் உன்னப்
பொலிவு; தன்பம் என்றது பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் என்பவற்றுளும் அவற்றினியித்தங்களா
ளும் எய்தப்பெறும் உன்னச்சொலு. இருத்தல் தலைமகட்கேயுரியது. தலைமகன் தலைமகனுக்
குரிய அறம்பொருளின்பங்களே இனிதுமுடித்தற்குச் சாதனமாகிய போகுகியப்பொருளா
தலின் “எனக்களிகக வெய்திய” என்றாரா. நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்-வாய்
மொழிப் புலவீர் கேண்மின் சிறந்தது-காதற் காமவ காமத்துச் சிறந்தது-விருப்போ ரொத்து
மெய்யுறு புணர்ச்சி-புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதா-விசேதது மீதது மிவையுன் வீடாப்
-பரத்தையுன் னதுவே பண்புறு கழற-ரேனுப்புதி துண்ட பரத்தையிற் சிவப்புற-நாளணிந்
துவக்குஞ் சுணங்கறை யதுவே-கேணங் குறையனைக் கிளந்துள் சுணங்கறை-சுணங்கறைப்
பயனு ழுடலுள் னதுவே, அதனல்-அதற வறியா வணியிறை நல்லா-ரிகறலைக் கொண்டு துனிச்
சூர் தவறிலரித்-தன்னாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழாய் வந்திலார்-கொன்னாரிக் குன்று பயன்”
என்னும் குன்றம்மூதனாப் பாட்டால் வடமொழிமுதலிய எல்லாமொழிகளுக்கும் இவ்வைந்திணை
உரித்தாகாது தமிழுக்கே உரித்தாமென்பது பெறப்படுதலின் “இன்றமிழ்ச் சுவையே” என்றாரா.

ஆழ் கடல் அருந்திய அருது முனியின் ஏழ் தமிழ் கடல் இசை இன்பு எ(ல்)லாம்
மணந்து ஈண்டு ஒரு வழி படைத்த அன்பு உடை குயிலே = ஆழ்ந்த கடலையுண்டருளிய அந்த
அகத்தியமுனிவன்வருத்த இலக்கணமுறைப்படி அமைந்த ஏழாயிய சாங்கனையுடைய தமிழ்க்
கடலாகிய இராகத்தாலுண்டாகும் இன்பத்தையெல்லாங்கொண்டு இம்பரிலே ஒருவழியாகப்
வடைத்திட்டான் என்றமேல் அன்புவாய்த்த குயில்போன்றவனே;

இயல், இசை நாடகமென்னும் முத்தயிழையுஞ்சொப்படுத்தி இலக்கணம்வருத்த மாதவ முனிவர் அகத்தியராதலின் அவரை இவ்வணம் குறிப்பிட்டார். ஏழ் இசை, தமிழ் இசை, கடல் இசை, என்க.

வரை வழி ஓரீஇ வாட்டு சுரன் படரும் மயிலே = (நடந்து சேறற்கு இனிதாயமைத் துள்ள) மலைப்பாசையை விட்டுநகி (த்தனனை அடைவாரெல்லாரையும்) வருகதுகின்ற பாலை நிலப்பாசையிலே (என்பொருட்டுப்) படாந்துசெல்லும் (வாடிய) மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய வளே;

பாலைய வாட்டுசுரன் என்றமையான் மலையானது மயிலைமகிழ்விக்குத் தன்மைத்தென் பது பெறப்பட்டது. தன்னையேவனாடித் தொடர்ந்துவருகலினால் அம்மகிழ்ச்சியைத் துறந்து வாட்டத்தைப்பெற்றனள் என்பதுகுறிப்பு. எகககையமகிழ்ச்சி எய்தப்பெற்றினும் தன்பொருட்டுத் தலைமகள் சால்வருந்தி இளைநகமைக்குப் பெரிதும் உருகியேவருவென்று தலைமகள் முன்னாக்கூறியதை உட்கொண்டதலைமகள் அவளது உட்கேளை மாற்றுகற்பொருட்டே பொன்னே, மாணே, தேனே, மருத்தே, கருமபே, விருத்தே, கட்டிடிநடையாய், பெண்ணே; தமிழ்ச் சுவையே, குயிலே, என்றின்னவகையாக விரிந்து அவளது உள்ளத்தைக் குளிரவைத்தான். குளிரவைத்தவன் தன்னால் அவள் எய்திய சூயரப்பாட்டை மெல்லென விரிககத்தொடங்கினன். இவ்வணம் கூறுவதால் அவ்விருவரும் புணர்ச்சிகருதியே வருந்தினரென்று தெளிந்து கொண்டு ஒருவரான் மற்றொருவர் துன்பத்தைமெய்கினர் என்றக்கொண் ஒருநதலை யொழித்தக் கடைமையென்று தேறி இன்பமெய்துவா என்க. இதன்றே தலைமகனுக்குப் பின்னம் தலைமகள்கூற்றைத் திரும்பவுககருது இந்நூலாசிரியர் சென்றனர் என்க. சென்ற மையின்கருத்து இருவருங்கொண்ட துன்பமித்யை ஒழித்து இன்பமெய்திச் சென்றனர் என்பதாகும். இன்னும் வேண்டியவளவு இவ்வாறே விரித்தாரைத்தக்கொள்க.

அயில் வேல் வள்ளல் தோள் வேட்டு பயன் பெறு வள்ளியில் = கூரிய வேற்படையை யேந்திய வள்ளலாகிய முருகனதுதோளை அணைதலைவிரும்பியவாறே பயனைப்பெற்ற வள்ளி நாயகியாரைப்போல;

பற்றலரையழித்திடும் ஆற்றல் தோன்ற “அயில்வேல்” என்றும், அன்புசெய்வார்க்கு வரையாதுகொடுக்கும் வண்மைதோன்ற “வள்ளல்” என்றும் கூறினார். வள்ளிநாயகியாருடன் நகையமாந்தது உலகிற்கு இவ்வாழ்க்கையை விளக்குத்தற்கென்க. திருமுருகாற்றுப்படையில் “ஒருமுகம், -குறவா மடமகள் கொடிபோல துசுப்பின்-மடவரல் வள்ளியொடு நகையமாந்தன்று” என்றதொருக்கு ரச்சினாககினியர் விசேடவுரையிற் “காமதூதாசசியில்லாத இறைவன் இவ்வணம் நகையமாந்தான், உலகில இவ்வாழ்க்கை நடத்தற்கு என்னுணர்க. அது, ‘தென்பா லுக்கந்தாடுந் திலைசெறி நம்பலவன்’ என்பதனுட் ‘பெண்பா லுக்கநிலனைப் பேதா யிருநிலத் தோர்-வண்பா லியோகெயதி வீடுவர்காண் சாழலோ’ என்பதனுணாக” என்று கூறிப் போந்தமையை நோக்குக.

பற்று எனக்கு அளித்து = (பெற்றதன்மேன் மனசின்) விரும்பத்தை எனக்குக்கொடுத்து;

பெற்றுக்கொண்ட நின்னையேவிரும்புமாறு செய்தனை என்றபடி. வள்ளியைப்பெற்ற முருகனுக்கும் அவன்மேற்பற்றுண்மை புராணங்களால் அறியப்பலது.

வழிக்கு துணை செய்து வழிகரு துணையாகிய மாமணி விளக்கே = (நின்னைக் காணுது வருந்திய எனது) கண்களுக்கு (இனிய காட்சியையும்) அதனை மகிழ்ச்சியையுங்கொடுத்து உதவிபுரிந்து (உடன்போக்குவழிகரு யான் தனிமையிறசெல்லாது) துணையாகிய பெரிய மணி விளக்கொத்தவளே;

புணர்ச்சிபெறுது தேடித்தேடியும் காணக்கிடையாது அலமந்தவழிக்கு இதபோது களிப்புந்லகின் “வழிக்குத்தனை செய்து” என்றும், முலைவிலைகொடுத்தற்காகப் பொருள் வயிற்பிரிந்திருந்தார் நளிவழிச்சென்று வருந்தவேண்மாதலின் இவ்வுடன்போத்தான் அவ் வருத்தமும் நீக்கப்பட்டமைபற்றி “வழிக்குத்தனை யாகிய” என்றும் கூறினான். தள்ளியமயிற்

சேறலால் உளவாகுந்துன்பமாகிய (கதிரவனாலும் அகற்றற்கரிய) இருட்டை இவன்போக்கி இன்பஞ்செய்தவன் மணிவிளக்கென்றொழியாத “மாமணி விளக்கே” என்றனாமாம்.

மகிழ் பூம் பாவாய் = களிப்பைச்செய்கின்ற அழகிய பாவைபோன்றவளே;

உடனபோகுகின் பெருமைதோன்றுகிருந்து வருந்தியதலைமகள் தான் இங்ஙனம் வரா விடிற் றலைமகள் முலைவிலைகொடுத்தற்குப் பொருளீட்டுமாறு தனிமையிற்செல்லவேண்டி வரு மென்பதையுணராத மகிழ்ச்சியும், வியப்புமெய்திச் சித்திரப்பாவையின் அத்தக அடங்கியிருந் தனன் என்பது ஈண்டுவிளக்கப்பட்டது. பாவை அழகிற்கும், அசைவின்மைக்கும் ஒப்பாகும்.

[பற்று நீங்கிய பண்டோ னடித்துணைப்-பற்றென்று பற்றி] பற்று நீங்கிய பண்போன் துணை அடி பற்று ஒன்று பற்றி = இயல்பாகவே பாசங்கள் நீக்கப்பெற்ற தன்மையையுடையோ னாகிய கடவுளது இரண்டாகிய பாதங்களின் மேல்வைத்தவரும் அன்பொன்றினையே விடாது பிடித்துக்கொண்டு;

அடித்துணை என்பது துணையடி என மாற்றப்பட்டது.

பிற பற்று ஓரி = ஏனைய பாசங்கள் எல்லாவற்றினையும் நீக்கி;

பிறபற்றுநீங்க இறைவனடிப் பற்றென்றும் வேண்டென்க.

“பற்றுக் பற்றற்றான பற்றினை யப்பறறைப்-பற்றுக் பற்று விடற்கு” என்பது குறள்.

நிலத்து படை தன்பு எ(ல)லாம் நீத்து உயர் இன்பு கொள் = பூவுலகில் உண்டாகும் துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் அகற்றி மேலாகியபேரின்பத்தைக் கொண்ட;

புலம துறை முற்றிய புலவோர் போன்று = புலத்தினைப்படைத்திட்ட நற்பயன்முதிர்ந்த சான்றோரபோன்று;

புலத்துறைமுற்றதலாவது ஈம்புலவடக்கஞ்செய்து முற்றுப்பெறல். புலத்துறைமுற் றினார்க்கு நிலத்திடைப்பெறுதற்குரிய விருப்புமுதலியன இல்லை. அதனால் வெறுப்புமில்லையாகித் துன்பிலராவா எனஃ. “வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாண்டி” சார்ந்து அச்சாரப்பெற்றான் தன்மையையெய்தினா என்க. புலவோர்-அறிவாளிகள். அந்வுடைமையின்பயன் இதவே யாகலிற் புலவா என்று இவா கூறப்பட்டனா.

நலம் தகை நல்லாய் = நன்மையமைந்த தகுதியையுடைய மடவரலே;

“நல்லாய்” எனபது “சருகுகண்ணன்” என்றாகு இடுகுறியளவாய் நின்றது. “தகை” நடுவுநிலைமை. அதுவே யாவாக்கும் நலன்பயத்தலின் “நலத்தகை” எனப்பட்டது. நல்லாய் என்றதற்குப் பொருள்விளங்க இங்ஙனம் அடைகொடுத்தாருமாம். மிகைபடக்கூறுதல் நேரு மாதலின் இடுகுறியளவாய் நின்றதெனப்பட்டது. பெற்றோரினும், நாணம்முதலியவற்றினும் கற்பே சிறந்ததெனக் கண்டுகொண்டு உடன்போக்குக்கொருப்பட்டனன் ஆதலின் “நலத்தகை நல்லாய்” என்று கூறப்பட்டனன்.

பொல்லேனை ராடி = பொல்லாக் குணஞ்செய்கைகளை உடையவனாகிய என்னைப்பின் றொடர்வதற்கு விருப்பங்கொண்டு;

பொல்லேன் என்றான்; பொருளீட்டி முலைவிலைகொடாமல் உடன்போக்கைவிரும்பிய தாலும், அப்போக்காலே தலைவிகு நடைவருததமுதலியனவும், தன்னினைப்பு உணர்ந்துகொடுங் துயரமும், தாய்தமர்க்கு உளவாகுந்தயரமும் ஏற்படுத்திய பொல்லாக்கையுடையவருந் தி என்க.

தனக்கு நிலன் தராத = (பாலையொழுகமாகிய) தனக்கு நிலப்பகுதியைப் பகுத்துத் தந்திடாமல்;

குறிஞ்சி முதல் ஆகிய = குறிஞ்சியு முதலாகவுடைய காண்கு ஒழுக்கங்களும்;

தனக்கு ஒழுக்கமான புணர்ச்சல், இருத்தல், உடைல், இரங்கல் என்பனவாம். இவற்றை முகந்தெய்துகி, மூலம், மருதம், கெய்தல் என்ப. பிரிதலைப் பாலையென்ப.

தமக்குள் பாத்து அமை தகைமைக்கு = தங்களுக்குள்ளேயே நிலத்தை காண்கூடாது பங்கிட்டுக்கொண்ட தன்மைக்கு;

குறிஞ்சி, மலையையும், முல்லை காட்டினையும், மருதம் வயலையும், நெய்தல் கடலையும், அவ்வவற்றைச்சார்ந்த இடங்களையும் பகிர்ந்துகொண்டன. இறைவனே இவ்வனம் பகுத்துக் கொடுத்தான். “நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்-படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” என்பது தொல்காப்பியம். இறைவனால் அருளப்பட்ட பகுப்பு குறிஞ்சிமுதலாயவற்றின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. ஊழான்வந்தவற்றைப் பிறர்செய்தவாகக்கோடல் குறிக்கப்பட்டது.

பொருது வயிற்று எரிவுபடையு பாலை = பொருமைகொண்டு (அக்கொண்டமையான்) வயிற்றெரிவுபடைத்த பாலையாகிய;

பாலையானது முல்லைகுறிஞ்சிகளைத் தனது வயிற்றெரிவுகாரணமாக அழித்துத் தனக்குரிய வாக்கிக்கொண்டது. “முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து-நல்லியல் பழிந்து நடுவகுது நறுத்தும் பாலைவென்பதோர் படிவங் கொளளும்” என்று கூறும் பாலைபின்மேல் அவ்வழிப்பு ஏற்றப்பட்டது.

பாலைக்கு வெப்பம் வாய்ந்தது இயல்பாயிருக்கவும், பிரவந்தினால் நேர்த்ததென்று கூறி வருணித்திட்டார் இந்நூலாசிரியர் என்க. பாலையானது நடுவனது என்பதுபோதா “வயிறு” என்றும், அதனியற்கை வெப்பஞ்செய்தல் என்பதுபோதா “எரிவு” என்றும், ஏனையநான்கும் தமக்கும், உலகிற்கும் பயன்பெறும் வாய்ப்புற்றன இதனுக் கலீதின்மென்பது போதா “வாய்ப்பில்” என்றும் கூறினார்.

[செப்புருக்கி விட்டாங்குச் செந்நிலன் மறுகி-வெப்பிழை பருவாய்] செம் நிலன் செம்பு உருக்கி விட்டானகு வெப்பு மறுகி இழை பருவாய் = சிவப்புநிறம் வாய்ந்த நிலமானது செம்பினே உருக்கிப்பாயவிட்டாற்போன்று வெப்பஞ்செய்து சுழற்சியெய்துதலினால் ஆண்டுளவாகச் செய்த பிளவுகள்;

பாலையாகிய நிலன்; செந்நிலன் என்க.

சிறு மெல் அடியை புண் செ(ய்)ய = சிறிய மிருதுவாகிய பாதத்தைப் (பிடித்துத் தடுத்து உள்ளழுத்திவருதலினுணை) புண்படுத்தவும்;

[குறுகு திரட் பரற்பகை பொருதுமற்-நிருப்பையுதிர் செம்ம லேய்ப்ப மொக்குணீர்-வேலைத் தெம்முன் குத்திவெளி யாக்கி] குறுகு பரல் திரள் பகை பொருத மொக்குள் நீர் தெவ் வேலை முன் குத்தி வெளியாக்கி இருப்பை உதிர் செம்மல் எய்ப்ப = வழியில் முற்படுகின்ற பருக்கைக்கற்களின் கூட்டம் பகைபொருதலிற் றுக்குவதாலுண்டாகிய கொப்புளங்களிலமைந்த நீரைப் பகையாகிய வேலைமார்த்தினதுமுன் குத்திவெளிப்போகச்செய்தலினாலே (பாதங்களில் நீரற்றிருந்த அக்கொப்புளங்கள்) இருப்பைமார்த்தினது உதிர்ந்துவாடிய மலர்களின் தோற்றத்தை யொக்கவும்;

மொக்குள்-குமிழ்வுடிவாகிய கொப்புளம்; வேலைமுன்குத்தி நீரைவெளியேற்றாதபோது இருப்பையின்மொக்குள் பொத்ததென்க. செம்மல்-வாடியபூ.

நெருப்பு மிதித்து ஆக்கு னைந்து னைந்து உருகி = நெருப்பின்மேலே அடிவைத்து நடந் தாற்போலும் (இப்பாலையில் நீ நடந்துவருதலினால்) வருந்தி வருந்தி மனமுருகி;

உய் என்று உயிர்க்கும் உயிர்ப்பான் உழன்றும் = உய் என்னும் ஒலியுண்டாகச் சுவாசிக்கும் மூச்சினுற் சுழற்சியடைந்தாய் என்றாலும்;

கான் தரு துன்பும் = இச்சாமானது (நடத்தலினுணை) செருக்கின்ற துன்பமும்;

மேனி இளைப்பும் = (அத்துன்பங்களாணமாக) உடம்பு இளைத்த இளைப்பும்;

மேனி என்றமையால் நிறம் கருஞ்ஞமையும் கொள்ளப்படும்.

கண்ணுது = (என்னும் இவற்றையெல்லாம் ஒருபொருளுதல் என்கிறேன்) மதித்திருந்து

வந்த நின் காதற்கு செய்யும் கைமாறு உண்டு கொல் = (என்னுடன் உடன்போக்கிற் கிசைந்து) வந்த நினதுபேரன்பிற்கு (யான்) செய்யதக்க பிரதின்னரியும் உளதேயோ?

வருதற்குக் காரணம் காதலாதலின் இவ்வணம் கூறப்பட்டது. உம்மை தொக்கது.

காதல் கடல் அமுதே = காதல் என்கின்ற கடல்விற்பிறந்த அமுதமே;

இதனையும், “நலத்தடை நல்லாய்” என்பதனையும் “மகிழ்ப்பும் பாவாய்” என்றதற்குப் பின்னாக் கூட்டிக். இவற்றிற்குக் காரணம் விரிககிற பெருகும்; உய்ததுணர்ந்துகொள்க.

நீர் பிரிந்து நிலை குலை மீளின் = நீரைநீக்கி (உயிரொடு வாழ்ந்துவந்த) தன்மையினது நிலைகுலைந்த மீளப்போல;

நீரின் இன்றியமையாமையே தோன்ற “கீஇ” என்றனபெடுத்தது.

யாய்கும் தமரும் ஆழ் துயர் கடல் உற = நின்னுடைய தாய்கும், சுற்றத்தாரும் ஆழ்ந்த துயராகிய கடலுள் அமிழ்ந்தவும்;

மீட்சியின் அருமையே தோன்ற “ஆழ்துயாக் கடல்” என்றார். ஆழ்கடலொத்தது துயரெனக். செவிலிமுதலியோரை உள்ளடக்குவதற்காக “யாயா” என்றார். இவளது இன்றியமையாமையைக் காட்டுதற்கே அன்னாளை நீர்பிரிந்த மீனாகக் காப்பிட்டார்.

பாங்கி ஏவகி நீ பயில இடன எல்லாம் கண்ணீர் ஆட்டி உள் நீர் மாற = (நினது) தோழியானவள் (நின்பிரிவுக்காரற்றாய்) இரங்கி நீ பழகி (வினாயாடி) வந்த இடங்கெல்லாவற்றையுக்கண்டு கண்டகண்ணால் நீராட்டித் தனதுநெஞ்சத்தின் நிலைமை மாறுதலடையவும்;

பயிலிடன என்றமையால் வினாயாட்டுப்பொருள்களையும் தழீஇக்கொள்க.

என்னையே பொருள் என எய்தின = என்னையே ஒருபெருமபொருளாக நன்குமதித்து என்னுடன்போதற்கு அடைந்தாய்;

நல் துதல் வேய் தோள் நறும் தாரோய் = நன்மையமைந்த நெற்றியையும், மூங்கிலை யொத்த தோளினையுமுடைய நறிய மலாமாலையணிந்தவனே;

இவ்வடிமையும் “காதற்கடலமுதே” என்றதற்குப்பின் கூட்டிக்கொள்க.

தலைவி கூற்றாகிய முற்பாகததை “என்னுயி ரண்ணல் * * * * * உளங்கெரித் தேங்குவல்” என்றும், தலைமகன்கூற்றாகிய பிற்பாகததை “இன்னடைப் பொன்னே * * * நறும் தாரோய் * * * * எய்தின” என்றும் முடிக்க.

(68) ஆய மகளி ராடிய குரவைபு
மாயோன் மேய முல்லைபு மதித்தல்.

கூண்டோர் மறக்கொணுக காமர் காட்சித்
திருட்டுப் புகுநதருககு மியலகிற் ரெருளிசெலா
மருட்கைக் தோவிப ரருட்டுறைப் பாவலர்
கருத்து முற்றவுங் கவர்கோண் மாட்சித்து

5 வெள்ளிடை கொளாது மேவு மாக்களைத்
தள்ளுவ போன்று தழைசெறி மானெலாம்
விண்ணளவு கவரும் விளக்கஞ் சார்ந்து
நிற்பது போன்று நீளிடைச் செல்லும்
முழற்புமை யிதிலையும் புள்ளுப்பறழ் பென்ன

- 10 நிவத்திடைப் பறக்கு நிமிர்செவி முயலு
நீள்வாற் குரங்கு நிணம்விழை புலியுந்
கருமயிர்க் கமபலங் சுதூஉ முனியமுஞ்
செவ்வாப்சு கிள்ளோடி மின்மினி, விளக்கக்
திழையெழிற் குடம்பையி னிருக்கைக் குரீஇயுந்
- 15 கணவாய் நாக்குக் காட்சிப் பூவையு
கெடுஞ்சிறைக் கொடுமூக்கு நீள்பிண வல்சிப்
பருந்துந் காலசீத தந்நுண் மண்ணுறை
புழவூண் கோழியும் பேடுபயிர் புறவு
மினன் பிறவு மெய்திய செல்வக்
- 20 கானத்து வளனெலாங் கன்னி நலன்பெறக்
கடற்கரை மாட்டுக் கருநீ ரிடையிற்
நெண்மணல் பரப்பியாங் கியைசின் மழையு
மெண்ணுவடி வெல்லா மிலங்கக் காட்டிப்
பவவயிற படர்ந்த பானிற மழையும்
- 25 வடந்தை தள்ள வழிவழிப் போந்து
மூடுபனி யென்ன மொய்ப்புழுதி யென்னத்
தோற்றம் பெற்றுத் துன்னுதிசை வரையின்
மாற்றம் பெற்று வானிடங் கவர்ந்தாந்
சேற்றம் பெற்றுக் கறுப்பும் வெளுப்பென
- 30 விருண்டு நிவத்திடை யிருட்டுச்சுவர் குழைத்து
வைத்து நிரலபட வுயர்த்தியாந் கிருட்டிக்
விண்ண வந்து வெடிபடச் சிரித்துக்
கண்முன் வந்து கடுங்குர லார்க்கென
மினனி யிடிசெய் கின்மழை பொழியுந்
- 35 கார்தொடங் கின்றே கார்தொடங் கின்றே
கருத்தறி விககா கையுறுப பில்லா
திருத்தம பெறுவஞ் சிறப்பறி வில்லா
பெயர்ந்துபெற கொண்ணு பிறகாப பில்லா
வினை விபல விமபருநிற் பொருநொலா
- 40 மண்ணுவெப பொறுப்பான் மரீஇ யின்ன
ன்னனர்கெட டழிர்கென முன்னிக் கையிற்
விவருடுத் தென்னத திருநில லெட்டுக
கறுப்புக்கொண் டென்னக் கடுகிற் கரீஇ
நகைப்புவழி நெருப்பு நனிவிட் டாஅந்
- 45 கிடிப்புவழி மின்னிப் பஃதுளைத் தூம்பிற்
பொழிநீர்க் கண்ணிற் சுணமழை பொழீஇ
வெப்புவழிப் பெற்றுக் கான்மறை புழுதியை
யுடைநிலக் குதவிக் காணாய் தர்க்கி
யெரியழித் தோட்டி விழிநிலங் குழைத்து

- 50 வாளைக்கு புள்ளின் மேளைக்கி யுருகி
யியற்கைக கின்னரு ளெய்திவர் தென்னக்
கார்பெயல் சிறப்பக் கருங்குயில் பணிப்பப்
புற்றத் தீயல் புறப்பாடு கொள்ள
வாங்கிழக் கஞ்சிய வராப்புருந் தடங்க
- 55 வோங்குவழி யெல்லாந் தேன்துபுன லோட
முதையலங் கானத்து மூடிய விதையெலாம்
புதைதலை காட்டிப் புறப்பாடு கொள்ள
முனிசுரு குதிரக் கார்தொடங் கின்றே
அதனால்,
- 60 பிறபொருள் படினே யவ்வயிற் சிவிர்க்கு
மள்ளற்கூர்ந் கோட்டி னவ்வே றானின்
மிடற்றாடு தெண்மணி மெல்லெனக் கறங்க
வீருட லோருபிர் மேளய் விழையுங்
குடத்தொகை சுட்டிக் கொள்பெயர் நல்லான்
- 65 குடம்புரை செருத்தல் கோடற் றுரைநிரை
தீம்பால் சுரந்து வழியெலாஞ் சொரிந்து
தாமபசை கன்றுக் கூட்ட விரைந்து
மன்றுவந்து படர்ந்தும பறிப்புறக் கோற்கைத்
தொன்றுவரு தொடுதோற் காலமை புறவுக
- 70 குடியுடைக் கோவலர் குலவிளக காருநர்
சேறுண் செவ்வுடைக் காருறழ் மேனியர்
நீர்நிலை யக்கரைத் தாஅய்த தாஅய்ச்
சேறற் குடைநதகிற் றுழிசில் லோசசுநர்
பூவா சதவிய பொற்பு வகவிதழ்
- 75 கொடுமணி குயிற்றிய குழையமர் காதினர்
மணிவிர லாழி யணீஇ மகிழ்குநர்
ரவ்விலை சுருளிற் பெறுமிசை வெறிதென
வதன்மருங்கு துளையிட் டலங்க ளூகி
வெறுத்தய றெங்கின் விளங்கோலை கொண்டு
- 80 சமைத்தகுழ லாதுந் தகைமைச சிறுருட
னூடல் வேட்டவர் புறந்தொடர்ந் தோடுங்
கலங்குவிழி யாட்டிடைக் கரவுகொடு புக்கு
மென்மெல விருநது கலலாக் கோவலர்
மடிவிளிக்கு மருளாச் சூழ்சசிக் குறாரி
- 85 யாஅங் கொன்றி னணிமணி களைஇ
மிடற்றிடைக் கௌவி விரைந்துவா லோச்சி
யடித்தடித்துக் கொடுபோ யரும்புத ரடையும்
வைகறை யாமத்து வால்வளைக் கையின
ரயர்வத் துழையின மஞ்சிப்பாய்ந் தோடும்

- 90 தேய்கான் மத்தொலி சென்றுசெவி புடைக்கத்
தயிர்கடை யாய்ச்சியர் தம்மிடைக் குறுகிக்
குந்தி யிருந்து கூடுவிழி மூஉய்
முணுமுணுத் தன்னவர் போதன்முற் றியபின்
றயிர்த்துமி நக்கி வெண்ணெய் சுவைத்து
- 95 முன்கா னக்கித் தன்னுடல் கழீஇப்
புன்மைநிலன் மறைஇ மான்பாய் புலியென
வோடுவெ ளி கண்டு துடுமெனப் பாய்ந்து
மிடற்றிடைக் கௌவி வீத்துத் தனிவிடேப்
பூட்டி நோக்கிக் கொடுபோற் தருநதி
- 100 நெருப்பவி யடுப்பக நிரைத்துத் துஞ்சி
விருப்பொடு வெளிப்படேந் தன்னைக்கண் டாங்கு
வெள்ளெனக் குரைஇ விரைந்துவரு ஞ்மவி
மரக்காப் படையுமுன் மறிப்பது காண்பு
நின்றுபின் னோக்கி நெருக்கிய பூனாரு
- 105 வென்றிகொடு மெல்லெனத் தன்னிலை மேவுங்
கன்றுபா லருத்தக் கசிந்தான் பயிர்த்தலு
மவ்விய னடைமா ரதன்கன் றரற்றல்கேட்
டிடைச்சியர் பிணித்த தாம்பியாப் பவிழ்ப்ப
ஆங்கு,
- 110 துள்ளிப்பாய்ந் தோடித் துன்னிய கன்று
முட்டித் தாக்கி மடிப்பா லருந்துழி
வான்மே னிமிர்த்து வளைப்புற நக்குபு
பூனையொடு ஞ்மவி பூங்குருளை வெருட்டி
முத்தாடு முறையின் மோர்துபால் சுரந்து
- 115 மொய்யென் றுயிர்த்து விழிமூஉ யின்புறாஉம்
ஆங்கு,
கார்கோ லோச்சிக் கலக்குவெப் பறுத்து
வாகை சூடிய வளஞ்சான் முல்லைக்கு
முடிமங் கலத்தின் முதலமை விழாக்கோள்
- 120 கவினபெறு கானங் களிப்புற் றயர்தலின்
மரன்செடி கொடிமுத லாகிய வெல்லாம்
பொருந்துமா சகலப் பொலிந்தா டியவே
தெற்றியெனச் சுவரெனச் செறிகன் னிலனெனச்
சிறுகட் களிநென வெருமையெனச் சிறந்து
- 125 முற்றிய வியற்கைச் சிறுகற் பாரைமிசைப்
பன்னிற மலரும் வண்டருங் கோபமு
நிரல்படப் பார்த்தெழி னிலவோ வியப்படஅ
மாங்காங்குப் போர்த்த வமைதியி னிலவிய
நீலம் விரித்து நிழலொன் று பான்மணித்

- 130 கோப்பிடைத் தூங்கலின் முசுண்டையு மெற்றியும்
பகன்றையு மவரையும் பந்தர்செய் தலர்ந்த
நீர்தலை மிசையு நேர்கரை மிசையும்
வரம்பிகந தழகிப மலர்மலர் தனவே
கோம்பிக் கஞ்சி யிலையின் மராத்துக்
- 135 காய்ந்த சினைமிசை யிருப்பக் கண்டது
மெல்லென வேறிக குருதிபுண் விழைவாற்
றவரது கௌவித் தம்மிசை யூர்தலிற்
ரூம்பறந துடலந் தஞ்ச மயிலினங்
கண்ண வாகிக் களிப்புலீஇ யகவின
- 140 பழக்குழற் கொன்றை பொற்றார் பயந்தன
பிரம் மடவோர் பசலை பிலிறிய
காடுகைப் பதுபோற் கவின்கொடி முல்லை
முடுமுதை யளிழ்த்து மொய்மணங் கஞற்றிய
மணிகொழுந்து கான்று வயங்குறு பட்டின்
- 145 பொட்டெனக் கோபம் பொலிவுகொடு பூத்த
நாயே யாடே பட்டுயிர் புழுவே
பெண்கே யின்னன மீக்கோ ளறுவைமுத
ன்னன ரார்ந்த பொன்னுடை நலகிய
துருக்கமும் புழுகு மணவிறை சொரிந்த
- 150 கருங்கை வெண்பற் கானவர் தோற்றத்துக்
குரங்கின நகைச்சுவை மிகைபடக் கொடுத்த
வான்றா சார்த்து வாடையொடு களித்த
மலர்வாய் வைத்துக் களிவண் டிசைத்த
பூசொரி மழையும் பூம்பொடி மழையும
- 155 மாரி மழையொடு தேன்மழை பொழிந்த
வண்டர் பாடி மகிழின் கொன்றை
கோவலர் தமக்குக் குயிர்குழ லீந்த
குழல ரிசைத்தமிழ் கூர்ந்து பொழிந்தன
ரிவ்வென மியைந்த வியல்பெறு முல்லை
- 160 பூண்ட கற்பினர் பொருமி யுருத்த
வெவ்வுவிழி மழையொடு விராஅய் விளங்குநர்
அவ்வயின்,
முல்லை சான்ற புறவத் தாய்ச்சிய
வெவ்வோக் கையின் ரிழைநாற் சமட்டுமிசைப
- 165 பருவவடிச் குறுவாய்ப் பைநெய் யுண்டிருண்
டிலகு தாழியி னினஞ்சிறுத் தமைய
காட்டிற் றிரிந்து நறுநெய் நொடித்தாங்
கிட்டிய செவ்வத் தேந்து மிழையின
நிலைமிசை வேய்ந்து கிளைகீழ் பாப்பி

- 170 நிலம்புரு வீழ்த்து னிறுவி நிலம்படா
வீஇ முசன் மேளய் விளங்கித்
தாஅழந் தோங்கிக் கவிந்தமனை பறவை
பலவிழைந்து காக்கும் பானிறை யாலத்
தியற்கைவனப் பெய்திப வின்னிழ லகத்துட்
- 175 செயற்கைவனப் பறியாச் செயிறு கற்பின
ரந்தமென் னடையென வவ்வெழிற் பிடியெனப்
புக்கனர் புக்குப் பொலன்செய் பூங்கொடி
கைக்கொள வுயிரையுங் கருகிலன் கட்டுகெநர்
கூற்றுடன் நன்ன கூர்ங்கோட் டெருத்துட
- 180 னேற்றுமென் றின்சொற் பெருங்கட் டோகைச்
சிறுநிடைச்சி செங்கைத் திருத்தார் வாகை
பெற்ற பெருமக னிவளுடன் நீம்பா
லளவிய பைநதேன் போன்றமைந் திருசுட
ருலகிற் கென்ன வுவநினைது வாழ்கெனக்
- 185 குரவைநன் காடிக் கொற்றம் பாடி
விரையும் புகையும் விளைத்துமலர் தூவி
மாசக லன்பின் மனத்திடை யுள்கினர்
பேய்ச்சி தரும்பா லுயிரொடு பருகி
யாய்ச்சியர் மனைதொறு மனோகவர்ந் தருங்கி
- 190 யுடுகை கைகொண் டிடுக்க னுறுத்தி
யுரல்யாப் புறீஇ பொண்குழ விசைத்துக்
குன்றுகுடை கவித்துக் கோலிரை காத்து
நல்லாள கூறை நலமபெற வளர்த்துப்
பொருதுதூற றுவரைப பொன்னுல கேற்றி
- 195 வரமிகு மைவர் மனக்கலக ககற்றி
முலலைத் திணையி னெலலைக் கடவுளா
யமர்ந்துபால சொரியு மானிரை முதலா
வளம்பல விளைக்கும் மாவளர் மார்பக்
தண்டுழாய் புனையுந் தடந்தோட்
- 200 கொண்டல் வண்ணன் குரைசே வடிக்கே.

முல்லைத்திணையின் வளப்பங்களைக்கூறிவரும் இப்பாட்டில் அமைந்ததைவினக்கம்
வருமாறு:—

பருவமெய்திய ஆயர்தலைமகள் ஒருத்தியைச் சுட்டிக்காட்டி இவளை மணிக்கவிழைந்
தோன் இக்கொல்லேற்றை அடக்கிக்கோடல்வெண்டுமென்று அன்னவன்பெற்றார் அமைந்திட்
லும், அவனுஞ்செய்தற்குப் பொதுவர்பவர் முயன்றும் இயலாமல் அருகியும், நாய்ப்பட்டும்
பின்வாக விறண்மிக்க ஒருபொதுமகள் முன்னேறி அக்கொல்லேற்றை அடக்கித் தருகின்றாள்
அதுகண்ட பொதுவரெல்லாரும் அத்தலைமகளை அங்குக்கு மணியாய்வித்து

அத்தருணம் ஆங்கமைந்த இடைச்சியர் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி ஓர் ஆலத்தமிழிலிற் புக்கு அத்தலைமகனின் வீரப்பிரதாபங்களையும், அவன் கொல்லேற்றை அடக்கித் தலைமகளை எய்திய திறமையையும் புகழ்ந்து பாராட்டி அவ்விருவரும் பாலொடு தேன்கலந்தாங்கு அன்பு கூர்ந்தளவளாவி இருபெருஞ்சுடரென்ன உலகிற்கின்றியமையாதவராகி வாழும்வண்ணம் தங்கள் முல்லைநிலத்துக்கடவுளும், குலதெய்வமுமாகிய திருமலை மலர்நூலுயிர் பரவித் குரவையாடி நன்குறப் பாடியுங்கினர் என்பதாம்.

ஏறுகோடல், வில்லேற்றல், திரிபன்றியெய்தல் முதலியனசெய்து மகட்கோடலைக் கைக்கிளையுள் ஒன்றென்ப. இஃது எண்வகை மணத்தினுள் ஆசரம் என்பதிற்பாற்படும். “ஆயர் வேட்டுவ ராடுத திணைப்பெய-ராவயின் வருஉங் கிழவரு முளரே” என்றார் தொல் காப்பியனார், ஆதலின் ஆயரும், ஆய்ச்சியரும் தலைமக்களாயினர் என்க.

தலைமகனுந் தலைமகளும் அன்புற்று வாழ்கவென்று திருமலைப் பரவுதலின் இது புற நிலை வாழ்த்தாயிற்று. “ஆயயின் வருஉம் புறநில வாழ்த்தம்” என்பது தொல்காப்பியம். “கண்ணுதலோன் காப்பக் கடன்மேனி மாலகாப்ப-டெண்ணிருதோ னேந்திழையா டான்காப்பப் -பண்ணியனா-சென்னியாக களிக் குந் தெய்வநீ-டா னாக நாளும் மண்மிசையானே” என்பது மேற்கோள். “இதுவுந் தலைவன் குறிப்பின் றிக் கெகவததால் அவனை வாழ்விக்கும் ஆற்ற லுடையார் கண்ணதாகலிற் கைக்கிளைக்குப் புறனாயிற்று” என்று நச்சினுக்கினியர் கூறினர்.

துண்பொருள் கொடுமிடத்து ஆயர் தலைமகனா ஆனமாவாகவும், சுண்முதிர்ச்சியைக் கொல்லேறாகவும், பொதுவர்தலைமகனைப் பதியாகவும் பொருத்தி நோக்கித் தெளிக. இம் முறையாகவும், 63-ம் செய்யுளுரையில் 307-ம் பக்கத்திலே காட்டியவாறாகவும், அன்னபிற வகைத்தாகவும் துண்பொருள்கோடல் அகப்பொருட்டுறைகளில் சிலவற்றுக்குமாதிரியே அமையுமென்றும், ஏனைய எல்லாவற்றுக்கும் பொதுப்படத் தலைவன், தலைவி, தோழன், தோழி, எனவருமவற்றை முறையே பதி, பசு, சத்தி, ஆன்மபோதமென்று இசைவுறப்பொருத்தி துண்பொருள் கோடல்வேண்டமென்றுத் தெளிந்துகொள்க.

பொருளதிகாரத்திற் சொல்லப்படும் தலைவன், தலைவி, கலவி, புலவி, கந்தருவமண முறைகள் என்பனவெல்லாம் தமிழர்க்குரிய பழய வழக்கங்களையே காட்டுவனவென்று சிலர் கூறுப. அவர்கூற்று எட்டுணையும் பொருந்தாது. பொருந்துமென்பாராயின், சிவாதுழிதிச் செல்வர்களுடைய தேவாரங்களிடத்தும், சிவதருமங்களை விளக்கும் பிற திவ்விய நூல்களிடத் தும், கோவை, உலா என்பனபோன்ற பிரபந்தங்களிடத்தும் அகப்பொருட்டுறைச் செய்யுட்கள் விரலிவந்தமை எம்முறை பற்றியென்று கடைவி விடுக்க. அன்றியும், நக்கீரர் “களவொழுக்கம் உலகத்தின்பமன்று, இத்தலைமகனும் உலகத்துத் தலைமகனல்லன்” என்று கூறிப்போந்தமையின் கருத்தும் ஆராய்ந்துணரற்பாலது.

(இ-ள்.) கண்டோர் மறக்க ஒண்ணு கவின் உயர் காட்சித்து = (தன்னை ஒருமுறை) கண்டவர்கள் எல்லாரும் ஒருபோதும் மறந்துவிடக்கூடாத (அதனுனைச்) சிறப்புமிக்க தோற்றப் பொலிவினையுடையதும்;

செவிகொடு கேட்போர்க்கு அருமை புலப்படுதல் அரிது என்பதும், கண்கொடு காணர்க்கு அதுவும் இன்றென்பதூஉம் குறிப்பு. கண்டோர்-உம்மைதொக்கது. இத்தோக்க விவேசானே ஏனையகாலங்களும் கொள்ளப்படும்.

இருட்டு புருந்திருக்கும் இயல்பிற்று = (பகலிலே கதிரவனாலும், இரவின் சிலபகுதி களிலேவடிகென், நான், மதிமுதலியவற்றாலும் அலைப்புறுதலைத் தீர்த்துக்கோடற்கினிதாக) இருள் எல்லாம் ஒருங்குகூடி உள்ளேசென்று குடியிருக்கும் இயற்கையையுடையதும்;

ஒளி செ(ல்)லா மருடிகைத்து = எத்தகையவற்றின் ஒளியும் உட்புகழமுடியாத அத்துனை மயிர்க்குழித்துடையதும்;

ஒவியர் அருள் துறை பாவவர் கருத்து முற்றவும் கவர் கோள் மாட்சித்து = சித்திரகாரரும், அருட்டுறையிற்சேறும் பாவவரும் ஆகிய இவர்களுடைய எண்ணங்கள் முழுவதையும் கவர்த்துகொள்ளுதலையுடைய மாட்சிவாய்ந்ததும்;

ஒவியரினும் பாவவர் மேம்பட்டவராதலின் அவர்தமக்குள்ள விசேடத்தை அடையாக்கினார். அவர்தம் கருத்துமுழுதும் இதனில் ஈடுபடாவிடத்துப் பயனிலலையாதலின் இங்ஙனம் கூறினார். சிரமத்தின் மிகுத்தோன் ஒவியர் முற்கூறப்பட்டனர்.

[வெள்ளிடை கொளாது மேவு மாக்களைத்-தள்ளுவ போன்று தழைசெறி மரனெலாம்-விண்ணளவு கவரும் விளக்கஞ் சான்றது] மேவும் மாக்களைத் தள்ளுவ போன்று வெள் இடை கொள்ளாது தழை செறி மரன் எல்லாம் விண் அளவு கவரும் விளக்கம் சான்றது = தன்னிடத்திலேபொருந்திய மக்களை (உள்ளகத்திலே செல்லவிடாமற்பிடித்து) தள்ளுவனபோன்று வெற்றிடம்பெருமல் தழைத்துநெருங்கிய மரங்களெல்லாம் விண்ணகப்பரப்பினே அகப்படுத்திக் கொள்ளுதல்போன்று (அத்துணை உயர்த்தோங்கிய) விளக்கத்தினால் நிறைவுறப் பெற்றதும்;

செறிதலைத் தள்ளுவதற்கும், தழைத்தலை விண்ணளவு கவர்தற்கும் காரணங்களாக்கிக் கொள்க. வந்து நோக்குவாரைப் பிரமித்தாநிற்குமாறு செய்யும் மரச்செறிவு படைத்தது; அது விண்ணளவு கவரும் மரஞ்ந்து விளக்கஞ்சான்றது என்க. மரங்களின் றொழில் காட்டின்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது.

நிற்பது போன்று நீன் நெறி செல்லும் பொற்பு அமர் இரலையும் = (காண்பவர்தம் கருத்திற்கு) நிற்பது என்று கருதுமாறு மயக்கி (நில்லாமல்) நீண்ட (சேய்மைகண்ணுள்ள) பாதையில் விரைந்தோடிச்செல்லும் அழகுபொருந்தியு மாண்களும்;

மிகுந்த விரையுடைய ஒட்டமாதலின் கட்புலனுக் கமைந்திலது என்றபடி.

புள் பறப்பு என்ன நிலத்து இடை பறக்கும் நிமிர் செவி முயலும் = (விண்ணிடை விரைந்துபறக்கும்) புள்ளின தபறத்தலை இவற்றின் செல்கை ஒக்குமென்று கூறும்வண்ணம் நிலத்திடத்திலே பறந்துசெல்கின்ற நிமிர்த்தசெவிகளையுடைய முயல்களும்;

ஊறுசெய்வனவற்றின் அரவத்தை முன்னறிந்துகோடற்கு நிமிர்த்தசெவியுடைமை கூறப்பட்டது. இவ்விசேடுகளை விழியமைப்புக்கொள்ளப்படும். “அறிவின் மாக்கடம் மளிப்புக் கருதிக்கோடு முகல் கொடுத்தாவது” என முன்னாக்கூறப்பெற்ற இறையின் உண்மைத் தன்மையை ஈண்டெகுறிப்பித்தார்.

நீன் வால் குரங்கும் - நீண்ட வாலினையுடைய குரங்குகளும்;

நிணம் விழை புலியும் = மாமிசத்தை விரும்பியுண்ணுகின்ற புலிகளும்;

தான் கொன்றவற்றின் சுவையுள்ளபுகுதிகளையே விழைந்துண்டு எஞ்சியவற்றைப் போகட்டுச்செல்லும் என்பதுதோன்ற “நிணம்விழை” என்று கூறினார்;

கரும் மயிர் கம்பலம் கதுஉம் உளியமும் = கருநிறம்பாய்ந்த மயிர்த்தோலாகிய கம்பளியைப்பொருந்திய கடிர்களும்;

செவ்வாய் கிள்ளியும் = சிவந்த வாயையுடைய கிளிசளும்;

கிளக்குஞ் சிறப்புக்கருதி வாயொன்றே சிறப்பிக்கப்பெற்றது.

[மின்மினி விளக்கத்-திழையெழிற் குடம்பையி் னிருக்கைக் குரீஇயும்] இழை எழில் மின்மினி விளக்கத்து குடம்பையின் இருக்கை குரீஇயும் = இழைத்த அழகிய மின்மினியாகிய ஒளியைக்கொண்ட கூட்டிலே (குஞ்சுகளை வளர்க்குங்காறும்) இருத்தலைமேற்கொண்ட பறவைகளும்;

தேங்காய்மட்டைத்தும்பு, பன்னாடைச்சிம்பு முதலியவற்றைத்தேடி எடுப்பதும், அவற்றானே உண்டிழைப்பதும் ஓர் அழகு என்பதுதோன்ற “இழையெழில்” என்றும், அவ்விழைத்தகடும் ஓரழகுடையது என்பதுதோன்றக் “குடம்பை” என்றும் கூறினார். எழில்

என்பதைத் தாப்பிசையாக இரண்டிடத்துங்கூட்டிப் பொருள்கொள்க. “கூட்டி னுய்க்குங் குரீஇக குழாமரோ” என்றார் கம்பரும்.

[கணவாய் நாக்குக் காட்சிப் பூவையும்] கணவாய் காட்சி நாக்கு பூவையும் = கணவாய்மீனை யொத்த தோற்றப்பொலிவுவாய்ந்த நாக்கினையுடைய நாகணவாய்ப் புட்களும்;

டேச்சின் சிறப்புத்தோன்ற நாலினுக்கடைகொடுத்தார்.

நெடும் சிறை கொடு ருக்கு நீன் பிணம் வல்சி பருந்தம் = நீண்டசிறகினையும், வளைந்த முக்கினையும், நாட்சென்று அழுகிக்கிடந்த பிணவண்ணினையும் உடைய பருந்துகளும்;

நீன்-நீளிடையுமாம்.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்” என்றவிதியார் பருந்தினையுங்கொள்க. முன்னும் பின்னும் வருவனவற்றுக்கும் இதுவே விதியாகும். பிரிவுகாரணமாக முல்லையும், குறிஞ்சி காரணமாகப் பாலையும் அமைந்த இயைபுநோக்கியும்; பிறவாறும் இவ்வனமெல்லாம் மயங்கிய வென்க. இனி “முல்லையுல குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து-நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதய ருறுத்தும்” பாலைவாறும் என்பவாகவிற் பருந்துவ் கொள்ளப்பட்டதென்றம கூறுப.

கால்சீத்து அம் துண மண் உறை புழு ஊண் கோழியும் = நிலத்தின் மேற்பகுதியைத் தள்ளுதலினோ (அத்தள்ளப்பட்ட இடத்திலுள்ள) நீர்க்கசிவுள்ள றண்ணிய மணற்கண்வாழ் கின்ற புழுமையும்தமக்கு உணவாக உண்டுவருகின்ற கோழிகளும்;

புழு-உமமைதொக்கது; இவ்வினையோனே ஆண்டும், மேலிடத்துமுள்ள தானியங்களும், எறும்பு முதலியனவும் கொள்ளப்படும் என்க. புழுவுண்ணுதலின் விழைவுதோன்ற அஃ டொன்றேகூறப்பட்டது.

பேடு பயிர் புறவும் = அன்பார்ந்த பேடுகளைக் கூவியழைக்கும் புருக்களும்;

இன்ன பிறவும் = இவைபோன்ற பிறபலவுக்கடி;

எய்திய செல்வம் காண்த்து = பொருந்திய (தினையியல்பான் அமைந்த) செல்வத்தைப் பொருந்திய காண்கததின் கண அமைந்த;

வளன் எ(ல்)லாம் கவின்று நலன் பெற = வளப்பங்களைல்லாம் அழகுறறு அன்மையைப் பெறுமாறு;

கடல் கரை மாட்டி கரு நீர் இடையில் தென் மணல் பரப்பியாங்கு இயை சில் மழையும் = கடற்கரையின்பாகரிலே (பாய்ந்துள்ள) கரிய நீரின் இடையிடையே தெளிவாகியமணல்கள் பரப்பியிருத்தலைப்போன்று பொருந்திய சில்வாகிய வெள்ளிய மேகங்களும்;

“தென்மணல்” என்றமையானும், “பாளிற மழை” எனப் பின்னாக்கூறப்படுவ தானும் மழைக்கு இவ்வனம் அடைகொடுத்தாம். கருநீரெல்லாம் ஆகாயத்திற்கும், அவற்றிடையிடையே பரந்துள்ள மணல்களைல்லாம் சிலவெண்மழைக்கும் ஒப்புக்கூறப்பட்டன.

எண்ணு வடிவு எல்லாம் இலங்க காட்டி பல் வயின் படர்ந்த பால் நிற மழையும் = நினைக் கின்ற வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் (அந்நினைந்தவாறே) விளங்கக்காட்டிப் பலவிடங்களிலும் படர்ந்தமைந்த பால்போலும் வெள்ளிய மேகங்களும்;

எண்ணுவடிவெல்லாம் இலங்கக்காட்டும் மழை; பல்வயிற்படர்ந்த மழை என்க.

வடத்தை தள்ள வழி வழி போந்து = வாடைக்காற்றானது தள்ளுவதினாலே (அதன் போக்குக்குச் செல்லும்) வழிவழியே சென்று;

வாடை கூறப்பட்டமையானே தெற்கின்கண் அமைந்த அவவிருவகை மழைகளும் இவ்வனமாகிய என்க.

மூடு பனி என்ன மொய் புழுதி என்ன தோற்றம் பெற்று = (முன்னர்க் கருநீரையின் மணல்போன்றும், எண்ணுவடிவானும் காட்டியமேகங்கள் பின்னர்க்) கவிந்த பனியென கூற, நெருங்கிய புழுதியெனவும் (அவற்றைக்கண்டார் கருதுமாறு) தோற்றப்பொலிவினைக் கூறுகின்றது;

தன்னு திசை வரையில் மாற்றம் பெற்று = (ழுடுபனியையும், புழுதியையும்போன்ற தோற்றங்களை முன்னர்ப்பெற்ற மேகங்கள், பின்னர்) நெருங்கிய திசைகளிலுள்ள கரிய மலைகளின் உருவங்களைப்போன்று மாறுதலையடைந்து;

வான் இடம் சுவாந்து ஆங்கு ஏற்றம் பெற்று = ஆகாயத்தின் இடமுழுவதையும் வெளவிக்கொண்டு (அக்கொண்டமையால்) அங்கு வன்ம் பெருமையும்று;

கறப்பும் வெளுப்பு என இருண்டு = கரியநிறந்தானும் வெளிதாருமென்று சொல்லுமாறு இருட்சியுற்று;

“கறுத்தமழை முகில்வெளிக்குங் கருகுமேனிக் கண்ணன்” என்று பெரியாரும்.

[நிலத்திடை யிருட்டுச்சுவர் குழைத்து-வைத்து நிரல்பட வுயர்த்தியாக் கிருட்டி] நிலத்து இடை இருட்டு குழைத்து நிரல்பட சுவர்வைத்து உயர்த்தியாங்கு இருட்டி = நிலத்தின்மீது இருட்டியை (த்தண்ணீரால் இளக்கி)க்குழைத்து வரிசைப்படும்வண்ணம் சுவர்வைத்து உயர்த்தி விட்டார்போன்று இருளுதலைச்செய்து;

இருட்டுச்சுவர் வைத்தல் இல்பொருளுவமை. இருட்டின் மிதநிலையையும், சேற்றகியலாமையையும் புலப்படுத்தவேண்டி இங்ஙனம் கூறினா.

[விண்ண விரைந்து வெடிபடச் சிரித்துக்-கண்முன் வந்து கடுங்குர லார்த்தென-மின்னியிடசெய் தின்மழை பொழியும்] விண் விரைந்து கண் முன் வந்து வெடிபட சிரித்து கடும் குரல் ஆர்த்தென மின்னி இடித்து இன் மழை பொழியும் = கரிய விசம்பானது விரைந்தோடிக் கண்ணுக்குமுன்னர் வந்துநன்று வெடியுண்டாகுமாறு நகைத்துக் கடியகுரல்காட்டி ஆரவாரித்தார்போன்று மின்னுதலைச்செய்து இடித்துப் பெருமைவாய்ந்த மழையைச் சொரியும்;

அம்மேகங்கள் சிரித்தாங்கு மின்னி ஆர்த்தாங்கிடித்து வியன் மழையைப் பொழியும் என்க. மழையின் இன்றியமையாமையோன்று “இன்மழை” என்று; என்ன? இன்பமே உயிர்கட்கு இன்றியமையாததோன்று ஆகலின் என்க;

கார் தொடங்கின்றே கார் தொடங்கின்றே = கார்காலம் தொடங்கியதே, கார்காலம் தொடங்கியதே;

தொடக்கத்தின் பெருமைதோன்று அடுக்கப்பெற்றது. தொடங்கின்று என்பது விகாரம். நடந்தன்று என்றாகுச் சாரியையாகக் கோடல் அமையுமாயினும் மறை காட்டவேண்டலின் விகாரமெனக் கோடலே சிறப்புடைத்தென்க. இன்ன மேற்கோள் பலப்பலவுண்டு; விரிக்கிற பெருகும்.

கருத்து அறிவிக்கா = தங்கள்கருத்தை (ப்பிறர் அறிந்துகொள்ளும்வண்ணம்) அறிவிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதனவும்;

மங்கள் தாமாகவே துணுகி அறிந்துகொண்டாலன்றித் தம்மிற்புலப்படுத்தும் வகையில் லாதனவென்க.

கை உறுப்பு இல்லா = (வேண்டியவற்றைத் தாமாகவே செய்துகோடற்குரிய) கையாகிய உறுப்பில்லாதனவும்;

நிருத்தம் பெறுதல் சிறப்பு அறிவு இல்லா = நிருந்திவருதலைப் பெறுதற்குரிய சிறப்பு வாய்ந்த பருத்தறிவில்லாதனவும்;

ஐயறிவின் உயர்ந்தது அதுவாதலின் இங்ஙனம் கூறினா.

பெயர்ந்து பெற்றாகு இயலா = (தமக்குவேண்டியவை இருக்கின்ற இடத்திற்குச்) சென்றடைந்து அவற்றைப்பெற்றுக்கொள்ள இயலாதனவும்;

பிற காப்பு இல்லா = (தமக்குற்ற ஊறுகளைத் தாமே களைந்துகொள்ளவேண்டுமன்றி) பிறவா காவற்றுகையில்லாதனவும்;

இன்ன இயல இம்பர் உயிர்ப்பொருள் எ(ல்)லாம் = இக்கூறிய வசதியின்மையோன்று பலதன்மைகளையுடைய இவ்வுலகத்துச் சீவராசிகளெல்லாம்;

ஓர் விழுமதல் கீந்தறிவீருகவுள்ள சீவராசிகளே இங்ஙனம் கருதப்பட்டனவ். அவற்றிற் கேற்குமாறு பொருத்திக் கூறிக்கொள்க. செய்யுளாதலிற் பொதுப்படக் கூறினார் என்க.

மன்னு வெப்பு ஒறுப்பால் இன்னல் மரீஇ = நிலைபெற்ற வெப்பமானது வருத்தம் வருத்தத்தினாலே துன்பமடைந்து.

“மரீஇ யின்னல்” என்றது இன்னல் மரீஇ என மாற்றப்பட்டது.

நன்னா கெட்டு அநித என மூன்னி = (அவைகள் பெற்றுவந்த) நன்மையெல்லாம் கெட்டுவினாயின என்றுகிறினைத்து;

கையில் வில் எடுத்து எ(ன்)ன திருவிவ எழு = (போர்புரிந்து அவ்வெப்பத்தை யழிக்க) விலைக கையில் எடுத்தாற்போன்று இங்கிரதனுவை எடுத்துக்கொண்டு.

திருவிவ-இந்திராவில; 167, 557, 601, 682, 719, 799 என்னும் சிந்தாமணிச்செய்யுட்களைக் காண்க. “திருவிவ விட்டுக் கிகழ்தரு மேனி” எனப்பது சிலப்பதிகாரம்.

கறுப்பு கொண்டென்ன கடுவில் கரீஇ = (அவ்வெப்பின் மேல்) வெகுளி கொண்டாற் போன்று நஞ்சினாகருகுதலுற்று;

“கறுப்புரு சிவப்பும் வெகுளிப் பொருந்”, “சிறத்தரு வுணாதற்கு முரிய வென்ப” என்றமையான அவ்விருபொருளும் கொள்ளப்படும் கருகுதல்-இருளுதல். “கருகுதல் வெள்ளை கண்மணல் டீற்று” என்றா பொரியாரும்.

நகைப்பு வழி நெருப்பு நளி விட்டாகு (கோபகாரணமாக வந்த) சிரிப்பினவழியாகக் கோபங்களினைய மிகுதியும் வெளிவிட்டாற்போன்று,

இடிப்பு வழி மின்னி - இடித்தலின் வழியாக மின்னுதலேசசெய்து;

“இடிப்புவழி மின்னி” யென்றாரேனும், இடித்து மின்னி என்பதுவே கருத்தாகக் கொள்க. மின்னுதலுக்குக்காரணம் இடிப்பேயாதலின் அதுமுற்கூறப்பட்டு மின்னை வழியாக வியது என்க.

பல துளை தூம்பில் பொழி நீர் கணையி = பலவாகிய துவாரங்களுடைய தூம்பி லிருந்துவரும் நீராகிய கணைகளிப்போன்று;

தூம்பு-உட்டுளை, குழாய். அந்நீர் கணைகளிப்போன்று சொரிதலின் அவ்வனம் கூறப் பட்டது. “.....தானையாம் புயலைப்-பொன்னகா விடுப்பக் கடலவை வரன்றிப் பொருதலி னெ பகணைப் புனவபோய்.....” என்றா பிறரும்.

கண்ம் மழை பொழீஇ = திரளாகிய மழையைப்பொழிந்து;

வெப்பு வழி பெற்று கால் மறை புழுதியை = உஷ்ணத்தின்வழியாகவடைந்து காற்று மறைத்துவைத்திருந்த புழுதியை;

குடுமிகுதியானே புழுதிகளினையித காற்றுடன் ஒன்றுபட்டிருந்தன என்பதாவே நண்டு விளக்கப்பட்டது.

உடை நிலக்கு உதவி = (அப்புழுதியை இழந்தனமயானே) மணசடைந்த நிலத்திற்கு அதனைக் கொடுத்து;

அறச்செயல் போறலின் “உதவி” என்றா. ஈறுகெட்ட பெயரெச்சமாக்கினும் அமையும். உடைந்த-தோற்ற என்றமாம். “போககுடைந்தான்” என்பதையும் நோக்குக.

கால் தூய்து ஆக்கி = (புழுதியொடுகலப்பற்று அசுதமாயிருந்த) காற்றைச் சுத்தப் படுத்தி;

கள்ளுப்பொருளாகிய புழுதியையெடுத்து மண்ணுக்குதலிக் காலைத் தூய்தாகிற்று . என்க. என்றது புழுதியடங்கிற்று என்றவாறு.

நீர் உயிற்று ஓட்டி = வெப்பத்தை (இன்மையாகும்படி)கொடுத்து (புயிற்றிடம் போகுந்

நான் கேடுவினை ததமன்றிக் காலையும் செடுத்தமையின் இங்ஙனம் அந்நினைச்செய்தது என்க. “அழித்து” என்றதற்கு உயிர்ப்பொருள்களையும், காலையும் செடுத்துவருகின்ற அத் தொழிலை அழித்து அதனையோட்டி என்று பொருளுகோடலும் அமையும்.

விரி நிலம் குழைத்து = (வெப்புததெறுதல் காரணமாக வெடித்து) விரிவுற்றநிலத்தை ஒன்றுபடசுருழைத்து;

வான் நோக்கு புள்ளின் மேல் நோக்கி உருகி = மழையையெதிர்பார்த்து (விசம்பை, எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற வானம்பாடிப்புள்ளின்மேலே (கிருபைமிகக் கிருக்கடைக) கண்ணித்து நெஞ்சுருகுதலைப்பெற்று;

வானம்பாடி- கம்புன, கலிங்கம், காருணி, சாதகப்புள், தற்பாடி, மேசப்புள் என்னும் பலபெயர்பெறும்.

இயற்கைக்கு இன் அருள் எய்திவந்தென = இயற்கையாகிய தெய்வத்திற்கு இனிமையாகிய திருவருள் பொருந்திவந்ததென்று கூறுமவண்ணம்;

கா பெயல் சிறப்ப = மேகங்களினது பெய்கை சிறப்படையவும்;

கரும் குயில் பணிப்ப = அச்சிறப்பானே கரிய குயில்கள் அச்சத்தை அடையவும்;

புற்றத்து ஈயல் புறப்பாடு கொள்ள = புற்றகத்திருந்த ஈசெல்கள் (மழைப்பெயலான் மணங்குளிர்த்து) வெளிப்படுத்தலை கொள்ளவும்;

ஈயல்-சிறகுமுனைத்த கறையான்; அதனை ஈசல், ஈசெல் என்றும் வழங்குப.

ஆககு இடிககு அருசிய அரா புருநது அடங்க = (ஈசெலின் வெளிப்பாடு காரணமாக வெறிதாகிய அப்) புறநிகண்ணே இடிககு அச்சவகொண்ட பாம்பு புருநது அடங்கியிருக்கவும்;

அச்சியுதியால் அடங்குதலும், அடங்கியபின் புறத்துள்ளார் எதத்கையவச்சங்காட்டி னும் அது அடங்கியவாறே பதுங்கியிருந்துவிடுமென்பதும் குறிப்பு.

ஒங்க வழி எ(ல்)லாம் தேவகு புணல் ஓட = மேலோங்கிசெல்லும் வழிகெல்லாவற்றினும் (முன்னிருந்த நீரோடு பின்வந்த மழைநீரும் கலத்தலானே) தேங்கப்பெறும் புணலானது பாரதோடவும்;

முதையல் அம் கானத்து மூடிய விதை எ(ல்)லாம் புதை தலை காட்டி புறப்பாடு கொள்ள = பாழாகிய காட்டினகத்திலே (காற்றவீசிய புழுதியினுள்) மூடப்பெற்றிருந்த விதைகளெல்லாம் தமமகத்துப்புதைத்தனன முடிகளை வெளிக்காட்டி வெளிப்படவும்;

முதை-காடுவெட்டிச் சுட்டகொல்லை; முதையல்-முதகாடு, சுடுகாடு; இங்ஙனம் மழை கானமால் வரட்சிபெற்றிருந்த நிலைமையைக்கூறுகின்றது.

காற்றானது விதைகளைப் பாழிடங்களிற் கொண்டுசெகுமானால் அவை வாளா பயனற்றழிந்துவிடும்; அங்ஙனம் செய்யாத புழுதிகொண்டு மூடியும், வேறிடத்துக்குயத்தும் விடுவதால் அதின் இயற்கைசெயல் விதைகளுக்கு நலத்தையே விளைப்பதகாட்டி இறைவனது ஆற்றல்சான்ற மாட்சித்திறனை விளக்கும்.

முளி சருகு உதிர = காய்ந்த சருகுகள் உதிரவும்;

முளிந்ததே சருகாதலிற் றனித்துச் சருகென்றாவது, முளியிலெயென்றாவது கூறும் சருகுக்கு முளியென்னும் அடைகொடுத்தது மிகையேயென்னிற், சாத்தனார்முதலிய பண்டைப் பெரியாரும் இவ்வண்மே கூறிச்சென்றமை யை நோக்கியுணர்க.

கார் தொடங்கின்றே = கார்நாலத்தொடங்கிற்று;

அதனால் = அத்தொடங்கிய காரணத்தால்;

பிற பொருள் படிந் அ வயின் சிலிர்க்கும் அன்னல் கூர் கோட்டின் அழிந்துபிற பொருள் வாழ்த்துமென்று தன்மேற்படிந் பட்ட அல்லித்தழைச் செறித்தத்தொக்கின்ம இயல்புவாய்ந்த சேறுபொருந்திய கூரியகொம்பினையுடைய அழகிய எருதுகளை;

இன்பநெறியியல்

மிகுதியின் இயல்புதோன்ற “அன்னந்தூர்க் கோட்டின்” என்று கூறப்பட்டது.

ஆனின் விடற ஆடு தென் மணி மெல் என கறங்கு=பசுவினது கழுத்திலே கட்டிப் பட்டு அசைகின்ற தெளிந்த ஒசையையுடைய மணியானது மெல்லென்று ஒலிக்கவும்;

ஆனின் காலைப் புலப்படுத்த “மெல்லெனக் கறங்கு” என்று கூறினார்.

நா உடல் ஓர் உயிர் மேய் விலையும்து=அவற்றின் இரண்டு உடல்களும் ஓர் உயிரையே பொருத்தியவாறு விருப்பவகொள்ளும்;

அத்துவிதமாகி இன்புற்றனவென்பது கருத்து. மேவுதலின் மிகுதிதோன்ற “மேயு” என்றனபெடுத்தது.

குடம் தொகை சுட்டி கொள் பெயர் நல் ஆன்=இவ்வளவுகுடம் பால் கறக்குமென்று சுட்டிக்கூறப்படுவது காணத்தானே கொண்ட பெயரையுடைய நன்மையமைந்த (மேய்புலத்தினின்ற வரும்) பசுவானது;

கொட்டில்வந்தடையும் என்றமனநோக்கி மேய்புலத்தினின்ற என்று விரிக்கப்பட்டது; குடஞ்சுட்டு-பசுப்பொது; அன்றியும் நற்பசுவைப் பத்திரை என்றும், குணம்மீலாப் பசுவைச் சுவை என்றும், கன்றுதாய்ப்பசுவை வற்சலம் என்றும், ஓரீற்றுப்பசுவை கிட்டி என்றும், மலட்டுப்பசுவை வற்சை என்றும் யழுகுப.

குடம் புரை செருதல் கோடல் சுவை நிரை=குடதையொத்த தனதுமடியிலுள்ள காந்தப்பூப்போன்று வரிசைகொண்ட கம்பிலிருந்து;

கோடல்-மெய்யுமம். நிரை என்றா அக்காம்பின் வரிசையமைப்புத் தோன்றப் பொருட்டு.

நீம பால் சுரந்து வழி எல்லாம் சொரிந்து=மதுரமாகிய பால் சுரக்கப்பெற்று அப் பெற்றமையானே வரும் வழிகள் எல்லாவற்றினும் உருத்தது;

கனறினை ஊட்டுதற்குக் கொண்டவிழையே அசுசொரிதற்குக் காணமாயிற்று.

தாம்பு அசை கன்றுக்கு ஊட்ட விரைந்து மன்று வந்து படாந்தம்=கட்டியதாம்பினை அசைக்கின்ற தனதுகன்றுக்குப் பாலூட்டவிரைந்து தொழுவத்தைவந்து சேரினும்;

புதிதாக கட்டப்பட்டமையாலும், விளையாட்டில் விருப்பவகொள்வதானும் தாம்பசைத் தல் கன்றுக்கு இயற்றுகையாயிற்று. இழுத்ததற்கும் ஆற்றலிலலாத அத்துணையினமைத்தென்பது தோன்றத் “தாம்பசை கன்று” எனப்பட்டது.

பறி புறம் கோல் கை தொன்று வரு தொடு தோல் கால் அமை புறவு குடி உடை கோவலா குலம் வினக்கு ஆகுநா=பனியோலைப் பாயைக்கொண்ட முதுகினையும், சோலைத் தாங்கிய கரத்தினையும், பழமையாக அணிந்துவருகின்ற செருப்புப்பொருந்திய காலினையும் உடைய முல்லையிலந்தைத் தங்கன் இருப்பிடமாகக்கொண்டெய இடையாதம குலத்தின் (மாடுருளையகற்றி விளக்கவந்த) விளக்கொப்பாரும்,

கால் அமை என்பதை அமை கால் என்று மாற்றிக்கொள்க. மரபுத்தொடர் அற்றொழி. யாமல் விளக்குவான்பிறந்த வழித்தோன்றல்களாகவின விளக்குக் கொப்பிடப்பட்டனர். மழை வெப்பங்களைத் தாங்குதற்குப் பனியோலைப்பாய் வேண்டப்பட்டது. “பனியோலைச் சயனதநர்” “மறித்தனாழ் தொகுத்த பறிப்புறவிடையன்”, “பறிப்புறத் திட்ட பாடுடை யிடையன்” “பறியோலை மேலோடு யோ விடையா” என்பன ஆராயற்பாலன.

சேறு உண் செல் உடை கார் உறழ் மேனியர்=சேறுண்டு மாசுபடிந்த சிவந்த ஆடை நினையுடைய மேகத்தோமொறுபட்ட கரிய நிறம்பொருந்திய தேகத்தையுடையவரும்;

மேனியின் நிறத்தையும், அழகையும் உணர்த்தக் கார் ஒப்புக்கூறப்பட்டது

நீர் நிறை வந்தகரை நாய் நாய் சேறுந் = நீர்க்கரையின் அக்கரைப்பக்கத்தைத் தாண்டி நாய் நாய் வந்தபொழுட்டு

இன்பநீதியியல்.

நீதிக்கு அமைதியினிருந்த நரி, குழ்ச்சிநரி, குறநரி என்க. குறநரி-நரியின் ஒருவகைச் சாதி வியட்சம். ஆடுகள் வெருட்சியுறாதும், இடையர் அறிந்துகொள்ளாதும்; இருந்துவருதற்கு இங்குண்டெல்லாம் செய்தது அஃதென்க.

மீடறு இடை கெளவி = கழுத்திலே (மெதுவாகக்) கெளவிக்கொண்டு

விரைந்து வால் ஒச்சி = விரைவாக வாலால் அதனை விசி;

அடித்து அடித்து கொடுபோய் அரும் புதர் அடையும் = அடித்தடித்துச் செலுத்தித் கொண்டுபோய் பிறாசேவதற்கரிய புதரின் கண்ணை சேரும்;

அதனை இடையர் அடிக்கோட்டிக் கொண்டுசெல்லுமாறு இதுவும் கொண்டுசென்றது; யாரும் தன்னையிடையென்கிற கருதுமாறு கொண்டேகிற்று அககுறுகரி என்க.

[வைகறையாமத்து வால்வளை கையின-ரயர்வுற றுழையின மஞ்சிப்பாய்த் தோடத்-தேய்கான் மத்தொலி சென்று செவி புடைக்கத்-தயிகடையாய்ச்சியர் தம்மிடை] உழை இனம் அயர்வு உற்று அஞ்சி பாய்ந்து ஓட தேய் கால் மத்து ஒலி சென்று செவி புடைக்க வைகறையாமத்து தயிர்கடை வால்வளை கையினர் ஆய்ச்சியர் தம் இடை = பெண்மான்கள் துன்படைந்து அச்சங்கொண்டு பிறிதோரிடத்திற் தப் பாய்ந்தோடும்வண்ணம் தேய்த்த காலையுடைய மத்தி னெலியானது போய் அகன்செலியிலே தாத்தும்படி விழுபற்காலையிலே தயிர்கடைகின்ற வெள்ளிய வளையலணிந்த கையினராகிய ஆய்ச்சியர்தம் பக்கத்திலே;

தயிர்கடையொலிப்பைப் புலியின் குரலென்று அயித்தயர்ந்த உழையினம் பாய்ந்தோடிற் றென்க. “ஆய வென்வளை” என்றா கம்பநாடரும். “வால்வளை” சங்கினும் செய்யப்பட்ட வளை. “.....வால்வளை வாய்விட் டாப்ப-மெலவிரற் காந்தன் சேப்ப வெண்டயிர் கடையு மோதை-கொல்புலி முழக்க மெனன வயின்னெறுவ குழிறு மாதோ” என்பது டைதம். வளைக்கையினர் என ரதை வளைபொலிகுதலையினர் என்றும் விரிக்கலாம், ஆயின் அவ்வொலி மத்தொலிக்கு உள்ளடங்கியதாதலின் அவவிரிவு அனுவசியகமாகும்.

குறகி குங்கி இருந்து = அடைந்து குங்கிக்கொண்டிருந்து;

கூடு விழி மூஉய் = இரண்டிதழும் பொருந்துகின்ற கண்ணைமூடிக்கொண்டு;

முணு முணுகது அன்னவர் போதல் முற்றியபின் = (தயிர்முகலியவற்றை உண்ணப் பெறுமையானே) முணுமுணுகது அவயாய்ச்சியர் (தயிர்கடைந்த வெண்ணெய்யையும், மோரையும் சேமித்துவைத்துச்) சென்றதன்பின்னர்;

பூரை கண்ணமூடிகொண்டு குடுத்துவென்றதற்கு ஒருவகையாக எழுப்பும் ஒலியையே ஈண்டு முணுமுணுப்பென்று குறிப்பித்தா. “போதன்முற்றியபின்” என்றது பிறபணி புரி தற்கு வேண்டியவண்ணம் மோர்முகலியவற்றைச் சேமித்துவைத்துச் சென்றபின் என்றவாறு.

தயிர் துமி நககி வெண்ணெய் சுவைத்து = (ஓழே வீழ்ந்துகிடக்கும்) தயிர்த்திலைகளை காலினால் நககி (ஆண்டாண்டிள்ள) வெண்ணெய்ப்பையும் (அவயாடிற நககி) உருசித்து;

வெண்ணெய்மேல் அதற்குள்ள விருப்பமிதழிவைக் காட்டுதற்குச் “சுவைத்து” என்றார்.

முன் கால் நக்கி தன் உடல் கழிது = முன்கால நாவால் நக்கி (அந்நக்கிய எச்சில்கொண்டு) உடம்பின் கண்ணுள்ள அழுக்கெல்லாம் போமாறு கழலி;

பூனாக்கு இங்ஙனம் உடலைத் தூய்மைசெய்துகோடல் மரபென்க.

புண்மை நிலன் மறைது = மலத்தை நிலத்திலே (குழியாகத்தொட்டிட்டு மண்கொண்டு) மறைத்து;

காசுமறைத்து தலைக்குறை கமலமாத்நோக்கி அதற்குப் புண்மை என்றொருபெயர் கூற

பூனாக்காய் புலவன் ஒருவன் கண்டு துறம் என பாய்ந்து = (தண்ணீர்த்துறம் அது) பூனாக்காய் புலவன் பாய்ந்து கமலம்வண்ணம் (தண்ணீர்த்துறம் அது) உறந்தது.

உலகியல் விளக்கம்

புதுக்கிய நிலவிட்டு அரவயின் றிப்பாய்ந்து மேல்வீழ்ந்தமூக்கி வெள்ளவுழிப் புறகது
மோலியே இரவனம் குறிக்கப்பட்டது.

மிடறு இடை செளவி வீத்து தனி விதே புரட்டி நோக்கி கொண் டு போந்து அந்நாதி
=கருகினிடமாகப் பற்றிப்பிடித்த அகன் உயிரைக்கியபின்னாத் தனித்துப்போகவிட்டு(ப்)
(க்காலிலே) புரட்டி (உயிர் நீங்கியிருத்தலே) ப்பார்த்து(க) (ஒரு மறைவிடத்திற்) கொண்டு
போய் உண்டு;

இற்புலியென்னும் வழக்காறுண்மையிற் பூனையைப்புவில்க்கும், புலியஞ்சுமானை எலிக்
கும் ஒப்பிட்டா.

நெருப்பு அவி அறிப்பு அகம் நிரைத்து துஞ்சி=நெருப்பிலித் அறிப்பின உட்புறத்தி
லுள்ள சாம்பர்களை ஓரளவாக அமையுமாறு வரிசைப்படுத்தி (அப்படுத்திய படுக்கையிலே)
நித்திரைபெய்து;

கார்காலமாதலின் ஆண்டுத் துஞ்சியதென்க.

விருப்பொடு வெளிப்பேடும் கண்ணை கண்டாங்கு= (துஞ்சுதலில் விருப்பொழிந்த
புறன்போதற்குகொண்ட) விருப்பத்தோடு வெளிப்பட்டுவருகின்ற தன்னைக் கண்டவுடனே;

வெள் ளன குரைஇ விரைநது வரு ருமலி=வெள்ளென்றுகுரைத்த வேகமாக ஓடிவரு
கின்ற நாயானது;

மரம் காப்பு அடையுமுன மறிப்பது காணுபு=மரமாகியகாவிலைத் தானடைவதற்கு
முன்னரே தன்னைவந்து மறித்துக்கொண்டதைக் கண்டு;

மரக்காப்பு=மரத்தின் கண்ணுள்ள காப்பு என்றமாம். மரத்தைக்கிட்டி அதன்மேல்
இவர்த்துகொள்ளுமுன் ருமலி மறித்துவிட்டதென்க.

நின்று பின் நோக்கி நெருக்கிய பூனரு வென்றி கொடு மெல் என தன் நிலை மேவும்=
(மறிபட்ட அவவிடத்திலே) நின்று பின்னற்றிருப்பி (ருமலி வெருளுப்படிசினங்கொண்டு
வெறிக்கப்) பார்த்து நெருக்கியபூனையானது வெற்றிபெற்றதாய் மெல்லென்று தனது திருப்
பிடத்தை அடையும்;

ஆற்றலொடு நோக்கினமையால் ருமலி அஞ்சியோடிற்றென்க.

கன்று பால் அருந்த கசிந்து ஆன பயித்தலும்=கன்றைப் பாலாட்டவேண்டி உள்ளங்
கசிந்து பசுவானது அழைத்தலும்;

அவயின் அடைமார் அகன் கன்று அரற்றல் கேட்டு=அப்பசுவிற்குக்கும் இடத்தைச்சேர்
தற்கு அதன்கன்று கதறுவதைச் செவியுறறு;

இடைச்சியா பிணிகத தாமடி யாப்பு அவிழ்ப்ப=இடைப்பெண்கள் கன்றைப்பிணித்
திருந்த கயற்றினதுகட்டை அவிழ்த்துவிட;

பால் கறத்தற்குக் கன்றை இழுத்துக்கோடல் மரபாதலின் அதின்கழுத்துப்பிணிப்பை
அவிழ்க்காமல் கணுவின்யாப்பை அவிழ்த்தனா என்க.

ஆறகு=அவிழ்ப்புண்ட அப்போது;

துள்ளி பாய்ந்து ஓடி தன்னிய கன்று=துள்ளிப்பாய்ந்து விரைந்தோடிப் பசுவை
யடைந்த கன்றானது.

முட்டி தாக்கி மடி பால் அருந்துழி=மோதியிடித்து (அவ்விடிப்பால்) மடிநீர்தட்
சுரக்கும் பாலு உண்ணும்பொழுது;

வால் மேல் நியிர்ந்து வளைப்பு உற நக்குபு=அக்கன்று வாலு மேலேநோக்கி உயர்த்த
அதன் துளி வளைவுபொருந்தாமாறு (பசுவானது) நக்கி;

பூனருயொடு ருமலி பூ குருளை வெருட்டி=(ஆர்த்துப் பால்மேல்நோக்கி காரணமிதப் பக்கத்
தில்லுந்து நுக்கியிருந்த) பூனருயொடு நாயின் அழகியகுட்டிக்குள் (கண்ணின் அண்மையில்) வர
வண்ணம் அலந்தை வெருட்டியோட்டி;

பல நிறம், மலரும் வண்டதும் கோபமும் நிரல் பட பரந்து = பலவதையுடைய நிறங்களின் தொகுப்பு, பூக்களும், வண்டதும், நம்பலப்புச்சியும் ஆகிய இவைகள் கூடுதலாகப் பொருந்தும்படி பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எழில் நிலவ ஒலியம் படம் ஆங்கு ஆங்கு போர்த்த அமைதியின் - இங்கு அங்கு விளந்
ருகின்ற செதிரிகுப்பெற்ற தன்மைவாய்ந்த படங்களை அவ்வவவிடங்களிலே போர்த்தவைக்கப்
பெற்ற இப்பயிலே விளங்கின;

நீலம் விரித்து நிற்ப் ஒன்பான் மணி கோப்பு இடை தூக்கலின் = நீலநிறம் மொருந்திய
ஆடையை மேற்கட்டியாக மேலேவிரித்து அதன்கீழ் ஒளிவிடுகின்ற நவரத்தினமாலைகளை
இடையிடையே தூக்கவைத்தாற்போன்று;

நீலம்-நீலமணிபோன்ற ஆடையுமாம்.

முசுண்டையும் எற்றியும் பகன்றையும் அவரையும் பந்தர் செய்து அலர்ந்த = முசுட்டை,
எற்றி, பகன்றை, அவரை என்னும் இவைகள் பந்தலைசெய்து (பன்னிறமலாகளையும்) பூத்
தன;

எற்றி-ஒருவனக்கொடி; பகன்றை-சீர்தில் என்றும், பெருங்கையால் என்றும் வழங்க
கப்படுகொடி.

நீர் நிலை மிசையும் நோகரை மிசையும் வரமடி இரந்து அழகிய மலர் மலர்ந்தன = நீர் நிலை
களுக்குமேலும், (நீர் நிலைபெறுமாறு கட்டப்பட்ட) நேரிய கரைகள்மேலும் எல்லாகடந்த அழ
கியபூக்கள பூக்கள்;

கோம்பிசு அஞ்சி இலை இல் மரத்து காய்ந்த சினை மிசை இருப்ப கண்டு = (தமக்குப்
பகையாகிய) பச்சோநடிகுப்பயந்து இலையிலலாத மராமரத்தின பட்டகொம்பரினமேல் இருப்
பதை அப்பச்சோநடி கண்டு;

தம்பால் இரத்தம் கவாந்துண்ணவரும் பச்சோந்தியைத் தாம் எளிகிற கண்டுகோடற்கு
இனிதாமாறு இலையுதிராத மராமரத்தின் பட்டகொம்பரில இருந்த மயிலின் இருக்கையை ஒத்தி
கண்டுகொண்டதென்க.

அது மெல என ஏறி குருதி உண் விழைவால் = அது மெதுவாக ஏறி இரத்தம் குடிசரும்
விரும்பத்தால்;

தவருது கெளவி தம மிசை ஊதலின் = பிடிதப்பாமற் கெளவித் தங்கள்மேல் ஊர்ந்து
வருதலினால்;

தாம் பறநக உடலம் தரும மயில் இனம் = தாமகள் பறப்புற்றுத் தங்களுடைய ஒத்திக்கு
(உணவாக) தகுநின்ற மயிறுக்கட்டங்கள்;

கண்ணு ஓகி சாரிபு உரீஇ அகவின = (சங்குள் குலத்துக்கிருந்துவரும் துண்பத்தை
ஒருபொருளாக மிகத்துக) கருதாமல் மகிழ்ச்சிகொண்டு ஆடின;

பழம் குழல் கொன்றை பொன் தா பயந்தன = பழமாகிய குழலையுடைய கொன்றை
யானது பொன்னுடைய மாலேபோன்ற பூக்களையின்றன;

பீரம் மட்டு பசில பிலிரிய = பீரக்குகள் (கணவரைப் பிரிந்திருந்து வருத்தம்)
மடவோரின் மேனியிலுண்டாகும் பசிலநிறமேபோன்ற மல்களைப் பூத்தன;

[காடுகைப் பதுபோற் கவின்கொடி முல்லை-மூடுமுகை வலிழ்த்து மொய்மணன்
கருற்றிய] கவின கொடி முல்லை காடு நகைப்பது போல மூடு முகை அலிழ்த்து மொய் மணன்
கருற்றிய = சிறந்த முல்லைக்கொடிகளானவை கானகம் சிரிப்பதுபோல மூடியிருந்த அரும்புகளை
விரித்துப் பொருந்திய நதியவாசனையைப் பரிமளித்தன;

மணி கொழுந்த கான்று வயவருது பட்டின் பொட்டு என கோபம் பொலிவு கொடுத்த
பூத்த = அரதனத்தின் கிரணங்களைப்பொழிந்து விளக்கத்தைப்பெறுகின்ற பட்டினது, கத்திரித்
கப்பட்ட பொட்டைப்போன்று தம்பலப்பூச்சிகள் விளக்கக்கொண்டு மலிந்தன;

அப்பட்டின இக்காலத்தார் "மெல்லெம்" என்று வழங்குவது-செய்யவந்த நனது, ஒரு
வனக்கொடியுமுள்ளது.

நாயே யாடே பட்டு உயிர் புழுவே என்கே இன்னன = நாயும், யாடும், பட்டுநூலைத்தரு
கின்ற புழுவும், காடியும் இவைபோன்ற பிறவும்;

மீக்கோள் அழவை முதல் நன்னர் ஆர்ந்த பொன் உடை நல்கிய = போர்வை, கூறை
முதலாகிய நன்மைநிறைந்த அழகிய உடைகளைக்கொடுத்தன;

மீக்கோள் - மேற்போர்வை.

அருகாமும் புழுதும் மணம் விரை சொரிந்த = கத்தூரிமிருகமும், புழுதுபூனையும் பரி
மளிக்கின்ற வாசனைப்பொருள்களை அளித்தன;

புழுது - ஆகுபெயர்.

கரும் கை வெள் பல் கானவா தோற்றத்து குரங்கு இனம் = கரிய கையினையும், வெள்
ளிய பல்லினையும், வேடுவர்போன்ற தோற்றத்தினையும் உடைய குரங்குக்கூட்டங்கள்;

“கருங்கை” - வலியகை என்றல் ஈண்டுச் சாலாது, “வெண்பல்” என்றதோடு முரணுதலி
னென்க.

நகை சுவை மிகை பட கொடுத்த = ஆசிய (அவமதிப்புச்சிரிப்பு) ரசத்தை மட்டுக்குமிஞ்
சக கொடுத்தன;

வான் முரசு ஆர்த்து = மேகங்கள் இடியாகியமுரசத்தை அதிர்ந்து;

வாடை ஒடு களித்த = வாடைக்காற்றுடன் சேர்ந்து களிப்புற்றன;

மலர் வாய் வைத்து களி வண்டு இசைத்த = மலரிலே வாயைவைத்துக் கள்ளுண்ட
களிப்பை எய்தியவண்டுகள் பாடின;

பூ சொரி மழையும் பூ பொடி மழையும் = பூக்கள் சிந்தி வீழ்கின்ற மழையும், மகரந்தங்
களின் மழையும்;

மாரி மழையொடு தேன் மழை பொழிந்த = மாரிக்காலத்திற் பெய்யும் மழையுடனே
தேன்மாரியும் கலந்துபொழிந்தன;

வண்டர் பாடி மகிழ் ஈன் கொன்றை = வண்டிகள் பாடுதலானே மகிழ்ச்சியுற்ற
கொன்றைகள்;

மகிழ் - கள்ளுமாம். வண்டர்க்குக் கள்ளிந்தகொன்றை. இவ்விவலைசிறுனே கொன்றை
யுட் கள்ளுண்டவென்று கொள்ளப்படும், அதலினன்றே வண்டுக்குக் குழலியாது அதனைக்
கோவலர்க்கிடீந்தவென்க.

கோவலா தமக்கு குயில் குழல் ஈந்த = இடையர்கள் ஊதிக் களிப்பையளிக்குமாறு
அவர் தமக்குக் குயிலுதலற்று இசையூதுதற்கேதுவாகிய பழமாகிய குழலை ஈந்தன.

குயில்போல் இசைக்குவகுழலுமாம். வண்டாபோல நீவிருவகுழலாகி மகிழ்நுங்கள்
என்று அவர்க்குக்கொடுத்த என்றாமாம்.

குழலர் இசை தமிழ் கூர்ந்து பொழிந்தனர் = குழலை அவ்வனம் கொன்றையிடமிருந்து
பெற்றுக்கொண்ட கோவலர் இசைத்தமிழ்ப்பகுதிகளை அக்குழலின்வழியாக மிககுப்பொழிந்
தனர்;

இவ எ(ல்)லாம் இயைந்த இயல்பு பெறு முல்லை பூண்ட கற்பினர் = கூறிய இச்சிறப்பு
களையெல்லாம் (தேட்டல், காணல், மணத்தல், சுவைத்தல், உறுதல் என்னும் வழியாக) அடையப்
பொருந்திய பொருத்தங்கொண்ட முல்லையொழுக்கமாகிய இருத்தலை விரதமாகப்பூண்ட கற்பினை
யுடைய மங்கையர்கள்;

கணவர் கூறியவற்றை விரதமாகக் கொண்டொழுதுங்கற்பினர் என்க.

பொருவி உருத்த வெவ்வு விழி மழையொடு விராஅய் விளங்குநர் = அழகுசெய்த
வெவ்வுபுகின்ற விழியிலிருந்துவந்த மழையொடுகலந்து தோற்றம்பெற்றனர்;

தன்பக கண்ணீர் எனப்பதுபோதர “வெவ்வுயிழி” என்றா. மழைத்தொகுதி கூறிய மீட்டித்து இதனையுஞ்சோததிலா மகிழ்ச்சிக்கொள்ளவேண்டிய ஆண்டிவழாக்கோள ஆதலின் எனக.

அ வயின் = அலவீடத்திலே;

முல்லைசான்ற புறவந்து ஆப்சசியா = முல்லைத்தன்மை நிரமப்பெற்ற காட்டகத்துள்ள ஆமாமாதாகளும்;

மதுரைக்காஞ்சியில் “முல்லை சான்ற புறவு” என்றதற்கு இருதகலாகி உரிப்பொருளமைந்த காடு என்றும், சிறுபாணுறுபுறப்பையில் “முல்லை சான்ற முல்லப்ப புறவு” என்றதற்குக் கணவன்கூறிய சொற்பிழையாது இல்லிருந்து நல்லறஞ்செய்து ஆற்றியிருந்த தன்மையமைந்த முல்லைக்கொடிபட்டாக அழகிய காடு என்றும், “முல்லை சான்ற கிறவு” என்றதற்கு முல்லை குடிதற்கமைந்த கறவு என்றும் உரையாசிரியர் கூறிப்போந்தமை நோக்கற்பாலது.

எல் வளை கையினா - ஒளியாவந்த வளையல்களணிந்த கையுடையாரும்;

இழைநா சமட மிசைபருஉ அடி குறு வாய் பை நெய் உண்டு இருண்டு இலகு தாழியின் இனம் சிறுத்தது அமைய = பனைகாரினாலே நிரித்தது அமைக்கப்பட்ட சமமாட்டினமேற்பருமையாகிய அடியினையும், சிறிய வாயினையுமுடைய பசியநெய் பெய்துவதைத்தமையால் அதனையுண்டு இருட்சியுறும் விளவதுகின்ற தாழிகளின்கூட்டம் முறையே சிறியனவாகப் பொருந்துமாறு அமைந்திட,

நாட்டில் திரிந்த நறு நெய் நொடித்து ஆவகு ஈட்டிய செல்வத்து ஏந்தும் இழையினா = (அவற்றைத் தலையிட்டு சுமந்துகொண்டு) நாட்டிலேதிரிந்து நறிய நெய்யைவிறந்து அவ்விறறலால் அவகேபெருக்கிய நிரவியத்தைக்கொண்டு வாங்கித்தரித்துக்கொள்ளும் ஆபரணங்களை யுடையவரும்,

இல மிசைவேயந்து - இலைகளே மேலே வேயாது;

கூழ்கிள பரப்பி (உத்திரமுதலியன போன்றது) அக்கன்கீழே கிளைகளேபரவவைத்த;

நிலம் புது வீழ் தூண் நிறுவி - நிலத்தகத்தபுக்கு (வேருன்றிய) வீழாகிய தூண்களை நிறுத்தி,

நிலம் புது வீழ் தூண் மேளைய விளங்கி = நிலத்திற்படாது அசைதலைக்கொண்ட வீழாகிய தூண்மேலேப் பொருத்தி விளங்குதலற்று,

தூண்மேலே அருமைகாட்ட “வீழும்” என்றளபெடுத்தது.

[தாஅழகி தோழகி கவிர்கமலை] ஸங்கிதாழ்ந்து கவித்தமனை = மிககுயானது தாழ்வறறுக கவிநிதிருக்கின்ற மனையாகிய,

உயர்ந்தமை தாழ்விருக்கும் வியப்பைப் புலப்படுக்க அளபெடுத்தது.

பறவை பல விமைந்து காக்கும் பால் நிறை ஆவத்து = பறவைகளபலவற்றையும் விரும்பிக்காத்துவரும் பாலரிமைந்த ஆவமாத்கின்,

இயற்கை வனப்பு எய்யிய இன நிழல் அத்தனா = இயற்கையழகு பொருந்திய இனிய நிழலின்கண்ணே;

செயற்கை வனப்பு அறியா செயி அறு கற்பினா = செயற்கையழகை இதுவென்று அறியமாட்டாத குற்றமற்ற கற்பினையுடையவராகிய மங்கையாகன;

என்றது சமங்கலிகளை, இவவடியை “எந்த மிழையினா” என்ற 168-ம் அடிக்குப் பின் சோக்க. புகுதலின் பெருமைதோன்ற இஃது ஈண்டுக் கூறப்பட்டதென்க.

அந்த மென்னடை என அழில் பிடி என புக்கனா = அந்த அண்ணப்பேட்டின் நடை என்றும், அந்த அழகுபொருந்திய பெண்பாணியின் நடை என்றும் தோற்றம்பெற்றுப் புகுத்தன;

ஆவத்து நீழலில் ஆய்ச்சியரும், இழையினரும், கற்பினருமாகிய மங்கையர் மென்னடை யெனப் பிடியெனப் புக்கனர் என்க. மென்னடை-அன்னம்; இனிதாக நடக்கும்ன்னம் மென்னடை எனவும், இனிதாகப் பாடுமன்னம் காத்தம் எனவும் வழங்கப்படும். அந்த-சேய் மைச்சுட்பொருளிற்பெயர்ச்சொந்த முன்வந்த இடைச்சொல். அந்த மென்னடை-அழகிய அன்னமுமாம்.

புத்து = அவர் அர்க்கும் புதுத்து;

பொலன் செய்பு கொடிகை கொ(ர்)ள உயிரையம் கருவினன் = அழகிய பூங்கொடி போல்பவளாகிய இவளைக் கைப்பற்றுமபொருட்டித் தன்னுயிரையும் ஒருபொருளுன மதிக்காளுக;

கட்கு எதிரகூற்று உடன்று அன்ன கூர் கோட்டி எருத்தொடு ஏற்று = கண்ணுக்கு முன்னே (வடிவவகொண்டு) கூறுவன் பகைத்தாலொப்ப எதிர்க்கும் கூரியகொம்பையுடைய ஏற்றிடுவோடு எதிர்த்து; *

சுட்கெதிர் கூற்றுடன் நன்ன-என்பது இல்பொருளுவமம்.

வென்று = வெற்றிபெற்று;

என்றது ஏற்றை அடக்கிக் கழுவுதலை.

இன் சொல் பெரும் கண் தோகை ஏறு இடைச்சி செம் கை திரு தார் வாகை பெற்ற பெருமகன் = இனியசொல்லையும், பெரியவிழியையும் உடைய மயிலினது சாயல்படைத்த சிறிய இடையைய உடையவளாகிய இவளது சிவந்தகையிலே பொருந்திய அழகியதொடையாகிய வெற்றி மாலே அணிதலைப்பெற்ற பெருமையெய்த் இம்மகளுவான்;

“சிறிநிடைச்சி” என்பது குலத்தினையும், உறுப்பினையும் குறிக்கும்.

“கொலலேற்றுக் கோட்டுச் வானை மறுமையும்-புல்லாளே யாய மகள்; அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை-கொஞ்சிலா தோய்தர் கரிய வுயித நகன-வைலா வாயமக டோன்; வளியா வறியா வுயிரகாவல் கொண்டு-களிவாய் மருப்பஞ்சு கொஞ்சிற் தோய்தந்-கொளியகா வாயமக டோன்; வினையெண்டா மொய்தத் தாய் மகளி-கொல்லியற்றுக் கோட் டிடைத் தாம்பீழ்வார் மாபின்-முல்லிடைப் போலப் புதின” என்று கூறப்படுகலின் ஏறு தழுவிறாறுககே மாலெடுத்தவான்வேண்டி அகனைத் தாங்கியதார் ஈவந்தமதேதோன்றச் “கெவகை” என்றும், அது ம”மபெருநாறுககே குட்டப்படு ம இயல்புகருநிக் “சிருத்தார்” என்றும் கூறினார். இவையேறுதழுவுதலைத் “தளிபெறு”, “கண்ணக”, “மெல்லினர்க”, “மலிதிரை”, “அரைசுபட”, “கழுபொடு” என்றறமொருட்ககத்து முல்லையிப்பாக்களிற்பரககக் கண்டுகொள்க.

இவளுடன் = இத்தத் தலைமகளுடன;

தீமபால் அனாலிய பைதேன் போன்று அமைந்து = மதுரமாகிய பால்கலந்த பசிய தேனைப்போன்று (ஒருவரிலொருவர் அன்புபுணரவராக இவ்வெவ்நிறி) பொருந்தி;

[இருசுட-ருவகிற கென்ன வுலத்தினிது வாழ்க்கை] உலகிற்கு இரு சுடர் என்ன உவந்து இனிது வாழ்க என - இவவுலகத்திற்குத் துறவனும், தன்மதியுமாகிய இரண்டுகடர்களும் எவ்வனம் இன்றியமையாதனவோ அவ்வனமே தமக்கும்பிறக்கும் இன்றியமையாதவராய் இனிது வாழ்கவென்று;

“அருசுடரீண் வான்முகத் தாயிழையு மாறிலா-வெஞ்சுடரீண் வேலானும் போதரக் கண்-டஞ்சு-யொருசுடரு மின்றி யுலகுபாழாக-விருசுடரும் போர்க்கணவென்றார்” எனத் தலைமக்களிருவரையும் இருசுடர்க்கொப்பிடமை காண்க. செங்கதிரைத் தலைமகனுக்கும், தண்கதிரைத் தலைமகளுக்கும் ஒப்பாக்குக.

குரவை நன்கு ஆடி கொற்றம் பாடி = குரவைக்கூத்தை நன்றாகுமாறு ஆடி (அத்தலை மகனது) செற்றியையும் பாடி;

ஆழப் பாடி வாழ்கென என்சு. இனித் திருமாலுக்கேற்றீனும் இழுக்காது.

குரவை-எழுவரேனும், ஒன்பதின்மரேனும் கைகோத்தறின்று ஆடுங்கூத்து. “குரவையென்பது கூறுங் காலச்-செய்தோர் செய்த காமமும் விறலு-மெய்த வுரைக்கு மியலபிற் றென்ப”, “குரவையென்ப தெழுவர் மங்கையர்-செந்நில மண்டலக் கடகக் கைகோத்-தந்நிலை கொட்பின் றூட லாகும்” என்று வருவனவற்றை நோக்குக. இதன்விரிவை ஆய்ச்சியர் குரவையுட் கண்டுகொள்க.

விரையும் புகையும் வீளேத்து மலர் தூவி மாசு அகல் அன்பின மனதகிடை உள்கினர் = வாசனையூட்டி நறிய புகைபுகைத்து மலர்களைத் தூவிக் குற்றமுற்ற அன்பார்ந்த கிந்தையின் கண்ணே மனமார் நினைத்தனர்.

(மலர் தூவி உள்கியது யாவரை என்னில்.)

பேய்ச்சி தரும் பால் உயிரோடு பருகி = (கஞ்சனல் ஏவப்பட்டுவந்த பூதனையென்னும்) அரக்கி (நஞ்சுகலந்து) ஊட்டிய முலைப்பாலுடன் அவளுடைய உயிழையுங்கவர்ந்து குடித்து;

ஆய்ச்சியர் மனைதொறும் அனா கவர்ந்து அருந்தி = இடைப்பெண்களின் வீடுதொறுஞ் சென்று (ஆங்காங்குள்ள) வெண்ணெய்யைத் திருடியுண்டு;

அனா என்பது தமிழ், மோர், வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் பொதுச்சொல். அனாக்கள்வன் என்றும் திருமாலுக்கு ஒருபெயருண்டு. “வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டத னோசை கேட்டுவ-கண்ண பிரான்கற்ற கல்விதனைக் காகநில ஸோமுன் மகனைக் காவாய்-புண்ணிற் புரிப்பெய் தாலொருந் தீமை புறாபுறா யாலிவை செய்ய வல்ல-வண்ணற் கண்ண னோமகனைப் பெற்ற வசோனத் நவகா யுன் மகனைக் காவாய்” என்றா பெரியாரும்.

உடுக்கை கைக்கொண்டு இடுக்கண் உறுத்தி = (பொய்கையில் நீராடும் ஆயமங்கையர் தம் வஸ்திரங்களைக் கரந்து) கைப்பற்றித் (த) (சுருந்தமரத்தின் மேலேறி ஆங்குக் கட்டிவைத்து அவர் கள் வேண்டவுங்கொடாது) தூன்பததைச்செய்து;

“இதுவென் புகுநதின கந்தோவிப் பொய்கைக்கெவ வாறு வந்தாய்-மதுவின் றுழாய்முடி மாலே மாயனே யெங்க ளமுதே-விதியின்மை யாவது மாட்டோம் விதகப் பின்னாய் விரையேல் - துதிக்கொண் டரவின் னடிததாய் குருத்திடைக் கூறை பணியாய்” என்றா நாசரியாரும்.

உரல் டாப்பு உறீஇ = (பலவகையான வீலகரையும் ஆய்ச்சியாதம் வீட்டிற்-புக்குச் செய்ய யாதிருக்குமவண்ணம் அச்சாலை உரலொடு சேர்த்துக்கட்டிய கட்டுக்குட்பட்டி);

“ஆய்ச்சியர் சேரி யுளையி னாலுண்டு-பேர்த்தவா கண்டு பிழக்கப் பிடிப்புண்டு-வேய்த் தடந் தோளினா வெண்ணெய்கொண் மாட்டாமற்-காப்புண டழுதானு வின்றுமுற்று மடி புண்டழுதானு வின்றுமுற்றும” என்றார் பெரியாரும்.

ஒண் குழல் இசைத்து = ஒளரிப் குழலை (பூச்சுக்கூட்டங்களின் முன்னா) இசைத்தாதி; குன்று குடை கவித்து கோந்நரை காதது = கோவாத்தனகிரி என்னும் பருவத்ததைக் குடையாக எடுத்துக் கவித்துக்கொண்டு (கண்மழையினின்றும்) ஆற்றரைகளேப் பாதுகாத்து;

பண்நரம் என்னும் ஆலடியிற் கோபாலா இடிரினுக்குச்செய்துவரும் யாகாதீகிருத்தியங் களச் செய்பவிலிதாது தடுத்தாரணத்தால் இந்நிரை கோபகொண்டு காளமுதியென்னும் மோகக்கையேவிக கண்மழைபொழிவிக அதனற் கோபாலரும், ஆற்றைகளும் துன்புறும் கண்ணிரான் கோவாத்தனகிரியைக் குடையாக வந்திப்பாதுகாத்தமை ஆற்றகப்பட்டது.

நல்லான் கூறை நலம் பெற வளர்த்து = நன்மையமைந்தவனாகிய திரிளேபதியின் ஆடையை (த்துச்சாதனை உரித்தும், உரிபட்டுமானபகம் எய்தாமல்) வளரச்செய்து;

பொருது நூற்றுவரை பொன்னுஞ் ஏற்றி = (திரியோதரனாகியாரும், நூற்றுவரையும் அமர்செய்து வானுலகுக்கேற்றி;

பொருது தூற்றுவரை-தூற்றுவரைப் பொருது என்றுமாற்றுக்.

வரம் மிகும் இவர் மனம் கலக்கு அகற்றி = வரத்தின்மிக்க பஞ்சபாண்டவரின் மனக் கலக்கத்தை நீக்கி;

“மமழீவ: பாண்டவ:” என்றார் நிகையிலும்.

முல்லை திணையின் எல்லை கடவுளாய் அமிந்து = முல்லைத்திணையாகிய நிலத்தின் எல்லையைக் காத்துவரும் கடவுளாக வீற்றிருந்து;

பால் சொரியும் ஆர்ரை முதல் ஆ(கிய) வளம் பல விளைக்கும் = பால்சொரிகின்ற பசுக் கூட்டங்களை முதலாகவுடைய வளப்பங்கள் பலவற்றையும் விரையச் செய்கின்ற;

மா வளர் மார்பன் = இலக்குமீதேவியார் வளருகின்ற மார்பையுடையவனும்;

தண் துழாய் புனையும் தடம் தோள் கொண்டல் வண்ணன் குரை சே அழிக்கே = குளிர்ச்சிபொருந்திய துளசிமாலையணியும் விசாலித்த புயர்க்கையுடைய மேகநிறத்தவனுமாகிய சுண்ணப் பரானது (ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிர்த (செந்தாமரைபோலும்) சிவந்த திருவழிகு;

திருவழிகு மலாதூலிப் போற்றி வாழ்கென உள்ளினர் என்க.

(69) மாலைவந் திறுந் கநெடுநனை நிறைந்த
சேழு தெய்தந் திறமுமய்த் துரைந்நல்.

செப்பெனப் பாவைபெனத் திகழ்பல் லணிபெனக்
கயலெனப் பாரிக்குந் கிண்ணமெனக் கலிபெனப்
பார்பெனப் பாவைபெனப் பல்லிபென மரென
பாரிவன வின்ன வகைபென வொருவகைத்

5 தேற்றந் காட்டி உவைவிழித் துதவு
நீருதற் பொருளையும் யாறுபன் னிலத்தகந்
தூர்இக்கொடு வந்து மறைத்த துபாபபரி
மரன்சிறை கலன்முத லாகிப் பொருளையும்
பசப்புற விப்பியுந் பைத்தா மரைபின்

10 முகையெனப் புறத்துத் தேற்றந் காட்டி
வலரிட மாக வளைஇ வரையுறவுத்
திரிந்தந் குழிந் துத்பன் னிறெனலாம்
விழங்கிய பரிங்நென விளங்கு தேற்றந்
தின்முது கிபைந் துரன் றியங்கு வளையு

15 மொத்த பிறவு முயிர்த்தபன் முத்துந்
கொத்துப் பவழமுந் கோலக்குருட மணிபு
மின்ன தம்மைபுந் சிறுந் வரைந்
குறுக வழிந்தபுப் படுபுதுயில் பரிநு
நிலத்திரை விரிதறுக் கோலக்கண் கவருந்

20 கடலினைக் கொண்டல் கடுகி பெற்றந்
ககம்பொறு துவர்ப்புழி போவென் றாற்றி
மலையென வெழிஇ மழையெனக் கருகிக்

- கருகுமை யிடைப்பெய் வெண்பொடிச் சூழம்பின்
முரிந்துகீழ் வீழ்ந்து னுரைத்தழி யோரலை
25 கல்லடித் தாங்குக் கரைகொநி சேர்க்குமுன்
குலனென வீரலை குதித்துத்தாஅய்ப் பாஅய்ந்
தெற்றிக்கரை கரையா தெக்கர்செய் துலங்கும்
நாப்பண் வகிர்ந்த விருப்பைநல் வித்தின்
மூக்குடைக் காக்கை கரையருகு நின்று
30 மீன்கொத்து வேட்டு மெல்லென நோக்குநீ இ
யலைமேற் கதுவி யலைத்தொறும் வருந்திப்
பின்னர்ப் போந்து முன்னர்ப் புகூஉம
பாஅல் போன்றும் படர்நிலாப் போன்றும்
விரித்த வெண்டுகிற் பரப்புப் போன்றும்
35 வெண்குதை யூற்றிய விளக்கம் போன்றும்
மண்ணனி பரந்து மலிந்த பரப்பிடைச்
செல்லா விடத்துச் சேர்ந்திடர்ப் படலிற்
கலன்சென்று புதைந்து கலிப்பற் றமையு
முன்றுமுத லினைத்த வுவுருணைக் கூர்முனைப்
40 பராவடி மரத்துமிசை யூற்றதுதுனி யாழிநொள்
கண்டற் கழியிலேக் கடனீர் தள்ளிப்
பள்ளஞ் செய்துபின் வெள்ளம் பாய
நினைத்தாங் கேகு நெஞ்சக் கல்வின
ருருண்ட நோகுகின ரிருண்ட மேனிய
45 ருப்புப் பொரிந்திடை யிலங்குறாஉ முதுகினர்
காழ்த்துவரி மழுங்கித் தோற்பொரி புரிவைக்
கையினர் கயிற்றுமுடி வலையினர் நீரிடை
யெல்லைகண் டாங்காங் கிடுபெயர் மரபினர்
பன்மீன் வேட்டப் பயனசால் வளத்தினர்
50 பேய்வாய்க் கொள்ளியிற் றிமில்பிறங்கு விளக்கின
நிரவுக்கடல் வாழ்க்கைய ரலைபுட னெழுந்துவிழு
புனையினர் பெண்ணை சுற்றிய வடியிடைத்
தாழை படுத்துத் தலைவிரித்து மலர
வுள்ளகப் புறனெலா முடக்காற் புண்ணை
55 சுவிந்துகுடை நிழற்றக் களிவண் டட்டமு
மாமலர் நாரற்றும் பன்மீன் முடையு
நாறிக்கவின் பரப்பு நலஞ்சா லிருக்கையர்
கடற்காப்புக் கடவு ளடிக்காப் பகத்தின
ருப்பொடு மீன்கொண் டோதொறுந் திரீஇ
60 நொடித்துப் பிறபொரு ணுகரு மியற்கையர்
குடியிருப் புடைய மிடியிருப் பறியா
நெய்தல் சான்ற செய்தற் றண்புலம்

அதுவே,

- 65 புன்னைக்குடை தருடம் புள்ளிசிழ லசைஇச்
சினைக்கயிறு தொடுத்த நடுவுடை நீள்கோற்
புலவுநாறி யுணங்கும் விழியீன் கொள்வான்
கசந்துவரு புள்ளொலாம் விசைந்தலைத் தோட்டியும்
பாவை வனைந்து பல்லாட் டயர்ந்தும்
வளைமுத லாகிய வகையினங் கொண்டு
- 70 பெயரும் வடிவும் பிறங்குற மணன்மே
வினைத்து மகிழ்ந்தும் வண்ட விழைத்துங்
கைதையும் புன்னைபுஞ் செருந்திபு நீலமுங்
கவினச் சூடியுங் கனித்துநீ ராடியும்
பாடியு மூடியும் பசந்துங் கூடியு
- 75 மின்னண மாய வின்பெலார் துய்க்கு
நன்ன ரார்த்த வளஞ்சா வியல்பிற்று
அவ்வயின்,
மாலேவர் தன்றே மாலேவர் தன்றே
மருவுந் ரினிப்புற மருவலர் துனிப்புற
- 80 மயக்கி வாட்டும் மாலேவர் தன்றே
கலங்கரை விளக்க மொளிக்கை நீட்டி
நிமிர்ந்துமே னின்று நெஞ்சங் குழைஇக்
கடலிடைப் பட்டுக் கரைகாண் கிலவா
புடன்று வருந்தி யோடுபல கலங்களை
- 85 யீங்குவரு கென்ன விருந்தெழுந் தழைத்தன்
றேடு மடல்வழிப் பாளைவழிப் பிழியுங்
கற்றவ ரோடு கற்பிலர் தமக்கு
மெல்லார் தமக்கு னங்கின் சேறும்
பழத்தின் கனியுஞ் சுடுசுவைக் கிழங்கு
- 90 முசைப்பரும் பொருள்கொள வுடல் முழுவதூஉங்
கைம்மாறு வேண்டாது கனிப்புறீஇ நல்கும்
பெண்ணைமட னுனியொடு பெரிதொன்று படே
வுள்ளீ டிலாது தோலுரிந்து போந்த
பிரத்து நெற்றி ணர்த்தொடைக் குடம்பையுட்
- 95 குரீஇ யூசல் கொண்டலொ டாடுந்
புள்ளொலாம் பார்ப்புக் கிசைகொடு கூண்டுட்
புக்கன பன்மல ருதத்துமணங் கமழ்ந்தன
நடுவழி யிடையொரீஇக் கசந்துமறை வோரின்
ஞாயிறும் பக்கதிர் மெல்லெனச் சுருக்கிக்
- 100 குடகட விடைப்போய்க் குதித்தொளித் தன்று
வெள்ளிய மழையும் விளங்கு வானமு
மாலையிடை மயங்கிச் சிவந்தவள் ஞடுப்பன்

- நெருப்புநகை காட்டி யுருக்கி யழிக்குந்
 தெற்றிச்சுவர்ப் புரையிற் புண்ணெடுய் விடே
 105 வேற்றிய விளக்கெலா மாலையொ டிலகிய
 விருடிவான் டொருவடி வெடுத்தார்த் திம்மென
 வச்சுறுத்தி யாங்கமை யாழியலை யெற்றி
 நெஞ்சந் திகைப்ப நெருங்கிச்சி றின்று
 சான்றோ ரிடைச்சார் புறீஇய போழ்தாண்
 110 டான்ற பொருளி னமைதிதெளிந் தாங்கு
 ஞாயிறொடு கலந்த ஞாலம் பிரிந்து
 பொருளி னிலைமையும் பொருதிய பண்பு
 மருண்டு காண வாகி நல்லன
 களைஇப் புல்லிய கதுமியங் கின்று
 115 கற்புடைக் குயிற்கு வழியிடைக் கண்டா
 னற்றுணை தாட்டி வேற்றுவழி யேற்றாங்கு
 ஞாயிறு கரந்து திங்கள்வடி வெடுத்துக்
 கலத்தடிக் கொண்ட கனன்மெல் லென்ன
 வகத்துநீ ருட்புகுஉ வழற்றலசெய் தாங்கு
 120 வஞ்சம் புரிவான் வெளிப்பட்டு வந்தன்
 நெளியே னாதவி னெனக்கிவை வநதெனப்
 புண்ணியுங் குருகு பூக்குங் கைகையு
 நெய்தலு மடம்புஞ் செருந்தியு மகிழ்கொள்
 கைதவ மாக்கள் காட்சியின் மலர்ந்த
 125 பகைதெறப் பட்ட வேந்தற்கு முன்ன
 ரினிய வாகிய வின்னா வாகி
 முரண்ட போன்று மழையொடு கூடிய
 காலே பின்னர்க் கோடையொடு கூடி
 யேற்றுவலிந் தாங்கு மிவைபு நலிகுந்
 130 கலன்மிசைச் சென்றோர் கடலிடை விழுந்தாங்
 கெல்லோ டிருந்தனென் னிருள்புகுந் தென்னுந்
 தெருள்காண் கிலாது திகைத்து மயங்கினென்
 வருது மென்ற நாளும் பொய்த்த
 வருவழி நோக்கிய விழியும் பூத்த
 135 வானொடு மலைகுடைந் தாங்கமை யில்லு
 மெனக்குச் சிறிதாகி மனங்கலக் கின்றே
 யின்பிற் சுருங்கினென் னுன்பில் விரிந்தனென்
 பேய்புக் கிருந்த மேனி போன்று
 பசலைபுக் குண்டன்று மரமைக் கவினெனா
 140 மவரோ கொடியரு மல்லர்த் தணவறீஇ
 வாட்டுந் திங்களுங் கானலுங் கொடியவல
 நாட்டு மடலோர் நற்றோ யறியார்

- தமக்கொன்று சாற்றிப் பிறர்க்கொன்று சாற்றாந்
மகப்பெறு துயரம் பெற்றவட் கன்றி
- 145 மலடிக் குணர்த்துதல் வாய்க்கா தங்ஙனம்
பிரிதுய ரறியாப் பிதற்று பேதையர்க்
கென்னுறு துயரம் யாங்கன முணர்த்துவ
நுமு முணர்கில ருணர்த்தவு முணர்கிலர்
அவர்தாம்,
- 150 முல்லை பூண்டில ணெய்தல் பூண்டன
ளெனவலர் தொடுத்தெனை யந்தோர் வருத்தாந்
ராதலி னவரே யாருயி ருண்ணுங்
கூற்றிற் கொடியாக் கொடியோர் மன்ற
வட்டிலுட் புகுமுன் னுங்குவந் தெய்திக்
- 155 குறுகை யோயே யின்றமே முண்டித்
திறன்கூறு கென்று வினாஅய்ப் பன்மலர்ப்
பள்ளியிற் பொய்த்துயில் பயில்குவர் பன்முறை
யெடுப்பியு முணரா திருப்ப ரிருந்தாந்
குணர்தனர் போன்றெழீஇ விழிதுடைத் துண்பான்
- 160 விழைந்து வருகுவ நின்சுவைத் தெனவுணீஇக்
கலகல நகைத்துக் காதல் கழறி
புள்ளங் கொள்ளை கொள்குவர் சிறுரி
ஊட்டுப்பல வாடி யன்புவளர்த் தின்பெலா
மூட்டுவர் நீழலி னொருங்கமைந் திருப்பர்
- 165 பூணூந் தூசந் தாரும் விரையு
மீன்சுவைப் பண்ணிய வகையு மிவையென
வெறுது நெஞ்சத் துட்புகுந் தறிந்தாங்குத
தாமே யுணர்ந்து தருகுவர் வேட்டன
வின்னவர்ப் பிரிந்த வேழையெனக் கந்தோ
- 170 வீடே கொடுமபுலிக் காடா கின்றே
யணிசெய் பணிபே பிணியா கின்றே
யுணவே யுயிருணுங் கூற்றா கின்றே
தக்கநா னுழையு தகதகப் பட்டுடை
காண்டொழும் பொறுஅக் கண்கள் சிவக்குர
- 175 வுள்ள முடைஇ வெள்ளிடை யாகின்று
மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்து விமமுறுப் பெல்லா
மஞ்சவ போன்றுள் ளடைஇப் பதுங்குந்
வேள யாஅ னென்னு மறிகிலென்
பிரிபொன் றுண்டென பிரிபுதுய ரிதுவென
- 180 முன்னறிந் துன்னேற் பேதையே னவர்தா
மோரடி வைத்துந் கொருப்படு வேன்கொ
வித்துனை விவழியி வின்னுயிர்க் கள்வனைக்

- கண்முன் 'கண்டிவை' கழறிக்கண் ணீரிற்
 185 றிருவடி கழீஇயென் சிற்றுயிர் செஞ்பல்
 பிரிபுதுய ருணர்த்தாது பெரிதுகார் துறைந்த
 தோழி யோவென் னின்னுயிர்த் துணைவி
 வாழி யுழியவ் வண்மைசெய் தோளே
 பசிக்குத வில்லா வுணவி னவர்நலன்
 பின்னு முன்னும் பெறுதவி னென்னு
 190 மீதறி கில்லாப் பேதையேன் புல்லுயி
 ரவர்தோ ளணைதல்வேட் டகறலுஞ் செய்யாது
 நெஞ்சும் பின்றொடர்ந் தாங்குநிலை பெறுது
 வென்கி யென்னைபு மேவா தொழிந்தன்
 றறன்வளர் கொள்கை சுமந்தாங் கடைந்தோர்
 195 திறனன் றம்மா சேர்புதெரி கில்லே
 னெனக்குத்துயர் செய்த றமக்கினி தாக்குநர்
 தம்மையினி யுள்ளோ னாதவி னினியே
 கறுப்புறு கடலும் வெளுப்புறீஇக் கண்ணி
 றிங்களும் மாலைபுந் தெளிநீர்க் கொண்டலு
 200 மலையா தொழிக மங்கையெனக் கொண்டில
 நிலையா வுயிரொடு பொறுநெஞ் சேனை
 யவர்மே லமைந்த வன்புமறத் தற்குச்
 சாலுங் கொல்லோ சார்ந்துயிர் வளர்க்கு
 மின்பினை மறத்தற கியலுங் கொல்லோ
 205 விவைமறந் தக்கா விருமைபு மறத்த
 லமையா தேகொ லாஅவென் செய்கோர்
 வம்ம வவர்தமை மறப்பறி கில்லே
 னெல்லா விவைபுந் துயர்செய மறந்தில
 ஆதலின்,
 210 இவ்வெலா மவரொடு துயரஞ் செய்க
 யானே,
 மீன்பொதி யுவர்க்குளன் மேய
 புண்ணுடைப் பூஞ்சிறுர் போலா குவெனே.

யாறுங் கடலும் பனியும் புனறாவ
 மாறு படப்பிரிந்தார் வாள்விழியுஞ்—சீறுபுன
 னாவிச் சிவந்த தொழில்கண்டு கார்விண்ணுந்
 தாவிச் சிவந்தன்று முன்.

நாடெல்லாங் காரிரு ணண்ணித் தணந்தவர்
வீடெல்லாம் புக்கு விழுங்கியவர்—கூடெல்லாத்
தீத்து மனசு திகைப்ப விருட்டிற்றே
தீத்தொழில் கன்றினுர் போல்.

வங்கங் கரைசேர்ந்து வந்த சுமையிறக்கிப்
பொங்கு மகிழ்ப்புத் திளைப்பாறத்—தங்க
ளினியர்த் தணர்ந்தா ரிடர்க்கற் சுமைமேய்த்
துணிவுக் கடன்முழ் கினார்.

காதல ரோடு களிப்பதாய்க் காமுறுவர்
மீதலர், வாட்ட விழிதுடைத்—தாதரவ
ரில்லாக் குறையுணர்ந் தேங்கி யிரங்குவர்
நில்லாத சிற்றிடை யார்.

முத்த மெறிந்து முழுச்செம் பவழத்தின்
கொத்தெறிந் தார்க்கும் வளையெறிந்து—கத்துங்
கடறணந்தார் தம்மேற் கனரேறுந் தாழு
முடனெறிந்து கொள்வார் சினம்.

இப்பாட்டிடைக்கிடந்த துறை விளக்கம் வருமாறு:—

(இது காமமிக்க கழிபடர்கிளவியாற் பொழுதுகண்டு சொல்லியது. பொருள்வயிற் பிரி
தலாகிய பகுதிக்குரிய இருபானியலுட் சிலவற்றைவிரிப்பது.)

தலைமகன் “நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க—விலலிருந்து மகிழ்வோற் கில்லையாற் புக்கும்”
என்பதையும், “பொருளில்லாற் கின்பமில்லை” என்பதையும், “குரவர்களாற் படைக்கப்பட்ட
பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனாலும் பயன் அவர்க்கேயாம் அத்துணையல்லது
தனக்கமையாது” என்பதையும் அன்னபிற பலவற்றையும் பலகாற்சிறித்தது, ஒன்பொருள்
சுட்டிவருதற்குத் துணிந்து இன்னநாளில் மீண்டுவருவல் என்று தலைமகட்குக்கூறி அவளைப்
பிரிந்து வேற்றுர்ச்சென்றான்.

சென்றவன் குறித்த வமயம் அறக்கழிந்தபோயும் வராது தாழ்த்தல்கண்டு பொறாத தலை
மகள் “மாலைவந்தன்று, கலங்கரை விளக்கங் கலங்களை யழைத்தன்று, புள்ளெலாம் பார்ப்புக்
கிரைகொடு கூண்டிட் புக்கன்” என்றாங்குக் காமமிக்க கழிபடர்கிளவியால் இரங்கிக் கூறாநின்றல்.

(இ—ள்.) செப்பு என பாவை என திகழ் பல் அணி என கழல் என பளிங்கு கின்
ணம் என கலம் என பாம்பு என பறவை என பல்லி என மாள் என மா என = செப்பெனவும்,
பாவையெனவும், விளங்குகின்ற பலவாகிய ஆபரணங்கள் எனவும், கழற்சிக்காய் எனவும், பளிங்
கினுற் செய்யப்பெற்ற கின்னமெனவும், கலமெனவும், பாம்பெனவும், பறவையெனவும், பல்லி
யெனவும், மாள் எனவும் விலங்கெனவும்;

கழற்சொரத்தைக் குறிக்குங் கழல் இங்ஙனம் அம்மரத்தின் காயையுங்குறிக்கின்றது.
கலம்—உண்கலம், மட்கலம்.

உலகியல் விளக்கம்.

இன்ன வகை என = இவைபோன்றனவும், இவற்றின் வகைகளெனவும்;

ஒரு வகை தோற்றம் காட்டி சுவை விழிக்கு உதவும் நீர் உடல் பொருளையும் = (கண்டந் கருதும்வண்ணம்) ஒருவகையாகத்தொண்ட தோற்றப்பொலிவினைக் காட்டி (அக்காட்டுவதால் உதாரணம்) இன்பத்தை அக்கண்ட கண்ணுக்கு உபகரித்துவருகின்ற நீர்வாழ் உயிர்களுக்கு உடல் களாகியிருந்த பொருள்களையும்;

சிதைவற்றிருக்கும் வடிவங்களின் பெருமைதோன்ற “ஒருவகைத் தோற்றங் காட்டி” என்றார். வேறுவேறு வடிவாகிய இவை இன்னவாகவுந் தோற்றம்பெற்றன என்க.

யாறு பல் நிலத்து அகம் துரீஇ கொண்டு வந்து மறைத்த துளை படு மரன் சிதை கலன்முதல் ஆகிய பொருளையும் = யாறுனது (மலையிலிருந்து கடலுக்குச்செல்லும் வழியிலே யுள்ள) பலவாகிய நிலங்களின் அகன்றபெய்வார் தேடிக்கைக்கொண்டுவந்து (கடலைபடைந்து அதனுண்) மறைத்துவைத்த துளைபட்ட மரங்கள், (சிதைந்த மரன்முதலியவற்றைச் செய்யப் பட்டுச்) சிதைவுற்ற கலங்கள் என்னும் இவற்றை முதலாகக்கொண்ட பொருள்களையும்;

மேடுபள்ளங்களாக நிலைச்செய்யும் இயல்புதோன்ற “அகந்துரீஇ” என்றார். உவராணும், நீர்வாழ் உயிர்களானும், அலையாணும், அன்னபிறவற்றானும் துளையுண்ணப்பட்டமை தோன்றத் “துளைப்படு மரன்” என்றார். கலங்களுக்குத் துளையிட்டின் குறையும், வேறாகும் நிறைவும் தோன்றற்பொருட்டுச் “சிதை கலன்” என வேறடை கொடுக்கப்பட்டது. எந்நிறவ கொண்டனவோ அந்நிறத்து வட்டக்கற்களாகத் தோற்றம் பெறுமென்க.

பசும் புறம் இப்பியும் = பச்சென்ற புறத்தோற்றத்தையுடைய சிப்பியும்;

பை தாமரையின் முகை என புறத்து தோற்றம் காட்டி வலம் இடும் ஆக வளை இவரை உற்று திரிந்து அகம் குழிந்து திகழ் பல நிறன் எல்லாம் விழுகிய பளிவகு என விளவகு தோற்றத்து = பசிய தாமரையின் அருமபென்று கூறுமாறு (வெளிப்பக்கத்திலே தோன்றப் பெறும்) தோற்றப்பொலிவினைக் காண்பித்து வலப்பக்கமாகவேனும், இடப்பக்கமாகவேனும் வளைந்து கோடுகொண்ட வரம்புடையதாகி அந்நிலையிலே வேறுபட்டு உட்குழிந்து விளவகுகின்ற பலவாகிய நிறங்கனெல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு விளவகும் பளிவகென்று கூறுமாறு விளக்கம் பெறுகின்ற தோற்றப்பொலிவையுடைய;

இல் முதுகு இடையந்து நரன்று இயங்கும் வீராயும் = வீடானது முதுகின்மேலே பொருந்தி ஒலித்துக்கொண்டு நடமாடுகின்ற சகுகும்;

ஒதக பிறவும் = இவற்றையொத்த மற்றவைகளும்;

உயிர்த்த பல் முத்தும் = ஈன்ற பலவாகிய முத்தங்களும்கூட;

கொத்து பவழமும் கோலம் குருஉ மணியும் = கொத்துக் கொத்தாகப் பொருந்திய பவழங்களும், அழகிய நிறத்தைவிரிகின்ற அரதனைகளும்;

இன்ன தம்மையும் = ஆகிய இத்தகைய பொருள்களையும்;

[சிறு க வசைஇ குறுக வழித்ததுப் படுபுதயில் பயிலுந்லத்திரை விரித்துக் கோலக்கண் கூருந்-கடலினைக் கொண்டல் கடுகி யெற்றற்கு] கோலம் கண் கவரும் நீலம் திரை விரித்து சிறு க அசைஇ குறுக உயிர்த்த படுபு தயில் பயிலும் கடலினை கொண்டல் கடுகி எற்றற்கு = அழகிய கண்ணைக்கவரும் நீலநிறம்பவாய்ந்த படுக்கையை விரித்துச் சிறிதாக அசைவுற்றுக் குறுமையாக மூச்சுவிட்டுப் படுத்து நித்திரைபுரிந்துவரும் கடலினைக் கீழ்காற்றானது விரைந்து வந்து தயிலெடுத்தற்கு;

அகம் பொறுது உவர்ப்பு உரீஇ.து என்று அரற்றி = மனசுபொதுக்காமல் வெறுப்புக் கொண்டு ஒடுவென்று ஒலியுண்டாகும்வண்ணம் ஆகவாரமிட்டு;

மலை என ஏழீஇ மறையு னை கருகி = மலையெழுந்தற்போலமிக்குயர்க்குத்தூந்து மெய்க் கறுத்துப்போலக் கரிய தன்மையை யடைந்து;

கருகுதல்-எனத்தையுந் குறிக்கும்.

கருகுமை இடை பெய் வெண் பொடி குழம்பின் முரிந்து கீழ் வீழ்ந்து துரைத்து அழி
து. அலை = கரிய நிறத்தையுடைய மையினது ஊற்றின் இடையிடையே ஊற்றிய வெண்ணிறப்
பொடியையப் போன்று முரிந்து கீழேவிழுந்து அவ்வீழ்ந்தமையால் துரைப்புற்று அழியுந்தன்மை
வாய்ந்த ஓரலையானது;

கல் அடித்தாங்கு கரை கொ(ண்)டு சேர்க்கும் முன் = கல்லால் எறிந்தாலொப்பக் கரையிற்
கொண்டுசேர்ப்பதற்கு முன்னரே;

குலன் என ஈ அலகுதித்து தாய்ப் பாஅபுத்து எற்றி கரை கரையாது எக்கர் செய்து
இலங்கும் = அதனின் மரபென்னுமாறு இரண்டிலைகள் துள்ளித் தாண்டிப் பாய்ந்துசென்று
அடித்துத் தீரம் கரையாதிருக்கும்வண்ணம் (அதிலிருந்துவரும் மணல்களை) மேடுசெய்து
விளங்காநிற்கும்;

எக்கா-மேலுக்கு ஏறப்பண்ணல். நிலப்பகுதியை மீக்குயர்த்திவிடுமோ என்றுகருதிய
இரண்டிலைகள் கரைகரையாது அமையும்வண்ணம் எல்ல கோலியவென்க.

கொண்டற்காற்றானது துயில்பயிவழங்கடலைத் துயிலெழுப்பியது. எழுப்பியதற்கு மனம்
பொருதகடல் உவாப்புற்றுக் குராகத்து நீப்பொருளாயும், முத்த முதலியவற்றையும் கரை
யிடத்து எறிவது போன்று ஓரலையொன்று செல்லும் முன்னரே இரண்டிலைகள் தோன்றிக் கரை
கரையாது எக்காசெய்து விளங்கும் என்க.

நாப்பண் வகிர்த இருப்பை நல் விததின் மூக்கு உடை காக்கை = நடுவிலே (பிங்குசெய்
தாற்போலப்) பிளவுபட்ட இருப்பையின் நல்ல விதையையொத்த மூக்குடைய காக்கையானது;

கரை அருகு நின் மீன் கொத்து வேட்டு மெல் என நோக்குழி இ = கடலினது கரைப்
பாங்கரில் நின்றகொண்டு மீனைக்கொத்துதலிலே ஆசைகொண்டு மெல்லென்று நோக்கும்
போது;

“கொத்து” என்று உணவும் கூறப்படுமாதலின், மீன் கொத்து வேட்டு என்பதற்கு
மீனாகிய அணவை விருமபி என்றும் பொருள்செய்யலாம்.

அலை மெல் கதவி அலையதொறும் வருந்தி பின்னர் போந்து முன்னர் புகுஉம் = அலை
யானது மேலே நெருங்கிப்பற்றி வருந்தும்பொழுது வருந்திப் பின்னே தொடர்ந்துசென்று
முன்னே புகாநிற்கும்;

பால் போன்றும் படா நிலா போன்றும் விரித்த வெள் துகில் பரப்பு போன்றும் வெள்
சுதை ஊற்றிய விளக்கம் போன்றும் மண் நனி பரந்து மலிந்த பரப்பு இடை = பாலப்போன்
றும், படாரத நிலவைப்போன்றும், வெள்ளிய புடவை விரிக்கப்பெற்ற பரப்பினைப்போன்றும்,
வெள்ளிய-சுண்ணச்சாந்தை ஊற்றிய தோற்றம்போன்றும் மணலானது மிகப்பரந்து நிறைந்த
எக்கரிலே;

செல்லா இடத்து சேர்ந்து இடர்ப்படல் இன் = சேற்றக்கமையாத இடத்திலே சென்று
துன்பப்படுவது போன்றது;

கலன் சென்று புதைந்து கலிப்பு அற்று அமையும் = மாக்கலவகள் (நீரினைந்த) காலத்
திலே) புழுந்து (நீர்வற்றிய காலத்திலே மண்ணுட்) புதைந்து ஒலியற்று அமைதியாயிருக்கும்;

மூன்று முதல் இணைத்த உவர் உண கூர் முனை பரா அடி மாத்து மிசை ஊந்து =
மூன்றுமுதற் பலவாகத் தொடுக்கப்பெற்ற உவருண்டழிகாத வன்மையும், கூரிய துனியும்,
பருத்த அடியுமுடைய கட்டுமாக்களின்மேலே ஊர்தலுற்றது;

தாம்பினாற் கட்டப்படுதலிற் கட்டுமாம் என்றும், நீரிலே மிதந்துசெல்லும் இயல்பினான்
மிதவை என்றும் தெப்பத்தை வழங்குவர். இதன் மூனையைக் கூரியதாக அமைத்தல் நீரிழித்
துச் சேற்றற்கு இவ்வுவாகும்பொருட்டு.

துணி ஆழி கொள் கண்டல் கழி இடுஉ கடல் நீர் தள்ளி = துனியிலே வட்டமரச்செய்த மரப்பலகைவாய்ந்த கண்டற்கோலை இட்டுக் கடனீரை (த்) (பள்ளமாகும்வண்ணத்) தள்ளி;

துனியில் ஆழிகொண்ட கண்டல் என்றமையால் அக்கழியின் அடிப்பாகத்தைக் கையாற் பற்றிக்கொண்டு ஆழிகொள் துணியைக் கடலிலிட்டு நீரைத்தள்ளி என்பது கொள்ளப் படும். இக்கழிக்கோலைச் சுவள் என்று வழங்குவர்.

கண்டல் ஒருவகைமரம். கழிதுணி ஆழியின் அகற்சிக்குத் தக்காங்கு நீர் செய்யுந்தடையும், அத்தடையின் வன்மைக்குத் தக்காங்கு மிதவையின் ஒட்டமும் நிகழப்பெறுமென்க.

பள்ளம் செய்து பின் வெள்ளம் பாய நினைத்தாங்கு ஏகும் நெஞ்சம் கல்லினர் = (கோலையிட்டுத் தள்ளுவதினாலும், கூர்முனையின் கிழிப்பினாலும்) பள்ளமுண்டாகச் செய்து பின்னர் (அப்பள்ளம் உண்டாகிய இடங்களிலே மேடுற்ற மருங்கிலுள்ள) வெள்ளம்வந்து பாயும்வண்ணம் நினைத்தவிடத்திற்குச் செல்லும் ஆற்றல்வாய்ந்த நெஞ்சமாகிய கல்லினையுடையவரும்;

கடலிலே இரவிலுஞ்செல்லுந் தினமையும், உயிர்க்கொலைக்கஞ்சி நடுங்காத வன்மையும் படைத்தது அவர்நெஞ்சம் என்பதுதோன்ற “நெஞ்சக்கல்” என்றார்.

உருண்ட நோக்கினர் = (கூர்த்துக் கூர்த்துப் பார்த்துவரும் இயற்கையின் மிகுதிப் பாட்டினாலே) திரட்சியுற்ற கண்களையுடையவரும்;

வளைந்த கடற்பாங்கைப் பார்த்துவருதலின் அங்ஙனமாயிற்று என்றமாம்.

இருண்ட மேனியர் = இருள்போலும் கறுத்த தேகத்தையுடையவரும்;

அவர் எண்ணத்திலே இரவும், கடலும் அகலாதனவாய் இருந்துவருதலின் அத்திணையார்க்கு அவ்வியல்பு எய்திற்று என்றமாம்.

உப்பு பொரிந்து இடை இலக்குறுஉம் முதுகினர் = (கடலையின் நீர்த்தூவல், காற்றடித்தல் முதலியவற்றினே பொருந்திய) உப்பானது பொரிதலுற்று இடையிடையே விளக்கம்பெறும் முதுகினையுடையவரும்;

கறுப்பின இடையிடையே வெளுப்புற்றது ஆதலின் அஃது இலகிற்றென்க.

காழ்த்து வரி மழுங்கி தோல் பொரி உரிவை கையினா = (பலவகைப் பண்களுஞ் செய்து வருதலினாலே) வயிரங்கொண்டு இரோகைகளின் தோற்றப்பொலிவு குன்றித் தோலுரிந்த உரிவுவாய்ந்த கையினையுடையவரும்;

கயிறு முடி வலையினர் = கயிற்றைக்கொண்டு முடிக்கும் வலையினையுடையவரும்;

நீர் இடை எல்லை கண்டு ஆக்கு ஆங்கு இடு பெயர் மரபினர் = நீர்ப்பாப்புக்குள்ளே எல்லைகண்டு கண்ட அவ்வவ்விடங்களுக்கு ஒவ்வொருபெயராக இட்டுக்கொள்ளும் மரபினையுடையவரும்;

“படைத்துக்கோட் பெயரிடுவான்” என்றார் அடிகளும்.

பல் மீன் வேட்டம் பயன் சால் வளத்தினர் = பலவகையாகிய மீன்களையும் வேட்டையாடும் பயனின்றந்த வளப்பம்பொருந்தியவரும்;

[பேய்வாய்க் கொள்ளியிற் நிமிப்பிறங்கு விளக்கினர்] திமில் கொள்ளிவாய்ப்பேய் இல் பிறங்கு விளக்கினர் = படகின்கண்ணே கொள்ளிவாய்ப்பேயைப் போலும் (விட்டுவிட்டிலகி) உலவுகின்ற பிரகாசத்தைப் பொருந்திய விளக்கினையுடையவரும்;

கொள்ளிவாய்ப்பேயின் வெளிச்சம் விட்டுவிட்டுத் தோன்றுவது. இவர்களின் கட்டுமாம் அலைக்கலை எழுந்தூர் தாழ்த்துஞ் செல்வதால் அதன்கண்ணுள்ள விளக்கின் பிரகாசமும் முறையே தோன்றியும், மறைந்தும் வருமென்க.

நெருப்புக்காலும் ஆவியைக் கொள்ளிவாய்ப்பேய் (பிராகம்) என்று வழங்குப, இஃது இரவிலே கடலைகளிலும், கடற்கரை, உப்புநீரார்ற்றங்கரை முதலியவிடங்களிலும் தோற்றப்படும். “கொள்ளிவாய்ப்பேய்காக்குங் கோபுரமு நெடுமதிலும்—வெள்ளியாற் சுமைத்தண்போல் வெள்ள

னெலும்பி னுச்சமைத்தே”, “கொல்வா யோரி முழுவாகக் கொள்ளி வாய்ப்பேய் குழவிக்கு-
நல்வாய்ச் செய்ய தசைதேடி நரிவாய்த் தசையைப் பறிக்குமால்” என்பன கவிச்சத்துப்பராணி.
கொள்ளிவாய்ப்பேய் என்பதொரு பிசாசும் மெய்யாகவே இல்லையென்றும், காணப்படுவது
நெடுங்காலமாக மண்ணிற்கிடந்து உக்கிய எலும்பினது துகட்டொகுதி காற்றமுதலியவற்றாலே
தாக்கப்படும்பொழுது பிறந்தெழும் ஒருவகை வெளிச்சம் (Phosphorus) என்றும் இக்காலத்
தினர் பலர் கூறுவர். இவர் கூற்றிலே சிறிதுண்ணைப்பகுதி இருப்பினும் கொள்ளிவாய்ப்
பேயின் உண்மைக்கும் பல ஆதாரங்கள் உண்டெனப் பிறபலர் கூறுவர். விரிக்கிற பெருகும்.

இரவு கடல் வாழ்க்கையர்=இரவு முழுவதையும் கடலிலே செலவிடும் வாழ்க்கையை
யுடையவரும்;

அலையுடன் எழுந்து விழு புணையினர்=மேலெழும்பும் அலையுடனே தானும் மேலெழும்
பிப் பின்னர் கீழேவிழும் அவலையுடனே தானுகீழேவிழும் திமிலினையுடையவரும்;

[பெண்ணை சுற்றிய வடியிடைத்-தாழை படுத்துத் தலைவிரித்து மலர்] சுற்றிய பெண்ணை
அடி இடை தாழை படுத்து தலைவிரித்து மலர்=புறமருகிலெல்லாம் பனைமார்கள் சூழ்ந்துவளைந்த
அடியிடங்களிலெல்லாம் தாழையானது படுத்திருப்பதுபோன்று பரவிப்பதிந்து தலையை விரித்துக்
கொண்டுமலரவும்;

“பெண்ணை சுற்றிய” என்பது “சுற்றிய பெண்ணை” என மாற்றப்பட்டது. சூழ்ந்த
பனைகளின் அடிப்பாகம் வெளிகாட்டாதபடி தாழை படுத்துத் தலைவிரித்து மலர்ந்ததென்க.

உள் அகம் புறன் எ(ல்)லாம் முடும் கால் புண்ணை கவிந்து குடை நிழற்ற களி வண்டு
ஈட்டமும் மா மலர் நாற்றமும் பல் மீன் முடையுந் நாரி கவின் பரப்பும் நலம் சால் இருக்கையர்=
அவ்வேலிக்கு உள்ளும், வீட்டின் புறத்துமாகிய அவ்விடையெல்லாம் வளைந்த அடியையுடைய
புண்ணையானது கவிந்து குடைபோல நிழலிச்செய்ய (அச்செய்தலினுடனே கள்ளுண்டு) களிப்புக்
கொள்ளும் வண்டுகளின் கூட்டமும், அழகிய பூக்களின் வாசனையும், பலவகையான மீன்களின்
புலாநூற்றமும் பரிமளித்து அழகினைப்பரப்பும் நன்மையி்க இருக்கையையுடையவரும்;

கடல் காப்பு கடவுள் அடி காப்பு அகத்தினர்=கடலைக் காத்துவருந் தெய்வமாகிய வருண
பகவானின் சாணமாகிய பாதுகாப்பையுடைய நெஞ்சத்தினரும்;

கடலின்கண்ணே அபாயங்கள் நேரிடாதிருக்கவும், வலைவளஞ்சிறக்கவும் வேண்டி
அத்தெய்வத்தை எப்பொழுதும் யாண்டும் பரவிப் போற்றிவருபவர் என்க.

“நுளையர் வலைவளந்தப்பின் அவர்மகளிர் கிளையுடன்குழுமிச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்
கடன் கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும் என்றார்” என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி
யரும், “கிளைச்சுறவின் கோடுநட்டு-மனைச்சோத்திய வல்லணங்கினான்” என உருத்திரங்கண்ண
னாரும் கூறியன ஈண்டு ஆராயற்பாலன.

உப்பு ஒடு மீன் கொண்டு ஊர் தொறும் திரீஇ நொடித்து பிற பொருள் துகரும் இயற்கை
யர்=உப்புடனே மீனையும் எடுத்துக்கொண்டு ஊர்மனைதொறும் சென்றுவிற்று (அவ்விற்ற
பணங்கொண்டு வாங்கிய) பிறபொருள்களை அனுபவித்துவரும் இயல்பினையுடையவராகிய பரத
மக்களின்;

“மீன்விலைப் பரதவர் வெள்ளுப்புப் பசுநநர்-பாசவர் வாசவர் பன்னினை விலைநுரோ-
டோசநர் செறிந்த வுண்மலி யிருக்கையும்” என்பது சிலப்பதிகாரம்.

குடி இருப்பு உடைய மிடி இருப்பு அறியா நெய்தல் சான்ற நெய்தல் தண் புலம் அது=
வசித்தலையுடைய வறன்மயிருத்தல் அறியாத நெய்தலாகிய இரங்கற்பொருள் நிறைந்த நெய்த்
லென்னுந் திணையாகிய தண்ணிய புலமாகிய அவ்விடம்;

“கருங்காற் குறிஞ்சி” என்னும் ஒன்றினையும், அன்னபிறவற்றையும் தூக்கிச் சுமந்து
கொண்டு இந்நகன் வருபவையெல்லாம் பூக்களே என்றும் பிறவாறும் கூறப்புகின் ஆண்டு
கிடைத்தற்குரியவெல்லாம் வெறும்பழாகி விடுமென்க,

புன்னை குடை தருஉப்புள்ளி நிழல் அசைஇ = புன்னையாகிய குடைதருகின்ற புள்ளியை யுடைய நிழலிலே தங்கி;

அசைதல்-இருத்தல்.

நீனை சுயறு தொடுத்த நடு உடை நீள் தோல் = அப்புன்னையின் கொம்பரிலே தொடுத்த சுயறுபொருத்திய நடுவினையுடைய நீண்ட கோலாலே;

புலவு நாறி உணக்கும் விழி மீன் கொள்வான் கரந்து வரு புள் எ(ல்)லாம் விரைந்து அலைத்து ஓட்டியும் = புலவுநாற்றம் வீசிக்கொண்டு காய்ந்துவரும் விழித்திருக்கின்ற மீன்களை எடுக்கும்பொருட்டு மறைவாக வருகின்ற பறவைகளெல்லாவற்றையும் விரைவாக வருத்தி ஓட்டியும்;

இறந்தபின்னரும் விழித்திருக்கும் இயல்புதோன்ற “விழிமீன்” என்றும், நேரே வரு தற்கு அஞ்சி வராதனபோன்று திடீர் என்று மீனைக் கவர்ந்துகொண்டுசெல்லும் புள்ளின் இயல்பு தோன்றக் “கரந்துவரு புள்” என்றும், ஆங்குவராத எஞ்சியிருப்பனவற்றையும், ஒட்டாவிடற் பின்னும்பின்னும் வந்துகொண்டிருக்கும் ஆதலின் அவற்றையும் ஒட்டுதல்வேண்டும் என்பது தோன்ற “எல்லாம்” என்றும், ஒட்டுதற்குட் கவர்ந்துசெல்லக்கூடும் ஆதலின் விரைதல்வேண்டும் என்பதுதோன்ற “விரைந்து” என்றும், பின்னும் வராதபடி அச்சுறுத்தல் வேண்டுமாதலின் “அலைத்து” என்றும் கூறினார்.

பாவை வளைத்து பல் ஆட்டு அயர்ந்தும் = பாவைகளைப் புனைந்து அவைகளைக்கொண்டு பலவகையாகிய ஆடல்களைப் புரிந்தும்;

வளை முதல் ஆகிய வகை இனம் கொண்டு பெயரும் வடிவும் பிறங்குற மணல் மேல் இளைத்து மகிழ்ந்தும் = சங்குமுதலாகிய வகைப்பட்ட இனங்களைக்கொண்டு பெயரும், உருவவ களும் விளங்குமாறு மண்ணமேற்பொருத்தி மகிழ்வடைந்தும்;

மணல்மேற் சங்குமுதலியவற்றைப் பலவுருவங்கள் அமையும்படி பதித்து அவ்வவற்றின் ஈழ்ப் பெயரையும் இளைத்தனர் என்க.

வண்டல் இழைத்தும் = (மகளிர்விளையாட்டில் ஒன்றாகிய) வண்டல் ஆடியும்;

கைதையும் புன்னையும் செருந்தியும் நீலமும் கவின குடியும் களித்தும் நீர் ஆடியும் = தாழை, புன்னை, செருந்தி, நீலம் என்பவற்றின் மலாகளைப்பறித்து அவையழகுறசு குடிக்க ண்டும், கள்ளாண்டு களிப்படைந்தும், நீராடியும்;

பாடியும் ஊடியும் பசுத்தும் கூடியும் = (வரிப்பாட்டு முதலியவற்றைப்) பாடியும், (அப் பாட்டின் குறிப்புணராமே காரணமாக) ஊடியும், (அவ்வூடல் காரணமாகப்) பசுலையாகியும், (அப்பசுலை தீருமாறு) கூடியும்;

இன்னணம் ஆப இன்பு எ(ல்)லாம் துய்க்கும் நண்ணர் ஆர்த நலம் சால் இயல்பிற்று = இவ்வகையாகிய இன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் (காதலரைப் பிரியாதார்) துகர்ந்துவரும் நன்மை நிறைந்த வளப்பஞ்சான்ற இயல்பினையுடைத்து;

அ வயின் = (இவ வியல்பினையுடைய) அந்த நெய்தற்புலத்திலே;

மாலை வந்தன்று மாலை வந்தன்று = (காதலர்பிரிந்தாரை வாட்டும்) மாலைக்கா மாலைக்காலம் வந்தது;

இதுமுதலாக வுருவனவெல்லாம் தலைமகனைப்பிரிந்து மனம்பொறுது அலமரும் தலை மகளின் காமமிக்க கழிபடர்க்கிளவிகளென்க.

மருவுநர் இனிப்பு உற மருவார் துணிப்பு உற மயக்கி வாட்டும் முலை வந்தன்று = காதலரைக் கூடிவாழ்பவர் மகிழ்ச்சியுடையவும், கூடாமற்றணர்வுநர் வெறுப்புடையவும் மயக்கி கத்தைக் கொடுத்துவருத்துகின்ற துமாகிய மாலைப்பொழுது வந்துவிட்டது;

கலம் கரை வினக்கம் ஒளி கை நீட்டி நிமிர்ந்த மேல் நின்று நெஞ்சும் குழம்பு இ=கப்பல்
களை அழைக்கும் கடற்கரைவினக்கு, தனது ஒளியாகிய காத்தைநீட்டி நோக்கி மேலேநின்று
கொண்டு உள்ளங்குழைந்து;

கலம் கரை வினக்கம்=கப்பல்களை (க்கரைக்கு) அழைக்கும் வினக்கு. கரைதல்=அழைத்
தல். தற்காலம் "Light house" என்று வழங்கப்படுவதும் இதுவே. கப்பல்கள் நடுக்கடலிற்
சென்று திரியுங்காலத்தே, திசைதடுமாறுது கரைசேர்த்தற்கு அதுகூலமாகக் காவிரிப்பூம்
பட்டினத்திற் கலங்கரை விளக்கம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது சிலப்பதிகாரத்துக் கடலாடு
காதையிற் காணலாம். இஃதன்றிப் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கப்பல்செய் தொழிலினும் வல்லுரராய்
யிருந்தனர் என்பது "கலஞ்செய் கம்மியர்", "கலம்புனர் மாக்கள்" எனவரும் மணிமேகலைத்
தொடர்களானும், தொகைதூல்களானும் உணரப்படும்.

கடல் இடை பட்டு கரை காண்கிலவாய் உடன்று வருந்தி ஒடு பல கலங்களை =கடன்
மத்தியில் அகப்பட்டுக் கரையிருக்கும் திசைதெரியாமல் (அத்தெரியாமை காரணமாக வருதலுற்ற)
சினவகொண்டி (அக்கொள்கையார் பயன்காணாது) வருந்துதலுற்று ஒடுகின்ற பலவாகிய மாக்
கலங்களை;

கலங்களில் இருந்தவர் படம்பாடுகள் கலங்கன்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டன.

நங்கு வருக என்ன இருந்து எழுந்து அழைத்தன்று = (துறையிருக்கும் இடமாகிய)
இவகே வருகவென்று இருக்கையிலமைந்தும், எழுந்தும் அழைத்தது;

[ஏடு மடல்வழிப் பாளைவழிப் பிழியும்] மடல் வழி ஏடும் பாளை வழி பிழியும் =ஒலிமடல்
வழியாக எட்டினையும், பாளை வழியாகக் கள்ளினையும்;

கற்றவர் ஒடு கற்பிலர் தமக்கும் =படித்தவரோடு படிப்பில்லாதவர் தங்களுக்கும்;

[எல்லா தமக்கு துங்கின் சேறும்=பழத்தின் களியுஞ் சுடுசுவைக் கிழங்கு-முரைப்பரும்
பொருள்கொள வுடல் முழுவதூஉம்-கைம்மாறு வேண்டாது களிப்புற்றி நல்கும்-பெண்ணை]
துகுகின் சேறும் பழத்தின் களியும் சுடு சுவை கிழங்கும் உரைப்ப அரும் பொருள் கொ(ன்)ள
உடலம் முழுவதூஉம் கைம்மாறு வேண்டாது எல்லார் தமக்கும் களிப்பு உற்றி நல்கும்
பெண்ணை =துவகினது (இளங்காயின்) கண்ணாகிய தித்திப்பையும், பழத்தினது தித்திப்பையும்,
சுடுதலார் சுவைதருகின்ற கிழங்கையும், சொல்லுதற்கருமையாகிய பொருள்கள் பலவற்றையும்
பெறுமாறு தனது உடன்முழுவதையும் பிரதிபலன் கருதாமல் எல்லார்தமக்கும் மகிழ்ச்சி
கொண்டு கொடுத்தவரும் பனைவினது;

சேறு-தித்திப்பு.

மடல் துனியொடு பெரிது ஒன்று படுஉ உள்ளீடு இலாது தோல் உரிந்து போந்த
பீர்த்து நெற்றின் நார் தொடை குடம்பையுள் =மடலினது துனியுடன் மிகவும் ஒற்றுமை
யடைந்து நடுவில் ஒன்றுமிலாது புறத்தமைந்த தோலுரிந்துபோன பீரகினுடைய நெற்றின்
நாததொடையைப் போன்ற கூண்டகத்திலே;

[சூரி இ யூசல் கொண்டலொ டாடுந்] சூரி இ கொண்டலொடு ஊசல் ஆடுந் =சிறுபறவை
கள் கீழ்காற்றோடு ஊசல் ஆடுகின்றன;

புள் எ(ல்)லாம் பார்ப்புக்கு இரை கொ(ண்)டு கூண்டு உள் புக்கன =பறவைகளெல்லாம்
தங்கள் குஞ்சுகளுக்கு உணவுகொண்டு தந்தம் கூட்டினகத்துப் புருந்தன்;

பல் மலர் உருத்து மணம் கமழ்ந்தன =பலவாகிய பூக்களும் உதிர்ந்து வாசனையைப்
பரப்பின;

நடு வழி இடை ஒரி இ கர்ந்து மறைவோரின் = (துணச்செல்லும் பாதையின்) நடுவிட
திடீரே கைவிட்டு நீங்கி வஞ்சகமாக மறைந்து போவாரைப்போன்று;

'நடுவழி' என்பது வழிநடு வன் மாற்றப்பட்டது.

ஞாயிறும் பல் சதிர் மெல் என சுருக்கி ருட கடல் இடை போய் குதித்து ஒளித்தன்று = சூரியனும் தனது பலவாகிய கிரணங்களை மெல்லெனச் சுருக்கிக்கொண்டு மேற்குச் சமுத்திர நடுவிற்பாய்ந்து ஒளித்துக்கொண்டனன்;

சூரியன் அஸ்தமித்தனன் என்க.

வெள்ளிய மழையும்கு விளங்கு வானமும் மாலை இடை மயங்கி சிவந்த = வெண்மைநிறம் வாய்ந்த மேகமும், விளக்கமுற்ற வானமும் மாலைப்பொழுதோடு கூடிச் செந்நிறமடைந்தன;

முனிந்த வென்றுமாம்.

வள் உடு பல் நெருப்பு நகை காட்டி உருக்கி அழிக்குந் = வளப்பம்வாய்ந்த விண்மீன்களாகிய பற்களின்வழியாக நெருப்பொத்த சிரிப்பைக்காட்டி உருக்கி அழிக்கின்றன;

நெருப்பையும், நகைப்பையும் என்றுமாம்.

தெற்றி சுவர் புரையில் புண்ணெ நெய் விடுஉ ஏற்றிய விளக்கு எ(ல்)லாம் மாலை ஒடி இலகிய = திண்ணைச்சுவரில் அமைந்த புழையின்கண்ணே புண்ணெநெய் பெய்து ஒளியேற்றிய விளக்குகெனல்லாம் மாலையுடனே விளங்குகின்றன;

இருள் திரண்டு ஒரு வடிவு எடுத்த ஆர்த்த இம் என அச்சுறுத்தியாங்கு அமை ஆழி அலை எற்றி நெஞ்சம் திடுக்கிட நெருங்கி சேறின்று = இருளானது திரட்சியுற்று ஒருவடிவத்தை யெடுத்து ஆரவாரஞ்செய்து “இம்” என்று பயமுறுத்தினற்போன்று அமைந்தடங்கிய சமுத் திரமானது அலையையெறிந்து நெஞ்சம் நடுக்கமுற நெருங்கிவந்து சேறுதலைச்செய்தது;

சான்றோர் இடை சார்பு உறியுய போழ்து ஆண்டு ஆன்ற பொருளின் அமைதி தெளிந் தாங்கு ஞாயிறொடு கலந்த ஞாலம் = (குணஞ்செய்கைகளிலே நிறைவுபெற்ற) பெரியோரிடத் திற் சார்தலைப்பொருந்திய காலத்தில் (அப்பொருந்துவார்தமக்கு) அங்கே அமைந்துள்ள பொருள்களின் இலக்கணம் தெரியவந்தார்போன்று கதிரவனோடு பொருந்தி (இடம்) பொருள் களின் அமைதியையறிந்து) நலன்பெற்ற இந்த நிலமானது;

பிரிந்து பொருளின் நிலமையும் பொருந்திய பண்பும் மருண்டு காண ஆகி = (அஞ் ஞாயிற்றைப்) பிரிந்து (அப்பிரிவினாலே) பொருள்களின் நிலமையையும், அவற்றிற்பொருந்திய குணத்தையும் (விழிக்குப் புலப்படாமையான்) மருட்சியுற்று அறியமாட்டாததாகி;

நல்லன களை இ புல்லிய கதுவி மயங்கின்று = நல்லனவற்றையெல்லாம் புறம்பே தள்ளி விட்டு அற்பமானவற்றையெல்லாம் கைக்கொண்டு மயக்கமுற்றது;

“சிறிய ராயினார் சார்பினை விழையன்மின் நிறல்கெழு பெரியோரா-மறிஞ ராயினார் சார்பினை விழையினே * * ” என்பது காஞ்சிப்புராணம், “ஒள்கதிர் வாண்மதியஞ் சோதலா லோங்கிய-வங்கண் விசும்பின் முயலந் தொழப்பேஉட்-குன்றிய சேர்மைய ராயினுஞ் சீர்பெறுவர் - குன்றன் னூர் கேண்மை கொளின்” என்பது நாலடியார்,

நப்பு உடை சூயிற்கு வழி இடை கண்டான் நல் துணை காட்டி வேறு வழி ஏற்றாங்கு = கற்பமைந்த சூயிப்போலும் இனிய சொல்லையுடைய ஒருத்தியை (அவள் தனித்துச்சேறும்) வழியிடையிற் கண்ட ஒருவன் (அவளுக்குத்தன்னை) நற்றுணைபோலக் காட்டிச் செல்லும் பொழுது பிரிகொருவழியை மேற்கொண்டாற் போல;

அவ் வழிதான் அவன்மேற் காதல்கொண்ட தன்னெறி என்க.

ஞாயிறு கரந்த தீங்கன் வடிவு எடுத்த = (தனது மறையடியிலே உள்ளே மறைத்துவைத்து நலன்செய்து வருதல்போலப் புறத்தே இதுகாறுங் காட்டிவந்த) ஞாயிருனது (இயற்கை மேற் கொண்டாங்குத் திங்களின் வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு;

திங்களே பகலில் ஞாயிருகத்தோன்றிப் பின்னா இரவிலே திங்கனாயிற்றென்க.

கலத்த அடி கொண்ட கணல் மெல் என்ன அகத்து கீர் உன் புகூஉ அழற்றல் செய் தாங்கு வஞ்சம் புரிவான் வெளிப்பட்டு வந்தன்று = கலத்தின் அடிப்பாகத்திலே பொருத்திய

1
நெருப்பாந்து மெல்லென்று உள்ளேயமைந்திருந்த தண்ணியரையும் கனலவைத்தாற்போன்று
வஞ்சகச்செயலை விரும்பிச் செய்தற்பொருட்டு நேரே வெளித்தோன்றி வந்துவிட்டது;

எளியேன் ஆதலின் எனக்கு இவை வந்த என் = யான் எளிமையுடையேன் ஆதலின்
எனக்கு (தூதன்பஞ்செய்யுமாய் கூடி) இவையெல்லாம் வந்தன என்று;

புன்னையும் குருகு பூக்கும் கைதையும் நெய்தலும் அடம்பும் செருந்தியும் மகிழ் கொள்
கைதவம் மாக்கள் காட்சியின் மலர்ந்த = புன்னையும், குருகுபோன்று பூக்குத்தாமையும், நெய்
தலும், அடம்பும், செருந்தியும் ஆகிய இவையெல்லாம் மகிழ்ச்சியைக்கொண்டு வஞ்சகமாக்களின்
தோற்றத்தைப்போன்று மலர்ந்தன;

மகிழ்-கள்ளுமாம்; எனவே தாப்பிசைப் பொருள்கோளாக அதனைப் புன்னமுதலிய
வற்றுக்கும் மாக்களுக்குக் கொள்க. ஆங்குக் “கொள்” என்றதனை மகிழ்கொள் புன்னை
முதலியவும் என்றும், மகிழ்கொள் கைதவமாக்கள் என்றும் இயைத்துப் பொருள்கொள்க.

கைதவம்-சூது, வஞ்சனை.

பகை தெறப்பட்ட வேந்தற்கு முன்னர் இனிய ஆகிய இன்ன ஆகி முண்ட போன்றும்
மழையொடு கூடிய காலே பின்னர் கோடையொடு கூடி ஏற்று நலிந்தாங்கும் இவையும் நலிநா =
பகைவரால் நெருக்கப்பட்ட மன்னனுக்கு முன்னர் இனியவாக இருந்தவையெல்லாம் இப்போது
ஆகாதன (தியன) வாகி எதிர்த்தனபோன்றும், மழையுடனேகூடி அதற்கு இனிமைசெய்து
வந்த காற்றானது பின்னர் (அதற்குப் பகையாகிய) கோடையொடு கூடி அதனையெதிர்த்துத்
தன்புறுத்தல்போன்றும் (முன்னர் எனக்கினியனவாகியிருந்த இக்கூறிய) இவைதாமும் இது
போது தன்பஞ்செய்து வருகின்றன;

கலன் மிசை சென்றோர் கடல் இடை விழுந்தாங்கு எல்லொடு இருந்தனென் இருள்
புகுந்து என்னும் தெருள் காண்கிலாது திகைத்து மயங்கினென் = மரக்கலத்தின்மேலே சென்ற
வர் கடலகத்தே விழுந்தாற்போன்று கதிரவனொடு இருந்துவந்த யான் இதுபோது இருளிற்
புகுந்து சிறிதும் தெளிவுகாணாது திகைப்புற்று மயங்கினென்;

வருதும் என்ற நாளும் பொய்த்த = (பொருள்வயிற் பிரிந்த காதலர் இன்னவோர்)
வருவேமென்று குறிப்பிட்ட நாளும் பொய்த்துவிட்டன;

குறித்தநாள் தோழிமுதலாயினர்தங்கனான் இஃதன்று, இஃதன்று, இஃதன்று எனப்
பலநாட்களையும் மருட்டிக் கழித்தமை தோன்றப் “பொய்த்த” எனப்பட்டது.

வரு வழி நோக்கிய விழியும் பூத்த = அவர் வருகின்ற வழியைப்பார்த்துக்கொண்டே
யிருக்கும் கண்களும் மயங்கிவிட்டன;

வான் தொடு மலை குடைந்தாங்கு அமை இல்லும் எனக்கு சிறிது ஆகி மனம் கலக்
கின்று = வாளைத்தொடுகின்ற (மிக்குயர்ந்த) மலையைக் குடைந்தாலொத்த அமைந்த வீடும்
எனது இருக்கைக்குச் சிறிதாகி என்மனசைக் கலக்கிவிட்டது;

இன்பில் சுருங்கினென் துன்பில் விரிந்தனென் = இன்பத்தை நுகர்வதில் சுருங்கிவிட்
டேன், துன்பத்தை நுகர்வதில் விரிந்துவிட்டேன்;

[பேய்புக் கிருந்த மேனி போன்று-பசிலபுக் குண்டன்று மாமைக் கவினெலாம்] பேய்
புக்கு இருந்த மேனி போன்று பசில புக்கு மாமை கவின எ(ல்)லாம் உண்டன்று = பேய்
குடிகொண்டிருந்த உடம்பானது எவ்வளவுக் கெட்டழியுமோ அவ்வளவே எனது மேனியிலே
பசிலநோய் புக்குக் கரியநிறமமைந்த அழகையெல்லாம் உண்டுவிட்டது;

பேயானது பிடித்தவரின் உணவெல்லாவற்றையுந் தானேயுண்டு அவர்மேனியை நலிய
வைக்கும்; அவ்வளவே பசிலநோயும் இவனது மேனியிற் புக்கு அழகினை உண்டழித்ததென்க.

அவரோ கொடியரும் அல்லர் = (குறித்த காலத்தில் வராமல் எனக்கு...இத்தனைத் துன்பத்
பதனைத் தருகின்ற) அத்தலைவர்தாம் கொடியவரல்லர்;

அவரினும் மிக்க கொடியாரிருத்தலின் அவரின்கொடுமை அவட்குப் புலப்பட்டிதான் என்க.

தனவு அறிவு வாட்டும் திங்களும் காணலும் கொடிய அல = அவர் எண்ணப் பிரித்திருத் தலை அறிந்துகொண்டு என்னை வாடவைக்கும் சந்திரனும், கழிச்சரைக் காணலும் ஆகிய இவை தாமும் கொடியனவல்ல;

இவற்றினுள் துன்பப்படுத்துவன உளவாதலின் இவற்றின்கொடுமையும் அவட்குப் புலப்பட்டிவதென்க. கானல்-கடற்கரைச் சோலை.

நாட்டு மடவோர் = இந்நாட்டிலே பொருத்தி இருந்துவரும் மடப்பம்வாய்ந்தவரும்;

நம் நோய் அறியார் = கணவரது பிரிவால் நமக்குண்டாகிய நோயினியல்பை அறியமாட்டாதவரும்;

தண்ணீர்போலப் பிரிந்திருந்திரங்கும் பிறரையும் அடக்குதற்காக “நம்” என்று பன்மையிற் கூறினன்.

தமக்கு ஒன்று சாற்றி பிறர்க்கு ஒன்று சாற்றாந் = தங்களுக்கு (பொருத்தியவற்றிற்கு ஏற்றவாறு நல்லது) ஒன்றினை எடுத்துக் கூறிக்கொண்டு (தம்மவரல்லாத) பிறர்தங்களுக்கு (பொருத்துவதென்று இருப்பினும் அதனைமறைத்துப் பொருந்தாத பிறிது) ஒன்றைக் கூறி (அவ்ச்செய்து) வருகின்றனர்;

மகவு பெறு துயரம் பெற்றவட்கு அன்றி மலடிக்கு உணர்த்துதல் வாய்க்காது = பிள்ளையப்பெறுகின்ற வேதனை பெற்றவருக்கேயன்றிப் பெருத மலடிக்கு (இன்னதன்மைத் தாய் இருக்குமென்று) தெரிவித்தல் சாலாது;

அகநான் = அதுபோலவே;

பிரி துயர் அறியா பிதற்று பேதையர்க்கு என் உறு துயரம் யாங்கனம் உணர்த்துவல் = காதலரைப் பிரிதலின் உளதாகுத் துயரம் இத்தன்மைத்தென்று அனுபவத்தில் விளங்கிக்கொள்ளாமற் பல்பலவும் பிதற்றுகின்ற பேதையராகிய அவர்தமக்கு எனக்குப்பொருத்திய துயரத்தை எவ்வண்ணம் உணரச்செய்வேன்;

தாமும் உணர்கிலர் உணர்த்தவம் உணர்கிலர் = (என்னுறு துயரத்தைப்பார்த்துத்) தாமாகவும் அறிந்துகொள்ளமாட்டார், (அன்னராயிருத்தும் யான்) உணர்த்தினாலும் உணர்த்துகொள்ளவுமாட்டார்;

காட்சியானும், உரையானும் அறிந்துகோடற்கேற்ற ஆற்றலில்லாதவர் என்க.

அவர்தாம் = (அவ்வறிவாற்றலில்லாத)-அம் மடகையர்தாம்;

முல்லை பூண்டிலன் நெய்தல் பூண்டனன் என அவர் தொடுத்து எனை அத்தோ வருத்தநர் = முல்லையொழுக்கமாகிய இருத்தலை விரதமாக மேற்கொண்டாளில்லை நெய்தலொழுக்கமாகிய இரங்கலைத் தனக்கு விரதமாகப் பூண்டுகொண்டனன் என்று அவராகிய அம்புகளையெய்து (எளியனாகிய) என்னை யிகோ வருத்துகின்றனர்;

[ஆதலி னவரே யாருயி ருண்ணும்-கூற்றிற் கொடியாகக் கொடியோர் மன்ற] ஆதலின் அ கொடியோர் அவரே ஆர் உயிர் உண்ணும் கூற்றில் கொடியர் = அதுவாரணத்தானே அக் கொடியவர்தானே அருமையாகிய உயிரை உண்ணுகின்ற கூற்றினும் கொடியராவர்;

கூற்றில் ஆருயிருண்ணும் கொடியோர் என்றுமாம். மன்ற என்னும் அசை நிக்சயப் பொருட்டு.

அட்டில் உள் புகுமுன் ஆங்கு வந்து எய்தி குறங்கையாய் இன்று அரேஉம் உண்டி திறன் கூறுக என்று வினாஅய் = அடுக்கினைக்குள்ளே யான்புகுத்தும் புகாமுன் அவ்விடத்திற்கு வந்தடைந்து சிறிய புள்ளிரிப்புண்டாய்வே இன்றைக்கு நீ சமைக்கப்போகும் உணர்வின் வகை களைக் கூறுக-என்து வினாவியிட்டு;

பல் மலர் பள்ளியில் பெயர் துயில் பயிக்குவர் = பலவகை மலர்களால் அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில் அமர்ந்து பெய்யுறக்கம் செய்வார்;

படுக்கையிற் செய்வது மூற்றுப்பெருத துயிலாதலிற் “பயிக்குவர்” என்றார்.

பல் முறை எடுப்பியும் உணராத இருப்பர் = பலதடவைகள் துயிலெழுப்பியும் (நித்திரையின் மிகுதிகாரணமாக அவ்வெழுப்புதலை) உணராதவர்போன்று வானாவிருப்பர்;

பெய்த்துயில் பயின்றவராதலின் இங்ஙனம் பொருள்கூறிலும்.

இருந்தாங்கு உணர்ந்தனர் போன்று எழீஇ விழி துடைத்து உண்பான் விழைந்து வருகுவர் = உணராதிருந்தார்போலவே பின்னர் உணர்ந்தார்போன்று பள்ளிவிட்டெழுந்து கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு உண்ணும்பொருட்டு விரும்பிவருவர்;

நீண்டு துயின்றுவிட்டேன், அறப் பசித்துவிட்டேன் என்று உணவின்றமெல் விழைந்து வந்தார் என்க.

இனசுவைத்து என உணீஇ = (இன்றையதினம் கீ அமைத்த உணவு) இனிய சுவையுடைத்தாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லிக்கொண்டே உண்ணுதலைச்செய்து;

கல கல நகைத்து = கலகலவென்று சிரித்து;

காதல் கழறி உள்ளம் கொள்ளை கொள்குவர் = காதல்பொருள் அமைந்த இனியசொற்களாக் கூறி (என்றை வசப்படுத்தி) நெஞ்சத்தைக் கொள்ளைகொண்டிடலாம்;

சிராரின் ஆட்டு பல ஆடி அன்பு வளர்த்து இன்பு எ(ல்)லாம் ஊட்டிவர் = (விளையாட்டின் கண்ணே மிகுதியும் விருப்பமுடைய) இளஞ்சிறுவரைப் போல ஆடல் பலவற்றையும் ஆடி (அவ்வாடல் காரணமாக) அன்பினைவளர்த்து (அவ்வளர்த்து நுகாரணமாக) இன்பப்பகுதிகள் எல்லாவற்றையும் என்றை துதரச் செய்துவருவர்;

நீழலில் ஒருங்கு அமைந்து இருப்பர் = (சென்றவிடமெல்லாம் கூடித் தொடர்ந்துவரும்) நீழலிப்போல் (யான் செல்லுமிடந்தோறும் என்னுடன்) ஒருங்குசேர்ந்து தொடர்வர்;

மரநீழலில் என்னுடன் கூடியிருப்பர் என்றமாம்.

பூ நூம் தூசும் தாரும் விரையும் இன் சுவை பண்ணீரம் உசையும் = அணியும், ஆடையும், மாலையும், வாசனைத்திரவியங்களும், இனிய சுவைவாய்ந்த பலகாரங்களும் ஆகிய இவை தங்களுக்குள்ளே;

[இவையென-வெனது நெஞ்சக் துப்புருத் தறிந்தாங்குத்-தாமே யுணர்ந்து தருகுவர் வேட்டன்] எனது நெஞ்சத்திற் புகுந்து வேட்டன் இவை என அறிந்தாங்கு தாமே உணர்ந்து தருகுவர் = எனது மனசினுள்ளே புகுந்து அது விரும்பிவருகின்றவை இவைதாம் என்று அறிந்துகொண்டார்போன்று உணர்ந்து அவற்றையெல்லாம் தாமாகவே எனக்குத் தந்திடலாம்;

இன்னவர் பிரிந்த ஏழை எனக்கு அந்தோ = இத்தகைய அருமை பெருமை வாய்க்கப் பெற்ற இவர்தமமைப் பிரிந்த ஏழையாகிய எனக்கு யியகோ;

பிரிதற்கு இடங்கொடுத்தமையானே தன்னை “ஏழை” என்றார்.

வீடு கொடும் புலி காடு ஆகின்று = (முன்னர் இனிதாகியிருந்த) இல்லறம் இதுபோது கொடிய செயலுள்ள புலிவாழிடமாகிய காட்டினை ஒத்ததோன்றுகின்றது;

அணி செய்பணி பணி ஆகின்று = முன்னர் அலங்காரம் செய்துவந்த ஆபரணங்களும் இதுபோது வருத்தஞ்செய்த வருதலாலே தன்பத்தையொத்தது;

பாரமின்றி அழகுசெய்துவந்த நகைகள் இதுபோது பாரித்த கட்டுகள் ஆகிவிட்டன என்றமாம்.

உணவு உயிர் உ(ண்)ணும் கூற்ற ஆகின்று = (முன்னர் உயிரை ஒப்புதற்குக் காணாமலாய்) உணவானது இதுபோது உயிரை உண்ணுகின்ற கூற்றுவிடத்து;

தங்கம் தூல் துழைஇய தக தக பட்டி உடை காண் தொழும் பொருஅ ண்களீ சிவகருக = தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்ட மெல்லிய தூலானது துழைந்தகாரணத்தாலே தகதகவென்று ஒளி வீசும் பட்டாலாகிய உடையை இதுபோது பார்ப்பதற்குத்தரணும் பொருதனவாகிய விழிகள் (கோபுந்தொண்டாற்போன்று) சிவக்கின்றன;

உள்ளம் உடைஇ வெள் இடை ஆகின்று = மனசானது உடைப்பட்டு வெற்றிடமாகப் போய்விட்டது;

மதிச்செயில் மலர்ந்து விம்மு உறுப்பு எல்லாம் அஞ்சவ போன்று உள் அடைஇ பதுங்குந் = முன்னர் மனக்களிப்புக் காரணமாகப் செழித்தப் பெருத்த அவையவங்களெல்லாம் இதுபோது துன்பக்காரணமாக அஞ்சுவனபோன்று உடம்பினுள் அடைதலுற்று ஒளிததுக கொள்கின்றன;

ஏன யான் என்றும் அறிகிலென் = ஏன (முன்னர் எனக்கு நல்லனவாயிருந்த இவை யெல்லாம் இதுபோது அல்லனவாகிய காரணத்தையும், இவ்வேற்றதுமையைப் போக்கிக்கொள்ள ளும்வாயிலையும்) யான் கிரிதும் அறிகிலேன்;

ஏன-இரக்கக் குறிப்பு;

பிரிபு ஒன்று உண்டு னொஅ பிரிபு துயர் இது னொ முன் அறிந்துளனேல் = பிரிவு என் பது ஒன்று உண்டெனவும், அப்பிரிவால் உளதாகும் துயரும் இத்தன்மைத்தெனவும் முன்னரே அறிந்திருப்பேன் எனில்;

பேதையேன் அவர் தாம் ஓர் அடி வைத்தற்கு ஒருப்படுவேன் கொல் = பேதமையை யுடைய யான் அப்பிரித்தவர்தாம் (அப் பிரிவு கருதி) ஓர் அடிபுத்தானும் தூக்கிவைத்தற்குச சம்மதப்படுவேனோ;

இ துணை இயற்றிய இன் உயிா கள்வரை கண்முன் தண்டு இவை கழறி கண் நீரில் திரு அடி கழிஇ என் செறு உயிர் செருப்பல் = இவ்வளவினவாகிய துயரங்களை (தம்பிரிவு காரணமாக எனக்குப்) புரிந்த இனிய உயிரையொத்த (ஒருதுமென்ற நாளிலே வராது பொய்த்துக் கள்ளஞ் செய்த) கள்வராகிய அவாதம்மைக் கண்முன்கண்டு யானடைந்த இத் துயரங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி எனது கண்ணீரால் அவரின் செல்வம்பொருந்திய புாதங்களைக் கழுவி எனது கிரிய உயிரைக் களைந்துகொள்கேன்;

பொருளைத் தேடப்போனது கருதித் "திருவடி" என்றும், பல்வகைத் துன்பலகொண்டு குற்றயிராகியது என்பது தோன்றச் "சிறுமயிர்" என்றும் கூறப்பட்டன.

பிரிபு துயர் உணர்ந்தது பெரிது கருந்து உறைந்த தோழியோ என் இன் உயிர் துணைவி = பிரிதலாலே உண்டாருந்துயரத்தை (இத் தன்மைத்தென்று அறிந்துவைத்தும் எனக்கு) டெதரிவிக்காமற் பெரிதும் லஞ்சகமுகமறைத்து வைத்திருந்த இப் பாவகிதானோ எனது இனிய உயிருக்குத் துணைவியாயிருப்பவன்;

துணைவியாகான் என்றபடி;

[வாழி யூழியங் வண்ணமுசெய் தோனே] அ வண்ணம் செய்தோன் ஊழி வாழி = (மறைத் தற் றொழிவாகிய) அவலியாவுச் செய்தவன் ஊழிசாலம் லரையினும் வாழ்க;

பசிக்கு உதவு இல்லா உணவின் அவர் கலன் பின்னும் முன்னும் பெறுதலின் என் ஆம் = பசியுற்ற வேளையில் உதவிசெய்யாத உணவைப்போல அலருடைய இன்பத்தை (காதல்மிக்கு லருந்தும் இத்தருணத்திற் பெருமல் இதற்குப்) பின்னும், முன்னுமாகப் பெறுவதற் றோன்ற பயன்றான் யாதாகும்;

பயன் ஒன்றுமில்லை என்றபடி.

..கது அறிவிலா பேதையேன் புல் உயிர் = இவ்வண்ணமையை அறிந்துகொள்ளாதவனாயு ளாகிய எனது ஆம்பப் பிரானானது;

‘அவர் தோள் அணைதல் வேட்டு அகல்தலும் செய்யாது = அப்பிரித்தவர்தம் புயங்களை அணைதற்கு விரும்பி உடலைவிட்டு அகலுதலுஞ் செய்யமாட்டாது;

நெஞ்சம் பின் தொட்டாது ஆங்கு நிலை பெறுத வெங்கி எண்ணையும் மேவாது ஒழிந்தன்று = மனசும் அவரைப் பின்றொட்டாந்துசென்றும் (அவரின் ஆதரிப்புப் பெறுமையானே) அவரிடத்துத் தங்காமலும், (யானுந் தடுத்ததுகேளாமற் சென்றமையால்) வெட்கமற்றது என்பாற்றிற்கும்பிச் சோமலும் ஒழிந்துவிட்டது;

அறன் வளர் கொள்கை சுமந்து ஆங்கு அடைந்தோர் திறன் நன்று = அறத்தை வளர்த்து வருங் கொள்கையை வாளா பொறுத்துக்கொண்டு பொருளீட்டுவதற்காக வேற்றுநாடாகிய அவ்விடத்திற்குச் சென்ற எனதுகாதலுந்ஞ்செய்கை நல்லதொன்றாக இருந்துவருகின்றது;

அறஞ்செய்தற்குத் தன்மேலன்பு செய்தல்வேண்டும் ஆதலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. “அன்பு மறனு முடைத்தாயி னிலவாழ்க்கை-பண்பும் பயனு மது” என்பது ஆராயற்பாலது.

சோப்பு தெளிகில்வேன் = யான் இங்ஙனம் வருந்திவருகின்ற இச்செயலின் முடிவினை இதுவென அறிந்துகொண்டேனென்;

எனக்கு தயர் செய்தல் தமக்கு இனிது ஆக்குநர் தம்மை இனி உள்ளேன் ஆதலின் = எனக்குத் துன்பஞ்செய்தவருந்நலையே தமக்கு இனியதுவாக ஆக்கிக்கொள்ளுகின்றவராகிய எனது காதலர்தம்மை இதுபொழுது முதலாக நினைக்கமாட்டேன் ஆதலின்;

இனியே = இதுபொழுது முதலாகவே;

[கறுப்புறு கடலும் வெண்புற்புறிக் கண்ணி-றிங்களு மாலையும் தெளிதீர்க் கொண்டலு-மலையா தொழிக மங்கையெனக் கொண்டலு] மங்கை என கொண்டலு கறுப்பு உறு கடலும் வெண்பு உறிகு கண் இல் திங்களும் மாலையும் தெளி நீர் கொண்டலும் மலையாது ஒழிக = (எளியேனைப்) பெண் என்று உட்கொண்டிலவாகி (க்கருணையற்ற முன்னர்வந்து என்ஞெடு போர்செய்துவந்த) கரியநிறனுற்ற கடலும், வெளியநிறந்தையுற்ற கண்ணிலவாத சந்திரனும், மாலக்காலமும், தெளிந்தகீரைத் தூவுகின்ற கொண்டம்காற்றும் என்னைப்பொராது ஒழிந்து போவனவாக;

நிலையா உயிரொடு பொரு நெஞ்சேனை = (உடலுக்கது) நிலைபெறுதல் இல்லாத உயிருடனே பொறுக்காத நெஞ்சையுடைய என்னை;

எனக்குத் துன்புசெய்தலைத் தமக்கினிதாக்குநரை இனியுள்ளேன் ஆதலின் மங்கையெனக் கொண்டிலவாகிய கடலை முதலாகவுடையன நெஞ்சேனை வருத்தாதொழிக என முடிக்க.

அவர் மேல் அமைந்த அன்பு மறத்தற்கு சாலுங்கொல்லோ = அந்தலைவர்மேலே எழுமையும் இயல்பாகவே அமைந்துவந்த அன்பினை இதுபோது மறந்துவிடுதற்கும் இயலுமோ;

சார்ந்து உயிர் வளர்க்கும் இன்பினை மறத்தற்கு இயலுங்கொல்லோ = கூடப்பொருத்தி உயிர்வளர்த்தலைப் பெறுவித்துவரும் இன்பத்தினை மறத்தற்குந் கூடுங்கொல்லோ;

இலை மறந்தக்கால் இருமையும் மறத்தல் அமையாதேகொல் = அன்பும், இன்பும் ஆகிய இவைதம்மை மறந்துவிட்டால் இம்மை மறுமையாகிய இவ்விரண்டினையும் மறந்துவிடுதல் அமையாதேகொல்;

அவரை மறப்பின் அன்பை மறத்தல்வேண்டும்; அன்பைமறந்தால் இன்பை மறத்தல்வேண்டும்; இன்பைமறந்தால் இருமையும் மறத்தல்வேண்டும் என்க, எனவே அவரை மறத்தலும் ஐயுநிலையுமும் இழத்தலும் தம்முன் ஒக்கும் என்க.

ஆ என் செங்கொ = ஆ என்செய்வேன்;

இருவழியினும் ஆறுதலின்றுமையின் இங்ஙனம் கூறினான் என்க.

‘அம்ம அயர்ந்தமையு-மறப்பு’ அறிதிலவேன் = அம்மேகா அத்தலைவாதமனம் “மறத்தலை அறிவாட்டேன்”;

உலகியல் விளக்கம்.

எல்லாம், இவையும் துயர் செய் மறந்தில் = நெய்தற்குரிய . பொருண்முழுதும் ஆகிய இவைகளும் என்னத் துன்புசெய்துவருதற்கு. மறந்துவிட்டனவல்ல;

ஆதலின் = அது காரணத்தானே;

இவ் எல்லாம் அவ்ரொடு துயரம் செய்க = இவைகள் எல்லாம் அத்தலைவர் தம்முடனே தன்பத்தை எனக்குச் செய்துவருக;

யான் = யான்ருன்;

மீன் பொதி உவர் குளன் மேய புண் உடை பூ சிறுர் போல் ஆதவென் = மீன் நிறைந்த உவரையுடைய குளத்திற்பொருந்திய புண்ணையுடைய அழகிய சிறுவர் தங்களைப்போல் ஆவென்;

இவ்வுவமை முற்றுவமை; ஏற்ப விரித்துக்கொள்க.

70 ஊட லுவகையு முமுதொழி லாளர்
வாழு மருதத்து வளனு மியம்புதல்.

- வேந்தற் பாடுதூஉம் வேந்தற பாடுதூஉம்
விண்ணவர்க் கறியா வேந்தற் பாடுதூஉம்
யாறு பாடுதூஉம் யாறு பாடுதூஉம்
வீறுபெற லுர்தொறும் மேளய்வினை வயற்புகூஉ.
- 5   சேறுசெய் திருவமர் யாறு பாடுதூஉம்
வினைவயல் பாடுதூஉம் வினைவயல் பாடுதூஉம்
வளைகதிர் நெல்லின் வினைவயல் பாடுதூஉம்
உழுநர்ப் பாடுதூஉ முழுநர்ப் பாடுதூஉந்
கழனிக்குச் செந்நீர் காதலொடு பாப்ச்சி
- 10   புலகம் போற்றுறூஉ முழுநர்ப் பாடுதூஉம்
வைகறை பாடுதூஉம் வைகறை பாடுதூஉம்
விழிநோய் மருத்துவன் வினைகொடு தெவிடுப
தலைநா ளொளியிற் கதிரவ னருள்பெறூஉ
முகமெல் லென்னக் கண்விழித் தாங்கொனிரர்
- 15   தூட லுவகைசெய் வைகறை பாடுதூஉம்
பண்ணியம் வேட்டுந் தலைமை வேட்டு
மெடுப்பு வேட்டு மிம்மெனுஞ் சிறுரிற்
கணவரொ டீடிக் கசிந்துருக்கு காத
லூடல் பாடி யுவகை பாடுதூஉ
- 20   மருதம் பாடுதூஉ மருதம் பாடுதூஉ
முரிமை சான்ற பெரியோர் பாடிய
வருமை சான்ற மருதம் பாடுதூஉம்
பாரியற் பனுவலை நேர்மைபெற வைத்துச்
சீர்மைசெய் செல்வத்து மருதம் பாடுதூஉம்
- 25   யாமே,

- பாடல் விழைஇப் பாடுது மிலமே
பலர்புகழ் நச்சிப் பாடுது மிலமே
யாக்கங் கருகியு மதன்போக் ருன்னியும்
போக்க கில்லேங் காதன் முருகியோ
- 30 னூஉர் கருதா னெண்மை கருதான்
பேளர் கருதான் பேரநங் கருதா
னுடம்பு கருதா னுண்ணிலை கருதான்
காத னுறுத்தியோள் கனிமொழி கேட்கவுஞ்
சாய்த்து விசிட் தாக்கியுயிர் வாங்கி
- 35 மயக்கி வாட்டு மைந்துபடை வாய்ந்த
நோக்கங் கொள்ளவு னுண்ணமுது காணவு
முயக்கங் கொள்ளவு நலம்பல நயக்கவு
முத்தங் கொள்ளவு முகமலர்ச்சி பெய்தவு
முற்பட்டு வருதல் போன்றுமன முருகி
- 40 முற்பட் டேமான் மருதக் காதல்
பிடர்பிடித் துந்தலிற் பிற்படாது பாடக்
கரைதொறும் விரிதலைப் புள்ளிச் சிறுசிழற்
சிறியிலைக் கருவேற் சூசுபுடைச் செழீஇ
யகனெலாம் படைஇக் காற்புகு மாயிடைக்
- 45 கதிர்ந்தெறு பருவாய்க் கண்பல மலர்ந்து
பலவுத் தந்த பழப்புற முள்ளெனக்
காய்சேற்று மேனிப் பதுங்கிச்சுரி மிபல
வகத்துமிடி மறைத்துப் புறத்துநலன் காட்டவின்
யாட்டொடு மாடு மறிந்தாங் கிரவெலா
- 50 மிடுசேறு பூசிய வயலிடைச் சுவலு
மவலுமோ ரளகின் வாகக் கல்லிடை
வெட்டியாங்கு வெட்டி விளைகட்டி தம்மைத்
திரிகலிற றிரித்தெனத் திருத்திய புழுதி
வேரொடு மயங்கிச் சாந்துபுலர்ந் தாங்கு
- 55 மேனியிடைப் பொரிந்த வினையினர் வண்டர்
படிபாசி காய்ந்தென வறந்த தலையினர்
தேங்கா யகப்பிசிர் வாய்க்கொள்சிற் றெறும்புச
செறிவென நரைநுனி மயிருடை முகத்தினர்
பசித்தனர் பணிபொரீஇப் பைக்குழகி துஞ்சும்
- 60 வயிற்றுவரைத் தூங்கி மடியாப் பறுவைக்
கூடைபுதை தாழிச் சோறுபொதி கூறைச்
சுருட்டுச் சுமட்டின் வளைக்கைத் தேரகையர்
வட்டக் குழியிலை னூல்செறி யகத்துளைப்
புறமுனை யழிமுட் டிரங்கா னீட்டை
- 65 வெனிச்செல் நீட்டிப் பொரிந்து கருகிய

- பொறிவாழ் பூவு மாம்பலுங் கொட்டியும்
 பிறவும் வெதும்பிச் சாம்பிச் சாறுபிழி
 சேறுகொண் மஞ்ச டிகழ்சின் னீர்க்கரைக்
 கொடுவர் தூட்டிய கூழுண்டு மடிந்தில
- 70 ஈர்க்கிய முயற்றின ருவந்தாண்டுச் சேறும்
 வேனின் முதுமையும் வீந்தன்று மன்னே
 நிறைபொருள் படைத்த நீர்கொடை பொருவன்
 வறிஞ னாகி மாழ்குழித் தன்னிலை
- 75 சுருக்கிச் சிறிது துய்த்திருந் தென்னச்
 சின்னீர் மடுவு முருள்பெரு மணன்மலி
 மேடு மேளய் விரிந்ததெரு வகட்டையச்
 சுருக்கியோன் வாழ்வீர் பெருநல னுற்றே
 ரீயெனக் குத்தலி னீனே ஈந்நறுக்
 குடைந்துறை வைத்துநீர் சுரக்கு மன்புகொ
- 80 டியாற்றகடு கிழிய நெடுநீர் வந்தன்று
 கடலுவர்த் தெனக்கை கொட்டிக் கலீஇ
 மருக நறுநீர் வாரிபா கின்றே
 யில்பொழு தகன்றங் குள்பொழு தெய்தும்
 புல்லி பேரிற் புள்ளொடு நீர்வா
- 85 முயிரொலாம் யாண்டு முவந்துசெறிந் தனவே
 பார்ப்பூர்ந் தாங்குப் பள்ளந் தோறும்
 வெள்ளத் தீம்புன றண்ணென விசைந்து
 புதையல் பெற்றீஇய வறியோர் மாட்சியி
 னுழந் தார்ப்புற் றுவகையொளி சிறந்தனர்
- 90 நீர்நிலை கண்டாங் கொய்ப்பென வொலிக்கு
 மெருமைபு நீரு ளமிழ்ந்தித்தலை நீட்டித்
 திரிமருப் பாணே திசைசெய்து மறந்த
 பரணினும் மூலைப் பக்க றம்மினும்
 பதுங்கிய நாஞ்சில் வயற்றலைப் பரந்த
- 95 வாளா வளர்ந்தோற் கிற்சுமை பொறுத்தெனப்
 பகட்டுக் கழுத்தி னுகஞ்சென்று பொறுத்த
 அவ்வயின்
 வயனெடும் மகட்கு வளச்செந் தெற்கொடு
 போற்றிச் சொரிந்தென வித்தூநர் வித்தி
- 100 நாறுபத னறிந்து வீறுபெறப் பறிக்குநர்
 கால்புதை சேற்றினர் சேறுபொதிந் தொலியவி
 வளையமர் கையினர் வண்டமிழ்ப் பாட்டி
 நொருமுறை தழீஇ யுரப்பிப் பாடுநர்
 புதர்ப்புன் னீண்டெனச் செறிமுடித் தொடையல்
- 105 யாற்றுவழி விழைப் புணையின் மிதந்துவரு

- நாற்றியாப் பரிழ்த்து நன்குறக் கடைசியர்
வேறுவே ருகக் குணிந்துநடந் தாயிடை
மெல்லிலை சுவைத்துச் சேறளை கைக்கொடு
புலவுத்தலை வருடிப் பூங்குழனி யூட்டிக்
110 கரைமிசை நிழலிற் கண்வளர்த் தெழுந்தாங்
கிடம்பெயர் நாற்றி னிளைப்பற நடனநர்
துயில்கிது குழனி யெழுந்தெனக் கிடந்த
பயிருந் திண்ணெனச் செறிந்தெழுந் தனவே
யிலாஞ்சிறு சேய்க்குப் பாலூட்டு சீரி
115 னீஇர் பாய்ச்சி வளர்த்தாங்கு வளர்த்து
வஞ்சங் கசந்து வாங்வழி யினித்து
நஞ்சசெய் நட்பினர் போன்றுடன் வளருங்
கலையறக் கட்டுக் கண்காக் கிமையிற்
கடப்பரு முள்ளுடை வேலி கோலிப்
120 பயிர்காத் தனரே பசுந்தமிழ் நாட்டி
னுயிர்காக குநரே யேர்க்கை யுழநர்
பிணியுற விளமையுஞ் செல்வமும் பெறீஇப்
வணிகேர் மடவா ரென்னமதர்ப் படைஇப்
பிறிறி நகற்றிப் பச்சை பரப்பி
125 நிறைநீ ரடிகழீழ் நினைஇக் கருவிருந்
துண்டி சுருங்கித் தளர்த்துதள் ளாடி
யிளைத்துக் களைத்து வெண்குற் பச்சுநீஇப்
புறப்பாடு கெளள்ள வீன்று பொருந்துவலி
போக்கிப் பழுத்து வெளுத்த பயிரெலார்
130 தம்மை வளர்த்தமை யிளமைத் தருக்கி
லென்னு மறிகில. வின்னே யறிவுறீஇக்
தம்முறு காண்முளை தமைப்புரப் பீரென
வோம்படை யுமுநரை யுரைத்துக் கைப்பிடித்
தந்நிலை வீழ்ந்துயி ரளித்தலி னிலத்திற்
135 குப்புறீஇக் கிடந்த கதிர்தொழில் கற்றலின்
மெழுகுச் செவ்வியிற் சேறுவிளை வயலிற்
சிறுமுளிப் பணிப்பெயன் முற்றிய ககிறை
நனைத்துகி ராது நலம்புரி போழ்து
பிறைவா யிரும்புகைப் பிடிஇக் குணிந்து
140 கதிர்த்தலை வையரீஇக் கூறுகூ ருக
மிகப்பொலி கோற்ற மறச்சிறி தாகச்
சேரக் கிடத்தி யவ்வய றன்னின்
வளர்பயிர் செல்கைக்கு வறிதுள் ளுடைஇக்
கூத்துக் கழீஇய வழிநா ளாங்கெனத்
145 துன்புற வுலக மின்புறத் தலைத்தலைச்

- சுமந்து சேர்வுழிச் செல்வோர் கால்கள்
சேறு பூசியும் பொருக்கெழக் காய்ந்துஞ்
செல்லெனக் குளிர்ந்துசெல் சின்னீர் யாற்றிற்
றெனரிநீர் கழுவியுங் குறுகணல் சேறிநது
150 மிலகுறப் பறவைவிண் ணெழீஇ மெல்லெனப்
புக்குச் சில்கதிர் கொடுபோ பொலிபப்
பக்க விருந்து பராவடிக் கூர்ச்சினை
நீட்டிக் கதிர்கொடு நிலவுகனி நல்கவு
மோட்டுமர னெல்லாவ கொதுகினம் பாட
155 மேட்டி ஊர்ந்தும் பள்ளத் திறங்குபு
நேரென நடந்தும் வளைந்து திரும்பிச்
சுழன்றுங் குழங்கொடு சேறவி னுழநர்
கொடுசென் றனரே கொடுங்கதி ரரிசசுமை
சேர்த்துநலன் பெற்றோர் முன்னர்ப பின்னர்ப
160 பிரித்துநலன் பெற்ற பெறறித் தென்ன
வையொடு மரீஇய வளைகதிர் நெல்லை
யோங்குப புனைததி யறுவை யொலித்தளி
னடித்தடித் தகர்தொறும் பிரித்துத் தொகுப்பரால்
ஐயகு,
165 பாசி முடிப் புடர்ந்துநீர் கரந்த
பொய்கையுங் குளனும் புற்றலை கொளீஇய
நிலத்திற் காட்டி நீள்விழி மயக்கும
புறத்திற் பசுமை போர்த்துத் தீமைபுரி
பல்படை யகத்திற் படைதத வஞ்சரிற்
170 புன்முதல போர்த்துப் புறத்தி லகத்திற்
கடுவுடை யுயிர்ப்பொருள், கரநதுவெளி மயக்கும்
வடுவுடைப் புனன்மலி வஞ்சபபாழ்வ் கிணறு
தாயொடு தந்தை யுடன்றாங் கியாறு
கரையொடு டுடற்றுங் காட்சிக் காற்றசு
175 சேயர் தாய்புடைசு சேர்நது நின்று
தந்தைதெறற் றுங்கலி னுணல் வேழ
நன்பல மரங்கள் வேள னுன்றிக
கரைக்குறுதி செய்து கலலின்முன் னிற்பத்
தந்தையது பொறுது மைந்தரைத் தாக்கி
180 வீழ்ததி யமிழ்த்தி விறைநதீர்த் தலைத்தலின்
யாறவை தம்மை யடிவே சறுத்து
முடிகைப் பிடித்து வீழ்த்திக் தூக்கி
யமிழ்த்திப் புரட்டி யலைத்தீர்த் தோட்டும்,
ஆவ்வயின்,
185 கண்ணுடைச் செவ்வரிக்-கருப்பங்-தாடுஞ்

- சாறுபிழி யாலேத் தீஞ்சுவைப் பாக்குஞ்
சளுக்கென வீழ்ந்து சாறுபொழி மாவின்
கனியும் வாழைக் கனியு மாங்குழில்
செவிவழித் தித்திக்குந் தீங்குரற் பாட்டுஞ்
190 சிலுசிலுத் தோடுஞ் சின்னீர் யாறும்
வழிவரு வேர்தம் வருத்தம் போக்குங்
கோழரை மருகின் குளுகுளு நிழலுங்
கண்ணோடு மூககைக் கவினவைத் துருக்கு
மென்கேழ் மணங்கமழ் மெல்லினர் மலருந்
195 திருமக ளுரைமகள் சேர்ந்துநின் றூர்த்துக்
கனித்துக் குதித்துக் காமர்தரு காட்சியும்
பஹலைப் பாம்பின் பாளைவிரிந் திலகி
யோங்குசுலைத் தெங்கி னுயர்சால் சோலையுந்
தூங்குசுலைப் பச்சை மணிக்காய் வெள்வரை
200 தாங்கு வணர்ந்த கணவாய்ப் பாளை
பாங்கெலாம் பச்சை பரப்பித் தண்ணெனுங்
கமுகின் படப்பையும் பொன்னுதிர் காஞ்சியு
மூஉர் சுற்றி யொண்ணறு மலர்மலர்ந்
துவகைசெ யோடையு மொண்ணிழ லாடையும்
105 புளிச்சுவை வரித்திரட் சிறுகாய் முள்ளுடைப
பிரம்புசெறி புதரு மளபில பொலிந்து
மருகந் சான்றது மருதத் தண்பனை
ஆங்கு,
மேள லீருந்து வீழ்ந்து துரைத்துத்
210 தாஅய்ப் பாய்ந்து தான்கா னுது
நிலத்துட் புககு நிமிர்ந்துவெளிப் போந்து
நேள ரோடி நிலைதடு மாறி
வளைந்து வளைந்து வழியறி யாது
சுற்றித் தடவிச் சுழன்றுசுழல் சூழ்ந்து
215 மூப்புடை முகிபரின் மேட்டி லேறி
யாப்புடை யிளைஞரிற் பள்ளம் வீழ்ந்து
தந்நாடு புரக்கும் வேந்தரிற் புரந்து
பிறந்நா டழிக்கும் வேந்தரி லழித்துப்
பலப்பல கொண்டு பலப்பல வளித்துக்
220 கள்ளு முண்டு கடவுட் பேணிய
நல்லுணவு முண்டு நல்லன வல்லன
வாகிய வெல்லா மமைந்தவப் பொருளிற
பொலிந்தன் றம்மா பொருப்பின் யாறே
அவ்வயின்,
225 ஹைஇ சான்ற ஹைஇத் திங்கண்.

- மெய்ம்மை சான்று மேயது நலந்தா
விழாவு வேட்டு மாடல் வேட்டு
மின்பம் விற்கு மினையோர் தம்மாட்
டன்புறு புணர்ச்சி யடைதல் வேட்டு
230 மேந்திழை யவர்தமக் கின்னா வீந்து
வெறுப்புவுழி மேள யூடல் விளைக்கு
மைந்தர் தமக்கெலா மகிழ்ச்சி வாய்ப்ப
விருந்துகொடு புக்காங் கினிப்பும் விருந்து
பிரிந்தாங் கமையுங் கசப்புந் தந்தைபை
235 நினைத்தாங் கிளஞ்சிறார் நெக்குநெக் கழுகையிற்
புணர்ந்தாங் கவர்தந் துயில்விற் புகைவு
முருள்பெறு மாழியி னுருண்டு வராவா
யருள்பெறு மின்பி னந்கிலை யொப்பப்
பல்வகைப் பாத்நையர் தம்முறு கணவரொ
240 டாடி மகிழ்ந்து தமக்குத்துன் பீத்தாங்
கில்லுறை கற்பின ரிவர்க்குத்துன் பீத்துக்
தாமின் புறீஇத் தகைமைகொடு தழைக்க
வந்தமைந் தன்றே தையணி திங்க
ஞர்வறி தாக வுளர்பலர் யாற்றி
245 னீராட வந்து புசுஉ நிலைத்தனர்
தலையன்றி மற்றவை தாமறிதல் சாலாது
வரான்முத லாகிய வாழ்மீன் கரைசெறி
முதலையு மாமையும் மலிபுதர்ச் சரேலெனப்
பாய்ந்து பதுங்கிய பனிநீர் கரைமிசை
150 யேறிப் படர்ந்து தன்னமை யிருக்கையை
நாட்டவர் கொண்ட நவைக்கவ ரிருக்கையை
யாட்சிகொளக் கருதி யாங்குச்சென் றதுவே
பசுஞ்செம் மஞ்சள் பழுக்காய் தளிரிலை
முப்புடைத் தீங்காய் தேன்சொரி முதிர்கனி
255 துருக்கம் விரைப்பொரு யேதுநறும் பனிமலர்
பன்னிற னுண்ட லோலை கருமணி
யின்ன கையெடுத் தினியரொடு மக்க
ணன்னர் கொண்டு நாள்பல பெறுகெனக்
கல்லுங் கரையக் கசிந்தாங் கேத்திக்
260 கைவளை கறங்கக் கடம்புனற் பெய்தனர்
செங்கேழ்ச் சேறும் விரையும் பூசித்
தேங்கமழ் மலர்த்தார் சின்மல ரணிந்து
நல்லுண வுருந்தி நறுங்கனி சிவப்ப
மெல்லிலை சுவைத்துப் புணர்ச்சியி னினிக்குச்
265 சிற்றுண்டி யோடு தேன்டுபய் பாணம்

- பழனு மலைக்கைப் பற்றி யெழுநூல்
கடலாங் கணவனைக் கலக்கச் செல்லுமிந்
காட்சிகண் டனையோ காப்புடை யில்லின்
மாட்சிகொண் டமைஇப் படநல் லோய்கீ
270 யாட்சி தருதுவை கொல்லோ வதனி
னெனத்தெறு கூற்றிரு செவிப்புரா வளவையி
னிணித்தா னயக்க விங்கன மெண்ணினை
மணித்தா ரோபென் றுவர்க்கடல் யாற்றிற்
குதவின ளம்மா வாங்கொரு பூங்கொடி
275 ஒருத்தி,
தன்னுறு கணவனு மயல்வ ளொருத்திபுங்
கண்ணிற் கலாஅங் கரந்துசெயல் கண்டு
கணவனோ திழ்க் கண்ணோர் பிறனொடு
தண்ணீ ரெற்றியுந் தாழ்த்துமூச் சடக்கி
280 வென்றி மேயுங் கரவுசினம் வெளிப்பட்
டுண்ணிர் மாறிக் கண்ணீ ருகுத்தன
ளின்னபல வகையி னேந்திழை யவரொலா
மின்ன லுறீஇ யெய்தின றுட
லாங்கக் காணையர் பாத்தையர்ச் சாரி
285 னில்லுறை கடவுள ரெண்ணம் வெதுப்புந்
ரின்னவர்க் சாரி னன்னவ ரிகவி
வேற்கண் ணேச்சி வெருட்டி வருத்துந்
ராயிடை யிருவழி யானு மலைஇச்
செய்வது தேரார் திகைத்தனர் தெளீஇக்
290 குலமணி விளக்கார் தலைநியர் பக்க
னிலையுந் றனசே நிலையுந் றவர்தாம்
யாறு தொட்டும் பசுமா னெட்டியும்
வீறுபெறு கடவுளர் மெய்ப்பெயர் குறித்துங்
குலத்தைச் சுட்டியும் புனைந்து பொய்ச்ஞண்
295 மடவோர் மாண மாயஞ் செப்பிச்
செயற்கைக் கண்ணீர் சேரப் பெருக்கி
யுருக்கி மயக்கி யொண்ணுத லவர்தமை
யுவகை யூட்டி யுவந்தனர்
தவலரு மின்பெலார் தாம்பெறற் பொருட்டே

களித்துக் கலவிக் கடலாமுத் துள்ளே
குளித்துத் துயில்கொழுநர் தம்மை—விளித்தெடுப்பி
பூடுவர் தங்கனவி லூர்ப்பரத்தை யோடாடிக்
கடிகனராக் கொண்டு விழித்து.

ஊட மனமிலரர் யூடுவர் தங்கணவர்க்
கூட மனமிருந்துங் கூடாராய்—வாடிடையா
ருள்ளொன்று கொண்டார் புறத்தொன்று காட்டிடுங்
கள்வரைக் கற்பினரொத் தார்.

களித்துப் பயில்வுறி யூடுவ ரூட
னடப்புழிச் சேர்ந்து களிப்பர்—களக்கூத்துப்
பாவையி னேர்கொழுநர் தம்மொடு பாவையர்
கள்னாண் மிகுந்தாரி னாங்கு.

ஊடல் வெயிலா னொத்துக் குறுகுருக்குங்
கூடன் மழையாற் குளித்தனர்தெஞ்—சோடுவிதி
வாள்விதித் தாடவரை வாட்டினர் கோங்கொத்தி
யாள்வர் கனிமருந் தால்.

ஊடற் கடற்புகுந் தொள்ளிமையார் சொல்லமுதுந்
தேடரு முத்தமுன் சேர்ந்தெடுத்தா—நாடரிய
வன்புப் புணையுஉந் தாடவரு நங்கையரு
மின்பக் கடல ரிசைத்து.

இப்பாட்டு நெடுநீண்டிணையில் ஒன்றாகிய மருகிலத்தின் வளப்பங்களையும், அந்நிலத்தி
உரிப்பொருள் (சிறப்பொழுக்கம்) ஆகிய ஊடன் முதலியவற்றையும் ஒருவாறு விரித்துக்
கூறுவது.

தலைமகளை விதிப்படி வரைந்தகொண்டு இல்லறம் நடாத்தப்புக்க தலைமகள் குறிஞ்சி,
பாலே, மூலே, நெய்தல் என்னும் நாளிலவொழுக்கச் சிறப்பியற்றுவதித் தலைமகளை முறையே
புணர்தாம், பிரிந்தாம், பிரிவாற்றித் தனியிருந்தாம், ஆற்றாதிருங்கியும், வருநாளில் அன்னவன்
பரத்தையிற் பிரிந்தனனென்ற கண்டவருரைப்பக் கேட்டும், கனவு நனவுகளிற் ருளுக்க கண்
நின்றும் சினந்து பிணங்குதல் ஊடல் எனப்படும். ஊடலின் முதிர்வு புலவி என்றும்,
புலவிட்டம் துளி என்றும், ஊடல் தீர்த்தலை உணர்த்தல், ஒல்லல் என்றும் வழங்குப. ஊட
லவகை என்பது ஊடலினாலே கூடலின்பஞ் சிறந்ததெனக் கூறுவது. “புலவியே புலத்த
பென்ப வுடைய மதன்பொருட்டே—நல்லிரு தனியே னுஞ்சொ ண்டிய புலவி னீட்டம்”
எனவும், “கூடியுல கூட்ட பின்மை குலவிய புலவி யென்ப—ஊடலே நனுகா ராகி யுறையுத்
திருத்த லாகும்—ஆடல் நீங்க வுள்ளே யடைத்தற மனியே யென்பர்—ஊடலேத் தீர்த்த
லன்பே குணர்த்தலை யொல்ல லாகும்” எனவும் வருவன குடாமணிநிகண்டு.

பிரிவுக்குளவாகும் சிந்தைகள் பலதிறப்படும். “ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே—
பொருள்வயிற் பிரிதலு மவாயி னுரித்தே” எனத் தொல்காப்பியமும், “ஓதல் காவல் பகை-
தணி வினையே—கேந்தாக் குறமுழி பொருட்பிணி பரத்தைமெய்—ரூங்கங் வாறே யவ்வயிற்
பிரிவே” என இஹையனார் அகப்பொருளும் கூறுதல் காண்க. தாழ்வு நோக்கிப் பரத்தையிற்
பிரிவு நற்றில் வைக்கப்பட்டது போலும்.

பரத்தையிற் பிரிவு என்பது தலைமகளை வரைந்து எய்திய பின்னர், தலைமகனாவான்,
வைத்தும், ஆலின்பாலே, துக்ஷாடுருவன் இடையே புரிவுகாடியும் துதர்ந்து அதனினிமையை.

அறிந்தார்போல, அவனுக்கி இனிமை. அறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநிற்றல்; அல்லதாஉம், பண்ணும், பாடலுமுதலாயின காட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காதலித்தால், தான் எல்லார்க்குத் தலைவனாதலின் அவர்க்கும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநிற்றல் என்றமாம்; அல்லதாஉம் ("துனியும் புலவியு மின்மென்னிற் காமங்-கனியங் கருக்காயு மற்று") என்பவாகலின்) தலைமகனே ஊடலறிவித்தற்குப் பிரிதல் என்றமாம். இவ்வாறெழுந்த தனக்கு இன்பம் வேண்டிப் பிரிவனுயின், அப்பிரிவு இவ்வுருவியதாய் அமைந்துள்ள தலைமகன் என்னும் பெயரோடு மாறுபட்டுத் தலைமகனாகிய தனக்குரிய பெருமையோடும் மாறுபடாநிற்கும் என்க.

பரத்தையிற் பிரிவு "கண்டவர் கூறலுங் காதற் றேழி-பொறையுங் துரைத்தலும் பொதுப்படக் கூறி * * * * ஊதிய மெடுத்துரைத் தூட நீர்த்தலும்-எண்ண ரென்றிவை பரத்தையிற் பிரிவெனப்-பண்ணா மொழியாய் பகர்ந்திசி னேரே" என்றபடி நார்பத் தென்பான் பிரிவுகளையுடையது.

பரத்தையர் காமக்கிழத்தியர் என்றும், காதற்பரத்தையர் என்றும் இருநிறத்தவர் ஆவர். இவர்களுட் காமக்கிழத்தியர் ஆவார் கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தையர். அவர், தலைவன் இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்றொழுக்கப்படும இளமைப் பருவத்தோரும், இடைநிலைப் பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளமைப் பருவத்தோரும் எனப் பலபகுதியினர் ஆவர். இவர் கண்ணிய காமக்கிழத்தியா எனப்படுவர் ஆதலிற் கண்ணுக் காமக்கிழத்தியரும் உளா என்பது பெறப்படும். அவா கூடதும், பாட்டும் உடையராகி வரும் சேரிப் பரத்தையரும், குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் பிறருமாம். ஆசிரியர் நசினுர்க்கினியர் "புல்லதன் மயக்கும் புலவித் கண்ணும்" என்ற சூத்திரத்துக்கெழுதிய உரைவிரிவை நோக்குக.

காதற்பரத்தையர் யாவர்க்குமுரிய பொதுமகளிர் ஆவர். "காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே" என்பது இதையனார் அகப்பொருட்டுத்திரம்.

இங்ஙனம் வரையறையின்றித் தலைமகன் ஒழுகல் சாலுமோ எனிற் "புதல்வற் பயந்த புனிதசேர் பொழுதிற் * * * * சோதற் கண்ணும்" என்பதற்குச் "சேர்தல் கூறவே கருப்பம் முதிர்ந்தகாலத்துத் தலைவன் பிறரோடு கூட்டமுண்மையுங் கூறிற்றும்" என்று ஆசிரியர் நசினுர்க்கினியா கூறிப் போர்த்தமையானும், "பின்முறைய யாகிய பெரும்பொருள் வதுவைத்-தொன்முறை மனைவி யெகிப்பாடயினும்" எனவருந் சூத்திரமுதலியவற்றுக்கு அவ ரொழுகிய உரைகளானும், இதையனார் அகப்பொருளிலே தலைமகன் ஊடியவழித் தோழி அவயூடல் தவிர்ப்பான்; "அல்லதாஉம வண்டோரனையர் ஆடவர், பூவோரனையர் மகளிர் என்பது என்ன? வண்டுகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊடவேமென்னு, எல்லாமலரும் ஊதும்; இனிப் பூ அவாலினக்கால், எமமையே ஊதா எல்லாப் பூவையும் ஊதினவென்று புலவாதன்றே; அதுபோல வழிபடுதல்வலது மலைத்தற்கண்ணேம் அல்லேம்" என உரையிற் காணப்படுவதானும் அன்னபிறவற்றானும் சாலுமெனச் சிலர்கூறுப. பரத்தையர் செல்வாக்குப் பண்டைக்காலத்திற் வெகுதூரஞ் சென்றிருந்தது என்பதற்குச் சான்றாகச் சேவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களிற் பரத்தையர் சேரி வருணிக்கப்பட்டிருக்கும் முறைகளையும் எடுத்துக் காட்டுவர். பண்டைய பழக்கவழக்க ஒழுக்கங்களெல்லாம் நல்லொழுக்கங்களென்று சாதிக்க முடியாது. அன்றுமின்றும் உள்ள ஆன்றோர் அனைவரானும், நீதிவாக்கியங்களானும், தரும சாத்திரங்களானும், திருக்குறள், நாலடியார், சாந்திபுராணம், வளையாபதி, சீகாந்திப் புராணம், திருக்குறலுப்புராணம், பேரூர்ப்புராணம், விநாயகபுராணம், காஞ்சிப்புராணம், திருவிளையாடற்புராணம், ஆதிய பலநூல்களானும் வரைவின்மகளிர் கேண்மை இகழ்ந்து ஒதுக்கப் பட்டிருத்தலின் அவ்வொழுக்கம் அறத்தின்பாற் படுவதன்மென்றும், எகபத்தினி. விரதமே (தற்கால மாகரீகமுறைக்கும் பொருந்தி) யாண்டுத் தலைநிற்த்ததென்றும் உணர்க.

அகப்பொருள் அமைக்கப்பட்ட நோக்கம் உலகியல்வழக்கை ஒட்டி வீட்டுநெறி காட்டும் ஆராதலின் அந்நாட்டியிற் பலவழக்கங்களும் எடுத்தாளப்பட்டன, ஆதலின் அவற்றின் நூல்கள்

பொருளை நுனித்தாய்ந்து கொன்னாமல் வெளிப்பொருளில் நின்று மயங்குதல் பேதமை யாகும். இத் தலைமகன் இந்நிலத் தலைமகன் அல்லன் என்று ஆசிரியர் நச்சினுக்கினியர் கூறிய தாகப் பிறுண்டோரிடத்துக் காட்டியதும், இங்ஙனம் மேலே “தான் எல்லார்க்குத் தலைவனுதலின் அவர்க்கும் (பரத்தையர்க்கும்) இன்பஞ் செய்யப்பிரிவான்” என்று கூறியதும் எப்பொருட் டென்று ஆராய்க.

பரத்தையிற் பிரிவு கூறியமையாற் பெறக்கிடக்கும் நுண்பொருள் யாதோவென்னிற், கடவுளாகிய தலைமகனோடு கலக்கப் பயின்றவரும் ஆன்மாவாகிய தலைமகன் சுயமருட்சியானும்; பொருமை அழக்காறிய அயலகத்தாரானும்; தலைமகன் தன்னையிக்குப் பிறர்வயிற் பேரன்பு கூர்ந்தான் என்ன மூட்டப்பெற்று மனங்கவன்று புலத்தலும், மெய்ஞ்ஞானப் பாங்கிமுதலி யோரார் நேற்றப்பட்டு ஊடலொழிந்து உவகையுறவும் என்பதேயாம்.

ஊடிக் கூடுமின்பம் உசிதமாதல் போலப் பதிந்தமனம் பிரிந்து கவன்றுதெளிந்து மீட்டும் பதியுமாயின் அப் பதிவு பன்மடங்கு ஊன்றியழுந்திப் பொருந்திய பதிவாகும் என்க.

(இ-ள்.) வேந்தன் பாடுதூஉம் வேந்தன் பாடுதூஉம் = (யாம் மருதநிலக் கடவுளாகிய) இந்திரனைப் பாடுவேமாக, இந்திரனைப் பாடுவேமாக;

‘பாடுதும்’ என அளபொது கூறினும், “வேந்தர்பா-டுதூஉம்” எனச் சீர்பிரிப் பினும், கவியமைதிக்கு இழுக்கேயில்லை; ஆயின் பொருணலன் சிதைத்து விகாரமெய்திவிடும். அஃதெவ்வாறாகும் என்பதைப் படித்தும், உய்த்துநோக்கியுந் தெளிக. விரிக்கிற பெருகும், இத்தகைய துட்பங்களை நோக்காமல் இயற்றுங்கலிகள் சிறப்புடையனவாகா. கவியாயினும், வசனமாயினும் படிக்குமுறைக்குத் தக்காங்கு பயன்றருமாதலின் எழுத்துச்சொற் போக்கை மாத்திரம் குறித்துச்செல்லாது பொருளமைவையுந் கணித்தே படிக்கவேண்டும். இதனால்நே வேதங்களை எடுத்தல், படித்தன் முதலிய இசைவேறுபாட்டால் உச்சரிக்குமாறு ஊனர்த்தற் பொருட்டுச் சிக்கை முதலியன எழுந்ததும், வேதமந்திரங்களைக் குருமுன்னிலையிற் பயில வேண்டுமென்ற விதியேற்பட்டதும் என்க.

விண்ணவர்க்கு அறியா வேந்தன் பாடுதூஉம் = தேவர்களுக்கு அறியாத (மருதநிலத் தார் அறிந்தேத்தும்வண்ணம் அமைந்த) இந்திரனைப் பாடுவேமாக;

யாறு பாடுதூஉம் யாறு பாடுதூஉம் = யாற்றினைப் பாடுவேமாக யாற்றினைப் பாடுவேமாக;

எந்நிலத்து வளனையும் நன்னிலைக்கு உய்ப்பது அந்நிலத்து நீர்வளனாதலின் யாற்றை முதற்கண் பாடற்கு முற்பட்டனர்.

வீறு பெற ஊர் தொறும் மேளம் விளை வயல் புகூஉசேறு செய் திரு அமர் யாறு பாடுதூஉம் = வீற்றுத்தெய்வத்தின் மேம்பாடுபொருந்த ஊருள்ள இடனெல்லாஞ்சென்று அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள பயிர்விளை வயல்களிற்புகுந்து சேற்றைச்செய்கின்ற செல்வம்வாய்ந்த யாற்றினைப் பாடுவேமாக;

திரு-அழகுமாம்.

விளை வயல் பாடுதூஉம் விளை வயல் பாடுதூஉம் = தானியம் முதலியன விளைகின்ற வயலைப் பாடுவேமாக, விளைகின்ற வயலைப் பாடுவேமாக;

நீர் வளத்தார் பெறும் விசேடநலன் கூலவளனாதலின் வயலை அடுப்பக்கறிஞர்.

வளை நெல் கதிரின் விளையல் பாடுதூஉம் = வளைந்த நெற்கதிரினையுடைய கூலம் முதலியன விளையும் வயலைப் பாடுவேமாக;

“வளை கதிர் நெல்லின்” என்பது “வளை நெல் கதிரின்” என மாற்றப்பட்டது. சிறப் புக்கருதி நெல்லொன்றே விதந்து கூறப்பட்டது.

உழுநர் பாடுதூஉம் உழுநர் பாடுதூஉம் = உழுமொழிலாளரைப் பாடுவேமாக, உழு தொழிலாளரைப் பாடுவேமாக;

கழனிக்கு செந்நீர் காதலொடு பாய்ச்சி உலகம் போற்றுறா உம் உழுநர் பாடுதூஉம் = வினாவையலுக்குத் தங்கள் இரத்தத்தை அன்போடு பாய்ச்சி உலகத்தைப் புரத்துவருகின்ற உழுதொழிலுடையாரைப் பாடுவேமாக;

முயற்சியின் அருமைபெருமைகளைப் புலப்படுத்தச் “செந்நீர்” என்றும், அவர் முயற்சிக்கு மடியாய் உற்சாகக்கொள்ளுதல் தோன்றச் “காதலொடு” என்றும் கூறினார். செந்நீர் என்பது பயிர் விளைதற்குச் செம்மைதருகின்ற நீருமாம்; கலங்கிவருதலின் அந்நிறம் பெற்ற தென்றுங் கூறுப. முயற்சியின் பெருமைக்கு இரத்தமெனவும், பயிர்க்கமை நலத்திற்குச் செம்மை நீர் எனவும், நீர்வரும் இயற்கைக்குச் சிவந்த நீர் என்றும் பிறவாறுந்தோன்றப் பொதுப் படச் “செந்நீர்” எனப்பட்டது.

வைகறை பாடுதூஉம் வைகறை பாடுதூஉம் = (மருதநிலத்திற்கு உரிய சிறுபொழுது இரண்டனுள் ஒன்றாகிய). விடியற்காலத்தைப் பாடுவேமாக, விடியற்காலத்தைப் பாடுவேமாக;

விழிநோய் மருத்துவன் வினேகொடு தெளிஇய தலைநான் ஒளியில் கதிரவன் அருள் பெறுஉ உலகம் மெல் என்ன கண் விழித்தாங்கு ஒளிந்து ஊடல் உவகை செய் வைகறை பாடுதூஉம் = விழிவருநோயைப் பரிசுரித்தலில் வல்லவனாகிய வைத்தியனின் செய்கையைக் கொண்டு தெளிவுற்ற முதனாளில் (அத் தெளிந்தவனுக்குத் தோற்றப்பெறுங் கண்) வெளிச்சம் போன்று சூரியனுடைய கருணையைப்பெற்று இவ்வுலகமானது மெல்லென்று கண்விழித்தார் போன்று ஒளியையடைந்து மகனிக்குக் கணவரொடு ஊழுவரும் ஊடலையும், அவ் சூடலின் பயனாகிய மகிழ்ச்சியையும் செய்துவருகின்ற விடியற்காலத்தைப் பாடுவேமாக;

பண்ணியம் வேட்டும் தலைமை வேட்டும் எடுப்பு வேட்டும் இம் என்னும் சிறுநில் = பலகாரவகைகளை விரும்பியும், குழந்தைகட்குள்ளே முதன்மையை விரும்பியும், எடுத்துக் கோடலை விரும்பியும் ‘இம்’ என்று ஒருவகை ஒலிபிறக்க அழுது அன்னை முதலியவர்களுடன் சினங்கொள்ளுஞ் சிறுவர்களேப் போல;

பண்ணியம்—விற்பதற்குரிய பலபண்டமுமாம்;

எடுப்பு—இறுமாப்பு, மேட்டிமை, பெரியவெண்ணம்.

கணவரொடு ஊடி கசிந்து உருக்கு காதல் ஊடல் பாடி உவகை பாடுதூஉம் = தங்கள் காயகருடனே சிறுபிணக்குச்செய்து அச் செய்கையினாலே அவர்தம் உள்ளத்தைக் கனிவித்து உருக்கிவருகின்ற அன்புவாய்ந்த ஊடலைப் பாடி அப் பாடிய பின்னர் அன்னவர்கொள்ளும் மகிழ்ச்சியையும் பாடுவேமாக;

மருதம் பாடுதூஉம் மருதம் பாடுதூஉம் = மருதத்தினையைப் பாடுவேமாக, மருதத்தினையைப் பாடுவேமாக;

உரிமை சான்ற பெரியோர் பாடிய அருமை சான்ற மருதம் பாடுதூஉம் = அத்தினையைப் பாடுதற்கேற்ற உரிமைநிறைந்த பெருமைவாய்ந்த சங்கச்சான்றோர் பாடிய அருமை நிறைந்த மருதத்தினையைப் பாடுவேமாக;

பெரியோராவர் ஓரம்போகியார் போன்றவர் என்க. அப் பாடுகை பிறர்க்கரிதாகலின் “அருமை சான்ற” எனப்பட்டது. மேற்கூறியனவன்றி மருதமென்பதொன்று இன்றாகலிற் றினையென அடை கொடுக்கப்பட்டது.

பார் இயல் பணுவலை நேர்மை பெற வைத்து சேர்மை செய் செல்வத்து மருதம் பாடுதூஉம் = உலகத்தின் இயல்புகளை விளக்கும் நூலாகிய உலகியல் விளக்கத்தை ஒழுங்கு பெறும் வண்ணம் நிலைநிறுத்தி அந்நிறுத்திய காரணத்தானே சிறப்புறச்செய்த செல்வத்தினையுடைய மருதத்தினையைப் பாடுவேமாக;

யாமே = இங்ஙனம் பலவற்றையும் பாடுவேமாக என்றுபுகுந்த யாதாமு;

பாடல் விழைஇ பாடுதும் இலம் = பாட்டியற்றலை விரும்பியும் படுகின்றிலம்;

லர் புகழ் கச்சி பாடுதும் இலம் = அப் பாடுதல் காண்மாகப் பலரும் புகழ்ந்துகூறும் புதழ்ச்சியை விரும்பியும் பாடுகின்றிலம்;

ஆக்கம் கருதியும் அதன் போக்கு உன்னியும் போக்கில்லேம் = பாடுதலான் வருவது செல்வமாயிருந்தால் அதனை விரும்பியும், செல்வத்தின் அழிவாயிருந்தால் அதனை நினைத்ததற்ரியும் பாடிவருதொழிலை விட்டுவிடவும் மாட்டேம்;

காதல் முருகியோன் ஊர் கருதான் ஒன்மை கருதான் பேர் கருதான் பேர் அறம் கருதான் உடம்பு கருதான் உள் நிலை கருதான் = ஒருத்திமேலே கொள்ளப்பட்ட ஆசையானது எழுச்சியுறப்பெற்ற ஒருவன் (அவளையே யாண்டும் நயப்பதானே) தனது ஊர்க்குவரும் பயனைச் சிந்தியதானும், ஒளிசிறந்திருத்தற்கு அவ் விருப்பு இடையூறாய் இருந்துவருதலை நினையாதானும், இழிந்த போர்வருதலை நோக்காதானும், பெரியதொரு நல்லொழுக்கம் பழுதுறுதலைப் பாராதானும், அவலாப் பெறுதலிலே தனது உடம்பு கெட்டழிவதைக் கவனியாதானும், சிந்தை கெட்டயருந் தன்மையைச் சிந்தியாதானுமாகி;

காதல் உறுத்தியோன் கனி மொழி கேட்கவும் சாய்த்து வீசி தாக்கி உயிர் வாங்கி மயக்கி வாட்டும் மைந்து படை வாய்ந்த நோக்கம் கொள்ளவும் = தனக்கு ஆசையுறுமபடி செய்தவனாகிய அவ் பொருத்தியின் தீங்குகள் சுவைபோன்று சொல்லுஞ் சொல்லினைக் கேட்கவும், ஒருபுடையாகச் சாய்த்து ஒளிவீசி மோதி உயிரை வாங்கிக்கொண்டு (அக் கொண்டமையானே) மயக்கி வாடுதலைச்செய்யும் வலியுமைந்த படைத்தன்மைபொருந்திய பார்வையைப் பெறவும்;

நான் அழகு காணவும் = அவளின் நுண்மையாகிய சிறப்பைக் காணவும்;

முயக்கம் கொள்ளவும் = கவலையைப் பெறவும்;

[நலம்பல நயக்கவும்] பல நலம் நயக்கவும் = பலவகையாகிய இன்பங்களை அனுபவிக்கவும்;

முத்தம் - கொள்ளவும் முகம் மலர்ச்சி எய்தவும் = முத்தம் பெறுவதற்கும், முகம் மலர்வுற்றுச் சிறப்பக் காணவும்;

முற்பட்டு வருதல் போன்று = (அக் காதல்கூர்ந்தோன் எவ்வண்ணம்) முற்பட்டு வருவானோ அவ்வண்ணமே;

[மனமுருகி-முற்பட்டேமான் மருதக் காதல்-பிடர்பிடித் துந்தலிற் பிற்படாது பாட] மருதம் காதல் பிடர் பிடித்து உந்தலிற் பிற்படாது மனம் உருகி பாட முற்பட்டேம் = மருதத்தினையானது எமது பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டு தள்ளிவருதலினாலே பிறக்கிடாது உள்ள முருகிப் பாடுதற்கு முன்னேறிவந்தேம்;

ஆல்-அசைநிலை.

(இனி மருத்தின் முதுவேளில் வருணிக்கப்படும்.)

கரை தொறும் விரிதலை புள்ளிசிறு நிழல் சிறு இலை கருவேல் சூசி புடைசெறி அகன் எ(ல்)லாம் படைகூர் புகும் அவ் இடை = வயலின் கரைகளிலெல்லாம் விரிந்த தலையையும், புள்ளியோடு கூடிய சிறுநிழலத் தருகின்ற சிறிய இலைகளையுமுடைய கருவேலினது ஊசி போன்ற முட்கள் பக்கங்களிலெல்லாம் சொரிவுற்று நிறைதலினாலே (அம்முட்கள் வயல்கப் பரப்புகளிலெல்லாம்) படிந்து (அங்கு நடப்பவாதல்) காலுட் புகும் இயல்புவாய்ந்த அவ் விடத்திலே;

கதிர தெறு பகு வாய் கண் பல மலர்ந்து பலவு தந்த பழம் புறம் முன் என காய் செறு மேனி பதுங்கி சுடும் இயல = சூரியவெப்பத்தார் பிளவுபட்ட பல வாயையும், பல கண்களையும் மலர்ந்து பலாவானது கொடுத்த பழத்தின் புறத்திலேயுள்ள முன்னிப்போன்று காய்ந்த செற்றினையுடைய உடம்பினையும், [நடக்கும்போது தன்மை காட்டிப் பின்னர் வெதுப்புதற்குச் சூட்டைப்] பதுங்கி மறைத்துவைத்துச் சுடுகின்ற இயல்பினையும் உடையவையாய்;

அகத்து புது மறைத்து புறத்து நலன் காட்டலின் = (இழிச்சன்) உள்ளத்திலே வறுமையை வைத்துக்கொண்டு வெளியிற் செல்வகலனைக் காட்டிவருதலையே போன்று;

[யாட்டுடொடு மாடு மறிந்தாங் கிரவெலா-மிடுசேறு பூசிய வயலிடை] இரவு எ(ல்)லாம் யாடு ஒடு மாடு மறித்து ஆங்கு இடு சேறு பூசிய வயல் இடை=இரவுமுழுதும் யாடுகளுடனே மாடுகளுந் தங்கி அவ் விடத்திலே அலையெல்லாம் இட்ட சாணமுதலாகிய சேற்றைப்பூசிய (வெளியிலே தண்மை காட்டி உள்ளிப் பெப்பம் வைத்திருக்கின்ற) வயலிட்டதிலேயுள்ள;

சுவலும் அவலும் ஒர் அளவின ஆக கல் இடை வெட்டியாகுது வெட்டி விளை கட்டி தம்மை திரி க(ல்)லில் திரித்து என திருத்திய புழுதி=மேடும், பன்னமும் ஓரளவினவாகப் பொருந்துமாறு கல்லிடையில் வெட்டினுற்போன்று அவ்வயலிடையில் வெட்டி அவ் வெட்டுதலால் உண்டாகுவ கட்டிகளை எந்திரத்திலிட்டுத் திரித்தாற்போல உடைத்துப் பண்படுத்திய புழுதியானது;

வேரொடு மயங்கி சாந்து புலந்தாங்கு மேனி இடை பொரிந்த வினையினர்=வேர்வை யோடுகலந்து பூசியசந்தனம் புலந்தாற்போன்று மேனியிலே பொரித்தலுற்றுத் தோன்றுமாறு தோற்றம்பெறும் அத்தனைத் தொழிற்பாடுடையவரும்;

வண்டல் படி பாசி காய்ந்தென வறந்த தலையினர்=சேருகிய மாசுபடிந்த பாசியானது காய்ந்திருந்தாலொத்த பசையற்ற மயிர்வாய்ந்த தலையுடையவரும்;

தேங்காய் அகம் பிசர் வாய் கொள் சிறு எழம்பு செறிவு என நரை நுளி மயிர் உடை முகத்தினர்=தேங்காயினது அகத்ததுவாகிய பருப்பினது தும்பை வாயிலேகொண்ட சிற்றெறும்புகளின் அடர்ச்சியையொப்ப நரைத்த நுளியையுடைய மயிர்வாய்ந்த முகத்தினையுடையவரும் ஆகிய அவ்வுழுவோர்;

பசித்தனர் பணி ஓர் இ=பசித்தவராகி வேலையைவிட்டு நீங்கி;

[பைக்குழவி தஞ்சும்-வயிற்றுமவரைத் தூங்கி மடியாப் பறுவைக்-கூடைபுதை தாழிச் சோறுபொதி கூடைச்-சுருட்டுச் சுமட்டின் வளைக்கைத் தோகையர்] பை குழவி தஞ்சு வயிறு வரை தூங்கி மடியாப்பு அறுவை சுருட்டு கூடை சுமட்டின் சோறு பொதி தாழி புதை கூடை விளை கை தோகையர்=பசியகுழந்தை உறங்குகின்ற வயிற்றளவுதொங்கி மடிப்புற்ற கட்டுப் பொருத்திய சேலையையும், சுருட்டியபுடையைச் சும்மாடாகவைத்து அதின்மேற் சோறு நிறைந்த தாழி புதையவைத்த கூடையினையுமுடைய 'வளையல்பொருத்திய கையுடைய மயில் போன்ற சாயல்வாய்ந்த அவ்வுழுவொழிவாளர்தம் பெண்டிற்குள்;

வட்டம் குழி இல தூல் செறி அகம் துளை புறம் முனை அழி முள் திரள் கால் நீன் தலை வெளி'செல் நீட்டி பொரிந்து கருகிய பொறி வாழ் பூவும்=வட்டமாகி உட்குழிந்த இலையினையுந், நுளிறைந்து உள்ளே துளைபட்டு வெளியிலே முனையழிந்த முள்ளினையும், திரண்ட காலினையும் உடைய தாமரையானது தனது நீண்ட தலையை வெளியிற் செல்லும்வண்ணம் நீர்நிலக்கு மேலேநீட்டி அந் நீட்டியதாற் பொரிந்துகருகிய இலக்குமிவாழ்கின்ற (செந்தாமரைப்) பூவும்;

ஆம்பலும் கொட்டியும் பிறவும் வெதும்பி சாம்பி சாறு பிழி சேறு கொள் மஞ்சள் திகழ் சில் நீர் கரை கொடு வந்து ஊட்டிய கூழ் உண்டு=ஆம்பன்மலரும், கொட்டிமலரும், இவை போன்ற பிறமலரும் (கதிர் தெறுகையானே) வெதம்பி வாடிச் சாறுபிழிந்து குழம்பாகிய சேற்றைக்கொண்டு மஞ்சளினிறம் விளக்குப்பெற்ற சிலவாகிய நீரையுடைய பொய்கையின் கரையிலே கொண்டுவந்து அருத்திய உணவை உட்கொண்டு;

வினைவிட்டுவந்த அவ்வுருநர் தமது தோகையர் குளக்கரையிற் கொடுவாந் தூட்டிய கூழையுண்டு என்க.

மடிந்திலர் ஊக்கிய முயற்றினர் உவந்து ஆண்டு சேரும் வேனில் முதுமையும் வீர்த்தன்று மன்னே=சோம்பாதவராய் உற்சாகப்படுத்திய முயற்சியுடையராய்ப் பணிசெய்ய மகிழ்ந்து அவ்வினைத்தலைக்குச் செல்லுகின்ற வேனிற்காலத்து முதுமையும் கழிந்துவிட்டது;

மன் என்பது கழிவுப்பொருளில் வந்தது. வேனின் முதுமையும்-முதுவேனிற்காலமும்.

நிறை பெருங் படைத்த நீர் கொடை ஒருவன் வறியான் ஆகி மாழ்து உழிவினைந்த
செவ்வந்தைப்படைத்த நீண்ட கொடையாளியாகிய ஒருவன் வறியவனாகி வருத்தென்றபோது;

தன் நிலை சுருக்கி சிறிது துய்த்திருந்தென்ன = முன்னர்ப் பொருத்தியிருந்த தன்
நிலைமையையெல்லாந் சுருக்கித், தன்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனவாகியவற்றுள்ளுஞ் சிற்
மனவினைவற்றையே துகர்ந்திருந்தாலொப்ப;

சில் நீர் மடுவும் உருள் பெரும் மணல் மலி மேடும் மேய விரிந்த தெரு அகட்டை =
சிலவாகிய நீரையுடைய மடுவும், உருட்சிவாய்ந்த பெரிய மண்ணிறைந்த மேடும் பொருத்தி
விரிவுமற் தெருவினைப்போன்ற யாற்றின் பரப்பின;

தெருப்போல் இருத்தலின் அதனை அப்பெயராலே அழைத்தா, “யாறுகிடர் தன்ன
வுகன்றெரு மருங்கில்” என்பது பாட்டு.

அ சுருக்கியோன் வாழ்வில் பெரு நலன் உற்றோர் ஈ என குத்தலின் ஈனோர் ஊற்று
குடைந்து உறை வைத்தும் = அ (ப்பழைய நிலைமையை) ச்சுருக்கிக்கொண்டவன் செவ்வம்
பொருத்தி வாழ்ந்துவந்த காலத்திலே பெரிய நன்மைகளை அயன்பாற் பெற்றடைந்தோர்
(சுருக்கிய காலத்திலும் அவனை இரக்கமற்று) ஈயென்று வருத்ததலைப் போன்று இவ் வுகந்தார்
ஊற்றுத்தோண்டி உறைவைத்தார் எனினும்;

[நீர் சுரக்கு மன்புகொடு] அன்பு கொ(ண்)டு நீர் சுரக்கும் = (அக் குத்துவோர்க்கு அச்
சுருக்கியோன் எவ்வண்ணம் அளித்துவருவானோ அவவண்ணமே ஊற்றுக்குடைந்து உறை
வைத்தார்க்கும்) அன்புகொண்டு நீரைச் சுரத்தனிகின்ற;

யாறு அகடு கிழிய நெடு நீர் வந்தன்று = அவ யாற்றினது வயிறுகிழியும்படி நெடிய நீர்
வந்துவிட்டது;

[கடலுவர்த் தெனக்கை கொட்டிக் கலீஇ-மருத நறுநீர் வாரியா கின்றே] மருதம் கடல்
உவர்த்து என கை கொட்டி கலீஇ நறு நீர் வாரி ஆகின்ற = மருத நிலனானது கடல் உவர் நீரை
உடைத்து என்று இகழ்ந்து கைகொட்டி ஆர்த்து நறிய நீரையுடைய கடலாயிற்று;

மருதம் நறுநீர் வாரியாகின்று, அதனால் கடல் உவர்த்தெனக் கைகொட்டிக் கலித்தது
என்பதுவே கருத்தாகக்கொள்க.

இல் பொழுது அகன்று ஆங்கு உள் பொழுது எய்தும் புல்லியோரில் புன்னொடு நீர்
வாழ் உயிர் எ(ல்)லாம் யாண்டும் செறிந்து உவந்தன = பொருளில்லாதபோது அவ் வில்லாளை
விட்டகன்று சென்று பொருள் உள்ளபோது வந்தடையும் அற்பமாகிய குணஞ்செய்கைகளை
உடையவர்போன்று (மருதத்திலே நீர் வற்றியிருந்தபோது அகன்றிருந்த) பறவைகளோடு
நீரில்வாழ்ந்துவரும் உயிப்பிராணிகள் எல்லாம் (நீர் மிகுந்தகாலத்திலே) யாண்டும் வந்து
பொருத்தி நிறைந்து உவந்தன;

“உவந்து செறிந்தன” என்பது செறிந்து உவந்தன என்று மாற்றப்பட்டது.

[பாம்பூர் தாக்குப் பன்னத் தோறும்-வெள்ளத் தீம்புன மன்னென விரைந்தது]
வெள்ளம் தீம்புனல் பன்னத் தோறும் பாம்பு ஊர்த்தாக்கு தன்ன என விரைந்தது = வெள்ளமாகிய
தித்திக்கும் நீரானது பன்னமிருக்கும் இடந்தோறும் பாம்பு ஊர்த்துசென்றும்போன்று தன்
னென்று ஒழுக்கம்பெற்று விரைந்துசென்றது;

புதையல் பெறீதிய வறியோர் மாட்சியின் உழுநர் ஆர்ப்பு உற்று உவகை ஒளி சிறந்
தனர் = புதையல்பெற்ற வறிஞர் அடைந்த மாட்சியைப்போல (யாற்றாநீர்பெற்று) உழுதொழி
வறவர் ஆவாரிப்படைந்த மகிழ்ச்சிபுத்து ஒளிசிறந்தனர்;

உவகை ஒளி = மகிழ்வும் வினக்கமும்; அல்லது உம். மகிழ்வதெனப் பொருள்; என்னுமாய்.

நீர் நிலை = கண்டு ஆங்கு ஒய் என ஒலிக்கும் = நீருள்ளிடத்தை ஆகவரும்; கண்டு
ஒய்பென்று சத்தமிடும்;

இன்பநெறியியல்

எருமையும் நீருள் அமிழ்த்தி தலை நீட்டி திரி மருப்பானே திணை வெந்து மறந்த= எருமைகளும் நீரினுள்ளே தாழ்த்து தலையை வெளியேநீட்டித் திரிந்தகொம்பாலே அலைகளே யுண்டாகித் தங்கனாயும் மறந்திருக்கும்;

பாணினும் மூல பக்கல் தம்மியும் பதங்கிய நாஞ்சில் வயல் தலை பர்த்த=பரண் களிலும், மூலயின் பக்கங்களிலும் மறைந்துகிடந்த கலப்பகனெல்லாம் வயலிடத்திற் சென்று பர்த்தன;

உபயோகிப்பின்றிக் கிடந்தகலப்பைகள் உழவுதொழில் ஆரம்பித்தலின் வயற்குக் கொடு வரப்பட்டன என்க.

வானா வளர்த்தோற்கு இல் சுமை பொறுத்தென பகடு கழுத்தில் துகம் சென்று பொறுத்த=கவலைபின்றி (உண்டுதிடுத்துக் காவங்கழிய) வீணே வளர்த்துவந்த ஒருவனுக்குக் குடும்பபாசம் வந்து பொறுத்தாற்போன்று எருமைக்கடாக்களின் கழுத்திலே வுரினுக்கள் சென்று பொறுத்தன;

அ வயின் = அச் செயல்கள் நிறைந்த மருதவைப்பிலே;

நெடும் வயல் மகட்டுவனம் செம் நெல் கொ(ண்)டு போற்றி சொரிந்தென=நெடிய வயலாகிய தெய்வமங்கைக்கு வளம்பொருந்திய செம்மையாகிய நெல்லுக்கொண்டு போற்றி அருச்சுனை செய்து சொரிந்தாற்போன்று;

வயனெடும்=நெடும்வயல் என மாற்றப்பட்டது.

வித்துநர் வித்தி=உழுநர் விதைத்து;

உழுநர் சொரிந்தென விதைத்தார் என்க.

நாறு பதன் அறிந்து வீறு பெற பறிக்குநர்=நாற்றின் பக்குவங்கண்டு செழிப்புறப் பறிக்கின்றவரும்;

கால் புதை சேற்றினர்=காலிலே மூடிய சேற்றையுடையவரும்;

சேறு பொதிந்து ஒலி அவி வளை அமர் கையினர்=சேறு நிறைந்திருத்தலின் ஒலி யடங்கிய வளையல்கள்பொருந்திய கையினையுடையவரும்;

வண் தமிழ் பாட்டினர் ஒரு முறை தழீஇ உரப்பி பாடுநர்=வண்மைநிறைந்த தமிழ்ப் பாட்டினர் பாடுதலிலே ஒருமுறையை அனுசரித்து அதட்டிப் பாடுகின்றவரும் ஆகிய;

அவர்களுள் முதற்கண் ஒருவர் ஒருபாட்டைத் தொடங்கிப்பாட அப்பாடலையே எவ் வாரும் அனுவதித்துப் பாடுவர் என்க.

புதா புல் நீண்டென செறி முடி தொடையல் யாற்று வழி விடே புணையின் மிதந்து வரு நாறு யாப்பு=புதரின்கண் வளர்ந்த புல்லானது எங்ஙனம் நீளுமோ அங்ஙனமே நீண்டு செறிவுற்ற முடிப்பினையுடைய தொடுக்கப்பட்ட யாற்றின் வழிவிட்டுத் தெப்பத்தைப்போன்று மிதந்துவருகின்ற நாற்றினது கட்டை;

[அலிழ்த்து நன்குறக் கடைசியர்] கடைசியர் நன்கு உற அலிழ்த்து=உழத்தியர் நன்றாகு மாறு அலிழ்த்து;

வேறு வேறு ஆக குன்றிது நடத்து=தனித்தனியாகக் கூனி நடந்துகொண்டு;

நாற்றுத்தொடையலை வேறுவேறாகும்வண்ணம் அலிழ்த்து என்றுமாம்,

அவ் இடை=கடுகைநிகழ்த்துவரும் அந்த இடத்திலே;

மெல் இலை தவைத்த சேறு அனை கை கொ(ண்)டு புலவு தலை வருடி பூ குழவி ஊட்டி ஊகா மிணை நிறுவில் கண்வளர்த்து எழுத்து=மெற்றிலையைக் கவையுண்டாக அருந்திச்சேறனாலி லுணையுக்கொன்று புலாண்டுகூட நீக்கின்ற தலையைத்தவி அழகுபூ குழந்தைக்குப் பூதுட்டிக் கையின்மேலே மாரிழுவில் நித்திரைசெய்வித்து எழுத்துபோய்;

உலகியுதல் வினாக்கம்.

மெல்லிலை-வெற்றிலை; இதனை வினைத்தொகை என்றும், பண்புத்தொகை என்றும் கூறுப.

ஆங்கு இடம் பெயர் நூற்றின் இளைப்பு அற நட்புனர் = அவ்வயற்றலையிலே வேற்றிடமிருந்து பெயர்ந்துவந்த நூற்றினது (பெயர்ச்சியினிமித்தம் உளதாகும்) களைப்பு அற்றும் போகும்படி நடுதலைச் செய்தனா;

ஆயிடைக்கடைசியர் நட்புனர் எனமுடித்து ஆங்கு என்பதை அசையாகவுங் கொள்ளலாம்.

தாயில் சிறு குழுவீ எழுந்தன கிடந்த பயிரும் தின்ன என செறிந்து எழுந்தன = நித்திரை போகிய சிறிய குழந்தையானது துயிலித்து எழுந்தார்போன்று (நட்டும்) படுத்துக்கிடந்தன வாகிய பயிர்களும் தின்ன என்று வன்மைசெறிந்தனவாய் (வளர்ச்சியுற்று) எழுந்தன;

இளம் சிறு சேய்க்கு பால் ஊட்டி சீரில் நீர் பாய்ச்சி = இளமைவாய்ந்த சிறிய குழந்தைக்கு (ப்) (த்தாயுர் பசியும், காலநேரமும் அறிந்து) பாலூட்டிவருகின்ற ஒழுக்கைப்போன்று (உழுநரும் நட்பு அப் பயிர்களுக்கு வேண்டிய அளவின்படியே நீரைப் பாய்ச்சி;

வளர்த்தாங்கு வளர்த்து = (அக்குழந்தையைத் தாய்மார்) வளர்த்துவருதல் போலவே (உழுநரும் அப் பயிர்களை) வளரச்செய்து;

வஞ்சம் காந்து வாய் வழி இனித்து நஞ்சு செய் நட்பினர் போன்று உடன் வளரும் களை அற கட்டு = தாஞ்செய்யும் வஞ்சகத்தைத் தம்மார் செய்யப்படுவோர் அறிந்துகொள்ளாவண்ணம் உள்ளத்திலே மறைத்துவைத்துக்கொண்டு வாயின்வழியாக நலன்செய்வாரைப்போன்று இனிய உரையாகிய தேனைத் துளித்து நஞ்சைப்போல் நயந்துகொல்லும் பொய்நட்பினரைப் போன்று தம்மொடு வளர்ந்துவரும் களைகளைப் பறித்து;

கண் காக்கு இமையில் கடப்ப அரும் முள் உடை வேலி கோலி = கண்ணைக் காத்து வருகின்ற இமையைப்போலக் கடத்தற்கரிய முள்ளுடைய வேலி சூழ்வித்து;

[பயிர்காத்தவரே பசுந்தமிழ் நாட்டி-ஹயிர்காக்குநரே யேர்க்கை யுமுநர்] பசும் தமிழ் நாட்டின் உயிர் காக்குநர் ஏர்கை உமுநர் பயிர் காத்தனர் = டசிய தமிழ்நாட்டின் கண்ணுள்ள சேவராசிகளைக் காத்துவருபவராகிய ஏரையுடைய கைபொருந்திய உழுதொழிலைச் செய்துவரும், உழுவோர்நன் பயிரைக் காத்துவந்தனர்;

முநர் வேலி கோலிக் கண்காக்கிமையிற் பயிரைக் காத்தனர் என்க.

புணி உரு இளமையும் செல்வமும் பெற்றீயு அணி சேர் மடவோர் என்ன மதர்ப்பு அடைஇ = நோய்சாராத இளமையையும், செல்வத்தையும் பெற்றுள்ள இயற்கையழகுவாய்ந்த மடப்பம்பொருந்திய பெண்கள் என்று சொல்லத்தக்க அத்துணைச் செழிப்படைந்து;

பிற நிறன் அகற்றி பச்சை பாப்பி = சிவப்பு முதலிய ஏனைய நிறங்களால் பொருந்துமாறு ஒட்டாமல் நீக்கித் தனக்குரிய பச்சைநிறத்தையே பார்ப்பும்படி செய்து;

நிறை நீர் அடி கீழ் நிற்றீ = நிறைவுபெற்ற நீரைத் தாளின்கீழ் நிலைபெறமாறு செய்து; என்றது பயிரின் வளர்ச்சியை.

கரு இருந்து உண்டி சுருக்கி தளர்த்து தன்னாடி இளைத்து களைத்து வென் சூல் பச்(சை) உறி இயற்பாடு கொள்ள என்று = கருக்கொண்டு நீர், எருமுகலாகி உணவுகளைக் கொள்வதற் சுருக்கக்கொண்டு கட்டலிழ்ந்து அசைந்து மெலிந்து களைப்புற்று வெண்ணையாகிய சூலானது பசுமையும்று வெளிப்படுதலைக் கொள்ள அதனையின்று;

பொருத்து வலி போக்கி பழுத்து வெளுத்த பயிர் எ(ல்)லாம் = (கருக்கொள்ளுமுன்னர்த் தமக்குப்) பொருந்தியிருந்த வலிமையை (க்கருவீன்றபின்னர்) ப்போக்கிப் பழுப்பாகிய நிறையுடைந்து (அதனையுடைந்த பின்னர்) வெளுப்பாகிய நிறனையும்ற் பயிர்களைல்லாம்;

தம்மை வளர்த்தமை இளமை தருக்கில் என்னும் அறிவில இன்னே அறிவுறீஇ = தங்களை உழவர் வளர்த்துவந்த தன்மையை இளமைக்கியல்பாகிய செருக்காற் சிறிதேனும் அறிந்து கொள்ளமாட்டாமல் வெளுப்புற்ற இதுபொழுதே அறிதலாயுற்று;

[தம்முறு காண்முனை தமைப்புப் பீரோன-வோம்படை யுமுறா யுறைந்து] தம் உறு காண்முனை த(ம்)மை புரப்பீர் என உழாரா ஒம்படை உறாத்து=தமக்குற்ற பிள்ளைகளாகிய கதிர்களைக் காப்பாற்றுவீராக என்று உழவர்களுக்கு அடைக்கலக்கூறி;

காண்முனை-செறிந்த முனையுமாம். இவ் விருபொருளுங் கொள்க.

கை பிடித்து அநிலை வீழ்ந்து உயிர் அளித்தலின் நிலத்தில் குப்புறீஇ கிடந்த=அக் காண்முனைகளைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு அக் கொண்ட நிலையோடு கீழேவீழ்ந்து உயிரைத் தியாகஞ்செய்தனபோன்று வயலாகிய நிலப்பரப்பிலே குப்புறவந்துக் கிடந்தன;

கதிர் தொழில் கற்றலின் மெழுது செவ்வியின் சேறு விளை வயலில் கதிராவன் தெற்கையாகிய தன்றெழுழில் பயின்றுவருதலினே குழம்பாயிருந்த சேறு மெழுதுபதத்தைப் போன்று விளைந்த வயலிடத்தே;

“மெழுதுச் செவ்வியின் சேறு” என்றது “சேறு மெழுதுச் செவ்வியின்” எனமாற்றப் பட்டது.

[சிறுமுள்ளிப் பணிப்பெயன் முற்றிய கதிரை-நனைத்துது ராது நலம்புரி போழ்து] முற்றிய கதிரை பணி பெயல் சில துளி நனைத்து உதிராது நலம் புரி போழ்து=முற்றிய செற்கதிரைப் பணியின் பெயலாகிய சிறிய துளிகள் நனைத்து நெல்லை உதிர்த்தபோகாது பதப்படுத்திவரும் நன்மையைச் செய்கின்ற வைகறைக் காலத்திலே;

பிறை வாய் இரும்பு கை பிடிஇ குளிர்த்து கதிர் தலை வை அரீஇ=பிறைபோலும் வளை வற்ற அரிவாளைக் கையிற் பிடித்துக் குளிர்த்து நின்றுகொண்டு கதிரைத் தலையினிடமாகக் கொண்ட வைக்கோலின் அடிப்பாகத்தை அரிந்து;

[கூறு கூறு-மிகப்பொலி தோற்ற மறச்சிறி தாகச்-சேரக் கிடத்தி] மிகப் பொலி தோற்றம் அற சிறிது ஆக கூறு கூறு ஆக சேர கிடத்தி=அரிதற்குமுன்னர் மிகப்பெருகிய பயிரினதுதோற்றம் அறவே சிறிதாகும்வண்ணம் பகுதி பகுதியாக ஒருசேர அவற்றைக் கிடக்கும்படி செய்து;

[அவ்வய நன்னின்-வளர்பயிர் செல்கைக்கு வறிதுள் றுடைஇ-கூத்துக் கழீஇய வழிநா ளாங்கென-துன்பு] அ வயல் கூத்து கழீஇய வழி நாள் ஆங்கு என தன் இல் வளர்பயிர் செல்கைக்கு உள் உடைஇ துன்பு உற=அந்த வயலானது கூத்து நடந்தபோது பொலிவற்றிருந்த இடம் கூத்துக்கழிந்த பிற்பாறாளில் எவ்வளம் பொலிவழிந்து தோன்றுமோ அங்வளமே ஈன்னிடத்தில் வளர்த்தவந்த பயிரின் செல்லுதலுக்கு (ப் பொலிவழிந்து) வறியதுவாகி மன ஈடைந்து துன்பத்தைப் பொருந்தவும்;

உலகம் இன்பு உற=இவ் வுலகத்து மக்களெல்லாரும் மகிழ்ச்சியடையவும்;

தலை தலை சுமந்து சேர்வு உழி செல்வோர் கால்கள் சேறு பூசியும் பொருக்கு எழ காய்ந்தம் சில் என குளிர்த்து செல் சில் நீர் யாற்றில் தெளி நீர் கழுமியும் குறு மணல் செறிந்தம் இலகுற=ஒவ்வொருவராகத் தலைமீது சுமந்துகொண்டு செல்லும்போது அச் செல்வோர்தம் கால்கள் சேற்றைப்பூசியும், பொருக்கடையுமுமாறு காய்ந்தம், சில்லென்று குளிர்த்துசெல்லுஞ் சின்னீர் யாற்றினது தெளிந்த நீரிலே கழுவப்படும், துண்மணல்கள் பொருந்தப்பெற்றும் விளக்கக்கொள்ளவும;

சேர்வுழி-செல்லும்போது என்றும்; ஆயினும் சேர்வு என்பது மருதநல்லது ஊரையுந் குறிக்கும், வீட்டையுந் குறிக்கும் ஆதலின் “சேர்வுழிச் செல்வோர்” தங்கள் ஊர் (அல்லது வீடு) இருக்கும்பிடத்தை நோக்கிச் செல்வோர் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

பறவை வின் எழீஇ மெல் என் புக்கு சில கதிர் கொண்டு போய் ஒலிப்ப=பறவைகள் விண்ணிடைப் பறந்தெழுந்து மெல்லெனப் புருந்து சிலவாகிய கதிர்களைக் கவர்த்து கொண்டு சென்று ஆரவாரம் புரியவும்;

“செறிவின் அடிப்பின், அரவங்காட்டின் உழுநர் தங்களைக் கலைத்தோட்டிலேவர்” ஆதலின் மெதுவாகச் சென்றனவென்க.

[பந்த-விருத்த பராவதம் உத்திரிண-சீட்டித் ததிரகோடு நிலங்களைச் சங்கடமுறையிடு
தொண்டலாக் கொதுவினம் பாட்டு பந்தம் இறுத்த கொதுது இனம் பாட்டு மேட்டு மான் எழுந்திடு
புரா அடி உள் சிறை சீட்டித் ததிர கொடுகோடு நிலங்களைச் சங்கடம் = நமது பந்தங்களிக்கு இருத்த
கொண்டு கொதுகுட்டடங்களை பார்த்தலைச் செய்யும்படியானும் பெரிய மாங்கொண்டலாம் தங்கை
பகுத்த அடியினையும், உரிய தனியினையுமுடைய கொம்பர்களை (கந்தாநின் உதவியைப்
கொண்டு) சீட்டித் ததிரகோடு வைக்கொண்டு (அத் கொண்டமைக்கும் பிடுகியாகத் தங்க
விட்டதிலே) வினங்குவின்ற பழக்களைக் கொடுக்கவும்]

இவ்வாறு நயமிசைக்கொண்டுசெல்லும் சம்மையின் கதிர்களை மரக்கொம்புகள் கொணுவி
இழுக்கும் இறுக்கும் அநிர்ச்சியாலே நம்மாட்டுள்ள கனிகள் உதிரும் என்க,

கொதுகு-கொக்கு, தேனிலையான். வேறுதல் உதுப,

மேட்டில் ஊர்ந்தும் பன்னத்து இறங்கியும் கேர் என் கடந்தும் வளைந்து திரும்பி சுழன்
தும் = மேட்டிப்பகுதியில் (சிறிந்திருக்கெல்லின் மாங்கள் தடுத்தலிற் குனிந்து) ஊர்ந்து சென்றும்
பன்னப்பகுதியில் இறங்கிச் சென்றும், கேர்மையான் பகுதியில் கேர்மையான் செல்வெய்கென்று
மறு சென்றும், கோடியுப்பகுதியில் வளைந்து மாறிய பகுதியில் திரும்பிச் சுழலுதல்தும்]

[குழலிகொடு சேறலி னுழார்-கொடுசென் றனகே கொடுக்கதி ரரிச்சுண்] குழலி
கொ(ண்)டு சேறலின் உழார் கொடும் கதிர் அரி சுமை கொ(ண்)டு சென்றனர் = குழந்தைகளைக்
தொண்டிசெல்வதைப்போன்று உழவர்கள் வளைத்தகொளையுடைய அரிக்கட்டுகளைக் கொண்டு
சென்றனர்;

உழார், அரிச்சுணையச்சுமத்து, கால்கள் சேறுமுதலியதவி இவ்வுறப், பறவை
மொழலிப்பது, கொதுவினம்பாட்டு, மான் கொண்டு கனிகள், ஊர்ந்தும், இறங்கியும் கடந்தும்,
வளைந்து திரும்பிச்சுழன்றும், குழலிகொடு சேறலிற் சென்றனர் என்றமுடிக்க.

[சேர்த்துநான் பெற்றோர் முன்னப் பின்னர்-பிரித்துநான் பெற்ற பெற்றித்
தென்ன] முன்னர் சேர்த்து நான் பெற்றோர் பின்னர் பிரித்து நான் பெற்ற பெற்றித்து
என்ன = முன்னொருகாலத்து இரண்டுபொருளையும் ஒன்றுசேர்த்து அச் சேர்க்கையினால் நவனை
அடைந்துவந்தவர் பின்னொருகாலத்திற் அச் சேர்த்த பொருள்களையே மீட்டும் தனிமையுறப்
பிரித்து அப்பிரித்தலினாலே நவனைப் பெற்றவருக்கு தன்மைத்தென்று உதும்பண்ணம்;

கையெழுது மரீதியு வளை கதிர் செல்லு புலத்தி ஒங்கி அறுவை ஒலித்தலின் அடித்து
அடித்து அகம் தொறும் பிரித்து தொகுப்பர் = வைக்கொறுடன் பொருத்தியிருந்த வளைந்த
கதிர்களையுடைய செல்லு வண்ணத்தையானவன் சேலையை எவ்வளும் ஒங்கியெல்லிப்பானோ
அவ்வளவே (கொணத்திலே) அடித்து அடித்து செல்வெறு வைக்கொடுவொருகப் பிரித்து
(ப்பண்ண முதலியவற்றிலேநிதி) விடுதொறும் குவித்தலிவப்பார்;

"ஒங்கிப் புலத்தி" என்பது "புலத்தி ஒங்கி" என மாற்றப்பட்டது, "அகந்தொறும்
பிரித்து" என்றது "பிரித்து அகந்தொறும்" என்று மாற்றப்பட்டது,

ஆங்கு = ப் பிரிடுகையின் விண்ணுற்றிய அம் மருத்திலத்திலே;

பாதி மூடி படர்ந்த நீர் காத்த பொய்கையும் குளனும் புல் தலை தொளியு நிலத்தில்
காட்டி நீர் விழி மயங்கும் = பாதிமூடிப் படர்ந்திருத்தலின் தம்மகத்துவின் கிடை மறைத்துத்
கொண்டிருக்கும் பொய்கைகளும் குளங்களும் புல்லைத் தாவினெடைத்திட்ட நிலப்பாப்பைப்
போலத் தங்களைப் பார்ப்பவர்களுக்குள்ளும் காண்பித்து அவர்களின் கண்ணின் மயங்காதிக்கும்;

புறத்தில் பச்சை போர்த்து தீண்ட புரி வல் படை அகத்தில் பருந்த வஞ்சகம் = வெளி
யிலே தங்கொன்றைத் தூள் குளிர்த்தையிற் போர்க்காலங்களும் காட்டில் கொடுகிலிசுக்கும் பவ
ஆயத்தலையும் உட்கே அகத்திலுள்ளதிலுக்கும் வஞ்சகமாய்போலி

[புறமுதல் போர்த்தப் புறத்தி வந்ததென-புறப்பொருள் வந்ததென] புறம்
குளங்கிலுடைய புண்ணலி வஞ்சப்புறம் கொது] ஓடு உடை பண்ண நகங்கொண்ட புறமுதல்

பிறத்தில் புல், முது, போர்த்து அந்நாள் ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமன் கந்தை வெளிவருவது
 குழந்தையுடைய நீர் கிடைத்த வஞ்சுத்தோடிடைய பாயுதெய்வமது கந்தை வெளிவருவது
 வெளிவருவது புல், முதுவையுடையவன் போர்த்துக்கொண்டு உலர்ந்த குழந்தையுடைய
 உலர்ந்தபொருள்களை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு புத்தகப்போவதென்று வெளிவருவது மயர்
 குழந்தைக்கொண்டு.

தந்தை தந்தை உடன்குறு யாது கையொடு உடன்தம் கட்டிக்கு ஆற்ற = தாயுடனே
 தந்தை பகைத்துப் பொருதல்போன்று யாதுனது கையுடனே பொருத் கட்டிக்குப்
 மிகைத்துக்கொட்டாத;

சேயர் தாய் புடை சேர்ந்து கின்று தந்தை தெறல் தாக்கலின் காணல் வேழம் கல் பல
 மரங்கள் வேர் ஊன்றி கைக்கு உறுதி செய்து கல்லின் முள் நிற்ப = குழந்தைகள் தாயின் பக்
 குலிற்சார்ந்த நிலப்பெற்றுத் தந்தையினது தெறுகையைத் (தாய்க்கு அடையலிடை தம்மேல்
 உறுப்படி) தாக்கினின்றும்போல காணலும், கொதுக்கசியும், கல்ல பலவாகிய மரங்களும் தத்
 கள்வேர்களே நிலக்குமாறு ஊன்றித் தைக்கு உறுதியைச்செய்து கல்லினது திண்ணமையையோல
 முன்னர் நிலப்பெறவும்;

தந்தை அது பொருது மைந்தரை தாக்கி வீழ்த்தி அமிழ்த்தி வினாந்து சார்ந்து அலைத்
 தலின் = தந்தை அச் சேயர் தகைமைக்குப் பொறுக்கமாட்டாது தனது புதல்வரைப் பொருது
 கீழேவீழும்படிசெய்து வெளியெழுவண்ணம் அமிழ்த்தி வேகமாக இழுத்து வருத்ததலின்;

யாது அவை தம்மை அடி வேர் அறுத்து முடி கை பிடித்து வீழ்த்தி தூக்கி அமிழ்த்தி
 புரட்டி அலைத்து சார்ந்து ஓட்டம் = யாருனது (காணன்முதலிய தனது மக்கள் தாயுடன் சேர்ந்த
 குப் பொருது) அகைதகைகளை ஆணியோறுத்து உச்சியை அலையாற்றப்பற்றித் கீழேதள்ளிப் பின்
 ணர்மேலே தூக்கிப் பின்னரும் கீழேயமிழ்த்திப் புரட்டும்படி உருட்டி வருத்தவைத்த இழுத்து
 ஓட்டாநிற்கும்;

அ வயின் = (பொய்கை, குளன், பாழ்ப்பின்னறு, யாதுமுதலியன வின்குவின்ற) அம்
 முகுதலிலத்திலே;

கண் உடை செம் வரி கரும்பு காமம் = கண்களையுடைய வெந்த வரிபொருத்திய கரும்
 படர்ந்த காடுகளும்;

மிதுநிபற்றித் காடென்றார்; அதுபற்றி “அடர்ந்த” என்னும் அடைகொடுத்தார்.

[சாறுபிழி யாலுத் திருகையைப் பாகும்] தீம் கவை பாகு சாறு பிழி ஆலை உடு = நித்திக்
 கும் கவைபொருத்திய சருக்கரைப்பாகைத் தருகின்ற கருப்பஞ்சுரைமைப் பிழிவின்ற ஆலைகளும்;

[சருக்கரை வீழ்த்து சாறுபொழி மாலின்-களியும்] சருக்கு என வீழ்த்து சாறு பொழி
 களியின் மாலும் = சருக்கரைகளும் ஒலிவண்டாகக் கீழேவீழ்த்து அவ் கிழ்க்கையால் இரசத்தைப்
 பொழிவின்ற களிகளையுடைய மாமரங்களும்;

[வாழைக களியும்] களி வாழையும் = பழமுடைய வாழைகளும்;

[மாங்குயில்-செவிவழித் தித்திக்குத் தீங்குரத் பாட்டும்] செவிவழி தித்திக்கும் தீங்
 குரல்-பாட்டி மா குயிலும் = செவிவினிடமாக வந்துபுகுந்து தித்தித்தலைச்செய்யும் இனிய குரலாத்
 பாடும் மாமரத்துக் குயில்களும்;

இது செவ்வு ஒலித் தீம் நீர் யாதம் = செவ்வென் என்னும் ஓசையுண்டாக ஒலிவன்ற செ
 வ்விய நீரையுடைய யாதுகளும்;

[வழிவரு நோத்தம் வருத்தம் போக்கு-கோழை முருகின் குருகுது சிதலும்] வழி
 வருவோர் தம் வுருத்தம் போக்குத் குருகுது சிதல்-கோழை முருகும் = வழிவரு வுருவோர்
 தங்களுக்கு கடையால் நேர்ந்தகைப்பறும் போக்குகின்ற (கண்முதலியவற்றிற்குத் குருகுது
 கிணறுத் துறப்புகளான தன்மைகளைச் செய்கின்ற சிதலுத்தகைகின்ற வழுவுருப்புகளான தன்மை
 களைப்புகளாகிய குருகுதுகளும்;

உலகநிலை விளக்கம்.

தண்ணீரு மூக்கை கவின வைத்து உருக்கும் மெல் கேழ் மண்ம் சுமழ் மெல் இன்ர் மூக்கும் = காணல் கண்ணுடனே முகரும் மூக்கினையும் அழகு பொருந்தவைத்து உருக்குதலைச் செய்தவரும் மெல்லிய நிற்றலமைந்து மணத்தைவிசர் யிருதுவாகிய கொத்துக்களையுடைய பூக்களும்;

திரும்பக் உரைமகள் சோந்து நின்று ஆத்து களித்து குதித்து காமர் தரு காட்சியும் = இலக்குமியும், கலைமகளும் ஒருங்குசேர்ந்து நிலைபெற்று ஆரவாரித்துக் களிப்பையடைந்து குதித்து வீளையாடி விருப்பத்தைத்தருகின்ற காட்சியும்;

பூங்கு தலை பாம்பின் பாளை விரிந்து இலகி ஒங்கு குலை தெங்கின் உயா சால் சோலையும் = பலவாகிய தலைகளையுடைய பாம்பினிப்போன்று பாளைவிரிந்து (இளமையாகிய குரும்பை களுடன்) விளக்கமுற்று ஒங்கிய குலைகளையுடைய தெங்குகளின் உயாச்சுநிறைந்த சோலைகளும்;

தூங்கு குலை பச்சை மணி காய் வெள் வரை தாங்கு அரவ அணர்ந்த கணவாய் பாளை பாங்கு எ(ள்)லாம் பச்சை பரப்பி தண் எ(ன்)னும் கமுகின் படப்பையும் = தொங்குகின்ற குலை களிலே மரகதமணிபோன்ற காய்களையும், வெள்ளிய வரைகளையும் கொண்டு படத்தினை உள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற பாம்பு படத்தை விரித்தாற்போன்றதும், கணவாய் மீனோட்டைப் போன்றதுமாகிய பாளையைவிரித்துப் பக்கங்களுள்ளும் பச்சென்ற நிறத்தைப்பரப்பித் தண்ணென்றிருக்கும் கமுகின் சோலைகளும்;

பொன் உதிர் காஞ்சியும் = பொன்னிறஞெத்த மகார்தப்பொழுகளை உதித்துவருகின்ற காஞ்சிராவகளும்;

ஊர் சுற்றி ஒள் நறு மலர் மலர்ந்து உவகை செய் ஓடையும் = ஊர்முழுவதையுஞ் சுற்றி வளைந்து ஒள்ளிய நரியமலரை மலர்ந்து மகிழ்ச்சிசெய்தவருகின்ற நீரோடைகளும்;

ஒன் நிழல் ஆடையும் = ஒளிபொருந்திய நிழலாகிய ஆடையும்;

புளி சுவை வரி திரள் சிறு காய் முன் உடை பிரம்பு செறி புதரும் = புளிப்பாகிய சுவையும், வரிகளும், திரட்சியும் உடைய சிறிய காய்கள்பொருந்திய முட்களையுடைய பிரம்புகள் ன்றைந்த புதர்களும்;

[அளப்பில் பொலிந்து-மருதஞ் சான்றது மருதத் தண்பனை] மருதம் தண் பனை அளப்பு இல பொலிந்து மருதம் சான்றது = மருதமாகிய தண்ணிய பண்ணைகளையுடைய நிலஞ்ஞாது கணக்கற்ற பலவகை வளப்பங்களும் விளங்குதலுற்று ஊடலுழுவகையுமாகிய ஒழுக்கம் நிரம்பப் பெற்றது;

ஆங்கு = அந் நிறைவுபெற்ற மருதநிலத்திலே;

மேல் இருந்து வீழ்ந்து னுரைத்து தாஅய் பாய்ந்து தான் காணுது நிலத்து உள் புக்கு நிமிர்ந்து வெளி போந்து = மேலேயிருந்து கீழேயிருந்து னுரைத்துத் தாவிப்பாய்ந்து தண்ணைப் பிறர் காணவொண்ணாது நிலத்துப்புருந்து மேலெழும்பி வெளிச்சென்று;

நேர் ஒடி நிலை தமொறி = நேராக ஒடி அவ் டேவருகின்ற நிலையினின்று தமொற்ற மடைந்து;

வளைந்து வளைந்து வழி அறியாது = வளைவாகி வளைவாகிச் சென்று மேற்செல்லும் வழியை இதுவென அறிந்தகொள்ளாது;

சுற்றி தடவி சுழன்று சுழல் சூழ்ந்து = தண்ணைச் சுற்றித் தடவிக்கொண்டு சுழன்று சுழலொடு சூழ்ந்துகொண்டு;

மூப்பு உடை முதியரின் மேட்டில் ஏறி = மூப்புற்ற முதியரைப்போன்று மேட்டுப் பகுதியில் ஏறிச்சென்று;

யாப்பு உடை இளைஞரின் பள்ளம் வீழ்ந்து = கட்டமைந்த இளைபோல்போலப் பள்ளப்பகுதியில் வீழ்ந்து;

தம் நாடு புரக்கும் வேந்தரில் புரந்து = தமக்குரிய நாட்டை (இனிதாமாது தாமே) ஆண்டு
ஆரணரப்போற் புதுகாத்து;

பிறர் நாடு அழிக்கும் வேந்தரில் அழித்து = மாற்றுகுண்டய தேசத்தை (ப்படை திரட்டிச்
சென்று) அழித்திடும் அரசரைப்போன்று அழித்து;

பல பல கொண்டு பல பல அளித்து = பலப்பலவாகிய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு
அக் கொண்டமைபோலப் பலப்பலவாகிய பொருள்களையும் கொடுத்து;

களன்றம் உண்டு கடவுள் பேணிய நல் உணவும் உண்டு = கள்ளையும் அருந்திக் கடவுளுக்கு
ந்வேசித்த நன்மையமைந்த உணவுகளையும் உட்கொண்டு;

நல்லன அல்லன ஆகிய எல்லாம் அமைந்த அ பொருளில் = நன்மையமைந்தனவும்,
நீமையமைந்தனவும் ஆகிய எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் பொருந்திவருகிற அக் கடவுளைப்
போல;

[பொலிந்தன் தம்மா பொருப்பின் யாதே] பொருப்பு நன் யாறு பொலிந்தன் = மலை
பயந்தயாறானது பொலிவாகிய விளக்கத்தைப்பெற்றது;

யாறு, வீழ்து, பாய்ந்து, காணது, வெளிப்போந்து, ஓடித், தமொறி, வழியறியாது,
குழிந்து, ஏறி, வீழ்ந்து, புரந்து, அழித்து, கொண்டு, அளித்து, உண்டு, பொலிந்தன்
எனமுடிக்க.

அ வயின் = அவ் வமையத்திலே;

அவவிடம் என்றல் சாலாது, தையின்வருகை எவவிடத்திற்கும் உரியதாகலின்,

தைது சான்ற தைது திங்கள் = தையினது தன்மை நிறைந்த தையாகியமாசம்;

திவகளைப் பூசஞ்சார்த்த மாசம் என்றும் கூறுப; மதி பெளரணமிதோறும் எவ்வெந்
நகத்திரங்களைச் சார்த்துவருமோ, அவவந் நகத்திரங்களுக்குரிய பொயர்களானே அவவம்மூசக
கள வழங்கப்பெறுதலின் என்க.

[மெய்மமை சான்று மேயது நலந்தர] மெய்மமை சான்று நலம் தர மேயது = உண்மை
நிறைந்து நலத்தைத் தருவான்வேண்டி வந்துபொருந்தியது;

அப்பருவத்தினது தன்மை பொய்ததுப் போகாதவாறு மேயது என்க.

விழா வேட்டும் ஆடல் வேட்டும் இன்பம் விற்கும் இளையோர் தம் மாடு அன்பு உறு
புணர்ச்சி அடைதல் வேட்டும் ஏகிதியையவா தமக்கு இனனாகுத வெறுப்பு வழி மேளம் ஊடல்
விளைகரும் மைந்தா தமக்கு எ(ல்)லாம் = விழாக்காணலை விரும்பியும், புணல்விளையாடுதன்
முதலியவற்றைச் செய்தற்கு விரும்பியும், இன்பத்தை விலையளவுசெய்து விற்பவரும் இளை
யோர்தம்மிடத்திலே அன்புறம் கலவியை அடைதல் விரும்பியும், இல்லகத்திருக்கும் ஏந்தப்
பட்ட ஆபரணங்களையுடைய தத்தம் பெண்டிர்க்குத் துன்பத்தைகொடுத்து அக் கொடுத்த
வெறுப்பின்வழியாக வந்துபொருந்தம் ஊடலை உண்டாக்கிவரும் வாலிபர் தமக்கெல்லாம்;

“மகிழ்ச்சி வாய்ப்ப” என்னுமிதனை 238-ம் அடிக்குப் பின்னர்க் கூட்டுக.

விருந்து கொ(ண்)டு புக்காங்கு இனிப்பும் விரந்து பிரிந்தாங்கு அழையும் சசுப்பும் =
உட்செல்ல வகையின்மையால் அச் செல்கைக்கு உபகாரமாகும் விரந்தினரைத் தம்மொடு
கொண்டு இல்லுட் புக்கவழி இனிமையும், அவ விரந்து பிரிந்தபொழுது உண்டாகும் வெறுப்பும்;

தந்தையை நினைந்தாங்கு இளம் சிறுர் நெக்கு நெக்கு அழுகையில் புணர்ந்து ஆங்கு அவர்
தம் துயில்வல் புணவும் = தந்தையை நினைத்து இளமைபொருளிய சிறுவர் நெக்குநெக்குந்
அழும்பொழுது கூடி அச் சிறுவர் உறங்குதலிற் கொள்ளும் கொதிப்பும்;

உருள் பெறும் ஆழியின் உருண்டு வராவாய் அருள் பெறும் இன்பின் அ் நிலை ஒப்பை
உருண்டுசெல்லும் சக்கரத்தைப்போல இன்பதுன்பகன் மாறிமாறி வருகெவாய் அருணைப்
பெற்ற காணத்தானே உண்டாகும் அப் பெரிய நிலையிலே நிலப்பெற்ற இன்பத்தைப் போல;

ஆழித்தி லாப்பும் = உலகைப்பொருந்தவும்;

நினைப்பும் அழியுதல் “மகிழ்ச்சி வாய்ப்ப” என்றது இங்கே கூட்டப்பட்டது.

பல்வகை பரத்தைவர் தம் உறு கணவனொடு ஆடி மெய்த்து நமக்கு துன்புகூர்தாங்கு = பல்வகையாகிய பரத்தைவர்கள் தமக்குத் தணவரை மயக்கி அவர்தம்மோடு புணர்வீனயாடல் முதலியவற்றைச் செய்து மகிழ்ச்சியடைந்து தங்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்து வந்தமை போன்று;

இல் உறை கற்பினர் இவர்க்கு தன்பு ஈத்து நாம் இன்பு உறிது தகைமை கொண் டு தழைக்க = இவ்வறநெறியிலே அமைந்துவரும் கற்புடையார் இந்தப் பரத்தைவர்தங்களுக்குத் துன்பத்தைக்கொடுத்துத் தாம் இன்பமுற்றுத் தருதியொடு தழைக்கவும்;

[ஊர்தமைந் தன்றே தையணி திங்கன்] தை அணி திங்கன் வந்து அமைந்தன்று = தையாகிய நன்மைபொருந்திய மாசம் வந்துபொருந்தியது;

[ஊர்வறி தாக ஊர்பலர் யாற்றி-னீராட வந்து புருஉ நிலைத்தனர்-தலையன்றி மற்றவை தாமறிதல் சாலாது] ஊர் பலர் ஊர் வறிது ஆக யாற்றில் நீர் ஆட வந்து புருஉ தலை அன்றி மற்றவை தாம் அறிதல் சாலாது நிலைத்தனர் = ஊரிலுள்ளார் தம்முட்பல்லோர் தாமிருந்த ஊர் வறிதாகும்வண்ணம் யாற்றிலே நீராடுதற்கு வந்துபுருந்து தங்கள் தலையன்றி ஏனைய உறுப்புக்களையெல்லாம் அறிந்துகோடற்கு இயலாது அவ்வெஞ்சியன நீருள் மறையும் படி நிலைபெற்றனர்;

வரால் முதல் ஆகிய வாழ் மீன் கரை செறி முதலையும் ஆமையும் மலி புதர் சரேல் என பாய்ந்து பதுங்கிய = வரால் முகலாகவுடைய நீரிலே வாழ்ந்துவருகின்ற மீனினங்கள், கரையிலே நெருங்கிய முதலாகரும், ஆமைகளும் நிறைந்த புதர்களின்கண்ணே சரேல் என்னும் ஒலியுண்டாகத் துள்ளிப் பாய்ந்து பதுங்கிக்கொண்டன;

விரைவும், ஒலிப்பிறப்புந் தோன்றச் “சரேல்” என்றமையானே “துள்ளி” என்னும் அண்டுகொடுக்கப்பட்டது.

பணி நீர் கரை யிசை ஏறி படர்ந்து தன் அமை இருக்கையை நாட்டவர் கொண்ட நவைக்கு அவர் இருக்கையை ஆட்சி கொள்கருதி ஆங்கு சென்றது = குளிர்ச்சிபொருந்திய யாற்றுநீரானது (தன்னகத்தே சனத்தினர் நிறைதலிற்) கரைமீதேறி விரிந்து தனக்குப் பொருந்திய இருப்பிடத்தை நாட்டவர் கைப்பற்றிய குற்றத்திற்காக அவர்க்குரிய இருப்பிடத்தை ஆட்சிசெய்யச் கருதியதுபோல் அவ் ஆர்க்கட் சென்றது;

பசம் செம் மஞ்சள் பழுக்காய் தளிர் இலை மூன்று புடை தீம் காய் தேன் சொரி முதிர் கனி தருக்கம் விரை பொருள் தூய்து நறும் பணி மலர் பல் நிறன் உண்ட ஒலை கரு மணி இன்ன கை எடுத்து = ஈரம்புலராத சிவந்த மஞ்சள், முற்றிய பாக்கு, தளிர்ந்த வெற்றிலை, மூன்று புடை கொண்ட தித்திருந்த தேவகாய், தேனைச் சொரிகின்ற முற்றிய பழம், குங்குமம், வாசனைத் திரவியங்கள், தூய்தாகிய நறிய குளிர்ந்த மலர், பல்வகையான நிறங்களைக்கொண்ட பனியோலை, கருமணி, என்னும் இவைபோன்றவற்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு;

இனியரொடு மக்கள் நன்னர் கொண்டு பல நான் பெறுகென = தந்தம் கணவரொடு மக்களும் நன்மையடைந்து பல்வகையி (நீடிய) வாழ்காளைப் பெறுகவென்றது;

“நான் பல” என்பது “பல நான்” என்று மாற்றப்பட்டது.

கல்லும் கரைய கசிந்து ஏத்தி = (திண்ணிய) கல்லும் இனிக் கரைந்துபோகுமாறு உள்ளங் கசிதலுற்றுத் துதித்து;

கை வளை சுறங்க கடும் புனல் பெய்தனர் = கையிலணிந்துள்ள வளையங்கள் ஒலிக்கும் வண்ணம் விரைந்து ஒடிவருகின்ற யாற்றுப்புனலிற் பெய்தனர்;

கணவர், மக்கள் என்றவிலேசானே இவ்வார் என்பது பெற்றும்.

செம் கேழ் சேறும் விரையும் பூசி தேம் கமழ் மலர் தார் சில் மலர் அணிந்து கல் உண்ட அருந்தி நறும் கனி சிவப் பெரும் இலை சுவைத்து = செம்மைநிறம் வாய்ந்த சந்தனக்குழம்பையும், வாசனைக்கனவையையும் பூசி, வசனை பரிமளிக்கின்ற மலர் மாலைகளையும், சிவவாகிய பூச்

களையும் அணிந்து உன்மைவாய்ந்த உணர்வையுட்கொண்டு--நதிங் கொவ்வைச்செனிபோன்ற வாயிதழ் சிவப்பேற வெற்றிலையைச் சுவைபெறுமாறு மெளது;

புணர்ச்சியின் இனிக்க சிற்றண்டியோடு தேன் பெய் பாலும் பழனும் அங் கை பற்றி னெடு கடல் ஆம் கணவனை கலக்க செல்லும் இ காட்சி--புணர்ச்சிகாரணமாக இனிமையைப் பொருந்தச் சிற்றண்டியுடனே தேன்பெய்தபாலையும், பழங்கோயும், அலையாசிய கைவாற் பற்றி எடுத்துக்கொண்டு கடலாகிய காதலனைக் கலத்தற்குச் செல்லும் இர்தக் காட்சியை;

[கண்டனையோ காப்புடையில்லின்--மாட்சிகொண்டமைஇய மடநல் லோய்] காப்பு உடை இல்லின் மாட்சி கொண்டு அமைஇய மடம் நல்லோய் கண்டனையோ=காலையுடைய இல்லறத்தினது குணஞ்செய்கைகளாகிய பெருமையைக் கொண்டமைந்த மடப்பம்பவாய்ந்த ஈன்மையமைந்தவனே கண்டனையோ;

[சீ--யாட்சி தருகுவை கொல்லோ வதனி--னென] அதனின் ஆட்சி தருகுவை கொல்லோ என--சீ அவ் யாறு சேறலையொத்த ஆட்சியை எனக்குத் தருகுவையோ என்ற;

தெறு கூற்று இரு செவி புரா அளவையின்=வருத்துகின்ற சொல்லானது இருசெவி களிற் புக்க அவ் வமயத்திலே;

[இனித்தா னயக்க விவ்வன மெண்ணினை--மணிந்தா ரோயென்று] மணி தாரோய் இனி தான் இவ்வனம் நயக்க எண்ணினை என்று=அரகணமாலையை அணிந்த காதலனே இப் பொழுதுதான் இத்தன்மையாக நினை யான்விரும்புதற்கு எண்ணினைபோலும் என்றுகூறி;

இதுகாறும் யான் நினை நயந்துவருதலை மதித்திலேபோலும் என்பது குறிப்பு.

[உவர்க்கடல் யாற்றிற்--குதவின னம்மா வாங்கொரு பூக்கொடி] ஆக்கு ஒரு பூ கொடி உவர்க்கடல் யாற்றிற்கு உதவினன்=அவ் யாற்றகத்திலே பூக்கொடி போன்றவளாகிய ஒருத்தி உவர்க்கடலை யாற்றிற்கு இனிதாருமாறு உபகரித்தான்;

உவர்க்கடலை வேட்டுச்செல்லும் யாருனது அலைவின்றி அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி உதவினன் என்பது ஒருவகைப் புனைவணி. அழுதான் என்பது குறிப்பு.

ஒரு பூக்கொடி தாரோய் இனித்தான் எண்ணுதியோ என்று யாற்றிற்கு உதவினன் என முடிக்க.

ஒருத்தி=அவ் யாற்றில் நீர்விளையாமும் மற்றொருத்தி;

தன் உறு கணவனும் அயலவன் ஒருத்தியும் கண்ணில் கலாம் காந்த செயல் கண்டு = தனக்குற்ற காதலனும், பாதையொருத்தியும் (ஆகிய அவ் விருவரும் தமக்குள்ளே) கண்வழி யாகக் கலத்தை மறைத்துச் செய்துவருதலைப் பார்த்து;

கணவனொடு ஊடி=மனசிலே கணவனொடு ஊடுதலைச் செய்து;

கண் நெர் பிறன் ஒடு தன் நீர் எற்றியும் தாழ்ந்து மூச்சு அடக்கி வென்றி மேயும் = கண்ணையொத்த கேசம்பூண்ட மற்றொருத்தியோடு தண்ணீர் வீசியும், நீருன் அமிழ்த்தி மூச்சை விடாதக்குவகிவ் வெற்றிபொருத்தியும்;

காவு ளினம் வெளிப்பட்டு உன் நீர் மாறி கண்ணீர் உருத்தனன்=மறைத்துவைத்திருந்த கோபம் வெளிப்பட்டு (அப் பட்டமையானே) மனசின்றன்மை மாற்றமடைந்து கண்ணீரைச் சொரிந்தான்;

இன்ன பல வகையின் எத்திறையவர் எ(ல்)லாம் இன்னல் உற்றி ஊடல் எய்தினர் = இவைபோன்றனவாகிய பலவகைகளாலும், தாங்கிய ஆபாணத்தையுடைய பெண்டுகொல்லாரும் துன்பத்தை அடைந்து ஊடுதலுற்றார்;

"எய்தின ருடன்" என்பது "ஊடெய்தினர்". என மாற்றப்பட்டது.

ஆக்கு அ காணவர்=அவ் வமயத்திலே அந்தக் காண்போன்ற தலைவர்;

பரத்தையர் சாரில் இல் உறை கடவுள் எண்ணம் வெதுப்புந் = பரத்தையர் தம் பக்கலைச் சார்ந்திடினே இவ்வறநெறியில் உறைந்துவருகின்ற தெய்வங்களாகிய பெண்டினர் தங்கண் மனசை வெதுப்பச்செய்கின்றனர்;

இன்னவர் சாரில் அன்னவர் இகலி வேல் கண் ஒச்சி வெருட்டி வருத்தந் = இப் பெண்டிர்தம் பக்கலைச் சார்ந்திடினே அப் பரத்தையர் கோபங்கொண்டு வேலாகிய கண்ணைவீசி அச்சுறுத்தி வாட்டுகின்றனர்;

அவ் இடை இரு வழியானும் அலைஇ செய்வது தேரார் நிகைத்தனர் தெளிஇ குலம் மணி விளக்கு ஆம் தலைவியர் பக்கல நிலை உற்றனர் = அவ்விடத்திலே (குலமகளைச் சார்ந்தும்) பொதுமகளைச் சார்ந்தலுமாகிய அவ் இரண்டு வழிகளானும் அலைப்புண்டு செய்துகொள்ளத் தக்கது இதுவென்று தெளியாமற் நிகைப்புற்று (த்) (ப்பின்னர் ஒருவாறு) தெளிந்து குலத்தின் மாசிருளா ஆகற்றிப் புகழொளி பரப்பும் விளக்காகின்ற தலைவியர் தம் பக்கத்திலே (நின்றொழு கல் நன்றெனக்கொண்டு) நிலைமைபெற்றனர்;

நிலை உற்றவர்தாம் = அங்ஙனம் நிலைமையிற் பொருந்திய அவர்தாம்;

தவல் அரும் இன்பு எ(ல்)லாம் தாம் பெறல் பொருட்டு = கெடுதற்கரிய இன்பங்கள் எல்லாவற்றையுந் தாங்கள் பெற்றுக்கொடற்பொருட்டு;

(“தவலரும்” என்ற 299-ம் அடி இங்கே கூட்டப்பட்டது.)

யாறு தொடும் பசும் மரன் எட்டியும் வீறு பெறு கடவுள் மெய் பெயர் குறித்தும் குலத்தை சுட்டியும் புனைந்து பொய் குன் = யாற்றினத் தொடும், பசிய மரத்தை எட்டிப் பட்டத்தாம், வீறுடைக் கடவுளர்தம் உண்மைப்பெயர்களைக் குறித்துக் கூட்டியும், தங்கள் குலத்தைச் சுட்டிக்கூறியும் பொய்ம்மையாகிய சத்தியங்களை மெய்போல் விளங்கச் செய்யுதல்;

“புனைந்து பொய்ச்குன்” என்பது “பொய்ச்குன் புனைந்து” என மாற்றப்பட்டது.

மடவோர் மாண மாயம் செப்பி = மடப்பம்வாய்ந்த மகளிரையொப்ப மாயவாழ்கதைச் சொல்லியும்;

செயற்கை கண்ணீர் சேர பெருக்கி = செயற்கையாலாகிய கண்ணீரை ஒருசேர வைக் கிருந்து பின்னர் வெளியிலே பெருகுமாடி செய்தாம்;

[உருக்கி மயக்கி யொண்ணுத லவாதமை] ஒன் துதலவர் த(ம்)மை உருக்கி மயக்கி = ஒன்றிய நெற்றியையுடைய அப் பெண்டினர் மனமுருக்கி மயக்கவைத்த;

உவகை ஊட்டி உவந்தனர் = மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து (அக் கொடுத்த காரணத்தானே தரும்) மகிழ்ச்சியை அடைந்தனர்.

இந்நூலாசிரியர் கூறிய

ஓம்படைச் செய்யுண் முதலியன.

பூமலைக் குண்டழிவு பொன்மலைக் கேதுமணம்
பாமலைக் குண்டே பயன்.

மரபுவரு தற்கும் மன்னுமற முதல
திருவரு தற்குந் தேர்த்துபடைத் திட்ட
வாடே விழையு மகடே வடிவு
மகடே விழையு மாடே வடிவு

- 5 கரைநீரை முப்பே நலிவுறு பிணிபே
பென்றற் றெடக்கத் திவைகூடி பொருவ
கொருவரை யுலர்த்திந் தீமரீண் டூற்றியு
மிவிபவ விந்நொரு மிவிதுவிதறு யுறுங்கினைத்
துவிதரு நாற்றத் துதைவுறுப் புரிந்து
- 10 மனப வெரினு மவற்றைவெ றுக் கிராய்க்
கரிவகொடு லோட்பக் காக லுறுத்தியும்
வெந்நெ னவ்விற வுடைபொரு ளொருவற்றிற்
பெருவரை மதித்தாங் குவந்துவந் தேத்தி
மன்னா வழிபார் வானைக் கழிப்பிப்
- 15 புன்வரு துபணைப் பொருத்தா யநெடுலை
பொருக்கி பிழிபுயர் போக்கி யிருமைகளை
நெடுநிப பொமை போதற் றெறுறு
கொருத்தன் பிறநுக் கறுவெப் வழியுந்
திருக்கரு கல்லோன் திரைபடை வழியும்
- 20 வநுந்நிப புலைபோ னன்னையடை வழியு
கொன்னறமற் றென்று பொறு வவாகி
கொன்றுத் தின்றங் கொடுவையு விழியு
மன்பதை யுள்ளான் மாற்ற னுந்
வன்னவன னன்ன யவளிபெவன் மதித்து
- 25 மலேநிப மாளக் கவழமை குகொனும்
மலலை முறத்திற் போக்க மைம னன்ன
மலையி சழிபா நன்னுபெப் முநல்
வொல்லவ வெல்லா முநிக்கை கொப்ப
மலையும் கலைக மயம் மவநு துன்பெனா
- 30 கொன்னிபாங் குணத்தித னுறப்பதித் தூண்ட
செவ்வைக் கவிச செயுங் துணக் குன்றின்
'யேத்தி லேன்கரு மிகழ்கதுவை 'தோர்க்குந்
பாத்திட் பசிகழ மன்பமை கொடையின்
மாததழும் பேற்றி நல்லுறப் பணிநதம்
- 35 மாததுணர் கிலா மதிமலை மனமாற்
செய்யு ளுலகிபல் விளக்க
செய்புள் சிறந்து செழுமைபெற்றப் பொரு டே.

மலவொடு கூலம் மரபு வரவூண்
சருகுநீர் கான்மெய் மிவற்றை—மெலவகற்றி
வீதி புகூஉம் வியன்படி செய்தவனை
தாடினேன் பெற்றே னலம்.

வேந்தன் மகன்வேந்தா மேவுதற்கு மப்பொரு
ளார்த்து வடிவக்கல் லாடற்கும்—போந்திவ
ணானிலக் காப்பு நடத்தற்கு நாட்டின
னானிறக் காப்பா னலம். (2)

வினையும் வினையுக்கு மெய்யின் பிறப்பு
மீணவித் தவையடைந் தில்லை—பெனுங்கோ
ளழித்தேற்றத் தாழ்விற் பொருதலையா திம்பர்
வழிச்சார வைத்தான் றுணை. (3)

வினையின் வழியாம் பயனை யுயிர்க்
கிளைத்த லுடல்வழித் தென்னி—னிறைத்தவுயிர்க்
கெய்தும் பிறப்பு நிறன்கொள னேரிதென்
றைய மறுத்தா னவன். (4)

புறத்துப் பறைமை பொருந்தி யகத்தின்
மறைமை யிவைநீநர் பிறசேர்—திறேனுப்பச்
சார்வினையு முண்டென்று சாற்றியெனை யாண்ட டங்கி
யாரொப்பர் யாண்டு மிலி. (5)

ஏந்தும் பொருட்கேற்பப் பாலும் பயன்றரு
மார்த்த விறையோ னருட்பாலும்—வாய்த்த
வுடல்வினைக்குத் தக்காங் குதவுமென் றுநங்
கொடையோனை நெஞ்சே குறி. (6)

பிறரறியா வண்ண முளத்தை மறைஇ
முறைவினை நன்கு நடாத்து—மிறைவ
னறிவுச் சுடரென் றறிவித் தெளியேன்
குறையொரீஇத் தந்தா னிறை. (7)

நல்லன காணலுங் கேட்டலு நல்லவா
மல்லன பெற்ற லபர்ச்சியா—முள்ளன
காணற் குணர்விலவை காணு திருக்கவெனை
மாணப் புரிந்தா னருள். (8)

அகத்தி னலனை யறிகிலெ னந்தோ
புறத்தி லதைப்பெறுவான் போனேன்—றிறத்துக்
குருகி யெனையா னொருவ னிருதா
ணிமுன்முல் வுலகி னிலை. (9)

எல்லாம் பிணலு ணிருவோர் விழையுறுப்
பெல்லாம் புலமண மின்னவாற்—புல்லு
மிலிவ வெறுத்தவ னெய்தருத்தி யூட்டு
மலைய யாம்பெறும் பேறு. (10)

புலவிற் குறைஇக் கொலையொரீஇப் பார்ப்பார்
நிலைப்பதி னேனையோர் நண்ணு வழக்கினு
னாநிறக் காப்புப் பிறப்பிற் கதுவுமென்
ருனமுறை தேற்றிற் றது. (11)

புலத்தை மறைப்பிற் புருத்திய தெஞ்ச
நினைக்குமா னெஞ்சமுழி னெண்ண—நினைத்துநின்
முரி விரைவான் மறுபிறப்பின் முன்னவை
தோயுங்கொ லென்றான் றுணை. (12)

வறியோன் றுயினீத்த வேலயிற் றன்னை
யிறையோனாக் கண்ட வியல்பிற்—நிறக்குநோய்
கொண்ட மருத்துவீனக் குப்பிட்டிற் காக்கெனல்
கண்டெனை யாண்ட தகை. (13)

(இ-ள்.) மரபு வருதற்கும் = வயிசு பாரம்பரை வளர்ச்சியுற்று வருதற்கும்;

மன்னும் அறம் முதல் திரு வருதற்கும் = நிலைமைபெற்ற தருமத்தை முதலாகக்கொண்ட
புருடார்த்தவகையிய செல்வங்கள் வளர்ச்சியுற்று வருதற்கும்;

பக்குவம்பெறாத எல்லாச்சீவராசிகளும் பிறத்தல்வேண்டும் என்பா “மரபுவரு தற்கும்”
என்றும்; அவ்வாறு பிறத்தமக்கட்குச் சிறந்தசாதனங்கள் அறமுதலிய நான்குமாம் என்பார்
“மன்னுமற முதல்” என்றும்; அவையே ஆணமக்களுக்குச் செல்வமாகும் என்பார் “திருவரு
தற்கும்” என்றும்; இனி அப் பொருளை சுட்டுங்காலும், விதிப்படி அதனைப் போற்றி அளிக்குங்
காலும், அதனானே இன்பம் பெறுவகாலும் அறநெறியே வேண்டும் என்பா “மன்னுமற
முதல்” என்றும்; அவ வறமே அவ்வவகாட்சிக்குச் செல்வம் என்பார் “திருவரு தற்கும்”
என்றும் கூறினா. “திரு என்பதை வீட்டிற்கும், புருடார்த்தவகன் நான்கிற்கும் இயைப்பாரு
முள்.

தோத்து படைத்திட்ட = ஆராய்ந்து கெட்டித்த;

விலங்கு முதலியவற்றிற்குப் பகுத்தறிவின்மையின் அவற்றானே அறமுதலாயவற்றை
இப்பறிக்கோடல் அமையாது. அறமுதலாயவற்றைச் செய்துகோடற்குப் பகுத்தறிவு வேண்டும்.
அதனை மக்கட்பிறப்பினர்க்குக் கொடுத்தருளினா என்பது போதாத “தோத்துபடைத் திட்ட”
என்றார். மாதுடயாக்கையை முதற்கண் ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் கொடுத்தருளினா
எனவும், அவ்வான்மாக்கள் தங்கள் தங்கள் புண்ணியபாவ கருமங்களுக்கேற்பத் தேவபதவி
முதலாயவற்றையும், விலங்குபதவி முதலாயவற்றையும் பெற்றன எனவும் கூறிய மறைபொருள்
உண்மையை சுண்டுப் புலப்படுத்தினார். இறைவனது கருணையாகிய பாலானது மக்களது
புண்ணியபாவ கருமங்களாகிய பாத்திரங்களிலே ஏந்தப்பட்டு நலனையும், தீமையையும் பயக்க
ின்றதென்க. களிம்புடைச் செம்புமுதலாய பாத்திரங்களில் ஏந்தப்பட்ட பால் பழுதுபடுவது
போல் இறைவன் கருணையும் பாவ கருமத்தார்க்குத் தீதாய் முடியும் என்க.

ஆலே விழையும் மகலே வடிவும் = ஆண்மக்கள் (பெரும்பாலும்) காதலித்துவருகின்ற
பெண்மக்களது சரீரமும்;

மகலே விழையும் ஆலே வடிவும் = பெண்மக்கள் (பெரும்பாலும்) காதலித்துவருகின்ற
ஆண்மக்களது சரீரமும்;

வீடுபெற்றிற்கும், ஆற்றற்கும் உரியவன் ஆண்மகனாதலின் அவனை முற்கூறினார். ஒருவரை ஒருவர் வடிவத்தாலே நேசித்துவருவர் என்பது போதர “ஆடு உலகியையும் மகடே வடிவும்—மகடே வகியையு மாடே வடிவும்” எனக் கூறினார்.

நரை நிரை மூப்பே நலிவு உறு பினியே என்றல் தொடக்கத்து இவை கூடி=நரை, நிரை, மூப்பு, துன்பஞ்செய்கின்ற பினி என்பனவற்றை முதலாகவுடைய இவைகளுள்லாம் பொருந்தி;

நரை—மயிர் வெளுத்தல்; நிரை—தசை சுருங்கல்.

நரைநிரைகள் வரப்பெருமன் மூப்பு வருதலுமுண்டு என்பதுதோன்ற அது பின்னர்க் கூறப்பட்டது. “யாண்டுபல” என்னும் புறப்பட்டும் பிறவும் இதனை வலியுறுத்தும். இனி மூப்பினே புனர்க்குந் நரையும், நிரையுங் காரணங்களாக இருத்தலின் அவை முன்னர வைக்கப்பட்டன என்றலும் ஒன்று.

பினியானது மூப்பினிடத்தன்று இளமையிடத்தும் புருத்துவருத்தம் என்பதுபோதர “லிவுறு பினியே” என அடைகொடுத்துப் பிரித்துக் கூறினார். “முற்றியிருந்த கனியொழியத் தவனியா—னந்தா யுதிதலு முண்டு” என நாலடியிலும், “மூக்குவிளி வுடையது தீப்பினி யிருக்கை” என மணிமேகலிலும் வருவன காண்க. தத்தஞ் செய்கை காரணமாகவே இவையெல்லாந்தோன்ற மென்பார் “இவைகூடி” என்றும்; பேர், லிலாகு, அரவம், பகைவர், கன்வா, நீ, நீ, முகலிய எல்லாம் அடங்குதலுந் “என்றம் றொடக்கத் திவை” என்றும் கூறினார்.

ஒருவர் ஒருவரை உவாக்கிவிட ஆறுசனும் உருற்றியும்=அவருள் ஒருவரை மற்றொருவர் வெறுத்தும்வண்ணம் இப்பிரப்பிலே செய்தும்;

அடவரை மடவோரும்; மடவோரை ஆடவரும் வெறுத்தற்கும் மேற்கூறியன காரணமாகும் என்க. “நரைமூதாட்டி யொருத்தியைக் காட்டி” என்றற்றொடக்கத்து மணிமேகலையுடைய புறவர்க்காயுகுகொண்டு இவவுண்ணை கெளரிசு. பாரம்பரிய வளாசரிசுகும், அரமுதலாய மால்வப்பேர் நின்ற பெறுதற்கும் உரிமைபாசாராகிய அவ லிருவோர் வடிவங்களுள் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்தாடுகின்ற பெற்றியவாய் எப்பொழுதும் அனாநிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றி “நரைநிரை மூப்பே நலிவுறு பினியே—யென்றம் றொடக்கத் திவை” கூடுதற் றொழுந்திய தென சண்டிக் குறிப்பிக்காராயிற்று. தேவபதவி முதலாயவரில் இவ்வாறாக நரை, நிரை, மூப்பு முகலியை ஒலிப்பென்பார் “சண்டிகுறியும்” என்று கூறினார். மரண அருபததியின் கரும் ஒப்பமுடிக்கா என்பதுபோதரச் சொல்லெச்சத்தான் அதனைப் புலப்படுத்தியுறையிற்று.

இனி அப்பால்;

அ இருவோரும் இனிது விழை உறப்பினே—(ஆடவரும், மடவோரும் என்ற) அவ லிருபாலாரும் தாமதாம் இனிதென்று காதலித்துவருகின்ற உறப்பினே;

துனி தருநாறம் ததைவு உற புரித்தும்=துன்பத்தைத்தருகின்ற கெட்ட வாசனோ யானது பொருந்தும்படி செய்தும்;

நறியதுவாகப் படைக்கவேண்டியதுவே முறைமையாகவும், அவ வுறுப்பைத் தூக்கத்தம் வீசும்படியுமைத்த காரணத்தான் யாதென்று யேழுதுகின்றார்.

அனைய எனினும்=(அவர் வடிவங்கள் நரை நிரை மூப்புக்களையும், பினிகளையும், அவர் உறப்பு கெட்ட நூற்றத்தினையும் பொருந்திய) அத் தன்மையன என்றலும்;

நரை, நிரை, மூப்பும், நலிவுறு பினியும் பொருத்தினராயினும் அவ் லிருவோரும் ஒருவர் மற்றொருவரைக் காதல் செய்துவருதற்கமைந்தது “உறப்பு” என்றதற்கேற்ப அனையது என்றாய் “அனைய” என்று அவற்றையுள் தழீஇக்கூறினார். இங் துட்பம் கவனிக்கற்பாலது.

அவற்றை வெறுக்கியாய் கனிவு கொடு வேட்ப காதல் உறுத்தியும்=(நரை முதலியவும், விழை உறப்பும் ஆகிய) அவற்றை வெறுக்காமல் உருக்கக்கொண்டு விருப்பறு அன்புசெய்தும் படி செய்வீத்தும்;

வரு திறன் = (அவ் வீருவோரும் மேற்கூறியபடி நடந்து வருகின்ற வகையின் காரணம்;

அ இரு வகையோரும் = ஆடவர், மடவோர் என்னும் அவ்விரண்டுபகுதியினருள்;

ஒருவர் மற்ற ஒருவரை மதித்து ஆங்கு உவந்து ஏக்தி = ஒருவர் ஏனையொருவரை (அழகு, நறுமணமுதலியவற்றின் அமைதியானே) நன்கு மதித்து அம் மதித்தவண்ணமே (அவரைப் பிரிகிலராய்) விருட்டித் துதித்து;

மண் வரவு அறியா = (அறமுதலாயவற்றை முற்றுவித்தற்காக) இந் நிலவுவகைகண் மக்கட்பிரப்பு எடுத்துவந்த தன்மையை அறியாதவராகி;

அறம்பொருளின் பம் முற்றி வீட்டைதற்குத் தாமவந்தைமற்று ஒருவரை மற்றொருவராகாவிடா என்க. “தன்னூர் தண்து தண்கட லோடிப்-பொன்றே மிடவொரு புதுநகர்ப் புக்கா-ஞண்டமைத் தள்ளப் பல்வா னெல்லாம்-பாடகுறக் கண்டு மறிமயக் கெய்தித்-தனதுவர ளோகக் தனமநர் துழுவலின்-மணியிசைவந்த யசயலினை மருந்து-மாதரைப் பொன்றி மண்ணினை நசுக்கி-காதல கொண்டு மக்கள் நவஸ்து” என்ற இத்தூலாசிரியர் கூறிய பிரிதொரு செய்யுளும் இதனை வலியுபடுத்தும.

வாழ்ந் கழிப்பி - (எவாக்கும் பின்னிப் பெறுதற்கரிய) வாழ்வுளைச் செலவழித்து;

இருமைக்கும் நலங்கரந்தெனுகிய செயல்களைச் செய்துட்கும் நாட்களை நல்ல நாட்களாகும். அவ்வாறு செய்யப்படாத நாட்கள் தான் பந்தரு வீழ்நாட்களாகலின் அவை வாழாத நாட்களெனவும் படும். ஆகலின் “வாழ்ந் கழிப்பி” என்ற நா ல்வாழ்வைப் பெறுதற்குக் காரணமாகின்ற நாளா வாழாது கெடுதற்குரிய நாட்களினத்தைக் குறிப்பித்துவின்ருது. “நானென வொன்றுபோற் காட்டி யுயிரும்-வாழ தனாவாப் பெறின்” என்பவாகலின் அவ் வண்மை அறிகிலாய் அறஞொய்யாது பிறவற்றைச் செய்துவருதற்கமைந்த நாடா இன்பஞ்செய்துவரு நானென்று எண்ணிக் கெடுவா என்பதுபோதா “வாழ்ந் கழிப்பி” என்றார்.

புண் வரு துயரை பொருத்தாது - புண்ணுற்றாற்போன்று வருகின்றதுன்பத்தை அவர் பொருத்தாமல்;

இளமை முகலியை கழிப்பெற்றப் பிணிமுகலியவற்றுக்குள்ளாகி இடர்ப்படுங்காலத்து நீலவன செய்தேதாநிலைபே என்றபிறேதாம் என்றவரபேதமே என்று மனத்தைப் புண்ணாகக்கிக் கொள்வா என்பதாம். “புண்புரு துயர்” எனப் பொதுபாடக் கூறியதொருவரின் திரிகாரணப் பருகருவ மொன்க. இதனை “மன்னு வினமை மகிழ்ந்தாரே கொ லுள்ளி-யின்னொ கெழுந்திருப் பா” என்ற நாலடிச் செய்யுளானும், “மைகிரண்டவா நழுவ மில வண்டாப்ப மல்லிகைமென் மால் குடக-கைதிரண்ட லேலேநடுகி காமன்மீடார் காரிகையா மருளச் சென்ற-ரைதிரண்டு கண்டவ துரைப்பவோ தனநின்ற யரிவீர் நன்னி-கொங்கிரண்டார் போலுயிடுத்து நிற்கு மானமையோ நிலபா தேகான்” என்ற நிகையெனச் செய்யுளானும், பிறபல தூல்களிடத்துக் கூறப்பட்டவற்றுளும், காட்சியுணவையானும் அறிந்தவொன்க.

நடு நிலை பொருத்தி = (பகை, நண்பு, கொதுமல் என்னும் பகுதிபற்றி ஒருபாற்கோடாது நன்னெறிப் படுத்தும்) திதிலைக்குள் அமைத்து;

“கெடுவல்லா நென்ப தறிக தன்னெஞ்சு-நடுநெரீஇ யல்ல செயின்” என்பவாகலின் அறமுதலாயவற்றை இப்பற்றுவதற்கு நடுவுநிலையுமே இன்றியமையாததாகும் என்க.

பிரி துயர் போக்கி = (ஊழ்வயத்தானும் பிறவயத்தானும் ஒருவரை மற்றொருவர்) நீங்குதல் உண்டாகுத் துன்பத்தினை அகற்றியும்;

யாக்கை இழிவுடைத்து, அழியுத்தன்மைத்து, உயிர்க்கு அழிவில்லை என்றன்ன பலவற் றையும் ஆராய்தற்கிடமாக அமைத்திருத்தலே பிரிதயா நீகதும் சாதனைமென்க.

இருமை நலம் திருக்கி செம்மை சேர்த்து எஞ் = (மேற்கூறியவாறு எல்லாம் அமை தலின் அவைகாரணமாக) இம்மை மறுமைக்குரிய நன்செய்கைகளைச் செய்துவருதலின் மனந் திருத்தி நன்மையடைதற்பொருட்டே எனவும்;

இவ் வெல்லாச் செயலும் மனச்செர்மை பெறுதற்பொருட்டே என்பதுபோதா இவ் வாறு கூறினார். மனைசாந்தி இவற்றுளும் அடையாவிடின ஒருபயனும் இல்லையென்பார் “இருமைநலம்-திருத்திச் செம்மை சேர்தற் கெனா” என்றும், செம்மை சேர்த்தகாகவே

இத்தனைக் காரணங்கள் வேண்டப்பட்டன என்பதுபோதா “எனது” என்றனபெடுத்துக் கூறினார்.

ஒருத்தன் பிறனுக்கு ஊறு ஓசிய வழியும் = ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு இடையூறு செய்யும்பொழுதும்;

இதனாற் செய்கைகூறினார்.

திருத்த நல்லோன் தீமை அடைவழியும் = (கண்டோரால் விரும்பப்படும் தன்மையன் என்று அவரெல்லாரும் எடுத்துக்கூறிய புகழ்தற்கு ஏதுவாகிய) நந்தன நற்செய்கைகளால் உடையோன் (அடையவேண்டிய நற்பயனை ஒழித்து அடையத்தக்கத எனைய) தீப்பயனை அடைந்து வருந்தும்பொழுதும்;

இந் நல்லோற்குப் பொருந்தும்பயனைக் கீழ்மக்கள் தடுத்து இடையூறு செய்வார். இதனைக் “கண்ணிக் கயவர் கருத்துணர்ந்து கைமிக-நண்ணி யவர்க்கு நல்லுடைய செய்பவே-லெண்ணி யிடவரு மென்றா புலி முகத்-துண்ணி பறித்து விடல்” என்னும் பழமொழிக் செய்யுளான் அறிந்தகொள்க. இதுகருகியே “திருத்த நல்லோன் தீமையடைவழியும்” என்பதற்கு முன்னர் “ஒருத்தன் பிறனுக்கு ஊறுசெய்வழியும்” எனவும், பின்னர் “வருத்திடும புலையோன் நன்மையடைவழியும்” எனவும் கூறப்பட்டன. இனி, நல்லோர்க்குரிய குணஞ்செய்கைகளோ “அன்புநா னொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொ-டைந், தூய் புன்றிய தூண்” என்னுந் திருக்குறளானும் “பிறர்மறையின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்-கேகிலா ரிற்கட் குருடொழித் திய-புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிர்ப்பானேஸ் யாது-மறங்கூற வேண்டா வவற்கு” என்னும் நாலடிச்செய்யுளானும், “பொன்னுங் கரும்பும் புகழ் பாலுஞ் சந்தனஞ் குஞ்சின்னம் படவருகசுந் செய்தாறு-முன்னிருந்த-நற்குணமே தோன்று நலிகதாறு முத்தமாபா-னற்குணமே தோன்று நயந்து” என்னும் நதிவெண்பாச் செய்யுளானும், “தீயவியை நோக்குமியல் சிந்தனையு மில்லாக்-தூயவனை நோக்கியுள தாப்புரவு மெல்லாம்” என்னும் வியாயபாதிச் செய்யுளானும் பிறவாற்றா ளும் அறிந்தகொள்க. இன்னும் இவ வுண்மை “இராமைசெய்தன யானறி நல்வினோ-யும்மைப் பயன்கொ லொருதனி யுழந்தித்-திருத்த நு மாமணிக் கொழுந்துடன் போத்தது” என்னுங் கோவலன்கூற்று முதலியவற்றுந் தெளியப்படும்.

வருத்திடும புலையோன் நன்மை அடைவதிரும் = (தமக்கு நன்மைசெய்தகாரையும், டிபு பெரியோரையும்) வருந்துமாறு செப்கின்ற கீழ்மகன் (அடைதற்குரிய தீப்பயனை ஒழித்து அடையவொண்ணாத) நற்பயனைத் தீலக்கடி மகிழும் பொழுதும்;

நலஞ்செய்தவந்த சச்சர்களைக் கொன்று அரசகட்டிலேறிய மந்திரியையும், அவர் போன்றாரையும் “வருத்திடும புலையோன் நன்மைபடைவழியும்” என்றதற்கு இலக்கியமாகக் கூட, இவற்றைப் பெறுதல் கூறப்பட்டது. “அயலிய நெஞ்சத்தா னுக்கமுஞ் செவ்வியான்-சேகி நனைக்கப் படும்” என்னுவதற்கும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஒன்றை மற்ற ஒன்று பொறு அ ஆகி = ஒருசவாசியின் வாழ்க்கையை மற்றைச்சவாசிகள் பொறுதனவாகி;

ஒரினத்தினரும் பொறுமை பேசிடம் என்பதுபோதா “ஒன்றை மற்றொன்று” என்ப பொதுப்படத் தொகைப்பெயராலும், யாண்டும் மேலிட்டிக் காணப்படுதலிற் “பொறு அ” என்றனபெடுத்துக் கூறினார்.

கொன்றும் = (பிறசேவாசிகளின் வாழ்க்கை தமக்கு மாறுபயக்குமெனின் அவற்றை) அழித்தும்;

தின்மும் = (உணவின்பொருட்டுப் பிரசேவாசிகள் வேண்டப்படாமையின் அவற்றை யெல்லாம் கொன்று) அருந்தியும்;

உயிரோடு வைத்தன்னும் விலங்குபோலாது கொன்று தின்றவரும் வழக்கத்தோன்றக “தின்மும்” என்றதனைக் “கொன்றும்” என்றதன் பின் வைத்தனர். சிலர் தாமாகக் கோறல்புரியாமற் பிறர் கொன்றவற்றைத் தின்னும் இயல்புடையார் என்னக் குறிப்பித்தற் பொருட்டுக் “கொன்றும் தின்மும்” என உம்மைகளாற் பிரித்தனர் என்று கூறுவாருமுளர்.

கொடுமை புரிவழியும் = கொடுஞ்செயல்களைச் செய்தவருகின்ற பொழுதும்;

மன்பதை உள்ளான் மாற்றான் ஆகி = மக்கட்டொகுதியிலே நிற்புப்பெற்றுள்ள ஒருவன் (கோறலையும், கொன்றதற்குத் தலையும் பிறவற்றையும் கண்ணிவைத்தும் அவற்றை யெல்லாம்) களையலாம் இருப்பானாகி;

அன்னவன் தன்னை அவனி எவன் மரிக்கும் = (அக் கொடுஞ்செயல்வினை இயன்றவனாயில் நீக்கமுயலுந் தன்மையிலவாத) அவன் தன்னை இவ் வருகத்துப் பெரியார் எவ்வாறு கருதுவர்;

“கொல்லான் புலால் மறுத்தானைக் கைகூப்பி—யெல்லா வுயிருந் தொழும்” என்பவாகலிற் கொடுத்தொழில் இயற்றவதைக் கண்டவிடத்தே நீக்கிவருதல் அறிஞர்தம் மரபும், கூடனுமாகும். கொலையை நீக்குவோர் எல்லாவுயிரினும் துதிக்கப்படலிற் கொலையைச் செய்யோர் எல்லாவுயிரினும் இசைத்தொதுக்கப்படுவா என்பது ஊகிர்மைப் பொருளாய்த் தானே போதும்.

அலிசை மாண = (கொடுமைகண்டும் நீக்க முயலாதானது) அச்செய்கையை ஒப்ப;

கடவுள் அமைதார் - இறைவனும் ஒத்தவினவருகின்றாரே;

ஏகாரம் தொக்குந்நாது.

எனும் புல்லேம் உள்க்கில் = என்று கருதுகின்ற புல்லியதனைத்தையுடையு எளியேம் மனசின் கண்ணே (மலிந்து கிடக்கின்ற);

போகது அறமும் வண்ணம் = குற்றங்கள் அற்றுப் போகும்படி;

பலவாறு குழிந்தாலும், பிறரை உசாவினாலும் நீக்குதற்கடவாகத் அத்தனைக் கொடுமை வாய்த்த குற்றம் அற்றுப்போதற்கும் ஒருவழி உண்டாய்ந்தே என்பதுபோதர “அறமும்” என்றனபெடுத்தது.

நல் உயிர் அழியா = (முதலியாபிப நன்மையைப் பெறதல்வேண்டி இன்றியமையாதன உற்றைப் புரியான் உடலோடுந்ருதுண்ட) நல்ல உயிரைக் அழிகலப்பொருத்தா;

உடல் அழியுமென்றி உயிர் அழியாகென்பது கருத்தென்க.

உயிரானது சான்றும் இருக்குமேயன்றிப் பிறவற்றிற்கு உட்படாகென்பா “நல்லுயிர்” என்றும், மனமுதலியன அழிவடையுமென்பா “நல்லுயிரழியா” என்றவகூறினார்.

நண்ணுமெய் முதல = (உயிரானது அறம்பொருளினப்பங்கோ ஆற்றி வீடுபெறுதற்குக் காரணமாகக்) கொடுக்கப்பட்ட உடம்பினை முதலாகக் கொண்டு;

எனையவற்றைபெல்லாம் உடலுக்கொண்டே அறியவேண்டியிருத்தலின் “மெய் முதல” என்றும், பிறவற்றோடு மெய்யிடையுபுகுதல் உயிராகது வழக்கம் என்பார் “நண்ணும்” என்றும் கூறினார். இனி “நண்ணும் மெய்” என்பதற்கு அறமுதலாயவற்றை ஆற்றுதற்பொருட்டிப் பொருந்தியமெய் என்றலும் மிகப்பொருந்தும்; உடல் இவ்வழிப் புண்ணியபாவகருமங்கோ இயற்றுதல் ஒல்லாததலின் என்க.

ஒல்லவ எல்லாம் உடுக்கைக்கு ஒப்ப = பொருத்துவனவாகிய எல்லாவற்றையும் உடுக்கைப் படும் உடுக்கைக்கு ஒக்குமது;

நல்கியும் களித்தும் நயந்துவருதும் எனு = (முதற்குட்) கொடுத்தும், (கொடுக்கப்பட்டவை அழியுமாயின் அவற்றை) நீக்கி (ப்பிறிதொன்றைக் கொடுத்தும்) விரும்பியருகின்றோம் எனவும்;

உஷ்ணசீதங்களை ஏற்றபெற்றி நீக்கி இன்பமாக வாழ்தற்கு உடுக்கையை அளிப்பது போல அறமுதலாயவற்றை ஆற்றி மலநீக்கமும், சமத்துவபுதியும் இவைபோன்ற பிறவும் பெறுதற்பொருட்டுத் தனுக்கண்புனைபோகங்களாகிய உடுக்கையை உயிர்ப்பன்மைக்கு உதவியும்; உதவிய உடுக்கை நெறிமுறைக்குப் புறம்பாகி இழிவடைவதாகிய அழுக்கினைப் பெறுமாயின் மலத்தான் மலத்தைக் கழுவுமாறு வறுமை, பிணிமுதலியனவற்றைக் கொடுத்தும் செல்வம், மருத்துமுதலியவற்றால் ஒழுக்குபடுத்கியும்; அவ்வுடுக்கை அறவே மாணமாகிய பழுதடையிற் புதிய உடுக்கையாகிய வேற்றுத் தனுக்கண்புனைபோகங்களைக் கொடுத்தும் உதவிவருகின்றான் இறைவன் என்ற பெரும்பொருள் வைப்பினைச் சில சொற்களில் அடக்கிக் கூறினார். இச்சாமாத்திரத்தில் எத்தனையோ உலகங்களைச் சிருட்டிக்கும் ஆற்றன்மிக் இறைவனுக்கு நமதியாக்கை ஒருபெரும் பாடமாகாது. ஆதலினன்றே நமதுதலிவிற்கும், பிறவழிவிற்கும் அவன் இரங்காதுவினான் என்க. முத்திக்குச் செல்லங்கால் யாக்கைமுதலாயின வேண்டப்பெறு ஆதலிற் “சினந்தும்” எனப் பிற்கூறியும், ஆணமாக்கன் அறமுதலியவற்றைச் செய்துகோட்பொருட்டே அவ் வியாக்கை முதலியவற்றை இறைவன் அளிக்கின்றான் என்பது தோன்ற “நல்கியும்” எனக் கூறியும் “என” மூல்கூறியும் இச்சாமாத்திரமே என்பது போதர “நயந்து” எனக் கடையிற் கூறியுஞ் சென்றனர் என்க.

சொல்லி ஆங்கு உணர்ந்தி=நேரிற் கூறியதுபோல (மனசுட் பொருந்துமாறு) உணர்வித்து;

துறை படுத்து ஆண்ட செல்வனை = நல்வழியிலே பொருந்துமாறு செய்து (எளியேமைத் தனஞ்சு அளாகத் தடுத்து) ஆட்கொண்ட செல்வம் வாய்ந்தவனை;

உலகத்துச் செல்வர்கள் சிலரைத்தாழும் அவாவேண்டையவாறு காத்தற்கு இயலாதவர்களாகி இருக்கின்றனர். இறைவனே எல்லாச்சீவராசிகளையும் இனிது காத்தவருகின்றான். ஆதலின் அவனுடைய பேராற்றலே மெய்ம்மைச் செல்வம் என்க. இவ்வுலகத்தார் யாவருங்கூடித் தாக்க முடியாத அத்துனைக் கொடிய வறுமையையுடைய எமது இடம்பையைத் தீர்த்தாண்டவன் செல்வனான எத்துனைப் பெரிது என்பா “செல்வனை” என்று கூறினார் இனித தமது நெஞ்சிற்றேன்றிய “நியத்தினைத் தீர்த்தாட்கொள்ளும் செல்வமாகிய முத்தி அவ் பொரு வனிடத்தே உள்ளதென்பார் “துறைப்படுத்தாண்ட செல்வனை” என்றார்.

கல்வி செழும் குணம் குன்றினை=கல்வியையும், (அக கல்வியினால் அறிவு வளர்ச்சியையும், அவயாச்ச்சியாம்) செழுங்குணத்தினையும் தந்தருளும் மலைபோலவானை;

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்-முனைவன் கண்டது முதலா லாகும்” என்ப வாகலின் இறைவன் உலகத்தார்க்கு அமைந்த மனவிருவிரிந்து உய்த்தப்பொருட்டு நூலுதவினான் என்பதப்போதருதலிற் “கல்வி” என்றும், “மாந்தர்-மனக்கோட்டர் தீராகருளான மாண்பு” என்பவாகலின் மனக்கோட்டர் தீர்பெற்ற நிலை நன்னிலையாதலின் அந் நிலைநல்க்தும் காரணமாவது நற்குண மாதலின் “செழுங்குணம்” என்றும் கூறினார். கல்வியையும், செழு மையாகிய குணத்தையும் அக குன்று கொடுக்கலின் அடுத்து அப் பெயர்ததாயிற்று என்க. “அளக்க வாகா வளவும் பெருமையுள்-துளக்க வாகா நிலையுள் தோற்றமும்-வறப்பினும் வளர் தரும் வண்மையு மலையே” என்பதிலுள்ள வேண்டியவற்றைப் பொருத்தி விரித்துரைத்துக் கொள்க. இனி, மேருமலை, கைலமலை, அண்டா மலை, வடமலை என்றறறொடக்கத்தன வற்றையும் உவமையாகக் கோடலும் ஒன்று. குணகருன்று என்பது உதயகிரியுமா.

வததினோர்த்தும் = (இறைவனெருவன் உள்ள என்னும் அறிவுடையவராய் அவனாக கருணைப் பிரவாகத்தைக் கண்டுருகித்) துதித்தவாகும்;

இகழ்த்து வைதோடகும் = (இறைவன் இல்லையென்று பலவாறு இகழ்த்து பிதற்றும் நாத்திகர்களுக்கும்);

பாத்து இட்டு அளித்தும் பண்பு அளம் கொடையோ = (உணவுமுதலாய் போகங்களைப்) படுத்துக்கொடுத்துக் காப்பாற்றியவருின்ற தன்மையமைந்த கொடையுடையவனை;

மாத்து உணாகிலா மதியிலேம் = உயர்வு, தாழ்வு என்ற பாலினுணை அறியும் அறிவிலேமாகிய எம்முடைய;

மனம் ஆம் செய்யுள் = மனமாகிய வயலினிடத்தே;

திகழ் உலகு இயல் விளக்கம் செய்யுள் = விளங்குகின்ற தரிமொழியாலாகிய “உலகியல் விளக்கம்” என்னும் நூலிலுள்ள செய்யுட்கள்;

இந் தூலாசியார் அந்கணராதலின் அவர் மனத்தே வடமொழியும் உளது என்பது தோன்ற “மனமாஞ் செய்யுள்” என்றுகூறினார்.

சிறந்து செழுமை பெறல் பொருட்டு = (சொல்வளம், பொருள்வளம், ஓசைவளம் என்றற் றொடக்கத்துச்) சிறப்புடன் அமைந்து எண்ணியாங்கு இனிது நிறைவேறுதற் பொருட்டு;

நலன் உறநா தழும்பு வற்றி பணிதூஉம் = நன்மைபொருள்தம்படி நாவிற்கு மழும்பினை வற்றி வணங்குவாம்;

மனசாலும் திபாளிப்பாம் என்பது கருத்து. நாவானது சொல்லி இளைத்துநின்றாலும் யாம் அதனை வற்புறுத்தி இடைவிடாது துதித்து வரும்படி செய்வாம் என்றும், அடுத்து அவ்வாறு செய்தவரும் பழக்கத்தாலே தழும்பேற்பெற்றுத் தானேமிகிந்து துதிக்கும் என்றும் போதா “நலனுற நாத்தழும் பேற்றி” என்றும் கூறினார். இவ்வாறே துதித்துப் பணிதல்வேண்டும் என்பது தோன்றவும், இச் செய்யுள் வணக்கங்கண்ணி வந்தது என்பது குறிப்பித்தற்கும் “பணிதூஉம்” என்றனவெடுத்தது.

மூன்றாவது இயலாகிய “இன்பநெறியிலும்” நிறைவேறியது.

“பாரியற்பனுவல்” என்னும் “உலகியல் விளக்கமும்” நிறைவேறியது.

A FOREWORD

TO

Sriman N. Krishna Bharati's Poems

BY

Sriman K. G. Seshu Aiyar, B. A., B. L., M. R. A. S.

Judge, High Court, Trivandram.

"The opinion which a person gives of any book is frequently not so much a test of his intellect or his taste, as it is of the extent of his reading. An indifferent work may be joyfully welcomed by one who has neither had time nor opportunity to form a literary taste." So wrote Sir Arthur Helps in his "THOUGHTS IN THE CLOISTER AND THE CROWD" and perhaps he is right. Nevertheless I hope that in writing the following few lines I have not laid myself open to the criticism contained in these words of that great writer; and I am sure whatever may be the merits of my performance, the collection of poems which it is the object of these lines to introduce to the appreciative Tamil public, will be regarded by those that read them as possessing a distinct merit and individuality. SRIMAN NAVANITHA KRISHNA BHARATI, the author of these poems, has asked me for an introduction to his work; and I gladly comply with his request.

It has been said that the best commentary upon any work of literature is a faithful life of the author. It is not much that I know of the life of SRIMAN BHARATI; but what little I know is enough to account for the development in him of the impulse to write Tamil poetry. He comes of a Brahmana family of hereditary Tamil scholars resident in Krishnapuram in Choz-mandalam, which as every body knows is so redolent of Tamil culture and is consecrated soil for all lovers of Tamil literature. He studied Tamil language and literature under his father Sriman Subramania Bharati, and other distinguished Tamil pundits; and after he had acquired sufficient culture in Tamil and Sanskrit, he devoted himself earnestly to the study of the old Sangam works, which by the unremitting zeal and labours of such masters of Tamil learning as Mahamahopadhyaya Sriman V. Venkayya Aiyar had become available in print. In the meantime he undertook the copious work of teacher of Tamil in the Government College at Chinnasalem, Ceylon; and both as a teacher

himself and as a teacher, he became early attached to the Tamil literature of the old Sangam period. The results of his labours began to appear in the pages of the "Ten Tamil", the monthly magazine of the Madura Tamil Sangam, first in the form of critical studies of the Tel-Kappiyam and kindred subjects; and latterly some of the lyrics contained in this collection were published in that journal by Mr. S. Vairamuthu, a teacher in Ramanathan College, under the caption Tani-Milai-Seyyul-Kovai; but the name of the author was not then disclosed. The character of the poems, their form and expression, at once attracted attention; and the natural desire of the Tamil reading public to have the poems in a permanent form has now been satisfied by this issue of the delightful creations of Sriraman Bharati's poetic imagination.

Students of Tamil literature do not require to be told that the tide of Tamil poetry has long ceased to be really flowing. It has become stagnant, if not altogether frozen. I do not undertake to assert that there have been no Tamil poets in recent times. There has been Ramalinga Swami, the great author of the inspiring lyrics of the Arulpa, whose hymns as regards thought, feeling and imagination, beauty of form and music of expression, glow of emotion and intensity of spiritual fervour, may perhaps court comparison even with Appar's lyrics. There has also been Minakshisundaram Pillai, some of whose Puranas are models of poetic form, beauty, colour and expression. More recently, we have had Prof. P. Sundaram Pillai and Pundit V. G. Suriyanarayana Sastri, who, in *Manonmaniyam* and *Tani-Pasura-Tokai* respectively, opened new veins of immense possibilities in the field of Tamil poetry. Nevertheless, it must be admitted with regret that for a long time past, the freedom of Tamil poetry has been tyrannically curtailed by the fetters of stereotyped poetic diction and convention. Great talents and learning, unwearied industry and literary ambition have existed in plenty; but of stimulative and refreshing creations of poetic genius, there have not been many. Convention-alism in thought, language and imagery has long choked the sources of inspiration and stifled the creative enthusiasm and the imaginative insight so essential to poetry; and the depressing result has been that we cannot with precision point to more than perhaps one or two who in the realm of modern Tamil poesy have been "genuine creators of immortal things". The language of natural feeling has long been absent; and in its place gaudy adulation and meaningless ornamentation have long passed current for poetic diction, and there has been a consequent decadence of poetic thought and absence of form and original poetry.

It is, therefore, with a feeling of relief that we turn to the poems before us which are refreshingly new. They have broken new form and matter, in expression and diction, the familiar convention of them. If we realize that the world of poetry is as extensive as life itself, we can easily appreciate the fatuity of relying on the experience of the past for laying down rules or restrictions for future originality, or limiting the materials for fresh poetic treatment or controlling the moulds in which new poetic thought shall be cast. Besides, the world is now making itself anew under a great social, political and spiritual pressure. And in such times, when great vivifying forces are astir, when a new life throbs through the land, and a new freedom animates the people, the scope of poetic thought and the vehicle of its expression must necessarily outgrow their old and conventional dimensions and bonds. The spirit and tendencies of the time must pass into its poetry, which, if it is vital, will in its turn bring on men's spirits new tides of inspired thought and feeling, and create and intensify the emotional and moral atmosphere needed for further human progress. In the poems before us, there is a delightful freedom from the depressing shackles of the later day poetic models. They are pregnant with the instinct for nature. Sriman Navanita Krishna Bharati has shaken himself free from the choking verbiage of modern Tamil poetry, and has opened for himself fresh channels of poetic thought and feeling. He has at a bound gone for his model to the distant past of the Sangam Lyrists; and there exist in his poems the same breath of early morn, the same vigour and freshness of life, the same simplicity of form and beauty and the same directness of expression as in the poetry of the Sangam period. While the style is not loaded with superfluous ornament, but is both natural and lucid, the thoughts are touched with real imagination, and the themes chosen for poetic treatment are generally such as may justify the impression that our author has sought to speak in poetry some of the inmost things of the spirit, and to be witness to the moral and spiritual side of life. Poetry such as this has real value, and must be welcomed with pleasure by all lovers of Tamil literature, both for its intrinsic worth and as symptomatic of a new and healthy spirit in literature. In *Ulakiyal Vilakkam*, there is an outburst of new poetry which is full of human interest; there is the glow and colour of personality, combined with artistic form and freedom of movement; and, to adapt the words of a great master of English song,

They dream not of a perishable home-

Who thus could build.

(Sgd.) K. G. SANKARAN

M. K. R. R. R. R. R.

P. I. CHINMAYAKKAL

North India
Calcutta, India

DEAR MR. BHANUJI,

I thank you most sincerely for sending me a copy of your excellent poems *Aravanyal*, the first part of *Ulokuyal Vilakkam*. I have known you for several years, as a profound Tamil Scholar, who has made a special study of the greatest — most ancient grammatical "Tholkappiam", and the ancient classical literature. I have also read with great admiration your contributions to the "Sen-Thamil", your critical studies, and your poems, the latter of which you have now collected, and are issuing in a book form as *Ulokuyal Vilakkam*. In your poems you have written in beautiful, lofty and brilliant language on the great themes, virtue, wealth, love and spiritual beatitude, which have exercised the minds of the greatest men of ancient and modern times, and you have enhanced the value of your poems by referring occasionally to the thoughts and ideals of the present day. Your poems have a freshness and vigour rarely to be met with in verses of modern times, and the Tamil world will recognise in you a distinguished poet. I heartily congratulate you on the publication of your excellent poems.

The book has got an elaborate commentary, which will be found by the reader very useful in elucidating the text.

The Editor has also contributed a valuable metrical introduction, which gives a succinct account of the poems, and from which requisite portions have been quoted at the head of each poem.

I have no doubt that your excellent poems will be read by all who take a great interest in Tamil language and literature.

Yours sincerely,

(Sgd.) P. I. CHINMAYAKKAL

Krishna Bharathi's Poems.

Students of Natural History tell us that a plant flowers, scatters its sweet-smelling perfume in the air, and invents a hundred and one little devices to attract the attention of the wandering honey-bee just with one single purpose. The flowers do wither away, the plant itself fades and dies; but the seed, the supreme consummation and the realisation of the plant's life-purpose, lies buried in the soil to sprout again and tell the same tale. The plant lives for the seed. The more mature the seed becomes the less we hear of petals and perfume. The quickening and life-giving thought found in a poem bears to it the same relationship which the seed bears to the plant. Poetical forms and rhetorical embellishments are but the vestures of the living thought, and the poems which abide with us are those that possess the persisting vitality of thought to a high degree. Some of the scholarly productions of the past century have already passed into oblivion, but the voice that was heard in the Sangam poets fifty centuries ago is still a living voice, for these ancient masters cared more for the seed than for the petals, and among their productions it is not uncommon to come across poems which are all seed and no petal.

During the past two decades, an impetus has been given to the study of ancient Tamil poetry by the publication of Sangam collections. The effect which this impetus exercised upon the development of modern Tamil poetry has been immediate and extensive. There is a tendency to return to the simplicity and freedom of expression of the Sangam poets. It is a healthy sign; for freedom cannot but promote growth, and literary development will not fail to have its effect upon national development. The sickening sophistry and conventional ornamentation of mediaeval Tamil poetry have already been cast aside and Tamil literature has entered into a new era. A full and comprehensive view of this revival cannot be had by us who are living too close to the scene. But the future historian of Tamil literature will not fail to perceive the effect which this renaissance now exercises upon the life and literature of the Tamil people. In times to come the subject of this sketch would I hope, be considered among the pioneer productions of this new era.

The author, Mr. NAVANEETHA KRISHNA BHARATHI is well-known in orthodox Tamil literary circles. His contributions to the "Senthamil", the organ of the Madura Tamil Sangam, have been read and admired and exhibit his sound scholarship and critical acumen. In the seventy poems which are lying before me, I notice with pleasure that the erstwhile critic has in him a constructive genius of no mean order. The author's style is plain and rugged and resembles that of the ancient collection *Purananuru*, and stands in deep contrast to the exquisite elegance of *Kalithokai*. The

language and diction unmistakably point to the extensive acquaintance which the author has with the poetry of the Sangam period, and everyone of the seventy poems has in it the one essential characteristic of ancient Tamil poetry, that of giving prominence to the seed than to the petals.

I have been asked to write an introduction in English, the object of which I consider to be two-fold. The general public may be made aware of the fact, which is very often lost sight of, that the Tamil language is both classical as well as modern; classical in so far as it has an extensive ancient literature, and modern in the sense that it is daily growing and absorbing new thoughts and new ideas. Another object which the author might have had in asking me to write an English introduction may be to bring the merit of these poems to the notice of English educated Tamilians who under the influence of the present unnatural system of education have been coerced to read and appreciate the poetry of an alien culture before they had sufficiently mastered their own. The following record of the conversation which I had with Mr. Bharathi sometime after the poems were sent for my perusal may serve as the necessary introduction and might also incidentally throw some light upon the solution which the Tamil poet offers to modern problems.

"Have I written something, Sir," Mr. Bharathi said, "which could be handed down to posterity, or are my writings of a fleeting ephemeral nature to be read today and forgotten tomorrow".

Before I had time to answer this question he asked me another, "Which of the English poets, do I resemble most?"

I could not suppress a smile at the second question which meant that the passion for measuring by foreign standards had permeated even to that conservative orthodox section such as the Tamil literati.

"Well, my dear Sir," I said, "you are just what you are, a scion of the noble line of singers and seers whose earliest poetry was written earlier than the Rig Vedic hymns, and whose latest, judging from what I have in my hand, continues to be as fresh and vigorous as it was in those early times. I wonder why you should think of seeking a comparison from among the members of that mushroom civilization, which came into existence only the day before yesterday",

"Are'nt there any great poets among the English", my friend asked me.

"There are", I said, "but the puzzle to anyone is how the matter-of-fact English nation could have given birth to an ethereal being such as Shelley and an artist of heavenly beauty such as Keats. What was referred to in my remark was that the English people acquired the refining influence of poetry and the fine arts only very very recently. The torch of civilization from Greece and Rome had not begun to shed its light upon the shores of England when Kamban had already written his immortal epic; and Kamban, we consider, as one of our later poets."

"You spoke of Grecian civilization, were there many great poets among the Greeks?" my friend asked me.

"There were", I said, "their earliest poet Homer certainly lived twenty centuries after our Tolkappyanar and Mudinagarayar, but nevertheless, he is twenty centuries ahead of our Kamban. The Greeks, you see, are the founders of that civilization on which the modern European civilization is based. They wrote fine poetry, but the type of beauty they idealised is mainly the beauty of form. The Greeks saw the Divine in human form, whereas our ancestors perceived the beauty of the spirit, the beauty of that which is permanent and unchanging. The imitators of the Greeks are, of course, satisfied with still outer vestures, and consequently, the modern European civilization is a sartorial civilization, and that is why the half-educated European looks at the externals of our sage and derides his want of clothes and we for our part laugh at the factories, the exchange houses, the engines of destruction and the secret spy system of the Westerner, and ask within ourselves why these grown-up babies have not relinquished these things to seek after the permanent and the eternal".

"Have they no seers, then, who have had the perception of the permanent in man," inquired my poet friend.

"Well", I said, "some of their later poets have given expression to spiritual ideas, but I am led to believe that their mysticism came into existence only after their contact with the East. Emerson, Ruskin and Carlyle, Wordsworth and Tennyson, the poet Schiller and the philosopher Schopenhauer have given expression to many of our ideas, but seldom do the savants of the West acknowledge their indebtedness to the thinkers, who, however great they may have been, are but the ancestors of a subject nation."

After these discursive remarks my friend once more asked me which of the English poets he resembled most.

"Your poetry resembles that of the American poet Walt Whitman", I said. "He too never indulged in jingling sounds called rhymes. Neither have his poems any puerile measured cadences in them. Whitman was a thinker. He has given expression to harmonious thought and never troubled himself about the harmony of words. So have you. Furthermore, you possess that same love which he bore towards all God's creatures. He had an ardent affection for his America and its ideals of freedom and so have you for your Tamil land and its ideals of service and spirituality. Continue to sing, I said, the youth of this country want your thoughts and may the ideals set up by you help them to walk in the path of their forefathers."

The foregoing appreciation and the translation of the 17th poem were written and published in February last, amidst the all-absorbing duties of guiding the destinies of an educational institution. The fragments that follow were done in the freer atmosphere of the Himalayan hills in those very surroundings, where the ideals which the poet sets forth particularly in the second poem of the present series were at first realized and lived.

The fullest possible endeavour has been made to preserve the poet's thought and to that end what was terse in the original was often paraphrased and here and there the order of sentences have been changed.

The collection contains seventy poems on "Life and Love". Following the sacred Kural, these have been grouped under the three categories *Aram*, "The Law Eternal", *Porul*, "Civic Life", and *Innam*, "The Bliss of Love." The opening poem on "Autumnal Showers" is benedictory in character. Those who are acquainted with the sacred Kural would know that in that immortal work the invocation is immediately followed by the chapter on "The Rains".

Kankhal, Hardwar,
19th July, 1922.

S. M.

I

AUTUMNAL SHOWERS.

A sense of coolness pervades everywhere,
The sultry heat of summer oppresses no more,
Cooled by the rain-clouds the disc of the radiant sun
    appears dim and beautiful,
Things left to dry in the court-yard are hurriedly taken indoors,
The farmers expectant heart leaps with the fulness of joy,
And the salt-dealer has cause for sorrow
At the approach of the Autumnal showers.

Fleecy white clouds lie scattered about,
 In the blue vault of the sky;
 They look like flakes of cotton wool
 Strewn out from a bag burst open,
 They darken in colour as if touched by smoke;
 Lightning flashes and thunder roars,
 Dazzling the eyes and deafening the ears,
 And drops like silver pins shower forth from the sky,
 Inundating and cooling the face of the earth.
 The floors of houses are wet and damp,
 The humid earth is unpleasant to tread upon,
 The poor whose roofs are leaky suffer from cold and hunger,
 Housewives not conscious of the passing of time,
 Spent perhaps in chatter and gossip,
 Make lame excuses to their husbands for the dinner belated;
 The smoke from the damp firewood brings tear drops to their eyes,
 And close to the fire-place,
 Old folks whose bent form makes one think that they are looking
     for something lost in the sand,
 Are warming their hands and feet;
 Boys hidden from the parental gaze
 Are jumping and frolicking in the mud;
 Little fishes are seen in the court-yard,
 Frogs are croaking and snails are creeping everywhere,
 And the earth covers herself with a carpet of green grass;
 Monkeys on the tree-tops are silent with heads bent low;
 Beasts of prey have hidden themselves in rocky caverns;
 Bright plumaged birds are safe in their nests;
 The cattle seek shelter at the foot of the trees;
 The reddish water in the drains wends its course to the sea;
 Bunds and dams are renewed and made stronger;
 Grasses and shrubs which were scorched by the summer's heat,
 Even as the labouring masses are impoverished
     under an unsympathetic government,
 Now, with the coming of the free and profuse rains,
 Bud and blossom, shedding forth dew-drops of nectar;
 Birds and beasts are happy, getting all that they desire;
 The poets mind filled with the beauties of nature
     bursts forth in strains of celestial music.

THE IDEAL OF BRAHMANHOOD.

Where the meandering stream doth flow past,
 Beneath the shade of yonder trees, there stands
 A lonely dwelling; knowest thou the holy sage,
 Who in that lowly cottage dwells, clean-clad
 In simple rags and spending patient hours
 In the pursuit of knowledge, as if he
 Would shed his life's dear blood, for keeping safe
 The sacred lore from Time's devouring mouth?
 He is a Brahmana, his ancestors
 Did lay by no store of gold, nor aught of
 Accumulated wealth; all that was theirs,
 They freely gave away, regardless of
 The primal claims of their own sons and daughters;
 Plunged in the depth of thought, they gave the world
 The secret of the soil, the sailor's craft,
 The science of Fire and the mystery
 Of the unseen worlds; Life and Life's abode,
 Nature's laws of Growth and Decay, the Arts
 Whereby the hand of man shapes nature's gifts,
 Tendencies inborn and skill long acquired,
 All stood revealed before their peering gaze.
 Theirs was the joy of labour; as return
 A handful of food to appease their hunger
 Was all that they accepted; their own rise
 Or welfare never was their deep concern,
 The commonweal was all in all to them;

Established in true manliness, they cared
 Naught for the fleeting riches of the world,
 Their deeds were faultless, and their lustre spread
 Everywhere, even as the moon's soft rays
 Spread their celestial joy at lowborn doors,
 With true strength, they stood for the cause of right
 Pledging their life to it; they helped the state
 With counsel true, the rabble's noisy voice
 Never made them swerve from the path of right;
 None would they brand as low or inimical,
 They gave their words of praise, where praise was due.
 Pleasures they made o'er to the world and kept
 The bitterness of pain all for themselves.
 Along the path of righteousness, they led
 All who approached them, their mind was at peace.
 For not a moment did they spend in vain
 Pursuits; e'en in the hours of sleep, they dreamt
 Of the world's welfare; as the mild-eyed deer
 Flounders forcing the blood-thirsty race
 Of tigers to become extinct, so did
 These mild and gentle people live and spread,
 Amidst oppressors, showing kindness to all;
 Such were the Brahmanas, the ideal
 Of manhood and the firm upholders of
 The strength that is taught by- the Dharmic

V.

THE LAW ETERNAL.

He who has swerved from the path of righteousness,
and whose heart is not tempered with soft feelings of mercy,
To him the Dharma, the Law Eternal appears in the shape of
relentless Pain and Death,
Brings him to the presence of his temporal sovereign,
the preserver of the Law Eternal, whence it drags him to death
at the gallows, or casts him into dark dungeons deep;
When he has run out his life's course and stands in the presence
of Almighty God,
Dharma makes its appearance again and drags him into the shades
of Hell,
Thus the Law Eternal appears to his eyes as a monstrous tormentor.
To him that has not swerved from the path of virtue,
Dharma becomes a veritable treasure-house,
For it gives him all that is desirable in this world and in the next,
Thus say the sages of vision pure.

IX.

WOMAN, THE QUEEN OF THE HOUSEHOLD.

The treasure that was sought for and obtained is not cast before
the gaze of stranger's eyes,

He who owns it preserves it carefully,

He does not take it with himself when he goes to the market place,

Neither does he speak to others about the excellences of his
valuable treasure.

Now to a husband, what treasure is there greater than his virtuous
wife?

Is she not the queen of the household?

No social contract is made without her consent;

No step of importance is taken without her advice;

No religious rite is considered complete unless she participates in it.

Woe be unto those, who setting their heart upon the evanescent
civilization of the West rashly step forward to vulgarize
woman and bring her down from the lofty pedestal we have
assigned to her.

Women are the preservers of our hearth and home,

Our culture and our religion are entrusted to their care,

Marriage with us is a sacred institution,

It is not for pleasure that we wed.

XXI.

GOLD.

Gold ! O, Gold that flourishes among the worldly-minded,
 O, Gold that has lost its hold upon the seekers after the Permanent
     and the Real,
 Associating with the good, thou helpst them to perform good deeds,
 And associating with the wicked, thou helpst them to perform deeds
     of wickedness
 Thou makest thy devotees hate their poor relations and often love
     their deadliest foes;
 Coming in the shape of coins, many a man hast thou deluded,
 They of poor discrimination, thinking that thou wert worth preservation,
     have cast away their grains in favour of thee;
 Fools throw away their food, holding thee fast in their grip,
 False charmer, is it thy pastime to make thy dupes believe that thou
     art the preserver of life,
 Yet thou hast thy good points,
H not for thy love, they who have a surplus store would not readily
     part with it to the needy.
 For the mere love of thee, workmen labour day and night, wetting the
     ground with the sweat of their brow.
 Thus hast thou thy play and accursed remain,
 And doubly accursed dost thou become, when for the love of thee,
     men sell to foreigners the food and the raw materials which
     they themselves badly need.
 Men of clear understanding are not deluded by thee,
 They give thee up for the love of their fellow creatures,
 For they know such love to be the greatest of all wealth.

XLIX.

"IN SUMMER WE WISH FOR THE RAINS".

In summer, we wish for the rains,
 When wet weather comes,
 Our thoughts turn to the joys of a clear blue sky,
 If love of change were nature's law,
 Then men, who have piled up some gold,
 Should woo back Dame Penury and find their joy in her,
 The Ignorant should seek for knowledge;
 But that is not the case,
 They who have a pile seek to add to that pile,
 The ignorant desire to continue as such,
 They who are blessed with children, desire to have a few more.
 Sons of the glorious Tamil-land of unparalleled fame,
 Would ye help me to find a solution to this problem that taxes
     my head.

A FOREWORD

TO

Krishna Bharathi's Poems

BY

R. R. GUNARATNAM.

"The soul of a poet is the mirror of the world."

The fly that's dressed in colours gay,
 The worm whose silken threads display
 The skill that baffles human art,
 The bird to whom her plumes impart
 A bright and beauteous form—how well
 They build for them a nest or cell
 Free from all sense of ills their tale
 They ply, nor yet the aid they ask
 Of carpenters their home to plan:
 Their art is theirs, untaught by man.
 From day to day unceasing flows
 The ordered life their instinct knows.
 They care not for the charm of gold
 That many a female heart doth hold.
 Their tender brood is all their care
 To watch whose growth their love is there;
 So wondrous is their power, indeed,
 And whence it cometh who can read?
 The laws of life all creatures bind;
 They love themselves, they love their kind.
 But man hath still a wider field
 Of knowledge that doth make him wield
 His right of birth o'er every life.
 And if he loses in the strife
 By which his vision wide extends,
 Alas! his upward course there ends,
 And lower he sinks than worm or fly,
 Deft of all good to lift him
 If man should thus forget his being
 How low and deep would be his fall;
 And when his life, like painted clay,
 With all its pomp doth pass away,

Oh! tell me where his soul would be,
And what his state, or destiny.

These lines are taken from one of the poems of MR. NAVANATHA KRISHNA BHARATHI, "VILAKKIYAL VILAKKAM" with slight alterations to give them a different version. Show us, in the words of Matthew Arnold that we have no right to poetry to interpret life to us, to console us, to sustain us. Indeed to a lover of poetry nothing could afford greater consolation or pleasure than the effluence of a master-poet in whom the purest surges of imagination and love well up in silver torrents, at once delightful to the ear and inspiring to the soul. And more so would the poet himself feel, not the rhyme-smith, but the poet divine, whose thoughts in liquid measures freely flow, not to please the unpoetic sense of so-called critics, not to win the applause of the common crowd, but to satisfy the yearning of his own soul, which finds its harmony with the soul of the universe and expresses it in thousand ways, whether or not there be a sympathetic listener or admiring friend. All good poetry is divine, and blooms in the soul of the poet at the smile of Saraswathi. It cannot be strained by prize-offers, or encompassed by time-limit. Its flow is spontaneous, free, and majestic. To quote Shelley:—

"He spoke of poetry, and how
Divine it was—a light, a love—
A spirit rich like wind doth blow
As it listeth, to and fro,
A dew dined down from God above,
A power which comes and goes like dream
And which none can ever trace—
Heaven's light on earth, Truth's brightest beam".

Kamban who composed the greatest Tamil Epic did not wake up to the call of the Chola King till Oddakkuttar had completed five "Kandams", and then, it is said, the inspiration of a single night made him march ahead of his crest-fallen rival, leaving him far behind to burn the labours of his midnight oil in a fit of mad jealousy. Poetry like that of Kamban or Kalidas, Milton or Tennyson, Homer or Virgil, or any other poet of the world, ancient or modern, is not a process of linking words into lines, and lines into stanzas, but an outburst or effluence, as Browning puts it "The poetic emotion is a spiritual experience, and lies beyond the pale of customary feelings. Unless the soul is attuned to a high pitch by the contemplation of the ideals of goodness, love, truth and beauty, the rhythm of life cannot express itself in the rhythm of poetry. It is only a man that is in harmony with his surroundings that can produce poetry. One cannot, therefore, be a poet, nor can every poet, you know. The sun must shine for the flower to bloom; the light must come from above.

